

Giới thiệu Vi Sư Tới Đón Người, Vi Sư Sợ Lạnh

Mạch Từ Chiêu là một cô gái bình thường, cuộc sống của cô từ nhỏ tới lớn chưa từng được như ý muốn. Cô cứ quanh quẩn với cuộc sống nhàm chán nhưng rồi một ngày kia chính cái chết của mình đã khiến cô phá bỏ được cuộc sống ấy.

Bỏ lại ký ức không màu sắc, cô đã bước chân vào khởi đầu mới.

Cô chẳng ngờ xuyên qua lại gặp một số kiếp gặp ghèn, trắc trở. Nhưng cũng từ đây mà tên tuổi cô vang danh thiên hạ.

Huyền y công tử từ đầu lại xuất hiện trên chiến trường như hung thần ác sát, một rìu vung lên một tướng mất đầu, tắm máu toàn quân. Dựng lên tượng đài Chiến thần trên sa trường.

Kẻ được người người kính ngưỡng, khiếp sợ ấy cư nhiên lại là một nữ tử.

- ----

- “Sư phụ, ta muốn rời cốc.”
- “Hoa lê rụng đầy sân rồi.”
- “Sư phụ, ta mới quét sân rồi, cho ta rời cốc.”
- “Sao nước trong thùng lại hết rồi?”
- “Sư phụ, ta gánh nước đổ đầy mấy thùng rồi, còn chuẩn bị cả nước tắm cho người rồi. Ta rời cốc.”
- “Vi sư nhưc đầu.”
- “Đồ chết tiệt, còn làm khó ta. Chưa thấy sói tương sói ăn chay sao?”
- “Đồ nhĩ ngoan, bỏ đao xuống.”
- “Người lại muốn gì?”
- “Vi sư cho người ăn thịt.”

Bạn đang đọc truyện *Vi Sư Tới Đón Người, Vi Sư Sợ Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Nếu ta sinh ra một lần nữa

Khói bốc lên từ chiếc xe đã không còn nhìn ra hình dạng. Bên tai chỉ có tiếng bàn tán của những người xung quanh. Mạch Từ Chiêu lẫn trong đám người cùng nhìn về phía vừa xảy ra tai nạn, cảm thấy có gì đó không đúng. Mãi cho đến khi đội cứu hộ đưa được thi thể ra, toàn thân bết bết máu càng làm nổi bật lên làn da trắng bệch đến rợn người của nạn nhân. Thi thể được đưa ra cũng kéo theo cả vết máu dài nhưc mắt, mùi tanh ngọt xộc lên khiến không ít người xung quanh phải thấy nôn nao, choáng váng. Đám người thấy thế cũng dần tản ra xa.

Từ nhỏ Từ Chiêu đã không sợ máu, thậm chí còn đặc biệt thích ngắm nghía máu chảy mỗi lần chẳng may cô bị đứt tay. Vì vậy mà đứng nguyên tại chỗ, ngắm nhìn đến ngẩn người.

Chợt liếc mắt về phía thi thể có chút quen mắt, toàn thân mặc đồ màu đen, tóc khá dài bết lại với nhau do dính máu, ngón trỏ tay trái có đeo chiếc nhẫn bạc, cổ tay trái cũng có một hình xăm nhỏ. Khoan đã, Từ Chiêu bất giác nhìn lại trên người mình: "...cái này, chẳng...chẳng phải là mình sao?". Trong đầu cảm giác như có tiếng nổ, cô run rẩy, cả người như muốn ngã, tay vung loạn định bắt lấy người nào đó gần mình nhất. Nhưng không chạm tới, chỉ như tóm vào không khí. Cố gắng thử đi thử lại mấy lần đều như vậy. Xác định chính là mình đã chết, hồn lìa khỏi xác bay lung tung, không ai nhìn thấy, còn cứ thể mà đi xuyên qua: "Sao lại thế này, sao mình không nhớ gì cả?". Mắt thấy chính thi thể của mình đang được chuyển lên xe cứu thương, Từ Chiêu mới hốt hoảng định lao tới, bất chợt có tiếng gọi ngay sát phía sau: "Nha đầu". Ngoảng lại chẳng thấy ai nhìn mình, định đi tiếp thì lại có tiếng gọi, gần như là gào lên:

"Mạch Từ Chiêu".

Lần này, Từ Chiêu quay lại vẫn không thấy ai nhưng mắt lại dán vào một đồng đen ngòm dưới chân: "Hừ, con gì vậy? Chó?".

Một người một sói cứ thế đứng nhìn chòng chọc đối phương, Từ Chiêu lấy làm khó hiểu: "Con chó này thấy được mình, chẳng lẽ vừa rồi là nó gọi? Chó lại biết nói?". Nghĩ đến đây lại thấy ánh mắt tiểu Hắc Lang phía dưới dường như trở nên sắc bén, giọng nói lại cất lên một lần nữa: "Chó cái đầu người. Ta là Hắc Lang, là sói. Có biết chưa? Cái loại mắt mù nhà người nơi nào thấy ta giống chó".

Thật quá sức tương tượng, Từ Chiêu ngồi xổm xuống để quan sát kỹ hơn sinh vật trước mắt, giọng mỉa mai: “Nha. Con chó này không những biết nói còn biết cả mắng người. Sao trước nay ta không biết vậy? Lại nói có con sói nào lại bé như người không?”

“Im cái miệng nhà người lại. Ngoan ngoan nghe lời một chút, đừng chạy loạn, nếu không chẳng may chủ nhân nhìn thấy người, nhất định ném người xuống địa ngục, còn cả ta có khi cũng bị ném theo”.

"Từ từ, người nói thế là ý gì?".

"Haizzz...Người không nhớ gì cũng phải, vừa mới chết thảm, hồn phách vẫn còn đang rối loạn. Để ta nói cho người biết. Ta là Hắc Lang, là sủng vật của Diêm Quân vương gia. Địa vị cũng không nhỏ. Con người bình thường các người không thể nào thấy được một cái móng của ta. Trừ những người có căn cơ đặc biệt, khi đã tận số cần đích thân Vương gia tới đón, may ra mới có cơ hội diện kiến ta đây”. Nói đến đây tiểu Hắc Lang ngừng lại một chút, nhoeo miệng cười đắc ý rồi mới nói tiếp.

“Trên người người tích tụ từ khí khá nặng, nhưng rõ ràng người còn chưa tận số, việc này ta cũng không rõ lý do. Vừa rồi nhân lúc Vương gia còn ngủ, ta mới lên tới đây xem thử.

Chẳng ngờ có chút sai sót mà khiến người bỏ mạng". Ánh mắt giao hoạt của tiểu Hắc lại có chút mất tự nhiên.

Từ Chiêu phải mất một lúc mới thực sự tiêu hoá được thông tin trên, sau đó bốc hỏa, hai tròng mắt như long lên, tức giận gào thét: "Chưa tận số. Chết tiết, là ta chưa tận số người đến xem ta làm cái gì? Người không mò đến có sao ta lại phải chết đau đớn thế kia? Ta mới 23 tuổi. Quá trẻ, là quá trẻ đó. Con chó đen đứa chết tiết".

Tiểu Hắc cũng có chút áy náy nên cũng hạ giọng: "Được rồi, được rồi. Ta biết do ta người mới ra nông nỗi này. Ta rất có trách nhiệm nếu không cũng sớm bỏ đi từ lâu rồi. Chẳng phải ta ở đây để giúp người sao?"

"Giúp ta? Người có cách cho ta sống lại sao? Nhanh nhanh lên, họ đang đem thân thể ta đi rồi" Miệng nói, chân lại định đứng dậy đuổi theo.

"Ta nói người từ từ mà, thân thể đó của người căn bản đã hỏng hết rồi không thể sử dụng được nữa".

"Dùng không được, không được thì phải làm thế nào? Ôi tấm thân của ta". Từ Chiêu như muốn khóc, lừ mắt nhìn chăm chăm tiểu Hắc gần từng tiếng: "Con chó nhà người, nghĩ trước nay ta yêu động vật nên không dám bóp chết người có phải không? Hôm nay ta bóp chết người. Có chết cũng lỗi người đến trước mặt lão gia nhà người hỏi vài câu."

Tiểu Hắc chưa bao giờ bị kẻ nào uy hiếp, riêng khi tức trên người nó cũng đủ trấn nhiếp cả đám quý âm ti, chưa kể nó còn chưa lộ rõ nguyên hình của mình, huống chi là 1 phạm nhân thấp cổ bé họng. Nhưng đây là sao? Cảm giác này, rõ ràng là có chút run sợ không nói thành lời. Cố gắng trấn tĩnh nói: "Tuy là không sống lại bằng thân thể của người được nhưng vẫn có cách".

"Ý người là cho ta mượn xác người khác? Tá thi hoàn hồn?" – Từ Chiêu đảo mắt, muốn hỏi cho rõ ràng, chợt thấy tiểu Hắc nhảy dựng lên, luống cuống cào cào móng vuốt lên đầu gối Từ Chiêu: "Không xong, Vương gia tới. Nhanh nhanh, ta đưa người đi trước. Không nhanh cả ta và người đều chết". Nói rồi phi thân kéo ra 1 luồng sáng bao quanh lấy thân thể Từ Chiêu. Luồng sáng nháy lên vài lần rồi bỗng sáng bùng lên, làm Từ Chiêu phải nhấp chặt mắt lại. Không lâu sau có cảm giác như toàn thân bị kéo mạnh, quay cuồng mấy vòng rồi dừng lại. Thân thể trở nên nhẹ bẫng.

Lúc này Từ Chiêu mới từ từ mở mắt. Không gian xung quanh bao trùm bởi 1 màu xám xịt, thi thoảng lóe lên vài tia sét. Vô số luồng khí đen đặc lướt qua, khi thì như đám mây, khi lại như âm hồn gào thét, có khi như đang lầm rầm nói chuyện. Tất cả tạo thành thứ không khí hỗn loạn, cực kỳ bí bách. Nhưng nhìn lại thì chính những thứ không rõ là gì ấy lại đang đỡ lấy thân thể có phần mờ nhạt của Từ Chiêu, bảo toàn hồn phách của cô.

Khi đã định thần lại, Từ Chiêu có thể nghe rõ hơn những tiếng lầm rầm xung quanh cô, nghe cứ như tiếng của cả đám hòa thượng đang tụng kinh vậy. Lúc này, thần trí Từ Chiêu lại trở nên mơ hồ, như có hàng ngàn hàng vạn ký ức cứ thế lướt qua. Chuyện khi cô học tiểu học, 1 mình đứng dưới cột điện đã sáng đèn từ bao giờ, chờ ba tới đón sau khi tan học. Chuyện ba mẹ thường xuyên cãi nhau, cô chỉ biết đứng nhìn. Chuyện khi lần đầu tiên nhìn thấy em trai bé bỏng, mũm mĩm còn đang nằm trong nôi cười tít mắt. Chuyện khi người bạn nhỏ duy nhất của cô là 1 chú chó nhỏ bị bệnh, mẹ cương quyết quăng nó xuống chân cầu gạch cho nó chưa chết, mặc cho cô gào khóc van xin. Đến khi cô lên lút chạy đến tìm thì thân thể nhỏ bé ấy đã không còn cảm giác mềm mại ấm áp như trước kia nữa. Cô chỉ còn biết cắn răng để không cho tiếng khóc bật ra. Một đứa bé lặng lẽ chôn cất thì chính người bạn nhỏ của mình. Nhớ những lời dạy dỗ, nguyên rủa của mẹ mỗi lần cãi nhau với ba rồi lại trút hết giận dữ lên cô. Những lần em trai ngỗ ngược không coi cô ra gì. Hình ảnh 3 người họ quây quần nhưng lại dùng ánh mắt ghét bỏ nhìn cô, xua đuổi như kẻ thù. Chỉ vì cô là con gái, "Cả dòng họ này mãi mới sinh ra 1 quý tử, tránh xa ra 1 chút, đừng có mà làm hỏng nó".

Sau này cô có người yêu. Trong mắt Từ Chiêu, người ấy như 1 món quà trân quý. Anh ấy là người ngay thẳng, ân cần, biết sẻ chia. Là chỗ dựa đáng tin cậy nhất cuộc đời. Cô từng nghĩ, cuộc sống vốn dĩ công bằng. Đời người mất đi vài thứ nhưng nói cho cùng thì cũng đâu phải là mất tất cả. Cô không có phúc hưởng tình yêu của cha mẹ, không có phúc được cảm nhận hơi ấm gia đình. Nhưng cô có anh, thế là đủ. Nhưng trăm ngàn lần, cô không ngờ, không ngờ rằng có ngày anh phản bội. Anh giấu nạt tình yêu mà cả đời cô nguyện trao trọn cho anh, để đi theo người phụ nữ có gia cảnh mà anh cho là định mệnh, "Cô chỉ là tuổi trẻ của tôi, không phải tương lai của tôi. Cô có thể cho tôi 1 tương lai vô lo vô nghĩ sao?".

Cho đến cùng, thứ cô còn lại chỉ là 1 thế giới đó nát, bị giày xéo, bị chà đạp. Tan nát và tuyệt vọng. Vô định và xám xịt.

"Là nó sao? Thứ từ khi nặng nề, có muốn rũ bỏ cũng không được". Chẳng lẽ cuộc sống bất hạnh mà bản thân không còn muốn tồn tại? "Cũng phải, sớm buông tay thì hơn. Nếu cho ta sinh ra 1 lần nữa, nhất định sẽ khác. Nhất định". Từ Chiêu nhắm mắt lại, không muốn suy nghĩ thêm điều gì nữa.

Không lâu sau, cô nghe thấy tiếng khóc. Ban đầu tiếng khóc còn rất nhỏ, sau đó lớn dần lên, càng ngày càng tiến lại gần. Cô có thể nghe ra đó là tiếng khóc của một đứa trẻ, nhưng tiếng khóc lại cho cô có cảm giác rất mong manh, rất khó nắm bắt.

Chợt cả người cô ngã nhào vào 1 tấm thảm lông lớn rất mềm mại, rất ấm. Cảm giác vô cùng dễ chịu khiến Từ Chiêu bất giác dụi dụi vài cái chỉ muốn lăn ra ngủ.

"Nha đầu ngu ngốc này, dậy dậy" – giọng nói có phần mất kiên nhẫn của tiểu Hắc vang lên. Từ Chiêu cảm thấy bức mình, ngồi phắt dậy, đang định chỉ tay mắng lớn 1 trận. Nào ngờ tay vừa vùng lên đã chạm vào 1 cái mũi lớn ẩm ướt.

Từ Chiêu ngơ ngẩn: "Là chó nhỏ sao? Người biến lớn khi nào vậy? Sao có thể đang nhỏ bé đáng khinh bỗng trở nên phát tướng như thế này được?" Cô khó hiểu nhìn ngó xung quanh, xác định chính mình đang ngồi trên lưng 1 con đại Hắc Lang toàn thân đen tuyền, khi di chuyển có thể thấy vài sợi lông ánh lên như kim tuyến, cực kỳ đẹp mắt. Thân thể đại Hắc Lang này chắc cũng phải to lớn hơn 1 con voi trưởng thành. Nhưng nó chỉ còn một mắt, trên mắt bên trái là một vết sẹo dài dữ tợn. Từ Chiêu khẽ đưa tay chạm nhẹ lên vết sẹo đó, nóng rực. Con mắt còn lại rất sắc lạnh, con người màu vàng sáng rực lại càng nổi bật trên gương mặt toàn lông đen sì kia. Thi thoảng từ cổ họng nó còn phát ra tiếng gầm gừ, hàm răng lớn sắc nhọn mang theo hơi thở của loài dã thú đủ khiến bất cứ kẻ nào cũng phải thét lên run sợ. Có điều cảm giác ấm áp trên lưng nó không tệ, "bắt quá, ta thích bộ dạng này của người".

Liếc mắt nhìn Từ Chiêu, Hắc Lang tỏ vẻ không chấp trẻ con rồi nói: "Với pháp lực hiện tại, ta chỉ có thể đưa người tới đây thôi". Nói xong không để Từ Chiêu kịp mở miệng, Hắc Lang ngửa cổ lên hú dài 1 tiếng rồi hắt văng Từ Chiêu khỏi lưng mình. Đột nhiên bị hắt xuống, mắt trọng tâm, Từ Chiêu chơi vơi ngã nhào vào 1 đầm nước đen ngòm, chân như đeo đá, lập tức chìm xuống, có vùng vẫy thế nào cũng không thoát được. Bên tai lại văng vẳng tiếng của Hắc Lang: "Hiện tại không thuận tiện lắm nên ta phải đưa người đến 1 không gian khác. Bản tính ta lương thiện, đã thương thì thương cho trót nên nhân tiện ban cho người 1 đặc ân. Đời này người không cần sợ sói. Trong hoạn nạn mà có gặp sói, chúng cũng không ăn người mà còn đem tới cho người 1 tia sinh cơ. Ta với người đến đây coi như hết nợ. Cuộc sống sau này tự bảo trọng."

"Đáng chết, nhất định là con chó đó không đủ khả năng làm ta sống lại, sợ mất mặt nên mới ném ta đi như thế. Để ta mà bắt được nhất định không buông tha dễ dàng như vậy."

Cả cơ thể cô lúc này bị kéo xuống càng lúc càng nhanh, càng lúc càng cảm thấy vô lực, sức lực cạn kiệt rồi dần trở nên yếu ớt vô cùng. Thần trí mơ hồ, nhắm mắt lại bất tỉnh lúc nào không biết.

Bạn đang đọc truyện *Vì Sự Trả Đón Người, Vì Sự Sống Lành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 2: Có phụ thân thương, có mẫu thân yêu, có cả ca ca trời đánh

Không biết qua bao lâu, ý thức của Từ Chiêu dần thanh tỉnh trở lại, những âm thanh xung quanh cũng bắt đầu rõ ràng hơn. Có tiếng người huyên náo đi qua đi lại, có tiếng khóc lóc, có tiếng các đồ vật va chạm, tiếng nước chảy,... Còn có cảm giác mình bị bọc trong 1 cái chăn, nâng lên đặt xuống mấy lần, rồi có người ra sức vỗ. Từ Chiêu cảm thấy quay cuồng chóng mặt, muốn dùng sức vùng ra nhưng lúc ấy mới phát hiện không có tí sức lực, cơ thể như toàn là da non, mềm mại, mỏng manh. Không biết tồn bao nhiêu khí lực mới gắng gượng hé mắt quan sát động tĩnh xung quanh. Ban đầu có chút chói mắt, Từ Chiêu phải cố gắng mấy lần cũng chỉ nhìn được lơ mờ, không rõ ràng. Có người đang bế cô, ra sức vỗ. Người này rất to lớn, gương mặt phúc hậu như phóng đại trước mắt Từ Chiêu.

“Người không lồ?” – Từ Chiêu khiếp sợ trợn mắt lên. Lúc này lại thấy người nọ toét miệng cười, vui vẻ nói: “Thiếu gia, ngài xem, tiểu thư vừa mới sinh ra đã mở mắt nhìn người rồi. Nhất định là rất thông minh”.

Mọi sự chú ý của Từ Chiêu bị 2 chữ “mới sinh” hấp dẫn. “Mới sinh? Lê nào con chó đen cho ta đi đâu thai luôn rồi? Không đúng, đâu thai rồi sao vẫn nhớ chuyện trước kia. Vậy chỉ có thể là nó đem hồn phách ta nhét vào 1 đứa bé mới sinh. Vậy hồn phách của đứa bé đó thì đi đâu?” - nghĩ tới đây lại thấy mình đang được truyền tay cho một người khác ôm. Hương cam tùng phảng phất như có như không rất dễ chịu, kéo sự chú ý của Từ Chiêu trở lại. Từ Chiêu ngược mắt nhìn, thấy người được gọi là “thiếu gia” đang bế mình, rất trẻ, chỉ khoảng 13 - 14 tuổi, tính ra cũng chỉ là một nam hài. Động tác hết sức cẩn thận nhẹ nhàng, vuốt ve đứa bé trong lòng như bảo bối. Gương mặt nghịch ngợm không giấu nổi tò mò cùng vui sướng, cậu ghé sát lại, thom nhẹ lên má Từ Chiêu rồi ngẩng đầu lên nói: “Nhũ mẫu, tiểu muội muội rất mềm, rất mịn. Có phải rất giống bánh bao không?”.

“Ha ha,... thiếu gia, tiểu thư là đứa bé mới sinh nên rất mềm, rất trắng. Lúc mới sinh thiếu gia cũng là như vậy. Người xem, tiểu thư nhìn người, là rất thích người đó”.

“Phải phải, mắt muội muội rất to, rất tròn nữa này, có phải cũng giống ta không?” – vừa nói vừa cười chăm chú nhìn tiểu muội muội trong lòng.

Nãy giờ Từ Chiêu đều nhìn cậu bé này, ngũ quan rõ ràng, dưới hàng lông mày cương nghị là đôi mắt màu nâu sáng, ánh lên ý cười, rất lanh lợi. Sống mũi thẳng, đôi môi mỏng lúc thì hơi mím lại, lúc lại cười lên lộ ra hàm răng trắng đều như hạt bắp.

Phải hình dung nụ cười này thế nào đây? - “Trời đất sang xuân”. Đúng, nhất định là trời đất sang xuân, cảnh đẹp như tranh vẽ. Từ Chiêu không khỏi hít lấy 1 ngụm khí: “Còn nhỏ đã đẹp mắt như vậy, lớn lên không biết có bao nhiêu nữ tử đập cửa, treo tường đòi gả cho người đây”. “Ê? Nhưng sao tóc dài vậy?”, Từ Chiêu khẽ liếc mắt mới giật mình nhận ra: “Cà quần áo cũng dài? Đây,... đây là cổ đại? Trời ơi, ta đang ở nơi nào thế này?”

Thấy vẻ mặt tiểu muội muội trong lòng có chút ngơ ngác, Mục Từ Hàm ngẩng lên hỏi: “Nhũ mẫu, sao tiểu muội không khóc? Chẳng phải trẻ con sinh ra sẽ khóc lớn sao?” – “Thiếu gia thử gọi tiểu thư 1 tiếng?”. Tay khẽ vỗ, miệng Từ Hàm lập tức gọi. Biết từ lúc đến đây mình chưa từng khóc nháo tiếng nào, 1 đứa trẻ mới sinh không khóc là điều bất thường nên Từ Chiêu cũng phối hợp, khẽ a a ô ô mấy tiếng rồi lại út mắt cười. Lúc này mọi người mới thở phào, “Thật may, tiểu thư còn cười nữa kia. Mãi không thấy nàng khóc, ta còn lo tiểu thư có tật gì. Giờ thì tốt quá, tốt quá rồi”.

Vừa dứt lời, một nha hoàn từ trong buồng đi ra nói với nhũ mẫu: “Phu nhân đã tỉnh, lão gia cho gọi mọi người vào để phu nhân nhìn tiểu thư”. Từ Chiêu được nhũ mẫu bế lên, cùng với Từ Hàm, cả 3 người tiến vào trong. Vừa vào phòng, Từ Chiêu nhìn thấy 1 nam tử trung niên ngồi bên giường, diện mạo có phần giống Từ Hàm, hay nói đúng hơn Từ Hàm rất giống người này. Hai bàn tay to lớn nhẹ nhàng nắm lấy tay của người đang nằm. Nhìn thấy nhũ mẫu tiến vào còn ôm theo Từ Chiêu, nàng cười yếu ớt, vịn tay phu quân muốn ngồi dậy: “Để ta nhìn Chiêu nhi một chút”. Nam tử nhẹ nhàng cười: “Nàng đừng vội, thân thể còn yếu, để ta bế con lại” – chất giọng từ tính cất lên rồi vươn tay đỡ lấy đứa bé, đặt bên cạnh nàng. Vừa nhìn thấy người trên giường, “Thật đẹp,... nhất định là mỹ nhân cô đại phải không?” – Từ Chiêu không khỏi suýt xoa, “Nhà này sao mà lắm người đẹp vậy? Người kia hẳn là phụ thân đi, chắc chắn ... Vừa ngắm 1 ca ca đẹp, phụ thân thì anh tuấn như vậy. Nghe hạ nhân gọi 1 tiếng lão gia, còn tưởng già lắm. Xét diện mạo cũng chỉ mới tới 35 - 40 tuổi. Lại nhìn vị phu nhân này xem, gọi 1 tiếng mẫu thân có hơi ngượng ngùng không? Gương mặt thì nhỏ nhắn, hàng mi dài phủ xuống như dè quạt,... Tuy hiện tại khí sắc có hơi tái nhợt, trên người cũng không đeo bất kỳ 1 trang sức nào nhưng vẫn không làm nhạt đi vẻ kiều diễm của nàng”. Từ Chiêu còn đang phân vân chọn tới chọn lui trong những từ ngữ dùng để miêu tả 1 mỹ nữ, không biết chọn từ nào vì quá thật từ nào gắn lên người nàng đều hợp.

“Chàng xem, Chiêu nhi là giống ai hơn? Giống ta hay giống chàng?” – 1 giọng nói uyển chuyển hàm xúc. Từ Chiêu cũng cảm thấy rất hiếu kỳ, trong đầu thầm gào thét: “Ta cũng muốn biết, mau nói xem, xem ta có giống vị mỹ nhân này không?”. Thấy con ngược mắt nhìn mình, Mục Diệp Khang cười cười, đang định lên tiếng lại có 1 giọng nói non nớt, nhanh miệng đáp: “Muội muội giống tiểu bánh bao, vừa trắng lại vừa mềm”. Mọi người đều cười ô lên, Từ Chiêu thì mặt đầy hắc tuyến, hậm hực liếc xéo, thầm nghĩ tiểu tử kia lắm miệng.

Lúc này Từ Chiêu mới cảm thấy thật dói, suýt chút nữa mở miệng hỏi đồ ăn. Nhưng nghĩ đến cảnh vừa lên tiếng sẽ bị cho là yêu quái liền thức thối khóc lên vài tiếng. Nhũ mẫu thấy vậy liền tiến lên đỡ lấy nàng để nhũ thân thuận tiện cho nàng bú, đồng thời cũng khuyên phụ thân và ca ca nàng ra ngoài để 2 mẹ con nghỉ ngơi.

Bụng thực dói, nàng ôm lấy bầu sữa mẹ, mút lấy mút để, bộ dạng hết sức háu ăn làm mấy tiểu nha hoàn cứ riu rít cả lên. Mẫu thân thì cười hòa ái, nhũ mẫu thì luôn miệng hô tốt, còn không quên căn dặn mấy nha hoàn đang cười nói chú ý làm việc. Ăn no xong, nàng ngáp dài, thực thì muốn ngủ. Trước khi thiếp đi trong đầu nàng chỉ có 1 ý niệm: “Cảm giác thật tốt, có phụ thân thương, có mẫu thân yêu, còn có cả ca ca và trời đánh nữa. Cảm giác được yêu thương thật tốt”.

Những ngày sau, Từ Chiêu đóng tròn vai của 1 đứa trẻ mới sinh. Hết ăn thì chỉ có ngủ, những lúc được nhũ thân trên đùa ôm ấp sẽ cười cười vuốt mặt nàng mấy cái. Nàng rất lười khóc nên dù nhũ mẫu có mang đi tắm rửa nàng cũng sẽ ngoan ngoãn không kêu tiếng nào, thi thoảng sẽ lên lên vẩy nước cho bà ướt chơi. Phụ thân bế liền cười làm nũng. Ca ca ẵm liền phun phe phè cho ướt mặt. Thấy nha hoàn rồi việc liền buồn chuyện, sẽ hóng. Cả nhà quá quẩn bên nhau sẽ làm mấy trò trẻ con bình thường để mọi người cười. Nhờ vậy mà trong nhà, ai ai cũng riu rít với Từ Chiêu, đồng thời trong thời gian đó, nàng đã tranh thủ nắm được kha khá tình hình trước mắt:

Đây là gia viên của Mục gia ở ngoại thành, cách Bạch thành chưa tới 1 canh giờ chạy xe. Bạch thành nằm ở phía Nam, khá xa kinh thành nhưng là nơi non nước hữu tình, con người sống với nhau rất tốt, quan lại địa phương cũng là thương dân như con nên đời sống nhân dân hết sức dễ chịu. Lại nói, trước đây toàn bộ Mục gia ở trong kinh, nhưng gần 1 năm trước đã chuyển tới đây ở. Lý do là phu nhân mang thai, thân thể vốn không tốt nên càng trở nên suy nhược, phải chuyển đến nơi có khí hậu ôn hòa để dưỡng bệnh, an thai. Từ Chiêu có chút bán tín bán nghi vì khi mới sinh nàng, quả thật trông mẫu thân có chút nhợt nhạt nhưng qua mấy ngày bồi bổ cũng chỉ thấy như những sản phụ bình thường. Giờ không nhìn ra có vấn đề gì.

Nói toàn bộ Mục gia nhưng quả thật cũng không tính là mấy người. Chỉ có phụ thân là Mục Diệp Khang, mẫu thân Mạch Từ Yên, dưới gối có 2 người con là ca ca Mục Từ Hàm và nàng – Mục Từ Chiêu.

Sản nghiệp của Mục gia, toàn bộ là được truyền từ đời này qua đời khác, chủ yếu là làm về chế tác và buôn bán ngọc. Trong các thành trấn lớn nhỏ đều có cửa hiệu của Mục gia, lấy tên là Bích Mục Lâu. Công việc làm ăn của Bích Mục Lâu đều do 1 lão quan gia của Mục gia tên Mục Từ đứng ra quán xuyến, không có mặt trong viện nên cho đến giờ Từ Chiêu vẫn chưa biết mặt ông. Còn về triều đại thì không có chút ấn tượng nào, chỉ biết gọi là Hoàng triều Đại Minh. Vấn đề này Từ Chiêu lập tức bỏ ra sau đầu, không cần nghĩ đến.

Phải nói Mục gia hết sức có điều kiện, thứ gì không có chứ ngọc thì không thiếu. Tùy tiện vung tay cũng có thể xuất ra 1 khối ngọc quý tron bóng, hoa văn trạm khắc tinh tế, sắc nét. Mỗi khối có giá trị đôi khi lên tới mấy trăm vạn lượng hoàng kim.

Người Mục gia đều mang trên mình 1 phiến ngọc bội hình tròn như để đại diện cho thân phận. Phụ thân cũng tự tay khắc cho nàng 1 phiến bạch ngọc. Một mặt khắc chữ Mục, 1 mặt khắc chữ Chiêu, đường viền là hình cây trúc rất thanh nhã, tinh xảo, từng đường vân dường như còn ánh lên tia sáng nhẹ nhàng. Lúc Từ Chiêu được trao ngọc còn phải làm lễ bái lạy tổ tiên, mẫu thân vừa ôm nàng vừa quý gối thành khăn ở từ đường. Khi phụ thân đem bạch ngọc đưa lên trước mặt nàng, nàng còn phải gào thét làm nũng như đứa trẻ đòi đồ chơi mới. Nhưng khi ngọc vừa đến tay, Từ Chiêu cứng đờ. Bên dưới chữ Chiêu là hình 1 cái bánh bao nhỏ. Chỉ thấy gương mặt ca ca nàng đứng 1 bên đến là khổ sở vì nhin cười. “Tên hồn đần này lại dám động tay động chân lên ngọc của ta. Tức chết ta”. Ai oán nhìn phụ thân như kẻ tội, nàng đưa ngọc lên miệng ra sức gặm cắn. Mục Từ Khang phì cười, vừa ẵm vừa cầm ngọc bội đưa qua đưa lại bên miệng nàng. Nhũ mẫu ở đằng sau thì ai ôi có phải tiểu thư sắp mọc răng rồi không, rồi cứ thế mà đi khoe với tất cả mọi người về miếng ngọc bội bánh bao của Từ Chiêu.

Mẫu thân nàng họ Mạch, cũng trùng với họ từ kiếp trước của Từ Chiêu. Thiết nghĩ kiếp trước là chuyện kiếp trước, có cơ duyên chuyển thế, nay nàng mang họ Mục, vậy thì cứ sống cho trọn kiếp này, 1 kiếp đoàn viên, an an ổn ổn mà sống.

Thấm thoát đã 3 năm, Từ Hàm nay đã 16 tuổi, Từ Chiêu mới lên 3 nhưng đã sớm cứng cáp, cả ngày miệng nói liến thoắng, hết nịnh nọt lấy vài miếng điểm tâm của Tú Nương ở phòng bếp, lại bày trò cùng Từ Hàm trêu chọc mấy nha hoàn ở phòng giặt, giặt mãi vẫn thấy chậu y phục bẩn nguyên như cũ, rảnh rỗi còn lên vào chuồng ngựa thả hết ngựa ra cho chạy chơi vài vòng. Có khi Từ Hàm công Từ Chiêu trốn ra ngoài chơi, khiến Bạch Thành gãi bay chó sủa, Huyện lệnh còn đích thân xuất thành đưa 2 huynh muội trở về. Nhũ mẫu tức giận, cầm gậy rượt 5 vòng quang sân. Thế lực Từ Hàm rất tốt, dù công theo Từ Chiêu nhưng vẫn chạy như bay, có lần còn trèo lên cây khiến nhũ mẫu sợ quá ngất lên ngất xuống.

Từ năm Từ Chiêu tròn 1 tuổi, lần đầu tiên tổ chức sinh nhật, mọi người bày đủ thứ la liệt trên sàn nhưng nàng chẳng chọn trúng món nào trong số đó mà chỉ trèo lên, ngồi trong lòng phụ thân cười cười, với tay nắm lấy đoàn kiềng đeo bên hông người, tỏ vẻ hiếu kỳ, thích thú. Lúc đó cả phụ thân và mẫu thân không ai nói gì, chỉ có nhũ mẫu bên cạnh cười xòa:

“Tiểu thư của ta ơi, sau này không biết là đại cô nương dùng mảnh hay là tiểu quý đây?”.

Vì vậy, khi Từ Chiêu 5 tuổi, tuy không thích nhưng ngoài đọc sách, học viết chữ thì phụ thân vẫn cho nàng học chút kiếm pháp cùng Từ Hàm, nói là để phòng thân. Thi thoảng Từ Chiêu cũng sẽ học theo ca ca, cầm gậy bút nằm dài trong thư phòng của Từ Hàm để vẽ tranh. Từ Chiêu trước nay đều thích vẽ, nhưng phong cách hội họa từ hiện đại không phù hợp với thời đại này nên sau khi bị Từ Hàm liếc mắt khinh thường phán là “vẽ những vẽ quỷ” thì nàng cũng vứt luôn gậy bút đi chạy qua viện của mẫu thân làm nũng.

Khoảng nửa năm gần đây phụ thân thường xuyên ra ngoài, nói là đi kinh thành có chút chuyện nhưng thi thoảng mới về nhà. Mỗi lần về cũng chỉ 1, 2 ngày là lại đi. Tuy thời gian ở nhà phụ thân tận lực quan tâm, săn sóc cùng trấn an mẫu thân và 2 huynh muội Từ Chiêu, bảo mọi người không cần lo nghĩ nhiều. Nhưng thời gian phụ thân ra ngoài rất lâu, người trong nhà tuy không ai nói ra nhưng cảm giác bất an nhiều khi vẫn không che giấu nổi. Có đôi lần, Từ Chiêu ngẫm nghĩ, cảm thấy khó giải thích.

Thứ nhất, nếu là thương gia bình thường, ít ai lựa chọn đưa cả nhà rời xa chốn phồn hoa bậc nhất như kinh thành chuyển đến ngoại ô Bạch thành sống tách biệt, để lại chuyện làm ăn buồn bán cho người khác trông coi, dù có là thân tín đến đâu đi chăng nữa. Hơn nữa, lão quân gia Mục Từ đã 5 năm chưa hề thấy xuất hiện 1 lần.

Thứ hai, cả trong và ngoài viện lúc nào cũng có thị vệ đi tuần, vì hay trốn ra ngoài chơi nên Từ Hàm cùng Từ Chiêu đã quan sát kỹ càng và nắm rất rõ thời gian và các tuyến đường của từng nhóm thị vệ. Có thể lấy lý do vì gia viên nằm ở khu vực ngoại thành nên cần canh phòng nghiêm ngặt để đảm bảo an toàn. Thế nhưng nhìn tác phong hành sự chuyên nghiệp, chính tề, dứt khoát, thực thi mệnh lệnh tuyệt đối, không lấy 1 lần sai sót. Suốt bao năm qua luôn im ắng, chưa từng thấy 1 nhóm đàn ông nào ở với nhau mà lại không có chuyện nhậu nhẹt hay cờ bạc. Từ Chiêu có thể khẳng định, đây là nhất định là đội quân tinh nhuệ được huấn luyện kỹ càng, bài bản, nghiêm khắc. Cũng vì vậy mà từ lâu, nàng có cảm giác, trước kia mỗi lần trốn ra ngoài chơi cùng Từ Hàm là bọn họ cố tình thả cho các nàng đi. Có thể nói, thương nhân dù có làm ăn lớn đến đâu, tiền có nhiều đến mấy cũng chưa chắc lấy được ra số lượng lớn tư binh có trình độ như vậy.

Thứ ba, đoán đao lại là vật bất ly thân, phụ thân luôn mang bên mình, nhìn là biết không phải vật tầm thường, nếu không nắm đó nàng cũng không bị nó thu hút đến vậy. Đã là thương gia, chẳng ai nguyện vác đao đi bán chuyện làm ăn cả.

“Rốt cuộc phụ thân đang làm gì? Che dấu điều gì?”

Bạn đang đọc truyện *Vì Sự Trỗi Đón Người, Vì Sự Sợ Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Tặng băng trôi màu tím và con quỷ mặt trắng

Dù có những chuyện vướng mắc trong lòng nhưng Từ Chiêu không có ý định tìm hiểu. Dẫu sao, những chuyện nàng biết về thế giới bên ngoài còn quá ít.

Thời gian của Từ Chiêu có thể nói là trôi qua hết sức êm đềm. Ngày ngày không lo đọc sách, luyện ít chữ thì cũng là cầm kiềng khua khua vài đường. Rất may, mấy thứ như cầm kỳ thi họa nhũ mẫu cùng mẫu thân cũng chỉ dạy cơ bản, không ép nàng học quá nhiều nếu nàng không thích. Chơi chán trong sân thì chạy đi trêu chọc mấy nha hoàn, bà tử. Dùng bữa sẽ có tình tranh đồ ăn với Từ Hàm. Mỗi tối sẽ chạy lại ôm mẫu thân làm nũng, thi thoảng còn được ngủ lại cùng nàng. Nếu đêm không ngủ được, nàng sẽ hát cho Từ Chiêu nghe, đến sáng còn dạy con gái chải đầu vấn tóc. Những lúc phụ thân có nhà, nàng sẽ ngồi trong lòng người, cùng nhau đánh cờ với Từ Hàm. Thi thoảng sẽ được nhũ mẫu dắt đi Bạch Thành dạo phố mua ít đồ dùng, nhân tiện sẽ mua cho nàng mấy thứ đồ chơi nhỏ, tinh xảo, bắt mắt.

Quãng thời gian 5 năm đã để rất nhiều thứ thay đổi. Ví như nàng không còn vướng bận những chuyện của kiếp trước, ngày ngày ngó ngó mà hưởng thụ niềm hạnh phúc của cuộc sống hiện tại. Ví như Từ Hàm đã 19 tuổi, không còn vẻ nghịch ngợm đáng yêu như lần đầu gặp mặt, mà nay đã có chút cứng chặc. Vẫn là hàng lông mày cương nghị, đôi mắt màu nâu sáng nay có thêm vài tia anh khí bức người. Sống mũi cao thẳng, làn da hơi rám nắng, nụ cười sang xuân ngày nào lại càng thêm phần rạng rỡ.

Lại nói hình ảnh mỹ nam tử trẻ tuổi vận áo bào màu nguyệt nhạ, tóc búi cao gọn gàng, khi thì nắm tay, khi thì bồng bế một bé gái 5 tuổi mi thanh mục tú, đôi mắt trong suốt linh động, khuôn miệng chúm chím hết sức đáng yêu. Làm không biết bao nhiêu tiểu cô nương nhìn thấy mà thẹn thùng liếc mắt đưa tình với Từ Hàm.

Dân chúng trong Bạch thành đang từ câu nói “Mục gia nuôi một đôi huynh muội tiểu ma vương” của mấy năm trước, nay đã đổi thành “Mục gia nuôi một cặp bích nhân”.

Lợi dụng chút danh tiếng, Từ Chiêu vào thành, đi đâu cũng bày ra bộ dạng đáng yêu, câu được sự yêu thích của bao nhiêu người, chỉ cần thích thứ gì đơn giản như kẹo hồ lô, đèn lồng, điều giấy,... chẳng tốn lấy 1 đồng cũng có thể vơ về được cả nắm. Lấy nhiều một chút về còn có thể chia chác cho mấy tiểu nha hoàn trong viện. Mỗi lần như vậy, nàng lại bị nhũ mẫu ần đầu trách móc vài câu “tiểu quý lại giờ trò”, mẫu thân ngồi một bên cười xòa xoa đầu, mấy nha hoàn thấy vậy cũng cười khanh khách, bày ra bộ dáng “sống chết mặc bay”. Khi phụ thân về biết chuyện thì sáng khoái cười vài tiếng hồ hởi, “biết toan tình”.

Lại nói, quan hệ huynh muội giữa Từ Hàm và Từ Chiêu rất tốt, biết muội muội nhà mình luôn có hứng thú với các loại binh khí nên cứ có dịp được theo phụ thân ra ngoài làm việc, là Từ Hàm sẽ tranh thủ đi xem vài loại binh khí tinh xảo để đem về làm quà cho Từ Chiêu. Bởi vậy mà trong phòng nàng, tuy là khuê nữ nhưng lại giấu không ít bảo kiếm, ám khí, trường thương,... Rảnh rỗi còn kéo nàng lại kể rất nhiều chuyện kỳ thú nghe được trên đường, không thì cũng sẽ lôi nàng đi mấy khu rừng lân cận săn vài con thú nhỏ.

Đôi khi Từ Chiêu thầm nghĩ không biết vị ca ca này có bị mắc chứng cuồng em gái như một số quý công tử ở hiện đại hay không.

Vẫn như mọi lần, Từ Hàm dắt Từ Chiêu vào thành chơi, khi về còn xách theo một giỏ táo. Vừa vào cửa đã thấy nhũ mẫu chạy lại nhìn qua một lượt hai người rồi nói: “Lão gia vừa từ kinh thành trở về, còn dẫn theo một vị khách. Ngồi căn dặn thiếu gia và tiểu thư về phòng chuẩn bị lại chính tề một chút rồi tới khách sảnh”. Nói rồi nàng đỡ lấy giỏ táo trong tay Từ Hàm đưa cho nha hoàn dẫn đem rửa sạch rồi chuẩn bị để mang lên phòng khách, dắt tay Từ Chiêu cáo lui rồi đi trước.

Vừa về phòng, nhũ mẫu sắp xếp nha hoàn hầu hạ Từ Chiêu tắm rửa, chải đầu, thay một bộ y phục màu vàng nhạt có thêu vài đám mây ở tay áo, cổ áo màu trắng thêu vài đường vân uốn lượn, càng làm tôn lên làn da trắng trẻo cùng gương mặt đáng yêu của nàng.

Thấy tác phong của nhũ mẫu, Từ Chiêu thầm nghĩ vị khách này chắc phải có địa vị không tầm thường mới khiến cả phủ viện đang yên đang lành lại khẩn trương như vậy, chỉ gặp một vị khách mà đến cả y phục cũng phải thay.

Nhắc mới nhớ, suốt 5 năm qua, đây mới là vị khách thứ hai ghé thăm Mục gia.

Người đầu tiên là Hồng Tang ca ca – một người bạn của Từ Hàm. Tuy rằng mặt mày có hơi hung dữ, thân hình cao lớn, nhưng rất hào sảng, cười rất lớn tiếng. Sau lưng còn vác theo một cái riu 2 lưỡi cao tới hơn 1 bộ*, 2 lưỡi riu có những đường vân trông như một bầy lang sói khát máu. Nhớ lần đầu thấy nó, mắt Từ Chiêu sáng lên, còn chạy theo Hồng Tang ca ca lái nhái hỏi huynh ấy có đặt tên cho chiếc riu này không. Thấy Hồng Tang lắc đầu, nàng rất muốn đặt cho nó một cái tên nhưng Hồng Tang nhất quyết không chịu. Do Từ Chiêu cứ bám riết lấy nhắc về vấn đề tên tuổi chiếc riu của hắn nên hắn đành dở năng bằng cách đem nàng đi leo núi rồi để Từ Chiêu ngồi lên vai mình ngắm nhìn khung cảnh Bạch thành từ trên cao.

*1 bộ (步, bu) = 5 xích = 1,66 m

Năm đó, Hồng Tang lưu lại Mục gia tới mấy tháng. Suốt thời gian ấy, Từ Chiêu đều đi theo vị ca ca này, nghe hắn vui mồm chỉ dạy vài đạo lý quân tử, thi thoảng còn dùng chất giọng bò đực hát cho nàng nghe. Mỗi lần dẫn hắn vào thành chơi đều bị mọi người gọi là “tiểu ma vương cùng tên đầu trâu mặt ngựa” làm Từ Hàm không nhịn được, ôm bụng cười mất một đêm. Cũng từ đó mà Từ Chiêu cực kỳ yêu quý vị ca ca này.

Chuẩn bị xong xuôi, nàng cùng nhũ mẫu đến khách sảnh. Vừa ra khỏi cửa viện đã thấy Từ Hàm đang đứng đợi nàng.

Ca ca của nàng rất thích màu nguyệt nha nên y phục của hắn đa phần đều là màu sắc này. Hôm nay, Từ Hàm cũng thay một bộ trường bào nguyệt nha, gấu áo thêu những đám mây lượn lờ, cổ áo bên trong cũng là một màu trắng. Theo thói quen, vừa thấy Từ Chiêu, hắn liền tự động vươn tay để nàng nắm lấy, miệng cười nói: “Ca ca cùng muội tới khách sảnh”.

Nhìn hai người một lớn một nhỏ đi bên cạnh nhau tạo ra cảm giác đặc biệt hài hòa.

Mới đến gần khách sảnh đã thấy tiếng nói chuyện, Từ Chiêu nghe ra giọng phụ thân, trong lòng vui mừng, hơi dùng sức nắm chặt tay Từ Hàm, muốn chạy đến nhào vào lòng người, nhưng nghĩ hôm nay có khách đến chơi, không thể tùy tiện nên đành nhịn lại. Vừa vào đến nơi, mọi người đang nói chuyện liền dừng lại, hướng mắt nhìn lên. Thấy người tới là một thiếu niên, thân thiết nắm tay một tiểu nha đầu mặt mày rạng rỡ tiến vào hành lễ.

Vừa hành lễ với phụ thân cùng mẫu thân xong, Từ Hàm đã đứng thẳng lưng, vui vẻ cười nói: “Ra là A Lân, người đến mà cũng không báo với ta trước một tiếng, làm ta không kịp tiếp đón người”. Thiếu niên được gọi là A Lân chỉ khẽ cười lên tiếng: “Từ Hàm người cũng biết khách sáo với ta sao? Ta là tới cùng Mục bá, báo trước với người làm cái gì?”.

Thấy Từ Chiêu vẫn đứng bên cạnh nắm tay mình không lên tiếng, Từ Hàm mới xoa đầu nàng rồi nói: “Từ Chiêu, đây là một vị bằng hữu thân thiết của ta cùng Hồng Tang, tên hắn là Yến Lân, muội cũng gọi một tiếng A Lân ca ca là được”. Từ Chiêu kéo ra một nụ cười hiền lành, cúi thấp đầu chào: “Xin chào A Lân ca ca, muội là Từ Chiêu, mọi người vẫn gọi muội là Chiêu nhi, huynh cứ gọi như vậy là được”. Vừa nghe xong, chưa để Từ Chiêu kịp ngẩng đầu lên, nhũ mẫu vẫn đứng phía sau đã tiến lên cốc mạnh vào đầu nàng: “Người đừng có mà học theo điệu bộ của thiếu gia, có ai lại chào hỏi khách nhân đến nhà như vậy không?”. Yến Lân xua tay, cười nói: “Không vấn đề, không vấn đề. Chiêu nhi còn nhỏ, không cần quá cứng nhắc. Từ Hàm cũng có kẻ nhiều về năng cho ta nghe từ lâu. Nói chuyện như vậy ta lại thấy thoải mái, thân thiết hơn”.

Phụ thân cũng khẽ gật đầu rồi nói: “Yến công tử lần này từ kinh thành tới, sẽ nán lại nhà chúng ta một thời gian. Các con chú ý tiếp đãi công tử cho tốt”.

Lúc này Từ Chiêu mới cẩn thận nhìn nam tử trước mặt. Thân hình thon dài, toàn thân mặc trường bào màu tím, người này dường như rất giống ca ca, đều đặc biệt yêu thích một màu sắc, ngay cả quần tóc, đai lưng cũng là màu tím. Đôi mắt phượng dài, lóe lên vài tia nhuệ quang, toàn thân toát lên vẻ tôn quý. Hơn nữa cũng là một mỹ nam tử, khác với ca ca nàng nhìn như gió xuân sáng khoái, người này lại mang một vẻ đẹp lạnh lùng, băng sương. Tuy vẫn cười nói nhưng nhìn thế nào vẫn thấy giống một tảng băng. Nếu để ý kỹ, có thể thấy hắn chỉ thật tâm trò chuyện cùng Từ Hàm.

Thực giác mới cho nàng biết, người này tuyệt đối không thể khinh thường. Hơn nữa theo sau người này còn có một tùy tùng. Thoáng nhìn cũng biết kẻ đó còn lớn tuổi hơn cả phụ thân nàng, nhưng không đến nỗi già cả lom khom mà sao tóc đã bạc trắng, sắc mặt cũng trắng bệch, mỗi móng có chút đỏ khẽ ním lại, đặc biệt là cặp mắt sắc lạnh âm u. Từ Chiêu thầm nghĩ: “Đây có phải là hình tượng mấy công công thái giám ác như quý trong cung không?”.

Hơi rùng mình, nàng đảo mắt quan sát sắc mặt tất cả mọi người trong phòng. Tuy nói là có khách đến chơi nhưng ngoài Từ Hàm vẫn đang nói chuyện cùng vị công tử kia ra, mẫu thân cùng phụ thân mặc dù vẫn cười nói nhưng đáy mắt lại không có vẻ gì vui mừng. Nhìn chung, không khí vẫn hòa hợp nhưng dù thế nào Từ Chiêu vẫn có cảm giác hơi miễn cưỡng.

Trò chuyện được một lát thì cũng đến gần trưa, đã có nha hoàn tới mời mọi người vào dùng bữa. Mẫu thân còn tận tình giới thiệu về từng món trên bàn, tất cả đều là đặc sản phía nam, ít có tại kinh thành.

Sau khi dùng bữa xong, mọi người cùng nhau uống trà, trên bàn còn bày mấy đĩa lớn tào tào đồ được cắt tỉa đẹp mắt. Ca ca Từ Hàm còn nói chỗ tào tào này là do Từ Chiêu lừa được. Trong thành có một đại nương bán hoa quả nổi tiếng dữ dằn, Từ Chiêu giả vờ đi qua vờ tình khen nắn vại cầu nàng liền đem nửa chõ tào tào cho Từ Chiêu, nói phải mang về biếu Mục lão gia cùng Mục phu nhân, còn không tiếc lời khen Từ Chiêu thực ngoan. Nghe xong, mọi người đều muốn cười, nhũ mẫu bên cạnh lại trách móc vài câu, nói nàng là đồ lưu manh. Đến cả người tùy tùng mặt mày hung ác kia cũng đưa tay lên che miệng cười đến nỗi đôi mắt híp lại như đường chỉ, nói: “Nha, Mục tiểu thư quả thực thông minh lanh lợi, rất tốt rất tốt”. Nghe xong, ngoài mặt Từ Chiêu tỏ ra ngại ngùng gãi đầu nhưng trong lòng lại cứng đờ: “Cái giọng the thé này đích thị là thái giám trong cung. Kẻ có thái giám theo hầu, ngoài hoàng thượng ra thì cũng chỉ có công chúa hoàng tử, hoàng hậu và các phi tần. Nói cách khác, nam tử áo tím này ngoài là con vua ra thì còn thân phận nào khác phù hợp với hắn hơn chứ” - Từ Chiêu nghĩ, gần như là khẳng định.

Trò chuyện thêm một hồi, mẫu thân kéo nàng dậy rồi cùng cáo lui về phòng trước, phụ thân cũng đứng lên hướng những người còn lại đi về phía thư phòng.

Trong thư phòng lúc này chỉ có 4 người là Mục Diệp Khang, Từ Hàm cùng 2 người Yến Lân. Vừa vào phòng, đợi Yến công tử ngồi xuống, Từ Hàm liền hành lễ: “Mục Từ Hàm tham kiến thái tử”. Yến Lân vội tiến lên đỡ lấy, nhũ mẫu nói: “Từ Hàm, người và ta còn phải câu nệ như vậy? Đây là người không coi ta là bằng hữu phải không?”. Dứt lời, Từ Hàm đứng thẳng người, cười sảng khoái: “Bằng hữu là bằng hữu nhưng lễ nghi quân thần vẫn phải đầy đủ. Trước mặt phụ thân, ta mà không hành lễ với người, để xem ta làm sao còn sống mà bước ra khỏi căn phòng này”.

“Thì ra là cũng còn biết không sống được cơ đấy. Thái tử đừng dung túng nó, còn không biết sẽ làm ra chuyện gì nữa” – Mục Diệp Khang hừ nhẹ rồi lại nói như trút giận: “Đấy người xem, người dạy Chiêu nhi ra cái dạng gì rồi. Cẩm kì thi họa đều không hứng thú, khuê nữ nhà khác ngồi trong phòng đều là thêu thùa, đánh đàn, vẽ tranh, làm thơ... Muội muội nhà người lại ngồi trong phòng lau toilet lau lau mấy cái loại bình khí người đem về, chưa sáng bóng lên thì còn chưa dùng tay. Bình phong thì treo toàn roi da, đoạn côn. Trên tường thì không biết gác lên bao nhiêu đại đao, trường thương. Bình cổ thì đem ra cắm mấy thanh bảo kiếm. Còn mấy thứ nhỏ như ám khí, chùy thủ giầu ở đâu còn chưa biết”.

Thấy vẻ hậm hực của phụ thân, Từ Hàm tự động đứng ra xa mấy bước rồi lắc đầu nói: “Con không có dạy Chiêu nhi mấy thứ đó, rõ ràng là sở thích của nàng. Chẳng phải món bình khí đầu tiên mà Chiêu nhi thích lúc mới 1 tuổi là đoàn kiếm của người đó sao? Người còn già rồi không nhớ”. Mục Diệp Khang hừ lạnh, không nói thêm gì nữa mà lần này, lại là một giọng nói the thé: “Tiểu nha đầu mới 1 tuổi lại có hứng thú với Xích Nguyệt sao? Hiếm gặp hiếm gặp nha. Có thời gian phải ngó qua một chút” – vừa nói vừa chống tay lên cằm ra vẻ trầm ngâm.

“Từ công công không phải là muốn nhận thêm đồ đệ đó chứ?” – Từ Hàm khẽ rùng mình hỏi.

“Còn phải xem tố chất, ừm, phải xem tố chất” – Bộ dáng Từ công công vẫn còn đang suy tư.

Nghe vậy, Từ Hàm biến sắc nói lớn: “Không được, ta không thể để Chiêu nhi cho lão dạy dỗ được. Lão đã dạy ra hai kẻ biến thái A Lân và A Tang rồi. Ai biết lão tính dạy Chiêu nhi nhà ta thành cái dạng gì”.

Mục lão gia tức giận, giọng chân đạp Từ Hàm một cái, chỉ tay quát: “Ngươi hỗn xược”.

“Từ Hàm lo sợ cũng không sai đâu... Giữa ta và Từ Hàm vốn không câu nệ nhiều lễ nghi như vậy. Mục bá đừng nên tức giận. Mọi người đều ngồi cả đi. Hôm nay ta đến đây cũng là có chuyện muốn bàn bạc” – nãy giờ Yến Lân vẫn ngồi một chỗ, giọng điệu có chút mất tự nhiên.

Bạn đang đọc truyện *Vì Sự Tới Đón Người, Vì Sự Sợ Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Binh biến. Đêm trăng nghe hát, người có về không?

Mắt thấy hai cha con Từ Hàm đã ngồi xuống, Yến Lân mở miệng: “Sự phụ”.

Từ công công liền rút ra một phong thư, giở ra rồi đặt lên giữa bàn.

Trên thư ngắn gọn chỉ có vài chữ được viết bằng máu, nét chữ thô to còn có phần hơi xiêu vẹo:

“Thuần Vương phản, cấu kết Khương. Lén nuôi tư binh, đóng quân ở ải Xích Vân. Đồng Quan nguy” – cả phong thư bên ngoài cũng dính không ít máu, vô cùng nhức mắt.

Yến Lân khẽ thờ dài, cup mắt xuống nói nhỏ: “nhóm Hồng Tang đứng lúc đến Đồng Quan thì bị phục kích, đích thân Thuần Vương dẫn quân. Hồng Tang quyết tử. Đây là bức thư mà hần dùng máu của mình để viết”. Từ Hàm nghe xong cắn chặt răng, đôi mắt đỏ ngầu nhìn chăm chăm vào bức huyết thư.

Mục Diệp Khang nắm chặt đôi vai đang run lên vì tức giận của Từ Hàm, thẳng thắn nói: “Hồng Tang từ nhỏ đã ra dáng nam tử hán đầu đội trời chân đạp đất. Từ chiến vì nghĩa đối với hần mà nói chính là một loại vinh quang. Ngần lần hần cũng không muốn các người đau lòng thay hần”.

Nói rồi ông trấn tĩnh nhìn về phía thái tử, im lặng chờ đợi.

Yến Lân thu bức thư trên bàn lại đưa cho Mục Từ rồi nói: “Khi ta nhận được thư đã là 2 ngày sau đó, thành Đồng Quan đã mất. Thuần Vương có tính toán kỹ càng từ trước, không có lấy một chút tin tức nào lọt ra ngoài. Toàn bộ người của triều đình bị giết sạch. Nếu hôm đó không phải là Hồng Tang cố thủ, kéo dài thời gian cho người của ta truyền tin thì chi e đến giờ chúng ta vẫn không biết rằng đã mất Đồng Quan” – vài lời cuối gần như là nghiến răng mà nói.

Cả căn phòng thoáng chốc liền trở nên rét lạnh, sát khí cuộn cuộn.

Dừng lại một lúc, thái tử Yến Lân nói tiếp: “Sau khi điều tra thực hư, xác nhận những tin tức Hồng Tang gửi về là chính xác, Phụ hoàng truyền lệnh cho ta bí mật xuất binh. Người còn truyền mật chỉ cho tướng lĩnh ở các thành trì và biên quan, gấp rút chỉnh đốn chờ lệnh của ta. Trước mắt ta muốn bàn bạc kế sách cùng mấy người”.

Từ Hàm đứng dậy, đi đến giá sách lấy một cuộn bản đồ da dê rồi trải lên bàn, dùng vài quân cờ trắng đánh dấu vị trí thành Đồng Quan, ải Xích Vân và khu vực giáp ranh biên giới Khương quốc. Đồng thời dùng những quân cờ đen để đánh dấu những vị trí đóng quân của quốc quân Đại Minh. Tiếp đó lại dùng lá trà để đánh dấu vị trí tư binh của Mục gia, sau đó nói:

“Hiện tại chúng ta đang ở vùng phụ cận Bạch Thành. Từ Đồng Quan, chỉ cần vượt sông Bích Hoài, đánh vào thành Lệ Trân là có thể một đường đánh thẳng đến Bạch Thành. Xuôi từ nơi này, theo đường ngắn nhất chỉ còn 5 thành trì lớn và 8 châu phủ lân cận là tới kinh thành”.

Dừng lại một chút, Từ Hàm lại nói tiếp: “Bích Hoài nước chảy siết, hơn nữa còn có đá ngầm, đáy sông toàn là bùn nhão. Để vượt sông rất khó khăn và tốn không ít thời gian. Nhưng đã qua sông thì khó có thể quay đầu lại, cũng đồng nghĩa Thuần Vương sẽ lập tức đánh lên Lệ Trân. Để không bị dồn vào thế bí, hần sẽ dốc sức đánh nhanh, thắng nhanh. Chỉ cần chiếm được thành Lệ Trân, sẽ ào ạt tấn công những thành trì kế tiếp. Khi đó dù có điều binh từ biên quan về chi viện cũng không còn kịp. Thêm vào đó, Khương quốc ở phía Bắc sẽ đem quân quấy nhiễu khu vực biên giới, tạo thành thế gọng kìm, kẹp Đại Minh ta ở giữa. Lúc đó, hai mặt đều giáp địch, rất khó phản công. Vì vậy, nhất thiết không thể để Thuần Vương vượt sông Bích Hoài”.

Mục Diệp Khang bên cạnh gật đầu: “Với tình hình hiện tại vẫn phải giữ lại binh lực khu vực biên giới phía Bắc. Điều động binh sĩ trấn thủ Lệ Trân, chia quân đóng chặt các thành lân cận. Đồng thời điều một nhóm quân chuyên đánh du kích cản trở Thuần Vương vượt qua Bích Hoài”.

Yến Lân nheo mắt, vươn tay đẩy vài quân cờ trên bàn, lạnh giọng nói: “Phái người đi điều tra tình hình lực lượng bên phía Thuần Vương. ải Xích Vân là khu vực hiểm trở, dễ thủ khó công. Hồng Tang lấy được thông tin này hần không dễ dàng. Không thể phụ sự hy sinh của huynh ấy”.

Từ công công ở phía sau đang ngả người trên ghế quý phi nhắm mắt dưỡng thần từ lúc nào, đột nhiên lên tiếng: “Bích Mục Lâu rải khắp toàn bộ lãnh thổ Đại Minh, việc truyền tin cùng điều tra tin tức cứ thông qua đó mà tiến hành đi. Sử dụng tinh binh Mục gia, lấy danh nghĩa nhân sĩ giang hồ, cản trở Thuần Vương qua sông” – nói xong cũng không thấy có động tĩnh gì nữa, cứ như kẻ vừa lên tiếng không phải ông ta.

Nhắc tới Bích Mục Lâu – sản nghiệp chế tác, buôn bán ngọc của Mục gia thực chất là một tổ chức sát thủ. Mà vị được gọi là công công đang ngồi phía kia lại là Nguyên lão của Bích Mục Lâu – Mục Từ.

Mục Từ 6 năm trước dắt theo Hồng Tang đảm nhận việc xây dựng tổ chức sát thủ cùng mạng lưới tình báo. Cùng lúc đó, hai cha con Mục Diệp Khang cùng Từ Hàm tiến hành thu nhận, huấn luyện tư binh, phân bố tại các cơ sở ngầm của Bích Mục Lâu, trải rộng khắp Đại Minh.

Có thể nói, đằng sau Mục gia là một thế lực ngầm khổng lồ, lấy Bích Mục Lâu làm binh phong.

Ba người còn lại trong phòng tiếp tục bàn bạc thêm một hồi, xuất ra vài mật thư, phân phó ám vệ của Bích Mục Lâu đi truyền tin.

Lúc ngừng đầu lên đã là xế chiều, ánh hoàng hôn phía chân trời đang bị màn đêm nuốt chửng, chỉ còn lại vệt sáng màu đỏ kéo dài. Trong mắt vài người, thứ ánh sáng le lói như một vết cắt sâu hoắm, rỉ máu, vĩnh viễn không khép miệng.

Tiếng gió thổi luồn qua hàng cây phát ra âm thanh xào xạc như kéo theo cả tiếng cười vang dội của vị thiếu niên cao lớn, tay lắc lư bầu rượu, vừa cười vừa hát...

Từ Hàm nhắm mắt hít thật sâu như thể có thể ngửi thấy mùi rượu tỏa ra từ bầu rượu trên tay hắn. Khi mở mắt ra, chỉ thấy một lão nhân tóc bạc trắng đang quay lưng lại, lưng chừng đi về phía trước. Nhìn từ phía sau, Từ công công như già đi đến chục tuổi.

Từ Hàm nắm chặt tay, thầm thì: “Nhất định phải đem được thi thể của huynh ấy trở về”. Nói rồi lập tức quay mặt đi, bước chân kiên định, mạnh mẽ như nện xuống nền đất, nhanh chóng trở về viện của mình. Hắn biết, Mục Từ nghe thấy lời thì thầm của hắn.

Mọi người cũng tản đi, ai về viện của người nấy. Đợi cho tất cả khuất dạng, bước chân lưng chừng của Mục Từ thoáng dừng lại. Tay chấp sau lưng, ngẩng đầu lên trời thờ dài một hơi:

“Nó đang trên đường về rồi”.

Ánh chiều tà phía chân trời đã tắt ngấm từ lúc nào.

Lát sau, Mục lão gia phân phó hạ nhân đến báo với phu nhân rằng mấy người họ sẽ ra ngoài nên không dùng bữa tối. Mục phu nhân chỉ gật đầu rồi dắt tay Từ Chiêu đi dạo trong vườn.

Nhắm mắt cũng có thể thấy không khí trong phủ thay đổi từ sau khi đón hai vị khách kỳ lạ kia. Trong lòng Từ Chiêu thấy không thoải mái, nhưng ngoài mặt cũng không có biểu hiện gì, chỉ ngoan ngoãn nắm tay mẫu thân cùng đi dạo. Nhũ mẫu từ sáng đến giờ vẫn luôn theo sát phía sau.

Mắt thấy sắc trời đã tối nhưng vẫn chưa thấy mẫu thân dùng bữa, Từ Chiêu nhẹ lắc tay nàng hỏi: “Mẫu thân, đã muộn rồi sao người còn chưa dùng cơm tối, có phải người không khỏe ở đâu không?”. Cúi xuống thấy ánh mắt long lanh đầy quan tâm của con, Mạch Từ Yên cười dịu dàng, đưa tay xoa đầu Từ Chiêu nói: “Mẫu thân không có việc gì, Từ Chiêu đói rồi phải không? Để ta gọi người dọn bữa tối cùng ăn với Chiêu nhi nhé”. Nói rồi dắt tay Từ Chiêu đi về viện của mình.

Trong suốt bữa ăn, Mạch phu nhân chỉ cẩn thận gấp thức ăn cho Từ Chiêu, bản thân lại không ăn uống gì. Từ Chiêu phải đóng vai đứa nhỏ ngây thơ, nũng nịu đưa từng thìa, từng thìa đồ ăn lên miệng nàng, thì thoảng còn bắt chước nhũ mẫu khen mẫu thân ăn ngoan, ra vẻ đồ dành. Nhờ vậy, dù không ăn gì mấy nhưng Từ Chiêu vẫn có thể yên tâm rằng mẫu thân nàng sẽ không bị đói giữa đêm.

Cơm nước xong, mẫu thân nói trong người hơi mệt, muốn đi nghỉ sớm nên nàng dặn nhũ mẫu đưa Từ Chiêu về phòng.

Từ nhỏ, Từ Chiêu không thích người khác tắm cho mình nên khi về phòng, như thường lệ, hạ nhân chỉ cần chuẩn bị nước cùng y phục mới, còn đầu để nàng tự lo liệu. Tắm rửa xong thì có người đi vào dọn dẹp, nhũ mẫu giúp nàng lau khô tóc, chải đầu xong xuôi rồi cũng lui ra ngoài. Ngoài ra, Từ Chiêu cũng không quen việc đang ngủ cứ có người trong phòng trông chừng nên từ năm 3 tuổi, nàng đã không cần nhà hoàn gác đêm. Tối đến, chỉ có một mình nàng trong phòng.

Chưa thấy buồn ngủ, Từ Chiêu mở rộng cửa sổ, gió mát từ bên ngoài lùa vào. Phải nói, không khí ở cổ đại thật sự rất trong lành, khác xa hiện đại nàng từng sống, hễ cứ ra đường là phải bị ngột, đầu đầu cũng toàn khói bụi. Còn ở đây, bầu trời rất trong, ban đêm trăng cũng rất sáng, chỉ cần vài cơn gió lướt qua cũng thấy vô cùng mát mẻ, thoải mái.

Từ Chiêu ôm một thanh bảo kiếm, leo lên, ngồi dựa vào khung cửa, mượn ánh sáng của trăng hoàn thành nốt việc còn dang dở.

Từ khi đến cổ đại, nàng vô cùng có hứng thú với các loại binh khí. Tất cả binh khí nàng có đều là Từ Hàm mang về cho nàng. Trong số chúng, nàng lựa ra những chiếc tốt nhất, đặc biệt nhất, dùng chủy thủ khắc lên một chữ “Chiêu”. Mỗi lần làm vậy, nàng rất khoái trí: “Đánh dấu từng đứa, sau này có lỡ thất lạc, ta cũng có thể tìm các con về. Binh khí của Từ Chiêu ta không thể để lưu lạc vất vưởng được”. Nàng cúi đầu hi hục khắc, xong xuôi cũng đến nửa đêm. Ngẩng mặt lên thấy ánh trăng sáng rõ, Từ Chiêu vẫn chưa thấy buồn ngủ, đành gác đầu lên cửa sổ hóng gió.

Suy nghĩ dần trở nên mong lung: “Ban ngày có 2 vị khách trong cung tối, tối đến thì mẫu thân nặng nề tâm sự chẳng buồn ăn cơm. Nhìn nàng lo lắng ta lại không đành lòng. Phụ thân cùng ca ca dùng bữa trưa xong cũng chẳng thấy đâu. Chẳng biết rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Hiện tại có muốn tìm hiểu cũng chưa chắc đã tìm ra. Lực bất tòng tâm a~~~~”.

Vừa nghĩ nàng vừa gõ tay lên bực cửa sổ, ngâm nga hát mấy câu mà ngày trước Hồng Tang dạy nàng. Vốn dĩ là một bài hát rất hay kể về tiểu nương tử ở quê nhà ngày ngày ngóng trông phu quân từ chiến trường trở về, vậy mà bị Hồng Tang hát lên nghe như văn tế. Từ Chiêu chỉ có thể lắc đầu tiếc hận.

Đã gần 2 năm, Từ Chiêu chưa gặp lại Hồng Tang, hắn từng đi rất nhiều nơi, biết được rất nhiều chuyện lý thú. Mỗi lần nghe hắn kể chuyện, Từ Chiêu liền có thể chăm chú đến quên cả ăn cơm.

Nơi xa nhất nàng từng đến cũng chỉ có Bạch thành, nay cũng đã sớm quen thuộc, thậm chí dân chúng trong thành nàng cũng nhớ tên không ít người. Trong lòng sớm đã nảy sinh không ít hiếu kỳ về thế giới bên ngoài nhưng chưa có cơ hội thăm thú. Phụ thân căn bản chỉ muốn nàng ở nhà nên ra ngoài cũng không dẫn nàng theo.

Mãi suy nghĩ một hồi, cuối cùng Từ Chiêu cũng có chút buồn ngủ, trèo xuống đóng cửa sổ, toan leo lên giường, bỗng nàng nghe thấy văng vẳng đâu đó có tiếng hát. Trong đầu lăm lăm nhảm khó hiểu: “đã muộn thế này rồi, ai còn rảnh rỗi hát hò vậy?”.

Dừng động tác lẳng nghe âm thanh bên ngoài, nàng cảm giác có chút quen thuộc. Càng nghe, mắt Từ Chiêu càng mở lớn: “Là Hồng Tang, bài hát của Hồng Tang”. Nàng vui mừng, vung tay mở bung cửa sổ một lần nữa, chẳng màng là đi từ cửa nào, lập tức trèo qua, phi thân chạy nhanh ra ngoài.

Trong đêm tối, một thân hình nhỏ bé xẹt qua, nhảy vào sân viện. Nơi này là viện dành cho khách nhân, ám vệ xung quanh hơi cong người. Khi nhìn rõ kẻ đến chỉ là một đứa trẻ, hơn nữa còn là tiểu thư Mục gia. Tuy có chút khó hiểu nhưng cũng thu mình lại, lặng lẽ quan sát động tĩnh xung quanh.

Vừa chạy đến nơi, Từ Chiêu lập tức hướng mắt nhìn lên người đang ngồi hát trên cây. Chỉ thấy kẻ đó quay lưng lại phía nàng, mái tóc bạc trắng buông xõa, bay tán loạn trong gió. Như bạch quỳ lơ lửng treo mình trên cây.

Từ Chiêu hơi giật mình, khẽ nhíu mày không biết nên đi hay ở, cũng không lên tiếng.

Đợi một lúc, thấy kẻ sau lưng không rời đi, cũng không nói gì, Mục Từ đang hát thoáng dừng lại, mắt vẫn nhắm, lạnh giọng hỏi: “Đêm hôm khuya khoắt kẻ nào vậy? Đến cũng không mở miệng một tiếng”.

Từ Chiêu đảo mắt, khẽ háng giọng, cúi đầu chào, bình thản lên tiếng: “là Chiêu nhi nghe có người đang hát, tưởng là người quen nên ta mới chạy tới. Làm phiền ngài... Không biết nên xưng hô thế nào?”

Nghe thấy một giọng nói non nớt, mở miệng trả lời hết sức trôi chảy. Không những không thấy ngượng ngùng khi đang đêm chạy ra ngoài, còn nhận nhầm người, mà phong thái lại rất tự nhiên. Mục Từ quay người lại, thấy đứa bé vẫn đang cúi đầu ngoan ngoãn mới dịu giọng, cong khóe miệng: “Gọi ta là Từ gia là được rồi. Khuya khoắt thế này còn chưa ngủ, ai mà lại có nhã hứng hát đêm cùng người vậy?”

Từ Chiêu ngẩng đầu, cặp mắt lóe lên như sao sa trong đêm tối khiến Mục Từ hơi giật mình nheo mắt. Chỉ thấy cặp mắt linh động chăm chú quan sát ông rồi nói: “Ngày trước Hồng Tang hay leo lên nóc nhà hát ca đêm, phá không cho ta ngủ. Bài hát này đối với ta rất quen thuộc, không biết lão nhân gia ngài có quen biết Hồng Tang ca không?”

“Biết, Hồng Tang là đồ đệ của ta? Người có vẻ rất thân thiết với hân”.

Nghe câu trả lời của Mục Từ, Từ Chiêu hơi run rẩy nghĩ: “Thế quái nào Hồng Tang lại bái lão yêu quái này làm sư vậy? Bộ dạng thì đáng sợ, giọng nói the thé ban ngày giờ lại thành trầm thấp. Rốt cuộc có phải thái giám hay không? Quá bất thường”. Trong đầu nghĩ vậy nhưng ngoài mặt chỉ cong mắt cười, gật đầu ngậy ngô nói: “Hồng Tang từng ở nhà ta mấy tháng, hân hay kể chuyện cho ta nghe lắm, thì thoảng còn dẫn ta leo núi nữa. Thấy ngài vừa hát khúc đó, có phải ngài là sư phụ dạy hân hát phải không? Giọng hân như tiếng bò kêu. Ngài không nên dạy hân hát mới phải”. Nói xong lại lắc đầu thờ dãi.

“Ồ, hân còn chịu dẫn người đi leo núi? Nha đầu, người đã làm thế nào vậy?” – Mục Từ tò vè sùng sốt hỏi.

“Khó lắm sao? Lúc đó ta chỉ muốn đặt tên cho chiếc riu của hân nhưng hân không chịu. Ta cố gắng thuyết phục một chút, hân hét ầm lên, liền dẫn ta đi. Sau lần đó, cứ hôm nào đẹp trời là hân lại đem ta lên núi chơi”. Từ Chiêu nghiêng đầu đáp.

Lão nhân tóc bạc ngựa cổ cười ha ha vài tiếng, lại hỏi: “Thế người thuyết phục hân như thế nào?”

“Có gì đâu, ta ngày ngày đi theo hân nói không ngại ngại. Lúc hân không để ý còn tiện tay vuốt ve chiếc riu mấy cái, hân tức mà không làm gì được. Sau đó liền dẫn ta leo núi ngắm cảnh. Vừa leo vừa thương lượng. Thấy hân thành tâm nên ta đồng ý không nhắc chuyện đó nữa. Có vậy thôi” Từ Chiêu thật thà trả lời.

Mục Từ nhếch mép dọa: “Người có biết, trước đây, những kẻ cứng đầu như người, dù lớn hay nhỏ, dù già hay trẻ, bất kể nam nữ, dám làm phiền hân, đều bị một riu bỏ làm đôi không?”

Từ Chiêu thân nhiên lắc đầu, đáp: “Ta làm sao mà biết được. Bọn chúng bị hân bỏ đôi âu cũng là do không biết tự lượng sức mình. Đầu phải ai cứng đầu cũng đáng yêu như ta đâu. Hồng Tang rất thích mấy thứ đáng yêu nên cũng thích chơi với ta đấy” – đôi mắt to tròn chớp chớp rất tự nhiên.

Vài ám vệ ập ản trong bóng tối không khỏi nhớ tới hình ảnh thường ngày của Hồng Tang, trước mặt bọn họ thì như ma như quỷ. Rồi lại liên tưởng đến một Hồng Tang trong mắt đứa nhỏ này. Nhịn cười đến run rẩy.

Mục Từ thì ngựa cổ cười lớn, tay vỗ mấy cái lên đùi, mắt ngập nước nhìn Từ Chiêu, cảm thấy thêm vài phần hào cảm.

Lại nhớ đến chuyện lúc chiều trong thư phòng, mọi người có nhắc tới nàng lúc 1 tuổi rất hứng thú với Xích Nguyệt đao của Diệp Khang. Đang định hỏi qua một chút thì chợt thấy có một bóng đen phi thân tới, dừng lại trước cửa viện, cúi người bẩm báo: “Gia, trước cửa phủ có người tới, là người của Hồng Tang”. Nói xong lập tức rời đi.

Toàn thân Mục Từ như cứng lại, còn Từ Chiêu nghe vậy lại hết sức vui mừng, reo lên: “Là người của Hồng Tang ca, gia gia, mau mau ra xem, có thể là hân sắp trở về đấy” – vừa nói, nàng vừa chạy tới gốc cây, ngựa cổ lên ra sức vẩy tay với Mục Từ.

Ánh mắt lão nhân gia thoáng vài tia do dự rồi cũng phi thân xuống, đi ra ngoài, không nhìn Từ Chiêu, nói: “Người trở về đi, người của Hồng Tang chỉ là tới báo tin thôi. Không có hân theo cùng đâu”

“Có tin tức của Hồng ca ca thì cũng phải nghe chứ” – Từ Chiêu nhủ mảy, tự động đi theo phía sau.

“Người nhỏ tuổi, biết gì mà nghe ngóng, mau trở về đi. Có tin gì ngày mai Từ Hàm khắc sẽ báo cho người” – Mục Từ lừ mắt, bày ra gương mặt đáng sợ, không cho phép một đứa trẻ 5 tuổi trái lời.

Nhưng Từ Chiêu vốn không phải là đứa trẻ 5 tuổi có thể bị dọa sợ. Ngay lập tức quắc mắt nhìn lại. Sau đó khom người lấy đà, tung mình chạy một mạch ra khỏi viện với tốc độ rất nhanh.

Mục Từ hơi sững sờ, những ám vệ xung quanh như hóa đá, không một ai tiến lên bắt nàng lại.

Lúc này lão nhân tóc bạc mới nheo mắt để ý, thầm nghĩ: “Nữ hài này lại rất bạo dạn, quan sát động tác vừa rồi có thể thấy suy nghĩ cùng hành động rất nhanh nhạy, dứt khoát. Một thiên kim tiểu thư mới 5 tuổi, ngoài vài lần leo núi ra thì cũng chưa chính thức xuất ngoại. Càng không có dấu hiệu đã luyện qua loại võ công gì lại có thể hoàn toàn kiểm soát cơ thể tốt như vậy? Rốt cuộc là thế nào?” Nhưng nghĩ vẫn này không lưu lại trong đầu quá lâu.

Lúc này, Mục Từ còn có chuyện quan trọng, đáng bận tâm hơn.

Bạn đang đọc truyện *Vì Sư Tôi Đón Người, Vì Sư Sợ Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Mang theo cái tên Hồng Trung nhắm mắt xuôi tay

Trong đêm tối, vài bóng người đang di chuyển. Tất cả đều hướng tới cửa phủ. Từ Chiêu vừa chạy đến, cũng cùng lúc có 3 bóng người phi thân tới. Thấy người đến là phụ thân, Từ Hàm cùng Yến Lân, Từ Chiêu cũng không nói tiếng nào, lặng lẽ đứng một bên.

Ngoài cửa phủ chỉ thấy một người cưỡi ngựa, từ đầu đến chân vận một bộ quần áo dạ hành, đến gương mặt cũng bị kín, cộng thêm trời tối nên Từ Chiêu còn chẳng thể nhìn rõ mặt người này. Điều đáng nói là toàn thân hân tỏa ra mùi máu tanh nồng nặc, sau lưng vác theo thứ gì đó rất lớn, được bọc kín bằng mấy lớp vải. Dù đã đến tận cửa phủ nhưng hân vẫn ngồi nguyên trên ngựa, không hề nhúc nhích. Cho đến khi nhìn thấy bóng dáng của Mục Từ cùng Từ Hàm, thân hình người này mới khẽ run, mở miệng phát ra âm thanh rất nhỏ, đứt đoạn:

“Ta ... cùng ... ngài ấy ... trở về.”

Từ Chiêu nhủ mảy không hiểu, nhưng nhìn sắc mặt ai cũng rất u ám. Nàng đứng gần Từ Hàm nhất, có thể cảm nhận được hơi thở nặng nề, tay hân nắm chặt đến nỗi có thể thấy rõ từng khớp xương trắng.

Từ Chiêu có dự cảm không tốt, chỉ nhẹ đưa tay, nắm lấy tay Từ Hàm. Tuy không nhìn nàng nhưng hân cũng khẽ thả lỏng, rồi bàn tay to lớn nắm ngược lại, bao phủ toàn bộ bàn tay của Từ Chiêu.

Lúc này, ánh mắt Mục Từ hiện lên vài tia đau đớn, hơi khàn giọng cúi đầu nói: “Vất vả cho người rồi”.

Vừa dứt lời, thân ảnh phía trước thoáng chốc trở nên nặng nề, như không có sức lực, từ trên lưng ngựa ngã rầm xuống đất, bất động. Mục Từ như lê từng bước tiến tới, khom lưng

ngồi xuống cạnh người nọ, chợt thấy một bóng dáng nhỏ bé từ phía sau vọt tới.

Không ai khác, chính là Từ Chiêu, nàng vội vàng đưa tay kéo khăn che mặt của người này xuống, đặt hai ngón tay lên trước mũi rồi lại đi chuyển xuống động mạch cổ. Động tác khăn trương, chồm lấy cái bọc lớn trên lưng người này, hai tay không ngừng tháo gỡ lớp vải thấm đẫm máu, nhuộm đỏ cả bàn tay nàng. Cho đến khi gỡ được lớp vải cuối cùng, để lộ ra lười riu sắc lém, dưới ánh trắng, phản chiếu ra thứ ánh sáng lạnh lẽo.

Đầu óc Từ Chiêu như ong cả lên, khụy gối ngồi bệt trên nền đất, khóe môi không ngừng run rẩy, thất thần nhìn chăm chăm vào thứ được giấu trong bọc kia. Người đầu tiên có phản ứng là Mục Diệp Khang, ông tiến lên khom người ôm lấy con gái vào trong lòng, nhẹ nhàng nói: “Chiêu nhi đừng sợ, chỉ cần nhắm mắt lại là sẽ không thấy nữa”. Dù vậy, đôi mắt Từ Chiêu không có lấy một tia sợ hãi, thay vào đó chỉ là một đôi mắt tràn đầy nghi vấn, khó hiểu. Nàng nhú chặt mày, ngược mắt lên, lắc lắc cánh tay Mục Diệp Khang hỏi:

“Phụ thân, đây là chuyện gì? Tại sao người này lại chết? Tại sao lại mang theo đồ của Tang ca? Vật này dù có đi ngủ hán cũng cầm chặt trong tay, không thể nào có chuyện hán giao cho người khác. Tang ca giờ ở đâu? Sao hán không tới mà vật này lại xuất hiện ở đây? Phụ thân?” – Càng nói, giọng Từ Chiêu càng lớn, đến cuối có chút như lạc đi.

Mục Diệp Khang thấy vậy nhưng vẫn im lặng không lên tiếng. Mục Từ khẽ liếc mắt nhìn trời rồi thở dài: “Sớm muộn nó cũng biết, chỉ bằng sớm biết một chút đi” – Nói rồi ông đứng dậy, ôm lấy chiếc riu của Hồng Tang, lặng lẽ rời đi. Từ Chiêu từ đầu đến cuối vẫn đắm đắm nhìn theo chiếc riu đó, đến thờ cũng không dám thở mạnh, như sợ nếu nàng làm xao động không khí xung quanh thì có thứ gì đó sẽ vỡ nát, thứ gì đó mà sâu trong tiềm thức nàng đang phải cố kìm nén.

Không đành lòng, Mục lão gia càng ôm Từ Chiêu chặt hơn, nhìn vào mắt nàng nói: “Từ Chiêu, Hồng Tang không còn nữa. Con hiểu được không? Hán ở thành Đồng Quan tử chiến với địch, dùng chính sinh mạng mình để kéo dài thời gian. Nếu không có Hán, chúng ta sẽ không nhận được tin tức, sẽ không kịp chuẩn bị, thậm chí giờ này cả Bạch thành có khi cũng bị gãy xéo dưới gót ngựa của Thuần Vương” – Song, ông lại nghĩ một đứa trẻ 5 tuổi nào đã biết chiến tranh là thứ gì, liên hệ giọng an ủi: “Chiêu nhi đừng nghĩ nữa, có những chuyện con chưa thể hiểu hết được. Hồng Tang không chết vô ích. Hán chết nhưng cũng cứu được biết bao nhiêu lễ dân bá tánh. Nghe phụ thân, đừng đau lòng”.

Như có thứ gì nghẹn đắng nơi cổ họng chỉ trọc trào lên, nàng phải cố gắng đè xuống. Sau đó đứng dậy tiến lại gần thì thể nằm trên đất kia, khẽ hỏi: “Hán tên là gì?”

Mục Diệp Khang lắc đầu: “Hán là từ sĩ bên cạnh Hồng Tang, không có tên”

Nàng đưa tay, vuốt mắt người đó rồi quỳ gối: “Hán thật tệ phải không? Người theo bao lâu, vậy mà cũng không đặt cho người cái tên dễ gọi. Đã vậy Mục Từ Chiêu ta hôm nay sẽ đặt tên cho người, ta gọi người là Hồng Trung. Hồng Trung, từ nay về sau người có danh tính, người khác cũng có thể nhớ tới người, có thể lập được bài vị, không thể làm một con ma không tên được, đúng không?... Hồng Trung, đa tạ người kiên trì tới tận giây phút cuối cùng đưa Hồng Tang trở về”. Sau đó nàng gấp đầu với Hồng Trung 3 cái. Lúc đứng dậy rồi đi, nàng còn than thở một câu như có như không: - “Có lúc nào chiến tranh mà tránh được cảnh làm than”.

Ba người Mục Diệp Khang, Từ Hàm cùng Yến Lân chứng kiến toàn bộ, không khỏi sửng sò trước biểu hiện của Từ Chiêu. Những lời nói, ánh mắt cùng hành động của nàng không hề giống một đứa trẻ 5 tuổi. Họ thậm chí còn có thể thấy khỏe mỗi của người mới được gọi là Hồng Trung còn đang nằm kia dường như khẽ mỉm cười, cảm nhận được hán thật sự đã mất nguyên mà nhắm mắt xuôi tay.

Cả đêm này, chẳng biết có bao nhiêu người không ngủ.

Sáng hôm sau, trong lúc dùng điểm tâm, không ai nhắc đến chuyện đêm qua. Mọi người đều lẳng lặng dùng bữa, không khí quá yên ắng, có phần bức bối. Nếu tinh ý, có thể thấy hôm nay Mục lão gia cùng Từ Hàm luôn để mắt tới Từ Chiêu, không muốn bỏ qua bất kì biểu hiện nào trên khuôn mặt nàng.

Mấy ngày sau đó cứ thế trôi qua. Hôm nay, trong lúc mọi người đang dùng trà, Mục Diệp Khang nói ông sẽ cùng Từ Hàm ra ngoài sắp xếp một số việc, chưa biết khi nào sẽ trở về. Cả ông và Từ Hàm liếc mắt nhìn Từ Chiêu, có chút lo lắng nhưng cũng không nói gì, chỉ dặn dò Mục phu nhân giữ gìn sức khỏe rồi về phòng chuẩn bị. Trong phòng, Mục lão gia cầm tay Mục phu nhân, nhẹ vuốt những sợi tóc rũ xuống bên gương mặt nàng rồi ân cần nói:

“Nàng đừng vì những chuyện gần đây mà lại bỏ bữa, như vậy không tốt. Còn Từ Chiêu, tuy còn nhỏ nhưng là đứa trẻ rất trí tuệ, ta quá thật lo lắng cho nó, không biết nên vui hay nên buồn. Mục Từ cùng thái tử thời gian này sẽ nán lại trong phủ, một phần để tiện bố trí và dễ dàng nắm rõ tình hình, một phần là để tránh bại lộ hành tung của thái tử. Ta cũng đã sắp xếp ám vệ cùng tăng cường canh phòng cẩn thận. Nàng ở lại cứ yên tâm, nhớ để ý giữ gìn sức khỏe một chút. Ta trở về thấy nàng gầy đi sẽ đau lòng”.

Mục phu nhân vòng tay ôm lấy thất lưng ông, dịu dàng cười trấn an, cũng không quên dặn dò ông cùng Từ Hàm vài câu.

Quá trưa, Từ Chiêu cùng mẫu thân đứng trước cửa phủ tiễn Mục lão gia cùng Từ Hàm lên đường, phía sau còn có Mục Từ và Yến Lân. Trước khi họ rời đi nàng còn chạy lên hít hà, ôm mỗi người một cái. Giờ giọng nhõng nhẻo dặn dò hai người xong việc phải trở về, còn không quên nhắc Từ Hàm tìm thêm mấy bình khí tốt cho nàng. Thấy Từ Chiêu không còn biểu hiện khác thường như đêm qua, Mục lão gia yên tâm gật đầu rồi mới rời đi, Từ Hàm đi qua còn tranh thủ cúi người từ trên ngựa xuống cốc đầu nàng một cái rồi lớn tiếng cười. Đám thân vệ phía sau, đa phần đều là những người từng phụ trách việc đi bắt hai huynh muội trở về mỗi lần trốn ra ngoài chơi nên đã sớm quen thuộc, gật đầu cười với nàng rồi cũng nghiêm chỉnh theo hàng lối rời đi.

Cho đến khi đoàn người đi khuất, Từ Chiêu cùng mọi người mới trở lại trong phủ. Thời gian này, Mục Từ cùng Yến Lân vẫn sẽ lưu lại Mục gia. Thấy họ cùng mẫu thân đang nói chuyện, Từ Chiêu tỏ ra không hứng thú, liên cáo lui trở về phòng.

Từ lúc bọn họ tới Mục gia, phụ thân cùng ca ca luôn bận rộn, cả ngày cũng không thấy trong phủ nên Từ Chiêu toàn ở bên mẫu thân, nhũ mẫu. Trừ buổi tối ra, nhũ mẫu lúc nào cũng kề bên nàng. Luôn miệng dặn dò nàng không được chạy lung tung, khi rảnh rồi sẽ cùng nàng luyện kiếm, viết chữ,... thấy nàng chán sẽ kể chuyện cười chọc nàng. Từ Chiêu chẳng buồn cười nhưng nhìn bộ dạng nhũ mẫu rất quan tâm mình, Từ Chiêu không đành lòng để nàng lo lắng nên nặn ra một nụ cười tươi rồi, mắt nhắm lại, tit cả lên. Nhũ mẫu thấy nàng cười mới khẽ thả lỏng, yên tâm phân phó nha hoàn chuẩn bị nước tắm rồi mới ra ngoài. Bà vừa quay lưng đi, gương mặt Từ Chiêu lại trở về trạng thái lạnh lùng hiem thấy. Cũng coi như sống tới hai kiếp người, kiếp trước xem tới không biết bao nhiêu bộ phim nên khả năng diễn xuất của nàng cũng không tầm thường.

Đến tối, có nha hoàn đứng ngoài cửa phòng hỏi đêm nay nàng có muốn ngủ cùng mẫu thân không, nghe giọng hình như là của Hinh nhi – nha hoàn bên cạnh mẫu thân. Từ Chiêu lúc này đã nằm trên giường, mắt nhắm nghiền.

Đợi một lúc không có tiếng trả lời, nha hoàn của Từ Chiêu mới khẽ đẩy cửa vào, bước nhẹ đến bên giường, ngó thấy người trên giường đã ngủ từ lúc nào. Nàng nhẹ kéo lại chăn cho Từ Chiêu, thổi tắt nến trên bàn rồi lui ra ngoài báo cho Hinh nhi biết Từ Chiêu đã ngủ. Cửa phòng vừa mới đóng lại, người trên giường đã mở mắt ngồi dậy, xuống giường mặc lại quần áo rồi mở cửa sổ, phi thân ra ngoài.

Thân ảnh nhỏ nhắn, bằng một tốc độ đáng kinh ngạc lại xuất hiện trong sân viện của Mục Từ một lần nữa. Từ trên cây, ông đã thấy Từ Chiêu từ sớm, neho mắt quan sát, trong đầu chợt nảy ra ý nghĩ muốn thăm dò. Nghĩ vậy, tay vung lên, ném bay một vò rượu về phía Từ Chiêu.

Cảm giác không khí phía sau hơi xao động, Từ Chiêu quay phắt lại, dưới ánh trắng, nàng thấy rõ một vò rượu bay đến, cách mình trong gang tấc. Khẽ bước lùi lại, Từ Chiêu đưa tay đỡ lấy, theo đường bay của vò rượu mà thuận thế xoay một vòng. Vừa mới đứng vững lại nghe tiếng của Mục Từ phía trên: “Nha đầu thân thủ cũng không tệ, tay người vừa ngắn vừa nhỏ như vậy, không những đón được vò rượu của ta mà còn không hề bị sánh ra ngoài. Có vẻ như người làm chủ thân thể mình rất tốt nhỉ?”

“Mấy năm nay trèo tường, vượt rào, đào hố trốn khỏi phủ đi chơi không ít” – Từ Chiêu thẳng thừng đáp trả, nói rồi lại tiến tới gốc cây, một tay ôm vò rượu, một tay vươn lên nói: “Gia gia cho ta lên với, tay ta vừa ngắn vừa nhỏ, chân cũng ngắn. Còn ôm theo bầu rượu của gia gia, không thể trèo cây được”. Chỉ thấy Mục Từ khẽ gật đầu, sau đó Từ Chiêu cảm nhận rõ

có một bàn tay nắm phía sau cổ áo, ném nạng thẳng lên cành cây. Từ Chiêu sợ hãi co rúm người lại, hai tay ôm chặt lấy bầu rượu. Mục Từ vươn tay, giúp nàng điều chỉnh lại tư thế rồi cướp lại bầu rượu.

“Vừa rồi là gì vậy?” – nàng tròn mắt cúi đầu nhìn xuống dưới gốc cây nhưng cũng chẳng nhìn được gì.

“Là mấy con quỷ ta nuôi, chuyên đi bắt cóc ăn thịt mấy đứa nhỏ không ngoan, đêm tối còn trốn ra ngoài chơi”.

“Hừ, nghĩ dọa được ta sao? Họ là ám vệ chứ gì? Đừng tưởng ta không biết” – Từ Chiêu vênh mặt đắc ý.

“Ồ, nhìn bộ dạng cũng có chút hiểu biết. Vậy ngươi có biết ám vệ lợi hại thế nào không? Chỉ bằng chúng ta thử một chút đi” – Mục Từ uống một ngụm rượu lớn, vừa cười vừa nói.

“Thử thế nào?” – “Bây giờ ta đẩy ngươi từ trên này xuống xem ám vệ có kịp đỡ lấy ngươi không? Nếu đỡ được chẳng phải là rất lợi hại sao? Thế nào? Nha đầu có dám thử không?”

Từ Chiêu mặt không đổi sắc, ném cho Mục Từ một ánh mắt khinh thường: “Lão gia gia ngài sao có thể làm mấy việc nhàm chán thế chứ? Muốn thử cũng phải để ta động thủ, cửa rách cổ ngài xem ám vệ của ngài có kịp cứu ngài không? Nếu cứu được chẳng phải là rất lợi hại sao? Thế nào? Gia gia có dám thử không?”. Nói rồi còn ung dung rút từ trong ngực ra một thanh chủy thủ, tỉ mỉ lau.

Mục Từ ngừng cười, chỉ dốc nốt rượu trong vò uống cạn, trầm ngâm nhìn Từ Chiêu. Trong đầu nàng thầm mắng: “Hừ, sắc mặt thay đổi còn nhanh hơn lật bàn tay” – nghĩ vậy, Từ Chiêu cũng ngừng cười, cất chủy thủ vào trong người rồi nói: “Chắc gia gia sợ đau nên không dám thử. Vậy thôi đi, để lần khác chúng ta chơi”.

“Ta thấy nha đầu ngươi có vẻ chín chắn trước tuổi thì phải?” – Mục Từ nheo mắt không nhìn Từ Chiêu, bâng quơ nói một câu.

“Gia gia người trông có vài phần giống Hồng Tang ca ca thì phải? Hay là Hồng Tang học cái phong thái dù từ gia vậy?” – coi như không nghe thấy lời của Mục Từ, Từ Chiêu hỏi ngược lại.

Mục Từ khẽ thờ dài rồi lắc đầu. Một lúc lâu cũng không tiếng trả lời, Từ Chiêu không nhìn ông nữa mà ngửa mặt lên nhìn ánh trăng trên bầu trời: “Ta quả thật có rất nhiều điều muốn hỏi. Chẳng vô duyên vô cớ mà đêm nay lại chạy đến đây? Vì như các người là ai?, quan hệ giữa các người là gì?, các người đang làm gì?, tại sao hấn chết?,... rất nhiều, rất nhiều điều ta không tự tìm hiểu được. Gia gia có thể trả lời được bao nhiêu đây?”

“Ngươi không nên biết những chuyện ấy làm gì. Ngươi cũng chưa thể hiểu được.” Mục Từ hướng ánh mắt mông lung về phía Từ Chiêu, cho đến khi nàng quay đầu lại, nhìn thẳng vào mắt ông. Một ánh mắt lạnh lẽo đến cực điểm, lóe lên tinh quang trong đêm đen, mang theo thứ gì đó chua xót, tiếc hận, sâu không thấy đáy, nhắm chìm mọi xúc cảm khác. Lần đầu tiên ông nhìn thấy một đứa trẻ 5 tuổi lại có một đôi mắt âm u đến vậy, cùng với gương mặt bầu bĩnh đáng yêu được ánh trăng chiếu sáng tạo nên một hình ảnh hết sức quý dị. Mục Từ vẫn bất động, có chút rối rắm không biết người trước mặt mình thật sự là ai, là người thế nào?

Sau đó chỉ nghe thấy tiếng nói rất nhẹ, như có như không của Từ Chiêu:

“Không nên biết? Họ đã xuất hiện trong cuộc đời ta, đem đến cho ta đủ thứ niềm vui và hạnh phúc trên cõi đời này. Rồi một ngày, họ vô duyên vô cớ biến mất. Ta không thể nào biết được đầu sẽ là lần cuối ta được nhìn thấy họ. Ngài còn nói ta không nên biết ư?

Cha ta cùng ca ca đều ở ngoài kia, họ có thể lành lặn trở về hay không ta thật sự không biết. Một chút cũng không biết? Chẳng lẽ ta không có quyền được biết sao?”

Nói rồi, đang ngồi trên cây, nàng đột ngột phi thân xuống, vài ám vệ trong bóng tối lao tới tính đỡ lấy nàng nhưng đều bị nàng rút ám khí trên người ra đánh lui, sau đó tự mình an toàn tiếp đất. Vừa đứng vững, nàng liền ngẩng mặt, chỉ tay lên cây, kích động nói lớn với Mục Từ:

“Nhìn ta đi. Ta đã luôn cố gắng để bản thân thật tốt, để có thể tự bảo vệ mình, tự bảo vệ cả những người ta yêu thương. Ngươi có biết vì sao Hồng Tang trước nay luôn là kẻ máu lạnh vô tình nhưng vẫn ở bên chơi đùa với một đứa trẻ 5 tuổi như ta không? Vì hấn vốn không phải kẻ máu lạnh, là hấn tự dần vật chính bản thân mình. Vì hấn đau, hấn ân hận khi không đủ mạnh mẽ để bảo vệ những người hấn yêu thương. Vì hấn không muốn ta giống hấn. Hấn dạy ta rất nhiều đạo lý, kể cho ta nghe rất nhiều chuyện để ta học hỏi, để ta không trở thành một kẻ như hấn.

Ngươi biết đúng không? Biết cảm giác mất đi một thứ quý giá đúng không? Ngươi phải hiểu rằng, không chỉ có các ngươi, cả ta nữa. Ta cũng biết và ta cũng sợ, rất sợ. Vậy mà các ngươi không một ai, không một kẻ nào cho ta biết. Các ngươi còn nói ta không hiểu? Các ngươi đâu có quyền giấu ta, đúng không?”- Càng nói, nước mắt Từ Chiêu càng chảy, cho đến cuối gần như là vừa rên rì vừa nói, rồi ngã ngồi trên mặt đất, khóc nức lên.

Những ám vệ xung quang cũng bị làm cho cảm động nhưng thấy chủ tử của mình không có động tĩnh gì nên cũng chỉ đành đứng trong bóng tối mà nhìn.

Từ khi đến thế giới này, từ khi tìm hiểu rõ thời đại này, thời đại người ta dùng sức mạnh, quyền lực, máu và sinh mạng con người một cách nguyên thủy nhất, đó là chiến tranh, để gây dựng nên cái mà họ gọi là “quốc thái dân an”, là “an bình thịnh vượng”. Nàng đã luôn ý thức được rằng phải mạnh mẽ, chỉ khi trở nên mạnh mẽ mới có thể đạt được những điều nàng mong muốn, mới có thể an ổn sống những tháng ngày hạnh phúc bên người thân. Việc mất đi điều gì đó mà bản thân vô cùng trân trọng đã để lại bóng ma trong lòng Từ Chiêu.

Bạn đang đọc truyện *Vì Sự Tới Đón Ngươi*, *Vì Sự Sợ Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 6: Chuyện cũ thấp lên mồi lửa

Tiếng khóc rên rì trong đêm vang lên khe khẽ lại làm người ta có cảm giác đặc biệt thế lương. Mục Từ nhẹ nhàng tiến lại gần, đặt một tay lên đầu Từ Chiêu, thì thầm:

“Chiêu nhi, tên ta là Mục Từ”.

Từ Chiêu không tin vào tai mình, ngừng khóc ngẩng đầu lên, vành mắt đỏ hoe ngập nước nhìn chăm chú người trước mặt: “Mục Từ là tên lão quân gia nhà ta”.

Người trước mặt không lên tiếng, chỉ lẳng lặng nhìn nàng. Từ Chiêu nuốt khan, nhỏ giọng hỏi: “Vậy Yến Lân là ai? Người trong cung?”

Mục Từ thoáng nhíu mày, trầm giọng: “Đương triều Thái tử Đại Minh, Yến Lân. Người trong phủ được lệnh không được đề cập đến chuyện này. Những lần ngươi vào Bạch thành, dân chúng cũng không nói nhiều chuyện của hoàng thất nên ngươi cũng không biết tới tên của thái tử được. Vậy làm sao ngươi biết hấn là người trong cung?”

“Ta đoán” – Từ Chiêu bâng quơ đáp, gương mặt vẫn ngây dại, không định tiếp tục trả lời câu hỏi của Mục Từ. Nàng thật không biết Mục gia có mối quan hệ gì với hoàng thất liền hỏi:

“Quản gia của Mục gia là ngài, sao lại trở thành thái giám hầu cận bên cạnh thái tử?”

“Ai nói với người ta làm thái giám?”

“Chẳng phải ngày đầu tiên ngài đến đây đều nói giọng eo éo của thái giám sao?” – Từ Chiêu càng nghĩ càng thấy khó hiểu.

“Vậy ra người nghĩ ta là thái giám nên mới suy ra được Yến Lân là người trong cung. Tuy vẫn đoán đúng nhưng lý do thì không phải. Ta không phải là thái giám”.

Mục Từ rời khỏi Mục gia từ rất lâu về trước, lúc đó Từ Chiêu còn chưa ra đời nên khi gặp lại ông có chút hiếu kỳ mới dùng giọng điệu đó thử nàng. Chẳng ngờ lại không thấy nàng có phản ứng gì, khiến ông nghĩ có thể nàng quá nhỏ chưa tiếp xúc nhiều nên cũng không để ý đến giọng điệu quái dị của ông. Lúc đó, quả thật Mục Từ có đôi chút thất vọng, còn nghĩ Từ Chiêu có phần tầm thường, không được linh mẫn cho lắm. Nhưng nay, ông phải nhìn Từ Chiêu bằng một con mắt khác. Không những nàng đề tâm mà còn ghi nhớ, suy đoán, giấu đi toan tính trong đầu, biểu hiện bên ngoài lại vô tư, nghịch ngợm, đúng với hình ảnh một thiên kim tiểu thư được nuông chiều. Đứa trẻ này hết sức kỳ lạ, nhưng lại không biết lý giải thế nào.

Thấy Mục Từ chỉ nhìn mình như đang suy nghĩ nhưng lại không nói tiếng nào, Từ Chiêu sốt ruột hỏi: “Mục quản gia không có gì muốn nói rõ với ta sao? Ngài từng nói sớm muộn gì ta cũng biết, chỉ bằng sớm biết một chút. Được chứ?”

Mục Từ hồi thần lại, ngẫm nghĩ một chút rồi đứng dậy đi đến nhà gian của mình. Từ Chiêu lập tức đuổi theo sau, thấy Mục Từ đã vào trong phòng rồi ngồi ngay ngắn ở phòng khách nhưng cũng chưa đóng cửa lại. Mắt Từ Chiêu ánh lên vài tia sáng, cũng bước vào phòng rồi tiện tay đóng cửa, rất tự nhiên ngồi vào ghế đối diện Mục Từ, còn nhanh tay rót hai chén trà, đẩy tới trước mặt Mục Từ một chén.

Từ lúc bước vào phòng, ông vẫn luôn quan sát mọi hành động cùng biểu cảm của Từ Chiêu, thấy nàng đã ngay ngắn ngồi phía đối diện, im lặng chờ đợi. Ông khẽ thở dài, hồi tưởng lại những chuyện năm xưa rồi mới chậm rãi kể.

~~~~~

Câu chuyện phải bắt đầu kể từ thời Tiên đế. Từ khi mới chỉ là thái tử, Tiên đế cùng phụ thân của Mục Diệp Khang là Mục Diệp Tuyệt đã là bằng hữu. Họ quen biết nhau trong một lần thái tử cải trang đi vi hành để hiểu thêm đời sống của bách tính. Lần đó, thái tử vừa đến Bạch thành, đi dạo một vòng, đúng lúc có một vị công tử vội vã cười tuấn mã chạy qua, từ xa đã thét lớn xin dân chúng nhường đường. Chẳng may miếng ngọc bội hắc đeo bên hông bị rơi mất mà không biết. Thái tử có lòng tốt định nhặt lên rồi cho người đuổi theo, đem trả cho hắn. Nào ngờ, ngay gần đó có mấy đứa trẻ ăn mày, trong đó có một đứa do thân hình nhỏ bé nên nhanh tay hơn, đoạt được miếng ngọc bội rồi lập tức chạy đi.

Lại nói, tuy là ăn mày, bộ quần áo trên người chúng đều có chút nhếch nhác, gấu áo cũng đã sờn rách cả nhưng lại khá sạch sẽ, gương mặt cả đám trẻ đó cũng được lau chùi sáng sủa. Rất khác với những kẻ ăn mày hắn từng thấy trước đây. Thấy hiếu kỳ, thái tử muốn đi theo xem đứa bé ăn mày đó định làm gì.

Đứa bé chạy lên đầu phố, rồi giao miếng ngọc bội cho một gã ăn mày khác khoảng chừng 40 tuổi, bộ dạng cũng khá tử tế. Chẳng thấy bọn họ nói năng gì, gã đó chỉ nhìn ngọc bội trong tay rồi cười cười, đứng lên chạy vội vào một ngõ nhỏ gần đó. Quẹo trái quẹo phải không biết mấy lượt mới đi hết con ngõ thì lại xuyên đến một đoạn phố khác. Gã ăn mày dừng lại, ngước cổ nhìn về phía đầu đường chờ đợi. Thái tử đang lấy làm khó hiểu thì từ phía đầu đường lại xuất hiện vị công tử ban nãy. Khi ngựa của hắn còn cách gã ăn mày một đoạn, liền thấy gã này cầm miếng ngọc gioi lên, khua đi khua lại, miệng gọi lớn: “Mục thiếu”. Nam tử cười ngửa hướm mắt nhìn qua thì gã ăn mày lấy đà, vung tay ném ngọc bội cho hắn. Bắt lấy ngọc bội, vị công tử cười, nói đa tạ, còn hẹn khi khác sẽ tìm gã ăn mày đi uống rượu.

Thấy toàn bộ sự việc diễn ra lạ lùng như vậy, thái tử rất ngạc nhiên, không nhìn được liền trực tiếp tiến tới hỏi gã ăn mày. Lại thấy hắn cười hiền lành, nghĩ thái tử là người nơi khác đến nên nhiệt tình kể lễ đến quên cả trời đất, rằng vị công tử kia là Mục thiếu gia, Mục gia là nhà giàu ở Bạch thành nhưng đối với những kẻ nghèo như hắn lại không hề khinh thường, còn dạy bọn hắn làm ăn mày cũng phải có khí chất, phải sạch sẽ, phải sáng sủa mới có thiện cảm, không bị người khác ghét bỏ.

Tuy không bao giờ cho họ tiền nhưng lại dạy bọn họ rất nhiều điều, khiến giờ đây tất cả ăn mày trong Bạch thành không còn bị coi rẻ hay đuổi đánh nữa, thậm chí nhà nào có chuyện gì cần người làm còn bỏ tiền ra thuê bọn họ. Nhờ đó mà ở Bạch thành, đã không còn ăn mày nữa, chỉ có thể gọi là người nghèo mà thôi. Gã vừa nói, vừa khoa tay múa chân loạn lên, làm mấy người bán hàng xung quanh nghe được đều cười, mắng hắn lắm miệng, đã không nói thì thôi, một khi mở miệng thì nói không ngừng.

Thái tử hết sức tò mò về Mục gia này, liền cho người đi tìm hiểu thì được biết Mục gia ở Bạch thành là gia tộc lâu đời, chuyên chế tác và buôn bán ngọc. Người Mục gia vốn là người Bạch thành nên cả thành không ai không biết, hơn nữa Mục lão gia là người hiền lành đức độ, hay giúp đỡ người khác nên rất được quý trọng. Thiếu gia Mục Diệp Tuyệt cũng là người ôn hòa, hiểu lễ nghĩa, lại rất hòa đồng nên ở Bạch thành, ai cũng biết đến hắn.

Kể từ đó, thái tử lưu lại Bạch thành một thời gian, qua mấy lần tiếp xúc với Mục Diệp Tuyệt, cảm thấy nam tử này quả thật là một người tài giỏi, hai người lại hết sức ăn ý với nhau nên sớm trở thành bằng hữu. Sau này khi Mục Diệp Tuyệt biết thân phận thật của thái tử nhưng cũng không có biểu hiện né tránh hay nịnh nọt mà chỉ lớn tiếng trách thái tử không tin tưởng hắn, phạt thái tử mời hắn đi uống rượu mới tha thứ. Điều này càng làm thái tử coi trọng tình bạn giữa hai người hơn.

Mấy năm sau, thái tử lên ngôi, truyền Mục Diệp Tuyệt vào cung, muốn hắn vào triều làm quan nhưng Diệp Tuyệt một mực từ chối, chỉ một lòng muốn gánh vác sản nghiệp của gia đình. Thái tử lúc đó đã là Hoàng thượng cũng không ép buộc mà chỉ mời hắn ở lại hoàng cung chơi vài ngày.

Thời điểm đó, muội muội của Hoàng thượng phải lòng Mục Diệp Tuyệt, muốn hắn trở thành phò mã nên tới ngỏ ý muốn Hoàng thượng ban hôn nhưng cũng bị Diệp Tuyệt khéo léo từ chối, nói hắn đã có ý trung nhân, đời này chỉ muốn lấy nàng làm vợ. Chuyện này từng làm thiên hạ chấn động một phen, kẻ nói hắn ngu ngốc lại không muốn một bước lên trời thành hoàng thân quốc thích, người thì nói hắn si tình, trên đời không biết có được bao nhiêu nam nhân như vậy. Mãi sau này, trong dân gian vẫn còn lưu truyền chuyện đó, nhưng suy cho cùng vẫn là cảm khái về tình nghĩa của đôi phu thê nhà họ Mục.

Dù là nhiều năm sau, Hoàng thượng cùng Mục Diệp Tuyệt vẫn giữ liên lạc với nhau. Sản nghiệp Mục gia đã phát triển rộng lớn, nên lúc đó Mục gia cũng chuyển lên kinh thành. Hoàng thượng cùng Mục Diệp Tuyệt lại càng có nhiều thời gian hàn huyên. Khi đó Mục Diệp Khang vẫn còn là một đứa nhỏ, Hoàng Thượng cũng đã có hoàng nhi - người sau này sẽ lên ngôi và trở thành Hoàng thượng ở thời điểm hiện tại.

Nhưng mọi sự không thể như ý mãi được, năm đó phiên vương ở khắp nơi nhen nhóm ý định tạo phản. Các thế lực bị chia năm sẻ bảy, phân tán không đều, binh quyền mà Hoàng thượng nắm trong tay lại quá ít, nguy cơ lớn ập đến. Lúc đó Mục Diệp Tuyệt đứng sau giúp đỡ Hoàng thượng không ít. Hắn tự mình gây dựng lên một thế lực mới, ẩn mình bên trong Bích Mục Lâu, giúp Hoàng thượng làm một số chuyện trong tối.

Còn Mục Từ khi đó chỉ là một đứa trẻ ốm yếu gần chết, cả làng của hắn bị giặc cướp giết hại, chỉ còn hắn được mẫu thân dùng thân mình bảo vệ, chịu mấy nhát đao, ôm hắn chạy trốn. Trên đường nàng mất quá nhiều máu rồi qua đời. Hắn nằm trên đất, yếu đến mức không nhấc tay lên nổi, chỉ im lặng dùng chút sức lực cuối cùng nắm lấy bàn tay mẫu thân, như để cảm nhận chút hơi ấm cuối cùng của nàng.

Lúc thần trí hắn trở nên mơ hồ, mí mắt nặng trĩu, cảm giác chỉ cần nhắm mắt lại là có thể đi đến một thế giới khác, thì lại có ai đó đỡ hắn dậy, sưởi ấm cho hắn, bên tai còn văng vẳng tiếng cổ vũ hắn phải kiên trì. Lần đầu tiên, Mục Từ thật sự muốn khóc, thứ cảm giác đó cho đến giờ, Mục Từ cũng không thể nào quên.

Người cứu Mục Từ khi đó là Mục Diệp Tuyệt, còn tự tay chăm sóc, chữa trị cho hắn. Không những vậy, Diệp Tuyệt còn chôn cất thi thể mẫu thân Mục Từ cẩn thận, đợi sức khỏe hắn khá lên thì dẫn hắn đi thăm mộ. Từ đó, Mục Từ đi theo Diệp Tuyệt, cũng đổi thành họ Mục để biểu thị lòng cảm kích đối với ơn tái sinh của Mục Diệp Tuyệt.

Thân thể Mục Từ vốn gầy yếu, từ nhỏ hay đau ốm, nhưng thể chất khá đặc biệt, tuy gầy gò nhưng xương cốt rất chắc khỏe và linh hoạt, Mục Diệp Tuyết lại tìm được một bí tịch võ công phù hợp với thể trạng của hắn. Nhưng có điều, để luyện loại võ công này vô cùng cực khổ, lại chỉ chú trọng tới luyện xương cốt bên trong, bảo mồn đi đáng đập bên ngoài nên người luyện loại võ công này sẽ có vẻ ngoài già hơn tuổi thật rất nhiều. Mục Diệp Tuyết khuyên hắn nên suy nghĩ kỹ nhưng trong lòng Mục Từ đã sớm quyết định. Sau đó hắn được đưa tới Bích Mục lâu rèn luyện suốt 10 năm. Trong 10 năm đó, hắn không chỉ học võ công mà còn được dạy dỗ, giao trọng trách đảm đương một số sự vụ của tổ chức ngầm tại Bích Mục lâu. Từ một thiếu niên yếu đuối trở thành kẻ có sức mạnh mà ai cũng phải nể sợ, tâm tư sâu xa khó lường, là cánh tay đắc lực của Mục Diệp Tuyết lúc bấy giờ.

Cũng trong 10 năm đó, nhờ sự giúp đỡ của Bích Mục lâu, Đại Minh tránh được cảnh giang sơn đổi chủ, dân chúng lầm than. Từ xưa tới nay, cung đình tranh đấu chính là hang hùm miệng cọp, gió tanh mưa máu ngập trời. Nếu không có tình nghĩa bằng hữu bao năm giữa Mục Diệp Tuyết cùng Hoàng thượng thì Mục gia tuyệt đối sẽ không nhúng tay vào. Vì vậy, sau khi Đại Minh vừa thoát khỏi cảnh thù trong giặc ngoài cũng là lúc Mục Diệp Tuyết xóa sổ toàn bộ cơ sở ngầm của Bích Mục lâu, trở về chế tác, buôn bán châu ngọc thuần túy, còn Mục Từ trở về hậu càn bên cạnh Diệp Tuyết, sau này là quân gia của Mục gia.

Thời điểm đó, triều đình vừa mới vượt qua cơn khủng hoảng nhưng vẫn cần giảm sưu thuế để san sẻ bớt gánh nặng với dân chúng, khiến bọn họ vô cùng cảm kích, hết lòng ca ngợi Hoàng thượng là minh quân.

Sau khi giải quyết được khá khá hậu quả của những sóng gió vừa qua, tâm tình Hoàng thượng vô cùng thoải mái, thường xuyên cùng thái tử tới Mục gia làm khách. Có vài lần còn để thái tử ở luôn Mục gia tới mấy tháng trời, nhờ vậy mà càng thân thiết với Mục Diệp Khang.

Có thể nói, thay vì được dạy quy củ trong cung cùng các công chúa hoàng tử khác, thái tử lại được nuôi dạy tại Mục gia cùng Mục Diệp Khang. Hai người họ gần như là cùng nhau lớn lên, từng trải qua nhiều chuyện, vui có, buồn có, hiểm nguy cũng có nên cảm tình cũng đặc biệt sâu sắc.

Vì có cơ hội tiếp xúc nhiều hơn nên tư duy cùng lối suy nghĩ của thái tử rất mới mẻ, thực tế, gần gũi với dân chúng chứ không mang nặng về uy nghi xa cách như một hoàng thân quốc thích. Sau khi Tiên đế băng hà, hắn được truyền ngôi cũng vô cùng hợp lòng dân. Mỗi quan hệ giữ Mục gia cùng các bậc quân vương qua hai đời trước đều vô cùng khăng khít, dù vậy Mục gia hoàn toàn không can thiệp vào chuyện của triều đình.

Dường như là lẽ dĩ nhiên, đến đời thái tử kế tiếp cũng có quan hệ thân thiết với hậu duệ của Mục gia. Từ Hàm, Yến Lân sớm quen biết từ nhỏ, bọn hắn cùng Hồng Tang rất thân thiết, kết nghĩa huynh đệ.

Mục Từ gặp Hồng Trang trong một lần đi khảo sát các cửa hiệu của Bích Mục lâu ở các thành phía Bắc, trên đường trở về thì ngang qua một thôn làng ở chân núi bị giặc cướp tàn phá. Nghĩ tới quá khứ của bản thân, ông cứu Hồng Tang, thu nhận hắn làm đồ đệ.

Từ khi Mục gia còn ở trong kinh thành, Yến Lân thường xuyên tới ở trong Mục phủ. Mục Từ thấy hắn có tố chất, hỏi hắn có muốn học võ công không rồi cũng thu hắn làm đồ đệ, gọi Hồng Tang một tiếng sư huynh. Riêng Từ Hàm lúc còn nhỏ rất ham chơi, không chịu theo Mục Từ học võ, Mục Diệp Khang cũng để tùy ý hắn quyết định.

Sau này, trong cung xảy ra vài chuyện tranh đấu ngôi vị thái tử, Hoàng thượng mời riêng Mục Diệp Khang cùng Mục Từ tới thương lượng, ngụ ý muốn Mục Từ ở bên cạnh giúp đỡ Yến Lân vì trước nay ông là người có thủ đoạn, làm việc dứt khoát lạnh lùng, lại tinh thông võ nghệ. Có thể dễ dàng cho thái tử.

Chuyện này Mục Diệp Khang tỏ ý để cho Mục Từ tự quyết định, ông rất tôn trọng ý muốn Mục Từ. Với giao tình giữa Mục gia và hoàng thất, Mục Từ đồng ý, vào cung giả làm thái giám luôn ở bên cạnh thái tử. Cùng lúc, để tránh bại lộ thân phận, liên lụy đến Mục gia, Mục Diệp Khang đưa toàn bộ người Mục gia chuyển về Bạch thành. Hơn nửa năm sau đó chính là lúc Từ Chiêu ra đời.

Mục Từ kể lại chuyện cũ, không biết đã qua bao lâu, chỉ thấy sắc trời ngoài kia vẫn xám đục. Cả ông và Từ Chiêu đều im lặng không nói gì. Đến hơn 1 khắc sau, Mục Từ vẫn thấy Từ Chiêu như đang trầm tư suy nghĩ mới lên tiếng phá vỡ không khí yên ắng hỏi: “Người nghe được những gì ta vừa nói chứ?”. Từ Chiêu hồi thần lại, khẽ gật đầu: “Nghe, nghe không xốt một chi tiết nào. Chỉ là ta không ngờ Mục gia lại có mối quan hệ mật thiết với hoàng thất như vậy”.

Bất được vài tia bất an trong ánh mắt Từ Chiêu, Mục Từ nheo mắt hỏi: “Người lo lắng?”

“Dĩ nhiên, nghiệp đế vương tự cổ chí kim có khi nào là không dính máu. Để đi lên được cái ghế rồng đó, đến cả anh em ruột thịt, phụ mẫu thân sinh còn có thể giết, chứ nói gì đến những kẻ như chúng ta. Huống hồ, Mục gia tưởng như không là gì nhưng cũng đã bị cuốn vào trung tâm vòng xoáy quyền lực đó rồi còn đâu. Ta chỉ không muốn máu của những người ta thương yêu phải đổ xuống thôi” – nói đến đây, nàng hơi ngừng lại, mắt vẫn nhìn Mục Từ chăm chăm.

“Mục Từ, người là người đã trải qua hai triều đại rồi, người chứng kiến rất nhiều. Chẳng lẽ, người còn không rõ, thế nào mới tốt sao?” – bỏ lại câu hỏi mập mờ, Từ Chiêu đứng dậy, đi ra ngoài. Gắn ra tới cửa lại nghe thấy giọng nói lạnh lẽo của Mục Từ: “Chiêu nhi, ta vẫn thắc mắc một chuyện”.

Từ Chiêu dừng bước, quay đầu lại nhìn Mục Từ chờ đợi.

“Tâm tư của người không thể nào là của một đứa bé 5 tuổi, ta đang nghĩ không biết là làm sao?” – ánh mắt Mục Từ nheo lại, thâm thúy nhìn thật kỹ Từ Chiêu.

Nghe câu hỏi của Mục Từ, Từ Chiêu trầm nghĩ: “Hôm nay quả thật có phần kích động mới khiến hắn nghi ngờ. Chuyện này càng giải thích lại càng lộ ra sơ hở. Chi bằng coi như bản thân chẳng biết gì cả đi”. Nghĩ vậy, nàng liền nhún mày, tỏ vẻ khó hiểu: “Câu này ta nghe đến chán rồi. Người không nên hỏi ta, hỏi ta thì ta biết trả lời người thế nào? Ta từ nhỏ đều là như vậy rồi. Có hỏi thì người nên tìm phụ mẫu ta mà hỏi. Họ sinh ra ta, họ phải biết”.

Nói rồi, nàng quay người đi thẳng ra cửa, không thèm ngoái đầu lại cũng không chào hỏi. Phía sau, Mục Từ vẫn ngồi bất động trong phòng, đáy mắt lóe lên vài tia sáng kì dị trong đêm tối.

Bạn đang đọc truyện *Vì Sư Tới Đón Người, Vì Sư Sợ Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 7: Đêm trăng trên núi, xảy ra chuyện

Nặng những bước nặng nề trong đêm tối, Từ Chiêu chỉ quanh quẩn một suy nghĩ: “Từ khi chào đời ở thời đại này, điều nàng không muốn nhất cũng xảy ra. Ở hiện đại, nàng đọc qua không biết bao nhiêu trang sử, xem qua biết bao nhiêu bộ phim cổ trang về các triều đại. Nếu không phải chốn giang hồ hiểm ác, lòng người khó đoán thì cũng là thâm cung bí sử. Dù gì máu của biết bao người, tưới đẫm trên con đường giành giật lấy ngai vàng kia”.

Rồi nàng lại nhớ đến tiếng hát của Hồng Tang, hát cho người phụ nữ ngày nào cũng nhìn về phương Bắc, đợi chờ mòn mỏi, mong ngóng mòn mỏi. Đợi phu quân của nàng thắng trận trở về, cười bạch mã, bốn võ đạo tuyệt chạy nhanh trở về. Đứng dưới cây hoa đào, đưa tay đỡ lấy bàn tay nàng, vuốt lên mái tóc, cười nụ cười rạng rỡ nhất nói “Ta về rồi đây”. Nhưng

chiến trường giao tranh, làm gì có chuyện bình yên mãi. Đến cuối bài hát cô gái đợi mãi, đợi mãi, cũng chỉ đợi được tin báo tử của phu quân. Cho đến cùng vẫn là một cổ bi ai.

Lúc Từ Chiêu vừa bước, vừa bâng quơ hát nhỏ vài câu, nhưng những bóng người trong tối vẫn nghe ra. Họ đều là những ám vệ đã từng quen biết với Hồng Tang, trong lòng không khỏi trào lên một trận tiếc thương. Đưa mắt nhìn đứa trẻ kì lạ bước từng bước trong đêm kia, cũng có thể coi nàng là tiểu chủ tử của mình, nàng họ Mộc, thông minh lạ thường lại có tình có nghĩa. Những điều đó như để lại trong họ thứ gì đó vương mắc mà không thể nào lý giải nổi. Bỏ qua cảm giác khó hiểu đó, họ lại tiếp tục làm nhiệm vụ của mình, không phát ra bất cứ một tiếng động nào.

Ngày hôm sau, Từ Chiêu tỉnh dậy đã là gần trưa, trước đó nha hoàn có tiến vào gọi mấy lần nhưng cũng không gọi được nên đành mặc cho nàng ngủ. Bỏ dậy, tự rửa mặt thay đồ, ra ngoài phòng khách đã thấy bữa trưa được dọn lên, nàng còn chưa đói nên cũng chỉ ăn được một ít rồi đứng dậy, đi ra ngoài.

Vì đêm qua nói nhiều chuyện, lúc đó nàng có chút buồn ngủ nên cũng không nghĩ được gì nhiều. Ngủ một giấc, đầu óc thông suốt hơn. Nàng lại muốn tiếp tục tìm Mộc Từ hỏi chút chuyện. Nhưng khi đến viện của hần chỉ nghe nha hoàn báo lại hần đã rời phủ từ sớm, chỉ có Yến Lân bên trong.

Thiết nghĩ dù sao Yến Lân cũng quen biết Hồng Tang từ nhỏ nên hần cũng biết không ít chuyện, thử hỏi hần cũng được. Tiện thể nàng cũng muốn xem phong thái của một vị đại tử cô đại ra làm sao.

Vừa nghĩ, nàng liền mỉm cười nhờ nha hoàn vào báo tin cho Yến Lân rằng nàng muốn gặp hần, dù sao cũng phải tỏ ra biết lễ nghi một chút. Chốc lát sau, thấy nha hoàn đi ra dẫn nàng vào sân trong. Vừa bước qua cửa, Từ Chiêu thấy giữa sân có kê một cái bàn gỗ, nhưng không kê ghế. Yến Lân đang đứng đó, chăm chú viết.

Người này hôm nay vẫn mặc y phục màu tím, cổ áo màu tím đậm, gần như sắp chuyển sang màu đen, bên ngoài khoác thêm trường bào màu tím nhạt có thêu vài sợi chỉ bạc, tay áo bó gọn gàng càng khiến những động tác dứt khoát trở nên thu hút. Đôi mắt sáng, cùng phong thái của hần khiến Từ Chiêu nhìn không chớp mắt.

Nếu Từ Hàm đẹp như ánh trăng trong đêm xuân thì Yến Lân đích thị là một tảng băng từ sắc, có điều tảng băng này hết sức quyến rũ, lạnh lẽo nhưng đầy mị hoặc. Từ Chiêu nhìn ngắm đến thất thần, mãi cho đến khi hần dừng bút, ngẩng đầu lên nhìn lại nàng. Lúc đó, Từ Chiêu mới giật mình hồi thần, trong đầu như tưng kinh: “Xong rồi, xong rồi. Chưa quen chưa biết mà đã nhìn người ta như mê như say rồi còn bị bắt gặp. Biết bao năm sống quanh mấy người đẹp còn tưởng là mình miễn dịch với cái đẹp rồi chứ? Lân này thì biết tìm cái lỗi nào mà chui đây? Ôi mặt mũi của ta”.

Nhìn đến Từ Chiêu đứng ở cửa lại hơi có chút quần bách, Yến Lân không mấy để ý, chỉ gấp gọn những thứ vừa viết trên bàn lại rồi nhẹ giọng gọi nàng: “Chiêu nhi sao còn đứng đó. Mau vào đi”.

Từ Chiêu cố gắng hắng giọng, lấy lại bình tĩnh: “Yến Lân ca ca hôm nay có nhã hứng luyện chữ sao? Muội ở trong phủ không có ai chơi, cũng không được ra ngoài, lại càng không có nhã hứng luyện chữ như ca ca nên rất buồn chán. Ca ca cũng giống như Từ Hàm ca ca của muội vậy, nên muội tới đây chơi cùng ca được không?”

Thấy dáng vẻ mong chờ của Từ Chiêu, gương mặt Yến Lân vẫn bất động thanh sắc, chỉ kéo khóe miệng nói: “Được, ta cũng đang không có việc gì làm. Muội muốn chơi gì?”

“Đánh cờ đi, rảnh rồi phụ thân hay dạy muội đánh cờ nhưng lâu rồi không có chơi cùng. Thật ngứa tay mà”. Nói rồi nàng ra vẻ hí hửng chạy đến một bàn cờ bằng ngọc thạch ở góc sân, ngồi xuống.

Yến Lân nhìn theo Từ Chiêu, chỉ thấy một bóng dáng nhỏ bé đang ngồi, sống lưng thẳng tắp, y phục màu xanh ngọc nhẹ nhàng phủ xuống, gương mặt khả ái ánh lên nét tinh nghịch, đôi mắt chứa linh quang đang nhìn về phía hần, mỉm cười chờ đợi. Con người hòa vào nền xanh của hàng trúc phía sau, khiến tâm tình căng thẳng của hần mấy ngày nay khẽ thả lỏng, muốn hưởng thụ một chút cảm giác yên bình này.

Yến Lân cất bước ngồi đối diện Từ Chiêu, bắt đầu chơi cờ.

Ban đầu, nghĩ Từ Chiêu còn nhỏ nên Yến Lân không mấy tập trung, nhưng càng đánh càng thấy nước cờ nàng đi càng dứt khoát, phòng thủ kỹ càng, lối tấn công lắt léo khiến hần trở tay không kịp.

Sau gần hai canh giờ ác liệt, cuối cùng Yến Lân thua. Những thủ hạ đứng phía sau đã đi theo hần nhiều năm, biết khả năng chơi cờ ở tuổi hần ít ai sánh bằng. Nay lại thua dưới tay một đứa bé 5 tuổi. Bọn họ vẫn bán tín bán nghi, liệu có phải thái tử nhường Mộc tiểu thư không?

Lúc này Từ Chiêu mới ngẩng đầu lên, cười như có như không: “Một ván cờ tưởng chừng đã thắng chắc nhưng chỉ sơ sẩy khinh địch một chút thôi, phần thắng sẽ không còn nằm trong tay Yến Lân ca ca nữa”.

“Gọi ta là Lân ca ca là được rồi. Không ngờ kĩ nghệ của muội tốt đến vậy, sao trước nay không thấy Từ Hàm nhắc đến nhỉ?” – Yến Lân vẫn giữ nguyên bộ dạng lạnh lùng.

Từ Chiêu giả hoạt cười, trong đầu nghĩ: “Ta có đại đầu mà đi khoe kĩ nghệ xuất chúng ở cái tuổi này. Đến lúc nổi như cồn thì không biết có bao nhiêu tai bay vạ gió kéo tới đâu. Hôm nay sơ dĩ thể hiện một chút để cổ đập bẻ cái mặt lạnh lùng của người đó”. Miệng lại nói: “Từ Hàm làm sao mà biết, muội chỉ chơi cờ cùng phụ thân thôi. Còn bình thường sẽ mang đao ra rượt huynh ấy. Ca ca căn bản còn không biết muội chơi cờ thế nào”.

Nghe mấy lời ấy cùng hình ảnh đứa trẻ ngồi tao nhã thưởng trà, thi thoảng còn làm bộ lắc đầu xua tay như một cao nhân đắc đạo, làm mấy thủ hạ của thái tử có người đã phì cười. Yến Lân cũng kéo miệng cười khẽ rồi nghiêng đầu hỏi, giọng điệu như dỗ trẻ con làm không ít người tròn mắt, hít một ngụm khí lạnh: “Ồ, Chiêu nhi cũng có sở thích kì lạ phải không? Nghe nói muội còn thu thập rất nhiều vũ khí rồi bày trong phòng. Khi nào để ta mở rộng tầm mắt một chút được không?”

“Chuyện này cũng không khó, chỉ là mấy thứ đó không có gì đặc sắc cả, nếu đem ra cũng không có gì đáng nói. Chỉ là, muội có để mắt tới một loại binh khí nhưng rất ít được trông thấy. Còn tính nhờ Lân ca ca dắt muội đi xem nữa”.

Yến Lân trong lòng khẽ cười: “Tiểu nha đầu này tới đây thì ra cũng có mục đích, còn dám bày đặt vòng vo. Không hổ là muội muội của tên tiểu tử phá làng phá xóm kia”. Nghĩ vậy, ý cười trong mắt hần càng đậm, đưa tay khẽ gõ lên đầu Từ Chiêu: “Nha đầu còn bày đặt tới đây chơi cờ, nói đi, muốn ta dắt muội đi đâu?”

Từ Chiêu hí hì cười, đứng phắt dậy, chỉ tay vào phòng của Mộc Từ nói: “Muội muốn vào đó”. Nàng biết, nơi này là nơi ở của Mộc Từ cùng thái tử, dù là ai cũng không thể tùy tiện đi lại, kể cả nàng là Mộc tiểu thư cũng không thể. Chưa kể đến người cổ đại còn có máy trở như ám khí phóng ra từ vách tường hay giá sách gì đó. Nhớ tới bộ mặt âm u như ma quỷ của Mộc Từ, hần rất dễ là người sẽ bày ra mấy trò đó nên càng phải cẩn thận.

Vừa nghe thấy Từ Chiêu nói, khóe miệng Yến Lân hơi cứng lại, nhìn theo hướng nàng chỉ, trong đầu lại hiện lên hình ảnh đêm đó nàng đặt cho từ sĩ kia cái tên Hồng Trung. Mặt lạnh nhìn nàng hỏi lại: “Thứ muội nói là riu của Hồng Tang?”

Từ Chiêu ra sức gạt đầu rồi hơi ngập ngừng, cúi gằm mặt xuống nói: “Muội nhớ Hồng Tang ca ca”.

Thấy bộ dạng Từ Chiêu như vậy, tuy trước nay hần không quá để tâm đến cảm xúc của người khác nhưng lại thấy có chút không đành lòng. Hơi khó hiểu với cảm giác của mình nhưng hần vẫn tiến lên, dắt tay Từ Chiêu vào phòng của Mộc Từ, vừa đi vừa trầm giọng nói: “Đây sẽ là lần cuối muội được thấy nó, nhớ lấy”.

Vừa mở cửa phòng, Yến Lân thả tay Từ Chiêu ra, không nói lời nào, chỉ đứng nguyên ở cửa, cũng không có ý định tiến vào. Biết ý hẩn nên Từ Chiêu một mình bước vào phòng.

Bên trong được treo rất nhiều lụa trắng, đến cả khăn trải bàn cũng ẩm trà cũng toàn một màu trắng. Nhìn căn phòng như vậy, Từ Chiêu cảm giác một loại trống trải, khó chịu cùng tang thương ập đến. Nếu Mục Từ ở trong phòng chẳng khác nào ông đang tự tra tấn bản thân mình. Tiến vào bên trong, vén qua mấy lớp lụa trắng, Từ Chiêu thấy ánh sáng sắc lạnh quen thuộc lóe lên. Nàng vội vả lại gần, thấy quả thật là riu của Hồng Tang, nhưng nó bị một đồng lớn xích sắt buộc lại, đang định đặt tay lên thì nghe thấy giọng nói lạnh lẽo cực điểm của Yến Lân vọng vào từ ngoài cửa: “Từ Chiêu, ta biết muội thương tiếc cho Hồng Tang nhưng có những thứ không thể tùy tiện muốn động là động. Thứ đó là kỳ binh hiếm có trong thiên hạ, trải qua mấy trăm năm nhuộm máu, sát tính rất nặng. Nếu chính nó không thuận thì dù là kẻ mạnh đến đâu cũng không có khả năng sử dụng nó, thậm chí là phải bỏ mạng. Ngày đó muội động được vào nó căn bản còn có máu của Hồng Tang trấn nhiếp. Nay hẩn không còn, không đảm bảo được điều gì cả. Muội chỉ nên tưởng niệm rồi rời đi. Ta không mong muội tiếp xúc với thứ binh khí nó thêm lần nào nữa. Không có Mục bá cùng Từ Hâm ở đây, ta không muốn bất kỳ ai trong Mục gia xảy ra chuyện gì”.

Dù vậy, nghe những lời đó xong, ánh mắt Từ Chiêu càng trở nên cương quyết, nàng dứt khoát tiến đến, vịn vào những đoạn xích sắt bên dưới, vưon một tay đặt trực tiếp lên lưỡi rìu. Ngoài cửa, Yến Lân hừ lạnh một tiếng rồi cũng phi thân vào, tốc độ của hẩn rất nhanh, làm những dải lụa bay tung lên, để lộ ra ảnh tượng phía trong.

Một đứa bé vưon mình đặt tay lên lưỡi rìu, chỉ thấy chiếu rìu rung mạnh lên một cái rồi lập tức dừng lại. Bàn tay thon dài của Yến Lân chỉ cách Từ Chiêu một tấc, toan kéo nàng lại.

Bất chợt, một tiếng hát cất lên, tiếng hát nhỏ nhẹ như an ủi, như vỗ về nhưng vô cùng thể lương. Là Từ Chiêu đang hát, nàng vẫn hát bài hát mà Hồng Tang dạy này. Yến Lân đứng nguyên tại chỗ, không nhúc nhích, chỉ nhìn chăm chăm vào bóng dáng nhỏ bé trước mặt. Nàng không khóc, chỉ hát, nhưng sao nghe tiếng hát của nàng có thể hàm xúc, đau đớn đến vậy. Đây có thật là tiếng hát của một đứa trẻ hay không?

Bên ngoài cũng có không ít người chứng kiến cảnh tượng đó. Rất nhiều năm sau, khi nghĩ lại, chính bọn hẩn và cả Yến Lân vẫn còn nghi ngờ sự tỉnh táo của mình vào lúc này.

Tiếng hát dừng lại, Từ Chiêu nhìn lên, ánh mắt có chút mê man nói: “Người cũng nhớ hẩn phải không? Nhớ cả tiếng cười và tiếng hát của hẩn. Giờ người cô đơn lắm phải không?”

Nàng vừa rút lời, chiếc rìu rung lên rất mạnh, di chuyển kéo căng tất cả các đoạn xích như muốn phá ra ngoài. Lúc đó Yến Lân lách mình lao lên, ôm lấy Từ Chiêu phi thân nhanh ra ngoài, đồng thời vung tay lên đóng sập cửa lại.

Trong phòng vẫn phát ra âm thanh va đập của những đoạn xích, mãi một lúc lâu sau mới dừng lại. Yến Lân đặt Từ Chiêu xuống, đợi nàng đứng thẳng dậy, mắt vừa nhìn nàng vừa ra lệnh cho thủ hạ: “Từ nay nếu không được lệnh của ta hoặc Từ công công, không cho phép bất kỳ kẻ nào tiến vào trong”, có vài người tiến lên lĩnh mệnh. Yến Lân không nhìn Từ Chiêu nữa, phát tay quay người bỏ đi. Không còn gì để nói, Từ Chiêu cũng rời đi ngay sau đó.

Về tới phòng cũng đã tới bữa tối, do buổi trưa không ăn mấy nên lúc này nàng rất đói, nàng vừa ăn nha hoàn bên cạnh vừa hỏi thăm xem cả ngày nàng làm những gì. Nàng chỉ trả lời rằng có sang kiểm Yến Lân chơi cờ rồi lại vui đùa vào tiếp tục ăn.

Sau khi đã lấp đầy cái dạ dày của mình, Từ Chiêu mới có tâm trí để ý tới những chuyện xung quanh. Nàng nhớ cả ngày hôm nay không thấy nhũ mẫu bám lấy nàng. Hỏi ra mới biết mẫu thân cùng nhũ mẫu đã vào Bạch thành từ sớm. Khi này mẫu thân vừa trở về đã vào phòng nghỉ nhưng lại không thấy nhũ mẫu theo về cùng. Từ Chiêu nhíu mày suy nghĩ: “Cả Mục Từ cùng mẫu thân sáng nay đều ra ngoài. Nay lại chỉ có mình mẫu thân trở về. Phải biết, ở thời đại này, nữ tử dù ở độ tuổi nào cũng sẽ không qua đêm bên ngoài. Có chăng cũng chỉ có mấy cô nương hành tẩu giang hồ mà thôi. Nay mẫu thân lại để nhũ mẫu ra ngoài như vậy, không biết là có chuyện gì”.

Trong Mục phủ, mấy nha hoàn bà tử hay nói mấy chuyện bát quái nhưng toàn là mấy chuyện linh tinh, nàng cũng không thu được thông tin gì. Những chuyện khó nghĩ, theo thói quen, Từ Chiêu đều bỏ ra sau đầu, không nghĩ nữa.

Ban đêm không có việc gì làm, Từ Chiêu vẫn đem binh khí ra mài lại rồi lau chùi cẩn thận, tiện tay sẽ khắc nốt chữ. Nhưng thời gian gần đây, ban đêm với nàng đặc biệt dài. Nghĩ quanh quẩn thế nào, nàng lại nhớ đến Hồng Tang, chớp mắt nhìn về phía sân viện của Mục Từ cùng Yến Lân. Nơi đó giờ chắc thành cấm địa rồi. Cao thủ đi lại như mây, nàng muốn đến gần cũng đã bị phát hiện chứ đừng nói là lên vào.

Nhớ ngày trước Hồng Tang còn cùng nàng leo núi ngắm cảnh, nơi hẩn đưa nàng tới rất cao. Từ đó có thể nhìn xuống cảnh đêm ở Bạch thành, vô cùng tráng lệ. Rồi hẩn sẽ lại phá vỡ khung cảnh bằng tiếng hát của mình. Nghĩ đến đây, trong đầu Từ Chiêu đột nhiên nhen nhóm một suy nghĩ: “Ta muốn quay lại đó. Chỉ ít cũng phải quay lại đó một lần”.

Nàng lập tức đứng dậy, trải giấy lên bàn rồi bắt đầu tính toán: “Ngày trước mỗi lần đi leo núi cùng Hồng Tang phải hết hai ngày mới lên tới nơi, cộng thêm hai ngày leo xuống nữa là mất bốn ngày. Nhưng đó là với điều kiện có hẩn đi cùng, nhưng nếu đi một mình, với sức vóc của ta hiện tại không thể nhanh như vậy. Cần ít nhất là tám đến mười ngày. Thời gian khá dài, phải chuẩn bị thật kỹ lưỡng”.

Trước nay, Từ Chiêu là người khi đã quyết định thì sẽ cố gắng làm cho bằng được. Vì vậy, tuy điều kiện hiện tại không tốt lắm nhưng nàng không nản trí mà bắt tay ngay vào việc lên kế hoạch.

Sau khi đã có tính toán sơ bộ, liệt kê những thứ cần thiết và vạch ra thời điểm xuất phát. Từ Chiêu miễn nguyện lên giường đi ngủ. Hai ngày tiếp theo, nàng tập trung, lên chuẩn bị những thứ cần thiết. Do hiện tại trong phủ, mọi người cũng khá bận rộn nên không mấy ai để ý đến hành động của nàng. Nhanh chóng đạt được mục đích, đêm đó nàng cẩn thận rà soát một lượt, thấy kế hoạch mình vạch ra không còn lỗ hổng nào mới yên tâm chợp mắt.

Tờ mờ sáng ngày thứ ba, thời điểm tất cả mọi người đều ngủ say, có âm vệ thì cũng sẽ buông lỏng cảnh giác hơn một chút. Một bóng đen lặng lẽ chui ra từ cửa sổ phòng của Từ Chiêu. Nàng lập tức phi thân lên một cái cây gần đó, quan sát động tĩnh xung quanh. Tiện tay ném ra vài viên sỏi đến mấy góc khuất. Thật may là xung quang viện của Từ Chiêu cũng không canh phòng quá cẩn mật, một đứa bé 5 tuổi không cần có quá nhiều người canh chừng, chủ yếu chỉ có từng tốp thị vệ đi tuần qua mà thôi. Đợi một lúc không thấy động tĩnh gì, nàng leo xuống, nép sát vào bờ tường mà đi. Nàng chọn những tuyến đường có người đi tuần vì thường những nơi này sẽ không có âm vệ. Thà chọn đường đông mà đi còn hơn chọn đường vắng nhưng lại phải đối phó với cái bọn người chuyên ăn cắp đó.

Từ nhỏ nàng đã theo Từ Hâm trốn ra ngoài chơi nên chút chuyện này không làm khó được nàng. Vì vậy, chỉ chốc lát sau, nàng đã trốn được ra phía sau phủ. Trước khi đi nàng đã để lại một phong thư trong phòng báo ra ngoài có chút chuyện, nếu có vấn đề gì nàng cũng có cách phát tín hiệu cho mọi người nên nói họ không cần lo lắng. Nhưng thường thì chẳng ai tin mấy lời đó nên khi vừa ra ngoài, nàng liền phi thân chạy một mạch, chạy càng xa càng tốt.

Men theo những con đường cũ mà ngày trước Hồng Tang dẫn nàng đi qua, cứ đi rồi khi mệt lại kiếm chỗ ngồi nghỉ, cả đoạn đường nàng cũng không kêu khổ chút nào. Với những kiến thức nàng biết được ở hiện đại cùng những kỹ năng Hồng Tang dạy nàng, chỉ mới ba ngày, Từ Chiêu đã đi được tới hai phần ba quãng đường núi khó đi nhất. Kiên trì như vậy, chỉ hơn một ngày sau nàng đã đi lên tới đỉnh núi.

Bộ dạng lấm lem, tay chân cũng có vài vết thương do mấy lần trượt ngã nhưng cũng chỉ là vết thương ngoài da vì nàng đã chuẩn bị kỹ càng từ trước, bảo vệ rất tốt đầu gối cùng khuỷu tay bằng những bọc vải, bên trong có lót một tấm kim loại mỏng. Chỉ cần bôi chút thuốc là yên tâm.

Lúc tới được đỉnh núi cũng đã quá trưa, nàng tính toán thời gian khá chuẩn xác nên số lương khô chuẩn bị cho những ngày sau vẫn còn đủ. Nhưng để bổ sung đường chất cho cơ thể, nàng tranh thủ lúc trời còn sáng đi kiếm củi khô cùng một số quả dại ăn được để đêm nay ngủ lại nơi này. Đồng thời kiếm nơi có nguồn nước để lấy thêm nước đầy các túi da rồi tắm rửa sạch sẽ một lượt. Trên núi, trời tối rất nhanh nên chẳng mấy chốc, Từ Chiêu đã phải nhóm lửa nếu không nàng sẽ bị lạnh.

Đêm nay trăng đặc biệt sáng, chắc do càng lên cao nên bầu trời càng trở nên trong suốt, cả một khoảng trời lấp lánh vô vàn vì sao. Cảnh tượng thiên nhiên tráng lệ làm Từ Chiêu nhìn

không rời mắt.

Tiến đến nơi quen thuộc mà nàng cùng Hồng Tang hay tới để ngắm Bạch thành từ xa, đó là một mỏm đá nhô ra ngoài vách núi, phía trên là một tán cây cổ thụ có tán lá xòe rộng, bên dưới là vực sâu. Những lần trước, đều ở cùng Hồng Tang nên nàng không lo lắng gì, nhưng lần này có một mình nên nàng hết sức cẩn thận. Dùng sợi thừng dài, một đầu cố định vào thân cây, một buộc chắc quanh người, phòng khi sảy chân ngã xuống vách núi cũng có thể trèo lên được.

Vẫn như lần trước, cảnh đêm ở Bạch thành vẫn sáng bừng, từ trên cao, nàng có thể nhìn thấy từng đốm sáng nhỏ li ti trải dài khắp thành. Thậm chí nàng có thể tưởng tượng ra cảnh người người tấp nập, ngựa xe như nước, tiếng nói tiếng cười từ Bạch thành vang vọng.

Cảnh còn người mất. Bạch thành và nàng vẫn vậy. Còn Hồng Tang lại đang ở miền trời nào. Liệu hần chết đi có như nàng, xuyên đến một thế giới khác rồi làm lại cuộc đời không? Khoảng thời gian đẹp để làm người ta quên đi nhiều thứ, quên đi thực tế rằng ngoài kia còn đầy rẫy những nghịch cảnh. Nàng từng sống một đời không có gì cả, từng mất đi những điều quý giá nhất. Vì vậy khi đến đây, được hưởng thụ những gì tốt đẹp, nàng nghiêm nhiên cho rằng nó là của mình, cho rằng mọi thứ đều là vĩnh cửu. . . Cho đến khi nàng biết tin tức của Hồng Tang. Lúc đó, nàng mới thực sự quay trở về thực tại, biết mình là ai, mình đang ở đâu, đang ở một thời đại như thế nào, biết chính xác thứ mình cần là gì.

Từ Chiêu vẫn ngồi vắt vẻo trên mỏm đá, nhắm mắt hít một hơi, gió lạnh từ vách núi thổi ngược lên làm vạt áo nàng tung bay. Dưới ánh trăng, nàng giống như một tiểu tiên từ hạ phàm, nhìn ngắm chốn trần gian.

Lưng chừng núi, hai bóng dáng lẩy tốc độ nhanh nhất, phi thân chạy gấp lên phía trước, theo sau còn có vài thủ hạ. Thiếu niên vận trường bào màu nguyệt nha cắn chặt răng, tức giận gầm lên từng tiếng: “Tên chết tiệt, ta mới ra ngoài xử lý chút tin tức vừa nhận được từ ả Xích Vân cùng Lê Trần mà người ở lại cũng không trông chừng nổi một tiểu nha đầu vắt mũi chưa sạch!”

Chỉ thấy thiếu niên đi bên cạnh từ đầu đến chân đều là y phục từ sắc, gương mặt hờ hững, nhíu mày, mắt vẫn nhìn thẳng phía trước: “Tiểu muội nhà người không biết làm thế nào mà trốn được ra ngoài, thần không biết quỷ không hay, kì nghệ xuất chúng, khôn khéo hơn người. Sao còn dám mở mồm ra nói vắt mũi chưa sạch? Cũng do người dạy hư”.

“Người còn dám so đo, tên chết tiệt, nếu người của người canh gác cẩn thận thì Chiêu nhi có cơ hội lên ra sao? Đều nuôi một lũ ăn hại”.

Phía sau, đám thủ hạ đồng thanh kêu: “Mục thiếu gia bớt giận”.

“Bớt bớt cái con khỉ” – Từ Hàm tức giận quát loạn lên, tiếng quát còn vang xa khắp cả triền núi.

Lại nhớ, khi đó hần đang cùng phụ thân ở thành Lê Trần xem xét tin tức mới nhận được. Đồng thời cũng nhận được phong thư của Yến Lâm gửi tới từ Mục gia. Trong thư viết mọi chuyện vẫn ổn trừ việc tiểu thư Mục Từ Chiêu mất tích, trong phòng nàng còn để lại tờ giấy báo đi ra ngoài hẹn mười ngày sau trở về. Từ Hàm tức trợn mắt, đập tay xuống bàn. Mục Diệp Khang nhíu mày, lệnh hần trở về phủ xem xét tình hình, chuyện chính sự đã có ông lo liệu.

Lúc hần chạy về Mục gia cũng đã là bốn ngày sau khi Từ Chiêu mất tích. Nghe thủ hạ của Yến Lâm báo lại rằng đã tìm khắp Bạch thành nhưng không thấy nàng, lại nghe Yến Lâm kể chuyện nàng tới tìm hần muốn xem chiếc riu của Hồng Tang. Từ Hàm lập tức nhớ ngay tới ngọn núi lân cận mà Hồng Tang hay dẫn nàng đi. Hần lập tức dẫn người xông lên núi, Yến Lâm cũng đi theo.

Với tốc độ hiện tại của bọn họ, nếu chạy không ngừng nghỉ thì rạng sáng hôm sau có thể tới đỉnh núi.

Nhóm người leo tiếp gần một canh giờ, đột nhiên, trên bầu trời phát ra một tiếng nổ lớn, một cột pháo sáng bắn thẳng lên không trung rồi nổ tung, đổ rục một mảng. Từ Hàm rung mình, hần biết đó là tín hiệu của Từ Chiêu, nàng quả thật đang ở trên núi, hơn nữa lại đang gặp nguy hiểm. Lần đầu tiên Từ Hàm thật sự lo sợ, trong lòng nóng như lửa đốt, vận sức tăng tốc lao lên đỉnh núi.

Bạn đang đọc truyện *Vì Sư Tới Đón Người, Vì Sư Sợ Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Gặp Dữ Ngọc

Đi suốt đêm, khi lên được đỉnh núi trời cũng đã tờ mờ sáng. Từ Hàm quan sát xung quanh để tìm bóng dáng của Từ Chiêu nhưng chỉ thấy các vật dụng nàng mang theo cùng một lều nhỏ do nàng tự dựng và một bếp lửa mới tắt.

“Từ Hàm, người lại đây xem” – nghe Yến Lâm gọi, Từ Hàm bước vội tới, thấy một đoạn dây thừng dài, một đầu được bện vào thân cây phía sau. Nhìn nút thắt, Từ Hàm biết chắc chắn đó là Từ Chiêu, nàng luôn nghĩ ra các kiểu thắt nút tùy hoàn cảnh nhưng đặc biệt hữu dụng hơn những cách thông thường, chính hần cũng phải học theo. Đoạn dây còn lại vắt vẻo trên mỏm đá đã có chút vỡ nát, khi kéo dây lên chỉ thấy một đầu dây đã bị cắn đứt.

Trong lòng lộp bộp, Từ Hàm tiến lên mỏm đá rồi nhìn xuống, phía dưới là vực sâu đen ngòm, toàn là mây mù che phủ, không nhìn thấy đáy. Một cổ bắt an trào lên, bàn tay nắm chặt đến run rẩy, lập tức hạ lệnh: “Các người chia làm hai nhóm. Một nhóm đi trước khảo sát địa hình tìm đường xuống. Nhóm còn lại cùng Yến Lâm xuống núi điều động thêm nhân lực”. Nói rồi hần lại quay ra nhìn Yến Lâm: “Người trở về trước đi, tình hình chính sự còn cần có người”.

Yến Lâm khề nhíu mày nhưng không nói gì, qua ánh mắt, hần biết Từ Hàm đã quyết ở lại tìm Từ Chiêu. Tiểu nha đầu rất thông minh, chỉ với sức của một mình nàng mà cũng kiên trì được những năm ngày leo lên tận đỉnh núi. Nhìn số vật dụng và cách thức nàng tự bảo hộ mình, có thể thấy mọi đường đi nước bước đã được tính toán tỉ mỉ. Chỉ mong không có chuyện xấu gì xảy ra.

Liếc nhìn biểu hiện tràn ngập lo lắng lẫn khiếp sợ của Từ Hàm, Yến Lâm lại nhớ tới bộ dạng vô tư, nghịch ngợm thường ngày của Từ Chiêu. Khề thờ dài, đặt bàn tay thon dài lên vỗ vai Từ Hàm mấy cái rồi lập tức quay người xuống núi.

Lại nói, lúc Từ Chiêu còn đang ngồi trên mỏm đá ngắm cảnh, thì từ phía bầu trời lóe lên một ngôi sao vô cùng sáng chói, thu hút sự chú ý của nàng. Ban đầu nàng còn nghĩ vì sao đó thật đẹp, thật sáng nhưng càng về sau, Từ Chiêu cảm giác như thứ ánh sáng đó càng ngày càng tiến gần về phía nàng.

Khi xác định quả thật là như vậy, Từ Chiêu mới hốt hoảng nhận định: “Ôi mẹ ơi, là thiên thạch. Thiên thạch rơi xuống đầu đến nơi rồi. Tận thế, tận thế rồi”. Nàng sống qua hai đời rồi nhưng lần đầu tiên nhìn thấy thiên thạch ở một khoảng cách gần đến vậy, biết chắc chắn là sẽ chết nên toàn thân nàng cứng đờ, vẫn ngồi nguyên tại chỗ, trong lòng vô cùng sợ hãi.

Mảnh thiên thạch từ trên không trung đâm thẳng xuống đáy vực, khi tiếp đất tạo ra phản lực rất lớn, dội ngược lên phía trên. Nơi đó chính là nơi Từ Chiêu đang ngồi, nàng bị hất ngược ra phía sau, ngã xuống bên cạnh mỏm đá, miệng phun ra một ngụm máu. Lăn mấy vòng, Từ Chiêu bị đẩy hẳn ra ngoài vách đá. Do có dây thừng giữ lại nên nàng bị treo lơ lửng, mắt nhìn xuống đáy vực đen ngòm, Từ Chiêu hết hoảng, theo bản năng muốn tìm đường treo lên. Quan sát phía trên vách đá đã vỡ ra một mảng, sợi dây thừng theo đà bung đưa trên không trung mà lắc qua lắc lại, cọ vào phiến đá mới vỡ, có cạnh khá sắc nhọn.

Từ Chiêu run rẩy khi thấy sợi dây bị cọ nhiều, thành ra sắp đứt, nàng cố gắng vịn vào để leo lên nhưng càng lúc càng nhận ra sẽ không kịp. Đưa tay sờ soạng bên hông, rút ra một ống trúc ngắn, đó là loại pháo tín hiệu mà nàng chế được. Rút vòi đoạn dây phía đuôi ống, một cột pháo sáng lập tức bắn lên trời.

Vừa kịp bắn pháo ra tín hiệu, đoạn dây buộc Từ Chiêu cũng vừa đứt, toàn thân nàng lập tức rơi xuống phía dưới. Gió tát vào người làm nàng đau điếng, hốc mắt trong chốc lát đã đỏ lên. Tuyệt vọng, trong đầu nàng chỉ nhớ đến khuôn mặt của phụ mẫu, Từ Hàm, còn cả nhũ mẫu cùng mấy người nha hoàn, thị vệ quen mặt trong phủ, họ đều là những người đã ở bên Từ Chiêu từ nhỏ. Quảng thời gian chỉ vùn vện mấy năm nhưng giờ phút này, đối với nàng, họ chính là những điều trân quý nhất.

Nắm mắt mặc kệ thân thể đang rơi tự do, Từ Chiêu ngã âm vào một hồ nước sâu dưới đáy vực. Trước khi hoàn toàn mất đi ý thức, nàng cảm nhận mình đang chìm dần, có ánh sáng phía đáy hồ dội ngược lên. Nàng định vươn tay tới nhưng mí mắt ngày càng nặng, thân thể dần dần mất đi cảm giác rồi hoàn toàn chìm vào bóng tối.

Không biết mê man bao lâu, khi mở mắt ra, nàng thấy mình đang nằm trong một gian nhà trúc, toàn thân mệt lả không muốn nhúc nhích, như thể đã ngủ rất lâu mới tỉnh dậy. Bên tai nghe thấy âm thanh phát ra từ phía ngoài cùng với tiếng bước chân. Có bóng người tiến lại gần, sau đó là một giọng nói có từ tính vang lên: “Nha đầu, người tỉnh? Còn tưởng người ngủ sắp thành heo”.

Từ Chiêu liếc mắt quan sát, đó là một nam tử cao lớn, hàng mi đen dày, sống mũi cao thẳng, nhân thần thanh tịnh nhưng lại có sức hút cực điểm. Diện mục như ngọc, mái tóc dài đến thắt lưng có hơi tán loạn lại lộ ra vài phần mỹ cảm. Một thân y phục màu đen, cả người toát lên một hương sắc xa xưa. Tay áo dài phủ xuống, mang theo hương hoa lê dễ chịu. Hắn rút lấy một chén nước rồi đỡ nàng ngồi dậy, cẩn thận bón cho nàng từng ngụm một.

Từ đầu đến cuối, Từ Chiêu như hóa đá, trong đầu choáng ngợp: “Quý thần ơi, có phải ta rơi xuống vách núi, chết đi được lên trời không? Cõi thần tiên nào lại có một nam nhân tuấn mỹ thế này? Những tưởng trên đời này chỉ có Từ Hàm cùng Yên Lân là mỹ nam tử. Nhưng nhìn người này xem, ề ề cả thiên hạ cũng không có ai đẹp bằng hắn”

Sau đó, hắn đặt Từ Chiêu ngồi dựa vào thành giường, giúp nàng co duỗi chân tay để lấy lại cảm giác, thấy nàng từ đầu tới cuối vẫn nhìn mình, hắn tươi cười lên tiếng: “Trong đầu người có phải bị ngập nước rồi không? Tỉnh dậy cũng không nói tiếng nào”.

Lúc đó Từ Chiêu mới hoàn hồn, từ chi bắt đầu lấy lại cảm giác, xác định mình còn sống. Tự trách bản thân không có định lực, hắng giọng cãi: “Là lâu ngày mới tỉnh dậy, đầu óc có chút mụ mị, cần phải xác định lại một chút nên mới không lên tiếng”

“Ồ thì ra người chưa hoàn toàn tỉnh táo, ta còn tưởng vì thấy ta quá đẹp mắt nên mới thất thần như vậy” – vừa nói, hắn vừa cúi đầu tỏ vẻ thương tiếc rồi lại ngẩng lên hỏi Từ Chiêu: “Làm sao người biết được lâu ngày rồi người mới tỉnh?”

“Lúc mới tỉnh dậy, toàn thân rất vô lực, ban đầu còn chưa lấy lại được cảm giác, dường như là đã nằm rất lâu rồi. Còn nữa, lúc người xoa bóp chân tay cho ta, ta có để ý thấy trên người có một số vết thương đã được xử lý, còn cả y phục trên người cũng được thay rồi” – nói đến đây, Từ Chiêu lại bất giác liếc mắt xuống y phục mình đang mặc. Toàn bộ đều là màu đen, rộng thùng thình, lại mang theo hương hoa lê nhân nhạt, nhất định là y phục của hắn. Trước nay, giống như Từ Hàm, nàng đều dùng hương cam tùng. Nay thấy cơ thể tỏa ra mùi hương khác lạ, Từ Chiêu có chút không quen. Hiện tại còn đang mặc y phục của nam nhân trước mặt nên thoáng chốc đã đỏ mặt, hơi lo lắng hỏi nhỏ: “Là người thay y phục và xử lý vết thương cho ta sao?”

“Trong cốc chỉ có mình ta, ngoài ta ra thì không có ai giúp người đâu. Lại nói, nha đầu người rất thông minh, mới tỉnh dậy đã nắm bắt được nhiều thông tin như vậy. Mà ta còn chuyện muốn hỏi. Lúc ta vớt được người đem về, trên người người thất một đoạn dây. Là người tự thất sao?” – hắn hơi nheo mắt.

Thấy Từ Chiêu gật đầu, hắn liền cười giảo hoạt hỏi tiếp: “Ai dạy người kiểu thất đó vậy?”.

Từ Chiêu thật thà trả lời: “Là ta tự nghĩ ra”.

Nghe Từ Chiêu trả lời, sắc mặt nam tử phía trước hơi ám lại rồi bỏ đi, mặc kệ vẻ khó hiểu của người ngồi trên giường. lát sau từ bên ngoài xông vào một trận mùi thuốc nồng nặc, Từ Chiêu thấy lạ, trong lòng lầm bầm: “Thì ra là ra ngoài sắc thuốc, nhưng cũng có cần phải vùng vằng vậy không? Giống như đang giận vậy”. Vừa nghĩ tới đây, Từ Chiêu lại thoáng có một dự cảm: “Đừng nói là do nút thắt kì lạ làm hắn khó tháo ra nên quay sang giận mình. Trên đời lại có người kì lạ vậy sao?”.

Ngồi chán, Từ Chiêu bắt đầu quan sát cách bài trí trong phòng. Đây là một nhả gian được lợp bằng trúc, bên trong chỉ kê một giá sách, không có bàn ghế mà dưới sàn có trải một tấm thảm lớn mềm mại, xung quanh còn bày rất nhiều gối tựa màu xanh lá nhạt. Trong đầu Từ Chiêu tự động hiện lên cảnh tượng nam nhân đẹp mắt kia vừa nằm tựa vào gối vừa đọc sách, bên cạnh có đặt một ấm trà cùng vài miếng điểm tâm, rất biết hưởng thụ. Ngoài ra chỉ còn tấm đệm rất dày mà Từ Chiêu đang nằm nghỉ, phía dưới còn phủ một lớp vải trắng, chấn gối cũng đều là màu xanh lá nhạt. Bên trên còn treo nhiều dải lụa mỏng màu trắng đục, rủ xuống. Mỗi khi có gió nhẹ thổi qua làm những dải lụa lay lộng, phiêu dật, khiến cho Từ Chiêu thấy rất dễ chịu. Phải nói, nàng rất thích căn phòng này.

Từ Chiêu vén gọn những dải lụa lại rồi từ từ xuống giường. Nàng đi nhẹ từng bước, từng bước ra ngoài cửa. Ngăn cách giữa trong phòng với bên ngoài là một tấm màn, nàng đưa tay gạt tấm màn sang một bên, toàn bộ cảnh tượng hiện ra trước mắt. Thì ra gian nhà được dựng trên gò đất nhỏ, nổi giữa một hồ nước, xung mủi giăng khắp mặt hồ, nhìn phía xa có thể thấy những tán cây như ẩn như hiện, phảng phất giống như nơi bồng lai tiên cảnh.

Nhưng phá vỡ khung cảnh nhất lại là một nam nhân vẻ mặt ai oán đang ngồi dưới mái hiên, ra sức quạt ẩm thuốc được bắc trên một cái bếp nhỏ. Từ Chiêu mặt đầy hắc tuyến bước đến, ngồi xuống bên cạnh hắn: “Khụ khụ... Đa tạ mấy ngày qua được ca ca chăm sóc, không biết quý tính đại danh của ân nhân nên xưng hô thế nào?”

Không thấy nam nhân này trả lời mà chỉ hậm hực nhìn chằm chằm ẩm thuốc. Từ Chiêu nghi ngờ, liệu bản thân có họa mất. Một mỹ nam tử tuấn nhã như vậy lại lộ ra biểu hiện kì quái. Chợt nhớ chính bản thân cũng chưa giới thiệu gì, cho là hắn không muốn mở lời trước nên nàng lại nói: “Tiểu nữ họ Mục tên là Từ Chiêu...”. Còn chưa nói hết câu lại thấy nam nhân phía trước lên tiếng chặn lại: “Ta biết, nhà người còn gọi người là tiểu bánh bao phải không?”.

Từ Chiêu ngẩng đầu lên, nhũ mày khó hiểu: “Sao người biết?”

“Ờ, có chuyện gì mà ta không biết. Nha đầu người nghĩ chỉ có người biết thất đả ba cái nút kì quái đó mà ta lại không biết được mấy chuyện còn con này sao?” – Hắn vừa quạt ẩm thuốc vừa đắc ý trả lời, còn tiện tay móc từ trong ngực áo ra một phiến ngọc bội nhỏ ném vào lòng Từ Chiêu.

Bắt lấy ngọc bội, sắc mặt Từ Chiêu hết trắng lại xanh, rồi chuyển sang màu đen, nàng vừa tức vừa buồn cười. Đường đường một nam nhân có diện mạo hết sức ôn nhuận, sống ở một nơi thế này hẳn phải là một chính nhân quân tử vô cùng văn nhã. Nào ngờ dưới cái lột đẹp mã đó lại không khác gì tiểu hải tử, rõ ràng hắn đồ kị với nàng. Tên nam nhân chết tiệt lại dám đồ kị với một đứa trẻ.

Nàng chỉ đành cầm nín, không biết nói gì. Đeo ngọc bội lại bên hông, nàng vẫn lẳng lặng ngồi ngắm nhìn cảnh vật xung quanh. Từ gò đất nhỏ này có những phiến đá nổi trên mặt nước để tới bờ bên kia.

Ngồi nhớ lại bản thân là ngã từ trên vách núi xuống, Từ Chiêu thầm cảm thấy may mắn khi còn sống, toan mở miệng hỏi người bên cạnh nhưng lại nghĩ không biết hẳn có trả lời nàng không, thì lại nghe thấy giọng nói từ tính của hẳn vang lên: “Người nằm đây được 5 ngày rồi. Chưa thấy kẻ nào ngủ lẫn như người đâu. Thuốc sắp sắc xong rồi, phía kia có chút cháo. Người ăn trước đi rồi còn uống thuốc”.

Không thấy Từ Chiêu trả lời, chỉ nghe thấy tiếng nàng đứng dậy, tiến lại mức lấy một chén cháo rồi từ từ ăn. Trong đầu nàng nghĩ: “đổi phó với tên trẻ con này thì mình phải trẻ con hơn hẳn. Hừ, chỉ được mỗi cái mặt”. Ăn xong, nàng buông bát, không thèm để ý đến người kia, tự mình ngồi ngắm cảnh.

Lúc sau thấy hẳn bưng một bát thuốc đen ngòm tới trước mặt, Từ Chiêu nhủ mảy mìn nhưng cũng không uống. Hẳn nghĩ do nàng sợ đắng, liền dỗ: “Người uống đi, vừa mới tỉnh dậy đi lại được cũng không phải chuyện dễ, thân thể không tốt lắm đâu”. Vẫn thấy Từ Chiêu ngồi im không nhúc nhích, hẳn chép miệng nói: “Được rồi uống đi, uống xong ta sẽ nói tên ta cho người biết. Lúc đó thì đừng có sợ quá mà ngã ra đây”.

Ném cho hẳn ánh mắt khinh bỉ, Từ Chiêu thổi phù phù vào bát thuốc cho đỡ nóng rồi từng hớp từng hớp uống cạn. Vị đắng trong cổ họng khiến nàng rung mình, nhăn mặt. Thiếu niên áo đen thấy vậy chỉ cười, nhét vào tay nàng một viên đường nhưng lại thấy nàng lườm hẳn, không thèm ăn.

Ngã người nằm dưới mái hiên, vị thiếu niên tuấn mĩ nhắm mắt dưỡng thần, miệng nói: “Cho nha đầu người biết, đây là Vụ Ân cốc. Hẳn người cũng đã nghe danh Vụ Ân cốc quanh năm chỉ toàn sương mù cùng dã thú, không có lối vào, những người vì tò mò đi vào cũng đều không thấy trở ra chứ?”. Nói rồi lại hơi hé mắt liếc nhìn Từ Chiêu, thấy không có biểu cảm gì lại nghĩ nàng si ngốc chưa thể hiểu được ý tứ của hẳn. Nhắm mắt lại, hẳn nói tiếp: “Cốc chủ Vụ Ân cốc được gọi là Dữ Ngọc công tử phong lưu tuấn nhã, võ công cái thế, khắp thiên hạ không có đối thủ, người biết chứ?”

Mặt Từ Chiêu càng lúc càng đen, nghe xong chỉ muốn nhỏ vào mặt kẻ đang nằm dài trước mặt kia, trong đầu mắng: “Cái gì mà phong lưu tuấn nhã, võ công cái thế, rõ ràng hẳn là tự ám chỉ bản thân. Trường ta nghe xong sẽ sợ chết? Nằm mơ.”

Dữ Ngọc nằm quan sát biểu cảm của Từ Chiêu, thấy nàng đen mặt lại tưởng nghe đoán được thân phận của hẳn. Đang vô cùng đắc ý, hẳn vô lại nói: “Bỏn công tử tính tình thiện lương nên mới ra tay cứu giúp người. Ta biết Mục gia các người nhiều tiền nhưng cũng không mong cảm tạ gì đâu. Mấy thứ như tiền bạc đó ta đây không thiếu”.

Chợt nhớ đến việc được cứu, Từ Chiêu vội hỏi: “Ta nhớ lúc đó rơi xuống một cái hồ, sao lại được người cứu tới đây? Đừng nói thiên thạch đó rơi trúng chỗ này nhé” – nói rồi nàng nheo mắt quan sát lại xung quanh, thấy cảnh vật không có gì là từng bị tàn phá, nảy sinh khó hiểu.

Thấy Từ Chiêu không có vẻ gì quan tâm đến mình, thậm chí còn thay đổi cách xưng hô so với lúc trước, Dữ Ngọc chỉ hừ nhẹ một tiếng nhưng vẫn bình thản trả lời: “Đêm đó ta không ở trong cốc, đi dạo một vòng bên ngoài thì phát hiện trên bầu trời có hiện tượng lạ, còn thấy một cột sáng bắn lên, liền đuổi tới. Thấy có thứ gì đó rơi xuống một hồ nước, liền sau đó cũng thấy người rơi xuống. Lúc kéo được người lên ta còn mừng rỡ, tưởng người là bay từ trên trời xuống. Tiện tay đem người về cốc. Sau đó mới phát hiện ngọc bội kia. Xác định người không phải từ trời bay xuống mà là người Mục gia”

“Người lớn bằng này sao lại có thứ suy nghĩ viển vông như thế. Cái gì mà bay từ trên trời xuống, người nghĩ có người trời sao? Lại nói có phải người ngu ngốc không? Thấy thiên thạch rơi người còn đuổi theo làm cái gì?” – Từ Chiêu nghe xong tức hộc máu, chưa thấy kẻ nào dờ hoi như hẳn.

“Ta không theo sao cứu được người. Nha đầu vong ân phụ nghĩa. Biết thế ta vút quách người đi” – Dữ Ngọc ngồi bật dậy, gõ mạnh một cái lên đầu Từ Chiêu, mắng to.

Bị đánh đau, Từ Chiêu ôm đầu gào lên: “Tên chết tiệt, ai bảo người nói năng linh tinh còn có mấy suy nghĩ vớ vẩn, còn chấp nhặt trẻ con. Huu...”. Từ Chiêu già vờ khóc lóc, nào ngờ nam nhân áo đen đứng lên ôm lấy nàng, bế bổng lên, dùng khinh công lao về phía bờ bên kia. Từ Chiêu cứng đờ người, tuy là trong Mục phủ có nhiều ám vệ nhưng dĩ nhiên chẳng bao giờ xuất đầu lộ diện, phụ thân cùng Từ Hàm cũng không hay luận võ nên Từ Chiêu vẫn chưa thật sự được chiêm ngưỡng tận mắt võ công cổ đại là như thế nào. Nay lần đầu được thấy một người sử dụng khinh công, chính mình lại còn được người ta ôm đi, trong lòng vô cùng thích thú, quên cả khóc.

Thấy tiểu nha đầu trong lòng đã ngừng khóc từ lúc nào, Dữ Ngọc đưa tay xoa xoa chỗ đau trên đầu nàng nói: “Người có vẻ thích bay nhảy phải không? Hết đau chưa? Do ta quá cường đại nên không để ý lực đạo làm người đau. Thật may người chưa bị vỡ đầu”. Từ Chiêu lại tức, không còn gì để nói, nam nhân này quá tự mãn, nàng còn nghi ngờ, không biết có phải hẳn theo chủ nghĩa tự luyện hay không?

Vẫn còn đang suy nghĩ, lại thấy giọng nói dễ chịu của Dữ Ngọc vang lên: “Đi, ta đem người đi tắm, người đã 5 ngày không tắm rửa rồi có biết không?”. Nhắc tới chuyện đi tắm, Từ Chiêu lại nhìn xuống y phục mình đang mặc, nhớ tới là nam nhân này thay đồ cho mình, nàng vội nói: “Ta có thể tự tắm, từ trước đến nay đều là ta tự tắm lấy”.

Nam nhân cúi đầu nhìn: “Người chắc chứ?”

“Chắc chắn, những chuyện đó vẫn là ta tự làm”, thấy nàng quả quyết, Dữ Ngọc cũng gật đầu: “Được, vậy ta đưa người đến phòng tắm, trước đó có đi mua chút y phục để sẵn trong đó cho người rồi, xong xuôi thì gọi ta”. Sau đó hẳn đưa nàng đến một gian nhà nằm giữa rừng hoa lê, nhìn vào chỉ thấy xung quanh được treo rất nhiều dải lụa trắng, gió thổi qua làm những dải lụa bay lên, thấy bên trong toàn hơi nước bốc lên mịt mù.

Dữ Ngọc đặt Từ Chiêu xuống dặn đi dặn lại rằng xong việc nhớ gọi hẳn, hẳn sẽ tới đón nàng rồi quay người đi mất. Từ Chiêu bước vào trong, qua màn hơi nước nàng thấy một bồn tắm rất lớn, nhìn giống như bể bơi ở hiện đại nhưng bên dưới và xung quanh toàn bộ là gỗ. Nhìn rõ toàn cảnh, nàng quay mặt ra ngoài gọi lớn: “Dữ Ngọc, buồng tắm của người không có cửa, làm sao mà tắm?”. Hẳn đáp lại, âm thanh như vang vọng từ một khoảng cách rất xa nhưng vẫn rõ ràng: “Ta ở đây có một mình, cần cửa làm gì?”

Nghe biết hẳn là đang ở rất xa nơi này, Từ Chiêu hơi thà lẳng, bụng nghĩ: “Ở một nơi như thế này quả thật rất hưởng thụ. Như mấy khu nghỉ dưỡng cao cấp vậy. Không biết tên Dữ Ngọc này làm sao lại có thể tạo ra một nơi như vậy?”. Vừa nghĩ nàng vừa cởi y phục, tắm mình xuống làn nước ấm, nhắm mắt dưỡng thần. Không biết nước tắm Dữ Ngọc đun từ loại thảo mộc gì, chỉ thấy nước có màu hơi đục như nước gạo, thoang thoang mùi hương của hoa cỏ, ngâm một lúc đã thấy gân cốt như dần ra, hoàn toàn thả lỏng.

Sau khi tắm rửa sạch sẽ, Từ Chiêu lấy một bộ y phục mà Dữ Ngọc chuẩn bị sẵn cho nàng. Vẫn là trang phục màu đen, đến cả trung y bên trong cũng là màu đen với những đường vân chìm. Trường bào cũng màu đen nhưng là sa mỏng, cổ áo có thêu vài sợi chỉ ánh vàng lấp lánh. Đai lưng cũng một màu đen, ở giữa còn khảm một viên ngọc màu đen. Thay xong y phục, nàng đứng ngắm mình trong gương. Thật là từ kiếp trước Từ Chiêu đã thích mặc đồ màu đen, nhưng ở cổ đại, người bình thường ít ai mặc màu sắc này chứ đừng nói đến tiêu cô nương như nàng.

Rất ưng ý với y phục hiện tại, Từ Chiêu vui vẻ bước ra ngoài. Lúc tới không mấy để ý, nên vừa bước ra ngoài, đập vào mắt nàng chính là một rừng hoa lê, từng cây từng cây san sát nhau khiến nàng không tài nào xác định được phương hướng, trời hơi tối nên nhìn lại có chút ám u. Thảo nào khi này Dữ Ngọc rất dễ tâm dân dò nàng không nên chạy lung tung, xong chuyện phải gọi hẳn. Từ Chiêu cảm nhận người này võ nghệ rất khó lường, có thể ở khoảng cách rất xa mà nói chuyện với nàng, những người chỉ đơn giản là có võ công cũng chưa chắc làm được. Vì vậy, khi nàng dùng âm lượng bình thường nhất gọi tên hẳn, ngay lập tức đã thấy hẳn xuất hiện.

Dữ Ngọc nhìn một lượt từ đầu đến chân Từ Chiêu, sau đó tỏ ra hết sức hài lòng, ôm nàng quay trở về gian nhà trúc giữa hồ. Từ đó, nàng ở lại trong Vụ Ân cốc thêm vài ngày để cơ thể hoàn toàn khỏe lại.

Nhớ lần đầu nhìn thấy Dữ Ngọc, nàng đã cố gắng vận dụng vốn từ tốt đẹp nhất của mình để hình dung về hẳn, nhưng lại cảm giác kém mấy phần. Cũng thật may là nàng không lên tiếng khen hẳn câu nào, vì nàng rất nhanh phát hiện, tuy hẳn có một vẻ ngoài đẹp như thiên tiên, khí chất đậm mực mà cao quý,... nhưng hẳn,... hẳn chỉ là hào nhoáng bên ngoài. Tính tình kì quái cùng vẻ bề ngoài là hoàn toàn trái ngược.

Từ Chiêu chưa gặp qua người nào như vậy, hẳn chẳng những không ôn nhã như ngọc, chẳng những không dịu dàng ảm áp như vẻ bề ngoài mà còn hết sức, hết sức phúc hắc, thích ngược đãi người khác.

Hắn nói sẽ để Từ Chiêu ở đây nghỉ ngơi, ổn định lại sức khỏe rồi sẽ đưa nàng về nhưng ngày ngày hắn bắt nàng đi gánh nước, quét sân. Nước trong hồ là nước từ một con suối trong cốc đổ xuống, mỗi lần đi gánh nước, nàng phải leo lên tận thượng nguồn. Dữ Ngọc chỉ đưa nàng đi một lần, còn sau đó hắn bắt nàng phải leo lên một mình. Thi thoảng buồn buồn sẽ đá nàng xuống hồ nước lạnh buốt, nói là để nàng kiểm tra độ nông sâu dưới hồ.

Mỗi lần như vậy, nàng rất muốn vùng lên đấm cho hắn một trận nhưng lại thấy ánh mắt người này hết sức trong trẻo, không nhiễm chút bụi trần là thế nào! Từ Chiêu chỉ biết ôm đầu, tự động đề nén tính khí của mình xuống.

Bạn đang đọc truyện *Vì Sư Tới Đón Người, Vì Sư Sợ Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 9: Lặn hồ Tìm kim khí

Từ Chiêu ở trong cốc thế nào mà đã gần 1 tháng. Dữ Ngọc nói là để nàng nghỉ ngơi vài hôm chờ hồi phục sức khỏe nhưng mỗi ngày hắn lại nghĩ ra mấy trò tiêu khiển để ngược đãi nàng. Dù vậy, phải công nhận sức khỏe của nàng hiện tại rất tốt, một ngày leo lên leo xuống bờ suối lấy nước cũng không vấn đề, người nàng nhỏ nhưng gánh hai thùng nước đầy mà vẫn có thể đi như bay, một mình cũng có thể trèo lên cây hoa lê cao lớn nhất để ngắm cảnh.

Đúng, chính là ngắm cảnh. Từ Chiêu mỗi ngày ngoài quanh quần trong gian nhà trúc, đi gánh nước, đi tắm, xuống bếp xem Dữ Ngọc nấu nướng ra thì toàn bộ thời gian còn lại nàng dùng chỉ để ngắm cảnh. Phải nói, Vụ Ân cốc cảnh đẹp hiếm có nhưng đáng tiếc, tên điền Dữ Ngọc kia chỉ thích một mình, không thích có người lạ tới nơi ở của hắn. Khắp nơi trong cốc hắn bày võ sở trận pháp, bao quanh cốc là sương mù dày đặc, người ngoài tiến vào không xác định được phương hướng, hơn nữa còn sinh ra ảo giác rồi có khi lại tự kết liễu đời mình. Tiến vào trong, hắn bày lê hoa trận, trận pháp biến ảo khó lường, chính vì vậy lần trước hắn luôn miệng dặn nàng không được đi lại lung tung.

Gần 1 tháng này, Từ Chiêu cũng đã khá quen với địa hình trong cốc, tuy nàng mù tịt về trận pháp nhưng có sự hướng dẫn của Dữ Ngọc, nàng vẫn có thể vô tư đi lại trong cốc mà không gặp chút nguy hiểm nào.

Hôm nay sau khi dùng bữa sáng, Dữ Ngọc nói sẽ ra ngoài, tiện thể đưa nàng trở về Mục gia. Từ Chiêu mừng rỡ cười suốt cả buổi, nhưng nàng chợt nhớ lúc chìm xuống hồ nước kia, trước khi bất tỉnh thì nhìn thấy thứ ánh sáng gì đó dưới đáy hồ. Nàng nói trước khi về Mục gia muốn quay lại nơi đó xem xét một chút, Dữ Ngọc gật đầu đồng ý.

Chuẩn bị xong xuôi, hắn lại ôm nàng nhảy từ bờ bên này qua bờ bên kia, tiến thẳng vào rừng hoa lê, vươn tay bẻ một cành hoa rồi đưa cho nàng, nói đúng một câu liền quay người đi thẳng: “Cho ngươi”. Từ Chiêu nhận lấy cành hoa, rồi đi theo sau lưng hắn. Nàng đề ý, sáng nay Dữ Ngọc đặc biệt kiệm lời, mọi ngày hắn đều nói không ngừng, giờ lại có biểu hiện như vậy khiến nàng có chút khó nắm bắt.

Cứ đi bộ như vậy cho đến khi hai người đến trước một vách đá dựng đứng, ngẩng đầu lên, không nhìn thấy đỉnh. Trên trán Từ Chiêu rịn ra một tầng mồ hôi, liếc nhìn Dữ Ngọc dò hỏi: “Người là định từ đâu đưa ta ra ngoài?”.

Chỉ thấy Dữ Ngọc hơi cười liếc mắt nhìn lại: “Tất nhiên là đi lên trên, ra ngoài rồi lại lao xuống. Tiểu bánh bao à, đây là một vách đá nha” – suốt thời gian qua, hắn vẫn gọi nàng là tiểu bánh bao. Kiểu nói chuyện châm chọc của hắn Từ Chiêu đã quen, nhưng biết hắn nói thật, nàng nuốt khan 1 tiếng: “Vậy, ngươi có con đường nào để đi hơn một chút không?”. Nam nhân cao lớn lắc đầu rồi cúi xuống ôm lấy nàng lần nữa khẽ nói: “Rất cao, ta ôm ngươi lên”.

Nói rồi hắn điểm nhẹ lên mặt đất lấy đá vọt lên. Quả thật kinh công của Dữ Ngọc rất đáng kinh ngạc, vách đá hoàn toàn dựng đứng, không có lấy một điểm tựa để trợ lực vậy mà hắn còn ôm theo nàng, một hơi phi thân thẳng lên vách đá.

Từ Chiêu không sợ độ cao nhưng cũng không phải tuyệt đối sẽ không sợ độ cao. Nàng có to gan đến mấy thì cũng có giới hạn. Nhìn xuống vách đá dựng đứng khiến Từ Chiêu nổi hết da gà, chỉ cần sơ sẩy là sẽ ngã tan xương nát thịt. Gắt gao ôm chặt lấy cổ Dữ Ngọc, thật may là hắn cũng siết chặt bàn tay đang ôm nàng như đáp lại.

Rốt cuộc, tốc độ của Dữ Ngọc tăng nhanh hơn, sau khi xuyên qua một tầng mây, Từ Chiêu nhìn thấy ánh mặt trời rạng rỡ, phóng mắt là có thể nhìn thấy cả một bể mây trải dài vô tận, trắng muốt. Trước cảnh đẹp hùng vĩ như vậy, nàng nở nụ cười quay sang nhìn nam nhân bên cạnh, thấy hắn cũng đang cười nhìn lại nàng. Nét mặt tươi cười như hoa của Dữ Ngọc phải nói là còn đẹp hơn cả mỹ nữ, Từ Chiêu không khỏi nuốt khan rồi quay mặt đi tiếp tục ngắm cảnh.

Từ Chiêu thừa nhận, đây là lần đầu tiên nàng hoàn toàn lệ thuộc vào người khác như vậy, hơn nữa người này còn không phải là người thân của nàng. Nhưng thời gian ở cạnh hắn, Từ Chiêu có loại cảm giác hết sức an tĩnh, bình thản làm nàng rất muốn hưởng thụ.

Với tốc độ của Dữ Ngọc, hai người họ chỉ cần nửa ngày đường đã tới dưới đáy vực - nơi Từ Chiêu rơi xuống. Địa hình hiểm trở, tứ phía âm u làm Từ Chiêu hơi lạnh sống lưng, Dữ Ngọc vẫn dắt tay nàng đi về phía trước. Hắn đưa nàng đến ven một cái hồ, mặt hồ phẳng lặng không chút gợn sóng, xung quanh cỏ cây cũng phủ một màu âm đạm, xơ xác như không có sức sống. Từ Chiêu cẩn thận quan sát một lượt động tĩnh xung quanh rồi ngửa mặt lên hỏi Dữ Ngọc: “Hôm đó là ngươi vớt ta lên từ đây sao?”.

Hắn gật đầu đáp: “Phải, là từ đáy vực này. May mắn ngươi từ phía trên rơi thẳng vào trong hồ nếu không thì cũng không còn mạng cho ta nhặt đâu”.

“Khi đó ta nhớ rõ dưới đáy có thứ gì đó sáng lên mà, sao giờ lại không thấy gì cả?”

“Có khi nào lúc đó ngươi sắp chết, nhìn thấy đường xuống địa phủ không? Bên cạnh có thấy tên đầu trâu mặt ngựa nào không?”

“Ngươi nói vớ vẩn. Ta không có hoa mắt đâu, nhất định là có” – Từ Chiêu thờ hất ra, quả quyết khẳng định với Dữ Ngọc.

Hắn cười cười mấy tiếng rồi ghé vào tai Từ Chiêu nói nhỏ: “Nếu vậy, ngươi xuống đó kiểm đi”. Nói dứt lời hắn đưa chân đạp Từ Chiêu ngã thẳng xuống hồ sao đó đứng trên bờ ôm bụng cười.

Từ Chiêu ai oán, trong đầu thầm chửi vài câu, nhưng dù sao cũng ngã xuống đây rồi, chỉ bằng cứ bơi xuống xem sao. Nàng ngoi lên mặt nước lấy hơi một lần rồi lập tức ngụp xuống.

Kiếp trước khả năng bơi lội của Từ Chiêu rất tốt, lại nói cả tháng qua được Dữ Ngọc rèn giữa, thể lực cũng không đến nỗi nào nên tốc độ nàng bơi hiện tại khá nhanh.

Có điều, dưới đáy hồ rất tối, nàng bơi xuống nhìn ngó một lượt cũng không thấy gì, đành phải ngoi lên một lần nữa. Vừa lên mặt nước, đập ngay vào mắt là gương mặt chăm trọc của nam nhân đáng ghét kia, Từ Chiêu hậm hực cắn răng, hít một hơi thật sâu rồi lại lặn xuống lần nữa.

Nàng rất tập trung, căng mắt quan sát thật kỹ mọi cảnh vật bên dưới. Lần này, Từ Chiêu phát hiện có một tia sáng le lói, hết sức mờ nhạt từ phía đáy hồ chiếu lên, nếu không tập trung nhìn kỹ thì rất dễ bỏ sót. Trong lòng mừng rỡ, Từ Chiêu bơi nhanh tới, cố gắng nhìn kỹ, thì ra thứ đó bị đất cát che phủ. Đưa tay gạt hết lớp đất đó xuống, lộ ra một khối kim loại phải lớn hơn cả người nàng, phát sáng lấp lánh.

Trên bờ, Dữ Ngọc ngồi tựa vào một gốc cây chờ đợi, khi thấy mặt hồ đột nhiên trở nên sáng bừng, hẳn chỉ khẽ cười, cũng không nhúc nhích. lát sau, Từ Chiêu ngoi lên hỏi: “Dữ Ngọc, ngươi có đem theo sợi dây nào đủ dài không?”

Hắn đứng dậy, không biết lấy đâu ra một đoạn dây thừng khá dài, ném cho Từ Chiêu. Nàng vội bắt lấy rồi lại lặn xuống. Lần này ngoi lên, nàng cầm theo một đầu dây, bơi thẳng về bờ, đưa đầu dây cho Dữ Ngọc nhờ hắn kéo.

Người này quả thật rất khỏe, tuy thường ngày Từ Chiêu không thấy hắn luyện tập gì nhưng nay chỉ với một tay, trong nháy mắt hắn đã kéo được khối kim loại kia lên.

Nàng ha ha cười đắc ý chỉ vào vật đang nằm dưới đất nói: “Dữ Ngọc, ngươi nhìn xem, ta nói nhất định không nhìn lầm mà”. Nói xong lại hưng phấn tiến đến vuốt ve khối kim loại như bảo bối.

Từ Chiêu không biết đó là thứ kim loại gì nhưng chỉ thấy lúc vừa được kéo lên khỏi mặt nước, ánh sáng tỏa ra như trăng rằm ấy lại dần dần phai nhạt rồi mất hẳn. Chỉ còn lại khối kim loại im lìm nằm trên mặt đất. Nàng bị Dữ Ngọc chế giễu một phen, sau đó hắn lấy ra một tấm vải màu đen quấn khối kim loại lại, cùng nàng rời khỏi đáy vực.

Ra tới bên ngoài, hắn đưa nàng đến một trấn nhỏ, vào khách điểm thuê một gian phòng để nàng tắm rửa, thay ý phục. Sau đó gọi một bàn ăn, đưa vào phòng. Vừa ăn, Từ Chiêu vừa dùng đưa chân hỏi Dữ Ngọc: “Ta nhớ nơi ta rơi xuống chỉ cách Bạch thành hơn 80 dặm đường núi nhưng đường ngươi dẫn ta về sao lại đi thành đường vòng vậy?”

“Tiểu bánh bao à, đây là người tính đường núi, ta là đi đường bộ. Không ai như nha đầu ngươi lại đi lao từ trên vách đá xuống. Nơi đó căn bản không có đường xuống, ngoài cách của ngươi thì con đường duy nhất chỉ có đi đường vòng thôi. Giờ đi lên cũng vậy, chỉ có thể đi đường vòng” – Dữ Ngọc khua khua đôi đũa nói.

“Ta thấy khinh công của ngươi trác tuyệt như vậy, sao ngươi không ôm ta lên như lúc rời cốc ấy?”

Dữ Ngọc không cho là phải, đáp: “Vách đá trong cốc của ta đi lên còn có thể ngắm cảnh, vách đá xấu xí đó của ngươi đi lên thì có cái gì mà ngắm. Ta không thích”. Nhưng nào ai biết, thực chất hắn là cố tình kéo dài thời gian.

“Ai nói với ngươi là nơi đó không có gì để ngắm, vậy chứ ngươi nghĩ đêm hôm ta lên đó làm cái gì?”

“Chẳng phải ngươi bay xuống là để nhặt cái thứ kia sao?”

Từ Chiêu tức trợn mắt: “Thứ đó là rơi xuống rồi ta mới phát hiện ra”.

“Vậy ngươi tính làm gì với nó?” Liếc mắt nhìn bọc vải to tướng đặt giữa phòng, Dữ Ngọc hỏi.

Suy nghĩ một lúc, Từ Chiêu mới trả lời: “Ta cũng chưa có dự định gì nhưng trước mắt cứ đem về cái đã. Sau này tất có chỗ dùng”.

Dùng xong bữa tối, hai người ra ngoài tản bộ một chút rồi mới trở về phòng ngủ. Vì là thành trấn nhỏ nên đường phố cũng không quá tấp nập nhưng mới đi được một lát đã có không biết bao nhiêu người liếc nhìn về phía họ. Chính xác hơn là liếc nhìn Dữ Ngọc. Nam nhân nhìn thì giật mình, nữ nhân nhìn thì si si ngốc ngốc, kếm một chút là có thể đem cái bát ra hứng nước miếng của các nàng.

Từ Chiêu cảm thấy không thoải mái, liếc nhìn nam tử đi bên cạnh, chỉ thấy hắn thản nhiên cười như có như không, càng ngày càng thu hút không biết bao nhiêu người. Thấy không vừa mắt, nàng giờ trở ôm lấy cánh tay của Dữ Ngọc làm nũng: “Phụ thân, người nói sinh thân của mẫu thân phải chọn cho nàng một món quà thật đặc biệt. Nhưng từ nãy tới giờ người chọn tới chọn lui cũng không ưng ý thứ gì. Chiêu nhi thấy ở đây có rất nhiều đại phẩm, hay chúng ta hỏi họ một chút được không?”

Khóe miệng Dữ Ngọc kéo ra một nụ cười giảo hoạt, cúi đầu nói với Từ Chiêu: “Không được, để mẫu thân con biết ta không toàn tâm ý lại đi hỏi người khác thì nàng sẽ không vui”.

Từ Chiêu nhú mày, trung ra bộ mặt hết sức đáng yêu nhìn nhìn mấy người xung quanh rồi lại nhìn Dữ Ngọc nói: “Vậy phải làm sao? Thật khó nghĩ. Hay chúng ta trở về trước. Trời cũng đã muộn rồi, Chiêu nhi nhớ mẫu thân, phụ thân đưa Chiêu nhi về được không?”

Sau đó thấy Dữ Ngọc bế bổng Từ Chiêu lên, hồ được một tiếng rồi phi thân lên trời bay đi mất.

Vừa về tới phòng, Từ Chiêu ôm bụng cười ngặt nghẽo: “Ha ha... Ngươi có thấy vẻ mặt của mấy cô nương đó không? Ha ha... Lúc ta gọi ngươi là phụ thân họ đã cứng đờ ra rồi, sau còn nghe thấy một tiếng ta gọi họ là đại phẩm nữa, có người mặt đã xám ngoét lại đấy. Ha ha ha, ... ời cái bụng của ta. Ha ha ha ...”

Chỉ biết tới sáng hôm sau cả trấn nhỏ vang lên một tin đồn rằng tối qua có một vị tiên nhân hạ phàm, còn nói là xuống trần gian tìm kiếm bảo vật về tặng cho nương tử. Nghe thấy tin này, lúc đó Từ Chiêu đang gặm một miếng mần thầu, tí nữa thì phun hết ra ngoài.

Theo tính toán của Dữ Ngọc, để đưa Từ Chiêu về tới Mục gia cũng phải mất tới 7 ngày đường nữa. Vì vậy hắn mượn một chiếc xe ngựa nhỏ, mua thêm một ít đồ ăn đi đường rồi rời trấn. Từ Chiêu còn ép hắn mua lấy một cái nón có mảnh che để che đi dung mạo bất mắt kia. Dĩ nhiên hắn cũng chọn một cái nón có mảnh che màu đen.

Suốt dọc đường, hắn làm nhiệm vụ đánh xe, nàng ngồi bên cạnh hắn, chơi chán rồi lại chui vào trong xe ngủ, mệt sẽ dừng lại thuê phòng trong khách điểm để qua đêm. Có lúc sẽ gỡ bọc vải ra xem khối kim loại kia một chút.

Nàng tỉ mỉ quan sát, trên bề mặt kim loại vẫn có một tầng sáng mỏng, ánh sáng dịu dàng như ánh trăng làm nàng nhớ tới Từ Hàm. Tự nhiên cảm thấy vật này thật hợp với hắn, nhưng chẳng ai lại đem tặng cả một khối kim loại cả. Nàng hơi suy nghĩ một chút rồi lại bọc kín khối kim loại đó đầy sang một bên.

Càng đi thấy Dữ Ngọc càng ít nói, Từ Chiêu cũng ngại mở miệng. Cứ như vậy, qua 7 ngày là đã tới Bạch thành. Không dừng lại trong thành, Dữ Ngọc đánh xe chạy thẳng tới Mục gia. Vừa mới ra khỏi thành, đi chưa tới nửa dặm hắn đã phát hiện xung quanh có vài hơi thở đang ẩn nấp, theo dõi bọn họ. Chép miệng nói vọng vào bên trong xe: “Tiểu bánh bao, người lớn mặt ra đây một chút để ta đỡ phải động thủ với người của các ngươi”.

Từ Chiêu hơi chậm hiểu, thò đầu ra hỏi: “Sao vậy?”

“Ngươi trở vào trong xe được rồi đấy. Ta chỉ cần ám vệ của các ngươi nhìn thấy ngươi là đủ”

Nghe xong, Từ Chiêu à một tiếng rồi không vào trong xe nữa mà ra ngoài, ngồi bên cạnh Dữ Ngọc.

Xe chạy tới đoạn đường quen thuộc, cách cửa Mục phủ khoảng 2 dặm thì dừng lại không đi tiếp, Từ Chiêu khó hiểu, quay sang nhìn Dữ Ngọc, chỉ thấy hắn nhìn nàng rồi nói: “Ta đưa

ngươi tới đây, phía trước là Mục phủ rồi. Ngươi xuống xe đi”.

Nàng nhủ mảy, chớp mắt hỏi: “Sao ngươi không đưa ta tới tận nơi? Ngươi cứu ta một mạng, phụ mẫu ta nhất định muốn gặp ngươi để cảm tạ”.

“Ta đã nói không cần. Ngươi cũng biết ta không thích gặp người ngoài”.

“Trong vói ngoài cái gì? Ta chẳng phải cũng là người ngoài sao?” – Nàng bực mình, lên tiếng hỏi vặn nhưng không thấy Dữ Ngọc trả lời. Hắn bước xuống xe, tự tay bế Từ Chiêu đặt xuống đất, miệng trừu trọc: “Tiểu bánh bao của ta nhất định là lười biếng không chịu đi bộ đúng không? Bày đặt nói lý làm cái gì”.

Xong xuôi hắn vòng xe lại rồi rời đi. Từ Chiêu ở phía sau nghĩ thế nào, gọi vói theo: “Vây ta có cần phải giấu thân phận của ngươi luôn không?”

Hắn không quay lại, chỉ đưa một tay lên xua xua, đáp: “Cái đó thì không cần. Cả thiên hạ đều từng nghe danh Dữ Ngọc công tử nhà ngươi rồi nên không cần phải giấu”.

Miệng Từ Chiêu lẩm bẩm: “Cái gì mà nhà ta vói nhà ngươi. Cửa phủ còn chưa bước vào lấy một phân còn lẩm miệng nói cái gì không biết. Hừ”. Tuy là lẩm bẩm nhưng dường như Dữ Ngọc vẫn nghe thấy, hắn chỉ khẽ cười rồi thông dong đánh xe ngựa đi xa.

Một mình Từ Chiêu đi bộ về phủ, chưa tới cửa đã thấy một đoàn người phi thân ra, dẫn đầu có Từ Hàm. Theo sau còn có mẫu thân cùng nhũ mẫu, sau cùng là Yến Lân cùng mấy nha hoàn thị vệ, bày ra một đoàn.

Từ Hàm chạy lại, bắt lấy tay Từ Chiêu nhìn một vòng rồi gấp gấp hỏi: “Chiêu nhi, muội không sao chứ? Ca tìm muội rất lâu đều không thấy. Có bị thương không? Muội trở về thế nào?”. Còn chưa kịp trả lời trấn an Từ Hàm, nhũ mẫu cũng mẫu thân đã lao đến, thi nhau nắm tay sờ chân nàng hỏi tới hỏi lui đến là hoa mắt chóng mặt. Từ Chiêu chỉ biết cười khổ rồi nói: “Chiêu nhi vẫn khỏe, không có bị thương ở đâu cả. Mọi người không nên lo lắng quá. Vào trong phủ trước đi đã, có chuyện gì có thể từ từ kể, từ từ kể”. Mấy nha hoàn xung quanh hô đúng rồi người trước kẻ sau tiến vào trong phủ.

Từ Chiêu vừa đi thì chợt nhớ ra một chuyện, nàng ngoảnh mặt lại phía sau hét ầm lên làm ai nấy cũng đều giật mình: “Dữ Ngọc, ném trả khối kim loại lại cho ta”.

Mọi người đang ngơ ngác không hiểu Từ Chiêu nói cái gì, thì từ phía xa, trên không trung, một cái bọc đen ầm ầm lao tới. Ám vệ cùng thị vệ xung quanh hốt hoảng lao ra, chắn trước mặt mấy vị chủ tử.

Cho đến khi bọc đen rơi xuống, cảm thẳng vào mặt đất làm tung lên một tầng bụi bặm, Từ Chiêu mới xua tay nói không có việc gì, bảo đó là đồ của nàng rồi nhờ hai thị vệ giúp nàng mang vào trong. Thấy sắc mặt tươi cười hơn hờ của Từ Chiêu, nhiều người không khỏi nuốt khan mấy cái.

Vừa vào phủ, mới ngồi chưa ấm chỗ, chỉ kịp hộp một ngụm trà đã bị hỏi tới tấp. Từ Chiêu thờ ra, chấp rảnh lại từ đầu đến cuối sự việc cho mọi người nghe, chỉ trừ một ít chuyện trong Vụ Ân cớ như khung cảnh, trận pháp hay lời vao.

Nghe xong, Từ Hàm cùng nhũ mẫu mắng nàng liều lĩnh, không biết tự lượng sức mình. Mẫu thân thì chấp tay cảm tạ trời đất, còn luôn miệng cảm tạ vị ân nhân đã cứu tiểu nữ nhà mình, chỉ tiếc hắn không chịu nắm lại trong phủ. Còn Yến Lân vẫn lạnh lùng như một tảng băng nhưng cũng tiến lại vỗ vỗ đầu nàng vài cái rồi mở miệng nói: “Ngươi có biết vì ngươi mà Từ Hàm như tên điên không? Hắn lung sục cả ngọn núi, còn phi ngựa suốt đêm đi đường vòng xuống dưới vách đá tìm ngươi. Mục phu nhân không ăn không ngủ mấy đêm liền, khóc đến sưng cả mắt chỉ mong nhận được một chút tin tức của ngươi. Lần sau đừng làm ra mấy chuyện thiếu suy nghĩ nữa”.

Từ Chiêu có thể thấy ngoài mặt thì biểu hiện của hắn không thay đổi là mấy nhưng trong giọng điệu nghe ra được một chút ý tứ quan tâm. Nàng cười, gật đầu với hắn, trò chuyện thêm vài câu rồi cùng mẫu thân trở về phòng.

Mấy ngày sau đó, mẫu thân lúc nào cũng ở bên Từ Chiêu, như thể sợ nàng lại đi mất. Tiếp đó, Mục lão gia nhận được tin cũng tranh thủ trở về, theo về còn có Mục Từ. Từ Chiêu lại một lần nữa kể lại mọi chuyện cho họ nghe. Nghe xong Mục Diệp Khang phản nộ gõ lên đầu nàng mấy cái, còn Mục Từ chỉ gật gù nói nàng không sao là tốt rồi.

Mục Từ vốn dĩ đã lẫn lộn trên giang hồ từ rất lâu, cũng đã nghe qua về Dữ Ngọc công tử Vụ Ân cớ, nhưng những gì mà người đời biết về vị thiếu niên này lại rất ít ỏi.

Cách đây mấy năm, từng có một nhóm gồm 17 nhân sĩ giang hồ tụ tập lại, nói Dữ Ngọc công tử vất mũi chưa sạch lại dám múa rìu qua mắt thợ, lợi dụng danh tiếng, một mình chiếm lĩnh một địa bàn, không coi ai ra gì. Bọn chúng giận dữ kéo nhau tìm đường vào cốc để giáo huấn hắn. Lúc đó, Dữ Ngọc công tử chỉ truyền âm cảnh cáo chúng một lần nhưng chúng không để tâm, còn lớn tiếng chửi mắng. Không lâu sau, giang hồ nổi lên một trận xôn xao, 16 cái xác không còn nguyên vẹn bị móc vào xích sắt, treo lủng lẳng trên vách đá. Hắn chỉ chừa lại một người còn sống nhưng kẻ này đã hóa điên, luôn mồm chỉ vào trong cốc gào lên có quỷ rồi cũng reo mình xuống vực tự sát.

Kể từ đó, không ai không biết đến Dữ Ngọc công tử diện mục như ngọc, nhưng một khi đã phạm hắn, dù là kẻ nào cũng khó qua được một kiếp.

Trên giang hồ, hắn nổi tiếng chỉ mặc y phục có một màu sắc duy nhất là màu đen, vì vậy người ta cũng đặt cho hắn một cái tên, Hắc Vương.

Nay lại nghe Từ Chiêu có cơ duyên được hắn cứu, lại được ở trong cốc những một tháng trời, Mục Từ hết sức hiếu kỳ, gắng hỏi nàng. Nhưng chỉ nghe được một câu trả lời hết sức không liên quan sau một hồi ngẫm nghĩ của Từ Chiêu: “Hắn quả thật là một đại mỹ nhân”. Mục Diệp Khang nghe xong thì phì cười, nói nàng mới tí tuổi đầu đã ham mê sắc đẹp.

Thấy dù hỏi thế nào, nha đầu này cũng không chịu nói nhiều, Mục Từ đành bỏ ý định. Quay sang hỏi về khối kim loại mà nàng mang về.

Vừa nhắc đến, chỉ thấy ánh mắt Từ Chiêu sáng lên, hơi hướng mắt về phía Từ Hàm nhìn một lượt rồi quay lại nói rất đồng dạc: “Chiêu nhi muốn luyện ra một thanh bảo kiếm”.

Bạn đang đọc truyện *Vì Sự Tới Đón Ngươi, Vì Sự Sợ Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 10: Tử Chiêu là đứa nhỏ thông minh

Nghe được câu trả lời của Từ Chiêu, cùng với ánh mắt sáng rực của nàng, cả căn phòng vẫn yên lặng không một tiếng động.

Phải mất một lúc, người đầu tiên có phản ứng là Mục Từ. Ông cười lớn, chỉ tay về phía Từ Chiêu gật gù: “Ta biết ngay, ngươi nhất định không có chủ ý gì là bình thường cả”. Sau đó, quay sang nói với Mục Diệp Khang: “Ngươi xem, nữ nhi của ngươi năm nay mới gần 6 tuổi đã muốn đi luyện binh khí rồi kìa. Đúng là yêu thích đến nghiện rồi. Ha ha...”

Mục lão gia không đáp lại Mục Từ, chỉ chậm rãi hỏi Từ Chiêu: “Chiêu nhi, nói xem, vì có gì con lại có suy nghĩ đó?”

Nàng hít một hơi, kiên định trả lời: “Phụ thân, khối kim loại đó thực chất là một mảnh thiên thạch từ trên trời đâm xuống. Cũng may chỉ là mảnh nhỏ, không gây tổn hại gì đáng kể nhưng cũng vì nó mà Chiêu nhi mới bị rơi xuống vách núi. Sau, lại chỉ có mình Chiêu nhi tìm được. Có thể nói vật này với Chiêu nhi có duyên. Nhưng nó cũng chỉ là một khối kim loại, nếu không được tôi luyện thì cũng chỉ là một thứ vô giá trị”.

Dừng lại một lúc, như nghĩ ra điều gì, nàng lại bắt đầu say sưa nói: “Cơ nghiệp của Mục gia ta chẳng phải cũng đi lên từ việc mài giũa những khối ngọc thô trở thành thứ bảo vật vô cùng trân quý đó sao? Chiêu nhi cũng là người Mục gia, Chiêu nhi cũng muốn dùng chính đôi tay mình để tạo nên những thứ độc nhất vô nhị, những thứ mà chỉ có mình Chiêu nhi mới làm ra được. Chiêu nhi tin bản thân mình làm được. Phụ thân, người hiểu Chiêu nhi đúng không?”

Mặc dù thấy nàng phản ứng lại có chút hơi thái quá, nhưng nhìn vào ánh mắt sáng rực đầy tin tưởng cùng kỳ vọng ấy, đến cả người trước đó còn cười như Mục Từ cũng phải trở nên nghiêm túc lại.

Sau một hồi im lặng, cuối cùng Mục lão gia mới lại cười hiền, lên tiếng: “Chuyện này cũng không có gì là không được. Bất quá, Chiêu nhi, con vẫn còn nhỏ, mấy chuyện như hun đúc, rèn giũa đó cũng chưa thể biết rõ được. Con có thể kiếm một thợ rèn, muốn thế nào thì cứ nói cho hắn biết là được”.

Không cần suy nghĩ, nàng đứng dậy, lập tức trả lời: “Phụ thân, Chiêu nhi nói muốn tự tay làm, Chiêu nhi có phương pháp rèn ra một thanh kiếm tốt nhất. Giờ Chiêu nhi chỉ cần kiếm một thợ rèn tốt là được rồi”. Dừng lại suy nghĩ, nàng lại nói: “Không, phải là người tốt nhất. Thực hiện theo phương pháp này phải thập phần tỉ mỉ. Phải là người có tính nhẫn nại mới được”.

Nói rồi nàng lại hướng ánh mắt chờ mong về phía Mục Diệp Khang. Ông cũng chỉ biết thờ dãi rồi dặn nàng cứ tính toán cho kỹ trước rồi từ từ nói tiếp.

Chuyện này những tưởng là kết thúc ở đây, lại thấy Mục Từ ra vẻ dăm chiêu rồi nói: “Thợ rèn tốt cũng không phải là khó tìm. Chẳng phải trong Trường Sinh doanh có đội rèn của tên Cát Kỳ đó sao. Hắn ta cũng nổi tiếng là yêu kiếm như mạng. Phương diện này có thể nói ngoài hắn ra, không kẻ nào tốt hơn”.

Thấy có người hưởng ứng, Từ Chiêu mừng thầm, nghiêng đầu hỏi: “Gia gia, Cát Kỳ là người nào vậy?”

“Hắn là một phó tướng trong Trường Sinh doanh. Kể ra cũng là người thẳng thắn, cương trực. Cũng như người, rất yêu thích binh khí nhưng hắn chỉ đặc biệt quan tâm đến kiếm. Tới mức còn lập hẳn một đội trong doanh để rèn kiếm. Những thanh kiếm của Trường Sinh doanh rèn ra đều là bảo kiếm lợi hại”.

Từ Chiêu cũng nảy sinh chút hứng thú: “Vậy Trường Sinh doanh ở nơi nào, Chiêu nhi cũng muốn đi”.

Nghe vậy, Mục Diệp Khang hơi nhíu mày phản đối: “Chiêu nhi, đó là nơi luyện binh, không phải chỗ dành cho tiểu hài tử như con. Hơn nữa lại ở gần kinh thành, chúng ta không có nhiều thời gian để đi tới đó. Con tốt nhất nên gác ý định đó lại thì hơn”.

Từ Chiêu sốt ruột, đang muốn mở miệng nài nỉ thì chỉ thấy Mục Diệp Khang đã đứng dậy, xua tay nói: “Chuyện này không bàn lại nữa. Cứ như vậy đi”. Thấy thái độ mất kiên nhẫn của ông, Từ Chiêu cũng không dám nói thêm gì, đành ngậm miệng ngồi một chỗ.

Thấy nữ nhi không vui, Mục phu nhân tiến lại, ôm lấy nàng dỗ dành: “Chiêu nhi ngoan, phụ thân thời gian này cũng bận lo nghĩ nhiều chuyện nên tinh thần không được tốt. Chuyện này chúng ta cứ để sau hẵng nói được không?”. Từ Chiêu gật đầu, nhẹ nhàng mơn nụ cười với nàng.

Kỳ thực, không phải Từ Chiêu không vui, mà nàng chỉ đang nghĩ cách làm thế nào để thuyết phục được phụ thân cho phép nàng tới kinh thành. Ở tuổi nàng, muốn tự ý đi đâu cũng khó chứ đừng nói là đi một nơi xa như vậy. Hơn nữa, nàng vừa mới ở bên ngoài hơn một tháng, giờ lại muốn ra ngoài ra ngoài quả thật khó như lên trời.

Những lúc thế này, Từ Chiêu rất muốn thời gian trôi qua thật nhanh. Chỉ khi nàng không còn là đứa bé nữa thì cũng có thể tự quyết định lấy.

Biết thời gian này không thích hợp nên đành gác lại những dự định ban đầu.

Mấy ngày sau đó, nàng chỉ chuyên tâm trở thành một tiểu thư ngoan ngoãn ở trong phủ.

Thấy mấy nam nhân trong phủ đều bận rộn nên nàng cũng ngại làm phiền. Tiếp tục đem mấy món binh khí ra chăm chút, chẳng nào cũng lâu ngày rồi không động tới nên thật có chút nhớt.

Nhưng càng làm, nàng lại càng nghĩ tới khối kim loại kia. Trong lòng vẫn có cảm giác bức rứt không yên nhưng lại không làm gì được. Thấy cứ như vậy mãi cũng không ổn, Từ Chiêu quyết định ra ngoài đi dạo.

Quan sát khắp trong phủ, thấy thị vệ đi tuần ngày càng nhiều. Thi thoảng còn bắt gặp vài người mặc y phục màu xám cứ đến rồi lại đi. Điều này nhắc Từ Chiêu nhớ tới chuyện xảy ra ở thành Đồng Quan.

Nàng vốn dĩ không hiểu biết gì về các thế lực ở thời điểm này nên cũng không mấy quan tâm. Nhưng hiện tại, mắt thấy Mục phủ như trở thành đầu não thu thập thông tin đồng thời ra mệnh lệnh. Từ Chiêu lại liên tưởng đến mấy bộ phim nàng từng xem về đề tài chiến tranh, chạy đua vũ trang... Rồi lại tưởng tượng cảnh phụ thân như một cán bộ cấp cao, ngồi trong phòng làm việc, đọc hết báo cáo này tới báo cáo nọ rồi đứng bật dậy, đập bàn đập ghế phẫn nộ. Thăm nghĩ có chút không quen mắt, cảm giác như không muốn quan tâm cũng không được.

Nghĩ vậy, nàng lảng lảng đi về phía thư phòng. Bên ngoài cửa, còn có thị vệ canh gác.

Từ Chiêu biết người này, là một trong những thuộc hạ thân tín của phụ thân nên cũng lên tiếng gọi: “Mộc ca ca hôm nay lại đứng đây một mình sao? Các ca ca khác của huynh đâu rồi?”

Nam tử được gọi là Mộc ca ca thấy người đến là Từ Chiêu nên cũng cười nói: “Bọn họ đều có việc nên được ra ngoài chơi hết rồi. Chỉ có ta phải đứng ở đây thôi. Tiểu tử tông sớm nay đã có nhả hứng tới đây là có chuyện gì sao?”

“Cũng không có gì, chỉ là mấy hôm nay thấy mọi người cứ bận rộn suốt nên ta muốn tới ngó một chút nếu không sẽ nhớ họ đến chết mất” – Từ Chiêu chu môi nói.

Người trước mặt phì cười khi thấy bộ dáng cổ tò ra úy khuất của nàng: “Ha ha, coi kia, còn bộ dạng tiểu thư gì đâu chứ. Người đứng đợi một lát để ta vào bẩm báo với lão gia”. Nói xong hắn quay người gõ cửa rồi bước vào phòng.

Nói đến nam tử này, hẳn cùng những huynh đệ khác tông cộng có 5 người, họ đều được lấy tên theo ngũ hành là Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ, xếp theo thứ tự từ lớn tới nhỏ. Kim ca ca là người lớn tuổi nhất, sau đó cứ lần lượt cho tới Thổ ca ca là người nhỏ tuổi nhất.

Trước đây, mỗi người đều dẫn đầu một nhóm thị vệ trong phủ. Khi Từ Chiêu cùng Từ Hàm còn hay trốn ra ngoài chơi, cũng là bọn họ ra ngoài kiểm về nên đã không xa lạ gì. Sau này khi phụ thân bắt đầu ra ngoài nhiều thì 5 người này trở về phục mệnh bên cạnh ông.

Chỉ lát sau, thấy hắn trở ra nói phụ thân để nàng vào. Từ Chiêu tinh nghịch cười rồi một đường tiến thẳng vào trong.

Thấy trong phòng chỉ có phụ thân, Từ Hàm cùng Yến Lân, chưa kịp hành lễ đã nghe thấy tiếng Yến Lân nói: “Nha đầu không phải lại tới gây sự đòi đánh cò với ta đấy chứ?”

Nàng híp mắt cười, hành lễ với mọi người trong phòng rồi đáp: “A Lân ca ca, sao lúc nào huynh cũng nghĩ muội chỉ biết đi gây sự vậy? Rõ ràng huynh rất dễ bụng chuyện hôm đó thua ta. Ta tới là vì nhớ phụ thân, nhớ ca ca ta chứ nào có tâm trí nghĩ đến huynh đâu”.

Nói rồi nàng chạy lại phía Mục Diệp Khang đang ngồi, ra vẻ khoe khoang: “Phụ thân lần trước là Chiêu nhi đánh cờ thắng cả A Lân ca ca đó”.

“Nha đầu ngốc, là người ta nhường con mà còn đắc ý. Làm sao có chuyện con thắng được” – Mục Diệp Khang yêu chiều xoa đầu Từ Chiêu.

Yến Lân ngồi bên cạnh xua tay nói: “Không dám không dám, Mục bá, khi đó quả thật là Chiêu nhi thắng ta. Kì nghệ xuất chúng, được biết là do Mục bá chỉ dạy. Yến Lân khâm phục, chỉ mong được chỉ giáo”.

Mục lão gia hơi ngạc nhiên nói: “Lại có cả chuyện này? Ta thực có dạy dỗ một chút nhưng chỉ là để giải khuây, không có gì là cao siêu. Trước nay Từ Chiêu cũng chỉ biết chút ít. Làm sao có thể thắng được”.

Từ Hàm một bên cười trên trọc: “Chiêu nhi, có phải lúc đó muội đánh bừa lại thành ăn may mới thắng được A Lân phải không?”

“Hừ nếu muội may mắn như vậy, nhất định sẽ tranh thủ đi đánh bạc. Đứng, phải đi hốt bạc mới tốt” – Từ Chiêu hăng hái quả quyết.

Cả gian phòng từ đầu đến gờ đều chìm trong bầu không khí nặng nề, thoáng chốc đã trở nên thoải mái hơn nhiều.

Thấy tâm tư bọn họ đã thả lỏng hơn, Từ Chiêu mới giả vờ băng quơ hỏi: “A Lân ca ca, sao huynh ra ngoài chơi lâu như vậy cũng không thấy về nhà một lần”.

Từ Hàm tròn mắt: “Nha đầu mới tí tuổi đầu, muội là đang ra về đuổi khách phải không?”

“Muội không có, muội chỉ là thắc mắc thôi” – nàng bĩu môi phản bác.

Chỉ thấy Yến Lân cười rồi bình thản đáp: “Không phải là không về mà ta cũng đang có chuyện muốn làm. Xong chuyện là có thể về rồi”.

Từ Chiêu lại tỏ ra háo hức, tò mò hỏi tiếp: “Vậy ở nhà ca ca có huynh muội gì không? Sao huynh ra ngoài chơi lại đi một mình? Ngày trước ra ngoài chơi đều là ta cùng Từ Hàm ca ca cùng đi. Chơi như vậy rất vui đó”.

Cảm thấy Từ Chiêu chỉ đơn thuần là hiếu kỳ nên hôm nay mới hỏi nhiều như vậy, Yến Lân cũng thật tình đáp: “Ta có rất nhiều huynh đệ, mỗi người đều có việc cần làm nên mới không đi cùng nhau”.

“Ồ, thì ra họ cũng cần phải làm việc. Vậy huynh cứ đi suốt như vậy không sợ huynh đệ của huynh ở nhà sẽ tranh thủ tình cảm với phụ mẫu huynh sao? Nếu là ta, ta sẽ ở nhà trông chừng, sẽ không cho Từ Hàm đến làm nũng với phụ thân. Chỉ cần huynh ấy tới cướp phụ thân đi chơi ta liền cầm đao rượt mấy vòng đó”.

Nghe vậy, trong phòng lại vang lên mấy tiếng cười. Yến Lân định trả lời nhưng lại thấy có gì đó không đúng. Ngược mắt lên nhìn, chỉ thấy Từ Chiêu miệng cười nhưng ánh mắt lại không có chút ý cười nào.

Hắn thoáng giật mình, toan hỏi lại nàng nói vậy là có ý gì thì lại nghe Từ Chiêu mở miệng: “Thật uống cho huynh, kì nghệ cũng tính là cao minh nhưng chỉ là đánh cờ trên giấy mà thôi”. Nói xong câu này, không khí trong phòng như giảm xuống mấy phần.

Mục Diệp Khang cùng Từ Hàm hơi hốt hoảng, quay lại nhìn Từ Chiêu lại thấy nàng nghiêm túc, khác hẳn ban nãy.

Bộ dạng này làm họ nhớ tới cái đêm nàng đặt tên cho Hồng Trung. Sau ngày đó, Mục lão gia vẫn có chút khó hiểu nhưng vì bận chuyện chính sự nên cũng quên đi. Nay lại thấy Từ Chiêu có biểu hiện như vậy, ông lại có chút bất an.

Nàng thờ dãi một tiếng, không muốn tiếp tục vòng vo: “Chuyện khác ta không rõ nhưng thử nghĩ mà xem. Hoàng thượng có bao nhiêu người con trai. Tự cớ chỉ kim, máu mù ruột già đâm đập lên nhau mà tranh giành là lẽ dĩ nhiên.

Có kẻ nào là không muốn nắm hoàng quyền trong tay. Vì thứ quyền lực đó mà huynh đệ tương tàn. Huống chi người đang không ở kinh thành, chuyện một hoàng tử khác giết vua ép cung, tự ý đăng cơ là chuyện hoàn toàn có thể.

Chỉ vì một Thuận vương mà đã quên đi sự tồn tại của những hoàng tử khác.

Chẳng lẽ, chuyện như vậy ngài lại chưa từng nghĩ đến sao?

Thái tử điện hạ!”

Nàng vừa dứt lời, trong đầu ba nam nhân trước mặt như nổ một tiếng lớn. Cũng không có ai coi mấy điều nàng nói là đại nghịch bất đạo mà ngược lại, những lời vừa rồi lại trực tiếp vạch ra một lỗ hổng vô cùng lớn mà họ đã vô tình bỏ qua.

Sắc mặt những người trong phòng đều không tốt. Mục Diệp Khang trầm trọng nói: “Từ Chiêu, là ai dạy con nói những lời này?”

Nàng lắc đầu: “Không có ai dạy, tất cả đều là suy nghĩ của Chiêu nhi”.

Mục Diệp Khang quan sát thật kĩ sắc mặt Từ Chiêu, nhằm tìm kiếm một tia dao động. Nhưng chỉ thấy một đôi mắt sâu xa, kiên định cùng kháng khái.

Đây thật sự là lần đầu tiên ông nhìn thấy ánh mắt này của nàng. Có chút không tin tưởng, ông gắng hỏi: “Chiêu nhi, con mới chỉ là một đứa nhỏ 6 tuổi. Không thể nào có những suy nghĩ như vậy được. Càng không thể biết Yến Lân chính là thái tử. Con nên nói thật cho phụ thân biết. Là ai dạy con nói những lời đó?”

Nàng nhu mi, không biết nên biểu đạt thế nào. Dù gì thì một đứa bé 6 tuổi cũng không thể nào nói năng như vậy được.

Còn đang suy nghĩ xem nên giải thích thế nào, lại nghe có tiếng nói từ bên ngoài vọng vào: “Người nên tin đi, đó đều là suy luận của một mình nha đầu này. Còn việc Chiêu nhi biết Yến Lân là thái tử thì cũng là do nàng đoán được. Mặc dù lý do có chút không đúng nhưng cũng là ta nói cho nàng biết”.

Quay lại nhìn, thấy người tiến vào là Mục Từ. Ông vừa bước đi, vừa liếc nhìn Mục Diệp Khang nói: “Người, tốt nhất cũng nên biết là nữ nhi của mình có chút thông minh hơn người đi. Hơn nữa, chuyện Chiêu nhi nói cũng không phải không có khả năng”.

Thấy Mục Từ gỡ rối cho mình, Từ Chiêu thờ phào một hơi. Tranh thủ lúc này nàng lại nhìn Yến Lân nói: “Vậy thái tử, chẳng phải việc cấp bách bây giờ là hỏi kình sao?”

Yến Lân cũng phải công nhận, khẽ gật đầu, sắc mặt có chút lo lắng. Thấy vậy, tự nhiên trong đầu Từ Chiêu có một suy nghĩ: “Thật không biết hẳn là lo cho phụ hoàng nhà hắn bị người ta hại hay là đang lo cái vị trí kia bị người khác cướp mất đây? Haizzz... Cứ cho là cả hai đi”.

Thấy cả phòng vẫn yên lặng, Từ Chiêu hơi sốt ruột: “Vậy giờ có phải là nên bắt tay chuẩn bị hồi kinh rồi không?”

Mục Từ lắc đầu nói: “Hiện tại có chút bất tiện. Phía Thuần Vương vẫn chưa giải quyết xong. Chúng ta vẫn đang giao tranh với quân của hắn bên bờ Bích Hoài. Suốt mấy tháng qua, chưa bên nào chiếm được thế thượng phong. Giờ lại rời khỏi đây, chỉ e không theo sát được tình hình”.

Ông thân nhiên nói chuyện chính sự, mặc cho việc Từ Chiêu vẫn đang ở đây. Điều này khiến những người còn lại trong phòng cảm thấy khó hiểu nhưng cũng không lên tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Vì Sự Tới Đón Người, Vì Sự Sợ Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Tử Chiêu hiến kế. Tới Kinh Thành

Đánh mất thấy sắc mặt ai nấy đều đăm chiêu, Từ Chiêu suy nghĩ một lát cũng không hình dung được tình hình liền hỏi Mục Từ: “Gia gia, sông Bích Hoài là ở đâu vậy?”

“Xuôi xuống phía nam là sông Bích Hoài. Từ Đồng Quan, vượt qua con sông này là tới thành Lệ Trân, sau đó chính là Bạch Thành” – Mục Từ nghiêm túc trả lời.

Nghe vậy, ánh mắt Từ Chiêu hơi lóe lên: “Từ Đồng Quan... Vậy chính là những kẻ giết Hồng Tang ca ca phải không?”

Giọng điệu của Từ Chiêu hạ thấp, không giống với giọng của đứa trẻ làm ai nấy cũng giật mình. Từ Hàm nhíu mày, ôm lấy Từ Chiêu, đặt lên đùi mình rồi nói: “Chiêu nhi, những chuyện đó muội không nên hỏi nữa, không được để tâm như vậy. Để ta gọi nhũ mẫu đưa muội về trước. Lát nữa ca ca sẽ tới chơi với muội có được không?”.

Nàng đưa mắt nhìn lại Từ Hàm, thấy hắn là thập phần lo lắng. Từ Chiêu thở dài nhưng vẫn nói: “Ca ca, mọi người chỉ biết muội nhỏ nhưng thực chất muội cũng có suy nghĩ riêng của mình. Chuyện này... khụ khụ... bản thân muội cũng không biết giải thích thế nào, nhưng huynh thấy đấy, có rất nhiều chuyện muội đều thông suốt, đều hiểu. Muội là rất buồn, rất giận. Thương tiếc cho Hồng Tang ca ca, giận bọn người đã giết huynh ấy”.

Nói rồi nàng cup mắt xuống, nhìn một lượt mọi người trong phòng. Không muốn họ tiếp tục khuyên nhủ, nàng lại năn nỉ: “Chiêu nhi có thể nghe rõ hơn trận chiến ở sông Bích Hoài được không?”

Mục Diệp Khang háng giọng: “Chiêu nhi, con nên trở về viện của mình đi. Đây không phải những chuyện con nên biết”.

Mục Từ nãy giờ vẫn yên lặng tự nhiên lại lên tiếng: “Vậy, nếu ta kể người nghe thì người định làm cái gì?”

Mắt Từ Chiêu sáng lên, lập tức nói: “Biết rồi ắt sẽ có trò hay”.

Nghe nàng đáp, Mục Từ cũng không cho là quá phận, bắt đầu kể lại vắn tắt: “Hiện tại, để tiến sâu vào lãnh thổ Đại Minh, Thuần Vương nhất định phải vượt qua sông Bích Hoài. Tiếp đó, hẳn sẽ không thể quay đầu được nữa, chỉ cần vượt sông sẽ dẫn binh công phá thành Lệ Trân, sau đó đánh thẳng vào Bạch Thành. Vì vậy, chuyện cấp bách lúc này là phải ngăn cản, không được để Thuần Vương vượt sông, dần dần tiêu hao binh lực của hắn.

Nhưng kẻ này quả thật đa mưu túc trí, đã qua mấy tháng nhưng vẫn không để hao tổn lấy một binh một tốt nào.

Lại nói, Bích Hoài sông sâu, nước chảy siết, công hay thủ đều khó. Thành ra, hai bên vẫn mãi giằng co, không có hồi kết”.

Từ Chiêu nghe xong cũng thấy mông lung, giải quyết chuyện này không phải đơn giản. Thấy sau một hồi, nàng vẫn yên lặng không nói tiếng nào. Từ Hàm đoán nàng nghe xong cũng không hiểu nên vẫn khuyên nhủ nàng trở về.

Đang định cho người đi gọi nhũ mẫu tới thì lại nghe Từ Chiêu gấp giọng hỏi: “Gia gia, Bích Hoài ở phía nam, liệu có phải lưu lượng nước đều có thời điểm dâng cao rồi lại rút xuống không?”

“Phải, dù là sông nhưng cũng có nhánh nối từ biển vào nên cũng sẽ có thủy triều” – Mục Từ gật đầu đáp, trong lòng thầm tán thưởng.

“Vậy Thuần Vương là dùng thuyền lớn để qua sông?”

“Phải, hẳn sử dụng chiến thuyền kiên cố, rất khó tấn công”.

Những người khác nhìn vào, thấy cảnh một già một trẻ ngồi đối diện nhau đang bàn chuyện chính sự. Không biết là có cảm nhận gì.

Nghe được câu trả lời của Mục Từ, trong lòng Từ Chiêu không khỏi cười điên cuồng: “Ha ha,... ai nói ta xuyên không làm gì chứ. Ha ha ha,... Thuần Vương, người chết chắc”.

Sắc mặt Từ Chiêu thoáng hiện lên vài phần cuồng ngạo rồi lập tức trở lại bình thường. Nhưng biểu hiện của nàng vẫn lọt vào mắt bốn người trước mặt.

Mục Từ nheo mắt cười bí hiểm, còn Mục Diệp Khang, Từ Hàm cùng Yến Lân lại thấy như lạc trong sương mù.

Yến Lân hơi mất kiên nhẫn, hướng ra cửa gọi thị vệ tiến vào, muốn đưa Từ Chiêu ra ngoài, hắn nói: “Nên dừng ở đây thôi. Chúng ta còn nhiều chuyện phải giải quyết, không có thời gian giải đáp những thắc mắc của muội đâu”.

Mục Từ lập tức xua tay: “Đội đã, ta vẫn muốn nghe xem Từ Chiêu sẽ nói gì”.

“Sự phụ, muội ấy chỉ là một đứa trẻ, còn có thể đưa ra cao kiến gì? Sao lúc này người lại hồ đồ như vậy?” – Yến Lân nhíu mày, hết nhìn Mục Từ rồi lại nhìn Từ Chiêu.

Thấy sắc mặt hắn không được tốt, có lẽ là trong đầu đang gấp gáp chuyện hồi kinh, Từ Chiêu bèn đặt tay lên vai hắn nói: “Lân ca ca, nếu huynh muốn hồi kinh sớm một chút thì muội khuyên huynh nên nghe muội nói hết đã. Nghe xong còn muốn muội đi, muội liền đi, sẽ không làm mất thời gian của huynh”.

Cho đến sau này, khi đã ngồi vững trên long ý, hấn cũng không thể nào quên được khoảnh khắc khi nàng dùng ánh mắt kiên định, trấn tĩnh mà đặt tay lên vai hấn.

Nói rồi, nàng ra hiệu cho thị vệ lui ra, gã thị vệ hướng mắt nhìn Yến Lâm, thấy hấn gật đầu rồi mới đi ra ngoài.

Từ Chiêu nhìn một lượt mọi người trong phòng, bình tĩnh nói: “Chúng ta hoàn toàn có thể lợi dụng đặc điểm tự nhiên của sông Bích Hoài mà đánh thắng trận này”.

Tất cả mọi người đều sững sốt, nhưng cũng không vội lên tiếng. Để nàng chủ động nói tiếp.

“Chọn một khúc sông cách xa chiến tuyến, đợi triều rút, mực nước sông giảm mạnh, lòng sông không nhiều nước sẽ không gây ra lực cản lớn gì. Sau đó đốc thúc binh sĩ tiến hành đóng cọc. Nhất định phải sử dụng loại cọc gỗ lớn, vót nhọn, bịt đầu nhọn bằng sắt để gia cố, đóng chặt xuống lòng sông, thủy triều dâng chính là lớp vỏ bọc tự nhiên để che giấu chúng. Sau đó, thời điểm thích hợp, giả vờ thả thủ bộ chạy đến khu vực đó, dụ thuyền địch đuổi tới. Chỉ cần triều rút, mực nước xuống thấp, thuyền địch rơi vào bãi cọc. Diệt toàn quân”.

Chỉ có vài lời nhưng vô cùng danh thép. Khi Từ Chiêu vừa nói xong, trong phòng chỉ nghe thấy tiếng hít khí.

Ai nấy đều không khỏi căng mắt nhìn, không tin nổi những điều vừa nghe lại là lời của một đứa trẻ.

Từ Chiêu đưa mắt nhìn qua Yến Lâm, cười cợt hỏi: “Huynh có muốn mất thêm chút thời gian nữa không?”

Thấy hấn chỉ nhìn mình chứ không trả lời, Từ Chiêu biết hấn muốn gì, thăm nghĩ nam nhân động đến chuyện đại sự đúng là không biết đùa là gì nữa.

Nàng chậm rãi quay trở lại vấn đề: “Tuy nhiên, để kế hoạch này thành công, chúng ta phải tính toán kỹ càng. Có những điều tiên quyết, nhất định phải làm được.

Thứ nhất, phải nắm rõ quy luật thủy triều, tính toán dự định tiến vào bãi cọc khi nước sông còn cao. Nếu không sẽ bị lộ.

Thứ hai, thời điểm thuyền của Thuận Vương vào bãi cọc phải sát với thời điểm triều rút.

Khi đó, cho quân mai phục sẵn, tận dụng thời cơ thuyền lớn bị cọc đâm thủng, thừa thắng xông lên. Ta không tin Thuận Vương không vong”.

Nói rồi, nhìn ánh mắt sững sờ của những người này, Từ Chiêu vô cùng đắc ý nhưng cũng không dám thể hiện ra. Chỉ im lặng chờ đợi.

Lúc này Từ Hàm vẫn còn đang để Từ Chiêu ngồi trên đầu gối mình, hấn kéo nàng vào lòng, không giấu nổi sự vui mừng: “Chiêu nhi, làm sao muội lại nghĩ ra được kế sách như vậy. Thật sự quá tốt, quá tốt rồi”

Mục Diệp Khang cũng phải gật đầu nói: “Ta cũng không ngờ Chiêu nhi còn có thể nghĩ ra một kế hiểm như vậy. Cần thận bàn bạc thêm một chút ta sẽ lập tức tiến hành”.

Yến Lâm cũng không thể không lên tiếng: “Từ Chiêu, thành thật xin lỗi muội. Vừa rồi là ta lỗ mãng”.

Nghe mấy lời khen ngợi đó, Từ Chiêu tuy vui sướng nhưng cũng có chút xấu hổ. Kế sách này cũng không phải tự nàng nghĩ ra mà là của một vị tướng tài trong lịch sử, chỉ là nàng đã từng học qua mà thôi. Dẫu vậy, Từ Chiêu cũng không thể nói ra điều này. Im lặng cho qua chuyện vậy.

Sau đó, cả bốn nam nhân trong phòng cùng một đứa bé bàn bạc kế sách thật kỹ lưỡng một hồi. Mãi cho đến khi Mục thị vệ ngoài cửa lên tiếng báo Mục phu nhân cho chuẩn bị bữa tối, thỉnh bọn họ tới dùng bữa. Lúc này, bụng Từ Chiêu bỗng nhiên vang lên một tiếng “Rột...” làm mọi người phá lên cười một tràng. Từ Chiêu than khổ, không biết giấu mặt đi đâu.

Từ sau hôm đó, Từ Chiêu ra vào thư phòng rất thoải mái, không còn bị hạn chế như trước đây. Nhưng Mục phu nhân lại tỏ ra rất lo lắng, thường xuyên kiểm soát ngăn cản nàng. Vì vậy, đôi khi Mục Từ phải trấn an mấy câu, nói nàng có phúc sinh ra Chiêu nhi thông minh hơn người, nay còn giúp phụ thân được những chuyện đại sự,... Nói tắt cả là ý trời. Có vậy mới khiến Mục phu nhân nguôi ngoai.

Từ Chiêu không khỏi cảm thán, cái gì không được cứ đổ cho ý trời là có thể giải quyết xong. Con người thời đại này quả thật mê tín.

Hôm nay tới thư phòng, Từ Chiêu muốn hỏi về chuyện hồi kinh. Được biết mọi chuyện đã chuẩn bị gần xong, chỉ mấy ngày nữa Yến Lâm sẽ lên đường.

Thấy vậy, nàng thân nhiên nói: “Muội muốn cùng hồi kinh”.

Mọi người nghe xong, bất giác có một cảm giác rất quái dị. Mục Từ dò hỏi: “Ngươi muốn tới kinh thành làm cái gì?”

“Đương nhiên là muốn tới Trường Sinh doanh”.

Ông gật gù khoe miệng: “Chẳng lẽ ngay từ đầu mục đích của ngươi cũng chỉ có chuyện này? Không phải là muốn giúp chúng ta diệt Thuận Vương sao?”

“Kỳ thực đúng là Chiêu nhi muốn đánh cho tên kia một trận thừa sống thiếu chết. Nhưng chỉ là tiện tay, chứ ý định ban đầu chỉ là muốn nhanh chóng tới kinh thành thôi”- Nàng thành thật trả lời.

Không kể những người trong phòng, cả những thị vệ cùng ám vệ xung quanh nghe được cũng tròn mắt há mồm trước cái gọi là tiện tay của nàng.

Riêng Yến Lâm, gương mặt không chút biểu cảm nhưng trong lòng cũng không kém mọi người là bao.

Cuối cùng, sau vài lần nói lý, Từ Chiêu cũng được chấp thuận hồi kinh cùng Yến Lâm. Đến ngày khởi hành, đoàn người của thái tử đã sẵn sàng. Từ Hàm muốn đi cùng nàng nhưng vẫn còn nhiều chuyện hấn cần xử lý nên đặc biệt gửi gắm nàng cho Yến Lâm rồi mới an tâm để bọn họ lên đường.

Mục phu nhân còn sắp xếp cho nàng một nha hoàn theo hầu, nhưng người này Từ Chiêu rõ ràng chưa từng thấy qua. Ban đầu nhũ mẫu nói sẽ cùng nàng đến kinh thành để tiện chăm sóc nhưng sau lại thấy được đôi thành một người khác. Nàng ta tên gọi là Tiểu Nhan, ngo chừng cũng chỉ mới 12-13 tuổi, gương mặt hết sức bình thường, thiết nghĩ có ném vào một đám người cũng chẳng tìm ra.

Tiểu Nhan ngồi chung xe ngựa cùng Từ Chiêu, miệng nói không ngừng khiến nàng đau cả đầu. Dọc đường cũng chính nàng luôn để tâm tới Từ Chiêu nhất nên dần dần hai người cũng trở nên thân thiết, xưng hô với nhau hết sức thân mật.

Từ Chiêu còn để ý người này rõ ràng có võ công, hơn nữa cũng không tồi. Những lúc nghỉ ngơi qua đêm, Tiểu Nhan mặc dù trông như đang ngủ nhưng chỉ cần là một tiếng động rất nhỏ, nàng liền tỉnh, còn vô thanh vô tức ra ngoài nghe ngóng động tĩnh xung quanh. Nếu không phải khi đó Từ Chiêu còn thức, nhìn thấy ánh mắt như tỉnh quang lóe lên trong đêm ấy thì nàng cũng không biết tới võ công của Tiểu Nhan.

Trong phủ trước nay không hề có nha hoàn như vậy. Từ Chiêu chỉ nghĩ đơn giản là phụ mẫu lo lắng cho nàng nên sắp xếp một người để mắt tới mà thôi.

Trên đường đi cũng có mấy lần gặp phục kích nhưng đều được giải quyết nhanh chóng, không đáng lo ngại. Lúc đó, Từ Chiêu mới biết theo đoàn người còn có vô số ám vệ đang ẩn nấp nên nàng cũng không cần phải chú ý động tĩnh xung quanh nữa.

Mặc dù lộ trình khá dài, đường xá có lúc cũng gặp ghềnh khó đi, nhưng đoàn người của Yến Lân vốn toàn là tinh binh nên chỉ mất hơn 3 tháng đã tới được kinh thành.

Đây là lần đầu tiên Từ Chiêu tới kinh thành, nàng vô cùng háo hức nhấc rèm xe lên nhìn ngó cảnh vật bên ngoài.

Kinh thành ở cổ đại đúng là vô cùng náo nhiệt, đi tới đâu cũng thấy thật nhiều biển hiệu lớn nhỏ với đủ màu sắc cứ nối tiếp nhau. Còn có vô số quầy hàng buôn bán ven đường, người người qua lại tấp nập, ngựa xe như nước, nhộn nhịp gấp mấy lần Bạch thành.

Một bên, Tiểu Nhan cũng nhấc rèm xe lên nhìn ra ngoài nhưng chỉ chốc lát rồi lại buông xuống.

Từ Chiêu gấp giọng hỏi: “Nhan tỷ, tỷ sao vậy?”

“Không có gì, ta là quan sát một chút thôi. Kinh thành vốn đông người như vậy nên chúng ta sẽ khó đi chuyên.” – Tiểu Nhan cười nói.

“Oa, có phải tỷ từng tới kinh thành rồi phải không? Ta là lần đầu tiên thấy đó. Nơi này rất nhộn nhịp, rất đẹp. Ta còn thấy trên đường ai cũng cười nói, hết sức náo nhiệt nha” – vừa nói, tay Từ Chiêu vừa chỉ ra phía ngoài.

Tiểu Nhan chỉ cười, xoa đầu nàng một chút rồi cũng kệ để nàng tự do nhìn ngó. Đoàn người nhanh chóng xuyên qua đám đông, một đường chạy thẳng tới Hoàng cung, không cần qua kiểm tra ngặt nghèo gì đã nhanh chóng tiến vào trong.

Thấy vậy, trong lòng Từ Chiêu thầm lẩm bẩm: “Nhanh như vậy đã tới. Hẳn là trong kinh thành hiện tại cũng toàn là người của Yến Lân. Nhưng chốn thâm cung xưa nay được ví như một nắm mồ không lộ, tiến vào cũng thật có chút lo lắng. Bất quá ta chỉ tới luyện binh khi không động chạm tới ai. Chỉ mong cũng đừng ai động ta”.

Đoàn người đi qua những đoạn đường dài, bao quanh toàn bộ là tường đỏ, lợp ngói lưu ly vô cùng xa xỉ, toát lên một cỗ khí thế nghiêm trang, cổ kính, Từ Chiêu nhìn mà chép miệng. Sau đó, nàng được đưa thẳng tới một cung điện phía Đông, ngay sát cung điện của Yến Lân.

Hắn tự mình đưa nàng tới. Vừa thấy hắn, vô số cung nữ, thái giám quỳ rạp dưới đất, đồng loạt hô lớn: “Cung nghênh thái tử hồi cung” - cảnh tượng hết sức khoa trương, choáng ngợp làm Từ Chiêu trợn mắt há mồm. Tiểu Nhan bên cạnh lên lét cười, khẽ huých nàng mấy cái ra hiệu.

Sau khi dẫn dò cung nhân hầu hạ Từ Chiêu, Yến Lân quay sang dặn nàng chuẩn bị một chút, sau đó sẽ cùng hắn tới bái kiến Hoàng thượng. Vị này trong mắt Từ Chiêu thì chính là bằng hữu tốt của phụ thân, nên nàng cũng không có gì lo lắng mà chỉ hiếu kì, không biết Hoàng thượng thời cổ đại có hình tượng thế nào.

Ngay sau đó, Từ Chiêu bị một đám cung nữ bu lại, nói là hầu hạ nàng tắm rửa thay y phục. Mặc dù Từ Chiêu đã ra sức từ chối, muốn tự làm nhưng lại bị cho là đang khách sáo. Nếu không có Tiểu Nhan đuổi bọn họ ra ngoài, Từ Chiêu còn nghĩ họ chắc chắn sẽ đem nàng đi vật lông.

Nhìn đồng y phục được chuẩn bị sẵn cho mình, trong đầu Từ Chiêu chợt lóe lên hình ảnh một tảng băng mặt đơ màu tím nhìn trái nhìn phải, chọn chọn lựa lựa tới lui, cuối cùng chọn được mớ y phục tím đậm tím nhạt từ trong ra ngoài này. Đầu nàng không khỏi hiện lên ba bạch hắc tuyến. Tiểu Nhan đứng một bên thấy vậy lại cười đến không còn biết trời đất là gì nữa.

Mọi thứ xong xuôi, Yến Lân trở lại, đón nàng lên một chiếc kiệu rồi tiến thẳng tới Ngự thư phòng.

Kiệu dừng lại trước bậc thềm, nàng cùng Yến Lân xuống kiệu, đi qua một hành lang dài, nhìn ra xa là vô số đình đài lầu các, ngói xanh dưới ánh nắng tỏa ra ánh sáng mát rượi, viên mái đỏ, vô cùng nguy nga, rực rỡ.

Rẽ qua mấy khúc quanh mới tới ngự thư phòng. Nàng cùng Yến Lân đứng bên ngoài chờ đợi, để thái giám tiến vào bẩm báo. Trong đầu còn đang mãi nghĩ hoàng cung thiết kế không hợp lý, tổn quá nhiều diện tích, phải nói Yến Lân đập đi xây lại mới được.

Đợi đến lúc được truyền gọi, Từ Chiêu hơi cảm thấy hồi hộp, không biết vị Hoàng đế này sẽ là thế nào.

Tiến vào thư phòng nguy nga đến cực điểm, đỉnh đồng vàng kim khắc hình hoa mẫu đơn, bốn phía treo đèn phượng hoàng vô cùng sống động, bình phong còn khảm cả bạch ngọc, khắc hoa lung linh. Tinh tế nhìn khắp một lượt, quả nhiên là hết sức xa xỉ.

Nhìn tới người ngồi tên long ý kia lại không có lấy một phần nào phong thái giống với nhi tử của ông là Yến Lân mà hoàn toàn trái ngược. Hoàng bào rực rỡ làm sáng bừng lên gương mặt hiền từ ấm áp, đôi mắt híp lại, cười hòa ái nhìn Yến Lân và Từ Chiêu. Làm nàng sinh thêm mấy phần hảo cảm.

Đến giữa thư phòng, Yến Lân cung kính: “Nhi thần tham kiến phụ hoàng”.

“Tiểu nữ tham kiến Hoàng thượng. Hoàng thượng vạn tuế, vạn vạn tuế” – Từ Chiêu lập tức học theo.

Hoàng thượng nhìn xuống, gật đầu cười lớn, vui mừng nói: “Đều Bình thân. Lân nhi, đây là tiểu nữ nhà Diệp Khang mà con nhắc tới trong thư đó sao?”.

“Bẩm phụ hoàng, nàng là Từ Chiêu, cũng chính là người nhi thần đã nhắc qua với phụ hoàng. Lần này nhanh chóng hồi kinh cũng là ý tứ của nàng”.

“Tốt, rất tốt. Không ngờ tên Diệp Khang đó lại có nữ nhi thông minh như vậy, còn nghĩ được tới cả chuyện mà chưa ai nhìn ra. Còn nhỏ đã như vậy, sau này nhất định không thể coi thường người”. Nói rồi, ông bước xuống, tiến tới trước mặt Từ Chiêu, chăm chú quan sát nàng thật kỹ. Càng nhìn, ông lại càng có thiện cảm với đứa nhỏ này.

Bất được ánh mắt rồi rằm của nàng, ông cười: “Là Chiêu nhi phải không? Ánh mắt thật giống Diệp Khang. Trẫm là bằng hữu của phụ thân ngươi, không cần lo lắng. Trẫm nhất định sẽ tiếp đãi ngươi thật tốt, cần gì trực tiếp yêu cầu, trẫm đều đáp ứng”.

Vị Hoàng thượng này quả thật rất dễ gần, thấy người ta đã mờ lờ như vậy, Từ Chiêu không hề khách sáo, dùng gương mặt khá ái ngại thơ nhất của mình, tươi cười nói: “Thật như vậy sao, Hoàng thượng, người có thể cho phép Chiêu nhi tới Trường Sinh doanh có được không?”

Nghe xong, ông hơi ngần ra một chút rồi đưa tay vỗ nhẹ lên đầu Chiêu nhi, cười lớn nói: “Ha ha ha,... Thì ra chuyện Lân nhi nói trong thư là thật sao? Quả là đứa nhỏ kì lạ. Được, trẫm đáp ứng. Xem nha đầu ngươi tới đó làm ra chuyện gì”.

Bạn đang đọc truyện *Vì Sư Tới Đón Ngươi*, *Vì Sư Sợ Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 12: Bàn chính sự

Vốn nghĩ Trường Sinh doanh là nơi luyện binh của đại quốc, không thể nào để một đứa trẻ như nàng tùy tiện tiến vào. Nay lại nghe được Hoàng thượng đã chấp thuận, Từ Chiêu hết sức vui mừng, thân nhiên nắm lấy tay áo của ông, ra sức mà lắc qua lắc lại: “Oa,... Hoàng bá bá, người thật tốt. Chiêu nhi nhất định không phá hư Trường Sinh doanh của người đâu”.

Trước biểu hiện vô tư của nàng, Hoàng thượng không những không giận mà còn vô cùng cao hứng. Với ông, các công chúa, hoàng tử trong cung đều được dạy quy củ ngay từ nhỏ, dù là phụ tử nhưng chúng cũng không bao giờ biểu hiện ra những hành động hay lời nói như vậy. Giờ trước mặt lại có một tiểu nha đầu, không run không sợ mà còn gọi ông là bá bá, khiến trong lòng khơi lên một cổ âm áp, nhìn Từ Chiêu lại càng thêm từ ái.

Vài vị thái giám, công công cùng thị vệ đứng gác ngoài cửa nghe được tiếng cười sáng khoái của hoàng thượng từ trong ngự thư phòng vọng ra, tinh thần mới khẽ thả lỏng, thở phào một hơi. Thời gian gần đây, không khí trong cung căng như dây đàn, không khỏi cảm thấy khẩn trương.

Nhìn ra ngoài thấy sắc trời mát mẻ, hoàng thượng liền giữ Từ Chiêu và Yến Lân lại, cùng nhau tản bộ trong ngự hoa viên.

Vừa đi, Từ Chiêu vừa quay đầu nhìn lại phía sau. Nói là ba người cùng đi dạo, vậy mà phải có đến một hàng dài thái giám cùng cung nữ theo sau hầu hạ, còn chưa kể cả đám thị vệ xếp thành hàng nghiêm chỉnh phía hai bên.

Nàng ngán ngẫm, không muốn tiếp tục đánh giá về sự khoa trương trong hoàng cung này nữa. Chuyên tâm ngắm cảnh trong ngự hoa viên. Không ngờ tới thì thôi, vừa liếc nhìn, Từ Chiêu cảm thán không thôi, hòn non bộ trải rộng, hồ nước trong vắt tĩnh lặng phía xa, trụ hành lang khảm ngọc, thềm đá trắng, hoa viên trồng đầy kỳ hoa dị thảo, một số loại vốn không đúng mùa nhưng vẫn nở hoa, rực rỡ vô cùng. Chỉ cần một cơn gió nhẹ thổi qua, hương thơm thanh thuần lập tức tràn ngập trong không khí, làm nao lòng người.

Ba người vừa đi vừa trò chuyện, hoàng thượng còn thân thiết dắt tay nàng, tiến thẳng đến một cái đình giữa hồ. Mới đến gần, Từ Chiêu đã thấy chiếc bàn trong đình bày sẵn rất nhiều điểm tâm tinh xảo, một bên còn có cung nữ đang pha trà. Nàng thán phục: "Hiệu suất thật nhanh. Không hổ là hoàng cung, nơi nơi đều phải chuẩn bị đầy đủ như vậy. Không biết trong cung nuôi đến bao nhiêu người làm mới đủ nữa?"

Trong đình, Từ Chiêu tròn mắt nghe hoàng thượng tự mình tỉ mỉ giới thiệu từng món điểm tâm trên bàn, nào là bánh nướng Hoàng Kiêu, bánh hoa quế, bách hợp hạt thông, bánh xốp nhân táo, bánh mật ong, bánh trứng đoàn viên, chè bát bảo, ngân nhĩ hạt sen,... khiến nàng hoa cả mắt. Trong đầu Từ Chiêu phải tự hỏi không biết vị hoàng đế này là lâu rồi không được nói chuyện với ai nên thấy nàng mới hào hứng thái quá như vậy sao?

Mới trò chuyện được một lúc, thì có bóng dáng của một nữ tử đang đi tới. Nhìn vóc dáng cũng phải 14 – 15 tuổi, lớn hơn cả Nhan tỷ tỷ. Làn da trắng nõn, váy áo màu hồng nhạt, ống tay áo dài rộng thêu hoa tường vi bằng chỉ bạc, rủ xuống, vô cùng bắt mắt, càng làm tôn lên vẻ kiều diễm của nàng.

Vừa tới trước mặt hoàng thượng, nàng cúi người thi lễ sau đó ngẩng lên, mỉm cười dịu dàng, ánh mắt khẽ liếc qua Từ Chiêu, tuy chỉ là thoáng qua nhưng cũng đủ để Từ Chiêu thấy một tia không vui lóe lên trong mắt nàng ta.

Nàng nghĩ đến thất thần: "Chuyện lạ nha, ta và cô nương này không quen không biết, vừa chạm mặt đã phóng cho ta ánh mắt như vậy. Kỳ cục!"

Nhưng nàng nào biết, chỉ vì màu sắc y phục của mình hiện tại giống với người nào đó mà cư nhiên rước đến bao nhiêu phiền phức.

Cả hoàng cung này đều biết thái tử ưa thích y phục từ sắc. Nghiễm nhiên nó trở thành màu sắc đặc trưng của Yến Lân, với thân phận đặc thù của hắn, không ai dám vận y phục màu tím mà ngang nhiên đi lại trong cung cấm.

Đang mải ngẫm nghĩ, lại thấy giọng nói của hoàng thượng vang lên bên tai, lúc đó Từ Chiêu mới định thần lại: "Ồ, là Lạc Vân sao, có phải là vừa biết tin Lân nhi mới trở về liền tìm tới phải không?"

"Vân nhi không có, Vân nhi là tới thỉnh an hoàng thượng, nhân tiện tới chào hỏi thái tử một chút". Lạc Vân vẫn giữ nguyên nụ cười dịu dàng, khẽ cúi đầu chào hỏi Yến Lân rồi như vô thức hướng ánh mắt hiếu kỳ về phía Từ Chiêu, nàng hỏi: "Không biết vị tiểu thư đây là...?"

Từ Chiêu đang định lên tiếng thì bị Yến Lân cướp lời: "Đây là tiểu muội của một vị bằng hữu mà ta quen biết, nhà họ ba đòi đều làm thợ rèn. Lần này bằng hữu của ta có chuyện đi xa một chuyến nên gửi gắm Khả Nhi cho ta trông nom. Nhưng ta lại có chuyện cần phải hồi kinh nên đành đem muội ấy cùng tiến cung. Lạc Vân cùng Khả Khả khi rảnh rỗi các người có thể tìm nhau trò chuyện".

Nàng rất nhanh liền hiểu ra, chuyện Mục gia đứng sau lưng trợ giúp hoàng thượng làm một số chuyện luôn là vấn đề nhạy cảm.

Từ Chiêu thức thời, nhanh chóng phối hợp, đưa một tay ra chào hỏi. Nếu đã đóng vai con gái thợ rèn thì cũng phải hào sảng một chút: " Tỷ tỷ, ta là Hồng Khả Nhi, tỷ có thể gọi ta là Khả Khả như A Lân ca gọi vậy. Mong tỷ chiếu cố".

Cả Hoàng thượng lẫn Lạc Vân cùng mấy vị công công đều lấy làm lạ với động tác chào hỏi và lời lẽ của Từ Chiêu, riêng Yến Lân ngồi một bên chỉ cười, nhớ lại lần đầu tiên gặp hắn, nàng cũng là bộ dạng thiếu nghiêm chỉnh như vậy.

Hắn lên tiếng nhắc: "Khả Khả chỉ là một hài tử dân gian, không có quá nhiều quy củ. Ở chỗ của muội ấy mọi người chào hỏi sẽ nắm lấy tay nhau như vậy". Nói rồi, hắn còn đưa tay nắm lấy tay Từ Chiêu làm ví dụ. Ở Mục phủ một thời gian, hắn sớm đã quen với mấy hành động kỳ quái này của nàng.

Nhìn thấy hành động cùng lời nói thân mật của Yến Lân và Từ Chiêu, Lạc Vân cảm thấy không vừa mắt chút nào nhưng vẫn nhịn xuống, học theo Yến Lân, đưa tay nắm lấy tay Từ Chiêu lắc nhẹ, bộ dạng vô cùng hòa nhã, thân thiết.

Yến Lân trước nay luôn là tư thái lạnh lùng, xa cách, rất ít khi thấy hắn cười nói với ai quá hai câu, vậy mà với nha đầu này lại là ngoại lệ.

Khi trở về, nàng ta liền sai cung nữ lấy nước rửa tay, miệng thầm mắng: "Nha đầu chết tiệt, chỉ là một tiện dân lại dám chạm tới tay của ta. Hơn nữa còn để thái tử nắm lấy. Thật không biết vô liêm sỉ".

Nguyên lai, nàng ta là Quận chúa Lạc Vân, nữ nhi thứ ba của hoàng đế Triệu quốc, tên gọi là Triệu Lạc Vân.

Thế mạnh của Triệu Quốc thiên về khoáng sản nhưng đất đai cằn cỗi, không có khả năng tự trồng trọt. Hai năm trước, Triệu Quốc đưa tiểu quận chúa theo đoàn sứ giả cùng một số lễ vật quý giá tới Đại Minh với mong muốn cầu hòa, mở rộng quan hệ giao thương giữa hai nước. Nói trắng ra là bán nhi nữ nhà mình đi làm con tin. Vì vậy, trong lòng Từ Chiêu cũng sinh ra chút thương cảm với vị quận chúa này, còn trẻ đã phải xa nhà, xa người thân, còn chưa biết liệu có cơ hội trở về hay không.

Mấy ngày sau đó, Từ Chiêu chỉ thông thả trong sân viện của mình phơi nắng, hết sức thư thái. Ngoài việc thường xuyên tới ngự thư phòng ra nàng cũng không bước nửa bước chân ra ngoài, lại càng không có ai tới làm phiền nàng.

Hoàng thượng nghe Yến Lâm kể về kỹ nghệ của Từ Chiêu, tỏ ra vô cùng hứng thú. Phải nói người cổ đại thật sự rất thích chơi cờ, cứ rảnh rỗi ra là ông sẽ truyền Từ Chiêu tới chơi cờ gút thời gian.

Chỉ mấy ngày, nàng đã thoải mái trò chuyện cùng hoàng thượng. Người đời cứ nghĩ ông cao cao tại thượng, đến người mắt nhìn còn không dám nên cũng chẳng ai nhớ tới ông cũng chỉ như người bình thường, cũng có lúc vô cùng từ ái, dễ chịu.

Thi thoảng có vài lần tới ngự thư phòng, Từ Chiêu còn gặp được hoàng hậu Duyên Khánh. Nếu đem nàng ra so với mẫu thân của mình, Từ Chiêu thật không biết phân biệt nặng nhẹ thế nào.

Từ nhỏ tới giờ, ngoài mẫu thân cùng cái tên Dữ Ngọc quái dị kia ra, nàng thật chưa từng coi ai là mẹ nhân cả. Nay được chiêm ngưỡng dung mạo hoa nhường nguyệt thẹn của Duyên Khánh hoàng hậu, Từ Chiêu không khỏi lấy làm yêu thích, hảo cảm lại càng sâu.

Cùng trò chuyện, trong chốc lát Từ Chiêu còn biết vị hoàng hậu này cùng mẫu thân nàng cũng chính là hảo tì muội. Năm xưa nhờ mối quan hệ này mà hoàng thượng gặp được Duyên Khánh, hai người mến mộ lẫn nhau.

Từ sau hôm đó, ngoài ngự thư phòng, Từ Chiêu còn hay chạy qua chạy lại cung hoàng hậu, thi thoảng có gặp mấy phi tử, tiểu công chúa, hoàng tử này nọ, trong đó có cả quận chúa Lạc Vân mà nàng từng gặp qua. Vì nàng vốn có thành kiến với hoàng cung cổ đại nên thường tỏ ra lạnh nhạt, không mấy quan tâm.

Do y phục được chuẩn bị cho nàng thời gian này đều là màu tử sắc nên không khỏi bị người khác chú ý, nhưng cũng chỉ là nói bóng gió vài câu. Từ Chiêu hoàn toàn không để vào tai.

Trong ngự thư phòng, vừa đi một nước cờ, Từ Chiêu vừa hỏi: "Hoàng bá bá, khi nào thì Chiêu nhi được tới Trường Sinh doanh vậy?"

"Nha đầu đừng nóng vội. Đợi Yến Lâm làm xong chút chuyện, nó muốn tự mình đưa ngươi tới đó".

"Vậy khi nào thì Lâm ca ca mới trở về? Chiêu nhi đã đợi mấy ngày rồi đó bá bá, Chiêu nhi sẽ buồn tới chết" - nàng chu môi, ra vẻ làm nũng.

Hoàng thượng thấy vậy rất tự nhiên đưa tay xoa đầu nàng, cười lớn, mắng nàng nói nhăng nói cuội. Cứ mỗi lần như vậy, Từ Chiêu lại thấy nhớ phụ thân, ông cũng luôn vừa cười vừa xoa đầu nàng. Cảm tình với hoàng thượng lại cứ thế tăng lên, quen thuộc như thể nàng đang ở cạnh phụ thân vậy.

Lúc này, trước cửa ngự thư phòng có một thị vệ khẩn trương tiến vào. Vừa hành lễ xong, hần liền đứng dậy bẩm báo: "Khởi bẩm hoàng thượng, Mục thiếu gia có tin báo về từ Bích Hoài".

Nghe vậy, Từ Chiêu ngẩng phắt dậy, ánh mắt sắc bén, đột ngột toát lên khí thế bức người, nhìn chăm chăm vào thị vệ trước mặt lần hần có chút mất tự nhiên, bất giác né tránh ánh mắt của nàng. Ngay sau đó, hần phải tự thấy khó hiểu hành động của chính mình: "Kỳ lạ, chỉ là một tiểu nha đầu mà lại có ánh mắt như vậy? Có khi nào ta vội vàng tới hoa mắt rồi. Có gì phải tránh né chứ?"

Nghe rồi hần hơi háng giọng, điều chỉnh lại tâm lý, đứng thẳng người nhìn lại. Nhưng xác thực những gì hần thấy không phải do hoa mắt. Ánh mắt đứa trẻ ngồi kia vẫn nhìn chăm chăm hần, hiện lên vẻ kiên định, có chút chờ mong, cả người giống như đang tỏa sáng.

Kỳ thực, lúc này trong đầu Từ Chiêu đang gào thét: "Là Từ Hàm, là tin của Từ Hàm".

Thấy chỉ là một đứa trẻ lạ mặt, không rõ thân phận, thị vệ đưa tin vẫn đứng đó, không có ý tiếp tục bẩm báo, chờ hoàng thượng để nàng lui ra nhưng lại chỉ thấy ông nghiêm nghị phát tay nói: "Không có việc gì, ngươi cứ nói tiếp đi".

Gã thị vệ ngạc nhiên, hơi lưỡng lự những vẫn y theo lệnh: "Khởi bẩm hoàng thượng, trận thủy chiến sông Bích Hoài chúng ta toàn thắng. Thủy quân của Thuần Vương đại thương nhưng không bắt được hần. Lúc Mục thiếu gia tấn công lên thuyền lớn mới hay biết người không có trên thuyền".

Cả Hoàng thượng lẫn Từ Chiêu đều nhú mày, nàng vô thức nhếch mép cười: "Thời gian kéo dài quá lâu, Thuần Vương tự thấy không có khả năng vượt sông, bỏ lại toàn bộ thủy quân của mình. Tìm đường khác tiến vào Lệ Trần mất rồi".

Thanh âm của nàng không lớn nhưng cũng đủ để những người trong phòng nghe thấy. Thị vệ tới đưa tin trợn mắt há mồm, hần còn nghĩ mình nghe nhầm. Hoàng thượng cũng đã sớm nghe chuyện về Từ Chiêu nhưng vẫn là lần đầu tiên nhìn rõ phong thái của nàng, trong lòng không khỏi tán thưởng: "Quả là thời thế xuất anh tài, không những không tỏ ra bất ngờ mà còn bình tĩnh như vậy. Dường như cũng đoán trước được kết quả này vậy. Đáng vẻ này còn vượt xa nhiều so với cả Từ Hàm. Chi đáng tiếc Từ Chiêu còn quá nhỏ, lại là nữ nhi, bằng không sau này hần là có chỗ đứng không nhỏ đi. Đáng tiếc, đáng tiếc".

Từ Chiêu căn bản không lấy làm bất ngờ gì vì nàng biết chỉ cần làm đúng kế hoạch được vạch ra thật tỉ mỉ, cẩn thận thì chắc chắn thành công, không cần bàn cãi.

Thư phòng vô cùng an tĩnh đến bị phá vỡ bởi câu hỏi của Từ Chiêu: "Hoàng bá bá, Thuần Vương coi như tể sống quân đội của hần cho chúng ta rồi. Kẻ này dù ngoan độc, hy sinh biết bao nhiêu sinh mạng để che mắt chúng ta giúp hần tìm đường thoát thân. Chi sợ sớm muộn thành Lệ Trần cũng sẽ bị tấn công. Người tính toán thế nào?"

Nghe câu hỏi của Từ Chiêu cùng gương mặt thản nhiên của nàng, không ít người toát mồ hôi lạnh. Cái gì mà tể sống, cái gì mà tính thế nào. Hơn nữa người được hỏi lại là Hoàng thượng chỉ tón. Đây,... đây ... chính là khi quân a.

Toàn bộ cung nữ, thái giám đều cúi đầu, lộ vẻ nom nớp lo sợ, không dám cả gan liếc nhìn người mặc long bào bên kia sẽ có biểu hiện gì. Vạn An công công theo hầu bên cạnh hoàng thượng khẽ đảo mắt, thấy sắc mặt ngài không hồng không giận mà lại lộ vẻ trầm tư. Ông hơi thả lỏng tâm tình, liếc nhìn Từ Chiêu trừng mắt, trong đầu như muốn truyền âm cảnh cáo nàng: "May mắn cho nha đầu nhà ngươi, hoàng thượng là bậc minh quân, không chấp nhặt tiểu tiết. Hừ ...".

Có điều, Từ Chiêu cũng không thêm đề ý tới Vạn An.

Mặc dù trong đầu còn đang do dự, không biết có nên bàn bạc chuyện này với Từ Chiêu hay không. Dẫu sao nàng cũng chỉ là một đứa nhỏ, nhưng trong lòng hoàng thượng còn hiếu kỳ hơn, thật sự muốn biết Từ Chiêu còn có thể nói ra điều gì khiến ông kinh ngạc nữa.

"Chiêu nhi có phải đã có chủ ý gì không?"

Nàng lắc đầu: "Chiêu nhi không hiểu biết nhiều nên cũng không nghĩ ra điều gì cả. Bất quá, Thuần Vương không vượt sông, ắt phải đi đường vòng, sẽ mất nhiều thời gian hơn. Hần còn phải dẫn quân, không sớm thì muộn vị trí cũng bị bại lộ, cứ thuận theo như vậy, chú ý động tĩnh cùng cùng có binh mã trấn thành Lệ Trần. Trước mắt chuyện đó không quá đáng lo, Chiêu nhi là nghĩ tới một chuyện khác".

Hoàng thượng nheo mắt chăm chú nắm bắt biểu tình của Từ Chiêu: “Rất sắc bén. Ngươi còn nghĩ tới chuyện gì nữa?”

Nàng cười nhưng ánh mắt lại bắn ra hàn quang lạnh lẽo: “Hoàng bá bá, người có bao nhiêu nhi tử, hẳn nên hiểu rõ. Thuần Vương gia cũng là bá bá của bọn họ, nhưng cũng chỉ là một tầng băng nổi mà thôi, tới giờ hẳn nổi dậy cũng chỉ vì cái ghế rồng kia.

Đương kim Hoàng thượng là người, thái tử đương triều là Lân ca ca. Mấy ngày qua, theo quan sát của Chiêu nhi thì chuyện dẹp loạn Thuần Vương cũng chỉ có người, có thái tử cùng bá quan vẫn võ trên triều là khẩn trương. Vậy thử hỏi, những nhi tử khác của người đâu? Chuyện quốc gia đại sự đã tới nước này, dân chúng nhiều thành tri không biết nhưng bọn hắn không thể không biết, thậm trí còn cáo ôm không lên triều. Trùng hợp vậy sao? Hay là chỉ muốn ở giữa chờ thời cơ, làm ngư ông đắc lợi.

Tầng băng trôi thì có thể bắn cho vỡ nát, nhưng sóng ngầm thì làm sao yên.

Hoàng bá bá, đây chính là nội loạn, là đảo chính”.

Bạn đang đọc truyện *Vì Sư Tới Đón Ngươi, Vì Sư Sợ Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Mẫu Phi của Yên Lân

Trong phòng vẫn tĩnh lặng, cho đến tận lúc Từ Chiêu đứng dậy, bước ra ngoài cửa. Nhìn bóng dáng của nàng vừa khuất, trong phòng mới phát ra từng tiếng, từng tiếng thờ phào.

Vạn An công công phía sau đã đặt lên tiếng: “Hoàng thượng, chuyện này... chuyện này...”.

“Không có gì, cũng không phải là chưa nghe tới. Nhưng là từ chính miệng nha đầu này nói ra lại mang theo khí khái hoàn toàn khác. Ngươi nghĩ thế nào?”

Vạn An khom người: “Quả thật Mục tiểu thư tâm tư mẫn tiệp hơn người. Có điều, tiểu thư còn quá nhỏ, không biết được dạy dỗ như thế nào mà có thể trở nên như vậy, trước nay Mục gia cũng chưa từng có tiền lệ này. Quả thật khó hiểu”.

Hoàng thượng nghe vậy chỉ gật đầu, không nói gì thêm.

Từ Chiêu một mình đi bộ trên hành lang dài, bóng dáng của nàng nhỏ nhắn nhưng từng bước, từng bước an định, sống lưng thẳng tắp tạo nên một tư thái thập phần cao ngạo, hoàn toàn không ăn nhập với hình hài hiện tại.

Về tới trước sân viện, nàng không thấy Tiểu Nhan đứng đợi sẵn, trong lòng có chút nghi hoặc.

Lâu nay cũng đã thành thói quen, Từ Chiêu ra ngoài cũng không cần Tiểu Nhan đi theo hầu hạ nhưng cứ mỗi lần nàng trở về sẽ thấy Nhan tỷ đứng đó đợi nàng rồi cả hai mới cùng tiến vào trong.

Nhưng lúc này lại không thấy người đâu, Từ Chiêu tiến vào quan sát một lượt trong sân, không thấy có dấu hiệu bị đảo lộn gì. Liếc thấy có mấy cung nữ cúi đầu hành lễ, nàng liền hỏi: “Các tỷ có thấy Nhan tỷ tỷ đi đâu không?”

Một cung nữ cúi thấp đầu bẩm báo: “Hong tiểu thư, ban nãy cung nữ bên cung Thái hậu tới, chúng nô tì thấy bọn họ nói chuyện vài câu, lát sau liền thấy Nhan tỷ tỷ theo họ rồi đi”.

Từ Chiêu thấy hơi khó hiểu: “Thái hậu là có quan hệ gì với Nhan tỷ chứ? Lại nhìn cung nữ này bẩm báo nhưng lại cảm giác mất tự nhiên. Một chút cũng không thấy thích hợp”.

Đang định nhắc chân tiến vào trong thì từ phía sau có một thanh âm không mấy dễ chịu vang lên: “Ngươi có phải là Khả Nhi?”.

Từ Chiêu quay người lại nhìn, đánh giá từ đầu đến chân kẻ vừa lên tiếng một lượt rồi mới mở miệng: “Phải, ta là Khả Nhi. Ngươi là ai vậy?”

Thấy thái độ dò xét của Từ Chiêu, cung nữ kia tỏ vẻ bất mãn, hất hàm nói: “Ta là linh mệnh Thái hậu, truyền người tới trò chuyện giải khuây một chút”.

Thấy đánh về nàng ta hết sức phách lối, cung nữ đứng phía sau Từ Chiêu không nhịn được, đang định lên tiếng lại thấy Từ Chiêu nhíu mày nhìn nàng, khẽ lắc đầu. Mấy lời định nói ra đành phải nuốt xuống, im lặng đứng một bên, trong đầu thầm mắng: “Cung Thái hậu thì sao chứ, cũng chỉ là một cung nữ, chó mượn oai hùm. Đám ngang nhiên tới đây kiêu ngạo như vậy”.

Từ Chiêu hướng mắt nhìn lại cung nữ trước cửa, thấy nàng ta vô cùng chướng mắt, ngoài cười nhưng trong không cười, giọng điệu lạnh băng nói: “Nha, thì ra là cung nữ tỷ tỷ. Không để Thái hậu chờ lâu, Khả nhi lập tức tới ngay”.

Nói rồi, nụ cười trên mặt Từ Chiêu càng rét lạnh, lúc đi lướt qua người cung nữ đó, không khỏi khiến nàng ta rùng mình, chưa kịp định thần đã lại nghe thấy Từ Chiêu lên tiếng: “Còn đứng đó, không phải là nên làm đúng bốn phận của một người sao? Dẫn đường đi, ... cung nữ tỷ tỷ”.

Lúc này cung nữ kia mới hoàn hồn, nhìn thấy biểu hiện có chút quái dị của Từ Chiêu khiến nàng ta không khỏi nổi da gà, bất giác hối hận khi nãy bản thân đã hống hách như vậy. Không dám nói thêm câu nào, yên lặng đi trước dẫn đường.

Đám cung nữ trong sân thấy bọn họ rời đi, cảm giác có chút bất an, cung nữ khi nãy gấp giọng kêu: “Nhanh, nhanh cho người đi báo với Thái tử. Thái độ của cung nữ kia như vậy chỉ e là sẽ xảy ra chuyện”. Một cung nữ nhanh chân chạy ra cửa, đang định phân phó một thị vệ gần đó thì lại thấy hắn quay ra cười nhìn nàng, từ tốn nói: “Đã có người đi báo tin rồi, tiểu cô nương vào trong chờ đợi đi”. Tiểu cung nữ kia không khỏi đỏ mặt, thẹn thùng trở vào trong.

Lại nói, những thị vệ bên cạnh Từ Chiêu vốn không phải là thị vệ trong cung mà toàn bộ là tư binh của Mục gia, trong đó còn có một trong những thống lĩnh Mục gia quân, cũng chính là viên thị vệ vừa lên tiếng khi nãy.

Theo sau cung nữ kia, Từ Chiêu vừa nghĩ: “Kỳ quái, Thái hậu trước nay cũng chưa nhìn thấy ta lấy một lần thì có chuyện gì để nói chứ? Còn dẫn cả tỷ tỷ đi trước, không biết là phúc hay họa đây”.

Thoát cái, Từ Chiêu đã được đưa tới trong tầm cung, trước mặt Thái hậu. Chỉ thấy một thân lễ phục hoa lệ, trên đầu cài đầy trang sức bằng châu ngọc quý báu. Dung nhan được bảo dưỡng kỹ lưỡng, nhìn qua cũng chỉ như một vị phu nhân, lông mày kẻ cong mềm mại, đáy mắt thâm sâu, âm trầm đầy hàn ý. Đứng bên trái là quận chúa Lạc Vân, nàng ta đang xoa bóp

cho Thái hậu, thi thoảng nói câu gì đó khiến Thái hậu tò về rất hài lòng.

Trong lòng Từ Chiêu cũng nhận ra: “Thì ra không phải phúc mà là họa. Phiên phúc, đám người này đến nghiện cung đấu rồi, cả đứa trẻ 6 tuổi cũng đối phó”.

“Khả Nhi tham kiến Thái hậu, Thái hậu vạn phúc kim an!” Từ Chiêu cúi người hành lễ, khoe miệng giương thành một nụ cười khá ái, thanh âm không cao không thấp, cổ tình bày ra bộ dáng hết sức nhu thuận.

Thấy Từ Chiêu khiêm nhường như vậy, Thái hậu tuy không để vào mắt nhưng cũng không khỏi vừa lòng. Đánh giá một thân y phục tử sắc, quả đúng như những gì mấy ngày nay trong cung đồn đại, cư nhiên xuất hiện một người có thể mặc y phục màu tím. Hơn nữa lại được chính Thái tử mang vào cung.

Đáy mắt bà ta lóe lên một tia sáng sắc lạnh, không nhanh không chậm nhấp một ngụm trà, tiện thể vui cười trò chuyện cùng Lạc Vân mấy câu, coi như chưa hề nhìn thấy Từ Chiêu.

Điều này khiến cho quận chúa Lạc Vân bên cạnh hết sức thỏa mãn, nàng ta liếc xéo thấy Từ Chiêu vẫn còn đang quý hành lễ, khoe miệng kéo ra một nụ cười mỉa mai, trong lòng vô cùng hả hê: “Hừ, đề hôm nay ta xem, mọi ngày gặp ta ngươi không thêm hành lễ, nay ta cho ngươi hành lễ tới chết”.

Từ Chiêu vẫn đang cúi người phía dưới, trong đầu không thôi cảm thấy kỳ quái, vì có gì mà làm khó nàng. Chỉ thấy hai người trên kia đang nói chuyện, dường như bỏ qua sự tồn tại của nàng.

Phải mất tới hơn một khắc sau, Lạc Vân lại làm như mới chợt nhớ ra Từ Chiêu: “Thái hậu, Khả Nhi tới rồi, người còn chưa cho người ta miễn lễ sao? Nàng nhỏ như vậy, có phải là quý tời chân run lấy bấy mất rồi không”.

Thái hậu liếc mắt nhìn Từ Chiêu, gật đầu cho nàng miễn lễ.

Từ Chiêu tò ra hết sức biết điều: “Tạ ơn Thái Hậu”.

Nàng chỉ vừa mới đứng thẳng người dậy lại nghe cung nữ bên cạnh Lạc Vân nói: “Bẩm Thái hậu, Khả Nhi vào điện còn chưa có hành lễ với quận chúa đâu. Trước nay cũng chưa thấy nàng ta hành lễ với quận chúa bao giờ. Quả đúng là thứ tiện dân không biết phép tắc. Chỉ bởi quận chúa quá thiện lương, luôn bao dung với Khả Nhi mà khiến nàng ta ngày càng không coi người ra làm sao. Chúng nô tỳ cảm thấy ủy khuất thay cho người”.

Từ Chiêu nghe vậy, thoáng nhếch mép cười. Đầu nàng vẫn đang cúi nên người ngoài nhìn vào chỉ nghĩ nàng vì gặp Thái hậu nên sinh ra chút sợ hãi. Bất quá, nàng cũng không chịu để người ta khi dễ, bày ra bộ dạng trẻ con, hết sức đáng yêu đáp: “Ta đâu có, là Lân ca ca đã nói chúng ta có thể trò chuyện thân thiết với nhau, ta là yêu quý tỷ tỷ nên mới như vậy”.

Thấy chủ tử không nói gì, cung nữ kia đắc ý, nghĩ rằng vừa rồi mình hành động như vậy rất đúng ý nàng nên càng lấn tới. Ánh mắt tò ra vô cùng khinh thường nhìn Từ Chiêu: “Tiện dân còn dám xảo biện, ngươi cho rằng thái tử dung túng ngươi? Còn dám đem người ra làm bình phong, lại xưng hô không quy củ như vậy, tội này đáng và miệng”.

Nói rồi nàng ta cũng không cần đợi lệnh ai, trực tiếp hùng hổ bước tới, xắn tay áo, vung lên, toan đánh vào mặt Từ Chiêu.

Thân thủ nàng vốn nhanh nhẹn lại từng có thời gian chịu khổ chỗ Dữ Ngọc nên tinh thần cảnh giác cũng cực cao. Nàng đã thủ thế sẵn, chỉ chờ cung nữ kia tới khoảng cách thích hợp là sẽ cho nàng ta ngã tới đập mặt.

Nhưng mọi chuyện chưa kịp diễn ra theo suy nghĩ của nàng thì từ phía sau, một bàn tay thon dài nắm lấy thân hình nhỏ bé của Từ Chiêu, ôm trọn vào lòng. Tay còn lại, hất vung lên hất văng cung nữ vừa rồi ra xa, khiến cả thân mình nàng ta đập mạnh vào cột, ngã lăn mấy vòng, trước khi gục xuống còn ới ra một ngụm máu. Dù biết một đòn vừa rồi là chứa bao nhiêu nội lực.

Từ Chiêu tròn mắt nhìn lên người đang ôm mình, gương mặt anh khí bức người, đôi mắt sắc lạnh không chút e dè bắn thẳng lên người đang ngồi chính giữa điện. Cả khuôn mặt của hắn như sáng bừng.

Vì đang được hắn ôm trong lòng nên Từ Chiêu có thể nghe rõ mồn một tiếng thở gấp gấp nhưng âm trầm cùng tiếng tim đập loạn nhịp của hắn. Không biết là do vừa động thủ hay là do tức giận mà thành.

Hắn quét mắt nhìn khắp trong điện, cuối cùng dừng lại trên người Thái hậu, môi mỏng khẽ nhếch, phun ra từng câu từng chữ: “Ta là tuyệt đối dung túng nàng. Cả đời dung túng nàng. Chớ chê mệnh quá dài mà động đến người của ta”.

Nói xong câu đó, hắn chẳng thèm liếc tới sắc mặt của Thái hậu thế nào, vẫn cương quyết ôm Từ Chiêu, quay lưng thẳng thừng bỏ đi.

Những lời này khiến Lạc Vân nghe xong vô cùng tức tối, nàng ta nắm chặt tay, ánh mắt tràn ra tia giận dữ nhìn chằm chằm hai thân ảnh tử sắc một lớn một nhỏ kia. Trong lòng lập tức dấy lên cảm giác lo sợ cùng khản trương.

Cho đến khi bóng dáng Thái tử cùng Từ Chiêu đi khuất, trong tầm cung vẫn vô cùng im lặng tới mức một cây kim rơi xuống cũng có thể nghe thấy. Đám cung nhân đến thờ cũng không dám thở mạnh, thân hình run rẩy, cúi gằm mặt nhìn xuống mũi giày.

Thái hậu đứng bật vung tay hất văng chén trà xuống đất: “Hay, hay cho Yến Lân nghĩ mình đủ lòng đủ cánh rồi dám chọc tới sự uy nghiêm của ai gia. Tốt, rất tốt. Để cho ngươi xem, trong hoàng cung này, quyền lực thật sự là nằm trong tay ai”.

Nói rồi bà ta tức giận, đi vào trong tầm điện, đám cung nhân cúi đầu, lục tục theo sau. Lạc Vân nhanh nhẹn đưa tay đỡ lấy tay Thái hậu, dìu người tiến vào.

Yến Lân một đường đưa Từ Chiêu vào thẳng trong thư phòng của mình. Trên đường đi nàng còn gấp gấp nói với hán Nhan tỷ tỷ cũng là bị Thái hậu dẫn đi. Hắn nói nàng không cần lo lắng, Tiểu Nhan đã sớm trở về, lúc đó Từ Chiêu mới thở ra một hơi, an tâm nằm trong lòng đề Yến Lân đề hắn mang đi, trong đầu thân nhiên coi hắn như một chiếc kiệu êm ái.

Đặt nàng ngồi xuống, yên lặng đánh giá từ đầu đến chân một lượt, xác định nàng không có vấn đề gì, hắn mới khẽ thả lỏng. Ngồi xỏm xuống trước mặt Từ Chiêu, nhẹ giọng hỏi: “Muội không có bị dọa sợ chứ?”

Từ Chiêu ngoan ngoan lắc đầu, nghĩ một lát nàng lại hỏi: “Lân ca ca, huynh chọc giận lão yêu bà đó, không sợ bà ta tới tìm huynh tính sổ sao?”

Nghe cách gọi độc đáo của Từ Chiêu, Yến Lân thoáng ngáy ra rồi phì cười, gật đầu đáp: “Phải, là lão yêu bà đó sẽ động thủ. Bất quá ta cũng không phải ngồi yên để bà ta tính kế. Chỉ là sớm hay muộn thôi”.

Trong mắt Yến Lân hần lên tia thù hận làm Từ Chiêu thấy hiếu kỳ, nàng nghiêng đầu hỏi: “Đó chẳng phải là nãi nãi của huynh sao? Tại sao các người lại đối nghịch như vậy?”

Như nhớ tới chuyện gì, đáy mắt Yến Lân dâng lên một cổ bi thương. Thấy vậy, Từ Chiêu thấy hơi chột dạ, lần đầu tiên thấy hắn có biểu hiện như vậy, nàng đứng dậy, khẽ nắm lấy cánh tay hắn, ngược ánh mắt to tròn lên, mỉm cười nói nhỏ: “Sao tự nhiên lại buồn? Huynh đừng buồn, Chiêu nhi có thể chia sẻ cùng huynh. Lân ca ca, có những chuyện nói ra mới nhẹ lòng”.

“Phải không? Chiêu nhi thật có thể hiểu được?”

“Thật, Chiêu nhi chắc chắn hiểu”, trong đôi mắt Yến Lân phản chiếu một đôi mắt khác, sáng rực rỡ như vì sao, đáy mắt lóe tinh quang hiện rõ một tia kiên định nhưng thấp phần mang lại cho hắn cảm giác ấm áp.

Khẽ thờ dài, hắn nhắm mắt lại. Khi mở ra, dường như những ký ức đã bị chôn giấu thật kỹ, nay lại được khơi dậy một lần nữa.

Thì ra, hắn tuy là Thái tử nhưng lại không phải con ruột của Hoàng hậu. Mẫu phi của hắn là Địch phi – phi tần được sủng ái nhất trong cung. Nhưng xuất thân của Địch phi chỉ là cô gái trong một bộ tộc thiểu số nơi sơn dã, bản tính mộc mạc đơn thuần, không thích hợp sống trong cung cấm. Đã rất nhiều lần, nếu không phải là Hoàng hậu ra mặt thì nàng đã sớm bị những phi tần khác hại chết.

Năm ấy, thật trùng hợp, cả nàng và Hoàng hậu lại cùng trở dạ ngay trong đêm. Nàng hạ sinh Yến Lân, khi ấy được coi là hoàng tử đầu tiên của Hoàng thượng. Thái hậu khi đó vốn có thành kiến với xuất thân hèn mọn của nàng nên không muốn con của Địch phi trở thành trưởng tử, liền sai thái giám Viêm Hải đánh tráo đứa nhỏ mới sinh với xác chết của một con hổ ly. Vụ cho Địch phi là yêu nghiệt, làm ô ố hoàng thất. Nàng vừa mới sinh, còn chưa nhìn thấy mặt con nhưng lại trực tiếp bị giết chết.

Khi Hoàng thượng tới nơi thì xác của Địch phi đã bị đem đi hỏa thiêu, không còn manh mối.

Viêm Hải tuy là tâm phúc của Thái hậu nhưng không đành lòng chính tay bóp chết tiểu hoàng tử mới sinh. Lén lút đem đứa bé tới gặp cung nữ Tâm Anh bên người Hoàng hậu xin cầu kiến.

Khi đó Hoàng hậu Duyên Khánh mới sinh, nhưng vẫn một mực bí mật triệu kiến Viêm Hải, tự tay nhận lấy Yến Lân, ôm vào trong ngực. Nàng chẳng ngờ ngay sau đó lại nhận được tin tiểu công chúa do sinh non, thể chất hư nhược, mới chào đời chưa được một canh giờ đã không còn thở nữa. Nàng đau mỗi đau của người mẹ vừa mất con nhưng vẫn tỉnh táo, truyền tin cho Hoàng thượng, chiếu cáo thiên hạ Hoàng hậu sinh được long phụng thai nhưng do sinh non, tiểu công chúa đoản mệnh không qua khỏi, chỉ có tiểu hoàng tử là khỏe mạnh.

Sau đó, Viêm Hải trở về phục mệnh, bẩm báo với Thái hậu rằng đã đem xác đứa nhỏ giết chết rồi bí mật chuyển ra ngoài cung hỏa thiêu. Thái hậu chỉ gật đầu, phất tay, Viêm Hải lập tức bị giết nhằm diệt khẩu. Chôn cùng ông ta cũng chính là toàn bộ cung nhân trong cung Địch phi. Bà ta yên tâm chuyện này sẽ không còn ai biết.

Ôm Yến Lân trong lòng, nhìn hắn nhắm nghiền mắt say ngủ mà không hay biết mẫu phi của mình vừa bị giết hại. Hoàng hậu Duyên Khánh khóc hết hai đêm, chỉ trách ông trời nỡ lòng khiến cho mẫu tử bọn họ chia lìa, tước đi của bọn họ quá nhiều.

Nàng đem tình mẫu tử ấy trao trọn cho Yến Lân, nuôi dạy hắn trở nên mạnh mẽ. Khi hắn đã hiểu chuyện, nàng cùng Hoàng thượng liền đem toàn bộ sự thật chậm rãi kể lại cho hắn.

Lòng Yên Lân mang ơn Hoàng hậu, đồng thời lừa hận cũng được nhóm lên, thế sẽ báo thù cho mẫu phi quá hắn.

Nhưng thế lực của Thái hậu đã ăn sâu bén rễ trong triều đình Đại Minh từ tiền triều. Hơn nữa, bà ta thấy không cách nào thao túng được Hoàng thượng làm theo ý mình, nên đã sớm có ý để Thuần Vương soạn ngôi. Ngấm ngấm cùng một số bá quan trong triều trợ giúp hắn.

Từ Chiêu ngầm hiểu: "Gốc rễ để Thuần Vương có thể nuôi binh tạo phản chính là từ Thái hậu mà ra".

Bạn đang đọc truyện *Vì Sự Tới Đón Người, Vì Sự Sợ Lạnh* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Tử Chiêu hình như thích bị diệt khẩu

Sắc mặt Yến Lân u ám, thống hận nắm chặt tay, ánh mắt bùng lên lửa giận.

Nhìn vào thân phận Thái tử, nhiều người ngưỡng mộ, sùng bái hắn sinh ra đã có thân phận cao quý, được hưởng mọi vinh hoa trên đời. Nhưng đằng sau cánh cửa đồ ngăn cách với bên ngoài thì bên trong hoàng cung này tồn tại những tội ác nào, không ai biết.

Từ Chiêu chỉ lẳng lặng đặt bàn tay của mình nắm lấy tay hắn, dùng một tư thái an định nhất, nhẹ giọng nói: “Huynh biết không? Mỗi khi muội buồn sẽ có Hồng ca ca hát cho muội nghe. Sẽ có Từ Hàm dẫn muội ra ngoài chơi. Sẽ có mẫu thân ôm muội, sẽ có phụ thân xoa đầu muội. Tất cả bọn họ đã là chỗ dựa cho muội rồi nên muội không còn cố chấp muốn lấy lại những gì đã mất.

Huynh cũng vậy, huynh không chỉ có một mình. Huynh có Hoàng bá bá luôn lắng nghe huynh. Có Hoàng hậu nương nương yêu thương huynh. Có Từ Hàm là huynh đệ của huynh, ... còn có muội, muội sẽ nắm tay trấn an huynh, không phải sao? Huynh cũng có chỗ dựa cho chính mình”.

Ánh mắt của nàng như phát ra từng tia sáng lấp lánh, thắm vào đáy lòng Yến Lân.

Từ Chiêu biết, bao nhiêu năm qua đã xảy ra nhiều chuyện khiến hắn gần như trở nên lạnh cảm, khép mình lại, dần dần trở nên không quan tâm đến người khác. Hắn chỉ luôn có một mục đích là phải báo thù cho mẫu phi, khổ luyện ngày đêm để đạt được một thân võ công cái thể, lấy Mục gia làm chỗ dựa để gây dựng lên quyền lực của mình ngày hôm nay.

Đôi khi, sự thống hận khiến hắn trở nên mù quáng, chỉ suy nghĩ xem làm sao để báo thù, làm sao để lật đổ Thái hậu mà không để ý đến cảm giác của những người yêu thương hắn.

Lúc này, Từ Chiêu mới hiểu vì sao mỗi lần đến vấn an Hoàng hậu, nàng đều ngắm nhìn Từ Chiêu rất lâu, trong đáy mắt không giấu nổi sự buồn bã cùng vô lực. Nguyên lai, một thân tử y này làm nàng nhớ đến Yến Lân, nhớ tới khi xưa hắn còn là một tiểu hài tử luôn quấn lấy nàng làm nũng. Nay thì sao?

Từ ngày hồi cung, Yến Lân cũng chưa tới thăm Hoàng hậu lần nào. Nghĩ vậy, Từ Chiêu không khỏi thờ dài, buông ra một câu: “Đừng để những thứ thù hận đó che mất huynh”. Sau đó nàng vẫn im lặng ngồi trong thư phòng, không nói thêm lời nào nữa.

Hai người cứ như vậy cho đến khi Yến Lân bị tiếng ngáy nhỏ của Từ Chiêu làm giật mình. Liếc mắt nhìn lại đã thấy nàng ngủ gục từ lúc nào nhưng bàn tay nhỏ nhắn, trắng trẻo vẫn nắm chặt tay hắn. Yến Lân bất giác cười, đứng dậy cẩn thận ôm lấy nàng rồi đi.

Sắp xếp cho Từ Chiêu về phòng nghỉ, hắn tự tay kéo chăn giúp nàng rồi mới đi ra ngoài.

Vừa trở ra đã thấy Tiểu Nhan yên lặng đứng một bên, vừa thấy nàng, hắn khẽ gật đầu: “Nghe nói Thái hậu giữ người lại”.

“Bẩm Thái tử điện hạ, Thái hậu hình như có ý muốn điều tra thân phận của tiểu thư. Nhưng lúc đó tiểu thư không có trong tầm cung, có thể Thái hậu thấy tiểu thư còn nhỏ nên muốn điều tra từ nô tỳ trước”. Tiểu Nhan nói nhưng cũng không cúi đầu hành lễ với Yến Lân.

Nghe vậy, ánh mắt hân thoáng lóe lên vài tia sắc lạnh, trầm giọng nhắc nhở: “Người cẩn thận một chút”.

Tiểu Nhan nhận mệnh nhưng cũng không đáp lời, chỉ gật đầu rồi đi vào trong. Nhìn thế nào vẫn thấy bọn họ không có bộ dáng giống như chủ tử với hạ nhân.

~~~~~

Từ Chiêu ngủ thế nào lại ngủ một mạch cho tới sáng hôm sau. Nằm lâu như vậy nên cả người có chút ê ẩm, vươn vai mấy cái rồi nằng chậm chạp bò xuống giường.

Tỉnh dậy, Từ Chiêu cũng không có thói quen gọi người tới hầu hạ, biết vậy nên Tiểu Nhan thường đuổi hết cung nữ ra ngoài, không để họ tới làm phiền, chỉ chuẩn bị sẵn một chậu nước đặt ngay cạnh giường để cho nàng tự rửa mặt.

Thấy trước bình phong có chuẩn bị sẵn một bộ y phục, Từ Chiêu liền giờ ra. Là một bộ đồ màu tím lạnh, nhìn kỹ lại thì ra là một bộ y phục của nam nhân. Trong đầu chợt lóe lên một suy nghĩ, nằng lập tức mặc vào, chạy đến trước gương đồng, nhanh tay chải tóc. Còn đang loay hoay búi tóc cao lên, thì từ bên ngoài, cửa bị đẩy tung ra. Người bước vào là Tiểu Nhan, nằng cũng một thân y phục nam trang màu xám của nô tài, nhưng lại mang theo một cổ tươi mát tràn vào trong phòng.

Thấy Từ Chiêu mím chặt môi, ánh mắt rực lửa, tay không ngừng quán qua quán lại, trông hết sức chật vật. Nàng bật cười, không chút khách khí, ngồi vào bàn, tự rót một chén trà, ánh mắt ngập ý cười, nhàn nhàn nhìn Từ Chiêu đang loay hoay trước gương.

“Tỳ còn cười được. Thật chẳng ra làm sao. Mau qua đây giúp ta một chút. Không biết là đã ngủ đến cái giờ nào rồi”.

“Muội gấp cái gì. Từ tối hôm qua muội còn chưa bỏ thứ gì vào bụng đâu, nhất định là đói chết. Sáng nay ta có chuẩn bị một ít cháo đậu đỏ, lát phải ăn xong rồi mới cho muội đi chơi”. Tiểu Nhan khẽ nhéo má Từ Chiêu, âu yếm nói.

Nàng bữu môi: “Ài, là ai nói ta đi chơi. Không có nha, người ta là đi làm chuyện đại sự”.

Tiểu Nhan nhẹ nhàng lấy chiếc lược chải lại tóc cho Từ Chiêu, vừa chải hai người vừa trò chuyện hết sức vui vẻ. Xong xuôi, Từ Chiêu đứng dậy chuẩn bị đi ra ngoài thì lại có tiếng gõ cửa, Tiểu Nhan vừa mở cửa thì thấy người đến là Yến Lân, trên tay còn đang cầm một khay gỗ nhỏ.

Dù là đã ở trong Hoàng cung nhưng riêng với Từ Chiêu, hân đặc biệt không ép nàng phải học theo quy củ. Luôn để nàng cảm thấy thoải mái như ở Mộc gia nên khi tới tìm nàng cũng không để thái giám đi trước truyền tin mà trực tiếp tự mình gõ cửa.

Vừa thấy Từ Chiêu, hân đánh giá nàng một lượt từ đầu đến chân, cảm thấy hài lòng mới buông khay nhỏ trong tay, đặt lên bàn nói: “Chiêu nhi lại đây, ta xuống bếp lấy được 2 chén cháo đậu đỏ của Tiểu Nhan chuẩn bị. Cùng ăn một chút, lát nữa chúng ta sẽ lên đường”.

“Huynh tự mình xuống bếp” – Từ Chiên cảm thấy nghi hoặc.

“Phải”.

“Huynh xuống đó làm gì? Chẳng phải chỉ cần cung nữ tới mang lên là được sao?”

“Tiện đường”.

“Nói káo. Huynh thì có việc gì ở gần thiện phòng mà tiện đường” – nàng tròn mắt, có chết cũng không tin.

Yến Lân hơi mất kiên nhẫn: “Có ăn không?”

“Ăn” – nàng nhanh tay ôm lấyb chén cháo, lập tức múc một thìa bỏ vào miệng.

Vừa ăn, nàng vẫn liếc nhìn Yến Lân, quan sát biểu hiện của hân. Nhưng trùng hợp là hân cũng đang nhìn nàng.

“Sao? Có phải huynh thấy muội giả nam trang rất tuần tú đúng không? Có phải ghen tị với muội đúng không? Nhất định là như vậy”.

“Phải, vô cùng tuần tú. Lớn thêm chút nữa muội sẽ như cái tên Từ Hàm kia, chỉ giới kéo tới phiền phức cho ta”.

“Nha, Từ Hàm ca ca bắt mắt như vậy sao huynh lại thấy phiền?”. Nói rồi, như chợt nhận ra điều gì đó. Từ Chiêu ghen hòng, suýt nữa thì phun hết cháo ra ngoài, lắp bắp nói: “Không... không lẽ... các người là ... là đoạn tị sao?”

Yến Lân gằn tím mặt, lập tức đưa tay cốc đầu Từ Chiêu một cái khiến nàng đau điếng người, ôm đầu ngã lãn ra đất gào ầm lên: “Các người có gian tình sao lại đánh ta? Hu hu, nhất định là giết người diệt khẩu. Bớ người ta, giết người, giết người”.

Thấy đáng về lãn lãn như heo bị chọc tiết của Từ Chiêu, Yến Lân cảm thấy buồn cười nhưng cũng không thể hiện ra mặt, chỉ hắng giọng: “Muội tốt nhất nên cầm miệng lại đi. Nếu không cũng đừng nghĩ ta sẽ đưa muội tới Trường Sinh doanh nữa”.

Người dưới đất nghe vậy lập tức im bật, ngoan ngoãn đứng dậy ăn hết chỗ cháo còn trong bát, sau đó ngồi nghiêm chỉnh chờ đợi.

Tiểu Nhan đứng bên cạnh thấy một màn vừa rồi không khỏi chép miệng: “Chiêu nhi, muội nên nhớ đây là Hoàng cung, không phải Mộc gia. Lại nói, Thái tử là để cho muội nói chuyện như vậy sao?”

Từ Chiêu đang định lên tiếng thì lại có người nhanh miệng hơn: “Không sao, nơi này cũng chỉ có người của ta. Hơn nữa Chiêu nhi rất thông minh, trước mặt người khác sẽ không như vậy”.

Nghe vậy, Từ Chiêu không khỏi cười thầm: “Nha, nguyên lai là tăng băng cũng biết nói tốt cho người khác. Chuyện lạ, chuyện lạ”.

Chưa tới một canh giờ sau, Từ Chiêu cùng Tiểu Nhan đã ngồi yên vị trong kiệu, Yến Lân cười ngửa đi ngay phía trước, một đường tới thẳng Trường Sinh doanh.

Khi bọn họ tới trước quân doanh, thị vệ thấy người đến là Thái tử liền quý xuống hành lễ, sau đó cũng không kiểm tra cổ kiệu phía sau, để bọn họ trực tiếp đi vào. Từ Chiêu thấy vậy nhũn mày không vui nhưng hiện tại nàng vẫn đang ngồi trong kiệu, không tiện lên tiếng nên đành nhịn xuống. Thầm nghĩ lát nữa nhất định sẽ nói với Yến Lân để hân chỉnh đốn lại.

Yến Lân dừng lại trước một doanh trưởng, hấn xuống ngựa rồi tự tay nhấc rèm kiệu lên giúp Từ Chiêu, sau đó bọn họ cùng tiến vào trong.

“Cát Kỳ” – vừa vào trong trường nhưng không thấy người, Yến Lân liền gọi. Vừa nghe tiếng, một thiếu niên từ sau bình phong ló mặt ra, thấy người đến là Thái tử, hấn tiến lên hành lễ: “Tham kiến Thái tử điện hạ”.

Yến Lân gật đầu, đưa tay về phía Từ Chiêu toan giới thiệu với Cát Kỳ nhưng chợt nhận ra không thấy bóng dáng nàng đâu. Đưa mắt nhìn lại thấy Từ Chiêu đã chạy lên phía trước thư án từ bao giờ.

Trước thư án xếp rất nhiều bảo kiếm, thu hút sự chú ý của Từ Chiêu. Thấy ánh mắt sáng rực của nàng, Yến Lân chỉ tỏ ra bất lực, thờ dài lắc đầu, còn Cát Kỳ lại vô cùng hứng thú nhìn Từ Chiêu rồi hào sảng nói: “Thì ra nha đầu thật yêu thích binh khí như vậy? Mới chỉ được nghe Thái tử kể lại ta còn không tin”.

Lúc này sự chú ý của Từ Chiêu mới trở lại trên người thiếu niên trước mặt, vóc người hấn vô cùng cao lớn, lưng thẳng, vai rộng, làn da bóng khỏe màu đồng, đôi mắt sáng ngời, nhìn nàng cười.

Liếc mắt qua cũng có thể cảm nhận hấn là một người thẳng thắn, cương trực, vì vậy nàng cũng không đề phòng, trực tiếp cười nói: “Huynh là Cát Kỳ ca ca? Gia gia có nhắc tới huynh, cũng vì vậy nên đề mới tới đây. Đề là Ch... à là Khả Khả. Huynh gọi đề là tiểu Khả đi. Rất mong được chỉ giáo”. Sau đó nàng cúi đầu hành lễ rất đúng mực với Cát Kỳ.

Yến Lân một bên nhìn thấy cảnh tượng này, khóe miệng giật giật: “Muội cũng không cần xưng hô như vậy, Cát Kỳ biết thân phận của muội”.

“Chẳng phải nữ tử không thể bước vào quân doanh nên muội mới phải giả nam trang đó sao? Dù gì cũng phải cẩn thận, đề muội xưng hô như vậy cho quen”.

“Ta nói muội rất không hiểu phép tắc, chào hỏi ai cũng là bộ dáng cọt nhà. Có gì mà gặp Cát Kỳ lại có thể ngoan ngoãn hành lễ như vậy?”

“Có sao? Muội mà không hiểu phép tắc thì trên đời này không còn kẻ nào biết lễ nghi đâu. Là có chuyện nhờ vả, đã nhờ vả phải biết cúi mình. Huynh mới là không hiểu phép tắc”.

Thấy Từ Chiêu nhanh miệng đối đáp với Yến Lân như vậy, Cát Kỳ vô cùng ngạc nhiên, dừng nói tới thân phận của hấn, chỉ riêng những kẻ từng nhìn thấy Yến Lân thôi cũng đã bị hấn khí trên người hấn bức tới toát mồ hôi lạnh. Vậy mà nay lại thấy một đứa bé không chút sợ hãi mà đáp trả như vậy. Cát Kỳ tuy cũng là kẻ phóng khoáng nhưng rất nghiêm chỉnh, cấp bậc quân thần chưa bao giờ làm trái. Vậy đây là có chuyện gì?

Thấy được suy nghĩ này trong ánh mắt Cát Kỳ, Yến Lân nhú mày nhìn Từ Chiêu: “Muội xem, trước mặt thuộc cấp của ta mà làm ta mất mặt như vậy? Đề ta cho muội xem, chính xác người muội nên lấy lòng ở đây là ai”. Sau đó hấn cũng không thèm nhìn tới sắc mặt Từ Chiêu, trực tiếp quay lưng ngồi vào vị trí chủ trường.

Thấy một loạt lời nói cùng hành động của Yến Lân rồi lại liếc nhìn khuôn mặt đang đỏ lên vì nhẹn cười của Cát Kỳ. Từ Chiêu thức thời hiểu ra: “Nha, thì ra Trường Sinh doanh cũng là của Yến Lân. Thảo nào Hoàng bá bá nói hấn muốn tự mình đem ta tới. Sao không nói sớm chứ, giờ thì hay rồi. Đắc tội với một tâng băng, lạnh chết ta”.

Sắc mặt Từ Chiêu như đưa đám khiến trong lòng Yến Lân không khỏi há hê nhưng nhất định không biểu hiện ra mặt, hấn nhàn nhã đem thẻ tre trên bàn giờ ra xem xét, tiện thể nghe Cát Kỳ báo cáo lại tình hình trong doanh mấy ngày qua, trực tiếp đem Từ Chiêu trở thành không khí.

Từ Chiêu mặt dờ dẩn, đứng ở giữa doanh trưởng, không biết phải làm thế nào. Mắt thấy hình như Cát Kỳ đã báo cáo xong, không còn chuyện gì làm, hấn liền đem mấy thanh kiếm khi nãy ra xem xét một lượt rồi ngồi một bên lau chùi cẩn thận, không có ý rời đi.

Nàng đưa mắt quan sát một lượt, trong trường ngoài gian phòng để nghỉ sự nơi nàng đang đứng ra thì chỉ còn một gian nhỏ phía sau bình phong. Bên trong chỉ xếp một chiếc giường cùng một bàn trà nhỏ. Thấy vậy trong đầu Từ Chiêu liền lóe lên một suy nghĩ, ánh mắt giao hoạt liếc nhìn Yến Lân: “Hừ, thách thức ta. Đề ta bồi cho huynh đen luôn một thẻ”.

Từ Chiêu đứng giữa doanh trưởng, tỏ vẻ ngây ngô hỏi: “Cát Kỳ, có phải thường ngày huynh đều ở đây không? Khi nãy ta mới thấy huynh từ sau bình phong đi ra”.

“Phải, thường ngày ta đều ở trường này”.

“Vậy đây có phải doanh trưởng của Lân ca ca không?”

Cát Kỳ thấy hơi kỳ lạ nhưng vẫn kiên nhẫn trả lời: “Phải, đây là chủ trường, tất nhiên là của Thái tử rồi”.

Chỉ chờ có vậy, Từ Chiêu lập tức phẫn nộ, chỉ thẳng vào mặt Yến Lân mà thét: “Tên Yến Lân kia, nguoi chưa về nhà chồng đã hồng hạnh vượt tường. Nhân lúc Từ Hàm ca ca không ở đây nguoi dám bao nuôi kẻ khác. Nguoi đội nón xanh cho Từ Hàm ca ca nhà ta”.

Vừa dứt lời, Yến Lân giật bản mình, mặt xám như tro, còn Cát Kỳ thì ngo ngác, Tiểu Nhan nhin cười đến nỗi nước mắt chảy ra giàn giụa.

Yến Lân phẫn nộ đập tay xuống bàn, bắn ánh mắt như hung thần ác sát về phía Từ Chiêu làm nàng sợ ngây người, sống lưng lạnh toát, nhanh chóng chạy ra khỏi trường. Vừa chạy vừa quay đầu thét lớn: “Bớ nguoi ta, giết nguoi, giết nguoi diệt khẩu. Yến Lân ta nói cho nguoi biết, ta sẽ mách Từ Hàm, nguoi đừng mơ bước qua cửa nhà ta”.

Khỏi cần nàng phải thét lớn đến vậy, quân doanh vốn nhiều quân sĩ đi tuần. Khi nãy binh sĩ đứng canh trước cửa trường cũng nghe được thanh âm như gà gáy của nàng từ bên trong, sắc mặt không khỏi trắng bệch, sững sờ không tin nổi vào mắt mình. Cự nhiên lại có kẻ dám chỉ thẳng mặt Thái tử điện hạ mà mắng.

Sau lại nhìn thấy tiểu hài tử phi thân chạy đi, lúng túng không biết có nên bắt hấn không. Nhưng lại nghĩ chuyện này không thể truyền ra ngoài nếu không thanh danh của Thái tử cũng không còn. Vì vậy, một vài tên lính đuổi theo, toan tóm lấy Từ Chiêu nhưng thân thủ của nàng rất tốt, lúc nghĩ gần bắt được thì nàng lại tránh thoát, hết chui bên này bên nọ lại trèo cả lên cây, vừa chạy vừa cười.

Nhiều lính sĩ tức khí, thi nhau đuổi theo Từ Chiêu, thành ra ngay trước doanh trưởng loạn thành một đoàn. Yến Lân, Cát Kỳ cùng Tiểu Nhan bước ra thấy cảnh tượng như vậy không khỏi nhủ mảy.

Cát Kỳ quát lớn khiến tất cả binh sĩ ngưng lại, lập tức quỳ rạp xuống đất hành lễ. Từ Chiêu vẫn đứng thẳng giữa đám người, bày ra dáng vẻ chán nản, nhìn Yến Lân rồi lắc đầu.

Trong lúc mọi người nghĩ Yến Lân sẽ trị tội Từ Chiêu, nào ngờ lại nghe thấy nàng mở miệng trước: “Khi nãy đề đùa hơi quá trớn, huynh đừng giận. Bất quá, đề có chuyện khác muốn nói”.

Yến Lân vẫn có chút hậm hực: “Chuyện gì?”

“Huynh đoán xem những binh sĩ này, bao giờ thì bị nguoi ta chém chết?” – Từ Chiêu thản nhiên hỏi.

Những người xung quang nghe vậy đều tròn mắt kinh ngạc, không hiểu đứa trẻ này là đang nói cái gì.

Đáy mắt Yến Lân thoáng dao động, qua nhiều lần tận mắt chứng kiến, hẳn biết Từ Chiêu sẽ không nói mấy lời vô nghĩa nên cũng im lặng, ý bảo nàng nói tiếp.

Nàng chuyển hướng, hỏi chúng binh sĩ vẫn đang quỳ dưới đất: “Các huynh hân là không muốn chết chứ. Đã không muốn chết, vậy sao còn quỳ?”

Mọi người nghe vậy thì cảm thấy khó hiểu, hai mắt nhìn nhau rồi lại nhìn về phía Thái tử, không dám phi lễ.

Yến Lân nheo mắt, hẳn muốn biết Từ Chiêu định làm gì, phát tay ra lệnh cho bọn họ đứng lên.

Từ Chiêu nhanh chóng tiến đến bên cạnh Yến Lân, nhìn hân hỏi: “Ca ca, đệ có thể sai bảo bọn họ một chút được không?”

Vài tướng sĩ trong lòng hơi tức giận, nhìn thế nào cũng chỉ là một tiểu hài tử miệng còn hơi sữa, cũng không phải là hoàng thân quốc thích gì nhưng lại cả gan mạnh miệng, muốn sai bảo bọn họ.

Chẳng ngờ, lại thấy Thái tử gật đầu chấp thuận, tuy là không phục nhưng cũng chỉ có thể để trong lòng, không dám thể hiện ra.

Lúc này, Từ Chiêu chậm rãi nói: “Phiền các huynh chỉnh đốn lại hàng ngũ một chút. Đứng thế này ta không biết có bao nhiêu người nữa”.

Mọi người nghe lệnh, nhanh chóng xếp thành hàng ngũ chỉnh tề ngay trước mặt Từ Chiêu.

Thấy mọi thứ đã có vẻ trật tự hơn, Từ Chiêu hít lấy một hơi sau đó đồng dục nói: “ Trước tiên, đệ tên là Khà Khà, các huynh có thể gọi đệ là Tiểu Khà. Xin chào mọi người”. Nàng hơi gật đầu coi như chào hỏi.

Vừa nhắc tới tên nàng, vài binh sĩ không nhận được phì cười, nam nhi sao lại có một cái tên kỳ cục như vậy.

Yến Lân lại thấy bộ dáng chào hỏi quen thuộc của nàng, không khỏi đen mặt. Hân hắng giọng làm quân sĩ phía dưới cũng an tĩnh lại.

Mắt thấy toàn bộ quân sĩ trước mặt xếp hàng rất nghiêm chỉnh, lưng thẳng, hai chân khép lại, tư thế đứng nghiêm. Từ Chiêu cười nhẹ, nói liền một hơi: “Các huynh đừng câu nệ. Đệ là có chuyện muốn trao đổi một chút, vậy nên phiền các huynh thả lỏng. Chân phải bước sang ngang, rộng bằng vai. Hai tay chấp sau lưng. Mắt nhìn thẳng”.

Chúng tướng sĩ nghe xong ai cũng đứng hình khó hiểu, không biết Từ Chiêu muốn gì nhưng vẫn lục tục làm theo.

Sau lại nghe nàng nói: “Từ giờ các huynh hãy làm quen với việc này. Tuy hành quân nhiều, thể lực tốt nhưng đứng lâu cũng sẽ mỏi. Khi nào tướng lĩnh hô “Nghiêm” các huynh giữ nguyên tư thế lưng thẳng, mắt nhìn thẳng, chân khép lại, hai tay buông lỏng như khi nãy. Còn khi nào tướng lĩnh hô “Nghỉ” thì các huynh chuyển sang tư thế này. Nên nhớ là làm theo hiệu lệnh. Giờ đệ sẽ làm mẫu cùng các huynh”.

Nói rồi nàng cũng chuyển sang tư thế nghỉ, sắc mặt hoàn toàn trở nên nghiêm nghị, miệng hô lớn: “Nghiêm”.

Nhưng chỉ có một mình nàng làm còn các quân sĩ trước mặt vẫn ngây ra như phỗng.

Từ Chiêu vẫn kiên trì, vừa tự mình làm theo, vừa lần lượt hô từng câu, từng câu hiệu lệnh, hết sức rõ ràng, dứt khoát.

Ban đầu cũng có vài ba quân sĩ làm theo động tác của nàng, dần dần số quân sĩ làm theo cũng tăng lên. Cuối cùng là toàn bộ nhóm quân sĩ trước mặt nhất loạt làm theo hiệu lệnh của nàng, theo hàng lối chỉnh tề, đều tăm tắp.

Bỗng Từ Chiêu đột ngột tăng thanh âm, gần như là gào lên. Với vóc người nhỏ bé của nàng, việc hô khẩu lệnh trở nên khá chật vật. Bất giác toàn bộ quân sĩ đồng thanh hô vang hiệu lệnh cùng Từ Chiêu.

Thanh âm của họ vang dội khắp quân doanh, thu hút không ít quân sĩ khác kéo tới xem náo nhiệt. Tạo nên một cảnh tượng tráng khí ngút trời.

Bạn đang đọc truyện *Vì Sự Tới Đón Người, Vì Sự Sợ Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Chỉ là bực tức nên tiện tay

Từ Chiêu vô cùng mãn nguyện trước biểu hiện này của chúng quân sĩ. Chỉ khí của họ vẫn cao ngút trời chỉ có điều là không được đào tạo bài bản mà thôi.

Lợi dụng thời khắc này, nàng phi thân đứng trên một bực gỗ, đồng dục hét lớn: “Đại Minh ta lãnh thổ ngút ngàn. Có thể dễ dàng cúi đầu xưng thần trước các nước chư hầu không?”

Trước câu hỏi của Từ Chiêu, cả quân doanh trở nên sôi sục, ngay cả trong lòng những tướng sĩ kéo đến để xem náo nhiệt cũng trào lên một cảm xúc rạo rực khó tả. Toàn bộ tướng sĩ đều đồng thanh hô lớn: “Không thể!”.

Từ Chiêu hơi bất ngờ vì trong những tiếng hô vang có cả giọng của Cát Kỳ đang đứng phía sau. Quay đầu lại nhìn chỉ thấy trong ánh mắt hân giờ đây như chứa đựng một ngọn lửa chỉ thực chờ bùng cháy.

Nàng mỉm cười quay lại nhìn vào gương mặt của từng người: “Các huynh chính là những tráng sĩ kiên cường nhất Đại Minh. Nam nhân Đại Minh có thể dễ dàng quỳ gối không?”

“Không thể!”.

“Đúng, nam nhân Đại Minh ta không thể quỳ gối trước bất kỳ thứ cường quyền ngoại bang nào. Để được như vậy thứ chúng ta cần chính là khác biệt. Chúng ta phải khác biệt về sức mạnh, ý chí và cả trái tim

Nam nhân Đại Minh phải mạnh mẽ nhất.

Nam nhân Đại Minh phải có ý chí sắt đá kiên cường nhất.

Nam nhân Đại Minh đều có trái tim ấm áp nhất.

Lê dân bá tánh ngoài kia chính là người thân của các người.

Đại Minh chính là nhà của các người.

Các người chính là đôi cánh che chở khắp lãnh thổ Đại Minh.

Có đúng không?”.

“Đúng”.

Nói đến đây, Từ Chiêu chợt nhớ tới Hồng Tang, nàng có chút nghẹn ngào nói tiếp: “Trong số các người có ai đã từng nhà tan cửa nát, đã từng phải chia lìa với người thân, đã phải rời xa nơi chôn nhau cắt rốn của mình chỉ vì sự tàn phá của bọn phản loạn chưa?”

Toàn bộ quân sĩ có người im lặng cúi đầu, có người trẻ tuổi hơn thì cắn răng, hốc mắt đỏ hồng...

“Đất nước có chiến loạn, phiên vương ngấm ngầm cấu kết với ngoại bang hòng phá hủy Đại Minh chúng ta. Bọn chúng muốn phá nhà các người, giết cha mẹ, nhai từ của các người, làm nhục nương tử của các người, giày xéo đất đai của các người. Các người có chịu để yên cho bọn chúng làm vậy không?”

“Không thể”. Đáp lại Từ Chiêu chính là những ánh mắt rực lửa, tiếng gầm vang vọng khắp cả vùng trời.

“Được. Chiến sĩ Đại Minh chúng ta nhất định không cúi đầu khuất phục trước bất cứ kẻ nào. Chúng ta phải tiến lên, giành lại non sông, giành lại những tháng ngày an bình thịnh vượng, nhà nhà ấm no, người người có cơm ăn áo mặc. Nhất định... trả lại hết những gì chúng đã gây ra cho chúng ta.

Hỡi những chiến sĩ Đại Minh, hãy nâng cao đầu lên cho ta, cùng sống vai chiến đấu, vì Đại Minh sớm ngày khôi phục, vì tự do dân tộc.

Tất cả vì Đại Minh”.

Toàn quân doanh cùng đồng thanh đáp lời: “Tất cả vì Đại Minh ~ Tất cả vì Đại Minh!”.

Lúc này Từ Chiêu mới thở ra một hơi, nãy giờ gào thét làm nàng khát khô cả cổ, gật đầu nói: “Các huynh đệ gắng sức luyện tập, giữ gìn thân thể, chúng ta phải chà đạp bọn phản loạn ấy”.

Phía dưới có vài tướng sĩ hào sảng đáp lại: “Khả Khả tiểu đệ hôm nay khiến chúng ta được mở rộng tầm mắt. Tại hạ hết sức khâm phục”, “Đúng, không ngờ tiểu đệ còn nhỏ lại có bản lĩnh lớn tới vậy”, “Từ nay chúng ta là huynh đệ tốt”.

Bên dưới, một đoàn người nhất loạt vỗ tay làm cho không khí trong quân trở nên náo nhiệt hẳn lên.

Cát Kỳ quan sát Từ Chiêu, thấy nàng đã có vẻ thấm mệt, liền ra lệnh cho quân sĩ tản ra, trở về vị trí của mình. Hắn xoay người, đưa tay làm động tác mời. Cả bốn người trở lại trong trướng.

Vừa vào trướng, Tiểu Nhan nhanh tay rót cho Từ Chiêu một chén nước, còn cẩn thận dặn nàng uống từ từ.

Từ Chiêu vừa uống cạn một chén nước lại muốn uống thêm chén nữa, báo hại Tiểu Nhan phải rót nước cho nàng liên tục.

Nàng ta không khỏi chép miệng: “Khi này ta thấy muội gào lớn lắm cơ mà. Sao giờ lại như một lão nhân sắp đứt hơi vậy?”

“Tỷ không thấy lúc đó có rất nhiều người sao? Ta thấp bé như vậy, không gào lên nhất định họ cũng chẳng thèm để ý đến ta”.

“Tiểu Khả muội,... À, đệ đệ. Những lời ban nãy là muội nghe được ở đâu vậy?” – Cát Kỳ nghi hoặc hỏi.

“Huynh nhất định là nghĩ đệ nhỏ tuổi nên không thể nghĩ được ra những điều như vậy phải không? Huynh nên tin tưởng đệ chính là rất thông minh. Có phải mới vừa rồi đệ rất oai phong phải không? Cảm giác cũng không tệ nha, Ha ha ha...”.

Thấy bộ dạng Từ Chiêu lại trở nên trẻ con như vậy, Yến Lâm khẽ cười, nhưng trong lòng hắn vẫn thắc mắc một chuyện, liền lên tiếng hướng tới Từ Chiêu hỏi: “Chiêu nhi, khi này không phải tự nhiên mà muội làm loạn lên như vậy?”

“Phải, muội không rành để làm mấy chuyện vô nghĩa. Huynh là người cầm quân, có vài đạo lý chẳng lẽ huynh không hiểu. Trên một bàn cờ, nếu những quân cờ của huynh không thể dùng. Vậy thì không còn gọi là đánh cờ nữa. Bởi vì huynh đã thua ngay từ đầu rồi”.

“Muội thấy họ không thể dùng? Đó đều là những binh sĩ được Đại Minh ta dốc lòng rèn giũa hết sức cẩn thận”.

“Nếu đem ra so với tư binh Mục gia thì huynh thấy sao?”

Cát Kỳ nghe vậy liền nhún mày: “Quả thật Mục gia quân là cánh quân tinh nhuệ nhất của chúng ta lúc này nhưng không thể đem so sánh họ được. Đại quân triều đình có số lượng rất lớn, trên trăm vạn quân, còn Mục gia quân chỉ chiếm tới hơn 1 vạn quân. Để luyện binh như vậy không phải ngày một ngày hai mà thành”.

Từ Chiêu nghe vậy chỉ nhìn chằm chằm vào Yến Lâm, nàng đứng dậy vừa đi tới trước thư án vừa nói với Cát Kỳ: “Đệ không bảo huynh phải tôi luyện cho từng người một, đúng là không còn nhiều thời gian. Máu chốt hiện giờ là chúng ta cần một đội quân có tổ chức. Quân đội nhất định phải có chế độ nghiêm ngặt của quân đội, quân nhân phải có tổ chất cần cù của quân nhân, chứ không phải một đội quân ô hợp bạ đâu đánh đấy”. Giọng điệu của nàng vô cùng sắc bén, xen lẫn vài tia giận dữ khiến những người trong phòng không khỏi giật mình.

Bước tới thư án, Từ Chiêu vươn tay trái một tờ giấy lên mặt bàn. Tay nàng cầm bút lông, vừa định hạ bút thì hơi ngừng lại, thiết nghĩ viết bút lông phải rất tỉ mỉ, không thể viết nhanh được. Nàng liền đảo bút, dùng đầu còn lại chấm vào nghiên mực, bắt đầu viết.

Những người có mặt trong trướng đối với tư thế cầm bút kỳ quái của Từ Chiêu không khỏi kinh ngạc tự hỏi, cầm bút như vậy cũng có thể viết sao?

Chỉ thấy tốc độ viết của Từ Chiêu thật sự rất nhanh, trong khi người khác còn đang nghiên cứu tư thế cầm bút kia thì nàng cũng đã viết kín một mặt giấy.

Chưa tới một khắc, Từ Chiêu dùng bút, ngừng đầu lên, sống lưng thẳng tắp, đôi mắt sáng quắc không lấy một tia dao động. Vừa đưa sấp giấy tới trước mặt Yến Lâm, Từ Chiêu lập tức

quay người bỏ đi, không nói một lời.

Ba người còn lại đều có chung cảm giác như nằng đang giận, Tiểu Nhan thấy vậy cũng không nói lời nào chỉ gật đầu với Yến Lâm rồi theo sau Từ Chiêu đi ra ngoài.

Trên trán Yến Lâm không khỏi nổi lên 3 vạch hắc tuyến, có lẽ đây là lần đầu tiên hắn thấy Từ Chiêu giận như vậy. Ánh mắt dừng lại ở nét chữ trên sấp giấy của nằng, đôi mắt trước nay không để lộ ra quá nhiều cảm xúc thoáng hiện lên vẻ kinh ngạc.

Dù từ thể cảm bút của nằng có chút kỳ quái nhưng nét bút lại vô vùng đồng nhất, từng nét từng nét tú lẹ bay bổng nhưng lại như ẩn chứa linh khí hơn người. Yến Lâm là người luyện chữ, cũng từng nhìn qua vô số chữ viết nhưng chưa thấy nét chữ nào có thần như vậy.

Nhưng điều khiến hắn phải kinh ngạc không dừng ở nét chữ mà là những gì Từ Chiêu vừa viết ra.

Trên mặt giấy, nằng viết ra một loạt những phương thức cầm quân, luyện binh vô cùng mới lạ. Tuy mới chỉ đọc lướt qua cộng thêm có vài từ ngữ kì lạ nhưng Yến Lâm vẫn hiểu được đại khái ý tứ của Từ Chiêu.

Hắn đưa sấp giấy cho Cát Kỳ, bảo hắn cùng đọc. Ban đầu Cát Kỳ còn mù mờ không hiểu nhưng cũng chỉ mới đọc lướt qua, hắn không khỏi trợn mắt há mồm. Cảm giác như sấp giấy trong tay nặng tựa ngàn cân.

Hắn ngừng đầu lên nói với Yến Lâm: “Điện hạ, loại binh pháp này vô cùng khác lạ nhưng lại có sức ảnh hưởng rất lớn. Tuyệt đối không thể để lọt ra ngoài được”.

Yến Lâm thờ dãi rồi cũng gật đầu: “Người cẩn thận một chút. Lập tức sắp xếp, truyền tin cho các tướng lĩnh. Chúng ta còn phải bàn bạc kỹ lưỡng, thực hiện theo như những ghi chép đó. Thông nhất toàn quân”.

“Mặt tướng tuân lệnh”. Cát Kỳ gấp gọn sấp giấy lại, cất vào trong lồng ngực rồi nhanh chóng bước ra ngoài.

Trong trường chỉ còn lại một mình Yến Lâm, hắn quay người lại nhìn toàn bộ lãnh thổ Đại Minh trên tấm bản đồ da dê căng phía sau thư án. Ánh mắt vốn lạnh lẽo nay lại xen lẫn vài tia như hòa hiềm thấy, trong lòng bất giác hiện lên gương mặt cương nghị khác thường của Từ Chiêu, thâm tán thường nằng quả thật là một kỳ tài hiếm có.

Từ Chiêu lúc này đang đi lòng vòng khắp quân doanh, bỗng nhiên hắt xì mấy cái, trong lòng chợt thấy hơi chợt dạ. Khó hiểu về cảm giác của chính mình, Từ Chiêu quay đầu tìm đường trở về doanh trường được chuẩn bị sẵn cho nằng.

Nếu nói Từ Chiêu là kỳ tài thì cũng không đúng, khi này do nằng nghĩ đến cái chết của Hồng Tang cùng lý do vì sao những người như hắn và Mục Từ đang sống cuộc sống vô cùng êm đẹp lại đều trở thành cô nhi, đều trở thành những đứa trẻ không có tuổi thơ mà lớn lên.

Lại nghe đến những lời Cát Kỳ nói ra khiến nằng không khỏi nghĩ là hắn cố tình thoái thác. Vì vậy mới trở nên tức giận, tiện tay viết ra một đồng kiến thức quân sự hiện đại mà nằng biết.

Nghĩ lại thì hình như đây là lần đầu tiên Từ Chiêu tức giận trước mặt người khác.

Trên đường, những quân sĩ nhìn thấy nằng đều vẫy tay chào hỏi, Từ Chiêu liền cười nói, đáp lại vô cùng tự nhiên. Tâm trạng cũng do đó mà thoải mái hơn. Nằng nán lại, trò chuyện đôi ba câu với các binh sĩ, quên luôn ý muốn trở về doanh trường.

Tiểu Nhan đi theo phía sau chỉ chăm chú quan sát nằng, không lên tiếng. Thấy Từ Chiêu không còn nhũn nhặn nữa, nằng ta mới khẽ mỉm cười.

Ban đầu thấy y phục của Từ Chiêu đều là đồng dạng với Thái tử, lại là người được đích thân Thái tử dẫn đến khiến chúng binh sĩ có vài phần kiêng kị, sau thấy nằng có những lời nói cùng hành động quá phận làm cho bọn họ có đôi chút ác cảm.

Nhưng một màn vừa rồi lại khiến cho ai nấy cũng phải có cái nhìn khác về đứa nhỏ này, không thể xem vớ rác đáng mà coi thường nằng được.

Trò chuyện một hồi lại thấy nằng chỉ giống như một tiểu hài tử bình thường, thấy thứ gì hay ho là tròng mắt cũng sẽ sáng lên, nghe bọn hắn kể chuyện chinh chiến nơi sa trường miệng cũng sẽ há hốc kinh ngạc.

Nhìn Từ Chiêu như vậy, chúng binh sĩ ai nấy cũng có cảm giác như mình mới có thêm một tiểu đệ đệ. Cũng vì vậy mà càng trở nên thân thiết, xưng huynh gọi đệ.

Ngay hôm đó, toàn bộ những vừa chuyện xảy ra ở Trường Sinh doanh đều bị bịt kín, không để một chút tin tức nào lọt ra ngoài.

Mấy ngày sau, trong tầm cung, Thái hậu đang nhàn nhã thưởng trà, nghe một thái giám quý gối giữa điện bẩm báo tin tức.

“Người nói sao, đứa nhỏ đó được Yến Lâm đưa tới Trường Sinh doanh?”

“Khởi bẩm Thái hậu, đúng là như vậy. Tin tức mà nô tài nhận được nhất định không sai”.

“Yến Lâm ơi Yến Lâm, người càng bảo vệ thứ tiện dân đó bao nhiêu thì càng cho thấy nó chính là điểm yếu của người. Để ta xem, người có thể thời thời khắc khắc bảo vệ nhà đầu đó được không? Hừ. Dám khiêu chiến với tôn nghiêm của ta chính là tìm đường chết”.

Thái hậu nheo mắt, đặt chén trà trong tay xuống, sắc mặt trở nên dữ tợn, khiến tất cả thái giám, cung nữ trong điện cúi gằm mặt xuống, không dám hé răng nửa lời.

Từ Chiêu lưu lại Trường Sinh doanh đã được sáu ngày, Yến Lâm cũng chưa từng đề cập tới chuyện giúp nằng luyện kiếm nhưng chuyện này Từ Chiêu cũng không gấp. Bởi vì nằng cũng cảm nhận được trong sáu ngày qua, Yến Lâm đã làm cho Trường Sinh doanh thật sự thay đổi. Toàn bộ quân doanh như khoác lên mình một thứ khí thế mới.

Phải nói, năng lực của Yến Lâm thật sự tốt, chỉ dựa vào một số kiến thức sơ sài mà nằng viết ra, hắn cư nhiên có thể áp dụng một cách rất nhanh chóng, chín chu.

Ngày ngày thấy doanh trường của hắn, kẻ ra người vào liên tục, trên thư án bày một chồng lớn chiếu thư cần xử lý.

Từ Chiêu rất thức thời không làm phiền hắn, thi thoảng nằng có tới chủ trường kiểm sách để đọc, không thì cũng tự mình nghiền ngẫm, ghi chép cẩn thận phương pháp luyện kiếm.

Một bên là Yến Lâm ngồi trên thư án xử lý chuyện chính sự, một bên là Từ Chiêu ngồi trên một bàn sách nhỏ cặm cụi viết. Cả hai người đều im lặng làm việc riêng của mình.

Mới đầu thuộc hạ của Yến Lâm tiến vào bẩm báo tin tức còn chần chừ khi thấy Từ Chiêu cũng ngồi trong doanh trường, Yến Lâm rất tự nhiên, phất tay bảo hắn tiếp tục.

Nhìn Từ Chiêu như chỉ làm việc của mình, không hề để ý đến những chuyện xung quanh nhưng kỳ thực là tất cả nằng đều để tâm đến.

Thi thoảng nghe xong một vài tin tức nàng cũng sẽ mở miệng nói đôi ba câu rồi lại im bất, như thể người vừa lên tiếng không phải nàng vậy. Điều này khiến nhiều thuộc hạ của Yến Lân vô cùng sùng sốt.

Thậm chí, chỉ chờ Yến Lân ra lệnh là bọn hán sẽ động thủ với Từ Chiêu. Nhưng kì lạ là lại thấy chủ tử của mình rất lưu tâm đến lời nói của đứa bé kia, hơn nữa còn dựa theo những điều nàng nói mà đưa ra quyết định.

Vì vậy mà bọn họ cũng sớm quen thuộc với sự hiện diện của Từ Chiêu.

Nhìn hai người bọn họ như vậy, vô tình hiện lên vài điểm ấn ý đến kì lạ.

Bạn đang đọc truyện *Vi Sư Tới Đón Người, Vi Sư Sơ Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Thắng thật nhiều bạc

Buổi tối, nếu không có chuyện gì cấp bách, Yến Lân và Cát Kỳ luôn sắp xếp dùng bữa cùng Từ Chiêu nhưng vẫn luôn nói mấy chuyện trong quân làm Từ Chiêu thờ dài ngán ngẩm.

Chán nản gầy gầy chén cơm trước mặt, bộ dạng ủ dột khiến hai người còn lại không khỏi liếc nhìn.

"Đệ đệ đây là làm sao? Những món này không hợp khẩu vị của đệ?" Cát Kỳ hết sức quan tâm hỏi.

Từ Chiêu lắc đầu, gương mặt phụng phịu đáp: "Không phải đồ ăn không hợp khẩu vị mà vấn đề chính là ở hai người đó. Xem xem, không phải hành quân đánh trận thì cũng là chuyện lương thảo. Các người bàn cả ngày còn chưa đủ sao? Giờ còn đem cả mấy chuyện đó lên bàn ăn. Đệ đã chán muốn chết rồi. Từ giờ khác này, ăn cơm chính là ăn cơm. Bỏ tạm mấy vấn đề rắc rối đó ra sau đầu đi".

Thấy bộ dạng mất kiên nhẫn của Từ Chiêu, Cát Kỳ ha ha cười: "Thì ra đầu óc tiểu đệ cũng như đứa trẻ bình thường a. Ta còn tưởng đệ thích bàn chuyện chính sự chứ", sau đó cũng chăm chú ăn cơm, không nói thêm lời nào.

Sắc mặt Từ Chiêu như dần chuyển sang màu xám. Đợi một lúc vẫn thấy hai người trước mặt tuyệt nhiên im lặng, đã vậy Yến Lân còn bày ra dáng vẻ ăn cơm hết sức tao nhã.

Từ Chiêu như muốn bùng nổ: "Ta nói nghe này, hai người ăn cơm không bàn chính sự thì cũng có thể bàn chuyện khác a. Ăn cơm quá im lặng như vậy có phải có chút quỷ dị không?"

"Ừm, đệ nói phải. Vậy khi dùng bữa thì chúng ta nên nói chuyện gì?"

"Cát Kỳ, huynh có thật là tướng quân tay nắm trọng binh không? Sao có lúc ta thấy huynh còn ngô nghê hơn cả một tiểu hài tử vậy?"

Nàng quả thật không biết phải nói gì với hai người này nên đành chuyển chủ đề.

"Đệ ở đây đã mấy ngày rồi, việc luyện binh khi xem ra phải tạm gác lại, giờ cũng không phải lúc thích hợp. Đẳng nào cũng không có việc gì làm nên đệ muốn học cưỡi ngựa".

Cát Kỳ nghe vậy, hào sảng cười: "Được, cũng không phải chuyện gì khó. Ngày mai ta sẽ kiếm một binh sĩ cưỡi ngựa tốt tới dạy cho đệ".

"Còn phải cho đệ một con ngựa thật tốt nữa. Nhất định phải là Hãn Huyết bảo mã, Xích Thổ, Bạch Long, ... không được kém. Đệ phải cưỡi đại mã, là đại mã a". Từ Chiêu phùng mang trợn mắt, tay chân khua loạn tỏ vẻ hết sức khí thế.

Cát Kỳ thấy vậy còn hào phóng ném cho nàng một ánh mắt chăm chọc rồi nói: "Nha, chưa thấy hài tử nào lại tham lam tới mức này. Đệ còn nhỏ tuổi, chỉ có thể cưỡi được ngựa con thôi. Chớ sốt ruột, ngày mai ta sẽ dẫn đệ tới chọn một con ngựa hiền lành một chút".

Hai người thản nhiên, vừa trò chuyện vừa ăn cơm. Chỉ có Yến Lân là từ đầu tới cuối không hề lên tiếng. Từ Chiêu cũng mặc kệ, không muốn quản cái miệng của hán.

Sáng sớm hôm sau, Từ Chiêu vẫn đang ngủ ngon lành đã bị Tiểu Nhan dựng dậy. Thì ra Cát Kỳ đã sớm cho người tới báo nàng chuẩn bị, hán sẽ dẫn nàng tới bãi tập để chọn ngựa trước.

Nhìn bộ y phục được chuẩn bị sẵn trên bàn, Từ Chiêu không khỏi thờ dãi: "Lại là từ sắc. Tại sao y phục của ta đều trở thành màu sắc này hết? Tiểu Nhan tỷ, muội nhớ là có đem theo một bộ cẩm bào màu xanh nhạt. Tỷ tìm giúp muội".

Lát sau, Tiểu Nhan đem ra bộ y phục đúng ý Từ Chiêu. Kỳ thực, đó là bộ y phục do nàng tự vẽ khi ở Mộc phủ rồi nhờ nữ mẫu đem đi may lại, chuyên để mặc những lúc cần vận động nên hết sức gọn nhẹ. Ban đầu mọi người đều cảm thấy y phục đó có chút kỳ lạ nhưng khi mặc lên người quả thật rất tiện lợi, hơn nữa cũng rất đẹp. Từ Chiêu còn đặt làm riêng cho Từ Hàm một bộ, đáng người hán cao, mặc lên trông rất có khí chất.

Chuẩn bị xong xuôi, nàng ra ngoài, vừa lúc thấy Cát Kỳ đi tới. Cả nàng cùng Tiểu Nhan, một trước một sau đi theo hán tới trại ngựa.

Tiểu hài tử đứng trên sườn dốc, một thân y phục xanh nhạt, đôi mắt trong suốt sáng ngời, thoát nhìn vô cùng xinh đẹp đáng yêu. Có điều nàng đang vận nam trang nên người ngoài nhìn vào cũng chỉ nghĩ nàng là một nam hài hết sức sáng sủa mà thôi.

Từ Chiêu nhìn thoáng qua hơn mười con ngựa trước mắt, toàn bộ đều là ngựa con, trông hết sức dễ thương.

Mã phu đứng trong chuồng ngựa tươi cười hỏi: "Thế nào, tiểu tử thấy vừa mắt con ngựa nào? Chỗ ngựa này tùy ý cho người lựa chọn".

Ánh mắt Từ Chiêu sáng lên, tỏ vẻ thích thú: "Mã phu đại ca, đệ không biết xem ngựa. Con mắt của huynh tốt như vậy, huynh giúp đệ xem xem có con ngựa nào dễ bảo một chút. Đây là lần đầu tiên đệ cưỡi ngựa".

Mã phu kia nghe thấy Từ Chiêu thành thật như vậy, lại thấy nàng tỏ vẻ rất tin nhiệm mình nên càng hứng trí, gật đầu vỗ ngực đáp: "Được, tiểu tử yên tâm, đại ca sẽ chọn cho người con ngựa tốt nhất ở đây".

Lại nói, kể từ lần Từ Chiêu đứng trước biết bao người, thân hình nhỏ bé mà đông đặc hồ vang từng câu từng chữ khích lệ sĩ khí binh lính, khiến cho danh tiếng của nàng trong quân doanh cũng không nhỏ. Hơn nữa, mấy ngày vừa qua, cứ rảnh rỗi nàng lại dạo chơi một vòng khắp quân doanh nên sớm đã quen thuộc với mọi người.

Trong chuồng ngựa, Từ Chiêu còn đang vui vẻ trò chuyện thì có một binh sĩ tiến vào báo có thái giám tới truyền tin.

Nàng hiểu kỳ bước ra ngoài thì thấy một tiểu thái giám dắt theo một chú ngựa con đứng đợi sẵn. Hắn cúi đầu hành lễ với Cát Kỳ sau đó vui vẻ bẩm báo: “Nô tài phụng mệnh Thái tử đem ngựa tới giao cho Khả Khả tiểu huynh đệ. Thái tử còn nói con ngựa này trước nay chưa nhận chủ nên cũng chưa có tên, tùy ý đề Khả Khả quyết định”.

“A?”. Cả Cát Kỳ lẫn mã phu nghe vậy đều sững sốt, không hẹn mà đồng thanh kêu lên một tiếng.

Từ Chiêu lấy làm khó hiểu. Đưa mắt nhìn, thấy phía sau là một con ngựa nhỏ, toàn thân đen tuyền, màu lông sạch sẽ bóng mượt, hai tai dựng đứng, mắt sáng có thần, bốn chân thẳng tắp khi đi chuyển còn phản chiếu ra ánh sáng từ sắc nhè nhẹ, nhìn qua cũng đủ biết là ngựa quý.

Nhưng khóe miệng Từ Chiêu lại không khỏi co giật, thầm nghĩ: “Kể cho thái giám này không nói là ngựa do ai đưa tới thì liếc mắt cũng có thể biết được. Chỉ Yến Lân mới có sở thích này. Không chỉ y phục, ngay đến cả một con ngựa mà hắn cũng biến ra màu tím được. Quái dị, chính là quái dị a”.

Mã phu không khỏi suýt xoa: “Không ngờ Thái tử lại ban con ngựa này cho người. Tiểu tử, phúc khí của người thật tốt a”.

“Mã đại ca. Con ngựa này đặc biệt lắm sao?”- Từ Chiêu ngờ ngác hỏi.

“Đó là giống ngựa hiếm được tiến cống, cả Đại Minh cũng chỉ có một cặp, đều ở chỗ Thái tử. Nay người ban cho người một con, vận khí của người không phải chỉ tốt bình thường đâu”.

Cát Kỳ cũng lên tiếng: “Phải, quả thật vận khí không phải tốt bình thường. Đệ không biết chỉ vì cặp ngựa này mà trong cung từng náo loạn thế nào đâu”.

“Nha, còn chuyện gì?”

“Lúc trước quận chúa Lạc Vân rất thích con ngựa này, nếu nó là của nàng thì sẽ trở thành một cặp ngựa với điện hạ chẳng phải sao? Vậy nên mới tới thỉnh Hoàng thượng ban cho nàng một con nhưng Thái tử điện hạ không chấp thuận. Sau còn náo tới tận chỗ Thái hậu nhưng cũng không có kết quả”.

“Ngựa Lạc Vân thích sao đệ lấy được. Đệ thì không để ý nhưng với những người khác lại chính là không hợp quy củ”.

Cát Kỳ cười lắc đầu: “Có gì mà không được. Đây là điện hạ ban cho đệ. Người khác lấy gì mà tranh với đệ chứ?”.

Từ Chiêu ngẫm nghĩ một lúc rồi thì mỉm cười: “Cũng phải. Phúc ai người đó hưởng a”. Không ngờ hôm qua Yến Lân còn chẳng mở miệng nói tiếng nào nhưng kỳ thực hắn lại để tâm đến chuyện này. Tên này chính là điển hình của người trong ấm ngoài lạnh a~

Thôi không nghĩ tới mấy thứ quy củ rắc rối, Từ Chiêu vui vẻ chơi đùa với chú ngựa mới.

Vốn Cát Kỳ đã sắp xếp một binh sĩ trong trại ngựa tới dạy nàng cưỡi ngựa nhưng Tiểu Nhan không đồng ý, nàng muốn tự mình dạy Từ Chiêu. Cát Kỳ không có ý kiến, sau đó hắn cũng rời đi làm chuyện của mình.

Tiểu Nhan đỡ Từ Chiêu lên ngựa cho nàng làm quen, tỉ mỉ nói cho nàng những điểm cần lưu tâm rồi chậm rãi dắt ngựa đi một vòng. Con ngựa này mới là ngựa con nên cũng không quá cao, Từ Chiêu yên tâm ngồi trên lưng nó, thì thoảng còn đưa tay vỗ vỗ đầu. Con ngựa cũng tò vò thích thú ngẩng đầu, phì phì mấy tiếng.

Từ Chiêu cưỡi ngựa cũng hơn một canh giờ nhưng con ngựa cũng hết sức biết điều lại dễ bảo khiến nàng vui vẻ hí hóp mắt cười: “Bảo bối thực ngoan a. Ta nhất định sẽ nghĩ ra một cái tên thật hợp với người. Chờ ta nghĩ ra rồi sẽ nói cho người biết nha”.

Con ngựa bỗng dậm chân hai cái rồi tung hai chân trước lên hí vang một tiếng làm Từ Chiêu suýt nữa bị hất văng ra, thật may nàng nắm rất chắc dây cương mới không xảy ra chuyện gì.

“Oa, làm ta hết hồn. Tiểu Nhan tỷ tỷ, tỷ xem có phải nó rất thông minh không? Mới nghe đệ nói đã rất vui mừng đó. A, phải gọi là Nhan huynh mới đúng. Ha ha...”

“Hừ, chẳng thấy ai như người. Hôm nay vậy đủ rồi, chúng ta trở về thôi”.

“Nhưng đệ chưa muốn về, khó lắm mới được chơi một chút”. Rồi như nghĩ ra chuyện gì, ánh mắt Từ Chiêu giáo hoạt liếc nhìn Tiểu Nhan: “Nhan huynh, chẳng phải lúc này mọi người đều nói vận khí của đệ rất tốt sao? Chỉ bằng tận dụng một chút”.

Tiểu Nhan đột nhiên cảm giác có chuyện chẳng lành, nghi hoặc hỏi Từ Chiêu: “Tận dụng? Tận dụng cái gì?”

“Còn cái gì nữa. Vận khí tốt của ta a! Vận khí tốt..., ha ha,... vận khí tốt là phải đi đánh bạc”.

Trên trán Tiểu Nhan nổi đầy hắc tuyến: “Tiểu quý đừng có càn quấy. Ở đây là Kinh thành, không...”.

Còn chưa đề nàng nói hết câu, Từ Chiêu đã nhanh miệng cướp lời: “Chính là như vậy. Kinh thành náo nhiệt, nhất định sông bạc cũng thật lớn. Ha ha, ... Tiểu Nhan, theo ta ra ngoài thu chút tiền”.

Tiểu Nhan nghe xong còn chưa định thần lại đã thấy Từ Chiêu nhảy từ trên lưng ngựa xuống, tay cầm cương dắt theo ngựa nhỏ, bộ dạng vô cùng khí thế rồi đi.

Tiểu Nhan bất đắc dĩ nói: “Người cứ đi, để Thái tử biết người ra ngoài mà đến những nơi đó nhất định sẽ giáo huấn người một trận”.

“Vậy thì không đề hắn biết là được” - Từ Chiêu tinh quái vừa đi vừa vui vẻ nói.

Thời điểm này ở Kinh thành đã gần cuối thu, trời càng mau tối, gió lớn thổi qua đã mang theo chút hơi lạnh nhưng mọi nẻo đường vẫn đông người qua lại không ngớt.

Trước cửa sông bạc đèn lồng sáng rực, thân ảnh thiếu niên trẻ tuổi cúi đầu, mặt cảm phần bước theo sau một nam hài chỉ cao đến ngang hông. Nhìn vào bên trong, Từ Chiêu không khỏi choáng ngợp, lầu các trang hoàng rực rỡ, mọi người đi qua đi lại, mặt đỏ tía tai. Kê thì vui vẻ cười lớn, kẻ thì chửi bới âm ỉ, có kẻ mặt mày xám ngoét. Công tử phú gia cũng có, thường dân áo vải cũng có,... Chung quy là hội tụ đủ thứ người.

Từ Chiêu hưng phấn, không chút do dự bước thẳng vào. Quán sòng bạc từ xa đã nhìn thấy nàng, hân nhủu này, hất hàm cho một tên sai vặt. Gã sai vặt hiểu ý, hùng hổ tiến tới chặn trước mặt Từ Chiêu: “Nhãi ranh có biết đây là đâu không? Mau cút ra ngoài cho ta”.

Nói rồi hần vung tay muốn đẩy ngã Từ Chiêu, nhưng tay còn chưa đến gần nàng đã bị một lực đạo nhanh chóng cản lại. Tiểu Nhan trừng mắt, hất tay hần ra. Mắt trọng tâm, cả thân mình to lớn của gã sai vật đổ rạp xuống khiến không ít người chú ý, mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía Từ Chiêu.

Ở sông bạc này, chưa có loại người nào chưa thấy nhưng đây là lần đầu tiên có nam hài bước vào. Bất quá, thiếu niên đi cùng hần có vẻ không tệ. Chỉ là vài đứa nhóc con, nếu chúng không gây phiền toái gì lớn cũng không ai muốn quản, mọi người lại tiếp tục đánh bạc.

Từ trên lầu, một đôi mắt thâm thúy khép hờ, lướt theo bóng dáng nhỏ nhắn nhưng lại vô cùng nổi bật của Từ Chiêu, thầm đánh giá.

Nàng nhanh chân tới trước một bàn cược lớn nhỏ, xem người ta chơi vài ván. Đôi khi xúc xắc dừng lại, chuẩn bị mở bát, nàng tiện tay móc từ trong áo ra một nắm ngân phiếu, đếm cũng không thêm đếm liền rút ra một tờ, vung tay ném đi rồi vui vẻ nói: “Nào, ta đặt tiểu, một ván năm trăm lượng”.

Vài người đứng bên cạnh thấy nàng đặt cược như vậy, có người lên tiếng, cười hỏi: “Đứa nhỏ này có phải ăn cắp được tiền của phụ mẫu không? Ngươi lấy đâu ra mà cược lớn như vậy?”

“Không lớn, không lớn. Mở đầu, mở đầu thôi. Các huynh đệ đừng tiếc thay tiểu đệ. Ha ha ha, ... Nào mở bát đi”. Từ Chiêu cười, xua tay rồi tiếp tục hô lớn, bộ dạng đích thị là một con bạc.

Tiểu Nhan mặt biến sắc, không biết nên nói gì cho phải.

Ba con xúc xắc lần lượt đổ ra hai điểm, hai điểm, ba điểm. Tổng cộng là bảy điểm. Từ Chiêu sung sướng cười, một tay vơ hết bạc vào trong lòng.

“Tiểu tử ngươi trông vậy mà cũng biết đánh bạc nha” – người vừa nãy thấy Từ Chiêu thắng được một ván nói.

“Hôm nay Mã đại ca còn nói vận khí của ta rất tốt. Nhất định phải thắng lớn mới được”.

Từ Chiêu ha ha cười, thông thả lấy trong lòng một sấp ngân phiếu. Đôi khi xúc xắc vừa dừng, nàng thuận tay rút một tờ ngân phiếu một ngàn lượng đẩy về cửa “Đại”.

Vài người xung quanh không khỏi hít một ngụm khí lạnh. Tiểu Nhan thấy không ổn, trên trán rịn ra một tầng mồ hôi: “Khả Khả, lần này chơi quá lớn rồi”.

Từ Chiêu thản nhiên trả lời: “Không sợ, không sợ. Cược lớn một chút mới kích thích a”.

Những con bạc khác nghe vậy, cảm thấy trận này quả thật hấp dẫn, ai nấy cũng nhìn chăm chăm vào tay người mở bát, cùng nhau hò hét kêu hần mở ra.

Vừa mở, bên trong đổ ra một con ba, một con sáu, một con năm. Tổng cộng mười bốn điểm, chính là một con đại.

Mọi người xung quanh reo hò ầm ĩ. Từ Chiêu thu ngân phiếu lại, cao hứng hô một tiếng: “Tiếp tục”.

Không biết quân sự sông bạc đều từ lúc nào, nhưng hần cũng thấy toàn bộ chuyện vừa rồi, miệng cũng hô: “Tiếp tục” sau đó trừng mắt nhìn Từ Chiêu một cái. Hần không tin vận khí của tên tiểu tử này lại tốt mãi được.

Nhưng nàng cũng không để ý tới xung quanh, chỉ chăm chú quan sát hà quan xóc đĩa. Xúc xắc vừa dừng, Từ Chiêu vẫn cười tít mắt, nhẹ nhàng đẩy một lượt năm ngàn lượng bạc vào cửa “Đại”.

Không chỉ có Tiểu Nhan toát mồ hôi, cả quân sự sông bạc lẫn người chơi cũng đều toát mồ hôi.

Thấy không có động tĩnh gì, Từ Chiêu sốt ruột: “Này, tên kia, nhà ngươi chần chừ không chịu mở ra, chắc không phải định giờ trò đùa chứ?”

Câu nói của nàng khiến tất cả ánh nhìn đều đổ dồn vào tay hà quan, khiến hần rùng mình, mở chén ra. Bên trong là hai con ba, một con sáu, tổng cộng mười hai điểm, đại.

Từ Chiêu cười đến sắp rách miệng, ôm trọn số ngân phiếu vào trong lòng.

Đêm nay tổng cộng nàng đã thắng được sáu ngàn năm trăm lượng, bằng thu lợi mấy tháng của sông bạc.

Cảm thấy như vậy là đủ, Từ Chiêu đứng dậy toan rời đi nhưng quân sự ở sẵn phía sau lại cản đường nàng. Từ Chiêu ngược mắt nhìn từ trên xuống dưới rồi lại nhìn lên gương mặt dữ tợn của hần, điềm đạm nói: “Vị thúc thúc này, cảm phiền ngài tránh ra một chút”.

“Tiểu huynh đệ không chơi nữa sao?” – tên quân sự nhướng mày hỏi.

“Chơi vậy đủ rồi, ta còn phải về đi ngủ”. Từ Chiêu nhanh miệng đáp rồi lách người sang một bên, tính đi ra ngoài nhưng vẫn bị cản lại.

“Sao lại như vậy? Đến sông bạc chẳng lẽ chơi có vài ván đã trở về. Ta thấy vận khí của ngươi thật sự tốt. Chỉ bằng đặt thêm vài cửa nữa rồi hãy đi cũng chưa muộn”.

Tiểu Nhan thấy tình hình, đành giọng lại: “Ngươi đây là muốn ép chúng ta chơi”.

“Làm gì có chuyện đó. Bất quá giờ vẫn còn hơi sớm, ra về quả thật đáng tiếc a. Ta đây là mời các ngươi ở lại”.

Từ Chiêu mặt không biến sắc: “Không biết thúc đây là ...”

“Ta là quân sự nơi này”.

“Ồ thì ra là quân sự. Ngài đã mở lời như vậy, Khả Khả không thể không chơi được. Vậy chúng ta tiếp tục”. Từ Chiêu quay lại bàn cược, thẳng tay rút ra một sấp ngân phiếu tổng cộng mười ba ngàn lượng bạc.

Hà quan đỏ xúc xắc qua mấy lượt cũng không thấy nàng đặt cửa nào. Lần này xúc xắc vừa dừng, nàng nhanh tay đẩy toàn bộ chỗ ngân phiếu vừa rồi vào cửa “Đại” rồi lạnh giọng nói: “Mở đi”.

Bạn đang đọc truyện *Vì Sự Tới Đón Ngươi*, *Vì Sự Sợ Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 17: Bất lương ca ca

Trước bàn cược, ai nấy cũng căng thẳng thay cho Từ Chiêu, có người còn tốt bụng nhắc nhở: “Tiểu hài tử này ngại không sợ mất trắng sao? Ta khuyên ngại rút lui sớm đi, dù sao cũng không ai trách một đứa trẻ như ngại đâu”.

“Làm sao có chuyện đã đặt được rồi còn rút về chứ, cảm tạ đại ca lo lắng. Huống hồ, tiểu đệ có muốn rút về cũng không được”. Từ Chiêu cười như có như không, ánh mắt thản nhiên liếc nhìn tên quân sự khiến ai nghe được cũng ngẫm hiểu ý năng.

Nàng muốn xem hôm nay là nàng mất trắng hay hán mất trắng.

Từ đầu tới cuối, Tiểu Nhan vẫn nhìn chăm chăm vào hà quan khiến hán run rẩy, có muốn giở trò gì cũng đành nhìn xuống, chậm chạp mò bát.

Quân sự sông bạc vừa liếc qua, mắt không khỏi trợn trắng, hai chân có chút run rẩy như đứng không vững. Nhìn hán lúc này khác xa với bộ dạng dọa người khi nãy. Đại, cư nhiên là đại.

Sông bạc lớn nhất Kinh thành kỳ thực là sản nghiệp của Yến Bạch – Bạch quận vương, kẻ này chính là Hoàng đệ của Yến Lân.

Một ngày có thất thoát vài trăm lượng bạc thì tên quân sự cũng có thể nhanh chóng kiểm lại được nhưng cả thấy tới gần hai mươi ngàn lượng thì không khác gì lột da ông ta là mấy. Quận vương nhất định sẽ trị tội xuống. Không thể không nghĩ cách lấy lại số bạc này về.

Suy nghĩ của gã quân sự chuyển biến rất nhanh, hán tươi cười với Từ Chiêu: “Không nhìn ra ngại chính là một tiểu gia nha, trong người thật nhiều tiền. Bất quá chỗ nhà cái không đủ ngân phiếu, chỉ bằng ta mời hai vị lên lầu uống trà một lát, sẽ cho ngại mang ngân phiếu ra ngay lập tức”.

Từ Chiêu đến liếc cũng chẳng thèm liếc ông ta lấy một cái, bộ dáng hết sức cao ngạo nói: “Khỏi, bọn gia không uống trà, dễ mất ngủ. Phiền quân sự sai người đi lấy ngân phiếu lại đây, nhiều một chút. Trong lúc chờ ta có thể cược thêm vài ván nữa”.

Chỉ là một nam hài nhưng lại không hề nề mặt mà nói ra những lời như vậy, gã quân sự vô cùng tức giận, nghĩ cũng không ra rốt cuộc nàng là con cái vị đại gia nào, lại dám tới sông bạc của hán làm loạn.

Nhìn gương mặt xinh đẹp kia vẫn vênh vênh tự đắc nhưng cũng không dám làm chuyện gì giữa chốn đông người. Hán dùng sức lực toàn thân kìm nén, gần từng tiếng: “Ngươi đây là muốn thế nào?”.

“Tất nhiên là muốn đánh bạc rồi. Chỗ của ngại rất thích hợp để mua vui nha. Nào mọi người vui vẻ một chút”.

Quân sự thấy tình hình không ổn, tận lực kiềm chế một chương đánh chết Từ Chiêu, hít thở mấy hơi rồi tiến lại nói nhỏ vào tai Từ Chiêu: “Biết điều nề mặt một chút. Hán ngại cũng biết ông chủ đằng sau sông bạc này chứ?”

Đột nhiên Từ Chiêu phá lên cười: “Ha ha ha... Nha, thúc thúc à, ngại nghĩ gì vậy? Ta chung quy cũng chỉ là một nam hài, có thể biết được chuyện gì chứ? Ta là cái gì cũng không biết nha”.

Tên quân sự cứng họng, mặt đỏ tía tai, giận dữ không nói lên lời. Hán nháy mắt ra hiệu với vài tên thuộc hạ phía sau thì lại nghe Từ Chiêu nói: “Thực ra chẳng cần nghĩ cũng biết. Người mở ra một nơi đen tối thế này chắc chắn cũng không phải loại người lương thiện gì. Có phải không thúc thúc?”.

Nam tử trên lầu nghe được câu này vẫn yên lặng nhìn một màn phía dưới, ánh mắt khẽ cong, hiện rõ một tia hứng thú.

Thấy có chút cơ hội, ông ta lập tức tiếp lời: “Tiểu tử thông minh. Đã biết vậy phải chăng là nên biết điều một chút a”.

“Nói rất đúng, chúng ta quy củ một chút. Ta thấy hôm nay các ngại hơi thiếu bạc. Như vậy đi, chỗ bạc các ngại thiếu ta liền viết giấy, bán gì thì bán, nhà cửa ruộng vườn, mẹ già, vợ trẻ hay con cháu gì ta cũng có thể nhận. Viết nhanh một chút, ta còn trở về đi ngủ. Trẻ nhỏ thức khuya là không tốt a”.

Quân sự thăm rủa trong bụng vài câu nhưng vẫn ngậm đắng nuốt cay, dùng giọng điệu như dỗ trẻ con nói: “Hôm nay Trầm mỗ ta nhận thua tiểu tử ngại. Quả thật hiện giờ không đủ ngân phiếu chi trả. Ngươi cũng đã lấy không ít bạc, coi như lần này chơi cho vui được không?”

Từ Chiêu không buông tha: “Cái gì? Ngươi nói sông bạc lại không có bạc? Đây là làm ăn cái kiểu gì? Ngươi tính lừa đảo sao?”

Tên quân sự tên là Trầm Viễn suy nghĩ một hồi, trong đầu nảy ra một ý. Tròng mắt khẽ đảo, lớn tiếng tuyên bố: “Hôm nay sông bạc đóng cửa. Tiền khách!”.

Đám thuộc hạ hiểu ý, hò hét đuổi tất cả mọi người ra ngoài. Tuy miễn cưỡng nhưng ai cũng ngẫm hiểu hôm nay tên tiểu tử kia hẳn là khó mà lành lặn rồi khỏi đây. Dù vậy, những kẻ đến sông bạc là loại người nào, dễ dàng đi quán chuyện người khác sao, cho nên cũng chẳng mấy chốc mà cả sông bạc đã trống trơn, chỉ còn lại Từ Chiêu cùng Tiểu Nhan.

Trầm Viễn nghiêng răng ken két, miệng cười trông hết sức nham hiểm, nhìn hai người giữa sảnh như cá đã nằm trên thớt: “Tiểu tử ngại muốn ngủ phải không? Chi bằng ở lại đây ngủ đi. Ta sẽ cho người chăm sóc ngại thật chu đáo”.

Đám thuộc hạ thì nhau cười hung ác, vài kẻ cầm gậy tiến lại gần phía hai người Từ Chiêu, Tiểu Nhan cười khẩy đứng chắn trước mặt nàng. Gậy vừa vung lên còn chưa kịp hạ xuống, đột nhiên có một lực đạo đánh tới. Mọi người chưa kịp định thần lại thì chỉ thấy vài tên thuộc hạ đều ngã ra đất, kẻ thì phun ra một bụng máu, người thì trực tiếp bất tỉnh.

Một thân ảnh cao lớn khoan thai từ trên lầu bước xuống: “Trầm Viễn, ngại đây là đang làm cái gì?”.

Vừa thấy người này, Trầm Viễn mặt xám như tro, đầu cũng không dám ngẩng lên: “Gia, chỉ là chút chuyện nhỏ, làm kinh động đến gia. Mong ngài thứ tội, tiểu nhân sẽ nhanh chóng xử lý”.

Từ Chiêu nhanh chóng đánh giá nam nhân vừa xuất hiện. Toàn thân bạch y sáng chói, mắt phượng hẹp dài, sống mũi cao thẳng, nét mặt cười như có như không, dáng người thon dài, toát lên một vẻ mỹ hoặc, hết sức ... yêu nghiệt.

Nàng tặc lưỡi thầm mắng: “Nam nhân cổ đại sao có lắm người bộ dáng đáng ăn đòn như vậy? Mấy người này mà tới hiện đại không làm người mẫu thì cũng phải là minh tinh nổi tiếng a”.

Không do dự, nàng nhanh chóng bước tới nắm lấy một góc áo người này, ngửa đầu lên, đôi mắt sáng lấp lánh, bộ dáng nịnh nọt nói: “Vị ca ca này trông rất đẹp mắt nha. Huynh từ đâu

tới vậy?”.

Nam nhân bạch y phì cười, cúi xuống nhìn vào mắt Từ Chiêu hỏi: “Nếu ta nói ta chính là người không lương thiện thì ngươi còn thấy ta đẹp mắt sao?”.

“Bộ đáng đẹp thì có liên quan gì đến lòng dạ? Chẳng phải xưa nay đa phần mỹ nhân đều là một bụng rắn rết không phải sao? Bọn họ vẫn đẹp đó thôi”.

Từ Chiêu thân nhiên nói khiến ai cũng toát mồ hôi lạnh. Yến Bạch nghe xong phá lên cười, còn chưa lên tiếng đã thấy Tiểu Nhan bước vội đến, kéo tay Từ Chiêu lại: “Khả Khả đừng nói chuyện với người lạ. Đã muộn lắm rồi, trở về đi thôi”.

Đám thuộc hạ vẫn chắn trước mặt bọn họ, không có ý buông tha.

Yến Bạch phát tay để bọn họ lui ra, Trầm Viễn thấy vậy không tin vào mắt mình, đứng im không nhúc nhích. Mãi cho đến khi hắn bị Yến Bạch trừng mắt mới giật mình, rụt cổ cút sang một bên.

“Nhóc con, nhà ngươi ở đâu? Ta chuẩn bị hồi phủ, nhân tiện đưa ngươi trở về”. Yến Bạch nhìn Từ Chiêu, nhẹ giọng hỏi.

“Đa tạ ý tốt của công tử, chỉ e không tiện đường. Tại hạ cùng tiểu đệ xin đi trước”. Tiểu Nhan lạnh giọng từ chối.

Nhưng Yến Bạch làm như không nghe thấy, một mực nhìn Từ Chiêu chờ đợi. Nàng vốn không phải người sợ bóng sợ gió, hướng ánh mắt trấn an nhìn Tiểu Nhan rồi vui vẻ đáp: “Vậy thì hay quá, làm phiền ca ca đưa tiểu đệ tới Trường Sinh doanh một chuyến”.

Hắn gật đầu, thông dong bước ra ngoài.

Bên ngoài một cỗ xe ngựa đã đợi sẵn, phu xe khom người vén rèm lên làm động tác mời về phía Từ Chiêu. Nàng thân nhiên như kiệu nhà mình, trực tiếp trèo vào trong, sau đó cả Tiểu Nhan lẫn Yến Bạch cũng theo sau.

Tiếng vó ngựa lộc cộc trong đêm, xung quanh hoàn toàn yên tĩnh không một tiếng động. Phía trong xe ngựa cũng hoàn toàn là một mảng im lặng.

Yến Bạch mở lời: “Nhóc con, ngươi là ở trong Trường Sinh doanh sao?”

“Phải a, tiểu đệ có người quen trong doanh, sẽ lưu lại đó một thời gian. Ca ca bắt lương thật là chủ nhân của sòng bạc vừa rồi sao?”.

“Ca ca bắt lương?”

“Không đúng sao? Chính miệng huynh vừa nói huynh không phải người lương thiện a. Vậy chẳng phải bắt lương thì là gì?”.

“Ha ha ha, nhóc con nhà ngươi thật mồm mép. Bắt quả ta thích”.

“Vậy từ nay ta gọi huynh là bắt lương ca ca có được không?”

“Nói vậy, ta là Yến Bạch, gọi một tiếng Bạch ca ca đi”.

“Yến Bạch. Họ Yến, chẳng phải là hoàng thân quốc thích sao?” – Từ Chiêu hơi sững sốt.

“Phải, hoặc ngươi có thể gọi ta là Tam hoàng tử cũng được”. Yến Bạch thân nhiên đáp.

“Tam hoàng tử?”, trong đầu Từ Chiêu chợt lóe: “Vậy chẳng phải là Hoàng đệ của Yến Lâm sao? Hoàng tộc lại toàn nhân vật tuyệt sắc thế này?”.

“Sao vậy?”

“A. Không có gì, chỉ là nếu kêu một tiếng Bạch ca ca hình như có chút quá phận a”.

“Không sao? Chỉ cần ta nói là được”.

“Vậy sao, đã vậy tiểu đệ gọi là Bạch Bạch ca ca đi”.

“Ngươi kêu cái gì khó nghe vậy? Gọi Bạch ca ca là được rồi”.

“Không được, kêu vậy vẫn dài quá. Gọi là Bạch Bạch đi. Được, quyết định vậy đi”. Từ Chiêu vừa nói vừa gật gù, bộ dáng rất cho là phải, không thèm nhìn tới sắc mặt Yến Bạch.

Ngươi vừa được gọi là Bạch Bạch có chút đen mặt: “Hỗn xược. Ngươi gọi như vậy còn ra thể thống gì”.

Từ Chiêu ngo ngắc đáp lại: “Chẳng phải rất đáng yêu sao? Bạch Bạch, tiểu đệ là tên Khả Khả, huynh gọi tiểu Khả là được rồi”.

Yến Bạch mặt nổi đầy hắc tuyến, không nói nên lời, cảm giác có gì đó không đúng.

Xe ngựa nhanh chóng tới trước Trường Sinh doanh. Binh sĩ gác cổng thấy có người tới liền chặn lại kiểm tra. Vừa thấy mặt Từ Chiêu, một binh sĩ lên tiếng reu rộc: “Tiểu Khả, ngươi đi đâu ca tới. Thái tử cho người tìm ngươi đấy, nhanh về chịu chết đi”.

Từ Chiêu cười đáp lại sau đó quay đầu vẫy tay với Bạch Bạch rồi bước nhanh vào trong.

Nàng vừa quay đi, nụ cười sáng lạn trên gương mặt Yến Bạch tắt ngấm, ánh mắt thâm thúy mang theo một tia lạnh lẽo, trầm giọng mở miệng: “Hồi phủ”.

Từ Chiêu bước chân sảo, vui vẻ trở về doanh trưởng của mình. Hôm nay thật sự rất vui, nàng kiếm được rất nhiều bạc, còn gặp được một nam nhân trông rất giống hồ ly nữa. Cái chính, số bạc đó lại là của cái tên hồ ly Bạch Bạch kia.

Còn chưa vào tới trong trướng, Tiểu Nhan đưa tay kéo nàng lại, ghé sát vào tai Từ Chiêu nói nhỏ: “Chiêu nhi, chuyện hôm nay gặp Yến Bạch muội không nên để Yến Lâm biết, tránh thêm phiền phức”.

Từ Chiêu ngẫm nghĩ một lúc, kỳ thực chuyện hoàng tộc phức tạp, thời điểm này lại đang vô cùng nhạy cảm. Quan hệ giữa các hoàng thân quốc thích nàng còn chưa rõ, tốt nhất là nên tránh đề cập tới.

Bất quá, nói chuyện với Bạch Bạch rất vui, hẳn rất phóng khoáng, không câu nệ tiểu tiết như những người khác. Trong đầu cũng tự biện hộ một chút là không phải do dung mạo hẳn ưa nhìn nên nàng mới có thiện cảm a.

Từ Chiêu nhìn Tiểu Nhan, ngoan ngoãn gật đầu. Sau đó hai người bước vào bên trong.

Vừa vào tới nơi, Từ Chiêu hơi ngạc nhiên, Yến Lâm đã ngồi sẵn đó từ lúc nào. Hắn nhìn nàng từ đầu tới chân, không hề che dấu sự bức bối.

Chưa cần hắn hỏi câu nào, Từ Chiêu bất giác cảm thấy hơi chột dạ, tự động mở miệng: “Lân ca ca, đã khuya như vậy, sao giờ này huynh còn ở đây? Khi nãy muội có vào thành thăm thú một chút, ham chơi nên mới quên mất giờ giấc. Huynh là có chuyện gì nên mới đợi muội sao?”

“Y phục này ở đâu ra vậy?” – Yến Lâm lạnh giọng.

“A? Là đồ của muội mang theo. Có chuyện gì sao?” - Từ Chiêu ngờ ngạc hỏi.

Yến Lâm chỉ im lặng không đáp. lát sau hắn đứng dậy rồi đi. Lúc đi qua Từ Chiêu chỉ buông ra đúng một câu: “Đi nghỉ đi”.

Thấy phản ứng của hắn, Từ Chiêu không biết phải nói gì, đầu óc mông lung: “Kì quái, hẳn đây là làm sao vậy? Không đâu lại biến thành tàng băng, ta chỉ về trễ có một chút. Còn lạnh hơn bình thường mấy phần”.

Nàng bắt đầu thấy rối rắm, không thêm nghĩ ngợi nữa, nhanh chóng tắm rửa, thay y phục rồi chui lên giường, ngủ một mạch tới sáng.

Trong thư phòng phủ Quận vương, nam nhân toàn thân y phục trắng, hết sức thanh thuần, nửa nằm nửa ngồi, tựa vào nhuyễn tráp. Bên dưới một kẻ mặc y phục dạ hành đang quỳ gối đợi lệnh.

“Điều tra một chút tiểu tử tên Khả Khả kia có thân phận thế nào. Còn nữa, báo tin cho Trầm Viễn, bảo hắn còn không cẩn thận thì sớm cắt đi. Bỏn vương không nuôi kẻ bất tài” – Yến Bạch nhắm mắt dưỡng thần, ra lệnh.

“Thuộc hạ lĩnh mệnh”, nam nhân áo đen đáp một tiếng, xoay người phi thân ra ngoài, không gây ra một tiếng động nào.

Yến Bạch chống một tay trên nhuyễn tráp, mắt khẽ chớp, nhớ lại lúc Từ Chiêu ở trong sông bạc, miệng không khỏi nhếch lên tạo thành một đường cong tuyệt mỹ.

Đột nhiên hắn thở hắt ra, giọng điệu có chút ai oán: “Ai ~ hình như hôm nay ta mất hơi nhiều bạc”.

Sáng hôm sau, Từ Chiêu tỉnh dậy, tâm trạng phấn chấn. Chuẩn bị xong xuôi, nàng kéo Tiểu Nhan nhanh chóng tới bãi tập ngựa.

Đứng trên sườn dốc nhìn xuống, từ xa nàng đã thấy giữa bãi tập có một đôi bích mã lông đen tuyền đang hăng hái chạy vòng quanh một nam nhân y phục tử sắc. Hai con ngựa đều là ngựa non, một con cao lớn hơn một chút, con còn lại chính là ngựa của Từ Chiêu.

Mất thấy hai con ngựa đều hưng phấn, song song phi nước đại trong bãi tập, nhanh tới mức chỉ để lại hai vệt màu đen lướt nhanh. Trong đầu Từ Chiêu chợt lóe, miệng lẩm bẩm: “Ồ Văn”. Sau đó nàng cười khúc khích đi về phía Yến Lâm.

Biết nàng tới, hắn cũng không nói tiếng nào, chỉ dõi mắt nhìn theo đôi ngựa đang chạy đằng xa.

“Lân ca ca, buổi sáng tốt lành. Hôm nay huynh rảnh rồi tới cưỡi ngựa sao?” – Từ Chiêu tâm trạng không tệ, vui vẻ chào hỏi.

“Ngựa của ta cũng chưa trưởng thành, hiện giờ chưa thể cưỡi. Phải đợi thêm mấy năm nữa”, hắn điềm nhiên đáp.

“Vậy mới sáng ra huynh đem ngựa tới làm gì? Không phải là cho nó đi tản bộ chứ?”

Yến Lâm lắc đầu: “Chúng là lớn lên bên nhau, giờ lại tách ra e là không quen”.

Từ Chiêu trầm trồ rồi lại tí mắt cười: “Nha, thì ra huynh là lo chúng nó nhớ nhau. Lân ca ca, từ khi nào mà huynh lại để tâm mấy chuyện đó vậy?”.

“Đừng nói linh tinh nữa. Đệ học cưỡi ngựa đến đâu rồi?”

“Hôm qua đệ mới làm quen một chút, hôm nay tiếp tục luyện. Nhắc mới nhớ, đệ nghĩ ra tên gọi cho ngựa nhỏ rồi, cần phải hỏi ý kiến nó một chút a”.

“Hò? Hỏi con ngựa đó?” – Yến Lâm có chút nghi hoặc.

“Phải a”, Từ Chiêu thích thú, đưa tay lên miệng huyýt sáo. Con ngựa con nghe thấy tiếng huyýt của nàng, lập tức quay đầu chạy lại, ngoan ngoãn đứng trước mặt Từ Chiêu.

Nàng cười, đặt một tay lên mõm ngựa vuốt ve, miệng cười nói: “Ngựa nhỏ, ta mới nghĩ ra một cái tên rất hay. Ta gọi ngươi là Ô Văn, có được không?”.

Không biết có phải do trùng hợp không, nhưng con ngựa này rất có phản ứng với lời nói của Từ Chiêu. Nó liên tục dậm mạnh hai chân trước xuống, chạy quanh nàng một vòng, đuôi phất qua phất lại, bộ dạng giống như tiểu hài tử vậy.

Mã phu thấy vậy không khỏi ngửa miệng hô: “Tên tiểu tử nhà ngươi mới qua một ngày mà đã dạy nó làm cái trò gì vậy? Giống ngựa có chút khó thuần dưỡng, như mấy con ngựa hoang. Ngươi làm vậy thì còn đâu vẻ uy phong của nó”.

Từ Chiêu quay lại, không chịu kém cũng gào ầm lên: “Ta nào có dạy nó cái gì, là nó tự làm ra bộ dạng như vậy chứ”.

Khắp bãi tập vang lên tiếng nói tiếng cười không ngớt.

Từ đằng xa, đôi mắt phượng hẹp dài nhìn rõ cảnh tượng này. Yến Bạch nghiêng đầu hiếu kỳ: “Cur nhiên là một cặp bảo mã. Xem ra thân phận cũng không tầm thường”.

Hắn nhếch mép cười, ánh mắt rơi trên người Từ Chiêu: “Càng ngày càng trở nên thú vị nha”. Sau đó thông thả thúc ngựa đi về phía trước.

Bạn đang đọc truyện *Vì Sư Tới Đón Ngươi*, *Vì Sư Sợ Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Hoàng cung thật phiền phức

Từ xa chỉ thấy một nam nhân thấp phần mũi hoặc, cười tà tứ, bộ dáng lười biếng, cưỡi ngựa lững thững bước về phía này. Vừa nhìn thấy hắn, Từ Chiêu mắt sáng quắc, vẫy tay cười nói: “Bạch Bạch. Chào buổi sáng a”.

Yến Lân liếc mắt nhìn Từ Chiêu, hơi thở mang theo một cỗ nguy hiểm dị thường: “Người biết hắn?”.

Nàng hơi giật mình chỉ “A” một tiếng, hình như vừa rồi quên băng mắt lời dặn của Tiểu Nhan đêm qua.

Còn đang bối rối không biết phải trả lời ra sao thì Yến Bạch vừa lúc đi tới, không khách khí đưa chân đạp vào mông Từ Chiêu một cái, khiến nàng ngã lăn quay ra đất.

“Tiểu tử chết tiệt nhà người hôm qua lấy bạc của ta. Gặp ta dám không hành lễ. Nón bạc ra đây”. Vừa nói, hắn vừa nhào tới nắm cổ áo Từ Chiêu mà lắc tới lắc lui khiến nàng hoa mày chóng mặt.

Yến Lân hừ lạnh một tiếng: “Tam đệ, đây là có chuyện gì?”

Yến Bạch trưng ra bộ mặt hết sức ủy khuất nhìn Yến Lân nói: “Hoàng huynh, đêm qua ...”

Còn chưa để hắn mở miệng nói hết câu, Từ Chiêu lồm cồm bò dậy, từ phía sau đu cả người lên ôm lấy cổ Yến Bạch, bàn tay nhỏ của nàng bịt chặt mồm hắn. Cả hai lại ngã sõng soài ra đất, chỉ chốc đánh nhau một trận.

Giữa bãi tập loạn thành một đoàn nhưng cũng chẳng một ai cả gan can ngăn hai người bọn họ. Tiểu đệ Khả Khả thì không nói làm gì nhưng còn vị kia lại chính là Tam hoàng tử nổi tiếng phá phách, ăn chơi lêu lổng, thích gì làm nấy.

Yến Lân sắc mặt thật sự không tốt, bước tới không nói không rằng, dứt khoát nhấc Từ Chiêu lên, kéo tay nàng đi thẳng ra ngoài. Mặc kệ Yến Bạch nằm lăn ra đất thờ hồn hên cũng không thèm ngoái đầu lại.

Từ Chiêu bị kéo đau, nàng luôn miệng gọi: “Lân ca ca!”, “Yến Lân!”, “Có chuyện gì vậy, sao huynh không nói tiếng nào cả”, “Huynh làm đệ đau”.

Người phía trước đang đi đột ngột dừng lại, bàn tay thon dài vẫn nắm chặt lấy cánh tay Từ Chiêu, làm nàng đâm sầm vào lưng hắn: “Sau này đừng lại gần Tam đệ nữa”.

Từ Chiêu một tay ôm đầu, ngo ngắc hỏi: “Sao vậy, huynh không thích Bạch Bạch sao?”.

Yến Lân quay phắt lại, ánh mắt sắc bén nhìn thẳng vào mắt Từ Chiêu, mắt kiên nhẫn nói: “Tóm lại, ta nói đệ đừng lại gần thì chính là đừng lại gần hắn là được. Còn nữa, không cho phép gọi hắn như vậy”.

“Lân ca ca, huynh sao vậy?” – Từ Chiêu chớp mắt, không khỏi ngỡ ngàng trước biểu hiện này của Yến Lân.

Hắn thờ ra một hơi, không tiếp tục nhìn Từ Chiêu nữa, miệng nói nhỏ: “Đệ ấy khiến ta có cảm giác không an tâm, rất không tốt”.

“Không an tâm?”, rốt cuộc Từ Chiêu vẫn như lạc trong sương mù, không hiểu nổi Yến Lân đang nói điều gì.

Trong đầu hắn lúc này, chợt nảy ra một suy nghĩ: “Đúng vậy, giống như có thể cướp mất muội khỏi ta vậy ... Cướp mất...???”.

Bất giác Yến Lân ngăn người, không tin tưởng vào chính suy nghĩ của mình: “Từ bao giờ, ... ta lại sợ tiểu nha đầu bị cướp mất thế này?”.

Từ Chiêu còn đang mải mê suy nghĩ, không để ý tới biểu hiện khác thường của nam nhân bên cạnh: “Thực ra đệ cảm thấy Hoàng đệ của huynh có hơi kỳ quặc. Nhưng không phải loại cảm giác làm cho người ta đề phòng, không có gì đáng sợ cả”.

Yến Lân nhướng mày, trong lòng thầm trách: “Chính vì không đề phòng mới là vấn đề”. Ngoài miệng, không nhanh không chậm nói: “Đệ có cảm tình với hắn?”.

“Không tới mức đó. Nhưng chẳng lẽ huynh không thích sao? Huynh ấy là đệ đệ của huynh, còn rất đẹp a... Nhưng nếu huynh không thích vậy thì chúng ta không nói chuyện này nữa” - bộ dáng nàng hết sức lấy lòng.

“Ồ, ngoan vậy sao?”.

“Đương nhiên, đệ rất ngoan. Có phải đệ ngoan ngoan huynh rất hài lòng không?”

“Phải, rất hài lòng. Chỉ cần đệ nghe lời ta là đủ”. Tâm tình Yến Lân khẽ thả lỏng, khóe môi giương lên một nụ cười như có như không.

Nói xong hắn chợt nhớ ra khi nãy có hơi mạnh tay với Từ Chiêu, thấy cô tay này đã có chút đỏ. Trong lòng tự trách, hắn ngồi xuống thối nhẹ lên chỗ đau: “Còn đau không?”.

Cổ tay cảm nhận rõ hơi thở ấm nóng nhẹ nhàng lướt qua, thi thoảng làn môi của hắn còn chạm vào da thịt nàng, có chút mềm mại khiến Từ Chiêu bất giác đỏ mặt: “Trời ạ, đây là Yến Lân sao? Dám... hắn là dám câu dẫn ta. A~. Hắn cư nhiên câu dẫn ta. Chết tiệt”.

Đầu óc bị chính suy nghĩ của mình làm cho loạn, Từ Chiêu hết lắc đầu rồi lại gật đầu.

“Rốt cuộc là còn đau không?”.

“Hôm nay mặt trời mọc hướng Tây sao?” – nàng hỏi ngược lại.

“Cái gì?”.

“Vậy sao tự nhiên huynh lại như vậy?”.

“Bình thường ta không tốt với đệ sao?”.

“Vây từ nay huynh phải chú ý, đối với đệ thật thật tốt nha” – Từ Chiêu vừa nói vừa cười, ôm lấy cánh tay Yến Lân lắc qua lắc lại. Vành tai hắc thoáng đỏ, đứng dậy quay người đi thẳng: “Đi thôi”.

“Chờ đệ với, huynh đi đâu vậy?”.

“Hôm nay đưa đệ về tẩm cung, sắp tới ta có việc không ở Trường Sinh doanh nữa nên không tiện để đệ ở lại”.

Nghe vậy, mặt Từ Chiêu méo xệch: “Không phải còn có Cát Kỳ cùng Tiểu Nhan sao, hơn nữa mọi người ở đây đều rất thích đệ? Đệ thật sự không thích ở trong cung gặp mấy người kia, bọn họ không thích đệ”.

“Đã có Phụ hoàng cùng Mẫu hậu chiếu cố đệ. Họ thích đệ là được rồi. Đừng lo lắng”.

Suốt đường đi, Từ Chiêu trung ra gương mặt phụng phịu làm ai nhìn thấy cũng nghĩ nàng bị Yến Lân trách phạt nên không khỏi che miệng cười trừ chọc.

Mãi cho tới tận lúc chuẩn bị rời đi, sắc mặt Từ Chiêu vẫn không khá hơn, ngược lại còn tối sầm. Nàng ngoái đầu, đưa tay vẫy vẫy tạm biệt mọi người trong quân doanh, chần chừ không muốn lên xe ngựa.

Yến Lân bước đến bên cạnh Từ Chiêu, ghé vào tai nàng nói nhỏ: “Có muốn cười đại mã không?”.

Đáy mắt nàng hơi sáng lên nhưng ngay lập tức gương mặt lại ỉu xiu, cúi đầu về úy khuất nhỏ giọng nói: “Đệ làm sao cười được đại mã”.

Yến Lân phì cười, chỉ thấy một vòng tay lướt qua, nhấc bổng nàng lên. Trong nháy mắt Từ Chiêu đã ở trên lưng ngựa, ngồi trong lòng Yến Lân. Hắn cầm tay nàng đặt lên dây cương: “Chẳng phải như vậy là cười được đại mã rồi sao? Chỉ cần ở trong lòng ta là được”.

Nói rồi hắn thúc ngựa, hai người ngồi chung một chỗ mà rời đi.

Trở về Hoàng cung, Yến Lân cũng không xuống ngựa mà chạy thẳng tới tẩm cung trước đó Từ Chiêu từng ở. Trên đường gặp không ít cung nữ thái giám, nhìn thấy cảnh này họ cũng chỉ cúi đầu hành lễ, không dám nhìn lên. Tuy vậy, trong đó vẫn xen lẫn vài ánh mắt dò xét.

Trước tẩm cung, Yến Lân tự mình đỡ Từ Chiêu xuống ngựa, rồi đi còn không quên căn dặn: “Muội chuẩn bị một chút, tối nay ta đưa muội đi gặp một người”.

Lúc này, một thân ảnh màu nguyệt nha cười chiến mã, vừa mới nhập thành.

Đến tối, ngoài tẩm cung xuất hiện một cỗ kiệu, bên trong Yến Lân đã đợi sẵn. Vừa tiến vào, thấy hắn đang nhắm mắt dưỡng thần, nàng cũng không làm phiền mà ngoan ngoãn ngồi sang một bên. Cỗ kiệu đi thẳng tới Duyên Khánh cung của Hoàng hậu nương nương thì dừng lại.

Yến Lân thân nhiên dặt tay nàng xuống kiệu, hai người đều một dạng y phục tử sắc, vạt áo thêu những sợi chỉ bạc lấp lánh, dưới ánh nến càng trở nên rực rỡ không thể nào rời mắt. Mới bước vào tiền sảnh, Từ Chiêu đã loáng thoáng nghe thấy tiếng nói chuyện, nàng nghi hoặc ngược lên hỏi Yến Lân: “Lân ca ca, hôm nay chúng ta gặp người nào vậy? Phía trước có vẻ trò chuyện rất vui nha”.

Yến Lân nhìn nàng nhưng cũng không trả lời. Đi thêm vài bước nữa, Từ Chiêu nghe rõ hơn một thanh âm có chút quen thuộc, trong đầu vẫn không dám chắc nhưng khi vừa ngửi thấy hương cam tùng, hai mắt nàng sáng rực, miệng cười đến độ không khép lại nổi, lập tức chạy vào trong.

Từ Chiêu phi thân ôm chầm lấy một thân ảnh cao ráo, miệng không ngừng hét lớn: “Từ Hàm... Từ Hàm...”.

Hắn vòng tay đón lấy nàng rồi nhấc bổng lên quay một vòng, miệng cũng cười lớn: “Chiêu nhi. Mới mấy tháng không gặp, muội mập lên không ít nha. Không còn nhẹ như ngày trước ta bế muội nữa”.

“Không đúng, là ngày trước theo huynh ra ngoài chơi nhiều quá mới không lớn nổi”.

“Tiểu quý, miệng lưỡi vẫn nhanh nhạy như ngày nào”.

Trong tẩm cung ánh đèn lung linh, tràn ra tiếng nói tiếng cười, cả Hoàng thượng lẫn Hoàng hậu cũng đều vui vẻ. Ở chốn thâm cung này, đã từ lâu họ không còn thấy được những cảnh tượng đoàn viên đầm ấm đến vậy.

Hôm nay Từ Chiêu đặc biệt vui, nàng không ngừng gấp thức ăn đầy một bát cho Từ Hàm, còn thuận tay gấp đồ ăn cho cả Hoàng thượng lẫn Hoàng hậu khiến một bàn bốn người cũng vui lây. Cung nữ, thái giám đưa mắt nhìn nhau, tận lực giữ im lặng, cảm giác chỉ cần một hơi thở cũng có thể phá vỡ cảnh tượng hiếm có này.

Vừa dùng bữa, vừa trò chuyện, Từ Hàm nhớ tới một chuyện, liền nói: “Chiêu nhi, muội biết không? Trận thủy chiến ở Bích Hoài đã vang danh khắp thiên hạ. Nhưng không ai hay biết đó lại là mưu kế của một đứa trẻ. Cảm giác trở thành một yếu nhân thế nào, không tẻ chứ?”.

“Yếu nhân gì chứ? Khắp thiên hạ cũng không ai biết tới muội, vậy nên cũng không có cảm nghĩ gì. Phía Thuận Vương có tin tức gì chứ?”.

“Theo tin báo về thì hắn đã lui về ải Xích Vân, sau đó cũng không có động tĩnh gì nữa”.

“Trận Bích Hoài kết thúc cũng một thời gian rồi. Hắn là hắn sẽ không ngồi yên thêm nữa đâu, còn phía Khương quốc cũng không thể lơ là được. Từ Hàm, huynh nhớ phải cẩn thận, còn cả phụ thân nữa. Hai người phải thật khỏe mạnh về gặp Chiêu nhi cùng mẫu thân đấy”.

“Nhóc con biết ra về từ bao giờ. Mau mau ăn cơm đi, ngày mai ta cùng Thái tử phải xuất thành, muội ở lại đừng có quậy phá, đây là Hoàng cung, không như ở Mộc gia đâu. Biết chưa?”.

“Sao lại đi gấp quá vậy. Huynh cũng vừa mới tới thôi mà”. Từ Chiêu phụng phịu nói.

“Thuần Vương không động nhưng Khương quốc lại không yên. Hiện tại tình hình biên cảnh có chút phức tạp. Thân phận của ta không tiện điều binh nên lần này Thái tử sẽ ra mặt, cũng là để nắm rõ tình hình hơn”.

Từ Chiêu cũng gắt gù: “Nói cũng phải, Thái tử xuất hiện đầu sao cũng tác động trực tiếp tới quân tâm. Hiệu ứng thu được cũng sẽ khác so với kẻ không ai biết là ai như huynh”.

“Nha đầu dám coi thường ca ca ư?”. Từ Hàm không khách khí đưa tay cốc đầu Từ Chiêu một cái.

Một đêm này, hai người Từ Hàm cùng Từ Chiêu nói không biết bao nhiêu chuyện, mãi cho tới khi Từ Chiêu ngủ thiếp đi lúc nào không biết. Từ Hàm ẵm nàng trở về phòng, đắp kín chăn thật cẩn thận rồi mới đóng cửa rồi đi.

Sáng hôm sau, khi Từ Chiêu tỉnh dậy thì hai người kia đã xuất thành từ sớm.

Tiểu Nhan không biết lấy đâu được rất nhiều sách, chất đống trên thư án rồi kêu nàng rành rồi có thể đọc để giết thời gian. Từ Chiêu nhìn tới chồng sách, chưa cần bàn đến nội dung đã đủ thấy hoa mắt. Nàng từ chối, bước vội ra ngoài, trong đầu thầm tính toán hôm nay sẽ đi đâu chơi.

Lúc này cũng là gần cuối thu, thiết nghĩ cỏ cây thay lá cũng là một cảnh tượng đẹp mắt, Từ Chiêu liền rảo bước đi tới ngự hoa viên.

Đúng như nàng nghĩ, trước mắt tràn ngập lá vàng, có con gió thổi qua khiến cho cả đám lá khô bay tung lên. Từ Chiêu thích thú sà vào, vừa đi nàng vừa tung chân thật cao làm lá cây bay tán loạn.

Cùng lúc đó, nàng phát hiện ra mình không phải là người duy nhất ở đây nhưng vì lá bay quá nhiều nên không nhìn rõ. Lại thấy người kia cũng ra sức nghịch lá, Từ Chiêu cũng mặc kệ, tiếp tục chơi, thành ra đám lá bay càng lúc càng nhiều. Bên tai nghe thấy tiếng cười khúc khích của hài tử, Từ Chiêu đoán chắc đây là đứa trẻ nào đó trong cung tới đây chơi nên cũng hùa theo nó, cả hai người vui vẻ cười đùa cho tới lúc thấm mệt mới dừng lại.

Từ Chiêu ngồi thụp xuống đám lá thờ hồn hể, đứa trẻ kia thấy vậy cũng làm theo nhưng lại hết sức dè dặt nhìn về phía Từ Chiêu.

Nhìn lại, thì ra đứa nhỏ này là một nam hài, gương mặt trắng trẻo bầu bĩnh hết sức đáng yêu, đôi mắt tròn xoe chăm chú nhìn Từ Chiêu rất lâu rồi mới mở miệng, ấp úng hỏi: “Ngươi, ... ngươi là kẻ nào?... Tại sao ngươi lại mặc y phục như vậy?”.

“Ta? Y phục của ta làm sao?”.

“Ngươi mặc ... y phục màu tím”.

“Chẳng lẽ ta không được mặc sao?”.

“Trong cung chỉ có Hoàng huynh mới mặc y phục màu tím. Ngươi như vậy, Hoàng huynh sẽ không vui”.

Hóa ra đứa nhỏ này lại là một tiểu hoàng tử, còn cái tên Hoàng huynh kia nghe qua cũng biết là kẻ nào: “Ách. Đây là chuyện gì? Cũng chỉ là y phục thôi mà, có ai quy định chỉ có Yến Lân mới được mặc màu tím sao?”.

Đứa bé thành thật lắc đầu, sau đó như nhận ra điều gì mới há mồm sùng sốt: “Ngươi, ... ngươi dám gọi thẳng tên Hoàng huynh. Ta sẽ mách phụ hoàng, phụ hoàng sẽ trị tội ngươi”.

“Đội đã, sao ngươi nóng nảy vậy? Ta còn chưa giải thích mà”.

“Ngươi còn lời để nói?”. Bộ dạng tiểu hài tử tức giận rất tức cười, Từ Chiêu chỉ muốn tiến tới nhéo má nó một cái nhưng nhìn lại thấy thân thể này của nàng cũng chỉ cao hơn nó một cái đầu nên cũng đành nhịn xuống.

“Kỳ thực ta là tiểu bằng hữu của Hoàng huynh ngươi. Mấy chuyện như gọi tên hay y phục gì đó đều không thành vấn đề”. Từ Chiêu liếc mắt thấy hài tử nhìn nàng vẻ nghi hoặc, đành phải nói thêm: “Ngươi không tin? Vậy có thể tới hỏi phụ hoàng của ngươi a. Hôn nữa nơi ta đang ở còn ngay cạnh tẩm cung của Thái tử đó”.

“Tẩm cung của ngươi ở ngay cạnh Hoàng huynh sao?” – Yến Kỳ sùng bái hô lên một tiếng.

“Phải, ngươi hình như rất thích Lân ca ca?”.

“Lân ca ca. Oa, ngươi còn gọi Hoàng huynh là ca ca sao? Ta cũng muốn, ta cũng muốn”. Vừa nói, Yến Kỳ vừa nhảy cẫng lên thích thú.

Từ Chiêu đang định mở miệng thì nghe từ phía sau có người gọi: “Kỳ nhi”.

Yến Kỳ nghe thấy, quay lại nhào vào lòng người vừa đến, vui vẻ nói: “Mẫu phi, vừa rồi vị tỷ tỷ này nói là gọi Hoàng huynh một tiếng ca ca, hôn nữa tỷ ấy còn ở ngay cạnh Đồng cung nữa. Kỳ nhi cũng muốn”.

“Kỳ nhi ngoan, không được tới làm phiền Thái tử biết không? Hôn nữa Thái tử cũng không có trong cung, con tới cũng không gặp được người”. Liên phi xoa đầu nhi tử trong lòng sau đó đưa mắt nhìn về phía Từ Chiêu.

Nàng cúi đầu hành lễ, khoe miệng cong lên một nụ cười khá ái, thanh âm hết sức dễ nghe: “Khả Nhi bái kiến nương nương”.

“Miễn lễ. Ta có nghe về ngươi rồi, lời đồn quả không sai”.

Thấy Từ Chiêu cúi đầu không nói gì, nàng lại nói: “Ngươi không cần căng thẳng. Bất quá cũng chỉ là một đứa trẻ, bọn họ tính toán cái gì chứ. Nào, lại phía kia ngồi một chút”. Sau đó nàng quay người, nắm tay Yến Kỳ đi về phía trong đình nghỉ mát.

Từ Chiêu cũng dậm bước theo sau, trong đầu thoáng nghĩ: “Vị nương nương này nhìn qua cũng không có ý xấu. Nhưng Yến Lân vừa mới rời kinh sáng nay, chỉ là một phi tần trong hậu cung mà đã kịp nắm bắt thông tin nhanh như vậy kẻ cũng không đơn giản. Tốt nhất là nên giữ khoảng cách một chút, hoàng cung này thật phiền phức mà”.

Vào trong đình, Yến Kỳ thích thú ngồi sát cạnh Từ Chiêu hỏi tới hỏi lui: “Tỷ tỷ, tỷ tên là gì vậy? Tỷ có thật là bằng hữu của Hoàng huynh không?”.

“Phải a, ta tên là Khả Nhi, ngươi trực tiếp gọi là tiểu Khả cũng được, ta gọi ngươi là Kỳ Kỳ nhé. Đừng có gọi là tỷ tỷ, ta cũng không lớn hơn ngươi là bao đâu”, Từ Chiêu bày ra bộ dáng vô cùng thân thiết nói.

“Được, vậy từ nay chúng ta cũng là bằng hữu. Như vậy ta cũng có thể gọi Hoàng huynh là ca ca phải không?” – Yến Kỳ hai mắt sáng lấp lánh.

“Cũng có thể, bất quá trước mặt người ngoài thì không nên gọi. Không chừng sẽ bị khiển trách”.

Liên phi nãy giờ vẫn quan sát hai người, nhẹ giọng lên tiếng: “Nha đầu ngươi xem chừng có vẻ rất biết nói chuyện. Kỳ nhi vốn nhút nhát, đây là lần đầu tiên ta thấy nó chịu nói chuyện với người lạ nhiều như vậy”.

“Nương nương quá khen. Tuổi tác Kỳ Kỳ và Khả Nhi cũng gần nhau nên có thể thân thiết cũng là điều dễ hiểu”.

Liên phi lắc đầu: “Trong hoàng cung này cũng không ít tiểu công chúa, tiểu hoàng tử nhưng Kỳ nhi gặp bọn chúng lại luôn thu mình lại, không chịu nói chuyện với ai. Cứ hễ gặp người lạ là luôn tỏ ra sợ hãi, cũng chỉ có Thái tử, tuy ngoài mặt lạnh lùng xa cách nhưng lại rất ân cần với Kỳ nhi”.

Từ Chiêu nghe vậy, đưa mắt nhìn Yến Kỳ đang vui vẻ ăn mấy miếng điểm tâm trên bàn, trong đầu thầm phán đoán: “Đứa trẻ này không phải là mắc hội chứng rối loạn lo âu đó chứ? Ở hiện đại thì thoàng cũng có nghe nói tới”.

Nghĩ vậy, Từ Chiêu quay đầu, hết sức tự nhiên cười nói với Liên phi: “Vậy khi nào rảnh rồi, Khả Nhi có thể tới chơi cùng Kỳ Kỳ có được không?”.

Liên phi gật đầu: “Được, có người tới chơi hẳn Kỳ nhi cũng rất vui. Ta nói đúng không?”

Yến Kỳ vừa ăn điểm tâm, vừa ra sức gật đầu.

Vừa lúc này, một thân ảnh màu hồng phấn cũng uyển chuyển đi vào trong đình, nhẹ nhàng hành lễ với Liên phi: “Lạc Vân tham kiến nương nương”.

Bạn đang đọc truyện *Vì Sư Tới Đón Ngươi*, *Vì Sư Sợ Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Hoàng cung không có thứ gì như ca ca cả

Liên phi bất giác nhíu mày nhưng cũng bày ra biểu hiện hòa nhã với Lạc Vân, nếu không phải Từ Chiêu vẫn luôn dõi mắt quan sát thì chi e là cũng không thể nhìn ra cái nhíu mày kia.

“Quận chúa hôm nay cũng có nhã hứng tản bộ ngự hoa viên sao? Không khí trong lành, quả thật thích hợp”.

Từ Chiêu nghe ra giọng điệu này có phần kiêng kỵ, trong lòng không khỏi cảm thấy kỳ quái: “Lạc Vân chỉ là một quận chúa, ở nơi này chẳng khác nào làm con tin. Có gì khiến Liên phi phải cẩn thận như vậy? Chẳng ngày càng không đơn giản”.

Lạc Vân nghe xong cũng chỉ cười rồi quay sang nhìn Từ Chiêu, vô cùng cao ngạo như chờ đợi nàng điều gì đó.

Sau lần bị thái hậu triệu kiến, Từ Chiêu thừa hiểu quận chúa này rất không thích nàng, nhìn nàng ta như vậy rõ ràng là đang đợi nàng hành lễ. Bất quá, Từ Chiêu cũng không phải loại người chịu để cho người khác ra oai.

Nàng toét miệng cười, trưng ra bộ mặt hết sức hồn nhiên: “Lạc Vân tỷ tỷ tới, mau ngồi đây dùng chút điểm tâm. Liên phi đã chuẩn bị không ít, vừa hay có tỷ đến, nếu không chỗ này ta ăn không hết, sẽ phải đem đồ đi thì rất phí phạm a”. Vốn cũng chẳng phải loại người chua ngoa nhưng nàng đã sống tới hai đời người, chỉ cần muốn, Từ Chiêu cũng không ngại giết người không dao.

Một câu này của nàng đổi khách thành chủ, hơn nữa còn sâu xa ám chỉ Lạc Vân tới ăn mấy thứ đồ đi này. Nhưng đây là chuyện gì, nhìn vào đôi mắt trong suốt kia khiến cho người khác giật dử mà không thể bộc phát ra ngoài, đành phải cắn răng nhịn xuống.

Lạc Vân siết chặt tay, con ngươi vẫn lên những tia máu đáng sợ, gương mặt kiêu diễm trở nên vặn vẹo.

Rốt cuộc đứa trẻ hồn nhiên nhất ở đây là Yến Kỳ lại mở miệng giáng một đòn quyết định khiến Từ Chiêu phải há mồm thán phục: “Lạc Vân tỷ tỷ, sắc mặt tỷ kém vậy, có phải là đau bụng không? Kỳ nhi lần trước cũng giống như tỷ, đau bụng phải vào nhà xí. Tỷ mau lên, nhanh một chút, nếu không sẽ không kịp, Ngự hoa viên sẽ bẩn mất”. Gương mặt của Yến Kỳ thật sự hốt hoảng cùng lo lắng, còn xen lẫn vài tia sợ hãi.

Từ Chiêu cắn chặt răng để không bật cười thành tiếng nhưng gương mặt nàng đã đỏ ửng, cả người rung lên dữ dội. Không nhịn thì thôi chứ nhịn xuống lại càng làm cho người khác nhìn vào ngược lại sẽ cảm thấy như đang bị nàng bị chế giễu.

Lạc Vân đỏ mặt tía tai, tức giận đùng đùng rời khỏi đình. Tốc độ nàng ta rời đi rất nhanh, chẳng mấy chốc mà đã gần ra khỏi ngự hoa viên. Trong miệng còn đang không ngừng mắng chửi thì đột nhiên từ phía trong đình phá lên tiếng cười như điên của Từ Chiêu.

Nàng mà còn nhịn nữa nhất định sẽ nội thương nên dù trước mặt có là ai thì cũng không thể cầm cự được thêm nữa. Từ Chiêu cười tới mức khô cả họng, ho sặc sụa lên một hồi mới dừng lại được.

Con ngươi Lạc Vân long lên, nghiêng răng ken két gầm ra từng chữ: “Ta nhất định ghi nhớ ngày hôm nay”. Sau đó quay lưng bỏ đi, trên đường còn dẫm nát không biết bao nhiêu hoa cỏ.

Từ Chiêu cười xong một trận, thở hổn hển, cao hứng vỗ vai Yến Kỳ: “Kỳ Kỳ thật sự rất giỏi nha. Tiểu Khả bá phúc, bá phúc”.

“Người như vậy là đã rước họa vào thân rồi đấy. Kỳ nhi đâu sao cũng là hoàng tử, còn người, một nha đầu thân cô thế cô, dù có chỗ dựa là Thái tử đi chăng nữa thì cũng khó mà lo cho người chu toàn”. Liên phi không nhanh không chậm, nhấp một ngụm trà rồi nhìn Từ Chiêu cảnh báo.

Từ Chiêu vốn không tiếp xúc nhiều với các phi tần trong hậu cung nhưng nàng cũng nghe và hiểu được không ít chuyện. Hậu cung có người nào là không quý kẻ đa đoan, nói chuyện đưa đẩy lắt léo, không ít lần khiến đầu óc nàng một phen điêu đứng, thật sự không hiểu bọn họ nói gì.

Nhưng tới Liên phi này, đáng đáp thanh tao nhã nhặn, lời nói uyển chuyển nhưng đều là nói thẳng chứ không vòng vo, khí chất điềm đạm, khác hẳn những phi tần nàng từng gặp qua.

Từ Chiêu thẳng thắn đáp: “Những chuyện trong hoàng cung này nương nương biết cũng không ít. Có một số chuyện, Khả Nhi tin nương nương thừa hiểu.

Ta không động, nhưng vốn dĩ bọn họ cũng không muốn để yên cho ta”.

Liên phi hơi thất thần nhìn sắc mặt Từ Chiêu, ánh mắt này, thần thái này như một con ngựa bất kham, cuồng ngạo, không cho phép bất kỳ điều gì có thể áp chế được nó. Nàng giật mình, khóe môi bất giác lâm bầm: “Thật giống...”.

Không nhịn được, nàng cất tiếng hỏi Từ Chiêu: “Vậy, trong mắt người, chốn thâm cung này là thế nào?”.

Từ Chiêu bị ánh mắt sắc lạnh của Liên phi thu hút.

Về mặt nắng trong thoáng chốc như phủ lên một tầng sương mù, vài tia nắng cuối cùng xuyên vào trong đình, chiếu lên một bên mặt, chiếu qua hàng mi dài, làm đôi mắt nàng lóe sáng tựa như có ngọn lửa đang bùng cháy. Trên người tòa ra cổ khí chất cương liệt mà thanh thuần.

“Hoàng cung? Đối với ta mà nói, chính là một cái lồng sắt khổng lồ.

Còn tất cả các người là những con ngựa uy phong tự trầm mình vào vũng bùn sâu mà vùng vẫy.

Chỉ có những con ngựa mạnh nhất, khỏe nhất chạy được tới bên song sắt mới thấy rõ ngoài kia, bầu trời trải rộng thế nào.

... Nhưng vĩnh viễn cũng không thoát ra được”.

Nghe những lời này, nhìn thấy khí thế này, trái tim Liên phi như bị bóp chặt, nàng ta đứng bật dậy, run rẩy rồi đi mà không nói lời nào. Yến Kỳ cũng bị khí thế này của Từ Chiêu làm cho hoảng sợ, lập tức chạy theo sau mẫu thân rồi đi. Vừa đi, hẳn còn không quên ngoái đầu lại nhìn Từ Chiêu, dè dặt vẫy tay với nàng.

Nhanh chóng trở về tẩm cung, Liên phi không còn giữ được bình tĩnh. Vừa đuổi hết cung nữ, thái giám ra ngoài, nàng ta liền ngồi thụp xuống đất. Nước mắt lăn lăn rơi đầy mặt, từng giọt từng giọt chảy xuống nền đá lưu ly phát ra những âm thanh lộp bộp.

Yến Kỳ sợ hãi, ôm chặt lấy nàng, vừa khóc vừa mếu, thanh âm cũng trở nên méo mó: “Mẫu phi, mẫu phi đừng khóc... Mẫu phi khóc Kỳ nhi rất sợ... Mẫu phi đừng khóc”.

Nàng vòng tay ôm lấy Yến Kỳ, bàn tay đỡ lấy khuôn mặt hắn, buộc hắn phải nhìn thẳng vào mắt nàng, trong miệng mẫn chất, gắng gượng nói từng câu từng chữ: “Kỳ nhi, con phải nhớ lấy những lời của mẫu phi ngày hôm nay. Hoàng huynh con chính là bị những người trong cung hại chết, dù mẫu thân có thịt nát xương tan, dù có bị bầm thây vạn đoạn cũng phải báo thù cho nhi tử của mình. Nhưng Kỳ nhi, mẫu phi yêu con, mẫu phi hứa, nhất định sẽ lo cho con chu toàn rồi khỏi cái lồng sắt này. Tin mẫu phi”.

Toàn cung điện nguy nga lộng lẫy chỉ có thân ảnh hai mẫu tử bọn họ cùng tiếng khóc than cô quạnh, vắng vắng không dứt.

Từ Chiêu trở về, càng nghĩ càng thấy khó hiểu: “Biểu hiện của Liên phi hết sức kỳ quái. Còn nữa, địa vị nàng ta như vậy nhưng lại có chút đề phòng với Lạc Vân. Chẳng phải chi là một quận chúa bình thường thôi sao? Mấy người trong cung thật sự không thể lý giải nổi”.

Mây nhú chặt, Từ Chiêu lại đem một số binh khí ra giữa sân ngồi chăm chú, trong đầu lại không ngừng suy nghĩ đến một chuyện: “Còn tiểu Kỳ, thật sự còn rất nhỏ, chưa hiểu chuyện vậy mà lại mắc vấn đề tâm lý như vậy. Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì chứ?”. Tâm tình càng trở nên bức bối, Từ Chiêu càng mài binh khí nhanh hơn, phát ra tiếng xoèn xoẹt chói tai làm thái giám, cung nữ trong viện sợ xanh mặt.

Ở Kinh thành, khí hậu khác với vùng phía nam, qua mấy tháng tiết trời đã trở lạnh. Từ Chiêu được chuẩn bị rất nhiều áo choàng, khoác lên người có cảm giác hết sức mềm mại, ấm áp.

Đối với một đứa trẻ từ bé đã lớn lên ở Bạch thành thì mùa đông có lẽ là rất khắc nghiệt, nhưng riêng Từ Chiêu lại không mấy xa lạ. Vì vậy mà nàng cũng làm quen rất nhanh.

Từ ngày Yến Lân rời đi, nơi ở của Từ Chiêu càng được canh phòng cẩn thận. Kỳ thực, không ít lần Lạc Vân muốn động tay động chân cũng không có cơ hội.

Trời lạnh càng khiến Từ Chiêu lười bước chân ra khỏi viện, nàng vốn muốn tới xem một chút tình hình của Yến Kỳ nhưng lại không muốn tiếp xúc nhiều với Liên phi. Dù gì nàng cũng có thành kiến với phi tần hậu cung.

Nhưng tháng ngày trôi qua đối với Từ Chiêu không hề nhàm chán. Rảnh rỗi nàng thường chơi cờ với Hoàng thượng, không thì cũng tới trò chuyện cùng Hoàng hậu. Hơn thế nữa, có một kẻ còn nhất định không để yên cho nàng, đó chính là Yến Bạch.

Lại nói, lần đó nàng tới ngự thư phòng, vừa vào tới nơi lại nghe được tiếng trách mắng của Hoàng thượng. Nhìn tới người đứng giữa điện, Từ Chiêu không khỏi cảm nín. Người này không phải là Tam hoàng tử Yến Bạch thì là ai, nhưng nhìn bộ dạng hần xem, đầu tóc rối tung, y phục nhếch nhác, mặt mũi thì không biết là bị ai đánh mà bầm dập tới mức không nhận ra.

Nguyên lai là hôm đó có một nhóm nhân sĩ giang hồ tới đánh bạc, thua quá nhiều tiền nhưng không chịu trả, ý thể ra tay đánh người khiến cho cả sòng bạc náo loạn một trận. Yến Bạch không biết tốt xấu còn nhao nhao lao vào hỗn chiến với bọn chúng, cuối cùng lại bị người ta đánh cho thành cái dạng này.

Từ Chiêu không nhịn được cười phá lên.

Ban đầu, tên Yến Bạch kia còn ngờ ngợ nhưng hắn ngay lập tức nhận ra Từ Chiêu, không những thế còn cả gan tố cáo lần trước nàng cũng tới sòng bạc của hắn. Hoàng thượng nghe xong lại càng tức giận, phạt nàng chép 10 bản kinh thư mới được ra khỏi viện, hơn nữa còn sai thái giám thân cận tới giám sát, khiến Từ Chiêu muốn trốn cũng không được.

Người cổ đại không biết lấy đâu ra kiên nhẫn để có thể viết ra nhiều kinh thư tới vậy. Đôi lúc Từ Chiêu còn lo sợ nàng sẽ bị đồng kinh thư này đè chết.

Kể từ hôm đó, gần như ngày nào Yến Bạch cũng tới tẩm cung cửa Từ Chiêu. Khi thì tới kiếm nàng gây chuyện, không thì cũng kéo nàng đi gây chuyện với người khác, trêu chọc không biết bao nhiêu người. Qua có mấy ngày mà hai người trở nên thân thiết, thân nhiên cười nói.

Hoàng hậu thấy vậy còn nắm tay cảm tạ Từ Chiêu, nhờ có nàng mà Yến Bạch bỏ thói cờ bạc, chăm chỉ vào cung vấn an tiền bối, dù có gây ra chút chuyện trong cung cũng không hề gì. Từ Chiêu chỉ biết cảm nín, không nói được gì.

Hôm nay Từ Chiêu đang nằm trong sân phơi nắng, Yến Bạch làm bộ làm tịch phe phẩy chiếc quạt trong tay, lắc lư đi tới. Từ Chiêu hé mắt nhìn hắn, chép miệng nói: “Bạch Bạch, ta nói ngươi thật không tầm thường. Trời đông giá rét ngươi còn cầm quạt, quạt tới quạt lui. Hết sức mới lạ nha!”.

Yến Bạch nghe vậy mới giật mình, lập tức quăng chiếc quạt ra xa, phui phui tay nói: “Nha đầu chết tiệt kia, gặp ta dám không hành lễ”.

“Bạch Bạch, chúng ta là bằng hữu a~ Bằng hữu không nên câu nệ. Nào ngươi ngồi đi, để ta rót giúp ngươi chén trà, uống vào ấm bụng”. Vừa nói Từ Chiêu vừa nhòms dậy với lấy ấm trà bên cạnh rót đầy một chén rồi thân nhiên đưa tới trước mặt Yến Bạch.

“Nha đầu ác độc, ngươi nói ta ngồi là ngồi đất chắc. Người ta nghĩ cho ngươi, sợ ngươi một mình trong cung buồn chán mới tới rủ ngươi đi chơi vậy mà ngươi dám đối đãi ta như vậy? Bỏn cung mặc xác ngươi”.

“A! đi chơi? Bạch Bạch bằng hữu chậm đã, chơi một mình không vui, không vui. Để ta đi cùng ngươi a”. Đặt chén trà xuống, Từ Chiêu hí hửng ngồi bật dậy, chạy nhanh theo sau Yến Bạch. Quay lưng về phía nàng, hắn khẽ cong khoe miệng, mỉm cười thỏa mãn.

Nam tử giận dỗi bước phăm phăm về phía trước làm Từ Chiêu phải nhấc chân chạy theo mới đuổi kịp, miệng không ngừng hô: “Bạch Bạch, hôm nay chúng ta đi đâu chơi, liệu không phải lại tới vườn hồng trong cung hái trộm nữa đấy chứ”.

“Nhâm chán, trò đó chơi đủ rồi. Lần trước chẳng phải ngươi nói chưa học cưỡi ngựa xong đó sao. Hôm nay tới trại ngựa đi”.

Từ Chiêu nghe Yến Bạch nói thì mừng rỡ: “Vậy có phải sẽ được gặp Ô Vân của ta không? Thật lâu rồi không được gặp nó. Thật nhớ”.

Liếc mắt thấy Từ Chiêu lon ton chạy phía sau, bộ dạng vui vẻ tít mắt, một tay còn nắm lấy vạt áo hắn, Yến Bạch cười khẽ, đưa tay xoa đầu nàng rồi nói: “Sao ngươi thấp bé quá vậy, ta bước một bước cũng bằng ngươi bước ba bước rồi. Thấp như vậy làm sao cưỡi được ngựa”.

Từ Chiêu rất cho là không phải, chu mỏ lên cãi: “Nào có. Ô Vân còn nhỏ, chính là để ta cưỡi. Lát nữa ta nhất định bảo nó đạp ngươi một cái”.

Hai người một trước một sau, vừa đi vừa chí chóc ầm ĩ. Thái giám cung nữ từ phía xa thấy họ đều trốn mắt hút, mấy ngày qua hai người này gây ra không ít chuyện khiến bọn họ đề phòng cảnh giác.

Vừa tới bãi tập, Từ Chiêu đã thấy mã phu dắt Ô Vân đi tới. Con ngựa cảm nhận được sự hiện diện của chủ nhân thì hí vang vài tiếng. Từ Chiêu bước nhanh tới, ôm lấy đầu ngựa vuốt ve.

Yến Bạch ngấm nhìn một lúc rồi cũng gật gù nói: “Quả là bảo mã, lần trước ngươi cưỡi nó chẳng phải là đóng giả nam nhân sao? Giờ ngươi trở lại thân phận thật mà nó vẫn nhận ra ngươi. Bất quá, nhận chủ cũng quá nhanh đi”.

“Bạch Bạch, ngươi là đồ ngốc, động vật có thể ghi nhận khí tức trên người chủ nhân của nó, dĩ nhiên là nhận ra rồi. Còn nhận chủ quá nhanh cũng không thành vấn đề, ngươi cứ thử leo lên cưỡi xem nó có chịu không”. Từ Chiêu là lười phản bác.

“Ta cao lớn như vậy tất nhiên là nó không chịu rồi”, nói rồi, hắn liếc mắt, chỉ tay gọi một tiểu đồng gần đó: “Tiểu tử kia, ngươi biết cưỡi ngựa không? Leo lên cưỡi thử con ngựa đó cho ta”.

Đứa bé lĩnh mệnh, nhanh chóng tiến tới phía Ô Vân, lúc chuẩn bị leo lên yên ngựa, con ngựa đột nhiên giậm chân xuống đất mấy cái khiến tiểu đồng mất thăng bằng ngã ra. Sau đó nó cảnh giác, đi lòng vòng quanh Từ Chiêu, mũi thờ ra phì phò.

Nàng đắc ý nhìn Yến Bạch, hắn thấy vậy chỉ chép miệng một cái rồi xua tay, chậm rãi đỡ Từ Chiêu lên ngựa, tận tình chỉ dạy cho nàng.

Đến cuối buổi, hai chân Từ Chiêu dường như tê cứng, sống lưng mỏi nhừ, khom người nằm luôn trên lưng ngựa không buồn xuống. Nàng cũng không ngờ tập cưỡi ngựa mà cũng đau như vậy, thật là đã xem nhẹ chuyện này.

Thấy sắc mặt Từ Chiêu tiu ngiu nằm trên lưng ngựa, Yến Bạch đưa tay, nhẹ kéo kéo má nàng: “Nha đầu làm sao vậy, mới thế đã không chịu nổi rồi sao?”.

Từ Chiêu nhắm mắt, miệng rên rì: “Bạch Bạch, sao ngươi không nói với ta từ sớm cưỡi ngựa lại đau như vậy. Huhu...”

“Tại ngươi quá lười biếng, thường ngày cũng chỉ nằm ngủ nên mới vậy. Nào, lại đây”. Nói rồi hắn vươn tay bế xốc nàng lên, nhẹ nhàng đặt xuống đất. Nhưng chưa kịp rút tay về lại thấy Từ Chiêu kẹp chặt lại, nàng giương đôi mắt long lanh lên nhìn hắn, miệng nhỏ khẽ nói: “Bạch Bạch ca ca, ngươi có thể công ta về được không? Nếu ngươi công ta về thì ngươi nhất định là người tốt bụng, ta sẽ không gọi ngươi là bất lương ca ca nữa”.

Mặt Yến Bạch xám lại, hắn lừ mắt dọa ném Từ Chiêu đi, làm nàng la lên, giả bộ khóc lóc van nài. Cuối cùng hắn đành thở dài một hơi, cúi xuống để Từ Chiêu leo lên lưng mình. Hai người lưng chừng rồi đi.

“Bạch Bạch sao ngươi không dùng xe ngựa như ban nãy?” Từ Chiêu từ phía sau ghé vào tai hắn hỏi.

“Không cần, ngươi rất nhẹ, công ngươi cũng không tốn sức. Trên đường có một nơi rất đẹp, vừa đi vừa ngắm cảnh”. Yến Bạch không có vẻ gì là mệt mỏi, vừa đi vừa thông thả nói.

Bọn họ đi được một quãng khá xa, từ nơi này nhìn xuống không còn bị những triền núi che khuất tầm nhìn. Dõi mắt ra xa là cả một cánh đồng hoa bất tận, gió thổi làm những cánh hoa đong đưa phát ra tiếng xào xạc. Cả cánh đồng bao phủ một màu xanh, những đốm hoa li ti màu trắng, màu hồng hợp lại thành từng mảng màu sắc đan xen. Vài tia nắng đầu đông hắt xuống càng làm cảnh tượng thêm bay bổng. Từ Chiêu ngấm nhìn không rời mắt, miệng thì thầm: “Đẹp quá”.

Yến Bạch thấy nàng thích thì híп mắt cười: “Hồi nhỏ ta cũng từng tới đây học cưỡi ngựa nên mới phát hiện ra chỗ này, rất đẹp phải không? Khi nào ngươi biết cưỡi ngựa ta sẽ dẫn ngươi tới đó”.

“Bạch Bạch ngươi thật tốt, cảm giác giống như ca ca của ta”.

“Giống ca ca sao? Lần đầu tiên có người nói với ta như vậy”. Ánh mắt của Yến Bạch nhất thời trở nên mông lung.

Thấy tâm trạng hắn hình như thay đổi, Từ Chiêu vươn người, ngó nhìn sắc mặt của hắn.

Yến Bạch lại bất giác lên tiếng: “Hoàng cung không có thứ gì như ca ca cả”. Ánh mắt không giấu giếm vẻ u ám, cô đơn.

Từ Chiêu nhẹ ôm lấy cổ hắn, áp một bên mặt cạnh tai hắn nói nhỏ: “Nếu hoàng cung không có thứ gì như ca ca vậy thì chỉ cần ngươi tạo ra là sẽ có thôi”.

Hàng lông mày của Yến Bạch nhíu chặt lại, khẽ cọ đầu đáp lại Từ Chiêu: “Chỉ cần ta tạo ra một thứ như vậy thì nó sẽ bị bóp chết”.

Từ Chiêu nhắm mắt lại, không nói thêm lời nào. Bọn họ cứ đứng như vậy cho tới thì bầu trời tắt nắng, gió nổi lên, mái tóc của hai người tung bay, quấn vào nhau.

Từ phía xa, nam tử toàn thân y phục đen tuyền nhìn một màn này, mày khẽ nhíu.

Bạn đang đọc truyện *Vì Sự Tới Đón Ngươi*, *Vì Sự Sợ Lạnh* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 20: Thủ đoạn

Trong tầm cung, Thái hậu ngả người trên ghế quý phi, một bên Lạc Vân nhẹ nhàng đắp bớp cho bà ta, gương mặt kiêu diễm lại bao phủ một tia buồn bực không hề giấu diếm.

Phải nói, hậu cung con đàn cháu đống nhưng kỳ thực không có ai gần gũi với bà. Một mình trong tầm cung nguy nga tráng lệ mà cô quạnh vắng tiếng nói tiếng cười khiến bà ta cảm thấy rất bức bối.

Từ ngày vào cung, Lạc Vân ngày ngày chăm chỉ tới vãn an, dù biết nàng ta là có ý tới lấy lòng, chỉ mong có được một chỗ dựa vững chắc. Nhưng Thái hậu cũng không tỏ thái độ, thậm chí còn nhiều lần dung túng làm cho Lạc Vân tới ngày hôm nay cũng trở thành nhân vật không dễ chọc.

Vốn là nữ tử khôn khéo, trước mặt Thái hậu luôn một bộ dáng điềm đạm đáng yêu, làm bà ta hết sức vừa lòng mà ưu ái.

Hé mắt thấy người bên cạnh tỏ vẻ không vui, Thái hậu trầm giọng hỏi: “Vân nhi, mấy ngày nay ngươi làm sao vậy?”.

“A. Vân nhi không có, Vân nhi chỉ là có chút chuyện suy nghĩ hơi nhập tâm. Thái hậu đừng lo lắng. Vân nhi tiếp tục xoa bóp cho người”.

“Ai gia tuy lớn tuổi nhưng con mắt còn chưa có mờ. Ngươi giấu diếm ai gia?”.

“Thái hậu đừng nói như vậy, người khác nào người thân của Vân nhi, Vân nhi làm sao có thể giấu người chuyện gì”. Lạc Vân bày ra bộ dáng nũng nịu, ai nhìn vào cũng chỉ muốn cung chiều nàng hết mực.

“Vậy có chuyện gì cứ nói với ai gia. Ai gia không ngại suy nghĩ thay ngươi”. Thái hậu từ tốn nói.

“Chuyện này,... vẫn là lần trước, nha đầu tên Khả Nhi kia ngang nhiên chọc tức Vân nhi, còn nói Vân nhi tới ăn đồ thừa gì đó. Hôn nữa còn dạy hư tiểu hoàng tử làm bề mặt Vân nhi trước bao nhiêu phi tần hậu cung. Vân nhi không còn mặt mũi nào nhìn người nữa”. Vừa nói Lạc Vân vừa đưa tay lên lau nhẹ nơi khóe mắt, bộ dạng vô cùng ủy khuất, ầm ức mà nấc lên vài tiếng.

Nha hoàn bên cạnh thấy vậy biết ý, cũng thút thút, miệng mếu máo quý rạ xuống đất: “Bẩm Thái hậu, quận chúa chính là bị ức hiếp quá đáng. Đứa nhỏ kia cậy có Thái tử là chỗ dựa liền không coi quận chúa ra gì. Nó ư thấp cổ bé họng không bảo vệ được chủ tử. Cúi xin Thái hậu làm chủ cho quận chúa”.

“Vân nhi, ngươi theo ta lâu như vậy, đến một tiểu nha đầu cũng không đối phó được. Vậy sau này tiến vào phủ Thái tử rồi thì biết làm sao. Chẳng lẽ để cho đám trác phi trèo lên đầu lên cổ ngươi sao?”.

Lạc Vân lại nghe tới chuyện sau này có thể danh chính ngôn thuận mà gả cho Yến Lâm dưới sự nâng đỡ của Thái hậu, hôn nữa còn có thể trở thành Thái tử phi, trong lòng không khỏi vui sướng nhưng ngoài mặt vẫn áp úng mà nói: “Vân nhi,... Vân nhi,...”.

“Ngươi a, không phải không có thủ đoạn mà chính là quá lương thiện. Có vài chuyện không thể cho qua như vậy được. Hoàng tộc cũng có tôn nghiêm của Hoàng tộc, chỉ là một tiện dân thì ngươi sợ cái gì. Nha đầu kia ngươi cứ tùy ý mà xử lý, Thái tử cùng lắm thì trách mắng vài câu cũng không làm gì được ngươi”.

Lạc Vân cúi đầu e lệ, trong lòng không khỏi cười đắc ý, có một câu này của Thái hậu thì nàng không cần phải kiêng kỵ gì nữa.

Ngay ngày hôm sau, biết chắc Yến Bạch cũng hay tới đây nên từ sớm Lạc Vân đã tới trước cửa tìm Từ Chiêu để tránh đụng mặt hẳn. Bị thị vệ chặn lại bên ngoài, nàng ta không vui nhàu mày nhưng vẫn kiên nhẫn, không nói tiếng nào.

Một lát sau, Tiểu Nhan đi ra mời nàng ta vào trong sân, cả đám người đang định tiến vào thì đột nhiên bị người phía trước dừng bước ngăn cản: “Cám phiền quận chúa cho hạ nhân lui bớt ra ngoài, chỉ cần đem theo hai cung nữ theo hầu là được rồi. Tiểu chủ tử nhà ta có sở thích khác người, chỉ e sẽ làm cung nhân hoảng sợ, gây ầm ĩ thì cũng không hay”.

Lạc Vân trong lòng tức giận nhưng vẫn nhẫn nhịn, cắn răng bảo hạ nhân lui ra, chỉ đem theo một cung nữ thân cận tiến vào. Vừa bước qua ngưỡng cửa, cảnh tượng đập vào mắt khiến nàng ta co rúm người lại.

Khắp sân bày la liệt đủ loại binh khí, từ rìu chiến, đoạn côn, đoản đao, trường kiếm, cung tên,... Từ Chiêu thì đang loay hoay một góc, mài xoèn xoẹt một thanh kiếm dài hơn cả người nàng. Biết có người đi tới, mắt cũng chẳng buồn nhìn lên, miệng cười sáng lạn, nói là đang luyện tập để sau này có thể rèn ra một thanh kiếm tốt, sau đó lại tập trung vào mài kiếm, không thèm để tâm đến chuyện khác.

Lạc Vân cứ đứng giữa sân, có cung nữ mang ghế, rót trà mời nàng ngồi. Nhưng nàng ta lại vô cùng khinh miệt: “Gi chứ, trời đông gió lớn không vào trong nhà ngồi mà bắt ta ngồi ngoài sân. Đùng là thứ tiện nhân không có giáo dưỡng”.

Tức giận là vậy nhưng nàng ta vẫn kiên nhẫn bày ra bộ mặt hết sức thiện lương, nhẹ giọng nói: “Khả Khả muội cứ ở trong sân một mình như vậy rất buồn chán đi. Hôm nay sắc trời rất tốt, chỉ bằng chúng ta đi vãn cảnh một chút, nhân tiện tới rủ thêm tiểu hoàng tử đi giải khuây”.

Nghe Lạc Vân nhắc, Từ Chiêu ngẩng đầu lên: “Tiểu hoàng tử? Tiểu Kỳ?”

“Phải a. Lần trước ta thấy muội ngồi trong đình cùng tiểu hoàng tử và Liên phi. Hoàng tử nhỏ tuổi lại nhút nhát, ít tiếp xúc với người khác. Chúng ta tới đem hắn đi ngắm cảnh một chút”.

Từ Chiêu quả thật cũng muốn tìm hiểu thêm về đứa nhỏ này nên cũng vui vẻ, không nghĩ ngợi gì nhiều mà gật đầu đồng ý. Nàng thu xếp một chút rồi đứng dậy, nhanh chóng theo Lạc Vân ra ngoài.

Vì Từ Chiêu đã nói, mỗi khi nàng ra ngoài, không thích có người theo hầu, Tiểu Nhan muốn đi cùng nhưng cũng bị Từ Chiêu từ chối. Trước khi nàng ra khỏi viện, Tiểu Nhan vẫn lo lắng, níu tay nàng lại, nhắc nhở phải cẩn thận.

Từ Chiêu khẽ cười, gật đầu trấn an Tiểu Nhan rồi mới rời đi.

Tuy không để ai đi theo nhưng nàng biết, trong một góc nào đấy luôn có âm vệ bí mật trông chừng. Chỉ có điều, Từ Chiêu không cho phép bọn họ tự ý hành động. Tai mắt trong cung cũng không ít, nếu để lộ ra, không biết chừng còn bị vu cho tội danh thích khách. Yến Lâm hiện giờ lại không có ở đây, nàng cũng sẽ khó mà xoay xở. Vì vậy, nếu chuyện gì nàng thật sự không giải quyết nổi, tới lúc đó mới gọi âm vệ giúp đỡ. Hôn nữa, Từ Chiêu nghĩ Lạc Vân cũng chỉ là có chút thành kiến, không tới mức có thể ra tay hại người.

Ra tới bên ngoài đã thấy Quận chúa đợi sẵn, hai người đi trước, phía sau có vài cung nữ, toàn bộ đều là người của Lạc Vân, cứ như vậy mà kéo thành một đoàn.

Trước cửa Liên Trì cung, Lạc Vân nói với thái giám canh cửa, muốn dẫn Yến Kỳ tản bộ, báo hẳn vào báo tin. Thái giám nghe vậy, khom người từ chối: “Bẩm quận chúa, tiểu hoàng tử trước nay tính thần yếu ớt, không tiện ra ngoài cùng quận chúa. Xin thứ cho nô tài không thể phục mệnh”.

Lạc Vân nheo mắt, vẫn duy trì thanh âm dễ nghe nói: “Đây là công công không coi ta ra gì phải không? Ngươi chỉ cần vào bẩm báo một tiếng là được rồi”.

“Nô tài không dám. Chỉ là tiểu hoàng tử thật sự không gặp người ngoài. Xin quận chúa hiểu cho”.

Từ Chiêu thấy bọn họ có phần căng thẳng, bỗng nhiên cười xòa vài tiếng, hướng vị thái giám kia vui vẻ nói: “Chỉ bằng công công cứ vào báo một tiếng là có Khả Khả tới tìm. Nếu Tiểu Kỳ thật sự không thể ra ngoài, vậy chỉ cần ngồi báo lại với ta, cũng không mất gì. Làm phiền công công”.

Thấy Từ Chiêu tươi cười hòa nhã, hơn nữa còn gọi Yến Kỳ thân mật như vậy, sắc mặt vị thái giám khề thay đổi, nhanh chóng đi vào bẩm báo.

Chỉ lát sau đã thấy Yến Kỳ chạy ra, nhìn thấy Từ Chiêu hẳn vui mừng reo lên: “Khả Khả, tỷ thật sự tới tìm ta”.

“Phải a, ta cùng quận chúa tới rủ người tàn bộ ngắm cảnh. Cứ ở trong tầm cung mãi sẽ rất buồn”.

Vừa nghe vậy, Yến Kỳ đang từ vui mừng lại có chút dè dặt, hẳn liếc nhìn Lạc Vân rồi lại nhìn Từ Chiêu, nửa muốn đi nửa không, bối rối không nói lên lời.

“Sao vậy, đã có tỷ tỷ ở đây, người mà còn như vậy sẽ không có ai chơi cùng đâu. Nào chúng ta đi, ngắm cảnh thư giãn đầu óc một chút rồi trở về cũng được”. Nói rồi nàng nắm tay Yến Kỳ, dắt hẳn đi, thái giám cung nữ thấy vậy lại kéo thành một đoàn theo sau hai người.

Lạc Vân bỗng nhiên trở thành người thừa, tức tối thở hắt ra, trong miệng lẩm bẩm: “Cứ chờ đấy, xem ta thu thập người thế nào”.

Vừa đi Từ Chiêu vừa vui vẻ trò chuyện với Yến Kỳ. Đứa nhỏ này ngoài việc hay sợ hãi người khác ra thì hết sức bình thường, cũng tò mò hiếu động và đặc biệt nói nhiều như bao đứa trẻ khác.

Chỉ cần thấy biểu hiện né tránh, xa cách của hẳn đối với Lạc Vân kia mà Từ Chiêu thăm cảm thấy may mắn, nếu không nhờ Yến Lân thì chắc chắn nàng cũng không thể tiếp cận được với Tiểu Kỳ.

Ba người trước sau đi tới gần một cái hồ giữa ngự hoa viên, Lạc Vân để hạ nhân dừng lại còn các nàng thông thả đi tiếp về phía trước. Vừa đi nàng ta còn cố ý tỏ ra thân mật với Yến Kỳ, Từ Chiêu cũng không nghĩ ngợi gì mà còn dỗ dành, muốn hẳn làm quen, nói chuyện cùng Lạc Vân.

Bọn họ đều đi đến giữa cầu thì ngừng lại, từ đây phóng tầm mắt ra xa khắp mặt hồ, hai bên bờ hoa cỏ xanh mướt, đủ hương sắc, không khỏi khiến cho lòng người trở nên ấm áp.

Từ Chiêu khom người, đặt một tay lên bả vai Yến Kỳ, chỉ cho hẳn xem cảnh sắc ở phía xa.

Lúc này, Lạc Vân đứng bên cạnh đột nhiên mở miệng nói những điều kỳ quái: “Khả Khả, người đừng ép tiểu hoàng tử, hẳn đã không muốn chơi sao người lại cố chấp vậy”.

“Lạc Vân tỷ tỷ đang nói gì vậy?” – Từ Chiêu ngo ngắc hỏi.

Thanh âm Lạc Vân càng lúc càng lớn, càng nói lại càng pha thêm chút hoảng hốt, thu hút sự chú ý của những người khác: “Khả Khả người bình tĩnh, đừng cố chấp như vậy. Đừng ép buộc tiểu hoàng tử, hẳn sẽ sợ”.

Từ Chiêu bất giác nhận ra điều gì đó, nhưng còn chưa kịp định thần, lại thấy Lạc Vân lao vào, bấu chặt lấy cánh tay đang đặt lên vai Yến Kỳ của Từ Chiêu, làm như đang giằng co với nàng. Miệng còn không ngừng hô lớn: “Khả Khả người làm gì vậy, đừng làm hại tiểu hoàng tử”.

Từ Chiêu muốn vung tay ra nhưng bị Lạc Vân ghì lại, mượn lực, dùng chính cánh tay của nàng, đẩy Yến Kỳ xuống hồ.

Một thân ảnh nhỏ bé vô lực ngã xuống, nước hồ bắn lên tung tóe.

Không ít người sững sốt, tiếng hét dài từ phía bờ dội lại. Từ Chiêu liếc mắt đã thấy từ phía đó, một đoàn cung tần mỹ nữ đang đi tới, dẫn đầu đoàn người là Thái hậu.

Nàng cụp mắt xuống, khoe miệng thần nhiên giương lên một nụ cười mỉa mai: “Thì ra là như vậy, ... cũng thật may”.

Bạn đang đọc truyện *Vì Sự Tới Đón Người*, *Vì Sự Sợ Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 21: Tát người thật sưng tay

Trời đã vào đông, nước hồ chưa đến độ có thể đóng băng nhưng vẫn thập phần rét lạnh.

Thân ảnh nhỏ bé kia thẳng tắp rơi xuống hồ, từng khớp xương bị làm cho cứng lại đau buốt, cả thân thể nặng trĩu chìm dần xuống.

Trong đầu Từ Chiêu lúc này phảng phất một tia trào phúng: “Lạc Vân, người đã quá xem thường ta rồi”.

Thanh âm la hét trên bờ càng lúc càng lớn, nhốn nháo thành một đoàn.

Lạc Vân đứng trên cầu tròn mắt nhìn xuống. Người bị ngâm dưới nước kia còn chưa thấy ngoi lên.

Nàng ta là muốn mượn tay Từ Chiêu đẩy ngã Yến Kỳ, gán cho nàng tội danh mưu hại hoàng thân quốc thích. Nào ngờ phản xạ của Từ Chiêu cũng quá nhanh đi, vừa xoay người hát ngược Yến Kỳ trở lại nhưng chính mình lại bị rơi xuống nước.

Đám thị vệ còn đang nhao nhao lội xuống vớt người thì một thân ảnh cao lớn xẹt qua, phi thân lao thẳng xuống hồ. Trong miệng hẳn còn gằn dữ mà chửi lên một câu: “Đám cầu nô tài”.

Yến Bạch lao xuống, từ dưới hồ vớt được Từ Chiêu, thân mình nàng cứng ngắt co rúm lại, run rẩy vì lạnh.

Hắn lập tức đem tấm áo choàng khi này vừa vớt trên bờ trùm lên, giúp nàng chắn gió rồi ngẩng đầu quát lớn: “Còn đứng đó làm gì, mau truyền ngự y”.

Từ Chiêu run lấy bầy nhưng vẫn cố nắm lấy vạt áo hắn, thấp giọng rên rì: “Không cần... Mau, đưa ta trở về”.

Yến Bạch cứ như vậy ôm lấy nàng, nhanh chóng rời đi.

Tới nơi, hần cũng chẳng nói chẳng rằng mà chạy thẳng vào trong phòng. Tiểu Nhan thấy hai người bọn họ đều ướt sũng cũng hốt hoảng đuổi theo, gấp giọng kêu lên: “Đây là chuyện gì? Người đâu, mau đem nước nóng lại đây”.

Từ Chiêu vừa được đặt lên giường, nàng liền hướng Tiểu Nhan, răng lập cập va vào nhau mà nói: “Lập tức đưa Bạch Bạch đi thay y phục, đun chút nước gừng cho hần uống. Còn nữa, ngâm mình trong nước nóng đi, nhất định không thể để nhiễm lạnh”.

Yến Bạch biết ý gật đầu rồi quay người đi sang một sương phòng khác, trước khi rời đi còn ngoái cổ lại nhìn Từ Chiêu, không quên dặn dò: “Ngươi cũng vậy, đừng để bị nhiễm lạnh”.

Ngâm mình trong bồn gỗ, hơi nước bốc lên tứ phía, mang theo mùi hương thảo mộc phảng phất trong không khí làm tâm trạng Từ Chiêu cũng dịu xuống. Ánh mắt nàng mông lung, ngả lưng nhàn nhạt hỏi người bên cạnh: “Tiểu Nhan, tỷ thấy Lạc Vân kia thế nào?”.

“Tồn tại ở nơi thâm cung không thân không thích mà vẫn lấy được sự sủng ái của Thái hậu thì trí tuệ cũng không thể xem thường”.

Từ Chiêu gạt gù song lại nhủ thầm nói: “Tâm cơ cỡ này, quả thật là muội vẫn nghĩ tốt cho nàng ta quá. Chỉ vì chút chuyện nhỏ mà nữ làm hại tới cả Tiểu Kỳ. Hần vẫn chỉ là một hài tử, nếu không phải hôm nay người ngã xuống là muội thì với thân thể kia của hần, không chết thì cũng liệt giường”.

“Chiêu nhi, muội đừng rảnh rồi lo cho người khác. Trước mắt lo cho thân thể chính mình trước. Còn chuyện này... Theo ta thấy thì bọn họ không muốn để yên cho muội đâu”.

Lời vừa dứt, liền có tiểu cung nữ hốt hải chạy vào bẩm báo: “Tiểu thư, Thái hậu cho người tới dẫn tiểu thư đi... chịu tội”.

Tiểu Nhan tức giận, miệng gằn lên từng tiếng: “Nhanh như vậy đã tới cửa. Chiêu nhi, muội mới xảy ra chuyện, còn chưa hồi phục. Chi e chịu không nổi”.

Từ Chiêu đứng dậy, để Tiểu Nhan dìu nàng rời khỏi bồn gỗ, khoe miệng khê nhếch: “Cái này người ta gọi là đánh nhanh thắng nhanh. Tỷ không cần lo lắng, trước xuống bếp đem chút muối bỏ vào bao vải rồi hong trên bếp cho thật nóng để muội mang theo làm túi sưởi”.

Tiểu Nhan quay sang phân phó cung nữ đi chuẩn bị, còn nàng ở lại giúp Từ Chiêu thay y phục. Xong xuôi, Từ Chiêu cũng không để tâm có người tới thúc giục mà còn ngồi nhàn nhã uống hết một chén trà gừng.

Nàng lấy thêm hai bọc muối ấm nhét vào trong lòng để xua đi hơi lạnh. Chỉ chốc lát sau, gương mặt nàng lại tươi tỉnh hồng hào như thể chuyện ngã hồ khi nãy chưa từng xảy ra.

Vừa ra đến cửa đã thấy Yến Bạch đi tới, trên mặt không giấu nổi sự lo lắng nói: “Đề ta đi cùng ngươi”.

Từ Chiêu lắc đầu: “Ngươi hồi phủ tĩnh dưỡng đi. Đây là chuyện của ta, tự ta có thể xử lý”.

“Ngươi lấy gì mà đi đối phó với đám người đó”.

“Mình ta là đủ” – khoe miệng Từ Chiêu cau lên một nụ cười rét lạnh, tiếp tục nói: “Hơn nữa, chuyện khi nãy ngươi chạy tới giúp ta cũng đã quá đủ rồi. Không nên xuất đầu lộ diện thêm nữa”.

Yến Bạch hơi sùng sốt: “Ngươi nói vậy là ý gì?”.

“Đừng tưởng ta không biết. Loại người có thể mờ cả sông bạc đầu chỉ đơn giản là ham chơi. Loại người mà chỉ cần một chiêu cũng có thể đá thương tới năm, bảy người đâu dễ gì để người ta đánh cho mặt mày biến dạng. Loại người đó, chính là giới đồng kích nhất. Đã diễn vở tuồng này lâu như vậy, sao có thể vì một chuyện nhỏ nhặt mà buông tay”.

Nàng hơi ngừng lại quan sát sắc mặt nam tử trước mặt rồi lại không nhanh không chậm, tiếp tục lên tiếng: “Yến Bạch, ngươi vẫn chưa hiểu ta là loại người nào”.

Đề lại cho người kia một cái cười nhạt rồi quay lưng rời đi. Thân ảnh nàng nhỏ bé nhưng sống lưng thẳng tắp, tư thái thập phần cao ngạo khiến không ít thái giám, cung nữ phải tròn mắt, nuốt khan vài tiếng.

Yến Bạch vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy một Từ Chiêu như vậy, hần chỉ gạt mình trong giây lát rồi ngựa cỏ lên cười lớn, trong lòng cũng phải công nhận: “Thì ra là vậy. Thảo nào không tra ra nội thân phận của ngươi. Bồn cung sẽ chờ xem”.

Chưa để nàng đi khuất, hần cao giọng nói với theo: “Vây thì tùy ý ngươi. Có chuyện gì xảy ra cũng có bất lương ca ca nhất xác giúp ngươi”.

Từ Chiêu cũng không ngoái đầu lại mà chỉ cười thầm vài tiếng, tinh thần phấn chấn hẳn lên, rào bước đi theo thái giám đến Từ Ninh cung.

Trong đại điện, Thái hậu ngồi ở vị trí chủ vị, bên cạnh bà ta, một bên là Hoàng hậu, một bên là Liên phi đang ôm tiểu hoàng tử Yến Kỳ trong lòng. Phía dưới chính là quận chúa Lạc Vân cùng rất nhiều phi tần hậu cung khác, bọn họ đều là những người khi nãy đi cùng Thái hậu trong ngự hoa viên.

Từ Chiêu một đường thẳng tắp bước tới giữa đại điện thì quỳ xuống hành lễ.

Mắt thấy vừa mới đó mà nàng đã khôi phục lại dáng vẻ hồng hào như cũ, sắc mặt lại tinh bơ không có lấy một tia sợ hãi nào. Lạc Vân tức giận cắn môi, bàn tay giấu trong tay áo nắm chặt tới phát run.

Từ Chiêu còn chưa kịp ngẩng đầu lên lại nghe thái giám ngoài cửa điện hô một tiếng chói tai: “Hoàng thượng giá lâm”.

Đoàn người nghe vậy cũng lục tục đứng lên hành lễ. Hoàng thượng tiến vào, ngồi xuống bên cạnh Thái hậu, phất tay để bọn họ đứng dậy rồi mới đưa mắt nhìn Yến Kỳ ân cần hỏi: “Vừa rồi, Trẫm nghe nói Kỳ nhi thiếu chút nữa là ngã xuống hồ lạnh”.

Liên phi cúi đầu: “Tạ ơn thánh thượng quan tâm, Kỳ nhi may mắn không xảy ra chuyện gì”.

Hoàng thượng nghe vậy gạt đầu thờ ra một hơi, nheo mắt nhìn Từ Chiêu đang quỳ bên dưới hỏi: “Vây đây là có chuyện gì? Nghe nói đã có người ngã xuống hồ, nếu không phải Kỳ nhi thì là ai?”.

Thái hậu lúc này mới âm trầm lên tiếng: “Ai gia cho mời mọi người tới đây cũng là để làm rõ chuyện này. Khi nãy ta cùng chúng phi tần tản bộ trong ngự hoa viên, mới đi tới bên hồ vừa hay lại thấy Lạc Vân đang giằng co với nha đầu kia. Chính là nàng ta tự ngã xuống hồ”.

“Tự ngã?” – Hoàng thượng nghi hoặc hỏi lại.

Cung nữ Bảo Sắc là tâm phúc bên cạnh Lạc Vân, nghe vậy nàng ta liền bước ra giữa điện, quỳ gối bên cạnh Từ Chiêu, giọng điệu có chút hoảng hốt nói: “Khởi bẩm Hoàng thượng, Thái hậu. Khi nãy nô tỳ chính mắt nhìn thấy nha đầu Khả Nhi là đây tiểu hoàng tử xuống hồ”.

Cả đại diện ồ lên một tiếng, Từ Chiêu vẫn im lặng không buồn nhúc nhích.

“Tiện dân kia, ngươi còn gì để nói?” – Thái hậu âm lãnh nhìn Từ Chiêu, gắt giọng hỏi.

“Bẩm Thái hậu, Khả Nhi không có lý do gì phải làm hại tiểu hoàng tử. Vì vậy Khả Nhi không nhận tội” – Từ Chiêu vẫn điềm đạm nói.

Bảo Sắc nghe vậy thì tỏ ra tức giận, hét vào mặt Từ Chiêu: “Ngươi còn dám chối tội. Chính mắt ta nhìn thấy, là ngươi đấy”.

Từ Chiêu bật cười, đưa tay chỉ trỏ trên mặt Bảo Sắc: “Ha ha,... Vậy tỷ nói xem, là con mắt nào của tỷ nhìn thấy. Là mắt trái hay mắt phải, hay là cả hai mắt”.

“Cả hai mắt ta đều nhìn thấy”- Bảo Sắc trợn mắt lên mà nói.

“Haizzz,... Những thứ không dùng được tốt nhất là vứt đi. Tỷ còn giữ lại trên mặt làm gì. Nào, lại đây, ta giúp tỷ móc cặp mắt mù đó ra”.

“Hồn xược, trước mặt bao người mà ngươi dám nói những nói quấy. Ngươi không những không biết tội mà còn cố tình gây rối. Người đâu, đem con tiện dân này ra và miêng cho ta”. Thái hậu thấy nàng can rỡ thì cao giọng quát. Bà ta nghiêm mặt, muốn dùng khí thế này mà chế trụ Từ Chiêu, nhưng là mặc kệ bà ta có làm bộ bao lâu, nàng vẫn thản nhiên như không biết.

“Thái hậu, Khả Nhi thật sự không làm, không làm không thể nhận tội. Nếu như Khả Nhi là muốn hãm hại tiểu hoàng tử vậy thì sao người roi xuống nước lại là Khả Nhi được?” – Từ Chiêu bày ra bộ dáng ngây ngô hỏi.

Hoàng thượng ngồi bên cạnh Thái hậu nhưng lại rất có lòng phối hợp với Từ Chiêu. Ông phát tay ý bảo những thị vệ vừa tiến vào lui ra.

Thấy tình thế có vẻ trùng xuống, Bảo Sắc liền chớp lấy thời cơ: “Khi đó quận chúa nhận ra ý đồ của ngươi mới kịp thời ngăn cản. Ta là người đứng gần nhất nên nhìn rõ tất cả”.

Nàng ta trừng mắt nhìn Từ Chiêu rồi tiếp tục bẩm báo: “Thấy ngươi ra tay đẩy tiểu hoàng tử xuống, quận chúa mới giữ ngươi lại, khuyên can ngươi mấy lượt đều không thành. Hai người giằng co một hồi, cuối cùng ngươi bị mất đà mới ngã xuống”.

Từ Chiêu hướng mắt nhìn Lạc Vân, nghi hoặc: “Vậy xin hỏi tỷ tỷ, khi đó đang vui vẻ như vậy ta lại muốn đẩy ngã tiểu hoàng tử là có chuyện gì?”.

Lạc Vân bị hỏi, nhất thời tỏ vẻ khó xử rồi mới nhỏ giọng đáp: “Tiểu hoàng tử tính tình vốn rụt rè, ngươi lại nhất quyết kéo người đi chơi. Người không chịu, muốn bỏ về, ngươi liền tức giận nên mới xảy ra chuyện này. Khả Nhi, đừng nên cố chấp nữa, chỉ cần ngươi ngoan ngoãn nhận tội, nhất định ta sẽ xin Thái hậu không làm khó ngươi”.

Từ Chiêu trong đầu hừ lạnh: “Chẳng phải các ngươi đang làm khó ta đây sao? Bày đặt”.

Sau đó, nàng quay lên nhìn Yến Kỳ, tươi cười hỏi: “Tiểu Kỳ, ngươi nói xem, có phải là như vậy không?”.

Lạc Vân nghe Từ Chiêu hỏi Yến Kỳ như vaayjj, trong lòng không khỏi dắc ý: “Ngu xuẩn, ngươi tưởng chỉ cần ở trong cung mấy ngày mà đã hiểu hết được sự tình sao? Ta vốn nhằm vào Yến Kỳ sở dĩ hẳn có tất, trước đông người như thế này có cạy răng cũng không nói nửa lời. Để ta chống mắt lên xem ngươi có thể làm gì được”.

Yến Kỳ cũng nhìn Từ Chiêu, tuy rất muốn trả lời nhưng lại thấy xung quanh có vô số ánh mắt đang tập trung về phía mình. Hắn sinh ra sợ hãi, môi mím chặt, trên trán còn rịn ra một tầng mồ hôi, run run nép vào lòng Liên phi, không dám mở miệng.

Liên phi thấy nhi tử như vậy cũng không có biểu tình gì, như thể chuyện này đã không còn xa lạ. Nàng chỉ yên lặng ôm lấy hắn, bất đắc dĩ thờ dài.

Từ Chiêu lên tiếng, thu hút sự chú ý của Yến Kỳ: “Tiểu Kỳ, nhìn ta. Không cần quan tâm đến người khác, nhìn ta, trả lời ta là đủ”.

Yến Kỳ len lên đưa mắt nhìn Từ Chiêu, thấy nàng nở nụ cười tươi với hắn, càng nhìn càng thấy nàng như có một sức hút nào đó khiến hắn không thể rời mắt. Cảm giác như giữa đại diện chỉ còn một mình nàng tỏa sáng, cười với hắn, hỏi hắn: “Tiểu Kỳ, chúng ta chơi có vui vẻ không?”

Lần này hắn nuốt khan một cái rồi cũng quả quyết gật đầu, hướng Hoàng thượng mà rụt rè nói: “Lần đầu tiên có người khiến Kỳ nhi vui như vậy. Phụ hoàng, Kỳ nhi thật sự không muốn bỏ về, tỷ tỷ cũng không hề tức giận với Kỳ nhi. Nhất định tỷ tỷ không ghét Kỳ nhi”.

Trước nay cứ hễ ở chỗ đông người là hắn luôn sợ hãi, không dám mở miệng, nay lại thấy có chuyện ngoài dự tính, không chỉ riêng người khác, đến cả Liên phi cũng kinh ngạc, tròn mắt nhìn Yến Kỳ.

Bảo Sắc có chút hốt hoảng kêu lên: “Nhất định tiểu hoàng tử sợ hãi Khả Nhi nên mới phải nói như vậy. Thật sự chính mắt nô tỳ nhìn thấy nàng ta đẩy ngã tiểu hoàng tử. Hôn nữa quận chúa khi đó cũng là người chứng kiến tất cả. Xin Thái hậu minh xét”.

“Vị tỷ tỷ này sao lại nói những lời kỳ quái vậy. Tỷ biết không, ở quê ta không có thú vui xô đẩy người khác. Chỉ cần ghét ai chúng ta sẽ làm thế này này”. Vừa nói, Từ Chiêu vừa đứng dậy, đi tới trước mặt Bảo Sắc, không để mọi người kịp hiểu ra chuyện gì, nàng đã nâng tay giáng cho Bảo Sắc ba cái tát thật mạnh.

Ba tiếng “độp, độp, độp” liên tiếp vang lên. Cả đại diện như nghẹn lại, yên lặng tới mức chỉ cần một cây kim rơi xuống cũng có thể nghe thấy. Sau đó là từng tiếng, từng tiếng hít khí cứ nối nhau mà vang lên.

Có điều, tại sao gương mặt Từ Chiêu lúc tát người lại tàn ra một trận hưng phấn không hề giấu giếm.

Từ Chiêu không trở lại quý mà vẫn kiên quyết đứng thẳng, nhìn mọi người một lượt rồi tươi cười nói: “Chính là làm như vậy”.

Tuy nói nàng nhỏ tuổi nhưng ngày ngày cầm binh khí mài qua mài lại cũng không tồi, lực đạo vốn không nhỏ, lại tát liên tiếp như vậy làm mặt Bảo Sắc như hoa lên, mặt mày tối sầm, ngã lăn ra đất, phải mất một lúc mới định thần lại mà hét chói tai như lợn bị chọc tiết.

Bảo Sắc ôm lấy hai bên má sưng đỏ, lồm cồm bò dậy, trong miệng cảm giác có vị tanh tanh, lại có gì đó lợn cợn. Nàng ta cúi đầu phun ra một cái răng.

Cả đại diện còn chưa hết kinh hoảng bởi một màn vừa rồi thì lại nghe thấy Từ Chiêu cất giọng nói: “À, còn chuyện quận chúa thấy ta giận dữ với tiểu hoàng tử hẳn là có hiểu lầm. Đứng không Lạc Vân tỷ tỷ?”

Từ Chiêu lúc này chính là uy hiếp, muốn nàng ngoan ngoãn cúi đầu nhận tội, bọn họ cứ nằm mơ đi.

Nghe nhắc tới tên mình, Lạc Vân như bừng tỉnh. Khi nãy nhìn thấy cái răng trong miệng Bảo Sắc bị đánh gãy mà có chút kinh sợ, ấp úng trả lời: “Phải... phải... Vừa rồi rất có thể là

hiều lắm,... nhất định là ... tỷ tỷ hiểu lắm”.

Hoàng thượng từ đầu vẫn im lặng, cảm thấy Từ Chiêu hành xử có phần liều lĩnh nhưng chung quy trong lòng vẫn thầm tán thưởng. Hường Thái hậu nhẹ giọng hỏi: “Chuyện này, không biết ý Thái hậu thế nào?”

Bà ta vừa nheo mắt, âm ngoan nhìn Từ Chiêu. Bộ dáng nàng thấp phần thoai mái tự nhiên cùng với vẻ phẫn nộ của Thái hậu lúc này hiển nhiên hoàn toàn đối lập.

Nhìn bà ta uất nghẹn, Từ Chiêu trong lòng không kìm được thích thú. Trước khi tới đây, nàng đã biết trước, chuyện này liên lụy tới cả hoàng tử, nếu Thái hậu không ngấm ngấm chấp thuận thì Lạc Vân có tới mười lăm gan cũng không dám.

Từ Chiêu không chút sợ hãi nhìn thẳng vào bà ta, đôi mắt đẹp chứa đầy hàn ý cùng kiêu ngạo khiến cho Thái hậu không khỏi cảm tức cùng kinh ngạc, giận dữ hất tay bỏ đi. Lạc Vân cũng vội vã theo phía sau bà ta rời đi.

Cả đại điện như được giải thoát khỏi cỗ áp lực vô hình, từng tốp từng tốp người lục tục cúi đầu hành lễ rồi cũng lui ra ngoài. Vài vị phi tần đi ngang qua Từ Chiêu cũng liếc mắt dò xét. Nhìn thế nào cũng chỉ là một đứa trẻ vất mồi chưa sạch, Thái hậu lại là người tính toán, không để gì bỏ qua. Đứa nhỏ này xem chừng cũng không sống lâu hơn được.

Ngông cuồng, kiêu ngạo, lớn gan làm càn. Một Từ Chiêu như thế không chỉ khiến Thái hậu có điểm xem chừng mà ngay cả Hoàng thượng cùng Hoàng hậu, hai người sớm gần gũi với nàng cũng không tránh khỏi kinh ngạc, chỉ là sau cơn kinh ngạc này lại tăng lên một phần sùng nịnh.

Liên phi trước khi dẫn Yến Kỳ rời đi cũng phải dừng lại đánh giá nàng một lượt. Hết nhìn nàng lại đưa mắt nhìn Yến Kỳ chăm chú.

Ra khỏi đại điện, nhìn thấy sắc trời đã ngả về chiều, Từ Chiêu hít sâu một hơi, thoai mái vươn vai cảm nhận không khí hôm nay thật hết sức trong lành.

Tuy ngoài mặt nàng kiêu ngạo là vậy nhưng trong lòng Từ Chiêu phải thầm thở ra một hơi. Nàng làm như vậy chẳng khác nào ngang nhiên khiêu chiến với Thái hậu. Bà ta trải qua sóng gió trong hoàng cung để leo lên được vị trí này thì tâm kế không thể nào xem thường.

Có thể khiến Thái hậu bỏ qua lần này chính là may mắn của nàng.

Ban nãy lao tâm như vậy, hơn nữa còn chật vật ngã xuống hồ một phen, hiện giờ bụng có chút đói. Từ Chiêu liền nhắc chân trở về viện của mình. Trước phải lấp đầy cái dạ dày một phen, sau đó có ra sao cũng mới tính tiếp.

Trong một góc khuất nào đó, nam tử toàn thân huyền y tỏa ra một cỗ hắc ám, khóe mắt cong cong nhìn người đang rảo bước kia rồi cũng phi thân rời đi, không gây ra một tiếng động nào.

Từ Chiêu không biết làm sao bỗng nhiên cảm thấy lạnh gáy, bất giác quay lại nhìn nhưng cũng chẳng thấy điều gì bất thường.

Nàng cũng chẳng để tâm, quay người đi tiếp, trong đầu chỉ nghĩ đến một lòng muốn sưởi ấm, khiến cho hai má phỉm hồng.

Bạn đang đọc truyện *Vì Sự Tới Đón Người, Vì Sự Sợ Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Kể nào thay ta rửa hận

Đẩy cửa bước vào phòng, đập vào mắt Từ Chiêu là gương mặt phùng mang trợn mắt của Tiểu Nhan. Nàng ta đứng trước thư án, múa tay viết loạn trên giấy.

Từ Chiêu cảm thấy có chút áy ngại, chép miệng nói: “Tỷ tỷ, tờ giấy đó có tội tình gì, sao lại khiến tỷ tức giận như vậy?”.

“Không có” – Tiểu Nhan hậm hực đáp lại một tiếng gọn lỏn.

Bước tới trước thư án, nàng muốn xem Tiểu Nhan rốt cuộc là đang làm cái gì. Không nhìn thì thôi, vừa nhìn qua Từ Chiêu không nhịn được, phì cười.

Thì ra là nàng ta đang viết thư cho Từ Hàm, kể tội Thái hậu cùng Lạc Vân hôm nay khi dễ Từ Chiêu thế nào. Không những thế còn dùng những lời lẽ hết sức mới mẻ mà miêu tả. Nói Thái hậu là lão thái bà còn Lạc Vân là tên tội nhân thiên cô gì đó.

Tuy là đã Thái hậu nhưng dung nhan có thể hiểu là được bảo dưỡng rất cẩn thận, nhìn qua cũng chỉ như một vị phu nhân mới bước qua tứ tuần.

Còn nhớ lần đầu tiên diện kiến Thái hậu, Từ Chiêu cũng không khỏi há miệng trâm trở mà tán thưởng nhan sắc của bà ta. Cách gọi lão thái bà thật... có phần quá đáng đi. Lần trước kêu một tiếng “lão yêu bà” đã là quá lắm rồi.

Tiểu Nhan trước nay hành sự trầm ổn, không ngờ cũng có một mặt trẻ con như vậy.

Từ Chiêu tới bên cạnh, đưa tay nghịch mấy lọn tóc vừa xòa xuống của Tiểu Nhan, nhẹ giọng nói: “Tỷ xem ra là vì chuyện này mà tức giận. Viết đi, cứ viết nhiều vào cho hả giận. Bất quá, bức thư này vẫn không nên gửi đi thì hơn”.

“Vì có gì mà ta không được gửi”, vừa mới nghe vậy, Tiểu Nhan đang cầm cụ múa bút liền ngừng phất đầu dậy, quắc mắt nhìn Từ Chiêu.

“Bộ tỷ thấy ca ca ta chưa đủ bận rộn hay sao mà còn kiếm chuyện cho hắn lo làm gì?”.

“Ừm, nói cũng phải. Nhưng ta lo”.

“Tỷ lo cái gì?”

“Lão thái bà ấy vốn âm hiểm, không dễ dàng bỏ qua như vậy được. Chớ ít vẫn nên báo cho thiếu gia một tiếng, còn có thể sắp xếp một chút” – Tiểu Nhan nhú mày, dăm chiêu nói.

“Chuyện đó là dĩ nhiên. Có điều binh đến tướng chặn, nước đến đập bờ, chúng ta ở đây cũng không ít người bảo hộ. Thị vệ ngoài kia đừng tưởng ta không biết đều là người Mục gia. Tỷ còn sợ cái gì chứ”. Từ Chiêu không nhanh không chậm, còn hết sức quả quyết, đồng dạng nói.

Thoáng thấy Tiểu Nhan vẫn không thôi nhủ mầy, Từ Chiêu liền dứt khoát đẩy nàng ra cửa, miệng neho neho kêu lên: “Tỷ đừng có như vậy, Chiêu nhi thực đói. Nếu tỷ không cho ta ăn ta sẽ ngất, lúc đó mới thực sự đáng lo a”.

“Được rồi, được rồi, không cần đẩy nữa. Ta xuống thiện phòng chuẩn bị chút điểm tâm. Muội cứ nghỉ ngơi trước đi”.

“Ân” – Từ Chiêu bộ dạng thèm ăn, híp mắt cười.

Tiểu Nhan vừa rời đi, Từ Chiêu cũng lập tức lao lên giường, vui vẻ quần mình vào chiếc chăn to sụ.

Trong một góc giường không biết từ lúc nào lại xuất hiện một bọc vải nhỏ. Vị trí từ ngoài nhìn vào thì khó thấy được, chỉ có người nằm trên giường mới có thể nhìn ra.

Cảm thấy có chút kỳ quái, nàng mới thò tay với lấy bọc vải mở ra. Bên trong có một phiến ngọc tròn màu trắng đục, tron láng, hình dáng hơi dẹt, chỉ to bằng lòng bàn tay của thiếu nữ trưởng thành. Hơn nữa còn thật sự tỏa ra hơi ấm khác thường. Từ Chiêu vẫn là lần đầu nhận biết có loại ngọc như vậy, kinh ngạc kêu lên thành tiếng: “Oa, khối ngọc thực ấm. Trên đời còn có loại ngọc như vậy sao”.

Thích thú ôm khối ngọc vào trong lòng, Từ Chiêu đưa tay, lại lấy ra từ trong bọc thêm một túi hương nhỏ. Nhìn là biết túi hương này được làm từ chất liệu rất tốt, những đường vân chìm nổi lạ mắt. Cả thân túi chỉ là một màu đen, có móc thêm sợi dây nhỏ, vàng óng dễ tiện buộc bên người.

Một lần hương thảo mộc thoang thoảng tán mát, Từ Chiêu bắt giác cảm thấy có gì đó quen thuộc. Đang mãi suy ngẫm thì cửa phòng lại bị đẩy ra.

Tiểu Nhan tiến vào, gấp giọng báo tin: “Chiêu nhi, Từ Ninh cũng xảy ra chuyện rồi”.

“Xảy ra chuyện? Muội cũng vừa từ đó trở về, sao đã lại xảy ra chuyện rồi?”.

“Từ Ninh cung cháy lớn. Thái hậu cùng Lạc Vân trong tẩm cung còn chưa cứu được ra”.

“Cái gì? Cháy lớn. Mau, mau đi xem một chút”.

Khi các nàng chạy tới nơi thì thấy cảnh khói lửa ngút trời, Từ Ninh cung giữa ban ngày ban mặt mà sáng rực lên như một cột lửa, căn nướttắt thảy mọi thứ. Tiếng gào thét vang lên từ phía, cấm vệ quân nổ đuổin nhau, không ngừng mang nước lại dập lửa. Bất quá, bọn họ mỗi người một thùng gỗ nhỏ, mạnh ai người nấy hất, tạo nên cảnh tượng tượng nhốn nháo, mất trật tự.

Mặt mắyai cũng vẫ mồ hôi, đen nhem một mảng. Trước tình cảnh như vậy, Từ Chiêu cũng khản trương theo, mắt thấy thế lửa vẫn không giảm, nàng khẽ kéo tay Tiểu Nhan, ghé sát vào tai nàng nói nhỏ vài câu.

Chỉ thấy Tiểu Nhan nghe xong thì nhủ mầy, cắn môi không cam lòng nhưng vẫn rời đi làm theo lời Từ Chiêu.

Trái ngược với cảnh hoảng loạn phía bên này, trên nóc một cung điện phía xa, nam tử áo đen híp mắt cười, ngả người ra về hà hê ngắm nhìn Từ Ninh cung đang rực cháy, khoe miệng còn ngậm một cọng cỏ khô, cười đến run rẩy.

Chỉ chốc lát, không biết từ hướng nào, một nhóm thị vệ vền vẹn sáu người bất ngờ kéo tới, bọn họ người nào người nấy cũng đều ướt từ đầu tới chân. Mỗi người còn xách theo một cái chăn lớn cũng đồng dạng ướt sũng. Một đường tiến thẳng vào tẩm cung đang chìm trong biển lửa.

Đi tới đâu thì nâng chân lên, mặt không biến sắc, ra sức dập lửa tới đó. Trong nháy mắt, từ thế lửa khó lòng cứu vãn thì nay trước cửa cung đã dần mờ ra một con đường tiếng thẳng vào trong. Cả đám cấm vệ quân thấy vậy liền mừng rỡ, nhanh tay trợ giúp bọn họ tiến vào.

Không còn là cảnh tượng hỗn loạn như vừa rồi, thay vào đó là hàng lối chín chu, mỗi người một chân một tay, trợ giúp nhau dập lửa.

Từ phía xa, ánh mắt nam tử áo đen neho lại, nhìn chăm chăm vào bóng dáng của Từ Chiêu rồi tức giận, phun cọng cỏ trong miệng ra, phi thân rời đi.

Không biết hôm nay bị cái gì mà nàng liên tục cảm thấy lạnh gáy, quay lại nhìn thì không thấy điều gì bất thường. Quả thật kỳ lạ nha!

Vừa mới tự nhủ trong đầu như vậy thì đã thấy bóng dáng Thái hậu cùng Lạc Vân được cứu ra ngoài, còn không ngừng cúi người ho sặc sụa đến đỏ cả mặt, mấy đường gân ở cổ cứ thi nhau nổi lên. Y phục nhiều chỗ còn bị cháy xém, đầu tóc rối tung, bộ dạng hết sức chật vật.

Từ Chiêu chỉ đứng nhìn, chép miệng thẳm rủa bọn họ đáng đời. Bất quá, nàng chưa tàn nhẫn tới mức có thể nhìn bọn họ bỏ mạng.

Thấy Tiểu Nhan đã quay lại, nàng cùng sáu thị vệ ban nãy cứ thế mà lẳng lặng rời đi, không tiếp tục nán lại mấy nơi thị phi này.

Vừa rảo bước trên hàng lang dẫn về tẩm cung, Tiểu Nhan liền mở miệng nói nhỏ: “Ta thấy chuyện này hết sức đáng nghi. Giữa ban ngày ban mặt làm sao có thể cháy lớn như vậy được. Nói không chừng là có người ra tay”.

“Là có người hay không có người ra tay thì cũng không liên quan tới chúng ta. Có điều, chuyện bọn họ gây khó dễ cho muội vừa dứt thì Từ Ninh cung lập tức cháy. Cũng quá trùng hợp đi. Thật sự có cảm giác được xả hận a” – vừa nói, Từ Chiêu vừa khoan khoái cười.

Tiểu Nhan nghe xong, mắt trợn lên, đảo một vòng dò xét động tĩnh xung quang rồi mới gõ vào đầu Từ Chiêu mà mắng: “Nói nhỏ thôi, sợ không ai biết muội vui chắc. Bà ta là Thái hậu đương triều đấy, dù có xả hận cũng không ai cả gan đi đốt Từ Ninh cung cho muội đâu”.

“Nói cũng phải, chỉ có quý mới làm trò đó a. Vậy bà ta chính là gặp quý. Ha ha ha!” – Từ Chiêu mạnh miệng, càng nói càng lớn, cuối cùng không kiêng kỵ mà cười ầm lên.

Đoàn người cứ như vậy, thong thả trở về như thế vừa rồi chỉ là đi xem kịch, không đáng bận tâm. Còn chuyện Từ Chiêu thật sự bận tâm nhất bây giờ chính là cái bụng đói của mình, từ sáng mới chỉ ăn một chén cháo nhỏ, đến bây giờ cảm giác sắp không trụ nổi.

Vừa về phòng, điều đầu tiên Từ Chiêu làm là gào thét đòi ăn, chén xong một bàn đồ ăn mỹ vị, nàng lập tức ôm bụng lên giường, đánh một giấc.

Sáng hôm sau tỉnh dậy, Từ Chiêu chỉ dùng qua một chút điểm tâm rồi sắp xếp tới vấn an Hoàng hậu Duyên Khánh.

Vừa vào điện liền thấy Hoàng hậu nhìn nàng tùm tùm cười.

Từ Chiêu còn đang ngơ ngác hành lễ thì bị người kéo tay, ngồi bên cạnh Hoàng hậu: “Từ Chiêu, người nói, chuyện Từ Ninh cung ngày hôm qua là do người làm?”.

Nàng sùng sốt lắc đầu: “Hoàng hậu, sao người lại có suy nghĩ đó, Chiêu nhi vẫn là một hài tử nha, không có khả năng làm ra chuyện lớn như vậy được? Sức người sức của không đủ a”.

“Vậy cũng quá trùng hợp. Người thử nói xem, liệu có người nào giúp người báo thù rửa hận không?”.

“Hắn là không có đi. Trong cung, người có máu mặt nhất mà Chiêu nhi biết cũng chỉ có Hoàng thượng a. Mà Hoàng thượng thì tất nhiên sẽ không tự đốt nhà mình rồi”.

“Nha đầu mồm miệng. Trong cung cũng không ít người đoán chuyện này có liên quan tới người, nhưng ngày hôm qua Thái hậu một mực hạ chi không truy cứu. Người thử nói xem là chuyện gì?” – Hoàng hậu nhướn mày vui vẻ, nở nụ cười có phần hả hê nhìn Từ Chiêu.

“Không truy cứu? Chuyện lớn như vậy mà lại không truy cứu sao? Lão yêu bà thật sự kỳ lạ nha” – Từ Chiêu không khỏi kinh ngạc. Ngày hôm qua chính mắt nàng cũng nhìn thấy lửa cháy rất lớn, còn suýt chút nữa là đoạt mạng bà ta, Từ Ninh cung xa hoa lộng lẫy cuối cùng bị đốt thành tro. Vậy mà Thái hậu cư nhiên nuốt trôi được con tức này.

Hoàng hậu thấy vẻ mặt của Từ Chiêu thì không khỏi buồn cười. Chuyện trong cung không cần nói có khi nàng đã tự biết, quả thật chưa thấy đứa nhỏ nào sớm hiểu chuyện và vẫn quá vô tư như vậy.

“Ta cũng không biết lý do vì sao Thái hậu hạ lệnh không truy cứu chuyện này. Bất quá theo ta đoán thì hẳn là chuyện không muốn cho người khác biết đi. Nếu không thì ta cũng không nghĩ ra lý do nào khác”.

“Bỏ, bỏ, bỏ,... Chiêu nhi hôm nay là tới vấn an người, sao toàn nhắc đến chuyện này vậy. Mặc kệ là vì cái gì, Từ Ninh cung bị hủy cũng đâu thiếu chỗ cho Thái hậu ở. Chung quy cũng chỉ cần xây lại là được mà”. Từ Chiêu nghe Hoàng hậu suy đoán mà thấy mất kiên nhẫn, đứng dậy khua tay, bộ dạng thập phần là đang làm nũng. Hôm qua người ta mới ngã hổ nên đâu có chút vàng nha.

“Nha đầu vô tâm, ngoài ham chơi người còn biết tới chuyện gì nữa?” Hoàng hậu thấy nàng như vậy cũng không giận mà còn hết mực cưng chiều. Phải nói, mấy tiểu Hoàng tử, công chúa mà thấy cảnh này hẳn là đã sợ tới xanh mặt.

“Chiêu nhi biết cười ngửa nha, còn có thể mài binh khí giúp các ca ca. Còn nữa, Chiêu nhi muốn luyện chế bảo kiếm. Lần này theo Lân ca ca tới Kinh thành cũng vì chuyện này. Chỉ là, huynh ấy còn chưa kịp giúp Chiêu nhi đã cũng Từ Hàm rồi đi rồi”.

Hai người vẫn tiếp tục nói chuyện phiếm cho tới khi tiểu thái giám canh cửa tiến vào bẩm báo: “Khởi bẩm Hoàng hậu, Tam Hoàng tử cầu kiến”.

Lời vừa dứt, thân hình nam tử cao lớn bước vào, trường bào xanh thẫm có thêu chỉ bạc long lân, cao quý mà không kém phần tao nhã. Khuôn mặt yêu nghiệt trên người, bạc môi mỏng khẽ giương lên, nhìn qua thập phần tùy ý.

Đứng giữa đại điện, hắn tươi cười, không nhanh không chậm hành lễ với Hoàng hậu, thanh âm hết sức dễ nghe: “Nhi thần tham kiến Hoàng hậu nương nương. Hoàng hậu nương nương trẻ mãi không già”.

“Phụt... Bạch Bạch, người là tới hành lễ hay là tới nịnh nọt vậy?” Từ Chiêu không nhịn được cười bật ra.

“Theo ta thấy thì hẳn chính là tới thỉnh người. Nếu không phải người ở đây hẳn còn có tâm ý tới thỉnh an ta sao?” Hoàng hậu một tay đỡ trán, bộ dạng chính là lực bất tòng tâm.

“Nhi thần gần đây rất nhớ nương nương cùng Phụ hoàng nên mới siêng năng vào cung như vậy. Nhi thần là toàn tâm toàn ý tới vấn an hai người a. Khả Khả người nhìn xem, hai người họ thật giống nhau, đều không nhìn thấy thành ý của ta”.

Khoe miệng Từ Chiêu co giật, trong đầu là thập phần sợ hãi: “Cái... cái bộ dạng này là sao? Mặc... mặc ới quá”.

“Khả Khả người sao vậy, sắc mặt xem chừng không được tốt?”. Yến Bạch thấy Từ Chiêu ra vẻ ghen hờn không nói nên lời, hắn liền cười mỉa một tiếng.

“Chính là nhìn bộ dạng nịnh nọt của người khiến người ta chán ghét a”.

“Hai người có thời đi không? Thỉnh an như các người phiền chết ta. Bạch nhi tới đưa nha đầu này đi chơi đi. Cái gì mà luyện chế binh khí gì đó cũng giúp nha đầu một chút. Đám tiểu quý các người chính là cùng một ruột. Thật là mới nhàn rồi một chút là không yên mà”. Hoàng hậu nói xong liền phát tay ý bảo bọn họ lui ra rồi tự mình tiến vào trong tâm cung nghỉ ngơi.

Yến Bạch vừa kéo Từ Chiêu ra ngoài vừa hỏi: “Hoàng hậu nói người muốn luyện chế binh khí. Có chuyện này sao?”.

Đôi mắt Từ Chiêu sáng ngời, híp mắt cười: “Phải a. Không lâu trước đây ta kiếm được một khối thiên thạch, chất liệu rất tốt nên muốn luyện cho ca ca ta một thanh bảo kiếm. Có điều luyện chế binh khí thật không dễ. Khi đó Lân ca ca đã hứa giúp ta chuyện này, bất quá huynh ấy lại không rảnh. Thành ra ta cứ ở trong cung chờ đợi thôi”.

“Hóa ra đây là lý do người tiến cung sao?”. Yến Bạch ra vẻ sùng sốt, ngừng lại nhìn ngó xung quanh rồi mới cúi xuống, ghé sát vào tai Từ Chiêu nói nhỏ: “Vậy rốt cuộc người từ cái lỗ nào chui lên vậy? Ta đã sai thuộc hạ điều tra người nhưng đều không có kết quả”.

“Chẳng phải đã nói rồi sao. Ca ca ta và Thái tử chính là bằng hữu, vì vậy hẳn mới giúp ta. Sao người trong cung các người đa nghi quá vậy? Hơi một chút thì chính là đi điều tra thân phận người khác. Chúng ta đều là thường dân áo vải chứ đâu phải nhân vật tầm cỡ nào. Người điều tra như vậy biết bao giờ mới tra ra”.

Từ Chiêu lạnh mặt, ra vẻ tức giận, nhíu mày nói với Yến Bạch: “Người hỏi quá nhiều, không chơi với người nữa”.

“Ta mới hỏi người một câu, người tức giận cái gì?”. Hắn nghe nàng nói một tràng như vậy thì tròn mắt nhìn, nha đầu này hình như giận thật rồi.

Thấy Từ Chiêu vẫn trừng mắt nhìn mình, Yến Bạch đành thở ra một hơi, tỏ vẻ hết sức nhân nhượng nói: “Thôi được rồi, là bản cung đa nghi. Ta sẽ giúp người luyện chế binh khí coi như xí xóa chuyện này”.

“Người giúp bằng cách nào?”. Từ Chiêu bán tín bán nghi hỏi.

Thấy nàng rõ ràng không tin tưởng, Yến Bạch mới ngẩng cao đầu, vỗ ngực ra oai nói: “Người nghĩ bản cung là ai? Chính là Tam hoàng tử nổi tiếng ăn chơi máu mặt nhất Kinh thành, không nơi nào ta không hay không biết. Đám vương thân quý tử gặp ta cũng phải nể mặt ba phần. Chẳng lẽ tìm một thợ rèn có tiếng cũng làm khó được ta sao?... Đây... đây... Khả Khả người đi đâu vậy?”.

Trong lúc Yến Bạch còn đang mài khoe khoang, Từ Chiêu đã cất bước rời đi, nếu để nàng nghe thêm một lời nào từ cái miệng ba hoa của hắn, rất có thể nàng sẽ bị hắn tẩy não thành kẻ ngốc cũng không biết chừng.

Hai người bọn họ cứ như vậy, một trước một sau trở về tẩm cung của Từ Chiêu.

Vừa vào tới nơi, Yến Bạch rất tự nhiên như thể đây chính là phủ đệ của hắn. Thân nhiên châm trà, rót nước rồi ngã người xuống ghế dài, nhắm mắt dưỡng thần.

Từ Chiêu từ đầu đến cuối mặt không đổi sắc, yên lặng nhìn một màn vừa rồi. Khóe miệng không ngừng co giật, đưa chân đạp vào chân Yến Bạch một cái: “Bạch Bạch, da mặt ngươi cũng thật dày a. Mau rút về phủ nhà ngươi mà nằm”.

“Khả Khả sao ngươi hay nổi nóng với ta vậy? Ta đã nói sẽ giúp ngươi luyện ra bảo kiếm, ngươi cũng phải nói cho ta xem ngươi muốn thể nào chứ”.

“Ngươi nghiêm túc?”

“Chính là nghiêm túc!”

“Hừ. Nếu ban này ngươi không nói nhiều như vậy thì ngay từ đầu ta đã cân nhắc lời nói của ngươi rồi”.

“Nói vậy, khi này những lời ta nói ngươi đều bỏ ngoài tai sao?”. Yến Bạch đang vắt chân lên thanh kiếm, nghe thấy lời Từ Chiêu nói, hắn liền ngồi bật dậy.

“Phải!”.

“Không được, như vậy làm sao ngươi hiểu hết được sự lợi hại của ta. Nghe lại, nhất định phải nghe lại”.

“Yến Bạch, ngươi im đi. Nếu ngươi còn mở miệng nói những lời như khi này thì lập tức rút ra ngoài. Ta không thèm chơi với ngươi nữa”. Từ Chiêu cũng không kém cạnh, hai tay chống nạnh, hùng hổ quát lớn.

“Được. Không nói thì không nói. Ngươi làm gì hung dữ như vậy? Nào nào, uống chút trà cho nhuận giọng”. Yến Bạch hết sức thức thời, nhanh tay kéo Từ Chiêu ngồi xuống, còn rót cho nàng một chén trà, bộ dáng chính là đang mời khách a.

“Khả Khả, ngươi nói xem. Khối thiên thạch của ngươi tốt đến vậy sao?”

“Chính là rất tốt. Ngươi đợi một chút, ta lấy nó ra cho ngươi xem”. Nói rồi, nàng đứng dậy đi vào góc phòng, sau đó khệ nệ lôi ra một cái bọc đen được gói ghém cẩn thận.

Không để Yến Bạch chờ lâu, Từ Chiêu nhanh tay tháo lớp vải bọc bên ngoài ra, để lộ bên trong là một khối kim loại lớn hơn cả người nàng.

Yến Bạch đưa mắt, tỉ mỉ quan sát còn có thể thấy rõ một tầng sáng nhẹ bao phủ.

Đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy có thứ vật chất kỳ lạ như vậy, không khỏi mở miệng tán thưởng: “Khả Khả, thứ này của ngươi thật hiếm có nha. Từ bé tới lớn ta cũng chưa từng nhìn thấy bao giờ”.

“Chuyện đó thì dĩ nhiên, phải là người thật sự có duyên mới tìm được. Lúc khối thiên thạch này rơi xuống ta cũng suýt mất mạng đó”. Từ Chiêu thân nhiên đáp lại, như thể không có chuyện gì to tát.

Yến Bạch nghe xong thì tròn mắt nhìn sắc mặt lạnh tanh của Từ Chiêu: “Coi ngươi xem, có người nào từng suýt mất mạng lại có biểu hiện như ngươi không?”

“Chẳng phải ta vẫn đứng đây nói chuyện cùng ngươi đó sao? Khi đó ta là được người khác cứu”. Nói đến đây, trong lòng Từ Chiêu bất giác nhớ tới dáng hình nam tử như hoa như ngọc kia.

Tiểu tâm can khẽ động, nàng hơi giật mình, lấy từ trong lòng ra một khối ngọc tròn ảm áp, vội hỏi Yến Bạch: “Bạch Bạch, ngươi có biết vật này không?”.

“Nha, Khả Khả, ngươi thật lắm bảo vật a. Khối ngọc này tự nhiên có thể tỏa ra hơi ấm”. Yến Bạch vừa chạm tay vào khối ngọc, một trận ảm áp truyền vào, khiến hắn không khỏi thích thú.

“Nói vậy, những thứ này không phải ngươi mang đến”.

Từ Chiêu bản thân đứng nguyên một chỗ, bàn tay khẽ nắm túi hương đeo bên hông, như nhận ra điều gì đó: “Mùi hương này,... chẳng phải là hương thảo mộc trong nước tắm ở Vụ Ân cốc sao?”.

Nàng đưa mắt, hết nhìn khối ngọc lại nhìn tới túi hương trong tay, trong đầu Từ Chiêu lúc này chỉ vang lên duy nhất một suy nghĩ: “Là Dữ Ngọc”.

Bạn đang đọc truyện *Vì Sự Tới Đón Ngươi*, *Vì Sự Sợ Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: Thử chữa bệnh

Suy nghĩ vừa lóe lên trong đầu khiến Từ Chiêu kinh ngạc, chính nàng cũng cảm thấy không hiểu: “Không thể nào có chuyện Dữ Ngọc xuất hiện trong Hoàng cung được. Khắp nơi canh phòng nghiêm ngặt như vậy, hơn nữa hắn cũng không có lý do gì để tới đây. Nhưng ... mùi hương này thật sự cũng chưa từng thấy ở nơi nào khác?”

Từ Chiêu đột nhiên yên lặng, Yến Bạch thấy vậy liền quay đầu lại hỏi: “Khả Khả, ngươi đang nghĩ gì mà thất thần vậy?”.

“À! Không có gì. Chỉ là đang nhớ lại xem bản thảo của ta để ở đâu thôi”. Nàng bị nhắc, lập tức hồi thần lại, bước nhanh tới trước thư án, lấy ra một cuốn sổ đưa cho Yến Bạch.

Hắn nhận lấy vật từ tay Từ Chiêu, bề ngoài nhìn không có gì đặc biệt. Yên lặng đọc qua mấy trang giấy, nhưng càng đọc lại càng thấy hắn trở nên chăm chú khác thường, sau một hồi nghiền ngẫm, Yến Bạch mới ngẩng đầu lên, quét ánh mắt như hồ ly nhìn thẳng vào Từ Chiêu hỏi: “Những thứ này đều là do ngươi viết?”.

Thấy biểu hiện của hắn có phần thay đổi, Từ Chiêu hơi ngạc nhiên đáp: “Ngươi làm gì đột nhiên nghiêm trọng như vậy? Những thứ đó đúng là do ta viết nhưng cũng không hẳn do ta tự mình nghĩ ra... Chỉ là học hỏi từ người khác mà thôi. Có chuyện gì sao?”

Yến Bạch nhướn mày: “Viết tí mĩ như vậy, thật là do một đứa trẻ như ngươi viết sao?”.

“À thì, . . . nhà ta ai cũng là thợ rèn. Chút kiến thức như vậy cũng không thể viết ra được sao? Ngươi là đang coi thường ta đấy phải không?”.

“Không phải là ta coi thường ngươi, chỉ là có chút không ngờ một đứa trẻ như ngươi lại có thể viết ra một bộ thủ pháp như vậy. Ta vốn cũng không hiểu lắm mấy chuyện này nhưng xem qua có cảm giác nhất định cũng là tuyệt kỹ”.

“Chuyện đó là đương nhiên. Ngươi phải cảm ơn ông trời vì đã cho ngươi kết giao được với một bằng hữu thông minh như ta”. Từ Chiêu coi đó là chuyện đương nhiên mà tự vỗ ngực.

Yến Bạch không khách khí ném cho nàng một ánh mắt khinh bỉ rồi nói: “Như vậy đi, ta quen biết cũng không ít, tìm một danh sư rèn kiếm không phải chuyện lớn gì. Để ta giúp ngươi”.

“Nhưng Lân ca đã hứa sẽ đưa ta tới Trường Sinh doanh rèn kiếm rồi. Ta chỉ là đang đợi hấn trở về thôi”.

“Ai nói nha đầu ngươi thông minh vậy? Kề đó chính là mắt mù. Ngươi thấy Hoàng huynh có thời gian làm những chuyện đó sao? Còn chưa nói, xưởng rèn của Trường Sinh doanh trước nay đều rèn kiếm cho quân sĩ ra trận. Ở đó có kẻ nào rảnh rỗi giúp ngươi sao?”. Vừa nói, Yến Bạch vừa cười ngà ngẩn, bộ dáng hết sức đáng đánh nhìn Từ Chiêu mà lắc đầu.

“Nhưng ta nghe nói những thanh kiếm được Trường Sinh doanh làm ra đều rất tốt” – Từ Chiêu không cho là phải, ra sức biện minh.

“Ngươi biết vì sao bọn họ đều cho là tốt không? Rất đơn giản, Trường Sinh doanh dùng thời gian ngắn nhất cũng có thể đem được một số lượng lớn binh khí lên chiến trường. Mỗi cái không thể nói là chém sắt như chém bùn nhưng cũng thuộc hàng hữu dụng, giết địch thì không thành vấn đề. Bắt quạ, ngươi thử nghĩ xem, những binh khí đấy thật sự có cái nào xuất chúng sao? Uống công ngươi ngày ngày ôm một đồng binh khí trong phòng cũng không sáng mắt ra”.

“Hừ. . . Ngươi nói thì hay rồi. Trở về tìm danh sư mà ngươi gì đó nói đi. Bỏn gia ta không thèm đòi co với ngươi”.

“Dám xưng bỏn gia trước mặt ta. Ngươi chính là đại nghịch bất đạo. Hôm nay không trừng trị ngươi thì ta không gọi là Tam Hoàng tử”. Yến Bạch gào lên một tiếng, toan đứng dậy tóm lấy Từ Chiêu.

Còn chưa đề hấn kịp động thủ nàng đã phi thân chạy ầm ầm ra ngoài, vừa chạy còn sợ cùi lừa không đủ, ra sức khích bác Yến Bạch: “Bạch Bạch à, gọi ngươi là Tam hoàng tử thấy có chút không hợp a. Gọi ngươi là tiểu tam nghe thuận miệng hơn”.

“Câm miệng, ngươi đứng lại đó cho ta”. Yến Bạch bị chọc, tức đến đỏ mặt.

Khấp sân viện chỉ vang lên tiếng cười của Từ Chiêu cùng âm thanh mắng chửi của Yến Bạch. Hai người một trước một sau, làm náo loạn cả lên.

Nếu không phải thân thù Từ Chiêu nhanh nhẹn thì đã sớm bị hấn túm cổ. Nhưng dù sao khối thân thể này cũng mới chỉ là một đứa trẻ, có nhanh hơn nữa cũng không thể bị được với sải chân dài của nam nhân yêu nghiệt phía sau.

Giữa lúc Yến Bạch sắp bắt được nàng thì ngoài cửa viện, một cung nữ lạ mặt tiến vào, xin cầu kiến.

Tiểu Nhan từ xa nhìn thấy, không hình dung được nàng bước đi thế nào mà chỉ trong chớp mắt đã đứng chắn trước mặt cung nữ kia.

Từ lúc Từ Chiêu ngã xuống hồ, Tiểu Nhan luôn cảnh giác với người ngoài, không để họ lại gần Từ Chiêu lấy nửa bước.

Nàng ta lạnh giọng hỏi: “Ngươi là người cung nào? Tới đây phiền tiểu thư ta có chuyện gì?”

Tiểu cung nữ cảm nhận được sự dè dặt xa lánh của Tiểu Nhan quét lên người, nàng ta khẽ rung mình những vẫn quy củ mở miệng: “Nô tì tham kiến Tam hoàng tử, tham kiến Hồng tiểu thư. Liên phi nương nương có lời mời Hồng tiểu thư tới Liên Trì cung một chuyện”.

“Liên phi? Nha đầu, từ khi nào ngươi có dính dáng tới phi tần trong hậu cung vậy?” Yến Bạch nghe vậy cũng nhủu mày.

“Ta làm sao có dính dáng vì với bọn họ. Kêu ta đến hấn là có liên quan tới Tiểu Kỳ đi”. Nàng suy nghĩ một chút rồi quay sang nhìn Tiểu Nhan nói: “Tỷ tỷ ta đi một chuyến xem sao”.

“Nhưng. . .”. Tiểu Nhan còn có ý ngăn cản liền bị Từ Chiêu xua tay, sau đó nàng khẽ cong khoe miệng, cười nói với tiểu cung nữ kia: “Vị tỷ tỷ này, phiền tỷ dẫn đường”.

Tiểu cung nữ thấy Từ Chiêu dễ dàng gạt đầu đồng ý như vậy thì hết sức vui mừng, nở nụ cười đáp lại nàng rồi cúi đầu làm tư thế mời.

Tiểu Nhan giúp nàng khoác một chiếc áo choàng lông màu vàng nhạt lên người. Bắt quạ, từ lúc ôm khối ngọc kia, Từ Chiêu cũng không cảm thấy lạnh, nàng chỉ thuận theo Tiểu Nhan để nàng ta bớt lo lắng hơn mà thôi.

Trước khi đi, Từ Chiêu còn không quên căn dặn Tiểu Nhan ở lại đợi nàng, không cần đi theo, tiện thể cũng đui tên Yến Bạch kia trở về phủ của hấn, để hấn mau chóng giúp nàng tìm kiếm danh sư rèn kiếm. Sau đó mới lên kiệu, một đường tới thẳng Liên Trì cung.

Lần trước tới đón Yến Kỳ nàng cũng mới chỉ đứng bên ngoài cửa cung. Nhưng lần này được dẫn vào trong, Từ Chiêu lại không khỏi nhủu mày.

So với những tấm cung trước đây Từ Chiêu từng đặt chân đến thì Liên Trì cung phải nói là kém tới vài phần xa hoa lộng lẫy. Bài trí đơn điệu, hai bên chỉ bày một vài bình ngọc trang nhã. Khấp tấm cung treo rất nhiều màn trướng, cửa sổ cũng đóng chặt, không để lọt một chút ánh sáng nào. Giữa ban ngày vẫn thấp đèn, khiến cho không khí có phần thêm bí bách.

Vào tới giữa điện, Từ Chiêu theo lệ hành lễ: “Khả Nhi tham kiến Liên phi nương nương”.

“Ngồi đi. Hôm nay ta mời ngươi đến là có chuyện muốn nói”. Liên phi chăm chú nhìn Từ Chiêu, ánh mắt có phần âm u của nàng ta cũng không nói được là vui hay buồn.

Cung nữ nhay chóng đỡ đến một cái ghế dựa cho Từ Chiêu, vừa ngồi xuống nàng liền nhoeo miệng cười, đáp: “Liên phi quả thật thẳng thắn”.

“Ngươi cũng không phải loại người thích vòng vo”.

“Không ngờ Liên phi lại có thể hiểu rõ Khả Nhi như vậy? Điều này làm tiểu nữ có chút nghi hoặc” – Từ Chiêu nghiêng đầu, ra vẻ ngây ngô hỏi lại.

Liên phi hơi ngập ngừng một chút rồi lại thờ dãi, nhẹ giọng nói: “Ánh mắt của ngươi. . . có chút giống với một người ta quen biết”.

Trong lòng Từ Chiêu chợt lóe: “Gi đây? Cảm thấy chi tiết này có chút quen nha. Chẳng phải mấy phim truyền hình ta xem qua đều có sao? Không lẽ là sắp tới một màn nhận người thân

bao năm xa cách đó chứ”.

Nàng còn đang mải suy nghĩ viễn vông thì lại nghe giọng nói thanh thúy của Liên phi cất lên: “Bất quá người này và ngươi cũng không liên quan. Chỉ là ta cảm thấy có chút quen thuộc nên mới đoán linh tính thôi”.

Nghe vậy, Từ Chiêu không khỏi nhẹ nhõm thở ra một hơi: “Ồ, thì ra là như thế. Vậy, không biết hôm nay nương nương truyền ta tới là có chuyện gì muốn nói?”.

“Chuyện này,... ta cầu người giúp ta”.

Ánh mắt của Liên phi nhìn Từ Chiêu đột nhiên thay đổi, khiến nàng cảm thấy có chút rùng mình. Lần đầu tiên có người lại dùng ánh mắt khàn cầu như vậy nhìn nàng. Quả là có chút không quen, như thể chỉ cần nàng lắc đầu một cái thì chính là cầm dao đâm thẳng vào tim người kia vậy.

Cảm giác như có một áp lực nào đó đè nặng, Từ Chiêu ho khan vài tiếng rồi nói: “Chuyện mà Liên phi nói không biết là chuyện gì? Nếu có khả năng nhất định Khả Nhi sẽ không phụ người”.

Đáy mắt Liên phi như chợt lóe lên một tia sáng nóng bỏng, nàng gấp giọng: “Ta chính là cầu ngươi giúp Kỳ Nhi”.

“Tiểu Kỳ? Hắn xảy ra chuyện?”. Thấy Liên phi gấp gáp nhắc đến Yến Kỳ như vậy, Từ Chiêu nhú mày, có chút sốt ruột: “Không phải mọi sự vẫn rất ổn sao? Sao có thể xảy ra chuyện gì được?”.

Mất thấy biểu hiện của Từ Chiêu chính là thập phần lo lắng, trong lòng Liên phi cũng cảm thấy yên tâm, đứa nhỏ này đối với Kỳ nhi của bà cũng là thật lòng đối đãi.

Liên phi khẽ lắc đầu: “Không phải hắn xảy ra chuyện. Mà là ta cầu ngươi giúp Kỳ nhi chữa khỏi bệnh”.

“Bệnh? Tiểu Kỳ bị bệnh gì sao? Nương nương tại sao không gọi ngự y?” – Từ Chiêu không khỏi nhú mày.

“Ta từng nói với ngươi Kỳ nhi rất sợ gặp người ngoài. Đối với hắn mà nói cũng chỉ có ta cùng Thái tử mới không làm hắn sợ. Thậm chí đến cả Hoàng thượng mà hắn cũng né tránh, cả ngày chỉ biết thu mình trong tâm cung không tiếp xúc với bất kỳ ai. Ta cứ như vậy nhìn hắn lớn lên, ngươi thử nói xem, một người làm mẫu thân như ta làm sao có thể không đau lòng đây”. Vừa nói, hai hốc mắt của Liên phi vừa đỏ lên, giọt lệ đọng nơi khóe mắt chỉ trực chờ lăn xuống.

Từ Chiêu nhìn Liên phi cũng có chút thương cảm, nàng nghiêng đầu, nhìn vào mắt nàng ta hỏi: “Tiểu Kỳ, hắn là từ khi sinh ra đã như vậy sao?”.

Liên phi lập tức lắc đầu, lấy tay tự đập vào ngực mình: “Không phải. Hắn như vậy tất cả là do ta. Chính ta hại hắn. Năm xưa ta quá sợ hãi, sợ hắn bị người khác hãm hại nên mới hết mực bảo vệ, lúc nào cũng giữ hắn trong tâm cung không cho gặp bất kỳ người nào. Ta thậm chí còn chưa từng dẫn hắn đến vườn an Hoàng thượng, nếu không phải người chủ động đến thăm thì có khi hắn còn không nhận thức được người chính là phụ thân của mình. Là ta... Là ta hại hắn tới nông nổi như vậy”. Nàng càng nói, nước mắt càng lăn dài, ướt đầm cả khuôn mặt, nhìn qua có mấy phần nhu nhược.

Từ Chiêu nghi hoặc, thuận miệng hỏi: “Chuyện gì lại khiến nương nương sợ hãi đến mức phải bảo hộ Tiểu Kỳ tới như vậy?”.

Nàng vừa dứt lời thì đột nhiên Liên phi im bặt, nàng ta ngừng khóc, ngược đời mắt đầm lệ nhìn Từ Chiêu khiến nàng khẽ rùng mình.

Từ Chiêu hết sức thức thời, không để Liên phi nói tiếng nào đã ra sức xoa tay: “À thôi, thôi... chuyện này hẳn là Khả Nhi nghe cũng hiểu. Biết nhiều cũng không tốt nha. Nhưng Khả Nhi còn một thắc mắc, trong cung biết bao nhiêu ngự y như vậy sao nương nương không cho truyền bọn họ, Khả Nhi lại không phải thầy thuốc”.

“Ngự y trong cung không phải bất tài thì cũng là bị người khác mua chuộc. Giao Kỳ nhi cho bọn chúng khác nào hại chết hắn. Đám vô dụng đó không có khả năng giúp được Kỳ nhi. Nhưng người thì khác. Trước nay Kỳ nhi chỉ cần ở chỗ đông người thì có đồ dành hay đánh mắng, hắn cũng đều cắn chặt răng không nói một lời, chỉ biết run rẩy nép vào người ta. Vậy mà ngày đó, giữa đại điện Từ Ninh cung, người đã khiến hắn mở miệng. Hơn nữa còn nói từng câu từng chữ rất rõ ràng. Người đã làm được điều mà trước nay chưa ai làm được”.

“Không phải Tiểu Kỳ cũng rất tin tưởng Lân ca ca sao? Sao nương nương không nói chuyện này với Thái tử. Biết đâu huynh ấy có thể giúp được Tiểu Kỳ. Còn Khả Nhi có nói sao thì cũng chỉ là một đứa trẻ. Không có biện pháp”.

Không phải Từ Chiêu không muốn giúp Yến Kỳ, nhưng bệnh của hắn chính xác thì là tâm bệnh, nói nặng cũng không phải nặng mà nhẹ cũng không phải nhẹ.

Nàng không nắm chắc, hơn nữa muốn giúp hắn chẳng phải ngày ngày sẽ phải tới Liên Trì cung sao? Nàng đương nhiên là không muốn bước chân vào tâm cung của bất kỳ một phi tần hậu cung nào cả.

Liên phi nghe Từ Chiêu nói vậy thì lập tức đứng bật dậy, vịn chặt tay vào ghế mà gắt lên: “Không được”.

Từ Chiêu tròn mắt nhìn hành động này của nàng ta, không khỏi bất ngờ, chẳng phải Yến Lân rất tốt với Yến Kỳ sao? Theo lý mà nói, Liên phi không thể có biểu hiện phản đối gay gắt như vậy được.

Có lẽ cũng cảm nhận được hành động vừa rồi có chút thái quá, Liên phi mất tự nhiên ngồi trở lại trên ghế, nàng ta hắng giọng rồi nói: “Thái tử bận trăm công nghìn việc, tình hình chiến sự lại đang rối ren như vậy. Sao có thể phiên tới người được, cũng chỉ có ngươi là thích hợp nhất”.

Kỳ thực để giúp được Yến Kỳ, Từ Chiêu cũng không phải là không có cách, nếu không muốn tới Liên Trì cung thì nàng cũng có thể thường xuyên mang hắn ra ngoài chơi hẳn cũng không khó.

Ngẫm nghĩ một hồi, cuối cùng Từ Chiêu cũng gật đầu: “Mặc dù không nắm chắc nhưng Khả Nhi có thể thử xem sao. Nương nương để Khả Nhi trở về suy nghĩ biện pháp một chút. Sáng mai Khả Nhi sẽ quay lại”.

Thấy nàng không còn cự tuyệt, Liên phi trong lòng như tháo được một nút thắt, nhẹ nhàng phát tay: “Được, ta và Kỳ nhi chờ ngươi”.

Từ Chiêu không nán lại lâu, lập tức xin cáo lui. Trước khi đi còn không quên đưa mắt đánh giá toàn bộ tâm cung một lần nữa.

Ngồi trong kiệu, nàng không ngừng suy nghĩ về chuyện này, cảm thấy lý do của Liên phi có chút kỳ lạ nhưng cũng không nói rõ ra được, chỉ biết khúc mắc của nàng ta hẳn là có liên quan đến Thái tử đi.

Hoàng cung quả là không thiếu chuyện, Từ Chiêu cũng ngại quản, trước mắt nên nghĩ cách cải thiện tình trạng của Yến Kỳ. Hắn còn nhỏ, nếu bỏ qua giai đoạn này thì chi e về sau có khi sẽ càng khó khăn hơn.

Vừa trở lại, Tiểu Nhan đã kéo nàng vào phòng, nhìn tới nhìn lui một lượt, xác định thân thể vẫn lành lặn mới thở phào một hơi, hỏi nàng tới Liên Trì cung có chuyện gì.

Từ Chiêu thành thật kể lại mọi chuyện cho Tiểu Nhan nghe, nàng ta nghe xong thì suy tính một lúc, cảm thấy cũng không phải chuyện nguy hiểm gì mới găt đầu đồng ý.

“Tiểu Nhan, tỳ găt đầu làm cái gì? Chuyện này ta đã sớm quyết xong. Tỳ có lắ đầu mấy cái cũng không có gì thay đổi đâu”. Từ Chiêu thấy nàng ta gần đây thường xuyên nghĩ quá mọi chuyện nên mới buông lời trêu chọc.

Tiểu Nhan không bằng lòng trừng mắt nhìn nàng một cái rồi mới rút từ trong tay áo ra hai phong thư, một phong của Từ Hàm, một phong của Yến Lâm.

“Từ Hàm gửi thư cho ta còn có thể hiểu, còn Yến Lâm gửi không biết là có chuyện gì a. Hai người bọn họ ở cùng một chỗ, gửi một phong không phải là đủ rồi sao?”.

Từ Chiêu nhanh tay mở phong thư của Từ Hàm ra đọc trước. Trong thư hẳn báo tình hình biên cảnh đã ổn định, Thuận Vương lui về ải Xích Vân, không có động tĩnh khiến cho bọn người Khương cũng trở nên im hơi lặng tiếng, ngoan ngoãn rút lui. Bọn họ cũng đã cho người để mắt tới phía Thuận Vương cùng những phiên vương khác. Xong xuôi sẽ sắp xếp trở lại Kinh thành.

Đọc xong một phong thư này khiến Từ Chiêu cảm thấy nhẹ nhõm hẳn, rốt cuộc thì cũng yên bình hơn một chút.

Mở tới phong thư tiếp theo, Từ Chiêu không khỏi đen mặt. Cả phong thư chỉ vền vẹn vài chữ của Yến Lâm, báo hẳn sẽ sớm trở về.

“Gì chứ? Viết được hẳn nhiều chữ như vậy mà cũng gửi đi. Thật là tốn giấy tốn mực mà. Lại còn báo hẳn sẽ sớm trở về. Ta có nói đợi hẳn sao?”. Từ Chiêu găt lên, ném phong thư về phía thư án.

Tiểu Nhan nhướn mày: “Không phải muội nói đợi hẳn giúp muội đi rèn kiếm sao? Hay ta lắm?”.

“Người ta không cần. Trường Sinh doanh đâu thể rèn ra kiếm tốt gì chứ. Nhất định là Mực Từ lừa ta. Đã có Yến Bạch giúp ta rồi. Đợi hẳn trở lại thì biết đến bao giờ?”. Từ Chiêu bày ra khuôn mặt giận dữ với Tiểu Nhan.

Sáng hôm sau, Từ Chiêu thức dậy từ sớm. Nàng không dùng bữa sáng mà nhờ Tiểu Nhan chuẩn bị ba phần rồi cho vào giỏ để nàng xách đi.

Sau đó nàng lên kiệu nhỏ tiến tới Liên Trì cung.

Thái giám trước cửa cung vừa thấy người đến là Từ Chiêu thì hết sức cung kính, tự mình dẫn nàng vào.

Tầm cung so với ngày hôm qua vẫn không có gì khác biệt. Nàng ngồi trên ghế chờ đợi, thuận miệng hỏi một tiểu cung nữ đang rót trà: “Vị tỷ tỷ này, Liên Trì cung lúc nào cũng kín bưng như vậy sao?”.

“Dạ, khỏi bẩm tiểu thư, đúng là tầm cung lúc nào cũng như vậy. Liên phi nương nương sợ tiểu hoàng tử gặp gió máy lại ảnh hưởng tới sức khỏe nên mới cho đóng kín cửa để tránh gió ạ”.

“Xung quanh tầm cung có trồng cây cò gì không?”.

“Quanh tầm cung đều trồng rất nhiều cây thưa tiểu thư”.

“Tỷ tỷ làm ơn đừng một tiếng tiểu thư, hai tiếng tiểu thư như vậy. Ta nghe còn có thể phun toàn bộ trà ra ngoài đấy. Không nên, không nên a. Gọi ta Tiểu Khả là được rồi”.

Thấy đứa nhỏ này rất dễ gần, nói chuyện còn thoải mái tự nhiên như vậy, cung nữ nọ cũng mỉm cười, găt đầu một cái: “Được, vậy nô tì gọi tiểu thư là Tiểu Khả. Nô tỳ tên Xuân Nhi. Hôm nay Liên phi nương nương cần dặn nô tì tiếp đón người”.

“Ồ, vậy lát nữa tỷ cứ ở đây, ta cần gì tỷ có thể giúp ta, có được không?”.

“Chuyện đó là đương nhiên. Tiểu Khả chỉ cần căn dặn một tiếng. Xuân Nhi nhất định làm được”.

Từ Chiêu cảm thấy hài lòng, ngồi thêm một lát thì Liên phi dắt tay Yến Kỳ, từ bên trong bước ra.

Bộ dạng Yến Kỳ còn đang ngái ngủ, vừa nhìn thấy Từ Chiêu, hẳn liền tít mắt cười, bước nhanh tới trước mặt nàng: “Tiểu Khả, sớm như vậy người đã tới thăm ta sao?”.

Nàng cúi đầu hành lễ với Liên phi rồi mới trả lời Yến Kỳ: “Phải. Hẳn là người chưa dùng bữa sáng phải không? Hôm nay ta tới dùng bữa sáng cùng người. Người xem, ta còn chuẩn bị rất nhiều đồ ăn. Chúng ta dùng bữa đi”.

“Hay quá. Lần đầu tiên có người tới dùng bữa sáng cùng ta. Nhất định là rất thú vị a”. Hẳn vui vẻ, kéo tay Từ Chiêu, xem nàng lấy ra từng món bày lên bàn.

Liên phi từ đầu tới cuối không nói gì, chỉ nhìn tới gương mặt sáng ngời của Yến Kỳ, trong lòng cũng trở nên ấm áp.

“A, còn một chuyện nữa chúng ta phải làm trước”. Từ Chiêu tỏ ra thần bí, nhìn Yến Kỳ.

Yến Kỳ ngơ ngác, hết nhìn Từ Chiêu lại nhìn một bàn đồ ăn trước mặt: “Còn chuyện gì nữa? Không phải cứ như vậy là có thể ăn rồi sao? Ta đói”.

“Bình tĩnh đã nào, Tiểu Kỳ, người muốn ăn ngon thì không thể cứ như vậy mà ăn được”. Nàng nói rồi quay ra nhìn Xuân Nhi: “Xuân Nhi tỷ tỷ, phiền tỷ vén hết màn trướng lên, mở luôn tất cả cửa sổ ra nữa”.

Xuân Nhi nghe vậy, bất giác cắn môi, hướng ánh mắt nhìn Liên Phi.

Thấy nàng ta khẽ găt đầu mới nhanh chóng cùng những cung nữ, thái giám khác làm theo lời Từ Chiêu.

Bạn đang đọc truyện *Vì Sự Tới Đón Người, Vì Sự Sợ Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: Cam của ta

Cửa sổ vừa mở, ánh sáng từ bên ngoài lập tức chiếu vào khiến cho cả gian phòng sáng bừng lên. Yến Kỳ bị ánh nắng làm cho chói mắt mới giật mình “A...” lên một tiếng.

Hắn cúi đầu đưa tay che lấy hai mắt nhưng lát sau lại cảm nhận được có một bóng người đứng chắn trước mặt mình. Bàn tay khẽ mở, ngược mắt lên là thấy khuôn mặt tươi cười như nắng ban mai của Từ Chiêu.

Nàng cúi người khẽ nói: “Tiểu Kỳ người thử cảm nhận xem, căn phòng này có điểm gì khác trước a”.

“Chẳng phải người mở hết cửa ra rồi sao. Rất chói mắt”. Yến Kỳ vẫn đang nheo mắt, ai oán đáp lại Từ Chiêu.

“Chưa đủ. Người bình tâm cảm nhận cho thật kỹ, hít thở thật sâu rồi nói cho ta nghe những gì người thấy”.

Yến Kỳ hơi ngập ngừng nhưng hẳn thật sự để tâm tới những điều Từ Chiêu vừa nói.

Chỉ trong chớp lát, tất cả mọi người có mặt ở đây đều có thể thấy rõ, đây mắt Yến Kỳ đột nhiên ánh lên một tia dao động khác thường.

Từ Chiêu nhìn hẳn, yên lặng chờ đợi.

“Tiểu Khả,... Ta... ta thấy được. Ta... có thể ngửi thấy mùi hương của cây cỏ. Còn có gió, gió từ ngoài cửa thổi vào lướt trên da mặt, mát lạnh. Ta còn thấy, tầm cung... thật vắng vẻ”. Yến Kỳ vừa nói, bất giác quay đầu lại nhìn Liên phi, chỉ thấy ánh mắt nàng tràn ngập yêu thương.

“Thế nào, có phải cảm thấy rất thoải mái không? Tiểu Kỳ, người nên nhớ, đây mới chính là cuộc sống chứ không phải cứ giấu mình trong một nơi tăm tối mà nghĩ rằng bản thân đang được bảo vệ chu toàn đâu”.

Lời vừa dứt, Liên phi không nhịn được, bàn tay hơi run rẩy bám chặt vào một góc áo. Trong lòng tự mình cắn rứt không yên.

Giọng nói lạnh lùng của Từ Chiêu bất chợt vang lên, phá vỡ bầu không khí có phần ngột ngạt: “Nào, lại đây, chúng ta dùng bữa. Sau này hàng ngày ta sẽ tới dẫn người đi chơi”.

“Thật sao? Ngày nào người cũng có thể đến chứ?”.

“Có thể là như vậy”.

Nói rồi, bọn họ cùng ngồi vào bàn. Từ Chiêu vừa ăn vừa trò chuyện âm ỉ, khiến cho không khí trong Liên Trì cung vốn luôn âm đạm, nay lại như vừa được thổi vào một làn gió xuân tươi mới.

Thấy tiểu hải tử ngoan ngoãn ngồi ăn hết những thứ Liên phi gấp vào bát cho hắn, Từ Chiêu hắng giọng, ghé sát vào tai Yến Kỳ nói nhỏ: “Tiểu Kỳ, người nói xem tay người để làm cái gì? Sao có thể lúc nào cũng là nương nương gấp thức ăn cho người. Mau đổi lại, nàng nhất định sẽ rất cảm động a”.

Yến Kỳ nghe vậy, chớp mắt một cái, rất cho là phải, liền nhanh tay gấp một miếng thịt đặt vào bát Liên phi, khoe miệng cong lên, nhu thuận nói: “Mẫu phi, Kỳ Nhi cũng gấp thức ăn cho người”.

“Kỳ Nhi thật hiểu chuyện. Mẫu phi rất vui”. Liên phi đưa mắt nhìn Từ Chiêu, trong lòng tràn ngập cảm kích với nàng.

Từ Chiêu thấy Liên phi đang nhìn liền nhẹ giọng nói: “Nương nương, dùng bữa xong Khả Nhi muốn dẫn Tiểu Kỳ ra ngoài”.

“Người định dẫn nó đi đâu?”.

Từ Chiêu nghe vậy, nhếch miệng cười, khoác vai Yến Kỳ hỏi: “Tiểu Kỳ, người biết cưỡi ngựa không?”.

“Không biết, trước nay ta chưa từng cưỡi ngựa”.

“Được, vậy hôm nay ta sẽ dạy người, nhân tiện tới làm quen với Ô Vân của ta. Nhất định nó sẽ thích người”.

“Sao không phải là ta thích nó mà lại phải để nó thích ta mới được?”. Yến Kỳ lấy làm khó hiểu, nghiêng đầu hỏi.

“Người thì tất nhiên sẽ thích nó. Nhưng Ô Vân nhà ta chưa chắc đã thích người”.

“Sao lại có thể như vậy? Ta không tin, Ô Vân người nói chẳng phải là ngựa sao? Làm gì có chuyện nó thích hay không được”.

“Mặc kệ người tin hay không, ta không quản. Lát nữa gặp nó người sẽ biết, nó chính là con ngựa hơn nữa còn là một con ngựa mất cao hơn đầu a”.

“Mất cao như vậy liệu có nhìn thấy đường không?”.

Từ Chiêu im lặng, mặt không chút biểu cảm, cố gắng nuốt trôi miếng cơm vừa bỏ vào miệng.

Trước khi hai người bọn họ rời khỏi Liên Trì cung, Liên phi không ngừng căn dặn Từ Chiêu một hồi. Nàng lập tức đáp ứng rồi cũng nhanh chóng cùng Yến Kỳ rời đi.

Hai người cùng ngồi trong kiệu nhỏ, tiến thẳng tới bãi tập ngựa.

Mã phu vừa thấy Từ Chiêu thì lập tức cho người dắt Ô Vân mang tới trước mặt nàng, sau đó đứng sang một bên vui vẻ cười nói: “Khả Khả tiểu đệ, hôm nay lại tới luyện cưỡi ngựa sao? Lần gần đây nhất ta thấy kỹ nghệ của người cũng không tồi mà”.

“Mã đại ca sao còn gọi Khả Nhi là tiểu đệ vậy? Bây giờ người ta đã thành tiểu muội rồi nha”. Từ Chiêu toét miệng cười.

Ô Vân hí dài một tiếng, chạy quanh Từ Chiêu mấy vòng xong lại đưa mũi hít hít ngửi ngửi gì đó rồi bất chợt quay mông, đứng đĩnh bộ đi. Khóe miệng Từ Chiêu co giật, liếc mắt nhìn tiểu hải tử đang tận lực im lặng núp sau lưng mình rồi lại nhìn con ngựa kia, chỉ đành buông ra một câu: “Người đúng là đồ khó ở”.

Con ngựa hình như nghe hiểu là Từ Chiêu là đang mắng mình thì lập tức dậm chân, mũi thở phì phì vài tiếng. Ai nhìn vào cũng có liên tưởng nó là một đứa trẻ đang giận dỗi.

Từ Chiêu chép miệng, không thèm đếm xỉa đến nó, nàng nắm lấy cổ tay Yến Kỳ kéo hẳn ra phía trước sau đó vui vẻ nói: “Mã đại ca, hôm nay ta mang tiểu hoàng tử tới cười ngựa. Phiên đại ca kiểm giúp ta một con ngựa nhỏ, càng dễ bảo càng tốt”.

“A thì ra là tiểu hoàng tử, nó tài không kịp hành lễ. Mong tiểu hoàng tử thứ tội”. Mã phu thấy người đến còn có thêm một vị hoàng tử thì liền thất kinh, quỳ rạp xuống đấy.

Yến Kỳ vẫn một mực im lặng, mã phu tưởng hẳn vì chuyện này mà giận nên có phần lo sợ, cúi đầu không dám ngẩng lên.

Từ Chiêu thấy như vậy không ổn, nàng xua tay, hoà hoãn nói: “Mã đại ca không có việc gì, Tiểu Kỳ thấy lạ lắm nên mới như vậy, hẳn không phải là đang trách huynh. Mau giúp chúng ta tìm thêm một con ngựa. Hôm nay Khả Nhi sẽ dạy hẳn”.

Mã phu hé mắt, thấy Yến Kỳ quả thật cũng không nhìn mình mới đứng dậy, nhanh chóng rời đi.

Lát sau, hẳn quay lại, dắt theo một con ngựa nhỏ hết sức xinh đẹp, lông ngựa xen lẫn hai màu nâu trắng, yên ngựa nhìn qua cũng biết là cực phẩm.

Ánh mắt Yến Kỳ sáng lên, Từ Chiêu có thể nhìn ra hẳn là thập phần thích thú.

“Người xem, mã đại ca vì người mà tìm một con ngựa đẹp mắt như vậy, còn chuẩn bị cho người loại yên ngựa tốt nhất. Có phải là người nên nói gì đó không? Không thể phụ lòng người khác a”.

Mã phu nghe Từ Chiêu nói vậy thì giật mình, vội vàng xua tay: “Khả Khả, sao người lại nói vậy? Đây chính là trách nhiệm của chúng ta. Nếu không làm cho chu toàn có thể còn bị trách phạt xuống. Không nên, không nên”.

Trong lúc mọi người còn đang hốt hoảng thì đột nhiên nghe được thanh âm rất nhỏ của Yến Kỳ: “Đa... đa tạ Mã đại ca”.

Ai nấy nghe xong cũng đều im bật, trên trán mã phu còn rịn ra một tầng mồ hôi, nuốt khan vài tiếng: “Tiểu nhân không dám, không dám”.

Từ Chiêu nhìn một màn trước mắt không khỏi phì cười, nàng huých tay vào người mã phu một cái “Xem các người kia. Tiểu Kỳ rất đáng yêu, các huynh đều có thể coi đệ ấy như tiểu đệ của mình mà đối đãi”.

Mã phu lão đạo, cắn chặt môi, ra sức lắc đầu. Ánh mắt trợn trừng lên như muốn nói: “Vậy người giết ta luôn đi”.

Từ hôm đó, gần như ngày nào Từ Chiêu cũng tới tìm Yến Kỳ, kéo hẳn đi khắp nơi. Nàng còn đưa hẳn đến Trường Sinh doanh, khi thi học cười ngựa, khi thi luyện bắn cung, vẽ tranh, ... Có lần còn ở lại trong doanh tới mấy ngày.

Kỳ thực tình trạng của Yến Kỳ không đến nỗi nghiêm trọng như lời Liên phi nói. Nàng ta chỉ quá lo lắng mà phóng đại mọi chuyện lên mà thôi.

Suốt mấy tháng cứ như vậy, Từ Chiêu để hẳn tự mình tiếp xúc với rất nhiều người. Lâu dần Yến Kỳ cũng đã coi mờ hơn, đứng trước đám đông cùng lắm cũng chỉ có thể coi là kiếm lời chứ không còn run rẩy sợ hãi như trước.

Sở dĩ nàng đưa hẳn tới Trường Sinh doanh vì ở đây đều là những người mà Từ Chiêu có thể tin tưởng, bầu không khí lại rất náo nhiệt, con người chất phác đơn thuần, làm người ta cảm thấy thoải mái, chứ không bị bách giông trong cung chút nào.

Yến Kỳ lại là đứa trẻ thông minh, khiến cho mọi người trong doanh ai cũng đều yêu quý hẳn. Mỗi lần ăn cơm, Từ Chiêu liếc mắt nhìn một bàn đồ ăn của hẳn lúc nào cũng nhiều, cũng ngon hơn của mình. Không biết là do được mấy vị đại nương ở phòng bếp yêu thích hay là do thân phận của hẳn mà có được. Dù gì thì đồ ăn của hẳn cũng đều rơi vào bụng nàng hết. Không cần lo nghĩ.

Có lần Yến Bạch còn lên lút dẫn nàng cùng Yến Kỳ tới sông bạc. Sau lại bị Hoàng thượng phát hiện, hai bọn họ bị phạt quỳ mất mấy canh giờ, hai đầu gối tê cứng không còn cảm giác.

Từ Chiêu vừa quỳ vừa gào khóc, cuối cùng mệt là người, thiếp đi lúc nào không biết. Yến Bạch thấy vậy liền tranh thủ trung ra bộ mặt vô cùng áy náy, đang quỳ dở thì lồm cồm bò dậy, nhanh chóng cõng nàng trở về rồi cũng chuồn đi mất dạng.

Còn nữa, số bạc nàng thắng được đều bị tịch thu cho vào quốc khố. Lần này thì tới Yến Bạch kêu khóc thảm thiết.

Không lâu sau, Yến Bạch báo tin đã tìm được một vị danh sư để giúp nàng rèn kiếm. Bất quá không được đưa người vào trong cung, Từ Chiêu đành phải tới xin Hoàng thượng cho xuất cung.

Nàng vốn dĩ tới đây là vì chuyện này nên Hoàng thượng cũng nhanh chóng chấp thuận.

Vị danh sư mà Yến Bạch mời tới tên là Cao Lễ, một trong những đại sư rèn kiếm có tiếng nhất Đại Minh. Dù có chút lớn tuổi nhưng tính tình hào sảng, không câu nệ tiểu tiết nên Từ Chiêu cũng bạo dạn gọi hẳn một tiếng lão Cao.

Không biết Yến Bạch dùng biện pháp gì lại có thể mời về được một vị danh sư có tiếng như vậy.

Lần đầu gặp Từ Chiêu, thấy nàng chỉ là một nữ hài mồm miệng có chút nhanh nhẹn, ông ta còn không thèm để vào tai. Chỉ coi nàng như thiên kim tiểu thư nhà giàu nào đó vì hiếu kỳ mà bày trò tiêu khiển. Chờ một thời gian, đợi nàng chán rồi ông ta cũng có thể cầm được tiền công mà rời đi, có thể tha hồ uống rượu.

Bất quá, khi vừa nghe Từ Chiêu giải thích về thủ pháp mà nàng muốn sử dụng để rèn kiếm. Lão Cao dường như cảm nín, ông phải dùng cái nhìn khác để đánh giá lại Từ Chiêu từ đầu tới cuối.

Ánh mắt nàng tàn ra tia sáng long lanh, kiên định lạ thường. Khí chất ôn nhã cộng với hình hài nhỏ bé khiến cho Lão Cao cảm thấy có chút nghi hoặc. Nhưng sau rồi ông cũng vỡ mớ suy nghĩ đó sang một bên, không ngại tán thưởng nàng. Lâu dần cũng sinh ra không ít hảo cảm.

Thật ra những phương pháp nàng ghi lại đều dựa trên cách rèn kiếm của người Nhật ở hiện đại. Ghi chép vẫn có nhiều chỗ sai sót nên còn phải chỉnh lý rất nhiều. Hơn nữa khỏi thiên thạch mà nàng có được cũng là chất liệu đặc biệt chưa từng có nên cũng phải tính toán cẩn thận.

Cứ như vậy lại trôi qua được thêm nửa năm. Mùa đông giá rét nơi Kinh thành qua đi, trời sang xuân ấm áp hơn một chút. Cây đào trong viện trở hoa đẹp rực rỡ. Từ Chiêu còn cho người dựng bàn trà ngay sát thân cây. Cứ tới trưa là nàng sẽ ra đó thưởng trà, có khi còn ngủ quên mất. Tiểu Nhan nhìn thấy cảnh này thì thở dài một tiếng, lắc đầu bỏ đi.

Cùng lúc đó, nàng cũng nhận được một bức thư từ Từ Hàm. Trong thư hẳn kể, trên đường trở về đã đi ngang qua rất nhiều châu quận bị thiệt hại nặng nề, nạn dân nhiều vô số. Thái tử

điện hạ quyết định lưu lại giúp đỡ bọn họ ổn định, cũng là để hợp lòng dân.

Từ Chiêu không lấy làm ngạc nhiên, nếu Yến Lân muốn vừng vàng mà ngồi lên cái ghế rồng kia thì cũng phải tự mình bỏ ra không ít công sức.

Suốt thời gian này, ngày nào Từ Chiêu cũng phải xuất cung đi tới xưởng rèn. Như vậy thật sự có chút phiền phức nên nàng nhờ Yến Bạch thuê giúp một gian phòng ở khách điểm để tiện đi lại.

Nào ngờ ngày xuất cung hẳn mang nàng tới thẳng một phủ đệ rất lớn. Còn nói đây là một trong số trang viên của hần ở Kinh thành, để không cũng phí phạm nên mới sắp xếp cho nàng mượn tạm một thời gian.

Vừa mới bước vào sân viện, cảnh tượng khiến Từ Chiêu phải há miệng, cảm thán không thôi. Hòn non bộ trải rộng, hồ nước xanh ngắt phía xa, tường cột trạm trổ cầu kỳ, thềm đá trắng dẫn tới hoa viên trồng đầy kỳ hoa dị thảo, rực rỡ vô cùng.

Nàng quét mắt nhìn lại Yến Bạch một lượt, nam nhân này thật sự nhiều tiền nha.

Nơi này quả thật có thể nói như là một hoàng cung thu nhỏ vậy. Bất quá cả phủ đệ rộng lớn cũng chỉ có mình nàng cùng với một đám thị vệ nên cũng không có hơi sức đâu mà ngắm cảnh.

Do đó mà gần như lúc nào cũng có thể thấy Từ Chiêu ở xưởng rèn. Thiếu chút nữa là có thể ăn ngủ luôn ở đó.

Từ lúc tới Kinh thành, Từ Chiêu vẫn đều đặn gửi thư về Mục gia để phụ mẫu khỏi lo lắng. Dù sao vẫn là lần đầu tiên nàng rời xa họ lâu như vậy. Trong lòng không khỏi nhớ nhà, nhưng mỗi khi nhận được thư của phu nhân, Từ Chiêu lại có thể vui vẻ tới mấy ngày liền.

Đêm nay trăng rất sáng, ngoài sân ngay trước cửa phòng của Từ Chiêu có một cái vườn nhỏ, một góc vườn là phiến đá vừa cao vừa lớn.

Nàng xem chừng Tiểu Nhan đã đi ngủ, liền tranh thủ xách theo một giỏ cam, leo lên phiến đá ngồi ngắm trăng.

Gió xuân vẫn có chút se lạnh, Từ Chiêu lại chỉ khoác một chiếc áo mỏng, nửa nằm nửa ngồi khiến tà áo theo gió bay nhảy trong đêm, để lại dư quang mờ nhạt.

Nàng thầm nghĩ nếu lớn thêm chút nữa còn có thể vác một bầu rượu theo mà thưởng thức, giống như Lão Cao vừa rèn kiếm vừa uống rượu. Cũng có chút đặc sắc.

Vừa mới bóc một miếng cam bỏ vào miệng thì bất chợt có một cơn gió mạnh tạt qua làm vạt áo của Từ Chiêu hất ngược lên, trù lên cả mặt nàng.

Không khỏi mất hứng, nàng kéo mạnh vạt áo xuống, tay dò dẫm vớ lấy giỏ cam định rời đi.

Nhưng mới vừa nhấc lên thấy cái giỏ nhẹ bẫng, nhìn lại thì chỉ còn vên vên hai quả cam nhỏ. Từ Chiêu lấy làm khó hiểu: “Kỳ lạ, khi nãy ta mang đầy một giỏ, sao giờ lại chỉ còn có hai quả? Chẳng lẽ gió thổi bay được cam xuống đất?”.

Nàng nghiêng người ngó xuống dưới cũng không thấy gì. Chẳng lẽ có ma . Từ Chiêu không phải kẻ nhát gan nhưng cũng khẽ rùng mình. Quét ánh mắt dò xét xung quanh.

Khắp viện âm vệ ẩn nấp cũng không ít, không thể nào có người chạy qua cướp cam của nàng mà không thấy được. Nghĩ thế nào thì cũng thật khó hiểu. Không phải là âm vệ lên lút lấy của nàng chứ.

Từ Chiêu chép miệng, mặt dày hỏi: “Âm vệ đại ca, các huynh có thấy cam của ta mất đi đâu rồi không?”.

Trong bóng tối vài người nghe xong thì dờ dẫm, “âm vệ đại ca” là cái danh xưng gì? Từ bao giờ bọn họ lại được gọi với cái tên kỳ quái như vậy? Mà chẳng phải giỏ cam của tiểu thư vẫn ở đó sao, có gì lại đi hỏi bọn họ?

Từ Chiêu ngồi một lúc mới nghe thấy một thanh âm trầm thấp vang lên: “Bẩm tiểu thư, chúng tiểu nhân bắt tãi, không biết... cam của tiểu thư là đi nơi nào. Xin tiểu thư trách phạt”.

“Thôi khỏi đi, ta chỉ là thấy kỳ quái, không có ý làm khó gì đâu”.

Nàng ra về đêm chiêu nhìn chăm chăm vào hai quả cam còn lại, bất giác hai mắt chợt lóe, cảm thấy như thể đó chính là báu vật liền vợ lấy ôm vào trong lòng. Để xem đêm nay kẻ nào dám cướp hết cam của nàng.

Từ Chiêu lật đật bò từ trên phiến đá xuống, nhìn trước ngó sau một hồi rồi đi thẳng một mạch vào trong phòng.

Trước khi đóng cửa lại, Từ Chiêu quay người nhìn lại, ánh mắt sáng quắc, gằn lên từng tiếng: “Đêm nay các đại ca đều trở về ngủ đi. Nơi vắng vẻ này chả có gì mà canh chừng đâu. Hôm nay cho các huynh nghỉ phép”.

Toàn bộ âm vệ lại dờ dẫm thêm một lần nữa: “Các người nghe cái gì nghỉ phép cơ?”.

Thấy ngữ điệu của nàng thấp phần nghiêm túc còn xem lần chút giận dữ, bọn họ cũng không cần trái lệnh, toan tính chỉ để hai người ở lại nhưng bất ngờ lại nghe thấy giọng nói nồng nặc mùi cảnh báo của Từ Chiêu: “Ta nói là toàn bộ các huynh đó nha”.

Nói rồi, nàng đóng rầm cửa lại, ôm luôn hai quả cam lên giường, chằm chằm đi ngủ.

Nam tử áo đen nằm vắt vẻo trên xà nhà, miệng còn đang nhai chóp chép, thấy Từ Chiêu vùng vằng, vừa vào phòng đã leo lên giường thì nhếch miệng cười, trông mắt vui vẻ híp lại.

Đến giữa đêm, cảm nhận được hơi thở đều đều của Từ Chiêu, hẳn tung mình nhảy xuống. Tư thái khoan thai, không gây ra bất kỳ một tiếng động nào, bình thản bước tới cạnh giường.

Từ Chiêu vẫn nhắm chằm, không thèm nhúc nhích, Dữ Ngọc nhếch mép cười thầm: “Tiểu bánh bao tự mình cho là thông minh sao?”.

Hắn xoay người rồi đi, trước lúc bước qua ngưỡng cửa liền vung tay ném một nắm vỏ cam lên giường.

Người trên giường như thể chưa từng ngủ qua, ngay lập tức bật dậy, tay vẫn cầm theo hai quả cam, tung mình đuổi theo.

Trong đêm chỉ có ánh trăng soi tỏ, tàn ảnh của nam tử áo đen phía trước phảng phất như có như không.

Dữ Ngọc rẽ hết bên trái rồi lại quẹo bên phải khiến Từ Chiêu chạy đuổi phía sau thờ không ra hơi.

Nàng tức giận, nâng tay ném hai quả cam về phía hắn nhưng không trúng. Mới qua một khúc quanh lại chẳng thấy người đâu nữa. Từ Chiêu thở hổn hển, càng ra sức chạy về phía trước.

Trời tối không nhìn rõ đường, mà Từ Chiêu lại chạy rất nhanh nên khi vừa rẽ thêm một khúc quanh nữa thì nàng đâm sầm vào một người, mạnh đến nỗi ngã bật ra đằng sau.

Đau đặng người, không nhận được, Từ Chiêu hét lên: “Ai ôi cái mũi của ta”. Nàng gấp người nằm lăn ra đất ôm chặt lấy mũi của mình.

Nam tử cao lớn mỉm cười, cúi người ôm lấy nàng rồi nhấc bổng lên, bàn tay thon dài khẽ xoa đầu: “Đêm hôm chạy ra ngoài làm cái gì? Nền đất rất lạnh”.

Đột nhiên bị người ta ôm, Từ Chiêu giật mình, quên cả đau, nhủ may nhìn lên. Tròng mắt ngay lập tức phản chiếu gương mặt nam tử lạnh lùng băng sương nhưng ánh mắt lại mang theo ý cười.

Nàng kinh ngạc, miệng có chút lắp bắp: “Yến... Lân ca ca. Sao lại là huynh?”.

“Không là ta thì còn có thể là ai”.

Bạn đang đọc truyện *Vì Sự Tới Đón Người, Vì Sự Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25: Cung yến

Ánh trăng êm dịu xuyên qua những tán lá, chiếu thẳng lên thân ảnh nam nhân trắng tấp như tuyết. Đôi mắt thanh lãnh cùng với khí chất cao quý khiến cho nữ hài tử trong lòng nhìn không chớp mắt.

Nhận được ánh nhìn của Từ Chiêu, Yến Lân cảm giác như có sợi lông vũ nhẹ nhàng lướt qua, mềm mại, ấm áp.

Thời gian lặng lẽ trôi qua, nhưng một màn đẹp mắt như vậy lại bị Từ Chiêu phá hỏng không thương tiếc. Nàng bất ngờ hắt xì một cái, không kịp đưa tay lên che miệng, nước mũi còn duyên dáng mà dính lên trên mặt Yến Lân.

Từ Chiêu thất kinh, có chút run rẩy khịt mũi, hé mắt nhìn lên. Chỉ thấy gương mặt nam tử đã đen như than, đôi đồng tử như bị phủ lên một tầng sương mù. Bất giác một cảnh tượng chết chóc hiện lên trong đầu, nàng rón rén lấy tay áo lau tới lau lui khắp mặt hắn: “A, mũi... định ngắm cảnh đêm một chút mà bên ngoài không ngờ lại lạnh thế này. Không phải cố ý, không cố ý nha...”.

Nói rồi nàng vội tụt xuống, tránh thoát khỏi vòng tay của Yến Lân, giả bộ như không có chuyện gì, gấp rút rời đi.

“Người đứng lại”. Thanh âm trầm thấp như mang theo sát khí nồng đậm dội thẳng vào tai.

Từ Chiêu giật thót, toàn thân như hóa đá đứng nguyên một chỗ không dám nhúc nhích.

Trong đêm thanh vắng, nàng có thể nghe rõ mồn một từng tiếng bước chân của Yến Lân đang tiến lại gần.

Hai nhắm chặt, miệng không ngừng khấn vái, đem hết thần linh ra mà gọi tên, nào là Phật tổ Như Lai, Quan thế âm Bồ tát, Chúa Jesu,... thậm chí đến cả Diêm Vương, Quỷ Satan, Atula gì đó cũng bị lôi cả lên.

Đã xác định chờ chết thì bất ngờ toàn thân bị thứ gì đó phủ lên. Từ Chiêu lúc này mới choàng tỉnh, nhìn lại thì ra là áo choàng của Yến Lân.

Nàng ngo ngắc hỏi: “Đây là...?”.

“Đêm nay vẫn có chút lạnh. Sớm trở về phòng nghỉ ngơi đi”.

“A, được”. Cảm giác như được ân xá. Từ Chiêu không nói nhiều, quay lưng chạy thẳng về phòng.

Yến Lân toàn thân y phục từ sắc như chìm vào bóng tối. Đôi mắt nhìn theo bóng lưng nhỏ bé, vạt áo quá dài, bị Từ Chiêu không chút thương tiếc mà quét xuống đất.

Ngẩn người nhìn ngắm một hồi, cuối cùng lại thờ dài một hơi rồi rời đi.

Vừa mới trở lại Kinh thành đã nhận được tin báo Từ Chiêu không còn ở trong cung mà đã sớm chuyển ra ngoài. Như thể có gì đó thôi thúc, Yến Lân tức tốc giục ngựa chạy tới đây, nào ngờ gặp lại cũng không thấy nàng có chút nhớ nhung gì hắn. Không hiểu bản thân là đang mong đợi điều gì.

Người nào đó hít thở có chút không thông, nhanh chân bước vào phòng, nhưng đập vào mắt Từ Chiêu là sàn nhà rải đầy vỏ cam. Nàng đứng hình, không hiểu đây là chuyện gì thì chợt thấy vỏ cam liên tiếp rơi từ trên xà nhà xuống.

Từ Chiêu bước vài bước để nhìn rõ hơn rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra. Gian phòng vốn không thấp đèn, chỉ thấy một bóng đen ngồi bên trên, lại còn đang cử động, âm thanh chóp chép trong đêm nghe ra có chút quỷ dị.

Người run rẩy như vừa có gió lạnh thổi qua, Từ Chiêu lắp bắp: “Không phải là ma đòi lấy cam của ta ăn đấy chứ?”.

Nghĩ vậy, nàng còn định lớn tiếng hét lên thì chợt người thấy hương lệ hoa thoang thoang. Trong đầu chợt lóe, Từ Chiêu bậm môi, vơ một nắm vỏ cam ném lên trên.

Bóng đen trong chớp mắt dịch chuyển như quỷ ảnh tránh thoát tới trước mặt nàng, hắn ngồi xổm xuống, mặt đối mặt, khoe miệng nhếch lên câu hồn người: “Tiểu bánh bao thật hung dữ a”.

“Tên chết tiệt nhà ngươi. Muốn dọa chết ta đấy phải không”.

“Lâu rồi không gặp. Sao người có thể đổi đầu với ta như vậy?”. Dữ Ngọc khẽ đưa tay ấn lên trán Từ Chiêu một cái, gương mặt như họa, ngũ quan tinh tế, da thịt sáng bóng như bạch ngọc, mày rậm mi dài, đôi mắt đẹp trong đêm tối sáng như trân châu, bạc môi mỏng gọi cảm vô cùng, giảo hoạt cười.

Trên đời lại có nam nhân mang bộ dạng xinh đẹp như vậy sao?

Từ Chiêu không kìm được nuốt khan một tiếng nhưng vẫn cứng miệng hô: “Không phải người giả thần giả quỷ ở đây ăn cam của ta thì ta hung dữ với người làm cái gì? Rõ ràng chính là người gây chuyện trước”.

“Có đâu. Người ôm một giò cam lớn như vậy, ta lo người ăn không hết”.

“Người còn bao biện. Sớm ngày mai ta sẽ cho người loan tin Dữ Ngọc công tử danh trấn thiên hạ lại đi trộm cam của một hài tử”.

“Ta đâu có ăn trộm, ta là quang minh chính đại lấy a. Chỉ có các người quá kém cỏi mới không thể nhìn thấy”. Hắn vừa nói, vừa thân nhiên leo lên giường của Từ Chiêu, đặt lưng nằm xuống.

Nàng cứ như vậy tro mắt nhìn, lát sau mới nghi hoặc mở miệng: “Người đang làm cái gì vậy?”.

“Ngủ”.

“Đó là giường của ta”.

“Giường của người thì sao?”.

“Người không định ngủ ở đây chứ”.

“Ta chính là ngủ ở đây nha”.

“Mau cút, người không thể nằm đó được. Người nằm đó thì ta nằm ở đâu?”.

Dữ Ngọc từ tốn thò một tay ra ngoài, chỉ thẳng xuống đất. Từ Chiêu thấy hắn mặt dày như vậy thì tức khí, hùng hổ lao lên giường, vận sức kéo hắn xuống.

“Chính người mới phải nằm đất. Đang yên đang lành đến tranh giường với ta. Mau cút xuống”.

Nhưng nàng có kéo thế nào thì nam nhân kia cũng chẳng nhúc nhích lấy một phân. Thấy cứ như vậy không ổn, đêm đã về khuya, nàng lại có chút buồn ngủ, khí lực cũng giảm sút đáng kể nên đành phải đổi giọng năn nỉ: “Dữ Ngọc, người mau xuống, ta buồn ngủ. Không chống đỡ nổi nữa rồi. Người không xuống ta sẽ ngủ gục ở đây mất”.

Hắn cũng chẳng buồn hé mắt, ngược lại càng nằm sâu vào trong, đưa tay vỗ vỗ xuống đệm, ý bảo Từ Chiêu nằm xuống.

Nàng ngập dài một cái, vẫn có chút chần chừ: “Người nằm đó ta không quen”.

Lúc này Dữ Ngọc mở mắt: “Người không quen? Ta nhớ ở Vụ Ân cốc chẳng phải cứ đặt lưng xuống là người ngủ như chết hay sao? Bày đặt”.

“Nhưng khi đó khác, bây giờ khác”.

“Khác chỗ nào?”.

“Giờ ta đã lớn rồi”.

Dữ Ngọc trừng mắt, nắm cổ áo Từ Chiêu, ném nàng vào góc giường: “Mới qua chưa đầy một năm người lớn được bao nhiêu chứ? Mau ngủ đi”.

Từ Chiêu hậm hực, bắt đầu đi kéo góc chăn đắp lên người. Hai mắt có chút nặng nề khép hờ, nhưng trong đầu vẫn còn thắc mắc vài chuyện, nàng nhỏ giọng hỏi: “Này Dữ Ngọc, tại sao tự dưng người lại xuất hiện ở đây vậy? Người tới Kinh thành khi nào? Làm sao tìm được ta ở chỗ này?”.

“Sao người hỏi liên một lúc nhiều vấn đề vậy?”.

“Ta muốn biết a”.

“Chỉ là rảnh rồi đi du ngoạn một thời gian, đằng nào cũng chưa từng tới Kinh thành, còn tình cớ biết người cũng ở đây nên tới thăm người”.

“Trùng hợp vậy sao? Liệu... có phải... là... người...”. Từ Chiêu càng nói, giọng càng nhỏ dần, sau cùng là mất hẳn. Thay vào đó là tiếng thở khe khẽ.

Dữ Ngọc nhìn xuống, phì cười: “Ta nói rồi, người chỉ cần đặt lưng xuống là sẽ ngủ như chết mà. Đồ cứng đầu”.

Hắn dịch sang một bên, tiện tay kéo lại chăn cho Từ Chiêu, yên lặng ngắm nhìn. Lát sau cũng nhắm mắt lại, an tĩnh ngủ.

Kỳ thực, Từ Chiêu trước nay vẫn ngủ một mình, kể cả khi ngủ cùng mẫu thân cũng có chút trần trọc không quen. Cho tới khi đến Vụ Ân cốc, Dữ Ngọc chỉ có một gian phòng ngủ, mà lại cố chấp không chịu ra ngoài nên nàng cùng hắn vẫn chung một chỗ như thế này nhưng lạ thay, chưa đêm nào bị khó ngủ mà ngược lại còn ngủ rất ngon.

Tối sáng hôm sau, Từ Chiêu mở mắt, người bên cạnh đã sớm rời đi nhưng vẫn còn lưu lại hương lệ hoa nhàn nhạt. Nàng ngồi dậy, vươn vai một cái, vô thức nhớ lại chuyện đêm qua, trong lòng không khỏi bức tức: “Tên chết tiệt. Tự nhiên xuất hiện, rồi lại rời đi cũng không thèm nói tiếng nào”.

Đang định xuống giường thì thấy một mẩu giấy kẹp dưới gối, nàng nhấc lên mở ra xem.

Là bút tích của Dữ Ngọc: “Ta có việc rồi đi một thời gian. Kinh thành không tốt. Đừng để người ta bắt nạt”.

Từ Chiêu đọc xong, đầu óc có chút không thông: “Ý gì chứ?”.

Nàng xoay người, đặt chân xuống giường thì đâm phải thứ gì đó mềm mại, cúi xuống nhìn thì ra là áo choàng mà đêm qua Yến Lân đưa cho nàng.

Từ Chiêu thân nhiên nhặt lên để trên bàn như chưa có chuyện gì xảy ra. Nếu để người khác biết nàng vứt áo choàng của Thái tử đương triều dưới đất, hơn nữa còn dẫm đạp một hồi thì không biết sẽ khiến sợ tới cỡ nào. Có khi nào lỗi nàng ra xử chém không?

Vừa lúc này, Tiểu Nhan gõ cửa bước vào, tay bưng thêm một chậu nước. Thấy Từ Chiêu có vẻ như đã tỉnh từ lâu, nàng ta ngạc nhiên, buông lời trêu chọc: “Nha, hôm nay mặt trời mọc

đăng tây sao? Kê lười biếng còn có thể dậy sớm”.

“Ai lười biếng chứ? Người ta không có lười nha”.

Nói rồi, nàng lấy nước rửa mặt, tự mình thay một bộ y phục đơn giản gọn gàng màu cam. Vì còn tới trường nên hằng ngày Từ Chiêu đều mặc loại y phục như vậy.

Thoáng thấy trong phòng có một chiếc áo choàng từ sắc, Tiểu Nhan mở miệng: “Xem ra muội cũng biết, Thái tử đã trở lại”.

“À, đêm qua hẳn có tới một chút. Còn Từ Hàm, giờ này huynh ấy ở chỗ nào vậy? Ta muốn khoe huynh ấy thành quả mấy ngày nay của ta nha”.

“Lần này chỉ có Mục Từ theo Thái tử hồi Kinh, còn thiếu gia vẫn lưu lại biên cảnh”.

Từ Chiêu nhũn mày: “Chẳng phải chuyện ở đó đã giải quyết xong rồi sao? Huynh ấy cũng không nói gì với ta. Không biết là có chuyện gì, lát nữa ta phải hỏi Yến Lân mới được”.

Đây vốn không phải tác phong của Từ Hàm, từ trước đến nay, có chuyện gì hắn đều nói rõ với Từ Chiêu. Lần này lại không báo một tiếng nào khiến trong lòng nàng có chút bất an.

Từ Chiêu nhanh chóng ngồi vào thư án viết một bức thư, sai người gửi cho Từ Hàm. Sau đó nàng nhìn Tiểu Nhan, trầm giọng nói: “Lát nữa chuẩn bị xe ngựa, chúng ta nhập cung một chuyến”.

Tối gần trưa, Từ Chiêu mới ngồi lên kiệu, tiến cung. Đúng lúc đoàn xe của quan lại vào thiết triều buổi sớm đang đi ra. Kiệu của Từ Chiêu phải đứng gọn sang một bên nhường đường cho họ.

Đột nhiên lại xuất hiện thêm một cỗ kiệu như vậy, hơn nữa lại mang theo ký hiệu của Đông cung. Chúng quan viên không khỏi hiếu kỳ, chẳng phải khi này Thái tử vừa cùng bọn họ tham gia nghị sự sao. Vậy người ngồi bên trong là nhân vật nào?

Lại thấy thị vệ gác cổng vừa thấy cỗ kiệu kia thì lập tức cho bọn họ tiến vào. Càng dấy lên nghi hoặc.

Từ Chiêu vừa nhập cung thì tiến thẳng tới ngự thư phòng, nàng nghĩ rất có thể Yến Lân vẫn còn đang ở đây.

Không nằm ngoài dự đoán, ngoài Hoàng thượng cùng Yến Lân, còn có cả Mục Từ đều ở bên trong.

Vừa vào giữa điện, Từ Chiêu cúi đầu hành lễ, sau đó nàng được sắp xếp ngồi sang một bên, đối diện Yến Lân cùng Mục Từ.

Hoàng thượng thấy nàng tới, cảm thấy có chút kỳ quái: “Từ Chiêu, chẳng phải ngươi còn đang ở bên ngoài học rèn kiếm sao? Hôm nay lại có thành ý tới vấn an?”.

“Hoàng bá bá, hôm nay Chiêu nhi tiến cung là muốn biết chút tin tức của ca ca. Trước đó huynh ấy có gửi thư cho Chiêu nhi, nói sẽ hồi Kinh nhưng lần này không thấy hắn trở lại. Còn không nhận được tin báo gì nên mới muốn tới hỏi Thái tử một phen”. Nàng không vòng vo mà lập tức vào thẳng vấn đề.

“À, ta cũng vừa mới nhắc tới chuyện này. Lân nhi, con giải thích một chút”.

“Kỳ thực ở biên cảnh vẫn còn chút chuyện, cũng không thể thiếu đi tướng lĩnh trấn thủ nên Từ Hàm đã đóng quân tại đó”.

“Tướng lĩnh? Đại Minh thiếu người tới mức phải để huynh ấy ở lại sao? Hơn nữa, Lân ca ca, Mục gia ta ba đời không làm quan. Huynh còn nhớ chứ?”. Giọng nói Từ Chiêu có chút gay gắt, khó hiểu nhìn Yến Lân, ánh mắt sắc bén khẽ liếc qua Mục Từ như để xác nhận.

“Tiểu nha đầu, chuyện chính sự có đôi khi không thể nói trước được. Lần này Từ Hàm nhận lời với Yến Lân cũng là quyết định của hắn”- Mục Từ trầm giọng giải thích.

Từ Chiêu nghe vậy thì trầm ngâm, không nói tiếng nào, đứng dậy cáo lui rồi đi.

Chuyện này rõ ràng rất kỳ lạ, Từ Hàm là người thế nào Từ Chiêu biết rõ. Hắn hoàn toàn không có ý định làm quan. Ngay từ đầu còn nói chỉ cần chuyện của Thuận Vương dịu xuống thì Mục gia sẽ không nhúng tay vào nữa. Nhưng tình hình hiện tại là thế nào?

Trong đầu có chút loạn, nàng cũng không muốn lưu lại đây quá lâu nên lập tức lên kiệu xuất cung.

Mấy ngày sau, Yến Lân tới mang cho nàng một bức thư, nói là Từ Hàm từ biên quan gửi về. Trong thư nói rõ hắn tự mình quyết định làm lãnh tướng dưới trướng Thái tử. Phụ thân cũng đã biết chuyện. Còn nói nàng cứ lưu lại Kinh thành, không cần lo lắng.

Nhìn lại thì đúng là nét bút của Từ Hàm, Từ Chiêu khẽ thở dài, dù sao chuyện cũng đã thành ra như vậy, nàng cũng không có quyền thay đổi gì. Miễn sao là Từ Hàm cam tâm tình nguyện là được. Chỉ mong sao không có chuyện gì xấu xảy ra.

Từ Chiêu vẫn thập phần có thành kiến với chuyện cung đình. Mục gia suốt thời gian qua giúp đỡ Thái tử ổn định địa vị đã là giới hạn cho phép đối với nàng rồi.

Từ Chiêu chỉ nhẹ giọng, hướng Yến Lân nói: “Lân ca ca, sau này nếu có dịp huynh tới biên cảnh thì mang ta đi cùng. Ta muốn tới thăm Từ Hàm”.

Hắn gật đầu chấp thuận.

Hôm nay Từ Chiêu mang Ô Vân ra ngoài hóng gió, còn có cả Yến Bạch cùng Yến Kỳ đi cùng. Bọn họ mỗi người một con ngựa, thông dong ngắm cảnh.

“Nha đầu, thi ra tên ngươi là Từ Chiêu, hơn nữa gia thế còn không tầm thường. Vậy mà trước giờ đều giấu chúng ta, thật không coi bọn ta là bằng hữu phải không?”. Yến Bạch cười một con ngựa trắng, thúc ngựa tới bên cạnh Từ Chiêu, giờ giọng trách móc.

“Chẳng phải giờ ngươi đã biết rồi đó sao? Ta cũng không cố ý”.

“Hừ, nếu không phải ca ca ngươi trở thành tướng quân thì có ai biết ngươi là muội muội của hắn? Đệ nói có phải không?”. Hắn quay sang, nhìn Yến Kỳ.

“Hoàng huynh đừng trách Chiêu tỳ. Chuyện đó làm sao tỳ ấy có thể tự định đoạt được”.

“Vẫn là Tiểu Kỳ hiểu chuyện. Không giống như ngươi, suy nghĩ còn không thấu đáo bằng một đứa trẻ”. Từ Chiêu mỉm cười nhìn Yến Kỳ sau đó quắc mắt, liếc xéo Yến Bạch một cái: “Ngươi tưởng mình ta là có chuyện giấu diếm chắc. Chính ngươi cũng có còn nói ai”.

“Ta giấu cái gì?”.

“Người nghĩ thế lực của người qua mắt được ta sao? Đến cả ta còn nhìn ra thì người thử ngắm xem, có bao nhiêu người cũng nhìn ra rồi”.

Trong mắt Yến Bạch lóe lên một tia quang mang, trầm giọng nói: “Ta thì có đáng kể gì. Chúng ta quen biết nhau cũng không tòi. Người thừa hiểu chốn cung đình vốn là không ít chuyện, ta lại là một Hoàng tử, nếu không tự gây dựng thế lực cho riêng mình thì người nghĩ ta có thể an ổn mà lớn lên, không bị người khác lợi dụng sao? Bọn họ muốn biết thì cũng chính là ta cố tình cho bọn họ biết. Nòng sâu thế nào còn chưa rõ đâu”.

Quả đúng là như vậy, Yến Bạch tuy giao hoạt, ngầm ngầm xây dựng thế lực riêng nhưng không phải loại người ham mê quyền lực, đối với hắn thì đó chính là mật ngọt chết ruồi. Là loại người chỉ muốn rong chơi, thỏa thế sống cuộc sống vô lo. Nhưng vòng xoáy quyền lực đâu có chờ cho hắn một con đường như vậy. Điều này buộc hắn phải tự bảo vệ mình, ầu cũng là lẽ dĩ nhiên.

“Tỷ tỷ, tối nay trong cung tổ chức yến tiệc mừng thọ Thái hậu, tỷ có tham dự không?”.

“Kỳ thực ta không có hứng thú với mấy chuyện đó. Bất quá giờ với thân phận là muội muội của tướng quân trấn thủ biên quan, đương nhiên không thể không có mặt”.

“Ta nghe mẫu phi nói Thái hậu hình như không thích tỷ. Sẽ không có chuyện gì chứ?”.

Từ Chiêu chán nản, nhăn mặt: “Cũng mong là không có chuyện gì”.

“Tỷ đừng sợ, ta sẽ bảo vệ tỷ a”.Yến Kỳ nghiêng người, ánh mắt long lanh nhìn Từ Chiêu an ủi.

“Tiểu Kỳ, người làm ta cảm động đó nha”. Nàng thấy Yến Kỳ có lòng như vậy thì thập phần vui vẻ.

Yến Bạch cũng thân nhiên thêm vào: “Hiện tại đại huynh người đang nắm giữ vị trí quan trọng, trong tay cũng không ít binh mã. Hắn cũng không ai dám gây khó dễ với người đâu”.

Từ Chiêu mỉm cười, nhìn lại trong hoàng cung này, ít ra cũng có hai người bên cạnh để nàng coi là bằng hữu.

Đến tối, Từ Chiêu theo giờ đã định, lên kiệu tiến tới Hoàng cung, Tiểu Nhan đi theo sau còn ôm một hộp gấm. Đến sinh thần người ta cũng không thể đi tay không được. Tại nơi này thì nàng chính là bộ mặt đại diện cho Mục gia nên càng không thể khinh suất.

Hôm nay nàng mặc một thân y phục màu lục, vạt váy trải ra phía sau, tay áo thêu dài mây vắn vũ, bên hông đeo thêm phiến bạch ngọc. Một mặt khắc chữ Mục, một mặt khắc chữ Chiêu, đường viền trạm trổ cảnh trúc tinh xảo, ánh lên tia sáng nhẹ nhẹ. Nhìn qua đủ biết là bảo vật hiếm có trong thiên hạ.

Tuy rằng gương mặt có phần non nớt nhưng khí chất tao nhã thông dong. Y phục hơi sáng màu nhưng lại không khó coi, ngược lại càng có vẻ phiêu dật tiêu sái. Nàng bước vào đại điện đã thu hút không ít ánh nhìn.

Bốn phía nhất thời nổi lên bàn tán: “Đưa nhỏ kia có phải là tiểu thư Mục gia, muội muội của tướng quân Mục Từ Hàm phải không?”.

“Nhìn xem còn nhỏ như vậy mà khí chất thật bất phàm”.

“Ta nghe nói khi trước cũng từng ở trong cung”.

“Còn là ở ngay cạnh Đông cung Thái tử”.

“Có chuyện như vậy?”.

“Hơn nữa Thái tử còn cấp cho nàng ta không ít đãi ngộ a”.

Thanh âm phần lớn là của vài vị thiên kim, con nhà quan lại trong triều. Hình như cứ động đến Thái tử cũng không thể thiếu bọn họ được,

Từ Chiêu nghe tai này lại cho ra tai kia. Không để tâm đến mấy lời bàn tán của họ, đi thẳng tới chỗ của mình, ngồi xuống.

Nàng vừa đặt mông xuống, còn chưa ấm chỗ lại có một bóng người tiến tới trước mặt.

Nàng ta bày ra nụ cười thân thiết với Từ Chiêu, một thân y phục hồng phấn, khoác thêm dải lụa cùng màu, dáng dấp tuyệt mỹ, trên đầu gài thêm không ít trang sức đắt tiền, càng tăng thêm vài phần kiều diễm.

Từ Chiêu vừa nhìn thấy Lạc Vân thì có chút thán phục, một suy nghĩ duy nhất nổi lên: “Nàng ta cảm nhiều thứ lên đầu như vậy không thấy nặng sao?”.

Bạn đang đọc truyện *Vì Sư Tới Đón Người*, *Vì Sư Sợ Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: Bảo Xuân thạch

Lạc Vân một thân hoa phục, xinh đẹp động lòng người. Khóe miệng cong lên, đi tới trước mặt Từ Chiêu bắt chuyện: “Mới không lâu trước đây còn ở trong cung gọi ta một tiếng Lạc Vân tỷ tỷ mà nay đã là tiểu thư tướng phủ. Người chuyển mình cũng thật nhanh a”.

Từ Chiêu còn chẳng buồn liếc nàng ta, nhếch miệng, thân nhiên hớp một ngụm trà: “Lạc Vân tỷ tỷ quá khen”.

“Người nha, trèo lên cành cao rồi cũng nên giữ mỗi giao hảo với ta. Chúng ta hẳn là tỷ muội tốt”. Ánh mắt Lạc Vân chợt lóe lệ quang, thanh âm không nặng không nhẹ nhưng Từ Chiêu nghe ra cũng có hàm ý mỉa mai.

Nàng buông chén trà, im lặng đưa mắt nhìn chằm chằm nữ tử trước mặt. Bị Từ Chiêu nhìn như vậy nhưng lại không thấy nàng mở miệng nói tiếng nào, Lạc Vân có chút mất tự nhiên, khẽ hắng giọng, né tránh ánh mắt kia.

Giữa lúc nàng ta còn đang bối rối, Từ Chiêu lại bật cười: “Được, như ý tỷ tỷ đi”.

Đại diện náo nhiệt, có kẻ nào nhìn qua thì chỉ nghĩ hai người bọn họ là đang vui vẻ tán gẫu. Yến Bạch cùng vài người cũng đang trò chuyện cách đó không xa nhưng ánh mắt vẫn thì thoảng đảo qua phía này.

Thấy Từ Chiêu bình thân đối đáp như vậy, hơn nữa nàng cũng không phải dạng người dễ bị người ta kích động nên hẳn cũng yên tâm phần nào.

Yến Kỳ hôm nay cũng mặc một bộ y phục màu lục, theo sau Liên phi đi vào trong điện. Vừa tới nơi hẳn đã đảo dác nhìn ngó xung quanh để tìm Từ Chiêu. Lát sau lại thấy nàng đang trò chuyện cùng Lạc Vân, trong lòng không kìm được nổi lên một trận bất an.

Nuốt nước bọt đánh ực một cái rồi nhanh chân bước về phía này, xen giữa hai người bọn họ, ánh mắt đầy cảnh giác: “Lạc Vân tỷ tỷ đây là đang làm gì?”.

Bị Yến Kỳ đột ngột xuất hiện, lao tới rồi lại hỏi như vậy làm Lạc Vân có chút không quen.

Nàng ta cũng có nghe đồn tiểu hoàng tử giấu mình bao nhiêu năm trong Liên Trì cung nay lại không sợ người. Ban đầu cũng chẳng để tâm nhưng nhìn tình cảnh trước mắt thì lời đồn cũng là coi thật đi.

Nàng ta bày ra bộ mặt tươi cười, còn chưa kịp mở miệng thì Từ Chiêu đã nói trước: “Nha, Tiểu Kỳ, chúng ta không hẹn mà mặc y phục cùng màu nha”.

“Chiêu tỷ thật hiểu ta”.

“Không đúng, phải gọi là thần giao cách cảm”. Nói rồi hai người cùng cười lớn.

Từ Chiêu nghiêng đầu tỏ vẻ ngạc nhiên khi thấy Lạc Vân vẫn còn đứng đó: “Ồ, Lạc Vân tỷ còn chuyện gì nữa sao?”.

Bỗng nhiên bị coi là người thừa, nàng ta bực mình, hừ một tiếng rồi quay người bỏ đi.

Không lâu trước đó Từ Ninh cung bị thiêu rụi, còn chưa kịp xây sửa lại. Nay thọ yến của Thái hậu được tổ chức ở cung Thừa Càn. Chính điện trang hoàng lộng lẫy, cột trụ đồng son son đỏ thắm, chạm khắc kim long bay lượn, vừa sống động lại tôn quý bức người.

Các quan đại thần cùng gia quyến và một số nhân vật có chức sắc, không ai là không có mặt.

Lâu lâu mới được một dịp tiến cung, hơn nữa còn là mừng thọ Thái hậu. Nhân lúc này đem lễ vật quý báu dâng lên. Đứng trước mặt thánh thượng chỉ cần thể hiện thật tốt, không chừng còn được ban thưởng. Nếu may mắn được các vương gia, hoàng tử hay công chúa để mắt tới biết đâu lại có thể một bước mà thăng lên thành phượng hoàng.

Cơ hội tốt như vậy, chỉ có kẻ ngốc mới không tranh thủ.

Quét mắt khắp đại điện cũng chỉ thấy ló nhỏ một đồng người, chuyện gì cũng có thể đem ra mà nói. Từ Chiêu chán nản, ngồi tựa sang một bên, thấp giọng nói với Tiểu Nhan: “Hoàng cung này thật như ổ gà mái ồn ào, hỗn loạn hết sức”.

Tiểu Nhan liếc nhìn Từ Chiêu, khẽ thờ dài, ghé vào tai nàng nói nhỏ: “Nói nhăng nói quậy. Hoàng cung chính là Hoàng cung. Cần thận cái miệng của muội”.

“Tỷ không thấy giống sao? Có tin chỉ cần ta chạy ra lừa, bọn họ liền kêu cục tác cục tác không?”. Vừa nói Từ Chiêu vừa khúc khích cười.

Đúng lúc này Vạn An công công tiến vào, cao giọng hô: “Hoàng thượng giá lâm. Thái hậu giá lâm. Hoàng hậu nương nương giá lâm”.

Tất cả mọi người đều nép sang hai bên, cúi đầu hành lễ.

Đoàn người hoa lệ tiến vào. Thái hậu phát tay cho bọn họ miễn lễ, mang theo một cỗ uy nghi ngồi ở chính giữa.

Giọng nói thánh thót như chim hoàng anh nghe đến rộn người của Vạn An công công một lần nữa cất lên báo khai tiệc, nghe qua tai của Từ Chiêu thì lại thành: “Được rồi đấy, bắt đầu lên tặng lễ vật đi”.

Cứ liên tiếp hết đại thần nọ tới mệnh phụ kia lên tiếng chúc mừng Thái hậu. Bà ta vốn yêu thích những bảo vật trân quý trong thiên hạ vậy mà Từ Ninh bị cháy, toàn bộ cũng đều bị hủy không còn một mảnh. Nay nhận được nhiều lễ vật như vậy cũng coi như bù đắp được phần nào mất mát của bà ta. Tươi cười nhận lấy tất thấy lời chúc tụng.

Qua một hồi, vừa lúc các đại thần chúc thọ xong, ngoài cửa điện lại vang lên thanh âm của thái giám: “Thái tử điện hạ giá lâm”.

Tất cả mọi người lại đứng dậy, hướng ra cửa hành lễ.

Cung Thừa Càn một khắc trước còn náo nhiệt, kẻ tung người hứng, đua nhau nói cười không ngớt. Nay chỉ cần Yến Lân vừa bước vào, không khí lập tức thay đổi. Cả đại điện như chìm trong hầm băng, bị hàn khí trên người Thái tử làm cho đông cứng.

Yến Lân không nhanh không chậm bước vào, vẫn thùy chung một thân y phục tử sắc. Nét mặt trầm ổn không nhìn ra cảm xúc. Diện mục như tạc, mắt phượng sâu thẳm, lạnh lẽo khiến người khác không dám đối diện.

Bộ dạng thập phần lãnh đạm hành lễ trước mặt Thái hậu: “Nhi thần tham kiến Thái hậu. Chạm trổ tới dự sinh thần của người, mong Thái hậu thứ tội”.

“Hôm nay ai gia vui vẻ, cũng không phải chuyện gì to tát. Thái tử hà tất phải nghĩ nhiều”.

Từ Chiêu nghe vậy, lại nhìn một mặt Thái hậu vô cùng từ ái khiến cho nàng nổi cả da gà. Đúng là giới đóng kịch.

“Hôm nay nhi thần tới muộn cũng chỉ vì một vật”. Yến Lân vừa dứt lời, lập tức có tiểu thái giám ôm một khay gỗ dâng lên, bên trên đặt một hộp gấm tinh xảo.

Thái giám hầu cận bên cạnh Thái hậu nhận lấy, đem tới trước mặt bà ta.

“Đây chính là lễ vật nhi thần phải rất khó khăn mà có được. Vốn dĩ là một cặp nhưng sớm đã thất truyền hàng trăm năm. Nay nhi thần có cơ duyên thu thập được một mảnh. Mời người xem qua”.

Thái hậu liếc nhìn hộp gấm, ánh mắt lóe lên tia hứng thú, trong lòng không khỏi cảm thấy nghi hoặc: “Đồ tốt như vậy mà người lại có thể dâng cho ta sao?”.

Chi thấy hộp vừa mở, một cỗ hương thơm thanh mát tràn ra khắp đại điện. Mới hít vào một hơi cũng cảm thấy tinh thần sáng khoái lạ thường, thu hút không ít hiếu kỳ.

Bên trong là một phiến ngọc màu trắng đục, trơn láng, hình thù có chút kỳ quái, nhìn cũng không ra điểm gì đặc sắc nhưng vừa rồi mang lại cảm giác khác biệt không nhỏ.

Thái hậu nhìn phiến ngọc: “Vật này là...”.

“Vật này chính là một mảnh Bảo Xuân Bích thạch”.

Cả đại điện nháy mắt vang tiếng hít khí. Tiểu Nhan cùng Từ Chiêu hai mắt nhìn nhau rồi lại nhìn xuống hộp gấm mà hôm nay bọn họ mang tới, trong lòng lộp bộp vài tiếng.

Bên dưới vang lên tiếng bàn tán của mấy vị mệnh phụ phu nhân: “Bảo Xuân thạch, đó quả thật là Bảo Xuân thạch sao?”.

“Nghe nói nó có tác dụng dưỡng nhan thật sự rất thần kỳ, chỉ cần ngày ngày đặt trong phòng cũng có thể bảo dưỡng nhan sắc tới 10 năm”.

“Thảo nào vừa với hít thở một hơi cảm giác cơ thể nhẹ nhõm, như trẻ ra mấy tuổi vậy”.

“Mới chỉ là một mảnh đã có chuyển biến như vậy, không biết nếu thu đủ hai mảnh thì còn tốt tới mức nào”.

“Không ngờ Thái tử lại có thể tìm được một mảnh”.

“Bất quá một mảnh nữa vẫn còn lưu lạc, thật là đáng tiếc”.

Vừa cảm thán, bọn họ còn vừa gắng sức hít thở nhiều một chút. Bảo vật hiếm có như vậy, không tranh thủ hưởng lấy một chút thì thật uổng phí a.

Thái hậu thấy vậy, hai mắt lóe lên, lập tức đóng hộp lại khiến cho vài vị phu nhân cùng tiểu thư ngồi bên dưới không khỏi tiếc hận.

Sau đó, quận chúa Lạc Vân cũng tiến lên tặng cho Thái hậu một khay châu ngọc phi thủy, thập phần đắt giá. Bà ta ôn hòa gật đầu, còn không tiếc lời khen ngợi.

Người tới dâng lễ vật cũng không còn nhiều, dù có không muốn cũng không tránh được. Từ Chiêu lười biếng đứng dậy, bước lên chờ tới lượt.

Thấy bóng dáng nàng vừa động, trong đại điện cũng không ít ánh mắt nhìn theo.

Thái hậu thấy nàng vừa hành lễ thì mới lạnh nhạt nói: “Ồ, thì ra là tiểu thư Mục gia. Nhỏ tuổi như vậy lại thay mặt cả phụ thân cùng huynh trưởng lưu lại Kinh thành sao?”.

“Đa tạ Thái hậu đã lo lắng thay tiểu nữ. Huynh trưởng còn đang bận chiến sự biên quan, không kịp trở về. Phụ thân tuổi già sức yếu đã quen lối sống giản dị, vẫn còn lưu luyến chưa muốn tiến Kinh. Từ Chiêu mạo phép thay gia phụ chúc thọ người”.

Hoàng thượng nghe thấy một câu “tuổi già sức yếu”, khóe mắt giật liên hồi. Lời lẽ như vậy mà tiểu nha đầu cũng dám nói, khác nào chê bọn họ già đầu.

Thái hậu lại có chút không vui nhưng vẫn giữ nguyên vẻ mặt hiền từ, khẽ cười với Từ Chiêu, nhận lấy lễ vật của nàng.

Không biết bên trong là thứ đồ gì mà hộp gấm lại rất nặng, công công nhanh chóng mở hộp ra. Đại điện ngay tức thì chìm vào một bầu không khí ảm áp, bên tai còn có thể nghe được tiếng xào xạc của cỏ cây.

Nhìn vào chi thấy một vật đen bóng, không rõ hình thù, giấu lại chẳng phải vừa khớp với khối ngọc kia của Yến Lâm sao. Thái hậu bất giác nhận ra được điều gì đó, đưa mắt nhìn Từ Chiêu thì lại nghe nàng nói: “Bẩm Thái hậu, lễ vật này là khối ngọc trân truyền được Mục gia bảo quản từ đời tổ tiên đến nay, có tên Bảo Xuân huyền thạch”.

Khắp đại điện kinh hô một tiếng, đem toàn lực chú ý đổ dồn lên hộp gấm trước mặt Thái hậu.

“Cư nhiên lại thêm một khối Bảo Xuân thạch”.

“Há chẳng phải ghép với khối ngọc của Thái tử là thành một đôi rồi sao?”.

“Trùng hợp như vậy? Không biết ghép chúng lại với nhau còn có thể xuất hiện kỳ tích gì?”.

Vô số ánh mắt mong chờ hướng về phía Thái hậu, chỉ cần bà ta hạ lệnh đem hai khối ngọc để chung một chỗ là bọn họ có thể cùng chiêm ngưỡng rồi. Bất quá, bảo vật trân quý như vậy Thái hậu nào muốn để kẻ khác cũng được hưởng thụ nên liền ra lệnh cho thái giám mang đi.

Đối với Thái hậu mà nói, mặc dù dung nhan được bảo dưỡng cẩn thận nhưng vẫn chẳng thể nào chống lại được thời gian. Gần đây những nếp nhăn nơi khóe mắt đã càng hiện rõ hơn. Nay lại thu được bảo vật có thể giúp bà ta trẻ mãi không già thì vô cùng đắc ý. Trở về nhất định phải lập tức dùng thử.

Bà ta hết sức vừa lòng nhìn Từ Chiêu gật đầu một cái nhưng vui sướng qua đi lại cảm giác có gì đó không đúng: “Hai người không hẹn mà dâng lên lễ vật lại vừa khéo thành đôi như vậy? Rốt cuộc Yến Lâm là muốn ám chỉ hần và Mục gia là một sao? Đây là đang cảnh cáo ai gia?”.

Khắp đại điện, âm thanh bàn tán về chuyện này vẫn không dứt, mọi sự chú ý cũng theo đó mà kéo lên hai người Yến Lâm cùng Từ Chiêu.

Lạc Vân không cam lòng, cắn cắn môi dưới nghĩ ngợi: “Sao có thể trùng hợp như vậy. Thật là tức chết mà. Người đừng có đắc ý, ta không để một mình người trở thành tâm điểm đêm nay đâu”.

Lát sau chi thấy nàng ta tao nhã đứng dậy, trên tay từ khi nào xuất hiện thêm hai dải lụa ngũ sắc, đi tới giữa điện cung kính nói: “Ân sủng của Thái hậu cùng Hoàng thượng đối với Lạc Vân mệnh mỏng như biển, cao rộng như trời. Hôm nay là ngày vui, Lạc Vân cũng xin hiến một vũ khúc góp vui”.

Nhạc vừa tấu lên, thân ảnh Lạc Vân uyển chuyển như mây, nhẹ nhàng linh hoạt. Từng điệu múa ngập tràn vui tươi, hai dải lụa trong tay theo từng chuyển động mà tung bay.

Ngũ quan diễm lệ, làn da trắng sứ dưới ánh nến lung linh huyền ảo càng tăng thêm vẻ phiêu dật như tiên tử.

Kết thúc điệu múa, cả đại điện vang lên tiếng vỗ tay không ngớt.

Lạc Vân thi lễ một cái, đầu cúi thấp nhìn không rõ biểu cảm nhẹ nhàng trở về chỗ ngồi của mình.

Hoàng hậu cao hứng, hướng Thái hậu thỉnh cầu: “Thái hậu, cung yến náo nhiệt, chỉ bằng chúng ta học theo quận chúa Lạc Vân, mời các tiểu thư phô diễn chút tài nghệ cũng là để góp vui”.

Lời vừa nói ra thu hút không ít ánh mắt nhìn lên. Cơ hội được trình diễn trên đại diện không phải lúc nào cũng có, Hơn nữa tất cả hoàng thân quốc thích cũng đều ở đây, bọn họ nằm mơ cũng không dám bỏ qua.

Thái hậu vốn cũng đang vui vẻ, lập tức ân chuẩn: “Được, được,... Hoàng hậu nói phải”.

Nghe được câu trả lời như mong đợi, các đại thần trong nhà có nữ nhi đều không tránh được cao hứng. Thường ngày bọn họ dạy dỗ chu đáo là vậy, mời không biết bao nhiêu lão sư có tiếng tăm về, tốn cũng không ít bạc. Cuối cùng cũng có cơ hội xuất ra, cùng tranh tài cao thấp, không tin không thể làm rạng danh gia tộc.

Cả đại diện náo nhiệt hẳn lên, duy chỉ có vài chỗ vẫn lặng yên như cũ. Ngoài chỗ của Yến Lân cùng Từ Chiêu thì còn ai.

Một người lãnh đạm, cảnh một đám nữ nhân tranh tài cũng không phải chưa từng thấy qua. Bất quá cũng chỉ là một màn nhợt nhạt, không có gì thú vị.

Một người ngáp dài, tựa lưng hóp một chén trà, không tỏ ra chút hứng thú nào.

Yến Bạch cong khoe miệng cười từ đầu đến cuối, nhìn qua còn tưởng hẳn chỉ mãi xem náo nhiệt. Nhưng nào biết, trong điện xảy ra chuyện gì cũng đều bị hắt thu vào mắt.

Nhìn thấy Từ Chiêu buồn chán ngồi một bên, hẳn không khỏi lắc đầu thờ dài một hơi.

Lần lượt hết nữ tử này tới nữ tử khác tiến lên giữa đại diện phô diễn tài nghệ, người múa, người đàn, người hát, người làm thơ, người vẽ tranh,... không hề tài nào không có. Đại diện náo nhiệt, tiếng nói tiếng cười không ngớt.

Từ Chiêu ngồi một chỗ thờ ngẩn than dài: “Tiểu Nhan, bao giờ chuyện này mới kết thúc. Muội chán muốn chết rồi”.

“Cố chịu đựng một chút, cũng sắp tàn tiệc rồi”.

Không biết phải làm sao, trước mặt một bàn đồ ăn nuốt cũng không trôi, Từ Chiêu lại đem chuyện lễ vật khi nãy ra suy nghĩ một hồi. Trước đó Mục Từ chủ động tới tìm nàng, nói là thọ yến trong cung rất quan trọng, không thể có sơ suất. Còn căn dặn nàng nên làm thế nào, chuyện lễ vật để ông ấy lo, tới lúc đó nàng chỉ cần mang vào cung rồi dâng lên cho Thái hậu là được. Một đôi Bảo Xuân thạch kia hẳn cũng là chủ ý của ông. Còn về mục đích của Yến Lân và Mục Từ là gì, Từ Chiêu cũng có thể đoán ra.

Yến tiệc cuối cùng cũng kết thúc, Từ Chiêu theo đoàn người, chào hỏi một hồi rồi cũng nhanh chóng lên kiệu xuất cung.

Còn chưa ra tới kiệu, đã thấy Yến Lân đứng đợi nàng.

“Nhanh như vậy huynh đã ở ngoài này rồi sao?”.

Hắn khẽ gạt đầu, đích thân đưa tay, vén rèm cho nàng: “Ta đưa muội hồi phủ”.

Từ Chiêu vừa lên kiệu thì lập tức nằm dài ra, Yến Lân cũng nhanh chóng theo sau nàng.

Tiếng vó ngựa lộc cộc trong đêm, Từ Chiêu nằm một lúc cũng không thấy Yến Lân có động tĩnh gì, khó hiểu ngẩng đầu hỏi: “Đã muộn như vậy rồi, huynh còn tiễn muội làm cái gì? Cả đi cả về cũng mất một khoảng thời gian. Huynh không định ngủ sao?”.

“Ta cũng không ham ngủ như muội”.

“Nha, bây giờ còn chỉ trích ta”.

“Muội không có gì muốn hỏi sao?”. Hắn quay lưng về phía Từ Chiêu khẽ hỏi.

“Chuyện gì muội cũng tự hiểu, không nhất thiết phải hỏi”.

Yến Lân quay đầu lại, đôi mắt sáng rực nhìn Từ Chiêu: “Kể cả chuyện Từ Hàm nhập quan trường”.

“Đương nhiên là có chút bất mãn nhưng đó đều là quyết định của huynh ấy. Muội cũng không thay đổi được”.

“Không giận ta chứ?”.

“Có cái gì mà giận. Các người đều cùng một giuộc với nhau. Muội có giận cũng vô nghĩa”.

“Thật sự không giận?”.

Từ Chiêu tròn mắt lè lưỡi với Yến Lân: “Muội chính là không thèm”.

Nhìn Từ Chiêu là mặt quỷ với hắn, Yến Lân bật cười, đưa tay xoa đầu nàng.

“Nha, sao mặt huynh đỏ vậy? Có phải là bị sốt rồi không? Lại đây ta xem nào”. Nói rồi nàng cũng không khách khí, mà nắm lấy cổ áo Yến Lân mà kéo xuống sát người, đặt tay lên trán hắn kiểm tra.

Hắn tiện thể, vòng tay ôm nhẹ lấy người nàng, để nàng tùy ý xoa nắm trên mặt: “Phải, kiểm tra kỹ một chút”.

Hơi thở ấm nóng của Yến Lân phả ra toàn mùi rượu, Từ Chiêu chép miệng, gỡ hai tay hắn ra.

Từ bé tới giờ nàng cũng chỉ quen đề Từ Hàm bông bế, dù vẫn trong hình dáng hài tử nhưng với người ngoài vẫn có chút kiêng dè: “Sốt gì chứ? Có mà uống rượu nên đỏ mặt thì có. Huynh lớn như vậy rồi còn bày đặt làm nũng”.

“Từ Chiêu, ta chưa từng làm nũng với người nào cả”. Yến Lân trầm giọng, ngữ điệu thập phần chân thành.

Nàng nghe xong chỉ biết ngớ người, không biết Yến Lân rốt cuộc là bị cái gì, bỗng nhiên lại trở nên kỳ lạ như vậy.

Còn đang mãi nghĩ hoặc, kiệu đã dừng trước cửa phủ. Yến Lân nhất quyết muốn đưa nàng về tận phòng. Từ Chiêu cũng đành nhân nhượng.

Hai người vừa bước vào sân viện thì nghe được giọng nói vui vẻ của Yến Bạch gọi: “Tiểu Chiêu, người về rồi. Lại đây ta có đồ ngon cho người”, vừa nói hẳn vừa đứng đưa một bộ giấy dầu thơm phức trong tay.

Yến Lân nhìn thấy Yến Bạch ngồi vắt vẻo trên phiến đá trong vườn thì nheo mắt, thanh âm mang theo một cỗ nguy hiểm: “Sao người lại ở đây”.

“A, Hoàng huynh cũng ở đây sao?”.

Hai người, bốn mắt nhìn chăm chăm vào nhau.

Cái bụng của Từ Chiêu không thức thời mà kêu ọc ọc vài tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Vì Sư Tới Đón Người, Vì Sư Sợ Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Từ Chiêu rèn kiếm

Trước tình cảnh giường cung bật kiếm mà cái bụng của Từ Chiêu lại réo lên một tiếng vang dội. Hai nam nhân đồng loạt cùng nhìn về phía này. Thấy xấu hổ chẳng biết trốn đi đâu, Từ Chiêu ha ha cười ngây ngốc: “Ồ, thật thơm... ha ha... quả thật đúng lúc... ha ha... Bạch Bạch, sao người biết ta là đang đói vậy?”.

“Suốt yến tiệc người cũng chẳng thêm động đũa, hẳn nhiên là đói rồi”.

Yến Lân có chút không vui: “Người để ý?”.

“Đương nhiên là để ý. Tiểu Chiêu là bằng hữu tốt của đệ nha”. Tròng mắt giao hoạt của Yến Bạch ánh lên trong đêm, khoe miệng cong cong, vui vẻ đem bọc giấy dầu đưa qua đưa lại trước mặt Từ Chiêu.

Không động đến thì thôi nhưng vừa ngửi thấy một trận hương thơm mỹ vị, bụng Từ Chiêu như sôi trào, lại bị Yến Bạch trêu chọc thì tức khí, bặm môi vỗ lấy cánh tay hẳn.

Nhưng nàng thấp như vậy, cuối cùng ý đồ cũng bất thành, ngồi bệt xuống thảm cỏ, hậm hực nhìn chăm chăm Yến Bạch.

Hắn không hề khách khí ôm bụng cười ngặt nghẽo một hồi rồi mới chậm rãi ngồi xuống bên cạnh nàng, nhanh tay bóc từng lớp giấy dầu ra.

Bên trong từng miếng thịt vịt quay đầy đặn, lớp da vàng ruộm màu cánh gián bóng bẩy. Từng đợt từng đợt hương thơm bay vào mũi, Từ Chiêu không tự chủ nuốt nước miếng ừng ực.

Yến Bạch muốn cười đến rách miệng, tay cầm một miếng đùi vịt nhét vào miệng Từ Chiêu. Nàng dường như đã quen với hành động này, há miệng đón lấy, ăn ngon miệng. Vui sướng đến độ vừa nhai, hai mắt vừa nhắm tịt lại, miệng còn âm ỉ hát, cả người lác lác trông đến vui mắt.

“A, chính là bộ dạng này. Mỗi lần được ăn ngon là người lại làm trò đó. Vui đến vậy sao?”.

Từ Chiêu gật đầu như bỗ cùi, khoe miệng vì ham ăn mà dính không ít mỡ. Thấy vậy, Yến Bạch đưa tay định lau đi cho nàng thì lại bị người nào đó giành trước.

Yến Lân không kiêng kỵ, đích thân lấy tay áo của mình lau miệng cho nàng. Hành động này đủ khiến một lớn một nhỏ trợn mắt, miệng Từ Chiêu thoáng chốc cũng dừng nhai: “Lân ca ca, huynh là đang làm gì vậy?”.

“Lau miệng”.

“Ai chẳng biết huynh lau miệng. Nhưng là huynh tự lấy áo lau nha. Huynh là Thái tử, làm vậy là muốn muội bị đem đi chém đầu phải không đây?”.

“Xăng bậy. Nữ tử không có ý tứ, ăn uống sao lại để miệng bẩn như vậy?”.

“Muội còn chưa được làm nữ tử đâu, mới chỉ là nữ hài thôi. Lo cái gì?”. Nói rồi nàng lại thân nhiên gặm cái đùi vịt trong tay Yến Bạch.

Miệng còn chưa kịp cắn miếng nào lại bị Yến Lân cốc cho một cái vào đầu. Thế là nàng đón huyệt, hàm răng cắn vào không khí, cảm giác thập phần mất mát.

Yến Lân ngồi xổm xuống, giành lấy miếng đùi mà Từ Chiêu đang ăn dở, tự cho vào miệng ăn sạch sẽ, tay còn lại cũng lấy một miếng đùi khác kê lên miệng nàng.

Từ Chiêu vốn dĩ là đói, cũng không cần nghĩ nhiều, thân nhiên cắn một miếng.

Yến Bạch ngồi bên cạnh nhìn hai người bọn họ như vậy thì ánh mắt chợt lóe tinh quang, khoe miệng ẩn giấu ý cười: “Chuyện càng ngày càng thú vị a”.

Sau đó hắn thông thả móc từ trong lòng ra một bầu rượu, mở nút đưa đến trước mặt Yến Lân: “Hoàng huynh, đêm nay chúng ta vui vẻ, say sưa một chút”.

Mắt thấy bầu rượu trước mặt, hắn khẽ nheo mắt nhận lấy, ngửa cổ hớp một ngụm lớn rồi đưa trở lại cho Yến Bạch: “Đệ thật là, chỉ ham vui là giới”.

“Như vậy chẳng phải rất tự tại sao?”. Yến Bạch vô tư, nửa nằm nửa ngồi trên bãi cỏ, cũng hớp một ngụm rượu.

Cứ như vậy, đem hết chỗ thịt vịt cho Từ Chiêu còn bọn họ truyền tay nhau, uống hết một bầu rượu. Cảnh đêm trăng sáng huyền ảo, ba bóng người in trên thảm cỏ, kẻ nào nhìn vào cũng không ai nghĩ trong đó có hai người đều là hoàng thân quốc thích.

Từ Chiêu ăn uống no say, ôm cái bụng căng tròn của mình nằm luôn ra thảm cỏ xanh, ngửa mặt lên trời ngắm cảm đêm.

“Các huynh nhìn xem, hôm nay trăng cũng thật sáng nha. Còn có thể nhìn thấy rất nhiều sao nữa. Gió thật mát, ta thật muốn nằm ngủ luôn ngoài này”.

Nói rồi còn chẳng đợi ai lên tiếng, nàng đã nhắm mắt lại, thật sự ngủ.

Yến Bạch nhòm người dậy, đưa tay lay nhẹ người nàng: “Người tỉnh, có ai lại nằm ra đất mà ngủ chứ. Mau vào phòng của người mà ngủ”.

Có lay thêm mấy lần, Từ Chiêu cũng chẳng buồn nhúc nhích. Yến Bạch hết cách, đang định đứng dậy lôi nàng vào trong lại nghe Yến Lân nói: “Cũng muộn rồi, để trở về phủ trước. Ta mang nha đầu này vào rồi cũng trở về”.

“VẬY sao được, huynh còn phải sớm trở lại đông cung nữa. Đệ rất rảnh, cứ để đệ làm”. Yến Bạch đảo mắt, cười giảo hoạt, giả bộ rất hiểu chuyện nói.

Yến Lân còn định nói thêm thì lại bị một giọng nói khác chen vào: “Đã phiền Thái tử cùng Tam hoàng tử, cứ để nô tỳ săn sóc tiểu thư. Đây vốn là trách nhiệm của nô tỳ. Hai vị cũng nên sớm nghỉ ngơi”.

“Ra là Tiểu Nhan, vậy người mang nha đầu vào trong đi, tránh để bị cảm lạnh”. Yến Bạch vui vẻ phát tay, đứng dậy đi ra cửa. Yến Lân cũng không còn lý do gì lưu lại, hai người một trước một sau rời đi.

Từ Chiêu đã hẹn với Lão Cao, ngày mai sẽ bắt tay vào rèn kiếm, sau mấy tháng trời nghiên cứu cùng thử nghiệm trên các chất liệu. Sắp tới hẳn sẽ rất bận bịu nên mới sáng sớm Từ Chiêu đã tỉnh, nàng nhanh chóng xuống giường rửa mặt rồi thay một bộ y phục mỏng, gọn nhẹ, ôm sát toàn thân. Xưởng rèn lúc nào cũng đồ lũa nên nàng cũng không sợ bị lạnh.

Từ Chiêu lên kiệu, ôm lấy một giỏ điểm tâm buổi sáng, nhanh chóng tới xưởng rèn. Tới nơi đã thấy Lão Cao ngồi sẵn ngoài cửa, Từ Chiêu xuống kiệu, vui vẻ nói: “Lão Cao, sáng sớm ngồi ngoài này làm gì. Mau vào trong, ta mang chút điểm tâm tới, chúng ta cùng ăn sáng”.

“Nha đầu người thật chu đáo. Từ tối qua còn chưa bỏ gì vào bụng đây”.

“Sao lại như vậy?”.

“Khà khà, lát nữa sẽ cho người xem. Ăn trước đã”. Nói rồi lão nhanh tay cầm lấy một chén cháo đậu đỏ, ăn sạch sẽ.

Dùng bữa xong, Từ Chiêu đứng dậy, tự động rút ra hai chén trà. Lão Cao chạy vào trong lấy ra một cái thau, bên trong toàn những lá kim loại mỏng. Từ Chiêu vừa nhìn không khỏi trợn mắt: “Đây là thép lá, lão kiếm đâu ra nhiều như vậy?”.

“Ta có một hảo bằng hữu, chỗ hắn có thể làm ra rất nhiều thứ này. Mấy ngày trước ta tới mang cho hắn xem ghi chép của người. Hắn đọc xong thì tự nguyện dâng cả chỗ này, ta không tốn lấy một đồng đem về. Nếu không phải hắn là tên sợ vợ, bị nương tử của hắn giữ lại thì cũng đã nhanh chân chạy đến chỗ này bái người làm sư phụ rồi”.

“Nha, ta đâu có gì mà bái”.

“Phương pháp này của người tuy có chút phức tạp lại cầu kỳ, cần nhiều kim loại pha trộn, đòi hỏi người có tay nghề cao siêu nhưng chỉ cần làm được thì nhất định thanh kiếm này sẽ là cực phẩm”.

Từ Chiêu đảo mắt, quả thật kỹ thuật rèn kiếm của người Nhật rất lợi hại, nhưng cũng đâu phải nàng nghĩ ra. Bọn họ chỉ cần có phương pháp, tính toán cẩn thận chẳng phải cũng làm được sao. Còn tới bái này bái nọ làm cái gì?

Kể từ ngày đó, nàng đều bận rộn ở xưởng rèn, Yến Lân cùng Yến Bạch, thi thoảng kéo theo cả Yến Kỳ tới chơi với nàng nhưng đều bị gạt sang một bên. Bọn họ cũng chỉ còn nước ngồi uống trà nhìn Từ Chiêu lặn lội qua lộn lại.

Qua mấy tháng được Lão Cao chỉ bảo nên nàng cũng có thể tự mình đảm đương nhiều công đoạn. Thanh kiếm này có thể nói chính là toàn bộ tâm huyết của Từ Chiêu.

Những thanh kiếm thông thường chỉ là một lưỡi thép duy nhất rèn thành, nhưng thanh kiếm này được Từ Chiêu phối từ lá thép, sắt non, thép già cùng khối thiên thạch nàng thu được.

Lõi của thanh kiếm được rèn từ sắt thô và các mảnh thiên thạch. Bao bọc bên ngoài đều là thiên thạch cùng lá thép. Khối chất này được dát ra rồi gấp lại tới 15 lần, đương nhiên phần việc nặng nhọc này Lão Cao là người thực hiện. Bàn tay thô to, cánh tay rắn chắc, sờ sắt như sờ tấm lụa, thoăn thoắt chuyển động.

Lưỡi kiếm sau đó được chêm vào lớp vỏ mà Lão Cao vừa kéo, rèn cho thật liền mạch khít khao. Lớp vỏ mềm bao lấy cái lõi cứng ở bên trong, khiến cho lưỡi kiếm chịu được va chạm mạnh, dẻo dai hơn kiếm đúc thông thường.

Thanh kiếm được Từ Chiêu rèn ra một đường con tuyệt mỹ chứ không thẳng băng. Nàng còn ha hả cười với Lão Cao, nói đây không đơn thuần chỉ là một thanh kiếm mà chính là một tác phẩm, rất mang tính nghệ thuật.

Rèn kiếm mới chỉ là một chặng đường, tuy quan trọng nhưng không phải là tất cả mà còn nhiều công việc khác cũng cam go không kém.

Lưỡi kiếm sau khi rèn xong, nhìn chung đã ổn định. Từ Chiêu liền bắt tay vào mài kiếm, để mài được thanh kiếm này phải trải qua 13 giai đoạn, dùng 13 loại đá mài khác nhau, 13 kỹ thuật khác nhau. Mỗi giai đoạn Từ Chiêu làm cũng lên tới bốn ngày.

Trước khi mài, nàng phải để ý đến từng thớ trên kiếm, không mài cùng một lúc mà chỉ có thể mài từng đoạn một, tay phải cùng tay trái phải đồng nhất. Đối với Từ Chiêu, đây chính là công đoạn sinh tử, nếu chỉ cần hai tay bị lệch đi một nhịp rất có thể sẽ hỏng luôn cả lưỡi kiếm.

Nhìn thấy nàng tập trung cao độ, mồ hôi rịn ra thấm ướt cả lưng áo. Ai nhìn vào cũng bất giác điều chỉnh hơi thở, chỉ sợ thở mạnh một cái cũng có thể làm ảnh hưởng tới nàng.

Có thể nói, Từ Chiêu còn ở trong xưởng rèn một ngày thì một ngày nơi này trở thành vùng cấm địa, không phải ai cũng có thể đặt chân vào.

Từ Chiêu mài kiếm cũng hết gần hai tháng trời, sợ ý làm bị thương cũng không ít. Bởi vì nàng không hề phủ mà ở lại luôn xưởng rèn nên Tiểu Nhan ngày ngày phải chạy qua chạy lại chuẩn bị cơm nước đầy đủ.

Đây là lần đầu nàng thấy Từ Chiêu quyết tâm như vậy. Đã không làm thì thôi, một khi vừa bắt tay vào đã qua gần một năm trời. Đến cả sinh thần của bản thân cũng không thêm nhớ tới, nếu không phải Yến Lân, Yến Bạch cùng Yến Kỳ thường xuyên tới thăm nàng thì tuyệt nhiên suốt khoảng thời gian đó Từ Chiêu cũng không gặp

người ngoài.

Ngày mai kiếm cuối cùng của Từ Chiêu cũng đã tới, nàng kẹp hai hòn đá mài mỏng dính trên đầu ngón tay, vuốt theo lưỡi kiếm vài lượt để đánh bóng. Lão Cao tiến tới cầm ngang lưỡi kiếm lên, soi dưới ánh nắng, tỉ mỉ kiểm tra một lần.

Đã sống tới hơn nửa đời người, chính ông cũng từng rèn ra không biết bao nhiêu thanh bào kiếm nhưng nhìn tới lưỡi kiếm trên tay, Lão Cao trầm ngâm hồi lâu sau đó dùng hai tay nâng kiếm, quỳ gối trước mặt Từ Chiêu.

Nàng thấy vậy thì hết hoảng, vội đưa tay muốn đỡ ông ta dậy nhưng lại nghe Lão Cao nói: “Từ Chiêu, hôm nay ngươi nhất định phải nhận của ta một lạy. Tâm nguyện đời này của Cao Lão là có thể tạo ra một thanh kiếm độc nhất vô nhị, lưu danh muôn đời. Nay chính ngươi ban cho ta cơ duyên này cũng coi như là một đời không uổng phí. Có chết cũng yên lòng”.

“Lão nói gì vậy, đang yên đang lành sao lại nhắc đến chuyện chết chóc ở đây. Một lạy này ta không dám nhận. Nếu không có ông một mình ta cũng không thể làm gì được. Điều này là ta phải cảm tạ ông mới đúng”.

Cao lão lắc đầu không nói, cương quyết muốn lạy Từ Chiêu, bất quá nàng thật không thể nhận. Cách rèn kiếm cũng không phải tự mình nghĩ ra, nói cho cùng chỉ thật sự bỏ ra tâm huyết.

Không còn cách nào khác, Từ Chiêu cũng quỳ gối trước mặt Cao Lão, ánh mắt kiên định, đồng dạng nói: “Được, đã vậy ta nhận của lão một lạy, lão cũng phải nhận của ta một lạy”.

Nói rồi, nàng lập tức đập đầu với Lão Cao, thanh âm không nhanh không chậm nhưng nặng tựa ngàn cân: “Thanh tuyệt kiếm này không có Cao Lão thì không thể gọi là tuyệt kiếm”.

Tia nắng xuyên qua kẽ lá, chiếu xuống lưỡi kiếm làm phản chiếu ánh sáng rực rỡ giữa hai người bọn họ.

Tiểu Nhan cùng Yến Bạch và Yến Kỳ đứng xem cảnh này, khóe mắt cũng có chút hồng.

Mãi đến nhiều năm sau, Cao Lão ngồi trong một tòa kiếm các, tay cầm bầu rượu, không thôi kể lại cho đám hậu bối nghe về giai thoại này.

Nhưng đó vẫn là chuyện của nhiều năm sau, nhìn lại lúc này, Lão Cao đã nước mắt ngấn nước mắt dài, không kim lòng mà nghẹn ngào vài tiếng.

Từ Chiêu nhìn bộ mặt nước mắt nước mũi lẫn lộn của Lão Cao không khỏi cười ha hả thành tiếng, nàng đỡ ông ta dậy, khinh thường nói: “Lão xem lão ra cái dạng gì rồi, còn không bằng một đứa trẻ. Đừng vội mừng, phần còn lại còn chờ lão xử lý”.

“Phần còn lại?”.

“Đầu óc lão đang chu du ở phương trời nào rồi, mau gọi nó về. Làm xong lưỡi kiếm chẳng lẽ cứ để như vậy, không cần chuôi kiếm, không cần bao kiếm sao?”.

Lão Cao bưng tỉnh, tự tay vỗ trán: “Phải rồi, sao ta lại có thể quên mất. Được, chuyện này cứ để ta”.

Nói rồi, ông lập tức cầm thanh kiếm, đi như bay trở lại xưởng rèn.

Từ Chiêu lẫn lộn trong xưởng rèn cũng gần một năm, bước ra ngoài hít thở không khí trong lành thật sự thoải mái. Còn đang tận hưởng cảm giác thư thái này thì lại nghe phía sau cất lên giọng nói mỉa mai của Yến Bạch: “A tên ăn mày kia, ngươi có biết người nào ở đây tên là Từ Chiêu không? Ta tới kiếm nha đầu đó mà mãi không thấy?”.

“Bạch Bạch, ngươi điên cái gì vậy?”.

“Nha, giọng nói này thật có chút quen tai a”.

Yến Kỳ đi sát sau lưng hắn, tỉnh ngịch nói: “Chiêu tỷ, ta cùng Hoàng huynh tới thăm tỷ”.

“Được, Tiểu Kỳ, ta tiếp ngươi. Còn tên Bạch Bạch kia sớm đi chỗ khác chơi đi. Ta không quen biết ngươi”.

“Hừ, nha đầu kia. Từ khi nào lại bắt công như vậy? Mấy lời nói để nghe liền để vào tai. Ta muốn nói sự thật thì bị ngươi coi như không quen biết”.

“Câu nào ngươi nói là sự thật vậy? Ta quả thật nghe không ra a”.

“Ngươi nhìn lại ngươi xem, vừa đen vừa xấu, hai tay còn không ít vết thương, bó loạn cả lên. Đầu khác nào một kẻ ăn mày”. Nói xong hắn lại ném cho Từ Chiêu một lọ sứ nhô: “Ngươi cầm lấy, vết thương vừa khép miệng thì bôi vào, tránh để lại sẹo”.

“Ra là Bạch Bạch có ý tốt lo cho ta nha. Thật là đã nhìn lầm ngươi”. Từ Chiêu nhận lấy, nhét lọ sứ vào trong áo, cười đến nỗi không nhìn thấy trời đất.

“Ai lo cho ngươi? Ta chỉ không muốn sau này ngươi ra ngoài cùng bọn cung lại bị người ta nhìn thấy bàn tay đầy sẹo này. Bên cạnh bọn cung không thể có một kẻ xấu xí được”.

“Ta thêm đi chơi với ngươi chắc? Hừ, đồ không biết tốt xấu”.

“Chính ngươi mới không biết tốt xấu”.

Mấy người cứ như vậy, vừa đi vừa cãi nhau chí chóe tới tận trước cửa phủ. Trên đường không ít người ngoảnh lại nhìn ngó, Tam hoàng tử nổi tiếng phá phách hay gây chuyện đã không còn xa lạ nhưng thấy người đi cùng là tiểu thư Mục gia, bọn họ cũng không câu nệ liền tươi cười với nàng.

Từ ngày Từ Chiêu xuất cung, sau lại không còn giấu diếm thân thế. Bách tính đều biết nàng là tiểu thư Mục gia, muội muội của tướng quân Mục Từ Hàm – người đã xả thân chinh chiến sa trường bảo vệ giang sơn Đại Minh nên càng nhất mực yêu quý. Thấy nàng chỉ có một thân một mình lưu lại Kinh thành, hơn nữa lại là một đứa trẻ hết sức đáng yêu, với ai cũng tươi cười niềm nở thì sinh ra không ít hảo cảm.

Thấy Từ Chiêu vừa hồi phủ, hạ nhân lập tức chuẩn bị nước nóng giúp nàng tắm rửa. Nàng ngâm mình trong bồn gỗ, hơi nước bốc lên kéo theo toàn bộ mệt mỏi suốt thời gian qua, thoải mái đến độ Từ Chiêu còn ngủ quên mất, báo hại Tiểu Nhan phải hét hoảng một phen.

Sang ngày hôm sau, vừa tan buổi chiều sớm, Yến Lân đã rời cung, tới phủ đệ của Từ Chiêu.

“Lân ca ca, sớm như vậy huynh tới có chuyện gì? Chiêu nhi muốn ngủ a”. Từ Chiêu đang ngủ thì bị gọi dậy, nhất quyết trốn trong chăn không chịu ra ngoài, thanh âm nhỏ như tiếng chuột kêu, làm nũng với người nào đó ở ngoài cửa.

“Đã trốn suốt một năm rồi, tính trốn nữa sao. Phụ hoàng cùng mẫu hậu vẫn luôn nhắc tới muội, theo ta vào cung một chuyến”. Thanh âm trầm thấp của Yến Lân vừa truyền tới, Từ Chiêu ngớ như sấm nổ giữa trời quang, càng ra sức ôm chăn, quấn chặt lấy thân mình, không chịu rời giường.

Tiểu Nhan phải dỗ dành đủ kiểu, không hiểu tại sao Từ Chiêu lại nổi tính trẻ con như vậy. Lúc lôi được nàng ra khỏi phòng cũng gần tới buổi trưa.

Từ Chiêu nhăn nhó, chạy tới bên cạnh Yến Lân kéo tay hắn: “Vừa khéo muội đang đói, sáng cũng chưa ăn gì. Huynh mời muội ăn một bữa đi”.

“Tiểu quý vẫn còn ngủ mơ sao?”.

“Người ta đói mà. Thái tử nhiều tiền như vậy không mời người ta nổi một bữa cơm sao?”.

“Ta không có lý do gì phải mời muội ăn cơm cả”.

“Được, vậy muội đi tìm Yến Bạch, bọn muội dùng bữa xong sẽ tiến cung thỉnh an Hoàng thượng cùng Hoàng hậu. Huynh ở đó mà chờ”.

Từ Chiêu cười giảo hoạt, nhanh chân toán chạy ra ngoài thì bị Yến Lân tóm cổ, xách lên như con mèo: “Tính giờ trò qua mặt ta phải không? Hừ, ta đưa ngươi đi ăn cơm”.

Chỉ thấy Từ Chiêu bị nắm cổ áo lôi đi mà lại khúc khích cười, lớn tiếng khen Yến Lân tốt bụng một hồi.

Dữ Tụ lâu là tửu lâu lớn nhất Kinh thành, nằm trên con đường lớn nhất, kiến trúc hùng vĩ, tráng lệ, vừa nhìn đã biết đó là nơi tụ họp của quan to cùng quý nhân, rượu thịt và thức ăn bên trong đắt đến nỗi khiến dân chúng nghĩ tới là không dám vào. Có điều, Dữ Tụ lâu người vẫn đông như trẩy hội, dòng người ra vào nối liền không dứt.

Yến Lân đứng ở cửa lâu, khí chất tôn quý không ngừng toát ra khiến cho tiểu nhị đang nghênh đón khách nhân nhất thời hai mắt tỏa sáng, nhiệt tình chạy tới tiếp đón.

Tiểu nhị vắt khăn lên vai, nở nụ cười tươi rồi nhìn Yến Lân: “Vị công tử này nhìn thật lạ mặt, chắc là lần đầu tiên đến đây rồi. Dữ Tụ lâu chúng tôi là tửu lâu số một Kinh thành, đảm bảo ngài tới một lần sẽ muốn tới lần thứ hai...”.

Từ Chiêu nghe vậy hai mắt sáng lên, hăm hở đi theo tiểu nhị vào bên trong.

Nơi này ở Kinh thành đã sớm có tiếng, nàng đích thực mới đến đây lần đầu, tiểu nhị này nói như vậy thật khiến Từ Chiêu tò mò, chẳng lẽ đồ ăn ở đây thật sự ngon đến nỗi khiến người ta đến lần một lại muốn đến lần hai, lần ba sao?

“Lân ca ca, chúng ta mau vào trong thôi”, Từ Chiêu tâm tình vô cùng tốt, bàn tay khẽ nắm lấy góc áo của Yến Lân, cười như thể bầu trời tỏa nắng.

Gương mặt anh tuấn nhưng lạnh lùng tiêu sái của Yến Lân vừa xuất hiện thu hút ánh mắt của nhiều người, trong đó đa phần đều là nữ tử, mặt đỏ, tim đập loạn.

Tiểu nhị bắn ánh mắt thăm dò về phía Từ Chiêu, xem ra vị công tử này rất coi trọng nữ hài bên cạnh, lát nữa sẵn sóc nàng chu đáo nhất định là tốt a. Nghĩ bụng, hắn nhìn Từ Chiêu lại càng thêm niềm nở, nhanh chân dẫn bọn họ đến một bàn trống.

Yến Lân đưa mắt nhìn khắp đại sảnh huyền ảo rồi nhìn tiểu nhị hỏi: “Ngươi còn gian phòng nào trống không?”.

“Có có, mời công tử đi theo tiểu nhân”, Yến Lân vừa hỏi, gã lập tức đáp lời rồi dẫn bọn họ lên một nhả gian ở lầu hai.

Tiểu nhị vừa rót trà, tiểu nhị vừa ân cần hỏi: “Không biết nhị vị muốn dùng gì ạ”.

“Chiêu nhi, muội muốn ăn gì?”. Yến Lân nhìn Từ Chiêu hỏi.

“Chiêu nhi dễ nuôi, huynh gọi gì muội cũng đều ăn được”, nàng nhấp một ngụm trà, vui vẻ nói.

“Vậy đem các món ngon nhất của ngươi lên đây, không cần nhiều quá, khoảng tám món là đủ”.

“Dạ được, công tử cùng tiểu thư vui lòng chờ một lát”, tiểu nhị vui sướng đáp một tiếng rồi nhanh chóng chạy đi.

Chỉ một lát sau, tiểu nhị bưng đĩa lớn đĩa nhỏ đầy một bàn bày ra trước mặt. Bụng Từ Chiêu đã đói đến sôi lên ừng ực, không khách khí chuẩn bị gấp lấy một miếng thịt kho bỏ vào miệng.

Yến Lân một bên đẩy đồ ăn đến gần cho nàng, mở miệng nhắc nhở: “Đừng có vội, đồ ăn không chạy đi đâu được mà sợ”.

Vừa nói dứt lời, Từ Chiêu cắn một miếng thịt, mới nhai được hai cái thì dừng lại, mắt tròn lớn, toàn thân bất động.

Bạn đang đọc truyện *Vi Sư Tới Đón Ngươi, Vi Sư Sợ Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull(chấm)Net.

Chương 28: Dữ Tụ lâu

Yến Lân thấy không tốt liền rót một chén nước đưa tới trước mặt nàng, một tay vỗ nhẹ sau lưng: “Xem muội còn ra cái thể thống gì”.

Tiểu nhị đứng một bên cũng tưởng nàng bị ghen thì coi như không thấy, lặng lẽ cúi đầu thối lui ra ngoài. Còn chưa bước được một chân ra đến cửa đã bị Từ Chiêu gọi giật lại, hần hoảng hốt, trên trán rịn ra một tầng mồ hôi: “Có tiểu nhân, không biết đồ ăn hôm nay không hợp khẩu vị tiểu thư chỗ nào? Tiểu nhân lập tức mang đi báo nhà bếp làm lại”.

Từ Chiêu tay cầm chén nước mà Yến Lân đưa tới nhưng không uống, vừa nói vừa nhai nốt chỗ thịt gà nướng mật ong trong miệng, hai mắt sáng rực: “Không phải, ta chỉ muốn hỏi mấy món ăn này là ai làm”.

“Bẩm tiểu thư, đương nhiên là đầu bếp của tửu lâu làm”.

“Những món này đều là chiêu bài chỗ các người?”.

“Dạ, đồ trên bàn này tửu lâu cũng mới buôn bán gần hai năm nay thôi ạ”.

Nghe được tiểu nhị trả lời, Từ Chiêu khẽ nghiêng đầu, nhìn lại một bản đồ ăn trước mắt. Quá nửa các món này nàng đều biết, đều là cách thức nấu ăn ở hiện đại, không thể nhầm lẫn được.

Nàng đưa mắt nhìn tiểu nhị, vui vẻ nói: “Tiểu ca không cần hốt hoảng, ta chỉ là hâm mộ trù nghệ của vị đầu bếp này. Lại có vài vấn đề muốn hỏi, không biết có thể mạn phép xin gặp mặt được hay không?”.

Tâm can bị treo đến nửa ngày của tiểu nhị thoáng thả lỏng, vừa mới thở ra một hơi thì lại lập tức bị kéo căng lên. Hần chỉ sợ mục đích của Từ Chiêu là muốn có được bí quyết nấu ăn của bọn họ, vì vậy có chút khó xử lên tiếng: “Dưới bếp tửu lâu từ trên xuống dưới cũng đều là người trong nhà với nhau, chỉ e có chút bất tiện. Mong tiểu thư bỏ qua cho”.

Từ Chiêu hơi ngăn người, hiểu được ý tứ của tiểu nhị thì cười rộ lên: “Vị tiểu ca này, ta không có ý can thiệp vào chuyện làm ăn buôn bán của các người. Chỉ là hương vị có chút quen thuộc làm ta thấy nhớ nhà nên muốn hỏi xem, biết đầu lại là đồng hương chứ ta nào có cái ý kia. Người nghĩ nhiều rồi”.

Tiểu nhị nghe xong thì khẽ đưa mắt nhìn Từ Chiêu, thấy nàng tuy nhỏ tuổi nhưng lại đối đáp khéo léo thì trong lòng vẫn có chút cảnh giác, nhanh nhẹn đáp: “Vậy xin tiểu thư chờ cho một lát để tiểu nhân đi báo lại với chương quầy”.

“Được, tiểu ca thông thả” – Từ Chiêu cũng cười, gật đầu đáp một tiếng.

Yến Lân ngồi đối diện nàng, nãy giờ vẫn im lặng không lên tiếng. Tiểu nhị vừa rời đi, hần liền mở miệng: “Đồ trên bàn cũng không phải đặc sản phía nam, hương vị lại càng không giống. Rốt cuộc muối đang muốn thăm dò chuyện gì?”.

“Muối đâu có nói đồ ăn này giống đồ ăn ở Bạch thành”. Từ Chiêu vừa nói, vừa gấp từng đũa thức ăn bỏ vào miệng, còn vui vẻ gấp một miếng thịt bò vào bát Yến Lân: “Huynh mau ăn thử, tay nghề quả thật không tồi nha”.

Yến Lân tuy khó hiểu nhưng cũng không nói thêm gì, nhìn miếng thịt bò vừa rơi vào bát, bên trong vẫn còn đỏ nhưng lại bốc hơi nóng hổi, mùi thơm kích thích vị giác. Yến Lân nhú mày: “Đồ như vậy là muối cũng ăn, không thấy là còn chưa chín sao?”.

“Chưa chín không có nghĩa là không thể ăn, đây mới chính là mỹ vị nha”. Nói rồi nàng tự mình gấp lấy miếng thịt kê bên miệng Yến Lân, hần cũng không từ chối.

Vừa cắn một miếng, hương vị lập tức tràn ngập trong khoang miệng khiến Yến Lân cũng có chút ngỡ ngàng. Miếng thịt dai mềm, thơm mà không bị mất đi vị ngọt tự nhiên, thấm đẫm nước sốt béo ngậy, cay nồng. Đây là lần đầu tiên hần được nếm qua món thịt như vậy, không khỏi nghi hoặc nhìn Từ Chiêu.

Nàng chỉ cười, lấy từng món đưa lên miệng hần, tất cả đều là lần đầu Yến Lân dùng qua, đến cả ngự thiện hằng ngày hần vẫn ăn cũng có điểm không bằng.

“Chẳng trách hai năm gần đây Dữ Tụ lâu đột nhiên nổi tiếng, trước đó không như vậy, cũng chỉ là tửu lâu buôn bán bình thường”.

“Huynh nói hai năm gần đây mới làm ăn lớn như vậy?”.

“Phải, trước đó muối ở trong cung nên có thể không biết. Từ một tửu lâu bình thường nay đã trở thành tửu lâu đệ nhất Kinh thành, những kẻ có máu mặt lui tới đây cũng không ít”.

Từ Chiêu một bên chăm chú lắng nghe nhưng nhất quyết không buông tha bản đồ ăn nhìn cũng đủ ngứa ngáy chân tay trước mặt.

“Lợi hại đến vậy, nói không chừng cũng không chỉ có đồ ngon đi”.

Yến Lân nhíu mày tán thưởng: “Thông minh, nơi này quả thật không đơn giản. Chỉ là...”.

Thấy Yến Lân đang nói nửa chừng thì dừng lại, Từ Chiêu lại càng tò mò: “Chỉ là cái gì?”.

“Không tra ra được kẻ đứng phía sau là ai”.

“Thần bí như vậy sao? Đừng là vẫn nên chú ý một chút”. Trầm ngâm một lúc nàng lại nhìn Yến Lân, bộ dạng nhẩn nha cười nói: “Huynh biết vì sao Mộc gia tuy đã dùng Bích Mộc lâu làm bình phong thực chất là hoạt động thu thập thông tin tình báo nhưng vẫn chưa triệt để không?”.

Yến Lân cũng nâng lên ánh mắt sắc bén, chăm chú nhìn nàng, nhưng vẫn chỉ thấy một bộ dạng cười cợt. Từ Chiêu vừa gắp một miếng sườn sốt tiêu đen vừa nói: “Chính là không chịu kinh doanh tửu lâu. Nơi nào hội tụ đủ mọi loại người, thiện có, ác có, thương nhân có, thư sinh đọc sách có, nhân sĩ giang hồ có, quan to quan nhỏ cũng có, ... Chính là tửu lâu. Mà đến làm gì? Chính là để nói chuyện nha. Chuyện gì cũng có thể nghe ra được... Nếu biết cách khơi nó lên”.

“Chiêu nhị, tửu lâu ta vẫn muốn hỏi, muối học được những điều này ở đâu vậy?”.

“Chẳng phải nói muối thông minh sao. Mấy chuyện đó đâu cần phải học”.

Hai người dùng bữa xong xuôi, tiểu nhị nhanh chóng dọn lên một bàn trà. Chốc lát sau thị vệ ngoài cửa báo có chương quầy xin cầu kiến, Yến Lân gật đầu để người này tiến vào.

Kim chương quầy vừa nhìn thấy người trong phòng thì đã bị hàn khí trên người Yến Lân bức cho rùng mình một cái. Nhưng ông ta đã cai quản tửu lâu này bao nhiêu năm nay, có loại người nào mà chưa từng nhìn qua, tiến đến không nhanh không chậm nói: “Tại hạ họ Kim, là chương quầy của Dữ Tụ lâu. Mới nghe tiểu nhị nói qua, không biết nhị vị muốn gặp trù nương chỗ chúng tôi có việc gì?”.

Từ Chiêu nhìn người này một lượt, lời lẽ cùng hành động đúng mực, đứng trước kẻ quyền thế vẫn một dạng thẳng thắn, không a dua siểm nịnh khiến nàng cũng có chút bất phục, nhanh miệng đáp: “Thật ngại quá, tiểu nữ họ Mộc, đã làm phiền Kim thúc. Chuyện là như vậy, một bản đồ ăn khi nãy đối với tiểu nữ có chút quen thuộc, không biết vị đầu bếp làm ra các món

đó có phải người quen hay không nên rất muốn gặp thử một lần chứ không có ý gì cả. Không biết ý Kim thúc thế nào?”.

Kim chương quỳ ban đầu còn tập trung vào Yến Lân nhưng lại nghe đũa nhỏ bên cạnh hần mờ lờ thì thấy có chút kỳ quái. Vừa nghe nàng tự nhận họ Mục thì ánh mắt chợt lóe, bất động thanh sắc đánh giá nàng một hồi rồi bất chợt cười nói: “Nguyên lai là như vậy. Chuyện này cũng không có gì khó khăn, xin nhị vị chờ cho một lát, ta sẽ dẫn trù nương tới”.

Nói rồi ông ta lui ra ngoài, Từ Chiêu đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, không nói tiếng nào, yên lặng chờ đợi.

Chưa tới một khắc, ông ta quay lại, còn dẫn theo một vị đại nương tiến vào. Từ Chiêu nhìn từ trên xuống dưới cũng không thấy người này có điểm gì đặc biệt, gương mặt hiền lành chất phác, tuy đã có tuổi nhưng mắt sáng, bước đi rất linh động, nhìn qua cũng biết là người nhanh nhẹn.

Kim chương quỳ hướng Từ Chiêu giới thiệu: “Người này chính là trù nương chỗ chúng tôi, thường gọi một tiếng Vân nương. Bàn đồ ăn khi nãy cũng là do một tay Vân nương làm”.

Từ Chiêu nghe vậy, giữ nguyên bộ dáng tươi cười, vui vẻ hỏi han: “Ra là Vân nương, tiểu nữ họ Mục, tên là Từ Chiêu. Hôm nay phiền Vân nương tới đây là có chút chuyện hiếu kỳ”.

Người được gọi Vân nương kia nghe được Từ Chiêu nói thì ánh mắt khẽ chuyển, ngẩng đầu lên nhìn nàng, nhẹ giọng nói: “Mục tiểu thư không cần khách sáo. Có chuyện gì xin tiểu thư cứ nói”.

Nhìn phong thái của Vân nương, Từ Chiêu cảm giác thập phần quen thuộc nhưng lại không nói được đã gặp qua ở đâu.

“Không biết Vân nương là người từ nơi khác tới hay là người ở Kinh thành”.

“Tiểu nhân là người Kim gia, từ nhỏ là lớn lên ở Kinh thành”.

“Kim gia? Vậy Dữ Tụ lâu là sản nghiệp của Kim gia sao?”.

Kim chương quỳ một bên gật đầu đáp: “Cũng có thể nói như vậy, Kim gia chúng ta trước đây chỉ làm ăn buôn bán nhỏ, sau này mới mở ra nơi này. Toàn bộ Dữ Tụ lâu từ trên xuống dưới, đến cả đầu bếp, tiểu nhị hay người dắt ngựa cũng đều là người Kim gia”.

Kim chương quỳ vừa nói tới đây thì Yến Lân đột nhiên lên tiếng: “Bất quá lâu chủ lại không phải người họ Kim”.

“Vị công tử này cũng thật hiểu biết. Quả thật lâu chủ Dữ Tụ lâu không phải họ Kim. Có điều nếu công tử muốn hỏi về lâu chủ thì xin thứ cho Kim mẫu không tiện nói”.

Từ Chiêu thấy bầu không khí đột nhiên thay đổi, hết nhìn Yến Lân lại nhìn Kim chương quỳ đang mài đầu mắt. Lười nhác nhấp một ngụm trà, bỏ qua hai người bọn họ mà thán nhiên trò chuyện với Vân nương: “Vân nương, trù nghệ của ngươi rất đặc sắc. Đồ ăn do ngươi tự mình nghĩ ra”.

“Không phải, đây là lâu chủ chỉ cho tiểu nhân làm. Cũng từ đó mà Dữ Tụ lâu mới làm ăn tốt như bây giờ”.

Trong lòng Từ Chiêu chợt lóe lên nghi hoặc: “Quanh đi quẩn lại vẫn là tên lâu chủ thần bí kia. Có khi nào cũng là người xuyên không tới không? Những món ăn này đích thị là làm theo cách thức ở hiện đại. Nơi này ngoài ta cùng...”. Suy nghĩ vừa chợt lóe, Từ Chiêu liền bất động thanh sắc sau đó lại tự động bật cười khiến cho Vân nương lấy làm khó hiểu nhìn nàng. Khi nãy vừa nhủ mấy suy tư, trong chớp mắt lại cười lộ lên như vậy.

Khoảng thời gian nàng ở lại trong Vụ Ân cốc đều ngày ngày xuống bếp xem Dữ Ngọc nấu cơm. Từ Chiêu vẫn là lần đầu thấy một nam nhân cô đại mà lại nấu ăn ngon như vậy nên mới muốn thử nghiệm một chút, đem những món ăn ở hiện đại chỉ cho hần. Không ngoài dự đoán, đồ ăn hần làm ra quả thật rất có thành tựu. Từ đó mà ở trong Vụ Ân cốc Từ Chiêu cũng béo lên không ít.

Chợt nhớ tới điều này, sau lại nghe tới cái tên Dữ Tụ lâu. Từ Chiêu có nghĩ bằng ngón chân cũng biết lâu chủ chính là cái tên Dữ Ngọc kia. Bất quá nàng lại không muốn vạch trần chuyện này với Yến Lân.

Thử nghĩ mà xem, hần quanh năm chỉ sống trong Vụ Ân cốc, nếu không làm gì mà có cái ăn Từ Chiêu đương nhiên không tin, cũng không thể kéo hần xuống hố được. Dữ Tụ lâu này coi như nàng chưa biết gì đi.

Cuối cùng Từ Chiêu cũng không còn gì để hỏi, liền cho hai người Kim chương quỳ cùng Vân nương lui ra trước.

Yến Lân thấy nàng từ bỏ, nghi hoặc hỏi: “Có phải là đã nhận ra chuyện gì không?”.

Từ Chiêu thán nhiên lắc đầu: “Không có, ban đầu còn tưởng là một đại nương muội từng quen biết, lúc lúc lạc bên ngoài cũng từng xin tá túc tại nhà người đó một đêm. Đồ ăn đại nương đó nấu rất ngon nhưng nghĩ lại thì Dữ Tụ lâu vẫn hơn một bậc”.

“Chỉ có vậy?”.

“Phải, chỉ có vậy”.

Yến Lân cũng không hỏi thêm điều gì, sau đó trực tiếp mang nàng tiến cung.

Ngồi trên kiệu, giả bộ nhắm mắt dưỡng thần, kỳ thực, trong đầu Từ Chiêu lại đang suy nghĩ: “Khi nãy lỡ miệng nói về chuyện tình báo với Yến Lân, với tính cách của hần chỉ e là đã sớm đề ý tới từ lâu này. Hiện giờ vẫn chưa tra ra kẻ đứng sau cũng có nghĩa là Dữ Ngọc không muốn ai biết. Nhưng hần lại không ngần ngại để Dữ Tụ lâu buôn bán những đồ ăn kia, không sợ ta không biết... Haizz... Dữ Ngọc a... vì sao lại tin tưởng ta không nói cho người khác vậy? Ngươi vẫn luôn khó nắm bắt nha”.

Từ Chiêu cứ nhắm mắt như vậy lại thật sự thiếp đi, mãi cho tới khi đến trước Hoàng cung mới giật mình tỉnh dậy. Yến Lân thấy bộ dạng không ra gì của nàng mới khẽ cười, đưa tay xoa đầu nàng một cái rồi mới xuống kiệu.

Vừa tiến vào ngự thư phòng đã nghe thấy giọng nói trách móc của Hoàng thượng: “Nha đầu ngươi có chuyện gì? Cả năm nay biến đi đâu mất dạng, giờ lại còn có mặt mũi mà tới đây?”.

“Chiêu nhi không có chuyện gì, chỉ là tới thỉnh an Hoàng bá bá. Đã lâu không tới gặp người, Chiêu nhi thật không phải”.

“Chỉ là không phải thôi sao?”.

“Chiêu nhi tội đáng muôn chết”.

Vạn An công công đứng bên cạnh Hoàng thượng, nhìn thấy Từ Chiêu bày ra bộ dạng vừa khóc vừa mếu, cả người như thật sự nằm ra đất thì không khỏi phì cười. Trong cung cũng chưa từng nhìn thấy đứa trẻ nào nghịch ngợm như vậy.

Hoàng thượng thấy nàng định nằm lăn ra đất ăn vạ thì không khỏi đen mặt: “Tiểu quý, ngươi mau đứng dậy, để người ngoài nhìn thấy lại nói ta khi dễ ngươi”.

Từ Chiêu đang gãi vờ khóc thì đột nhiên dừng lại, ngây ngốc hỏi: “Nơi này còn có ai là người ngoài sao? Tại sao Chiêu nhi lại không thấy? Nếu để kẻ đó để lộ ra chuyện cơ mật như vậy thì không biết chừng thiên hạ này sẽ đại loạn nha. Chính là tội chém đầu đó nha”.

Hoàng thượng lấy tay đỡ trán, gương mặt Yến Lâm nổi rõ ba vạch hắc tuyến, còn Vạn An công công gương mặt vốn trắng trẻo lại chuyển sang màu đỏ, lát sau nhin tới chuyển sang cả màu tím lam Từ Chiêu hốt hoảng, tưởng ông ta bị trúng độc. Nếu không phải Yến Lâm gõ lên đầu nàng một cái thì có khi nàng đã chạy ra ngoài thay ông ta đi tìm ngự y rồi.

Ngự thư phòng cứ như vậy vang lên từng trận, từng trận cười không dứt.

“À, Chiêu nhi, vài hôm nữa là tới đại hội đua ngựa. Mọi năm nữ tử tham gia cũng không ít, ngươi cũng nên chuẩn bị một chút”.

“Hoàng bá bá, Chiêu nhi vẫn còn là nữ hài nha”.

“Ngươi tới nay đã gần 10 tuổi, cũng có thể gọi là tiểu cô nương rồi”.

Vừa nói đến đây, Từ Chiêu bắt giắc tự mình lẩm bầm: “Đã lâu như vậy rồi sao?”.

Thấy tâm trạng nàng rõ ràng đi xuống, Yến Lâm bắt chợt dịu giọng: “Có dịp, ta lập tức đem muội tới thăm Từ Hâm, cũng trở về Mục gia một chuyến”.

Từ Chiêu lập tức xốc lại tinh thần, vui vẻ cười nói: “Đó là chuyện đương nhiên, muội cũng đâu có nói gì”.

Mấy ngày sau đã tới đại hội đua ngựa. Từ sớm Yến Bạch đã tới trước cửa phủ chờ Từ Chiêu, vừa nhìn thấy hần, nàng không nhin được, vui vẻ nói: “Bạch Bạch, ngươi càng ngày càng giống ca ca ta. Mỗi lần ra ngoài huynh ấy cũng tới chờ ta cùng đi như vậy”.

“Vậy mau gọi ta một tiếng ca ca xem”.

“Ngươi nằm mơ”. Nói rồi nàng dắt theo Ô Vân đứng đĩnh đi trước.

Yến Bạch nhìn một người một ngựa rồi đi, tức đến trợn mắt, sau lại vui vẻ đuổi theo.

Trường đua ngựa nằm phía sau Thanh Lâm cung - dịch cung dành riêng cho hoàng thân quốc thích tới nghỉ mát nằm ở một chỗ bằng phẳng trên sườn núi. Khí hậu rất trong lành nên bên trong dịch cung, tùy tiện cũng có không ít cây cỏ đâm trời. Cảnh sắc tươi đẹp, cười ngựa xem hoa một chút cũng không tệ.

Từ Chiêu cùng Yến Bạch vừa tiến vào đã có không ít phu nhân đi qua đón, lại có không ít công tử có giao tình với Yến Bạch tiến đến. Những người này đối với Từ Chiêu đều là một dạng vui vẻ cùng khách khí, chẳng phải là nhờ thân phận hiện tại của nàng sao, người muốn kết thân cũng không ít đi.

Nhưng không ngờ, mới đi được vài bước đã có người cản đường.

Chỉ thấy phía đối diện, người nào cũng là hoa y mỹ phục, trên đầu gắn không ít châu sai, dung mạo hơn người, Từ Chiêu nhìn qua lại tưởng một bầy tiên nữ đang là lướt bay tới. Mà đi đầu không ai khác, chính là quận chúa Lạc Vân, một thân váy dài điểm hoa mai trên nền lụa trắng, tương xứng với thần thái cao ngạo của nàng ta, nhìn qua rất nổi bật, phía sau hần là thiên kim tiểu thư các nhà quan lại trong triều đi.

Từ Chiêu đánh giá qua mấy người trước mắt một lượt, Lạc Vân không nhìn cũng đủ biết là không có ý tốt, vài vị thiên kim phía sau lại chỉ hướng mắt yêu kiều nhìn Yến Bạch khiến Từ Chiêu rung mình, da gà không khỏi nổi lên một trận.

Nàng liếc nhìn người bên cạnh, hần tuy cười giả hoạt nhưng đáy mắt lại hiện lên một tia chán ghét, nhân nhạ chào hỏi mấy người kia rồi ra hiệu với Từ Chiêu, bảo nàng cẩn thận sau đó quay lưng lần đi mất dạng.

Lạc Vân thấy nàng không chú ý đến mình, trong lòng không vui mở miệng: “Chiêu nhi, gần một năm không gặp, ngươi cũng lớn lên không ít, ta mới nhìn còn không nhận ra”.

Trong đầu Từ Chiêu cười trào phúng: “Chỉ mong ngươi thật sự không nhận ra luôn đi”, nhưng ngoài mặt thì vẫn tươi cười đáp: “Lạc Vân tỷ tỷ đã lâu không gặp, tỷ càng ngày càng xinh đẹp nha. Chiêu nhi thấy cũng có chút động lòng”.

Lạc Vân được khen, cư nhiên là vui vẻ, không khỏi đắc ý cười.

Một nữ tử đi bên cạnh len lén huých nhẹ vào tay nàng ta một cái khiến Lạc Vân tỉnh lại, hắng giọng hỏi Từ Chiêu: “Hôm nay muội muội là tới cùng Tam hoàng tử sao?”.

“Phải, chúng ta vốn tiện đường”, nàng cong khóe miệng cười, cái huých tay khi nãy cũng nhìn thấy rõ. Ra là vị tiểu thư này có ý với Bạch Bạch, bắt quả hần vừa nhìn thấy đã bỏ đi, hần là không có cơ hội đi.

Nhưng một câu “chúng ta” vừa rồi của Từ Chiêu lại làm cho nữ tử kia khản trương, tay nắm chặt lấy góc áo, ánh mắt không hề giấu diếm như muốn ăn tươi nuốt sống nàng.

Từ Chiêu lạnh nhạt nhìn biểu hiện của nàng ta, trong lòng không khỏi lắc đầu: “Quả thật ngu dốt, không phải khẩu vị của Bạch Bạch nha. Gương mặt xinh đẹp như vậy thật sự đáng tiếc”.

Nữ nhân kia càng nhìn Từ Chiêu càng thấy không vừa mắt, cảm thấy xung quanh không có ai chú ý tới bên này liền nhỏ giọng hăm dọa: “Ngươi tốt nhất nên biết điều, tránh xa Tam hoàng tử ra một chút”.

Nàng ta vừa dứt lời, chẳng ngờ lại thấy Từ Chiêu phi cười, thân nhiên nói: “Ta với hần là bằng hữu tốt, vì có gì phải tránh. Vị tiểu thư này nếu có ý với Bạch Bạch thì nên biết điều nịnh nọt ta một chút. Biết đâu ta vui vẻ còn có thể giúp tỷ”.

Nữ tử kia nghe vậy, lại thấy Từ Chiêu cười cợt nhìn nàng thì thẹn quá hóa giận, vung tay lên định giáng cho nàng một cái tát thì Lạc Vân kịp thời cản lại: “Tuyệt nhi, ngươi làm gì vậy? Chỗ này đông người, không nên gây chuyện”.

Giang Mẫn Tuyệt nghe lời Lạc Vân thì biết mình đã thất thố, lập tức thu tay lại, ánh mắt hần học nhìn chăm chăm Từ Chiêu, thấy nàng không có vẻ gì là sợ hãi thì thập phần tức giận.

Lạc Vân thấy tình hình không ổn thì nhẹ nhàng xoa dịu: “Chiêu nhi, ngươi đừng để bụng. Tuyệt nhi cũng không có ý gì”.

“Không có việc gì, tỷ tỷ nghĩ nhiều, Chiêu nhi không trách”. Nói rồi nàng cũng không muốn nán lại với mấy nữ nhân vừa gặp đã thích gây chuyện này, quay lưng đi thẳng vào trong.

Suốt buổi đua ngựa, Lạc Vân vẫn nhìn lên vị trí bên trên. Nơi đó ngoài Hoàng thượng, Hoàng hậu ra thì còn có mấy vị hoàng tử, nhưng người nàng ta chăm chú nhìn vẫn là Thái tử Yến Lân. Bất quá, ánh mắt lại hiện lên tia ngoan độc bởi vì người ngồi cạnh hắn lại chính là Từ Chiêu.

Nàng cùng Yến Kỳ vui vẻ ngồi ngay cạnh Yến Lân xem đua ngựa mà không biết cảnh này trong mắt Lạc Vân chừng mắt tới cỡ nào.

Ngày trước ở trong cung không biết thân phận thật của Từ Chiêu, nàng ta cũng chỉ có chút chán ghét. Nay thấy nàng đã trở thành tiểu thư tướng phủ, nghiêm nhiên có tư cách tranh vị trí Thái tử phi, mà Yến Lân lại nhất mực thiên vị Từ Chiêu như vậy khiến Lạc Vân không khỏi coi nàng như cái gai trong mắt, chỉ muốn nhổ bỏ.

Đợi cho tới lúc mọi người tán ra trò chuyện, Từ Chiêu cũng tách ra, cùng Yến Kỳ đi dạo thì Lạc Vân mới dẫn theo vài người, tranh thủ theo tới, nhẹ giọng nói với Từ Chiêu: “Chiêu nhi, còn nhớ chuyện lần trước ngươi ngã xuống hồ hay không?”.

Đột nhiên thấy nàng ta nhắc lại chuyện cũ, cả Từ Chiêu lẫn Yến Kỳ đều nhũn mảy. Còn chưa đoán ra Lạc Vân là có ý tứ gì thì lại nghe nàng ta nói: “Chuyện khi đó hẳn là ta có chút hiểu lầm muội muội. Tệch đây, chúng ta vui vẻ một chút coi như xí xóa”.

“Vui vẻ. Tỷ tỷ muốn vui vẻ thế nào?”. Từ Chiêu cảnh giác nhìn nàng ta.

“Đua ngựa. Muội thấy sao? Đừng nói là muội từ chối, như vậy cũng chính là từ chối thành ý của ta”. Lạc Vân mỉm cười, bộ dạng nhìn thế nào cũng thấy rất thành khẩn.

Yến Kỳ đứng một bên thấy vậy thì ngáy thờ lắc nhẹ cánh tay Từ Chiêu nói: “Chiêu tỷ, Lạc Vân tỷ tỷ đã có thành ý như vậy, tỷ cũng nên đồng ý đi. Coi như vui vẻ một chút”.

Từ Chiêu tin tưởng chuyện này có điểm mờ ám, nhìn Lạc Vân tươi cười, rõ ràng đã có chủ ý. Theo lý thì nàng không nên đáp ứng mới phải, biết rõ đối phương không có ý tốt còn nhận lời thì thật không có đầu óc.

Bất quá Yến Kỳ đã nói như vậy, nếu nàng cự tuyệt chẳng khác nào tự nhận mình nhỏ nhen. Thôi thì cứ nhận lời đi, nàng cũng muốn nhìn xem nữ nhân này rốt cuộc là có chiều gì.

Từ Chiêu nhếch miệng cười vui vẻ, gật đầu cái rụp: “Được, nếu tỷ tỷ có nhã hứng vậy thì chúng ta chơi một chút”.

Bạn đang đọc truyện *Vì Sự Tới Đón Người, Vì Sự Sợ Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Đua ngựa. Ô Vân tạo phản

Ánh mắt Lạc Vân chợt lóe tia đắc ý, trong lòng hừ lạnh: “Từ Chiêu, hôm nay ta nhất định phải giáo huấn ngươi thật tốt, hơn nữa còn làm cho tất cả mọi người chứng kiến ngươi thê thảm tới mức nào. Tiểu thư tướng phủ sao? Chính là để ngươi tự mình bôi xấu cả Mục gia”.

Nghĩ vậy, nàng ta cười càng thêm rạng rỡ, cùng Từ Chiêu đi tới trường đua ngựa.

Thanh Lâm cung nằm ở lưng chừng núi, một bên là đỉnh dài lâu các, bên còn lại là triền dốc trải dài, chọn nơi này để đua ngựa quả thật rất có tính kích thích.

Đại hội năm nay đương nhiên có rất nhiều nam nhân cùng tham gia, Từ Chiêu còn chưa tiến vào đã nghe thấy Yến Bạch vui vẻ nói lớn.

“Hoàng huynh, năm nay Từ Vân bảo mã của huynh hẳn có thể lên đài rồi. Chúng ta cùng đua một lần để cho mọi người được mở mang tầm mắt”.

Đáng tiếc, người nào đó không thêm đề ý tới hắn, bốn phía lại có người lên tiếng trả lời: “Tam hoàng tử đừng nháo nữa, hàng năm Thái tử đều không mang Từ Vân đến, năm nay hẳn cũng không ngoại lệ. Chỉ bằng ta và ngươi cùng đua có được không?”.

Yến Bạch còn chưa kịp lên tiếng thì cùng lúc này, đám người Lạc Vân cùng Từ Chiêu tiến vào, lập tức thu hút sự chú ý của họ.

Một đám nam nhân ngồi uống trà xem đua ngựa cũng có chút tê nhạt, vừa nhìn thấy một đoàn thiên kim tiểu thư đi tới thì không khỏi bùng bùng nhiệt huyết như gà trời. Quả nhiên đều là hoa thơm cỏ ngọt, người người đều là thân phận quý tộc nổi danh ở Đại Minh.

Từ Chiêu nâng mắt nhìn, bất gặp Yến Lân cùng Yến Bạch một chỗ, so với những nam nhân khác, hai người này vừa thấy nàng đi cùng Lạc Vân thì đều nhũn mảy. Từ Chiêu hướng bọn họ mỉm cười, khẽ gật đầu ý bảo không cần lo lắng.

Quay lại nhìn tới Lạc Vân lại thấy nàng ta đang ở một bên làm hoa si, ánh mắt uyển chuyển hàm xúc nhìn Yến Lân không rời, quên luôn cả mục đích khiến bọn họ tới đây.

“Lạc Vân tỷ tỷ”. Từ Chiêu kêu lên, kéo hồn phách nàng ta quay lại.

Nghe có người gọi, Lạc Vân khẽ giật mình, vừa định thần lại thì ánh mắt lại lấp lóe lệ quang, mang theo bộ mặt giả dối, tươi cười vỗ vỗ tay, thu hút sự chú ý của mọi người.

“Lạc Vân cùng muội muội Từ Chiêu trước kia có chút chuyện hiểu lầm, nhân đây mới tham gia đua ngựa một phen, coi như làm hòa. Từ Chiêu muội muội lại là tiểu thư tướng phủ hẳn là tài cưỡi ngựa cũng không thể xem thường. Xin chỉ giáo”. Nàng ta nói còn không quên nhân mạnh mảy chữ “tiểu thư tướng phủ” rồi âm thầm liếc nhìn về phía nam nhân như băng sơn tuyết địa kia. Đáng tiếc, Yến Lân không buồn đề ý lấy một lần mà ngược lại còn thấp thoáng một tia lo lắng nhìn Từ Chiêu.

Quận chúa Lạc Vân nghiền chặt răng, không biết khi nào thì Yến Lân mới chịu nhìn nàng một cái, nàng đã theo đuổi hắn biết bao nhiêu năm. Kể từ lần đầu đặt chân tới Đại Minh đã không thể nào quên được bóng hình của nam nhân này, Chẳng lẽ nàng phải đợi tới cả đời?

Nghĩ đến đây nàng ta cảm thấy không cam lòng. Thu hồi ánh mắt rồi đến những người còn lại: “Chẳng hay có vị nào có thể đứng ra làm trọng tài giúp chúng ta?”.

Yến Kỳ lập tức trả lời: “Đề ta đi”.

Nghe được người vừa lên tiếng, khắp trường đua ngựa không khỏi trợn mắt kinh ngạc, đây không phải là tiểu hoàng tử nhút nhát ở Liên Trì cung hay sao? Rốt cuộc là có chuyện gì lại khiến hắn thay đổi nhanh như vậy?

Từ Chiêu nhìn Yến Kỳ, cong khóe miệng vui vẻ cười với hắn. Thật là không bỏ công nàng rèn giữa.

Lúc này, Yến Bạch đột nhiên đứng dậy, quét mắt nhìn một lượt rồi nói: “Nếu đã đưa ngựa vậy chúng ta đặt cược một phen. Xem là quận chúa Lạc Vân thắng hay là Từ Chiêu thắng, các người thấy thế nào?”.

Lời vừa dứt, không khí khắp trường đua náo nhiệt hẳn lên, ai nấy cũng đều hưởng ứng, bắt đầu đặt cược. Ngay cả đám thiên kim tiểu thư cũng hòa theo, các nàng đa phần đều cược quận chúa Lạc Vân thắng nhưng cũng có không ít người đặt cược cho Từ Chiêu.

Yến Bạch nhìn nàng, lớn tiếng hô: “Ta cũng đặt tám ngàn lượng, cược Từ Chiêu thắng”.

Con số này thật sự không hề nhỏ, Lạc Vân tái mặt, cắn răng hậm hực, các người ngại nhiều tiền phải không? Hôm nay sẽ làm cho các người sáng mắt.

Nàng ta nhìn chăm chăm Từ Chiêu: “Muội muội trước cứ đi chọn ngựa, ta đi đổi một bộ y phục khác”.

“Chiêu nhi sớm đã có chuẩn bị, không phiền tý tý nhọc tâm”. Từ Chiêu ngay từ đầu đã mặc trang phục cưỡi ngựa chuyên dụng do nàng tự chế, khoác bên ngoài là một tấm áo choàng mỏng, lát nữa chỉ cần cởi ra là được. Nàng đã sớm cho người sai mã phu dắt Ô Vân tới cho nên cũng an tâm phần nào, không sợ Lạc Vân động tay động chân lên ngựa hay y phục của mình.

Lạc Vân nhanh chóng trở vào trong chuẩn bị y phục, đám người đi lướt qua chỗ Từ Chiêu, Giang Mẫn Tuyết còn nhìn nàng cười đầy ẩn ý.

Rất nhanh đã thấy người trở ra, một thân y phục hồng phấn nhẹ nhàng uyển chuyển. Phải nói, Lạc Vân kiều ngạo cũng không phải chuyện vô lý, dung nhan diễm lệ, dáng người tuyệt mỹ, tóc mây dài mượt khẽ lay động theo từng bước đi. Máu hồng phấn vốn rất kén người mặc nhưng phủ lên nước da trắng treo của nàng ta lại tỏa sáng bắt ngờ, hấp dẫn không ít người.

Mắt thấy bốn phía đều đổ dồn về mình, trong lòng Lạc Vân không ngừng đắc ý. Nhưng đắc ý cũng chưa được bao lâu, ánh mắt của nàng ta lại bị một điểm sáng thu hút.

Từ Chiêu vừa cởi bỏ áo ngoài, đứng giữa trường đua ngựa lại càng làm nổi bật lên khí chất bất phàm của nàng. Khuôn mặt thiếu nữ còn đang trở mả nhưng đã sáng lên như bạch ngọc, hai gò má đỏ hồng vì phấn khích càng tăng thêm vẻ mỹ hoặc. Dáng người thẳng tắp, tư thế hiên ngang nhưng không thiếu phần tao nhã thông dong. Một thân kỳ mĩ màu đen thêu chỉ ánh vàng ôm sát người không khiến nàng trở nên u ám mà là thấp phần tiêu sái. Bộ y phục này trước đây ở Vụ Ân cốc nàng cũng đã mặc qua. Trên đầu không cài trâm, tóc dài buộc lên đơn giản để lộ ra tư thái như thanh liên thoát tục.

Ai nấy cũng đang dừng mắt trên người Từ Chiêu không rời thì vừa lúc này, mã phu dắt ngựa tiến vào.

Toàn trường đua không khỏi hít một ngụm khí lạnh. Tuần mã đen tuyền, quanh thân phát ra ánh sáng mềm mại, vó ngựa có lực, bước đi vững chãi, khi chuyển động lớp lông bóng mượt còn ánh lên tia từ sắc.

Vài người không nhịn được khẽ kêu lên: “Đây không phải là bảo mã Từ Vân của thái tử sao?”.

“Hình như không đúng lắm, con ngựa này nhỏ hơn một chút”.

Từ phía còn đang nghi hoặc thì lại thấy ngựa được dắt đến bên Từ Chiêu, không những thế còn phát đuôi, dậm bước quanh nàng một vòng, mũi thờ phỉ phò, nhìn thế nào cũng thấy thập phần thân thiết.

Từ Chiêu đưa tay khẽ vuốt bõm ngựa, vui vẻ gọi một tiếng “Ô Vân”.

Lạc Vân thấy một màn này thì tức giận, trông mắt vẫn lên tia máu dữ tợn, tay nắm chặt, móng ta găm cả vào thịt nhưng cũng không cảm nhận được đau đớn.

Giang Mẫn Tuyết thấy như vậy ánh mắt chợt lóe, ghé sát vào Lạc Vân nói nhỏ: “Đây chẳng phải là cùng một cặp bảo mã với Thái tử sao? Không ngờ nàng ta cư nhiên lại có một con”.

“Mắt ta cũng không mù. Người không mở miệng có ai nói người cầm sao?”. Lạc Vân gằn lên từng tiếng, trong lòng tự thể, nhất định phải khiến cho Từ Chiêu thể thảm.

Lạc Vân dắt theo một con ngựa tuyết trắng, vốn là ngựa mà nàng ta vẫn chuyên dùng, vừa nhìn cũng biết là hảo mã, lúc này cũng đang thờ phỉ phỉ bước lên.

Yến Kỳ đi tới quan sát hai người một hồi, thấy mọi thứ đều đã ổn thỏa mới gật đầu lên tiếng: “Tốt rồi, hai người chuẩn bị”.

Cả Lạc Vân lẫn Từ Chiêu đều đồng loạt lên ngựa, nhìn hai người vừa động cũng đủ biết đều là người biết cưỡi ngựa. Thân hình Từ Chiêu nhỏ bé hơn Lạc Vân nhưng từng động tác đều lưu loát thành thục, đám nam nhân phía sau nhìn thấy cũng phải gật đầu. Xem ra cuộc đua này không kém phần thú vị.

Nhìn hai người đã chuẩn bị tốt, Yến Kỳ phát cò hô lớn: “Bắt đầu”.

Hai con tuần mã một trắng một đen lao vun vút nhưng tên rời cung. Từ phía sau, Giang Mẫn Tuyết dẫn đầu hô: “Quận chúa Lạc Vân cò lên”. Lời vừa ra, không ít thiên kim tiểu thư cũng phụ họa theo.

Bên này Yến Bạch cũng không chịu yếu thế, vừa đứng dậy đã gằn cổ quát lớn: “Từ Chiêu cò lên, bạc của bốn cung đều đặt hết trên người người, nếu người thua phải đền bạc cho ta”.

Yến Kỳ đang quan sát hai con ngựa phi nước đại phía trước, nghe được giọng gào thét của Hoàng huynh thì không khỏi đen mặt.

Bốn phía khắp nơi đều tham gia náo nhiệt, không ít công tử đang ngồi cũng đứng dậy, đi đến bên này. Đương nhiên cũng có một vài người vẫn bất động, phía trước lan can chỗ bọn họ ngồi cũng không kẻ nào dám đứng, ai lại cả gan dám can tâm mắt của Thái tử Yến Lân, Tam hoàng tử Yến Bạch cùng nhiều vị hoàng thân khác.

Phía xa trên đường đua, hai con ngựa vẫn kịch liệt tăng tốc, chưa phân thắng bại. Triển dốc không ít đá to đá nhỏ, bọn họ vượt qua cũng không chút khó khăn.

Vài người thấy cảnh phân tranh này lửa như vậy thì không khỏi cảm thán: “Hai nữ tử xem ra cũng thật bản lĩnh đi”.

“Nhìn tư thái của quận chúa Lạc Vân thật không thể xem thường”.

“Mục tiêu thư quả không hổ danh tướng phủ. Nhỏ tuổi như vậy mà kỳ nghệ đã thành thục, điều luyện”.

“Chẳng phải là có thể bảo mã trợ lực sao. Con ngựa ấy tuy vẫn còn chưa hoàn toàn trưởng thành như ngựa của quận chúa nhưng nói cho cùng thì chính là bảo vật”.

Yến Kỳ nghe vậy thì nhớ lại chính mình trước đây từng bị con ngựa này ghẻ lạnh, nhướn mày không vui nói: “Ngựa quý đâu phải ai cũng có thể cưỡi”.

Ở cuối triển đồi thì chính là một phần rừng rậm, cho nên nơi này mới được gọi là Thanh Lâm. Tuy chỉ là một phần rừng nhỏ nhưng cũng có không ít dã thú cùng nhiều động vật nhỏ. Luật lệ hôm nay Lạc Vân đặt ra là đưa ngựa chạy băng qua cánh rừng, sẵn về một con thú rồi mới vòng lại. Ai đem chiến lợi phẩm trở về đầu tiên sẽ là người thắng cuộc, nhận ban thưởng không ít. Vì vậy mà mỗi người còn được cấp cho một bộ cung tên.

Lạc Vân đã có tính toán từ trước, nhìn Từ Chiêu, nói cho cùng thì cũng chỉ là nữ hài, lấy đâu ra sức lực mà kéo cung. Hơn nữa bộ cung tên được chuẩn bị cho nàng đã sớm có người động tay động chân. Dây cung bị kéo ra, thay thành loại dây gân, vừa dai vừa cứng. Nếu không phải là nam nhân trưởng thành từng luyện võ thì khó lòng mà kéo căng lên được.

Thiết nghĩ Từ Chiêu lại chưa từng săn bắn trong rừng, đến cả bắt một con thỏ nhỏ cũng phải mất đến nửa ngày đi.

“Đề ta xem, tiểu thư tướng phủ hôm nay có thể làm nên trò trống gì”. Lạc Vân trong lòng hừ lạnh. Hai người tách ra, mỗi người một ngã, tiến vào trong rừng.

Bất quá, Từ Chiêu vốn ham mê binh khí, điều đầu tiên nàng làm khi tiếp nhận một món binh khí mới chính là kiểm tra tổng thể nên đã sớm phát hiện có điểm bất thường. Khóe miệng khẽ nhếch lên một đường cong tuyệt mỹ, cười trên lưng Ô Vân tiến thẳng vào trong. Ánh mắt sắc bén bắn ra từ phía quan sát động tĩnh xung quanh, một tay không ngừng lấy y phục chà xát, làm nóng dây cung.

“Các người tưởng hàng ngày ra chỉ biết lau chùi binh khí chắc. Bỏn tiểu thư còn rèn ra một thanh tuyệt kiếm rồi đây”. Mấy thứ này quả thật không làm khó được nàng.

Ánh mặt trời le lói xuyên qua các tán cây, chiếu xuống gương mặt nàng, trông mắt nhờ ánh nắng mà rực sáng, tản ra từng tia cơ trí.

Nàng đưa tay đặt lên cổ Ô Vân vỗ nhẹ: “Bảo bối, đều là động vật với nhau, ngươi xem chỗ nào có vài con vật dễ bắt a”.

Ô Vân dậm chân, đi quanh một hồi rồi bất ngờ dừng lại, nhắm vào một phương hướng mà lao đi. Vó ngựa tung lên, càng chạy lại càng tiến sâu vào trong rừng, tán cây rậm rạp che kín bầu trời khiến cho ánh nắng không thể xuyên tới, trở nên có chút âm u.

Mới chạy đi chưa lâu, Từ Chiêu cảm giác không khí đã thay đổi hẳn, mang theo một cỗ nguy hiểm khó đoán. Nhắm mắt nhắm mũi để Ô Vân đưa đi, cuối cùng thấy tốc độ đã thả chậm lại nàng mới hé mắt nhìn lên.

Không nhìn thì thôi, vừa mở mắt Từ Chiêu không khỏi hoảng sợ cắn chặt môi: “Ô Vân ngươi là muốn tạo phản phải không?”.

Nó cư nhiên mang nàng vào rừng sâu núp mạng cho mình hổ. Con thú thấy có kẻ cả gan dám tiến vào địa bàn của nó thì gầm lên một tiếng dữ tợn. Chim muông bị kinh động, bay tán loạn trên bầu trời lại tạo nên một cảnh tượng chết chóc đáng sợ.

Lạc Vân vừa giương cung bắn về phía một con nai, bất ngờ bị tiếng gầm làm cho giật mình, tên phóng đi lại cắm vào mặt đất. Thấy con mồi đã ở ngay trước mắt còn để chạy mất, nàng ta lập tức phi ngựa đuổi theo, trong lòng cũng khẩn trương: “Nghe chừng dã thú cũng đang ở gần đây. Ta phải nhanh lên mới được”.

Bên này Từ Chiêu còn đang run lập cập, trong đầu không khỏi xối tung lên nhớ lại vài kiến thức lẻ tẻ nàng biết được để sinh tồn trong rừng. Gặp mãnh thú không được tỏ ra yếu thế bỏ chạy sẽ càng khiến chúng muốn đuổi theo, ngược lại, càng phải tỏ ra hùng hổ đáng sợ để chúng thấy khó mà lui. Nghĩ vậy, Từ Chiêu hạ quyết tâm, lấy một hơi gào ầm lên, tay chân múa loạn.

Chẳng ngờ, con hổ không những không theo dự đoán của Từ Chiêu mà còn như thật sự bị chọc giận, giương ra nanh vuốt, thủ thế muốn vồ lấy Ô Vân. Thứ phản tác ấy thức thòi, quay đầu phi nước đại xông thẳng ra ngoài. Từ Chiêu trên lưng ngựa chao đảo một hồi, miệng vẫn không ngừng la oai oái.

Rốt cuộc cũng chạy ra đến ngoài bìa rừng nhưng càng chạy, con hổ phía sau lại càng như sôi máu, gầm lên đuổi sát phía sau. Từ Chiêu nắm chặt dây cương, trong lòng có sợ hãi nhưng vẫn cố giữ bình tĩnh, một tay tiếp tục chà xát dây cung.

Người trên đài tập trung chờ đợi, cuối cùng lại đợi được bóng dáng tuyết mã đi ra từ trong rừng, dưới đất còn kéo lê một nai. Đám thiên kim cùng Giang Mẫn Tuyết nhìn thấy thì không ngừng vui vẻ hét lớn.

Lạc Vân từ đằng xa không nhìn thấy tung tích Từ Chiêu thì khóe miệng trào ra tia đắc ý. Mặt khác, có vài nam nhân không thấy nàng thì lại nhủ chặt mày, có chút lo lắng.

Yến Lân đưa mắt ra hiệu cho thủ hạ, hẳn hiểu ý lĩnh mệnh, xoay người rời đi. Nhưng còn chưa đi được mấy bước thì toàn trường đua đã bị một âm thanh dã thú gầm vang làm cho chấn động.

Mới chỉ nghe tiếng, còn chưa hiểu ra chuyện gì thì đã không ít người hoảng sợ, chân đứng không vững, run rẩy ngã sang một bên. Ngựa của Lạc Vân cũng bị kinh sợ, lồng lên như muốn hất ngã nàng ta.

Đúng lúc này, Từ Chiêu cười Ô Vân phi thân lao ra từ trong rừng, tốc độ kinh người, nhìn qua cũng chỉ như quỷ ảnh nhảy múa. Bảo mã chưa trưởng thành nhưng quả thật là bất phàm.

Kinh ngạc còn chưa qua, người nào người nấy lại thêm một phen sợ hãi. Sát ngay phía sau nàng lại là một con mãnh hổ, thân cao cũng tới hơn năm thước, nanh vuốt dựng lên như muốn vồ lấy con mồi trước mặt.

Thị vệ toàn trường đua đều khẩn trương, tay lăm lăm cung tên, dàn thành một hàng. Từ Chiêu thấy tình cảnh trước mắt, liếc nhìn con hổ đang đuổi sát ngay phía sau, ánh mắt nàng hơi đảo, mang theo một cỗ nguy hiểm khác thường: “Đáng chết, các người là muốn giết hổ hay muốn bắn ta thành con nhím đây?”.

Thời khắc này, nàng tung mình, xoay người ngồi ngược lại, mặt đối mặt với con mãnh thú phía sau trong khi Ô Vân vẫn không ngừng tung vó lao về phía trước, không hề có dấu hiệu sẽ chậm lại.

Toàn trường đua lại hốt hoảng hút một ngụm khí. Hai bóng người xẹt qua, Yến Bạch đang đà muốn chạy tới cứu Từ Chiêu thì lại thấy Yến Lân bên cạnh cũng động. Hấn cắn răng đứng lại, nhìn một thân tử y phi thân lên. Trái tim đập loạn, chỉ chăm chăm nhìn một màn này. Cung thủ thấy người lao lên là Thái tử thì liền dừng động tác.

Thần ánh Yến Lân nhanh tới nỗi nhiều người còn đang mãi chú ý phía này, không nhìn ra có người chạy tới ứng cứu nên vẫn tiếp tục bàn tán.

“Bảo mã kia chính là cực phẩm, cư nhiên có thể dẫn trước cả con hổ lớn như vậy”.

“Đưa nhò kia điên rồi, lúc này ngã ngựa thì chỉ có đường chết. Nhất định con mãnh thú kia sẽ vồ lấy nàng ta mà cắn xé”.

“Các người nhìn xem, nàng ta ngồi ngược lại nhưng không có ngã”.

Định thần nhìn lại, mọi người mới “Ồ” lên, thì ra Từ Chiêu đã sớm quán chặt dây cương quanh thân nên mới không ngã ngựa. Ô Vân tuy bị đuổi giết nhưng từng bước vẫn ổn trọng nhịp nhàng, nếu là con ngựa khác thì hẳn đã sớm điên loạn mà lồng lên, cũng chính là tuyết mã của Lạc Vân bây giờ.

Con hổ càng đuổi tới càng hăng máu, những bắp thịt siết chặt, cong người vồ lên, chỉ cần một cái táp của nó cũng đủ giết chết Từ Chiêu.

Yến Lân tuy võ công thâm sâu khó lường, nhưng khoảng cách vẫn quá xa mà mọi thứ diễn ra lại chỉ như một cái chớp mắt.

Một tiếng hồ gầm vừa vang, máu tươi bắn lên tung tóe.

Bạn đang đọc truyện *Vi Sư Tới Đón Người, Vi Sư Sơ Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Ta muốn bảo hộ Mục gia

Người nào chứng kiến cảnh tượng này cũng như chết lặng. Khoảnh khắc con mãnh hổ chồm lên vồ lấy Từ Chiêu, tận mắt chứng kiến một người đang sống sờ sờ trong nháy mắt sắp bị xé nát, trái tim của bọn họ như bị tóm chặt lấy, nhấc lên tới tận cổ họng.

Một khắc này, Từ Chiêu cắn môi, dùng cung tên, một đầu tì vào yên ngựa lấy điểm tựa. Sức nặng dùng tay không thì không thể nào kéo căng được dây cung. Ánh mắt hần lên một tia kiên định nhìn chăm chăm con hổ trước mặt, có chết cũng không sờn, vất vả kéo cung khiến nàng trở nên bức bối, gần từng tiếng: “Các người tưởng suốt mấy năm qua bàn tay ta chỉ để thêu thùa, gảy đàn chắc? Tưởng ta cầm binh khí chỉ để chơi chắc? Tưởng ta gánh nước leo thác là chuyện đùa chắc? Người Mục gia là để các người khi dễ chắc?”.

Giữa tình cảnh nước sôi lửa bỏng, Từ Chiêu còn không thèm giữ sức mà gào ầm lên. Nam tử đứng khuất sau cánh rừng nhích khóe miệng, ái ngại rên rì một tiếng: “Thì ra là để bụng ta nha. Đồ nhỏ nhen”.

Từ Chiêu kêu gào như sắp đứt hơi, cùng lúc con mãnh hổ lại gầm lên một tiếng, cong người chồm lên. Nàng dứt khoát lấp tên, một chân đạp thẳng lên cánh cung, cả hai tay nắm lấy dây cung, dùng sức lực toàn bộ cơ thể mà kéo căng ra.

Lạc Vân bị ngã ngựa nhưng tận mắt chứng kiến cảnh tượng diễn ra ngay gần mình mà hoàn toàn quên đi đau đớn, đăm đăm nhìn một trận sinh tử này. Hàm răng cũng không khỏi cắn chặt, cả người cứng đờ nằm trên mặt đất.

Nàng ta đến giờ phút này cũng chỉ muốn làm cho Từ Chiêu bẽ mặt, chứ không hề muốn lấy mạng nàng. Cảnh tượng nữ hài dùng hết sức bình sinh, khó nhọc kéo cung tên lại như cái tát đập thẳng lên mặt Lạc Vân, trong đầu cũng chính là âm thầm gào thét dữ dội thay Từ Chiêu: “Phải được, nhất định phải căng được dây cung”.

Từ Chiêu đã gần như là nằm hằn ra trên lưng ngựa, cổ sức điều chỉnh cung tên, toàn thân gồng cứng tới nổi mặt đỏ gay gắt, ngón tay lộ ra từng khớp xương trắng, trong đầu là đang thâm tính toán: “Chưa được, phải gần thêm một chút nữa”.

Nhưng lúc này tốc độ của Ô Vân đã đạt tới ngưỡng khó mà đuổi kịp, nàng cũng không thể tiếp tục để mãnh hổ đuổi tới tận trường đua được. Tay chân đã chặt cứng không thể động, hoàn toàn không còn cách nào khác, Từ Chiêu tựa đầu lên cổ Ô Vân, miệng chỉ còn nước thì thào: “Ô Vân, chậm lại”.

Một lời như vậy lại khiến con ngựa nghe ra, thật sự thả chậm đi vài nhịp. Tuy là biến chuyển rất nhỏ nhưng nhìn từ xa ai cũng có thể thấy rõ con ngựa quả nhiên chậm lại, khoảng cách giữa Từ Chiêu và mãnh hổ lại bị rút ngắn. Toàn bộ người trên đài đều đứng bật dậy, vài vị thiên kim tiểu thư bị dọa cho kinh sợ còn cứ thế mà ngã đi.

Trái tim vài người vô thức nảy lên, Yến Lân nhìn một màn này, toàn thân tỏa ra sát khí nồng đậm. Từ khoảng cách quá xa, không nắm chắc nhưng vẫn muốn đánh một chuông về phía con hổ kia. Tay còn chưa kịp vung lên thì đã thêm một lần kinh ngạc.

Từ Chiêu nhắm đúng thời khắc này, dùng hết sức lực nàng có được mà kéo. Chỉ nghe một tiếng “vút”, tên rời cung, uy lực đến kinh người. Tiếng gầm chưa kịp dứt đã bị một mũi tên này cắt đứt, đâm xuyên ngay cổ họng, bắn ra phía sau, mạnh mẽ tới mức vẫn đủ sức găm thẳng xuống đất.

Toàn trường lặng ngắt như tờ, sau đó là một trận hồ vang rung chuyển. Trái tim bị treo ngược hồi lâu nay đã rơi cái “bịch” trở lại lòng ngực.

Một trận sinh tử vừa qua đi, khiến cho ai nấy cũng mừng rỡ, khóe mắt đỏ lên, đưa tay vuốt ngực.

Từ Chiêu bị bật ngược lại nên ngã sang một bên, dây cương vẫn buộc chắc quanh người, thân mình như một cái bao bị Ô Vân treo lủng lẳng.

Yến Lân lúc này mới kịp tới nơi, gấp gáp ôm lấy nàng, cười trên lưng Ô Vân chạy trở về.

Cả đám người chạy ra xem xét tình hình, nhìn một lượt từ trên xuống dưới, tuy không thấy có bất kỳ thương tích nào nhưng nghĩ hẳn là Từ Chiêu cũng bị kinh hoàng một phen, nhưng nào ngờ lại nghe được một câu nàng nói với Yến Lân: “Vây là tới nay có thịt hổ ăn rồi”.

Toàn trường đua tròn trắng mắt kinh ngạc. Yến Bạch là người có phản ứng đầu tiên, mặt hần đen như than, tiến lên nắm cổ áo Từ Chiêu, đoạt nàng từ tay Yến Lân, xoay tới xoay lui: “Nha đầu ngươi điên rồi sao? Bảo ngươi chỉ cần bắt được động vật nhỏ thì liền trở về. Ngươi đây là muốn chết?”.

Đám người xung quanh thấy Yến Bạch lớn tiếng thì cũng buông vài câu hòa hoãn: “Tam hoàng tử đừng nóng giận. Cũng may Mục tiểu thư không có việc gì”.

“Nàng tuy còn nhỏ tuổi nhưng kỳ nghệ lại xuất sắc như vậy, hơn nữa tài bắn cung có thể nói là đã cho chúng ta rửa mặt một phen”.

Vừa nhắc đến chuyện bắn cung, sắc mặt của cả ba người Từ Chiêu, Yến Lân cả Yến Bạch khê tối.

Đúng lúc Lạc Vân vừa được riu tới nơi, Từ Chiêu không nhanh không chậm nói: “Nếu không phải bộ cung tên đó được thay thế thì cũng không thể phát ra uy lực lớn tới vậy. Nói sao thì cũng phải cảm tạ người nào đã giúp ta chuẩn bị”.

Nghe lời nàng, ai nấy cũng tỏ ra nghi hoặc, Yến Lân khẽ phát tay liền có một thị vệ đem bộ cung tên khi nãy trình lên. Nhìn qua cũng đủ thấy chất liệu dây cung là loại nào, có người không nhận được, giật mình nói: “Đây chẳng phải loại dây gân rất cứng sao? Làm sao một tiểu cô nương có thể sử dụng được”.

Ánh mắt mọi người đều đổ dồn lên người Từ Chiêu, thân hình nàng nhỏ nhắn lại có thể có nhiều sức lực tới vậy?

Lạc Vân một bên nuốt khan, không muốn thu hút sự chú ý của mọi người, liền tỏ ra suy nhược rồi đi trước. Từ Chiêu khẽ nhủ mảy, nhìn theo thân ảnh của nàng ta, ánh mắt thâm thúy, không nhìn ra là vui hay buồn.

Sau ngày hôm đó, khắp Kinh thành lại vang lên lời bàn tán Mục gia Mục tiểu thư tuy là nữ tử, tuổi còn nhỏ nhưng thân thù phi phạm. Cưỡi ngựa bán cung đều thành thực, một thân một mình giết chết mãnh hổ cao hơn năm thước. Hơn nữa lại rất được Thái tử Yến Lân đề mắt tới, từ lâu đã ban cho bảo mã tiền công mà cả Đại Minh cũng chỉ có hai con,...

Người nào người nấy nghe được tin này thì đều tròn mắt há miệng, không tin nổi vào tai mình, một tiểu cô nương thì làm sao có thể giết được cả mãnh hổ. Chẳng nấy chốc mà lời bàn tán đã lan ra toàn bộ Kinh thành, đến cả đứa trẻ ba tuổi cũng biết tới chuyện này.

Từ Chiêu ở trong phòng, ngồi bên cửa sổ, chống cằm nhìn trời, bên tai nghe những điều Tiểu Nhan vừa báo, nàng thờ dài một hơi: “Nhan tỷ, khắp Kinh thành đang bàn ra tán vào về muội sao?”.

“Phải, bất quá đều là tin tốt. Muội đừng lo lắng”.

“Muội không lo cái đó. Ý muội là hiện tại họ đều gọi muội là tiểu thư tướng phủ rồi”.

Tiểu Nhan nghiêng đầu khó hiểu: “Phải, có gì không đúng sao?”.

Tiếng thờ dài của Từ Chiêu càng thêm nặng nề: “Mục gia, thật sự lên đài rồi”. Trầm ngâm suy nghĩ một hồi, nàng đứng dậy, bước tới trước thư án viết một phong thư sau đó đưa cho Tiểu Nhan: “Tỷ tỷ giúp muội chuyển phong thư này về cho phụ thân. Nhớ, nhất định phải là tuyệt mật, trao tận tay người. Kể cả Yến Lân cũng không được biết”.

Tiểu Nhan vừa nhận thư, ánh mắt có điểm ngưng trong, lập tức quay người ra ngoài, tự mình sắp xếp chuyện này. Chỉ còn lại Từ Chiêu ngồi một mình trong phòng, đi tới giá sách đằng sau, tùy tiện lấy ra một quyển sổ, bên trong toàn bộ là bút tích của Từ Chiêu. Đặt cuốn sổ lên bàn, Từ Chiêu mặt không chút biểu cảm bắt đầu nhắc bút.

Không biết nàng đóng cửa ngồi trong phòng viết cái gì, chỉ biết lúc đặt bút xuống là đã qua năm ngày. Suốt mấy ngày đó, Từ Chiêu không bước chân ra ngoài lấy một lần, mọi chuyện cơm nước đều do Tiểu Nhan lo liệu. Đến cả Yến Lân tới tìm nàng cũng bị nàng đem lý do đang nghiên ngẫm thi thư ra để từ chối. Yến Bạch có lúc còn suýt xông vào tận trong phòng lôi nàng ra nhưng may là có Tiểu Nhan khuyên giải.

Từ Chiêu nhìn một lượt cuốn sổ đã kín chữ rồi thông thả cất trở lại giá sách. Nàng đứng dậy vươn vai vài cái rồi hỏi Tiểu Nhan: “Tỷ tỷ, vẫn chưa nhận được hồi âm của phụ thân?”.

Tiểu Nhan gật đầu: “Thông thường truyền tin tức hành hấn cũng phải tới rồi”.

“Dù sao cũng là chuyện cần tính toán kỹ lưỡng, có thể ngày một ngày hai chưa quyết định được. Muội lại không phải là hồi ý phụ thân. Người có hồi âm thế nào thì muội vẫn phải làm”.

Thời khắc này Từ Chiêu thật sự rất nhớ nhà, bất quá nàng vẫn một thân một mình lưu lại Kinh thành mà không trở về sở dĩ có một chuyện nàng nhất định phải chuẩn bị cho tốt.

“Tiểu Nhan, cùng muội tới chỗ Cao Lỗ một chuyến”. Lần này hai người không cưỡi ngựa mà cùng ngồi kiệu rời đi. Khi trước kiệu của Từ Chiêu đều là do Yến Lân đưa tới, nàng lại không phải người thích phô trương cho nên đã sớm đổi sang một cái khác đơn giản hơn, ra đường cũng không quá bắt mắt.

Vừa thấy Từ Chiêu bước vào xường rên, Cao Lỗ lập tức vui vẻ ra nghênh đón: “Nha đầu người mấy ngày nay không thấy tăm hơi đâu. Cả thành đều đang bàn tán không ngớt làm ta cũng hiếu kỳ nha”.

“Qua mấy ngày rồi mà vẫn còn như vậy sao? Kinh thành này thật không yên ổn mà”.

“Chuyện là lưng đến vậy không thể ngày một ngày hai mà yên được. Người thật sự đã giết một con mãnh hổ sao?”.

“Cũng nhờ may mắn”.

Cao Lỗ tròn mắt: “Nha, vậy một đại hán như ta chắc cũng phải bá người làm sư phụ rồi”.

“Lão không cần vội, ta không có ý thu đồ đệ. Hôm nay tới đây là có chuyện muốn bàn với lão”.

Thấy Từ Chiêu tuy vẫn vui vẻ cười nói nhưng thần thái lại có chút biến chuyển, Lão Cao cũng thôi không tán chuyện, nhanh chóng ngồi xuống.

Từ Chiêu lấy từ trong lòng ra một cuốn sổ dày cộp đặt lên bàn, Lão Cao lật giở nhìn qua vài trang thì lập tức chăm chú, không nói gì mà chỉ tập trung xem xét.

Sau một hồi, Lão ngẩng lên nhìn Từ Chiêu, bàng hoàng hỏi: “Đây toàn bộ là người viết”.

Nàng gật đầu: “Phải. Trong đó không chỉ có một mà có rất nhiều tuyệt kỹ chế tác khí cụ, đao thương kiếm khí gì cũng đều có cả. Thậm chí là cả những thứ lão chưa từng nghe bao giờ nhưng uy lực tuyệt đối đáng sợ. Chỉ cần hoàn thiện, xuất ra một món thôi cũng đủ làm chấn động cả thiên hạ rồi”.

Quả thật mấy ngày qua nàng trốn trong phòng cũng để viết ra được thứ này, tất cả đều là sơ lược tạo ra nhiều món vũ khí ở hiện đại.

Lão Cao cầm cuốn sách trên tay, có chút sững sờ: “Vậy người cho ta xem thứ này là có ý gì?”.

“Chính là cần lão giúp ta làm ra chúng”.

“Người cần những thứ nguy hiểm này làm cái gì?”.

Từ Chiêu thần nhiên đáp: “Đương nhiên là để kiếm tiền”.

Lão Cao nghe xong thì há hốc mồm: “Người điên rồi, mới từng này tuổi mà người cư nhiên dám kiếm tiền bằng mấy thứ này. Tướng phủ nhà người thiếu bạc sao?”.

“Bạc thì đương nhiên không thiếu. Nhưng Lão Cao, thứ ta muốn thu về lại không chỉ có bạc”.

Cao Lỗ nghe Từ Chiêu nói mà đầu có chút loạn, đã sớm bị nàng quay cho đảo điên. Còn đang cảm thấy mông lung thì lại nghe nàng nói tiếp: “Thứ ta muốn thu về là địa vị, là thế lực mà không kẻ nào dám phạm”.

Toàn thân nàng như tán ra ánh hào quang rực rỡ, từ dung mạo cho đến khí chất thanh thuần, thoát tục, mắt lóe tinh quang, thần sắc kiên định như núi. Tuy không hề phù hợp với thân ảnh nhỏ nhắn nhưng lại khiến cho người ta không thể rời mắt, cảm giác có một loại tín nhiệm nói không nên lời.

Nhìn thấy được quyết tâm trong mắt nàng, lúc này Cao Lỗ mới thảm thán thương: “Chỉ là một tiểu cô nương mà lại có tham vọng tới vậy. Đến đại nam nhân có đôi khi cũng không thể sánh bằng. Không biết đợi thêm vài năm nữa còn có thể làm ra những chuyện kinh thiên động địa gì nữa đây”.

Ông cẩn thận đặt lại cuốn sổ trước mặt Từ Chiêu, hào sảng nói: “Chuyện mà cả đời Cao Lỗ có thể làm được chính là để tạo những thứ như vậy. Bất quá, tại sao ngươi lại muốn làm chuyện này. Ngươi có biết một khi đã dẫn thân vào thì không còn đường quay đầu không?”.

“Cái đó đương nhiên ta biết, nhưng ta chính là chấp nhận. Lão Cao, ta tin tưởng lão nên mới nói cho lão chuyện này. Mục gia từ ba đời nay đều có quan hệ mật thiết với Hoàng thất, nhưng quan trường xưa nay đâu phải nơi tốt đẹp gì. Lão đã kinh qua thể sự tới mấy chục năm hẳn là cũng hiểu. Mục gia nay đã trở thành tướng phủ, tay nắm trọng binh, cũng có nghĩa là đã lún sâu vào hồ nước đục này rồi. Chỉ cần sơ sẩy một chút, không đủ cẩn thận, khôn khéo thì không biết chừng sẽ bị người ta vu hại. Ta chính là muốn, sau này dù có bất cứ biến cố gì, phụ mẫu ta vẫn sống khỏe, ca ca ta vẫn được bình an, Mục gia tuyệt đối không dỏ”.

Từ Chiêu càng nói, ánh mắt càng trở nên sáng rực như muốn thiêu đốt tâm can, nằng dưng lại, lấy một hơi rồi tiếp tục: “Để trở thành chỗ dựa vững chắc cho Mục gia, ta nhất định phải dựng lên thế lực hùng mạnh nhất. Chính vì vậy ta mới tới cầu lão chuyện này”.

“Tấm lòng của ngươi Cao Lỗ hiểu được. Đừng nói ngươi cầu ta, giữa chúng ta không có hai chữ cầu nê”.

“Hào hán. Có lời này của lão Từ Chiêu ta vững tâm rồi”.

“Nói vậy, ngươi đã có chủ ý?”.

“Phải, chính là những thứ này”, nàng đặt tay lên cuốn sổ trước mặt: “Lão biết không? Không có vị đế vương nào là không tham vọng, bọn họ ngoài miệng thì nói muốn để cho dân chúng an cư lạc nghiệp nhưng thực chất thứ họ muốn nhất chính là quyền lực. Có quyền lực muốn làm gì mà chẳng được, vậy nên mới có chuyện đem quân đi xâm lược, không ngừng đánh chiếm lãnh thổ, thu tóm các nước láng giềng, bắt phải cúi đầu xưng thần. Muốn như vậy thì bọn họ cần gì? Cần binh lực hùng mạnh. Kẻ nào mạnh hơn thì kẻ đó sẽ có nhiều phần thắng hơn, không phải sao. Với những khí cụ mà chỉ mình chúng ta mới có thể làm ra, lão thử nghĩ xem, sẽ có bao nhiêu vị đế vương muốn có được chúng?”.

Cao Lỗ hai mắt bắn ra tia sáng khác thường, hồi lâu mới thốt ra một câu “Ngươi thật sự là tiểu cô nương sao?”.

Nàng khẽ cười: “Không sai. Lão cũng không phải người đầu tiên hỏi ta câu đó... Chuyện này can hệ không nhỏ, lão trước cứ suy nghĩ cho thấu đáo rồi trả lời ta cũng không muộn”.

Nói rồi, nàng cũng lập tức cáo từ rồi đi.

Bóng chiều nhuộm hồng cả một góc trời, phù xuồng bóng lưng nhỏ bé nhưng kiên định của Từ Chiêu lại khiến cho người ta có cảm giác cô tịch.

Lên kiệu hồi phủ, Từ Chiêu một bên nhắm mắt dưỡng thần, Tiểu Nhan bên cạnh lại thấp thòm, muốn nói lại thôi.

Từ Chiêu cảm nhận được người bên cạnh không yên, nhẹ giọng nói: “Tỷ muốn nói gì thì cứ nói, từ bao giờ lại có một mặt khó xử như vậy với muội?”.

“Từ Chiêu, muội thật sự muốn làm lớn vậy sao? Đây,... chính là tự đem mạng mình ra đặt cược rồi. Động đáu không động lại trực tiếp đồng tới binh quyền, muội nghĩ bọn họ chịu bỏ qua kẻ có khả năng đe dọa tới hoàng quyền sao?”.

Nàng nghe xong thì khẽ cười, trấn an Tiểu Nhan: “Vậy thì muội sẽ cược ván này. Tỷ đã thấy muội thua bạc bao giờ chưa?”.

Mây vẫn nhú chặt, Tiểu Nhan một bên khoanh tay, nhìn Từ Chiêu một dạng ngà ngón thì có chút bực dọc: “Muội mới bao nhiêu tuổi, sao lại có thể ngông cuồng như vậy? Chuyện này cũng không tới lượt muội lo. Còn nữa, muội tới tìm cái tên Cao Lỗ kia làm cái gì? Hắn cũng chỉ là một thợ rèn, tài nghệ cũng gọi là hơn người nhưng tới ngày không uống rượu thì cũng bài bạc. Loại người như vậy sao có thể tin tưởng giao cho trọng trách được”.

Từ Chiêu đưa tay vén rên, chống cằm nhìn đường xá đông đúc, trầm giọng nói: “Tiểu Nhan, khi này tỷ có thấy Lão Cao say sao?”.

“Không có”.

“Ta cũng thích đánh bạc, tỷ cũng cho ta là người kém cỏi sao?”.

“Làm sao so sánh được”.

“Tại sao lại không? Lão Cao thích uống rượu, muội chưa đến tuổi nên chưa uống. Lão Cao thích đánh bạc, còn muội chính là ham mê từ nhỏ. Tỷ thấy chúng ta khác nhau sao?”.

Tiểu Nhan lạnh giọng: “Nhưng ta cũng không thấy các người giống nhau chỗ nào”.

“Một kẻ có tài, am hiểu nhân sinh nhưng không thích chốn thị phi phù phiếm. Nguyên ý lang bạt nay đây mai đó, sống thoải mái theo ý mình, không ràng buộc, không e sợ. Tỷ thấy khác sao? Có khác thì chính là Mục gia bị đẩy vào hồ nước đục, Từ Chiêu không thể chống mắt đứng nhìn. Nếu không, muội cũng muốn giống Lão Cao, sống một đời tự do tự tại”.

Nghe nàng nói, Tiểu Nhan cứng họng. Không phải nàng không nhìn ra, Lão Cao tuy ngoài mặt thì tỏ ra bất cần nhưng thực chất lại là người ôn trọng, có đầu óc, thâm sâu khó lường nhưng đầu sao vẫn là người ngoài. Nàng khó lòng tin tưởng.

Trong đầu còn đang nghĩ loạn, lại nghe Từ Chiêu từ tốn nói một câu: “Nhan tỷ, dùng người thì phải tin người. Không tin thì đừng dùng”.

Tiểu Nhan ngược mắt nhìn, ánh chiều len qua khe cửa chiếu lên một nửa gương mặt của Từ Chiêu, con ngươi sâu thẳm lại đang chăm chú nhìn dòng người tập nập. Trong lòng không khỏi rung lên một tiếng chuông nhỏ: “Chiêu nhi có lẽ là lớn thật rồi”.

Hai người im lặng ngồi trong kiệu, cuối cùng Từ Chiêu buồn ngủ thiếp đi, Tiểu Nhan nhẹ nhàng chỉnh lại tư thế giúp nàng, để nàng tựa đầu vào vai mình.

Đến tận cửa phủ cũng không muốn đánh thức Từ Chiêu, trực tiếp ôm luôn nàng vào trong.

Vừa đi qua đại sảnh lại phát hiện có người đang ngồi, một thân y phục dạ hành nhưng lại càng làm nổi bật lên mái tóc bạc trắng tùy ý xỏa ra. Ánh mắt âm u quen thuộc khẽ quét, thông thả nhấp một ngụm trà.

Bạn đang đọc truyện *Vì Sự Tới Đón Ngươi*, *Vì Sự Sợ Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31: Hồng Bảo Kiếm Các

Tiểu Nhan còn đang bận ôm Từ Chiêu nhưng vẫn khẽ cúi đầu có lẽ. Mục Từ thấy người cần gấp hiện đã ngoan ngoãn đi gấp chu công thì khẽ nhếch khóe miệng, ánh mắt gian xảo nổi hừng trên chọc. Chén trà trong tay đặt mạnh xuống bàn phát ra âm thanh chói tai khiến cho người nào đó giật mình tỉnh giấc, thẳng tắp lần từ trên tay Tiểu Nhan xuống. Mông nhỏ tiếp đất có chút đau, Từ Chiêu kêu lên “ai ư” một tiếng.

Mất hạnh nheo lại, dáo dác tìm kiếm nơi phát ra âm thanh khó nghe khi nấy. Bất gặp ánh mắt chứa đầy tà khí cũng đang nhìn mình, gió đêm thổi qua làm Từ Chiêu rung mình một cái, da gà trên người lại thi nhau nổi lên.

Đứng dậy phui phui quần áo, mang giọng điệu nũng nịu rót vào tai: “Gia gia thật kỳ cục. Chiêu nhi còn đang mơ đẹp nha”.

“Nửa đêm ta không ngủ được, nhìn người ngủ ngon lành như vậy lại có chút đồ kỵ”.

Từ Chiêu quắc mắt: “Gia bằng này tuổi sao lại nhỏ nhen như vậy?”.

“Nói ta nhỏ nhen. Hừ, hôm nay quyết định của ta chính là phụ thuộc vào biểu hiện của nha đầu người”.

“Quyết định? Gia gia muốn định đoạn chuyện gì vậy?”.

“Không phải mới gửi đi một phong thư cho lão gia sao? Biết người sớm quên như vậy ta thà không tới”.

“Ta không nhận được hồi âm của phụ thân, ra là đã truyền tin cho người”.

“Chính là như vậy, chuyện người muốn làm, ta có thể thay lão gia cho người một đáp án”.

“Phụ thân, ... không nói thêm gì nữa sao?”.

Mục Từ nhìn Từ Chiêu, khóe miệng câu lên một nụ cười trừu mến: “Nói nhớ người”.

Sống mũi Từ Chiêu có chút cay, vành mắt ngay lập tức đỏ lên, lông mày ngập nước, cúi đầu xấu hổ, phụng phịu nói: “Vậy mà phụ thân cũng không đến thăm ta”.

“Nha đầu, ai nói người ham chơi, muốn tới Kinh thành cho bằng được. Hiện tại phụ nhân cùng lão gia chắc cũng đang trên đường tới biên quan rồi”.

“Tới thăm ca ca sao? Chiêu nhi cũng muốn. Chiêu nhi còn một vật muốn mang tới cho Từ Hàm nữa”.

“Tình hình biên cảnh cũng không còn nhiều lo ngại. Lão gia hẳn chỉ lưu lại đó khoảng một năm sau đó sẽ trở về Bạch thành. Còn Từ Hàm sẽ hồi Kinh, tới lúc đó hẳn đem người cùng trở về cũng không muộn”.

“Ra là đã vạch sẵn đường đi nước bước từ lâu, vậy mà cũng không báo với ta một tiếng”. Từ Chiêu giận dữ, vừa nói đến đây lại như hiểu ra chuyện gì đó, hai mắt chợt lóe, trong lòng khắp khởi mừng thầm “Gia gia báo ta lưu lại một năm. Chẳng phải là ngầm đồng ý để ta ở đây bắt đầu mở ra thế lực mới sao?”.

Mục Từ nhìn sắc mặt Từ Chiêu có biến đổi rõ rệt thì khẽ cười: “Tốt, xem ra là đã hiểu. Từ Chiêu, người có ít nhất một năm. Chuyện người muốn làm cũng đã ghi rõ trong thư nên ta không cần hỏi nhiều, bất quá vẫn có chuyện ta đang thắc mắc”.

“Gia gia cứ nói”.

“Hôm nay ta đến đây, đúng theo ý nguyện của người, là không để cho Thái tử biết. Nhưng ta không hiểu, tại sao người lại không muốn để hắn biết?”.

Vừa nhắc tới chuyện này, gương mặt đang còn hớn hở của Từ Chiêu lại khẽ trầm xuống, đắn đo một hồi rồi hỏi ngược lại Mục Từ: “Gia gia tới giờ phút này là Mục Từ hay là Từ công công?”.

Ánh mắt sắc bén của Mục Từ nhìn Từ Chiêu có chút chần động, nếu nói về tuổi tác đương nhiên lời này của nàng chính là hỗn xược. Nhưng luận về thân phận thì lại mang một hàm ý hoàn toàn khác.

Mặc dù lấy thân phận công công, tiến cung phò tá Thái tử nhưng xuất thân của ông là từ Mục gia, nếu xét trên dưới thì đáng lý ra Mục Từ còn phải cúi đầu gọi Từ Chiêu một tiếng tiểu chủ tử. Cho đến giờ nàng vẫn gọi ông một tiếng “gia gia” chính là coi trọng ông.

Hỏi một câu này, chẳng lẽ là đang nghi ngờ lòng trung của Mục Từ. Chỉ cần là kẻ có chút đầu óc, nghe qua cũng hiểu được ý tứ này.

Ông trầm giọng: “Ta đương nhiên là Mục Từ, là người họ Mục”.

Từ Chiêu khẽ kéo khóe miệng: “Không phải Chiêu nhi không tin nhiệm người mà Chiêu nhi chỉ muốn làm rõ một chuyện. Từ công công đương nhiên trung với Thái tử điện hạ. Còn Mục Từ, là người Mục gia. Từ khi nào chuyện của Mục gia chúng ta lại cần phải báo với một người ngoại tộc?”

Không phải Chiêu nhi không tin Yến Lâm, thứ mà Chiêu nhi không thể tin chính là Hoàng quyền. Tự cổ chí kim có gì khó đoán bằng lòng dạ đế vương.

Hôm nay ta chỉ muốn ngài hiểu rõ đâu là chuyện của Mục gia, đâu là chuyện của nhà họ Yến”.

Những lời có thể nói là đại nghịch bất đạo của nàng lại có sức nặng như sấm rền, âm i nhưng đầy uy lực, khiến không khí trong phòng căng thẳng đến cực điểm. Không chỉ có Mục Từ cùng Tiểu Nhan mà ngay cả toàn bộ âm vệ nghe được những lời này đều bị chần động. Không khỏi nuốt khan một tiếng, đưa mắt nhìn chăm chú thân ảnh nhỏ nhắn giữa đại sảnh kia. Kẻ nào cũng bị khí thế cao cao tại thượng của nàng bức cho tim đập loạn.

Phàm là người Mục gia, nghe được những lời này thì trong lòng không khỏi sôi trào, nguyện tôn nàng một tiếng “chủ tử”.

Mục Từ đứng bật dậy, thân như quỷ ảnh, trong một cái chớp mắt đã tới trước mặt Từ Chiêu, chấp tay cúi đầu làm một cái lễ: “Mục Từ hổ thẹn”.

Chỉ sau một đêm này, tài vật cứ thế âm thầm chuyển vào trong phủ, thần không biết quỷ không hay. Tiểu Nhan cùng mấy quân sự bận tới nỗi không còn biết đâu là ngày, đâu là đêm. Cùng lúc đó, Cao Lỗ bí mật rời Kinh chuyển tới một trang viên rộng lớn nằm trong sơn cốc hiểm trở, mang theo cả phần còn lại của khối thiên thạch.

Mới qua hơn một tháng, toàn bộ sơn cốc như trở thành cấm địa, cao thủ, âm vệ trùng trùng. Khắp nơi bố trí cơ quan hiểm hóc, khó lường, như có lưỡi đao đặt trên cổ, hơi sơ sẩy một

chút liền mắt đầu. Mà tất cả những cạm bẫy này đều là Từ Chiêu nghĩ ra, nàng trước đây vì muốn tự do đi lại trong Vụ Ân Cốc nên đã được Dữ Ngọc dạy qua không ít, kết hợp cùng những kiến thức ở hiện đại, lại có Cao Lỗ cùng mấy vị cao nhân trợ giúp, tạo nên bức tường vô hình nhưng nguy hiểm nhất bao bọc lấy sơn cốc bên trong.

Vì thời hạn chỉ có một năm, Từ Chiêu đành phải gấp rút lo liệu mọi chuyện.

Ban ngày nàng vẫn ở trong phủ tính toán đường đi nước bước, thi thoảng nhập cung thỉnh an Hoàng thượng cùng Hoàng hậu, không thì cũng rong chơi với Yến Bạch và Yến Kỳ. Còn riêng với Yến Lân lại có chút không được tự nhiên, khi ở chung một chỗ cũng không còn nói cười thoải mái như trước.

Đến đêm nàng lại bí mật xuất phủ, được ám vệ hộ tống tới thẳng sơn trang. Một thân y phục dạ hành, khăn che mặt màu đen che đi dung mạo, khoác lên một tấm áo choàng vừa dài vừa rộng, kín mít từ đầu tới chân, nhìn không ra là nam hay nữ, là già hay trẻ. Bất quá, chỉ có thể dựa vào giọng nói đã được điều chỉnh trầm hơn đôi chút nhưng vẫn không giấu nổi thân phận nữ nhi. Từ Chiêu cũng không lấy đó làm phiền lòng.

Nàng vừa bước vào đại sảnh, Cao Lỗ dẫn đầu một đoàn người ra nghênh đón, tất cả đều cúi mình đồng thanh hô một tiếng: “Các chủ”.

Từ Chiêu vững vàng bước lên vị trí chính giữa đại sảnh mà ngồi xuống, lúc này đám người trong phòng mới đứng dậy, tản ra hai bên, theo vị trí đã định, cũng ngồi xuống theo.

Vị trí gần nàng nhất vẫn là Cao Lỗ, tiếp đến còn có thêm ba người nữa.

Ngay kế bên Lão Cao có một người sắc mặt lúc nào cũng âm u, điệu cười quái dị, người trưởng thành nghe qua cũng sợ xanh mặt, trẻ nhỏ thì khóc thét, thiếu nữ yếu tim mới nhìn thôi cũng ngất lịm. Tính khí quái nỏ là lão ngoan đồng cũng không sai, lúc nào cũng đem bộ dạng đáng sợ đi trừu chọc, hù dọa người khác. Bất quá gặp được tiểu cô nương như Từ Chiêu lại là ngoại lệ, nàng không khóc không nháo, không tỏ ra sợ hãi mà còn thích thú cười khanh khách, ngược lại chính là làm lão ta giật mình hú lên một tiếng. Cao Lỗ gọi người này là Lão Tùng, nhưng Từ Chiêu thì cương quyết gọi là Lão quái dị. Ông ta nghe nàng gọi mình như vậy không biết thế nào mà lại vui vẻ tới nửa ngày.

Ngồi phía đối diện Lão Cao lại thêm một vị cao nhân nữa, người này ngoài mặt điềm tĩnh, hơi thở trầm ổn, nhìn thế nào cũng thấy trấn định như một ngọn núi. Thông thả nhấp một ngụm trà, đưa mắt nhìn thế sự vô thường. Từ Chiêu lần đầu nhìn thấy người này còn tưởng là tiên nhân hạ phàm, há miệng sùng bái tới nửa ngày, quên luôn hỏi quý tính đại danh người ta. Lão Tùng một bên không khỏi ngửa ngáy, tùy tiện búng tay, xuất ra âm khí phóng về phía này, bất quá lại bị người ta hừ lạnh, vung tay một cái, âm khí rơi là tã trên mặt đất. Từ Chiêu trở mặt nhìn, miệng nhỏ kinh ngạc hô lên: “Lão Tùng, người mới búng có một cái liền xuất ra cả tá ngân châm thế này. Định khiến người ta thành con nhím sao?”.

Người kia tay vẫn nâng chén trà, khẽ nhếch khóe miệng: “Tùng Giáo Minh, người già cả rồi còn chơi trò trẻ con này, không sợ tiểu bối chê cười?”.

“Ai nói Dung Hoa người lúc nào cũng ra cái vẻ cao ngạo làm gì? Ta ngứa mắt”.

Hai người này cứ hề gặp nhau là nhất định phải gây sự một trận, Lão Cao một bên cảm thấy đau đầu, đưa mắt ra hiệu cho người còn lại nhanh nhanh tách bọn họ ra.

Bách Lý Ngưng đang vui vẻ xem náo nhiệt thì thấy Cao Lỗ nhắc nhở, đứng dậy vung quạt đánh lên người Dung Hoa cùng Tùng Giáo Minh một cái. Giọng nói của nàng uyển chuyển nhưng đầy uy lực: “Hai lão già các người còn ra cái thế thống gì nữa. Có cảm hết đi không?”.

Dáng vẻ nàng hung dữ như vậy lại không làm cho hai lão nhân kia cá giận mà ngược lại còn thật sự im lặng, nghiêm chỉnh ngồi lại một chỗ.

Từ Chiêu lại trung ra bộ mặt hết sức sùng bái, đưa ngón tay cái lên tán thưởng Bách nương. Người này tuy là nữ tử nhưng phong phạm hơn người, dơ tay nhắc chân đều thanh tao có lễ, lời nói sắc sảo, thanh âm trầm ấm nhưng lại thấp phàn gần gũi, dễ đi vào lòng người. Trong mắt Từ Chiêu thì người này chính là Bộ trưởng Bộ Ngoại giao.

Lúc này, cả bốn vị trưởng lão đều nghiêm chỉnh ngồi trước mặt Từ Chiêu.

Bên trái là Cao Lỗ cùng Tùng Giáo Minh, một người là cao nhân rèn binh khí, một người thì chuyên bố trí cơ quan cùng ám khí, Từ Chiêu không thèm nề mặt còn nói ông ta là cao thủ đánh lén.

Bên phải là Dung Hoa cùng Bách Lý Ngưng, một người thì am hiểu chế tạo khí cụ, kết hợp cùng phương pháp của Từ Chiêu lại được nâng gọi là khí cụ cơ động, phương diện này coi như chỉ có nàng cùng ông ta mới có thể hiểu được. Người còn lại tuy không phải cao nhân gì nhưng lại có tài ăn nói sắc sảo khéo léo, tâm tư mẫn tiệp, mỗi lời nói ra đều vừa lòng đẹp ý, thu được lòng người.

Ban đầu ra mắt các chủ lại là một tiểu cô nương, ngoại trừ Cao Lỗ ra thì ba người còn lại đều có chút không vui. Bọn họ nếu không phải là ẩn sĩ giang hồ thì cũng là bậc tiền bối tâm cao khí ngạo, từ bao giờ có chuyện phải cúi đầu trước một đứa trẻ.

Cả ba người đều được Lão Cao thỉnh tới, nghe lời lão ta nói thì thật sự có chút hiếu kỳ, không biết các chủ nội này là nhân vật nào mà lại có thể nghĩ ra một chủ ý như vậy, xem qua bảo thảo viết tay của nàng quả thật có chút đáng sợ. Đến cả người như Dung Hoa, vốn rất trấn định là vậy mà khi vừa mới đọc lướt qua, sắc mặt lại chuyển biến như bất được vàng. Tùng Giáo Minh thì chỉ chuyên chú nghiền ngẫm mấy hình vẽ về các loại ám khí mà khẽ rung mình. Còn về mục đích tại sao muốn xây dựng một nơi như thế này lại chẳng mấy quan tâm.

Bất quá chỉ qua mấy ngày đã phải xem lại.

Luận về Từ Chiêu thì không thể nào chỉ nhìn nàng nhỏ tuổi mà đánh giá. Theo lời lão quái dị nói thì chính là đầu óc không bình thường. Dung Hoa thì nho nhã hơn, nói nàng tổ chất bất phàm, có triển vọng làm nên nghiệp lớn. Bách Lý Ngưng thì trái ôm phải ấp, nói nàng to gan giống nàng ta hồi trẻ. Tóm lại, vị thế của Từ Chiêu trong lòng ba vị tiền bối cũng coi như là đã có chỗ đứng, lời nàng nói ra cũng có sức nặng hơn nhiều.

Đêm nay Từ Chiêu tới cũng là để xác nhận lại một chuyện, nhìn một lượt bốn người trong phòng, không hề vòng vo mở miệng: “Chiêu nhi phải cảm tạ các vị tiền bối suốt hơn một tháng qua đã cùng Chiêu nhi chuẩn bị cho kiểm các mà hao tâm không ít”.

Tùng Giáo Minh nghe xong thì hơi ngần ra, lát sau lập tức hung hăng nói: “Nha đầu ngươi cảm tạ à có ý gì? Có phải là đang đuổi khéo chúng ta đi không?”.

Bộ dạng lão ta vốn dĩ đã đáng sợ, nay còn lớn tiếng như vậy, Từ Chiêu không khỏi bật cười: “Lão quái dị nghĩ đi đâu vậy? Ta không có ý đó, chỉ là các vị tiền bối ở đây đều không phải người của kiểm các. Đã nhờ vả các vị mà lại không cảm tạ một tiếng, Từ Chiêu thấy thật không phải”.

Ba người đưa mắt nhìn nhau, rốt cuộc thì cũng hiểu ra ý của nàng. Trong lòng không hận mà gấp, đồng loạt tán thưởng một tiếng: “Tâm tư quả thật mẫn tiệp hơn người”.

“Giữa chúng ta cũng không có gì phải giấu diếm, Từ Chiêu hôm nay xin nói thẳng. Một tòa kiểm các dựng lên cũng là chủ ý của một mình Từ Chiêu, mục đích cũng là có lợi cho Từ Chiêu, chẳng hề liên quan tới các vị. Nay mọi chuyện cũng đã đi vào trật tự, chính là thời cơ Chiêu nhi đề toàn thiên hạ biết đến sự tồn tại của nơi này. Các vị tiền bối đều là người trong giang hồ, hành tung bất định, trước nay đều không lộ diện. Nhưng việc Từ Chiêu đem kiểm các khuếch trương thanh thế ít nhiều sẽ ảnh hưởng tới các vị, nói trắng là có nguy hiểm cũng sẽ kéo tới tìm các vị. Vì vậy, dĩ hay ở đều là các vị tự lựa chọn”.

Lời vừa dứt, cả phòng đều rơi vào im lặng.

Hồi lâu sau, Bách Lý Ngưng mới trầm giọng lên tiếng: “Từ Chiêu, chúng ta đều hiểu tâm ý của ngươi. Bất quá, mỗi người bọn ta cũng không phải hạng dễ chọc, đôi mắt khắp thiên hạ cũng không có mấy người. Chưa sợ kẻ khác ra tay, chỉ sợ bọn ta đã tìm tới cửa. Ngươi hoàn toàn không phải lo lắng”.

Đáy mắt Từ Chiêu hơi lóe, miệng như có như không câu lên một đường con nhỏ.

Tùng Giáo Minh một bên cũng không chịu kém phần: “Phải, chính là như vậy. Có bọn ta ở đây thì ngươi lo cái gì chứ?”.

Dung Hoa vẫn suy trì một dạng như thái sơn, cao ngạo nhú mây rồi nói: “Ba người chúng ta đã sống tới hơn nửa đời người, có loại chuyện, loại người nào mà chưa từng thấy qua. Bất quá chúng ta nguyên ý ở lại cũng là vì thật tâm mến mộ con người ngươi, mến mộ tài nghệ của ngươi chứ không phải vì bất kể chuyện gì khác”.

Từ Chiêu nghe xong, âm thầm thở phào một hơi, cảm giác hồi hộp lập tức được thay bằng vui sướng, nở nụ cười rạng rỡ: “Có lời này của ba vị Từ Chiêu vững tâm rồi. Từ thời khắc này, các vị chính là tứ đại trưởng lão của Kiếm Các Hồng Bảo. Các chủ chỉ lấy một chữ Hồng làm hiệu, xin ra mắt”. Nói rồi, Từ Chiêu lập tức quỳ xuống hành đại lễ.

Bốn người đang ngồi cũng đứng dậy, chấp tay cúi đầu đáp lại. Ngẩng đầu lên thì chính là ánh mắt sáng ngời, mang theo tín nhiệm tuyệt đối.

Yến Lâm ngồi trong thư phòng lật giờ xem xét tấu chương, lại nghe thuộc hạ mật báo tình hình tại các châu quận, một bên Mục Từ cũng đang chỉnh lý sổ sách.

Hắn vừa vung tay, múa bút trên thư án, băng quơ hỏi một câu: “Sư phụ có thấy gần đây Chiêu nhi có điểm khác lạ?”.

Mục Từ ánh mắt hơi đảo, không nhìn Yến Lâm mà mắt vẫn dán chặt vào sổ sách trước mặt: “Lạ điểm gì?”.

“Hình như có chút tránh mặt ta”.

“Còn không phải là mấy tin đồn trong thành gần đây sao?”.

“Tin đồn?”.

“Nói Thái tử điện hạ của chúng ta để ý tiểu thư Mục gia, còn ban cho nàng ngựa quý làm tín vật. Khắp giang sơn Đại Minh chỉ có một đôi”.

“Ra là còn có tin đồn như vậy... Bất quá cũng không sai”. Yến Lâm chỉ là tự mình nói thầm một câu nhưng với thính lực của bậc cao thủ như Mục Từ lại nghe được rõ ràng từng câu từng chữ. Bàn tay còn đang lật giờ sổ sách thoáng dừng lại. Ánh mắt sắc bén nhìn nam nhân trước nay chỉ tản ra hàn khí lại đang cong khỏe miệng, cười như có như không.

Bạn đang đọc truyện *Vì Sư Tới Đón Ngươi*, *Vì Sư Sợ Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Hồng Bảo Kiếm các trong một năm

Mấy ngày sau, trong thành lại nhắc lên một trận náo nhiệt, khắp nơi đâu đâu cũng kết hoa rợp trời, từng dải lụa màu đỏ vờn quanh, cuối cùng tập trung về một con đường sầm uất nhất Kinh thành.

Từ mấy ngày trước, Kiếm các Hồng Bảo đã xuất ra không ít thiệp mời, gửi đi khắp nơi, nếu không phải là quan to trong triều hay thương nhân, kẻ phú quý có máu mặt thì cũng là cao thủ giang hồ hùng cứ một phương. Từng cỗ kiệu tinh xảo, xa liền lồng lẩy cứ nối tiếp nhau mà đi tới một tòa lầu thấp phản tráng lệ.

Bách nương một thân hoa phục đồ thắm, tay áo ôm sát thon gọn, váy dài quét đất, trường bào thêu từng đám hồng vân uyển chuyển lay động đại diện cho thân phận trưởng lão kiếm các của nàng. Trên mặt lại đeo lên một tấm mặt nạ tinh xảo đúc từ vàng ròng, không nhìn rõ dung mạo, dẫn theo toàn bộ thuộc hạ ra ngoài đón tiếp khách nhân, người nào người nấy cũng vận võ phục đồ thắm quanh thân, khí thế có thể nói là bất phàm.

Hồng Bảo Kiếm các có tất cả năm tầng lầu, ở cổ đại thì đây chính là tòa kiến trúc cổ quái, kỳ bí nhất, đôi mắt toàn bộ Kinh thành cũng không có lầu các nào có thể bì kịp.

Lầu một là đại sảnh đón tiếp khách nhân, tiến sâu vào trong, xuyên qua một hoa viên tươi mát là nơi bày trí một đoàn khí cụ lợi hại mà Từ Chiêu cùng Dung Hoa hợp sức mà thành. Vì đây là ngày đầu tiên Hồng Bảo các mở cửa đón khách nên Bách nương tận tình chỉ dẫn cho mọi người cùng tham quan, chiêm ngưỡng. Sở dĩ Từ Chiêu sắp xếp để những khí cụ này ở lầu một vì chúng đều là những trang bị hạng nặng như chiến xa, đại bác,... khó lòng đưa lên các lầu trên, thậm chí còn có cả máy bắn đá liên hoàn. Cũng vì vậy mà tạo ra ấn tượng mạnh, ai nấy cũng là lần đầu tiên được tiếp xúc với những thứ tân tiến như vậy, không nhịn được kinh hãi.

Lên tới lầu hai, sảnh bên ngoài được bày bố các trận pháp biến ảo kì dị, khách nhân muốn tự do đi lại cũng phải có người của kiếm các dẫn đường, đi tới đâu liền giới thiệu đủ loại ám khí tới đó. Chính là tự mình trải nghiệm cảm giác bị ám khí tập kích là như thế nào. Đi hết một dãy hành lang là gặp một ngã rẽ, một phía là lối lên lầu ba, hướng còn lại là lối vào thư các, nơi lưu lại đủ loại bí tịch về cơ quan, trận pháp.

Lầu ba đương nhiên là nơi bày ra vô số loại binh khí, chỉ nhìn qua cũng thoáng rung mình. Bất kể là vật gì, từ chủy thủ đến cung tên, bảo kiếm đến trường thương,... cũng đều là kì binh, chưa từng thấy ở bất cứ nơi nào, làm không ít kẻ dấy lên một trận tham lam, trong lòng đã bắt đầu toan tính.

Vừa đi hết ba tầng lầu thì Bách nương đã đưa mọi người trở xuống. Hai tầng phía trên cũng không thấy có lối lên, hỏi ra mới biết đó là nơi nghị sự của các trưởng lão cùng các chủ, không tiện để người ngoài tiến vào.

Vì hôm nay là ngày vui của Kiếm các nên Từ Chiêu quyết định xuất ra ba bảo khí, đem tặng cho ba người có cơ duyên. Điều đặc biệt của nơi này chính là dù bất kể khách nhân là ai, địa vị có cao tới đâu, chỉ cần bước chân vào Hồng Bảo các thì đều trở thành ngang hàng, nhận đãi ngộ như nhau. Chính vì vậy mà người được ban tặng những món lợi khí ấy cũng là ngẫu nhiên.

Ban đầu những kẻ kém may mắn, không được chọn cũng không lấy gì làm ghen tức, chỉ cho rằng nơi này nhìn ngoài có chút khoa trương nhưng hẳn cũng không khác những nơi buôn bán binh khí bình thường là bao. Nhưng cho đến thời khắc ba món lợi khí kia được đem ra, là hai thanh bảo kiếm sắc bén cùng một bộ cờ bằng ngọc tinh xảo. Lưỡi kiếm như câu hồn người, vẫn lên từng đường vân quý dị. Một thanh tàn ra sát khí nồng đậm, một thanh phẳng phất nhiệt khí sôi trào khiến toàn bộ khách nhân trong sảnh đều bị kinh hách một phen. Còn nói tới một bộ cờ kia, nhìn bề ngoài thập phần trân quý nhưng vẫn không biết có công dụng gì, chẳng lẽ kiếm các còn bày bán cả bàn cờ? Trên gương mặt mọi người cũng không tỏ ra chút hứng thú nào với vật này mà chỉ tập trung tán thưởng hai thanh kiếm bên cạnh.

Lúc này Bách nương mới khẽ cười đi ra giữa sảnh, từ tốn cầm bộ cờ vung tay một cái. Các quân cơ vô tri vô giác như được thổi hồn, rơi xuống lại rất có trật tự, vô tình đã bày ra một trận đồ kì lạ. Bách nương quét mắt nhìn khắp đại sảnh, ai nấy cũng như lạc vào sương mù, không hiểu hành động này của nàng là có ý tứ gì, bất quá cũng cảm nhận được một cỗ nguy hiểm ẩn trong điệu cười kia.

Thỏa mãn với biểu hiện của đoàn người trước mặt, Bách nương vỗ vỗ tay ra hiệu. Vừa nhận được tín hiệu của nàng, chỉ một khắc sau, toàn sảnh vang lên tiếng mãnh thú gầm vang, không ít người thét lên kinh hãi, toan bỏ chạy thì nhắc thấy một cái lồng sắt phủ vải đỏ được chuyển ra. Bên trong là tiếng mãnh thú gào lên không ngừng, chiếc lồng theo từng tiếng vang mà rung chuyển dữ dội như sắp bị phá ra đến nơi.

Bách nương đưa tay dịch chuyển trận pháp, mở ra một lối vào sau đó lập tức mở cửa lồng cho mãnh hổ trong lồng xông vào.

Toàn bộ đại sảnh lại gào lên khiếp sợ, trong lúc ngỡ như mãnh hổ sẽ lao về phía mình thì có một chuyện xảy ra lại khiến bọn họ kinh ngạc tới trợn mắt. Thế hổ hung dữ lao tới còn chưa kịp xông ra ngoài thì trận pháp đột ngột xoay chuyển, khóa nó lại bên trong, hễ cứ chạm vào vách trận lại bị một cỗ hỏa khí đốt cho cháy đen một mảng lông lớn. Con hổ càng bị đau càng hăng máu, giương vuốt tạt về phía người đứng vây bên ngoài nhưng bất thành. Chốc lát sau, từ trong trận sinh ra hàng ngàn hàng vạn tia lôi điện liên tiếp đánh tới mãnh hổ, khiến nó chạy loạn. Từng tia sét sáng rực đánh xuống như vòn con hổ khiến nó kiệt sức. Vật lộn một hồi cuối cùng bị đánh chết, thân xác cháy đen không còn nhìn ra hình dạng.

Chứng kiến từ đầu đến cuối chuyện này, toàn đại sảnh rơi vào im lặng, đến cả một tiếng thở cũng không hề nghe thấy, trong mắt chỉ hiện lên khiếp sợ. Đến cả một loài mãnh thú to lớn còn bị giầy xéo không thương tiếc, nói gì đến con người, rơi vào trận pháp này cũng không thể nào cầm cự được trong một cái chớp mắt.

Ai nấy đưa mắt nhìn Bách nương, nữ tử hồng y che mặt, cao ngạo đứng trên cao, lạnh lẽ thu tất cả biểu hiện của bọn họ vào mắt, trong lòng khắp khỏi vui mừng: "Màn ra mắt của các chủ thật sự hiệu quả. Xem ra mấy ngày sắp tới lại bận rộn đây".

Bất kể là ai nhìn thấy ba món lợi khí kia đều kinh ngạc muốn rớt hàm. Vật vừa vào tay chủ thì không khỏi tiếc nuối. Không ít người dầm đạp lên nhau, chạy ra khách sảnh hỏi mua thì chỉ thấy người được gọi là Hồng chương quay bình thân lắc đầu: "Khách quan, Hồng Bảo các chúng tôi luyện bất kể loại binh khí nào cũng chỉ làm ra một chiếc, không có chiếc thứ hai. Phiền khách quan lựa chọn những món khác".

Lời vừa dứt, đoàn người lại náo loạn tăn ra tứ phía, Hồng Bảo kiểm các từ trên xuống dưới thập phần náo nhiệt, người ra người vào không ngớt.

Đến tận khi màn đêm buông xuống, vàng bạc ngân phiếu thu về đã chất đầy mười tám rương lớn. Từ Chiều được Bách nương báo cho tin này thì suýt nữa chết sặc, vừa gặp người họ khan vừa nghĩ ra cảnh nàng bôi trong đồng tiền, mãi không bôi tới bờ.

Hai ngày sau, khắp nơi truyền tai nhau, bộ Tắt Sát Kỳ - một trong ba bảo vật mà Hồng Bảo các đem tặng cho khách nhân trong ngày khai trương vừa bị cướp đoạt. Người được tặng là một nhân sĩ giang hồ không rõ danh tính, trên đường từ Kinh thành trở về lại bị một nhóm hắc y nhân chặn giết. Không những không giữ được bảo khí mà còn mất mạng. Người nào nghe được tin này cũng không khỏi cảm thán, tiếc thay cho hân.

Nhưng chỉ mới sáng tinh mơ hôm sau lại nghe được một tin tức khiến lòng người rung động. Đã tra ra được kẻ sai hắc y nhân tới giết người đoạt bảo chính là quý công tử phủ Cẩm Bình hầu, gia phụ nắm giữ chức quan không nhỏ trong triều, trong tay còn nắm giữ không ít binh mã. Cẩm Bình hầu chỉ sinh được duy nhất một người con trai nói dối tông đường là công tử Cẩm Vạn Thanh nên rất mực bao che, chiều chuộng khiến hân ý thế mà hồng hách ngang ngược thành tính.

Vậy mà chỉ sau một đêm, toàn bộ phủ đệ của Cẩm Bình hầu như bị cuồng phong cuốn lấy, lầu các nát vụn, khắp nơi như bị đào xới tận ba tấc đất, đến cả cây cỏ cũng không tha, từng gốc cây đại thụ bị bật rễ đổ rạp lên cả nhà cửa. Riêng người trong phủ lại đều bình an vô sự, ngoài khiếp sợ ra thì không bị tổn thương lấy một cọng tóc.

Người làm ra chuyện này còn ngang nhiên để lại một tấm lụa đỏ thắm thêu hồng vân bay lượn, phủ lên cửa lớn, nhìn qua có cảm giác như nơi này đã bị niêm phong. Khỏi nói thì ai cũng biết kẻ gây ra chuyện này là kẻ nào.

Cẩm Bình hầu cảm phẫn, quan phục không chỉnh tề, dẫn toàn bộ thị vệ trong phủ chạy đến trước cửa Hồng Bảo các đòi đập phá, lớn tiếng quát tháo, nhất định phải khiến cho kiểm các này đền tội. Bất quá còn chưa kịp đập thứ gì đã bị một thân hồng y như quỷ ảnh lướt tới tát cho một cái. Nhìn lại thì chính là nữ tử che mặt được gọi là Bách nương kia, nàng còn không hề nể mặt, vung tay ra lệnh cho một đoàn thuộc hạ tiến ra đánh cho thị vệ hầu phủ không còn sức mà lết về. Dân chúng vây xung quang đều vỗ tay không ngừng, cuối cùng phủ Cẩm Bình hầu trước đây cạy quyền thế hiếp đáp bọn họ cũng có ngày hôm nay.

Lão già Cẩm Bình hầu thấy thuộc hạ đều bị đánh ngã thì hốt hoảng, gấn lên từng tiếng: "Các ngươi cứ chờ đây" rồi chuồn đi mất dạng.

Lão ta vừa trở về thì lập tức lên kiệu tiến cung cáo trạng, phải tới trước mặt thánh thượng đòi lại công bằng. Nhưng nào ngờ, vừa mới bước vào nghị chính điện đã thấy bá quan văn võ tề tựu đông đủ như đang chờ sẵn. Cẩm Bình hầu còn đang tức giận ngập trời nên không mấy để tâm, một đường đến trước long ý quý xuống than khóc. Đợi khi ông ta thêm mắm thêm muối, kể lại toàn bộ đầu đuôi sự việc thì chỉ thấy Hoàng thượng cười một cái, Vạn An công công hiểu ý, mặt mày hớn hờ cầm một sập sổ sách lao tới đập tới tấp vào mặt Cẩm Bình hầu.

Bị đánh đau, còn đang không hiểu chuyện gì thì vừa nhìn xuống, ông ta mới phát hoảng. Tất cả đều là sổ sách ghi chép những khoản tiền bạc mà ông ta tham ô, bòn rút của triều đình. Những thứ này đều được giấu kỹ trong phủ, làm sao lại có thể rơi vào tay Hoàng thượng được. Chẳng lẽ đều do cùng một bọn người đem qua phá hủy phủ đệ.

Vào thời khắc này, Cẩm Bình hầu không suy nghĩ được gì, chỉ biết gào khóc kêu oan nũng nũng nhưng cũng đã bị Hoàng thượng bỏ ngoài tai, trực tiếp định tội rồi lôi ra ngoài. Cuối cùng phủ Cẩm Bình hầu bị xóa sổ, gia quyến bị đưa đi lưu đày, toàn bộ tiền tài cùng binh quyền cũng trở về tay triều đình.

Sau ngày đó, mọi lời bàn tán đều nói về chuyện này, kẻ thì nói Cẩm Bình hầu đúng là bị quá báo, kẻ thức thời hơn thì nhìn ra sâu xa chuyện này là Hồng Bảo kiểm các không dễ chọc, thế lực đằng sau chính là không tầm thường.

Thấm thoát đã qua hơn một năm, khoảng thời gian đó Kiểm các Hồng Bảo cũng trải qua rất nhiều chuyện. Giữa đêm có thích khách tập kích toan cướp bảo vật, nhưng còn chưa kịp đặt chân đạp lên cửa lớn thì đã bị bạo khí bắn cho thịt nát xương tan, mùi máu tanh nồng bốc lên cả phố. Dân chúng xung quanh khiếp sợ mà dần dần cũng chuyển đi nơi khác, có điều bọn họ đều được Kiểm các tìm cho nơi ở mới ổn thỏa, hơn nữa còn được đích thân Bách nương cúi đầu tạ lỗi. Bách tính đều nhìn được tấm lòng thành này mà vô cùng cảm động, không những không oán trách mà còn vui vẻ rời đi. Sau này mọi người vẫn giữ mối giao hảo, có nhà nào làm được đồ gì ngon đều chịu khó đem đến cho anh em trong kiểm các thăm bỗ. Ngược lại, mọi người trong kiểm các thì thoàng cũng giúp đỡ bọn họ dựng nhà dựng cửa,...

Con phố ban đầu lúc mọi người mới chuyển đi có hơi vắng vẻ nhưng dần dà cũng có người chuyển tới, mở tiệm làm ăn buôn bán bình thường, chẳng mấy chốc mà lại trở nên tấp nập. Nhưng nếu điều tra kỹ càng còn có thể tra ra mấy người này đều có quan hệ sâu xa với Kiểm các, bất quá cũng không ai để tâm mà đi điều tra bọn họ.

Triều đình đã nhiều lần bí mật cử người tới, muốn gặp các chủ thương lượng vài chuyện nhưng đều bị từ chối, khi nhắc lại chuyện cũ thì chỉ giải thích đơn giản: "Vật mà các chủ đã chấp thuận ban tặng cho người khác mà còn bị cướp mất chính là không nể mặt Hồng Bảo Kiểm các chúng ta. Điều này khiến cho các chủ nổi giận, ra tay trừng phạt một chút nhưng lại trùng hợp tìm được sổ sách tham ô của Cẩm Bình hầu nên mới tiện tay đem trình lên thánh thượng, để ngài định đoạt chứ không có thâm ý gì khác". Lời vừa dứt cũng liền đuổi khách, vì vậy mà cho tới nay, ngoài Bách nương thần thần bí bí, thì thoàng mới xuất hiện ở Kiểm các ra thì không một ai biết đến hình dạng ba vị trưởng lão còn lại cùng các chủ Hồng Bảo các ra làm sao.

Chỉ biết bọn họ người nào người nấy đều là một thân y phục đỏ thắm thêu hồng vân, dung mạo bị che giấu bởi một tấm mặt nạ đúc bằng vàng ròng thập phần trân quý. Vô công của

những người này cũng thâm sâu khó lường, không biết bao nhiêu lần ra tay thôn tính vài ba thế lực lớn nhỏ mà vẫn không bị tổn hại chút nào, thậm chí còn thần nhiên nói kẻ nào có gan thì cứ lên thẳng Hồng Vân sơn mà nạp mạng. Từ đó, khắp cả giang hồ lần chón quan trường lại xuất hiện thêm một cỗ thế lực thần bí đáng sợ, khiến người ta phải kiêng kỵ, không thể phạm vào.

Hôm nay Yến Lân dẫn Từ Chiêu ra ngoài tản mát, nàng lại cố ý tỏ ra háo hức muốn tới Hồng Bảo các nhìn một chút, nghe nói ở nơi đó toàn là kỳ binh, món nào món nấy cũng đều có uy lực kinh người. Yến Lân thấy bộ dạng thích thú của nàng cũng không lấy gì làm lạ, thần nhiên đỡ Từ Chiêu lên kiệu.

Từ Chiêu giờ này đã ra dáng tiểu cô nương, mắt tròn linh động, tóc mềm đen óng phủ đến eo, cổ tay ngọc trắng muốt, mười ngón tay thon thả khẽ gõ nhịp nhàn lên thành kiệu, trong miệng còn ngậm nga giai điệu vui vẻ. Nhìn gần lại như mang theo một loại nhân nhật lười biếng, ánh mắt mơ màng như vừa tỉnh dậy từ trong giấc ngủ say, thấp phàn đáng yêu. Yến Lân bên cạnh vẫn duy trì bộ mặt lãnh đạm vạn năm không đổi nhưng đáy mắt lúc này lại nhu hòa hiếm thấy.

Vừa bước chân vào khách sảnh liền có người tận tình đón tiếp, dẫn hai người bọn họ đi một vòng. Từ Chiêu vốn cũng không có hứng thú gì với những đồ vật nơi đây, nàng đã ngày ngày tiếp xúc rồi nhưng vẫn phải diễn cho đạt một chút, vui vẻ chỉ hết thứ này tới thứ nọ. Cuối cùng Yến Lân lại vung ra không ít bạc lấy về cho nàng.

Từ Chiêu trong lòng chính là run lên vì sướng, không mất thứ gì lại còn kiếm được một đồng bạc của tên quý mặt lạnh kia.

Yến Lân cho người chuyển binh khí vừa mua được về phủ của Từ Chiêu, rồi lại tiếp tục ngồi kiệu đi ra ngoại thành.

Hai người cứ như vậy, vui vẻ du ngoạn ngắm cảnh tới hơn nửa ngày. Trời đã đổ bóng, Yến Lân cùng Từ Chiêu ngồi thuyền, lênh đênh trên mặt nước phản chiếu ánh chiều tà mà trở nên đỏ rực.

Hôm nay Yến Lân đặc biệt không mang theo tùy tùng, cả một vùng sông nước lúc này lại chỉ có bóng hai người in trên mặt nước.

Lúc thuyền vừa cập bến thì mặt trời đã khuất dạng sau triền núi, màn đêm bắt tri bắt giác đã dần dần phủ xuống, bao phủ toàn bộ cánh rừng trước mặt làm cho cảnh sắc trở nên âm đạm lại có phần heo hút. Ngược mắt lên nhìn trời đêm đen kịt, không hề thấy bóng trăng, thậm chí còn không nhìn thấy một đốm sao nào.

Trong màn đêm như nước son đặc quánh lại bất chợt lóe lên ánh sáng lập lờ vờn quanh, thu hút sự chú ý của hai người Yến Lân cùng Từ Chiêu, phá vỡ một mảng u tối đang tầng tầng bao phủ. Nương theo mỗi một điểm sáng lay động, mới phát hiện ra là một đàn đom đóm. Từ Chiêu neho neho mắt nhìn, chân như vô thức muốn tiến lại gần thì bàn tay lại bị người nào nắm lấy. Ngược đôi mắt trong veo nhìn lên, chỉ thấy ánh mắt Yến Lân cũng đang phản chiếu từng điểm sáng lập lờ, mỗi móng khẽ thì thào: "Ồ cạnh ta".

Ánh sáng đom đóm tuy yếu ớt nhưng cũng đủ để nàng nhìn rõ thần sắc của hắn lúc này, gương mặt như tượng tạc lại thấp thoáng vẻ ân cần, chiều chuộng, mắt phượng xưa nay thủy chung lãnh đạm lại được điểm thêm vài tia sáng khác thường.

Gió quét qua một lượt khiến tóc dài tùy ý vương trên mặt, Yến Lân cũng đưa tay nhẹ nhàng gỡ xuống giúp Từ Chiêu. Làn da vốn bị gió làm cho mát lạnh nay lại đột ngột tiếp xúc với những đầu ngón tay ấm áp của Yến Lân khiến Từ Chiêu khẽ rung mình một cái.

Đúng lúc này, cây lá lay động phát ra tiếng "sột soạt", từng đốm sáng cũng chập chờn, chiếu rọi rừng cây đối diện, soi ra lóp lóp quỹ ảnh, trong mơ hồ lộ ra một dòng khí lạnh.

Từ Chiêu bất giác cảm thấy rung mình. Cảm nhận được biến chuyển dù nhỏ nhất của nàng, Yến Lân dứt khoát dang tay, ôm lấy người vào trong lòng. Bàn ánh mắt sắc như dao về phương hướng vừa phát ra tiếng động. Cuối cùng lại chờ được một thân ảnh quý dị, khắp khiêng bước ra từ trong rừng tối.

Bạn đang đọc truyện *Vì Sư Tôi Đón Người, Vì Sư Sự Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full.Net](http://EbookFull.Net).

Chương 33: Thiên nhân hạ phàm sao? Không đúng lắm

Trong đêm tối, một bóng người khom lưng tiến lại gần, từng bước chân lại vang lên tiếng "cộc, cộc, cộc" như gõ thẳng vào tâm can. Người kia gầy như quỷ lại một mình xuất hiện giữa nơi hoang vắng khiến cho người ta sinh lòng cảnh giác. Bước đi trong rừng còn không thấp lấy một ngọn đèn nhưng vẫn tự nhiên đi lại, hơn nữa bước chân còn vững vàng hữu lực. Xác định người này cũng không phải quý dĩ.

Lúc này Từ Chiêu mới thở ra một hơi, chú tâm quan sát người đang tiến lại gần. Khi chỉ còn cách bọn họ chưa tới hai thước thì bóng người đột nhiên khựng lại, như thăm dò điều gì đó. Chất giọng khàn đặc bất ngờ cất lên như thể có chuyện làm cho kinh động: "Thiên nhân. Thiên nhân cùng Đế Vương tỉnh tụ lại một chỗ. Ha ha ha,... ". Tiếng cười điên dại làm chim chóc trong rừng hoảng sợ, bay tán loạn. Từ Chiêu tựa hồ cũng bị giật mình không nhẹ, bàn tay níu chặt lấy tay Yến Lân.

Cùng lúc này, tiếng vỗ ngựa vang lên phía cuối đường, người của Yến Lân tung mình chắn trước mặt chủ tử, vài người còn lại tản ra, vây quanh bà lão lưng còng đang cười kia. Tiếng cười còn chưa dứt, từ trong phía lùm cây lại xuất hiện thêm một người nữa, vừa chạy lại phía này vừa lớn tiếng gọi: "Bà bà, bà bà". Thị vệ cảnh giác, đồng loạt tuốt kiếm khiến cho đứa trẻ kia hoảng sợ thét lên.

Từ Chiêu thấy đó chỉ là một hài tử nên lập tức bảo bọn họ ngừng tay. Đứa trẻ kia thấy có người lên tiếng thì hướng ánh mắt nhìn Từ Chiêu rồi lập tức chạy lại đỡ lấy bà lão: "Bà bà, trời đã tối rồi sao người lại chạy tới đây, chẳng may ngã xuống sông thì biết phải làm sao. Chúng ta mau trở về thôi".

Mặc cho đứa trẻ có ra sức lôi kéo thế nào, lão bà cũng nhất quyết không chịu rời đi, mở to đôi mắt nhìn xoáy vào Từ Chiêu khiến nàng có cảm giác rờn rợn. Miệng còn không ngừng lẩm bẩm: "Thiên nhân đến rồi, đến rồi".

Mất thấy những người xung quanh vẫn một bộ dạng cảnh giác, đứa trẻ lo sợ bọn họ tổn thương đến bà của y thì bèn lên tiếng giải thích: "Bà của tiểu nữ già cả, thần trí không còn tỉnh táo, thi thoảng lại hay nói linh tinh. Mong các vị chớ để bụng, tiểu nữ lập tức đưa người trở về".

Lời vừa dứt thì đột nhiên lại nghe thấy Yến Lân âm trầm lên tiếng: "Người vừa nhắc đến Đế Vương tỉnh?".

Lão bà lập tức trả lời, như thể thần trí vô cùng tỉnh táo: "Chính là Đế Vương tỉnh. Ha ha ha,... Đế Vương tỉnh chuyển thế, thiên hạ trải qua máu tanh mới có thể an lạc... Ha ha ha".

Toàn bộ người nghe được câu này đều sững sốt, đồng dạng là căng thẳng. Còn đang không hiểu vì sao lão bà này lại nói năng như vậy thì lại thấy bà ta chìa thẳng cây gậy trong tay về phía Từ Chiêu, thanh âm trầm đục rít qua kẽ răng: "Chính ngươi, ngươi không phải người cõi này. Người là Thiên nhân. Thiên nhân hạ phàm, ha ha ha,... Đế Vương tỉnh mau giữ lấy, giữ lấy...".

Trái tim Từ Chiêu lúc này như bị bóp chặt, da đầu cảm thấy tê rần. Mặc dù không hiểu lời nói của bà lão quái dị này cho lắm nhưng chuyện nàng là người xuyên không tới lại chính là sự thật. Rốt cuộc đây là chuyện gì? Tại sao người này lại có thể nhìn ra được? Lời nói lúc này là có thâm ý gì?...

Rất nhiều câu hỏi cứ xoay quanh trong đầu Từ Chiêu làm nàng không khỏi bất an. Có điều, hai chữ Thiên nhân lại nghe không đúng lắm.

Yến Lân nghiêng rặng, toan mở miệng hỏi thêm vài câu thì chỉ thấy bà lão kia cười phá lên một tràng, sau đó ngã lăn ra đất bất tỉnh. Thị vệ gần đó tiến lên kiểm tra thì thấy bà ta đã tắt thở. Đứa bé kia nghe vậy thì nước mắt lưng tròng, quỳ gối ôm lấy thi thể vẫn còn độ ấm của bà ta, kêu khóc thảm thiết.

Từ Chiêu vẫn còn chưa hết bàng hoàng, một người mới khi này còn sống sờ sờ ngay trước mắt mà giờ đã không còn, lời nói của bà ta vẫn làm cho Từ Chiêu hoảng sợ. Lại nhìn tới đứa trẻ kia thật sự tội nghiệp, nàng mới nhẹ giọng hỏi: "Hải tử, người hãy nén đau thương. Chúng ta giúp người đưa bà bà đi chôn cất".

Đứa bé kia nghe được thì sụt sùi, ngược đôi mắt sưng đỏ lên nhìn Từ Chiêu có điểm không được tự nhiên, khoe môi mấp máy: "Bà bà phải được hỏa thiêu".

Nghe một lời này, ai nấy cũng đều sửng sốt, không khỏi nhủ mảy nghi hoặc quan sát biểu tình của đứa trẻ kia. Phải biết ở nơi này, đối với người đã khuất chỉ có duy nhất một cách là an táng chứ không hề có phong tục hỏa táng. Đối với họ mà nói thì như vậy là giằng xé thân xác người mất, chỉ có kẻ nào tội ác tày trời không thể dung thứ mới bị đối xử như vậy. Nhưng đây là chuyện gì, đứa trẻ này lại tự nguyện muốn đem bà bà đi hỏa thiêu?

Riêng Từ Chiêu lại không xa lạ gì với phong tục này, vốn dĩ ở hiện đại của không thiếu, nàng chỉ trầm giọng hỏi: "Sau khi hỏa táng thân xác này người muốn để vào tiểu rồi hạ thổ hay muốn rải tro cốt xuống sông?".

Toàn bộ thị vệ nghe Từ Chiêu nói vậy thì không khỏi hít một ngụm khí, không nghĩ nàng còn có thể có chủ ý tàn ác tới vậy. Không những hỏa thiêu mà còn đem tro cốt ném đi trôi sông, về phương diện nào đó mà nói thì chính là không để âm hồn được siêu thoát, đến chết cũng không được toàn thân yên nghỉ. Ánh mắt không tin tưởng đều đổ dồn về phía Từ Chiêu, đến cả Yến Lân cũng không ngoại lệ: "Chiêu nhi, chuyện này không thể làm bừa".

Nhưng điều khiến mọi người cũng không ngờ tới chính là đứa bé đang ôm thi thể dưới đất kia lại cong khoe miệng mỉm cười, nước mắt trào ra không ngừng nhưng lại mang một dáng vẻ nhẹ nhõm đến khó hiểu. Nghe được câu trả lời lại không khỏi hóa đá: "Bà bà ưa thích chỗ mát mẻ. Vẫn nên rải trên sông thì tốt hơn".

Đến lúc này Từ Chiêu mới nheo mắt, quan sát thật kỹ đứa trẻ kia một lần, rốt cuộc vẫn buông ra một câu: "Người còn người thân nào không?".

"Tiểu nữ cùng bà bà vẫn sống nương tựa vào nhau, không còn ai thân thích".

"Vậy sau khi lo hậu sự xong người tính thế nào?".

"Tiểu nữ cũng không biết".

"Có muốn đi theo ta không?".

Tròng mắt đứa trẻ hơi sáng lên, không hề giấu diếm mong mỏi nhưng lại không thấy lên tiếng trả lời.

Từ Chiêu cũng không có ý cưỡng ép, chỉ nhẹ giọng nói: "Trước cứ lo chuyện hậu sự cho bà bà xong, lúc đó người trả lời cũng không muộn".

Nói rồi nàng cùng Yến Lân lên kiệu trở về, thị vệ chia ra hai nhóm, một bên tháp tùng bọn họ, một bên ở lại giúp đưa bé kia.

Ngồi trong kiệu, Từ Chiêu cũng không thèm giải thích lấy một lời, chỉ thoải mái tựa người vào gối mềm, ánh mắt có chút mơ hồ.

Yến Lân thấy nàng không mở miệng thì nhủ mảy: "Chuyện này là thế nào?".

"Huynh muốn hỏi chuyện gì?".

"Tất cả".

Từ Chiêu nghiêng người nhìn Yến Lân: "Mấy lời bà lão kia nói diển nói đại thì muội không hiểu gì cả. Còn chuyện hỏa táng kia thì muội từng được nghe nói tới. Thực ra một vài tộc người thiểu số, sống ở nơi hẻo lánh lại có phong tục kì lạ như vậy, đem tro người chết rải trôi theo dòng nước đối với họ lại chính là tự do tự tại, để linh hồn hòa nhập cùng thiên nhiên vạn vật. Thật không ngờ lại có thể gặp được ở nơi này. Nếu không phải muội từng rơi xuống sông cốc rồi lưu lạc bên ngoài một thời gian thì hẳn cũng sẽ không biết được chuyện này".

Nghe nàng nói, Yến Lân cũng không nói gì thêm, chỉ là trong đầu vẫn đang canh cánh vài lời kỳ quái kia.

Một đêm này, Từ Chiêu ngồi trong phòng, không biết làm sao mà trong lòng lại thấp phần bất an, nàng đưa mắt nhìn một mảng đêm tối ngoài cửa sổ, miệng như vô thức hỏi: "Đêm nay không thấy bóng trăng nhĩ?".

Tiểu Nhan đứng một bên thấy thần sắc nàng có chút khác lạ thì lấy làm khó hiểu: "Muội đang nghĩ chuyện gì vậy?".

"Đã qua hơn một năm rồi?".

"Ý muội nói là từ khi chúng ta dựng lên Hồng Bảo kiếm các?".

Từ Chiêu không mấy để tâm tới câu hỏi của Tiểu Nhan: "Sao chưa thấy Từ Hàm hồi kinh, gần đây cũng không nhận được tin tức nào cả. Muội cảm giác có điểm bất thường, xưa nay cả phụ thân cùng Từ Hàm vẫn đều đặn gửi thư cho muội".

"Lão gia có thể đang từ biên quan trở về Bạch thành, còn thiếu gia giờ này hẳn là cũng đang trên đường hồi kinh đi. Chắc là đường xá có chút bất tiện nên mới chậm trễ".

Từ Chiêu yên lặng một hồi rồi đột nhiên lên tiếng: "Tiểu Nhan, từ lúc tới Kinh thành cho tới giờ, chúng ta hẳn rất thoải mái, làm việc gì cũng đều thuận lợi, không gặp phải chút khó khăn nào cả. Đối với chúng ta mà nói, mọi thứ đều rất dễ dàng".

Tiểu Nhan cảm nhận được trong lời nói của Từ Chiêu hôm nay có phần khác lạ, nhưng ngẫm lại thì quả thật là như vậy nên cũng gật đầu tán thành.

"Tỷ nên nhớ, ngủ quên trong cảm giác đó đối với Mục gia lúc này chính là điều cấm kị đấy". Nàng chỉ nói một câu khiến Tiểu Nhan giật mình. Một người từng rất cẩn trọng tỉ mỉ, vậy mà gần đây lại hay xem nhẹ mọi chuyện, chỉ cần là việc cảm thấy nhỏ nhặt thì liền trực tiếp bỏ qua không báo lại với Từ Chiêu.

Ngước lên lại bất giác ánh mắt sâu xa đang nhìn mình như muốn khiển trách, trong lòng Tiểu Nhan không khỏi khản trương. Từ lúc nàng ta theo hầu vị tiểu thư này cho đến giờ cũng

chưa từng bị xem nhẹ như phận tôi tớ mà ngược lại còn được tôn trọng, thậm chí là thân thiết như tỷ muội với chủ tử của mình, điều mà đáng lý ra sẽ không bao giờ xảy ra.

Tiểu Nhan trong lòng tự trách, quả thật chính nàng là đang ngu quên, quên luôn bản phận của mình.

Từ Chiêu biết trong lòng nàng ta đang nghĩ gì, đứng dậy thở dài một tiếng rồi đi vào trong phòng, trước khi lên giường ngủ còn nói với Tiểu Nhan một câu: "Ngày mai tỷ đi sắp xếp, muội muốn gặp Mục Từ... Còn nữa, tình tảo lại một chút cho muội".

Tiểu Nhan lần đầu tiên cúi đầu tạ lỗi một cái rồi cũng nhanh chóng lui ra ngoài, trong đầu thẩm tính toán lại mọi chuyện, nhận thấy quả thật có điểm bất thường. Sốt ruột cắn cắn môi rồi lập tức biến mất trong màn đêm.

Trời bắt đầu đổ mưa, từng hạt mưa nặng trĩu nên xuống, len theo mái ngói mà chảy tằm tã ngay trước hiên nhà. Trận mưa kéo theo dài, phía chân trời còn có cả chót giạt, thi thoảng là rạch trời lóe lên một cái. Gió lớn xô cả vào những tán cây tạo lên âm thanh xào xạc.

Trên trán Từ Chiêu rịn ra một tầng mồ hôi lạnh, mê man nằm trên giường, hàng lông mày nhũn chặt, toàn thân có chút căng thẳng, trong đầu không ngừng xuất hiện những hình ảnh hỗn độn chồng chéo lên nhau khiến cho nàng hoảng sợ.

Trong phòng không biết khi nào lại xuất hiện thêm một bóng người, vô thanh vô tức đến bên giường Từ Chiêu ngồi xuống. Bàn tay như bạch ngọc đưa ra, từng đường nét nổi lên thật phần tinh xảo hút mắt người. Từ Chiêu đang mê man đột nhiên lại hoảng tỉnh, không biết là vì cái chạm khẽ này của hắn hay là vì giấc mơ vừa trải qua.

Nàng hít thở có chút khó nhọc, nhận ra bên cạnh có người nhưng cũng không hoảng sợ mà chỉ đưa tay lên xoa bóp huyệt thái dương, mày vẫn nhũn chặt.

Dữ Ngọc nhấc tay đặt ở một ngón tay ở giữa hai hàng lông mày của nàng, khẽ miết: "Người mơ thấy chuyện gì vậy?".

"Rất hỗn loạn, ta cũng không rõ là gì. Sau cùng chỉ có hoảng sợ mới giật mình tỉnh dậy. Mà sao người lại chui vào phòng ta nữa rồi". Từ Chiêu rất tự nhiên để mặc cho hắn xoa tới xoa lui trên trán, nhưng lại nghe Dữ Ngọc hỏi một câu: "Kiểm các kìa là người mơ?".

Từ Chiêu nâng mắt, khẽ gật đầu, còn đang nghĩ thế nào hắn cũng nói nàng không biết tự lượng sức mình thì ngoài ý muốn lại chỉ thấy Dữ Ngọc cong khóe miệng cười như có như không.

"Biểu tình như vậy là có ý gì?".

"Người làm cũng thật lớn a. Bất quá thật độc đáo, ta thích".

"Đêm hôm người rảnh rồi mò vào đây phá giấc ngủ của ta chỉ để nói mấy lời ngu xuẩn này? ". Từ Chiêu đen mặt, hất tay Dữ Ngọc ra.

"Chẳng phải ta đang khen ngợi người sao? Sao lại trách ta. Còn nữa, ai phá giấc ngủ của người. Chính người là không ngủ được tự mình tỉnh dậy".

"Hử, còn giả mồm. Mau cút, bản cô nương còn phải ngủ". Nói rồi nàng quán chân kín người, quay mặt vào trong nhắm mắt lại, không thèm để ý tới hắn nữa. lát sau cảm nhận được bên cạnh trống không, biết là người đã rời đi nhưng nằm trần trọc một lúc lâu vẫn không ngủ được, Từ Chiêu lại trở mình ngồi dậy, tính xuống giường, còn chưa kịp đập chân xuống thì đã phát hiện rã. Thì ra Dữ Ngọc không phải là rời đi mà là chuyển chỗ ngồi từ trên giường xuống dưới đất, về mặt ỳ khuất tựa vào thành giường. Yêu mị chớp mắt một cái: "Ta biết người là không ngủ được mới tới dỗ người một chút. Ngoài kia mưa lớn như vậy người lại độc ác đuổi ta đi, nữ tử tàn nhẫn tâm như rắn rết. Người phụ ta trời tru đất diệt".

Khóe miệng Từ Chiêu co giật, cái gì mà tâm như rắn rết, cái gì mà trời tru đất diệt. Nàng nhìn lại thấy bộ dạng người ngồi bó gối dưới đất kia thật không khác gì tiểu nương tử bị phu quân ruồng rẫy. Bất quá nàng đã làm gì hắn chứ, chẳng phải đây là khuê phòng của nàng sao? Hắn đêm hôm lui tới chẳng phải rất không đúng sao? Vì có gì mà nàng lại là người không hiểu đạo lý chứ?

Từ Chiêu giận mà không thốt lên được lời nào, đưa tay đỡ trán tỏ vẻ bất lực. Dữ Ngọc cong khóe mắt cười nói: "Tiểu bánh bao, trước nay người ngủ cạnh ta chưa từng mơ thấy ác mộng".

Lời hắn nói rồi vào tai Từ Chiêu lại có điểm ái muội. Nàng tuy là thân thể tiểu cô nương nhưng thần trí lại hoàn toàn trưởng thành nha, không khỏi không đỏ mặt, chần chừ lại càng quán chặt quanh thân: "Tên đó để cho người gọi sao? Trở về chỗ của người đi. Ta buồn ngủ rồi".

Dữ Ngọc nhếch khóe miệng: "Thật sự ngủ?".

"Thật sự".

"Được, vậy để cho người ngủ", nhưng mới nhắc được vài bước chân hắn lại quay người, tiện tay rút túi hương đang đeo bên hông nhét vào lòng Từ Chiêu rồi mới yên tâm rời đi.

Mất thấy thoát một cái Dữ Ngọc đã biến mất, Từ Chiêu nhẹ thờ ra một hơi, nhìn túi hương trong tay, hương thảo mộc quen thuộc phảng phất làm cho thần trí nàng cũng an ổn lại. Không phải nàng không biết vì sao tự nhiên hắn xuất hiện, lại còn nói những nói quấy, chẳng phải là đang muốn giúp tâm trạng nàng tốt lên sao. Mắt hạnh mang theo từng tia nhu hòa nhìn vào khoảng không nơi người nào đó vừa rời đi.

Sáng hôm sau, vốn tưởng người tới là Mục Từ nhưng thật khiến Từ Chiêu không ngờ tới, người xuất hiện ở đại sảnh lại là Từ Hàm. Vừa nhìn thấy bóng dáng hắn thấp thoáng, Từ Chiêu đã lao ngay tới. Từ Hàm cũng vui vẻ khom người đón lấy thân ảnh nhỏ bé vào lòng.

Vòng tay ôm lấy người hắn, hương cam tùng nhàn nhạt lại phảng phất thêm mùi vị của gió sương. Từ Chiêu chợt thấy sống mũi cay cay. Ngước mắt lên ngắm nhìn gương mặt như gió xuân kia, làn da vì dầm mưa dãi nắng mà bóng lên ánh đồng rần rờ, nàng lại chợt thấy đau lòng: "Ca ca, Chiêu nhi rất nhớ ca ca. Ca ca đi lâu như vậy, Chiêu nhi một mình ở đây rất buồn. Chiêu nhi chính là ngày nhớ đêm mong a".

"Đồ dẻo miệng. Chính ta cũng nhớ muội nên vừa mới nhập thành đã chạy tới đây, còn chưa thêm vào cung diện kiến Thánh thượng đâu".

"Muội muội là trời, Thánh thượng cũng phải để sau".

"Nha đầu đã lớn rồi còn ăn nói hàm hồ. Để người khác nghe được nhất định chê cười người".

"Sao lời vàng ý ngọc của muội lại để cho người khác nghe chứ. Vớ vẩn, bọn họ không có cái điểm phúc ấy đâu".

Hai huynh muội vui vẻ hàn huyên tới nửa ngày, thấy cũng không còn sớm, Từ Hàm nhất quyết đòi tiễn cung mặc cho Từ Chiêu cứng đầu không chịu buông tha. Cuối cùng hắn phải đành thỏa hiệp, dẫn nàng theo. Mãi cho đến khi đến trước Nghị Chính điện, Từ Chiêu mới để Từ Hàm tiến vào, còn bản thân thì chạy đi tìm Yến Kỳ chơi.

Không biết là tin tức trong cung truyền đi nhanh tới mức nào mà ngay lúc Từ Chiêu đang bận trèo cây hái hồng ăn cùng với Yến Kỳ thì từ xa đã thấy một bóng dáng uyển chuyển đang

bước nhanh tới.

Hai người Từ Chiêu cùng Yến Kỳ đưa mắt nhìn nhau, nàng nhanh tay ném hồng cho hắn rồi cũng trượt từ trên cây xuống, cũng vừa lúc Lạc Vân tới trước mặt bọn họ.

Từ Chiêu thần nhiên đưa quả hồng lên miệng cắn một ngụm rồi lại kè quả hồng ấy lên miệng Yến Kỳ, cứ như vậy mà an nhiên ngồi dưới gốc cây ăn ngon lành.

Lạc Vân vẫn yên lặng từ đầu tới cuối, Từ Chiêu đẩy một miếng hồng chín ngẩng lên, ánh mắt có chút phức tạp: "Tỷ đây là cũng muốn ăn hồng?".

"Đã lâu không gặp, muội muội". Lạc Vân cũng không tỏ thái độ gì mà chỉ nhìn Từ Chiêu.

Trước đây chẳng phải nàng ta rất kiêu ngạo, hống hách sao. Tới nay đột nhiên lại thu liễm như vậy khiến Từ Chiêu thật cảm thấy không quen. Bất quá hơn một năm trôi qua, Lạc Vân lại càng thêm xinh đẹp động lòng người, điểm này Từ Chiêu cũng phải công nhận, nàng vốn là rất thích ngắm nhìn mỹ nữ a.

Thấy từ Chiêu nhìn mình không chớp mắt, Lạc Vân lại cảm thấy có chút không tự nhiên, hắng giọng một cái, chuyển mắt nhìn lên cây hồng nói: "Nghe nói người vào cung, thì ra là chạy tới đây. Chỉ cần hô một tiếng chẳng phải sẽ có hồng ăn sao, việc gì phải đi làm loại chuyện này?".

"Vây là tỷ không biết thưởng thức rồi. Đồ hái trộm được chính là mỹ vị nhân gian nha". Từ Chiêu cong cong khóe miệng dính đầy hồng lên. Lạc Vân không biết ăn phải cái gì lại có hành động rất kỳ lạ, nàng ta nở nụ cười hết sức ăn cần, lấy ra một chiếc khăn tay rồi cúi xuống, hình như là muốn lau đi chỗ hồng kia nhưng lại lau không tới vì Từ Chiêu đã né sang một bên.

"Tỷ làm gì vậy?".

Sắc mặt Lạc Vân thoáng ngẩn ra, bàn tay đang cầm khăn lụa dừng ở giữa không trung khẽ nắm chặt, miệng còn chưa kịp thốt ra tiếng nào thì lại nghe Từ Chiêu nói: "Chúng ta từ bao giờ lại có thể thân thiết vậy?".

"Ta...", Lạc Vân cứ đứng như vậy, lời còn chưa nói hết lại chỉ có thể đứng nhìn bóng lưng Từ Chiêu dắt Yến Kỳ rời đi. Trong lòng trào lên một cỗ tức giận, nếu không phải vì muốn tiếp cận nhà đầu kia thì việc gì nàng ta phải hạ mình làm thân.

Một năm trước, sau chuyện Từ Chiêu bị hồ đồi suýt chết quả thật nàng ta cũng có chút áy náy nhưng lại không một ai biết được, ngay trong đêm ấy nàng ta đã phải chịu đựng những gì. Mới nghĩ thôi, trong lòng càng thêm rét lạnh, khôi phục bộ mặt kiêu ngạo xoay người rời đi, thanh âm mang theo tia giận dữ mà rít qua kẽ răng: "Chặt đồ cây hồng này cho ta".

Cung nữ bên cạnh lĩnh mệnh một tiếng rồi nhanh chóng sắp xếp người làm việc, Lạc Vân không nhanh không chậm gần lên từng tiếng: "Từ Chiêu, tất cả những thứ người chạm vào bồn quận chúa đều chán ghét".

Từ Chiêu đang trên đường quay lại Nghị Chính điện, bất giác rung mình một cái, đang ngờ ngác không hiểu chuyện gì thì lại bị một bàn tay to lớn khẽ vỗ vỗ lên đầu: "Chiêu nhi sao vậy. Lạnh sao?".

Nghe được thanh âm là đoán được người, nàng quay đầu lại nắm lấy bàn tay to lớn, vui vẻ nói: "Thời tiết chỉ mát mẻ, sao có thể lạnh được. Trời đẹp như vậy, xong chuyện rồi chúng ta xuất cung đi chơi đi".

Từ Hàm nhìn một mặt ham chơi của Từ Chiêu thì không khỏi tự trách trước kia đúng là đã dạy hư nàng rồi: "Chiêu nhi, muội vừa ham chơi lại quán quýt ca ca như vậy, sau này lớn lên còn ai muốn lấy muội nữa?".

"Hử? Muội không cần, cả đời cũng không cần gả đi".

Nói rồi nàng kéo tay Từ Hàm lôi ra ngoài, giục hắn nhanh chóng xuất cung, lên kiệu hồi phủ.

Bạn đang đọc truyện *Vì Sự Tới Đón Người, Vì Sự Sợ Lạnh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Vừa xuất thành đã gặp thổ phỉ

Từ Hàm nhàn nhã ngồi uống trà trong sân, xung quanh toàn bộ là trúc xanh càng làm một thân ảnh nguyệt nha thêm phần phiêu dật, thanh cao, nhìn qua lại chẳng ai nghĩ hắn là một võ tướng.

Từ Chiêu từ bên trong đi ra, trên tay còn ôm theo một thanh kiếm được bọc lại kỹ càng bằng một tấm vải đen, nàng đi tới trước mặt Từ Hàm báo hắn mở ra.

Lớp vải bên ngoài vừa được trút bỏ làm lộ ra một thanh kiếm bên trong, vỏ kiếm làm bằng gỗ nhưng lại có màu đen hết sức tinh giản, chuôi kiếm được bọc những lớp vải đen đan xen nhau nhưng cắm vào lại vô cùng thoải mái. Điều đáng nói là thanh kiếm này lại có một độ cong nhẹ rất kỳ lạ, trước nay chưa từng thấy bao giờ. Bất quá, dù chỉ là nhìn lướt qua cũng khiến cho người ta có cảm giác không thể xem thường.

Lưỡi kiếm vừa tuốt ra khỏi vỏ thì lập tức lóe lên tinh quang khiến người rồi lui dần. Từ Hàm lần đầu tiên thấy dị tượng như vậy thì không khỏi nghi hoặc nhìn Từ Chiêu, chỉ thấy nàng cười đáp lại: "Thanh tuyệt kiếm này từ lúc tra vào vỏ cũng chưa từng được rút ra. Đến nay mới được khai quang nhận chủ. Ca ca nên đặt cho nó một cái tên a".

Trước nay các loại binh khí vẫn là hắn tự mình đem về cho nàng, nay ngược lại là nàng mang tới cho hắn một thanh bảo kiếm, sau lại biết thanh kiếm này không phải lấy được ở đâu mà là từ chính tay Từ Chiêu ngày đêm vất vả dùng khối thiên thạch rèn ra. Trong lòng Từ Hàm dâng lên một cỗ âm áp, từ đó người kiếm một bước cũng không rời. Sau này, khắp thiên hạ nhắc đến Mục gia Mục tướng quân thì không thể nào không nhắc tới tuyệt thể bảo kiếm Chiêu Nguyệt mà lúc nào hắn cũng đem theo bên mình.

Thanh kiếm vừa xuất thế, qua vài năm còn được thêm dẹt nên một truyền kỳ. Bất quá đó vẫn là chuyện của nhiều năm sau.

Còn lúc này, hai huynh muội Mục gia lại đang ngồi trên một cỗ kiệu gấm thập phần xa hoa, Từ Chiêu trong kiệu nửa nằm nửa ngồi bĩu môi nói: "Hử, mấy người này thật là trọng nam khinh nữ. Muội ở Kinh thành mấy năm nay nào có được cấp cho cỗ kiệu đẹp như thế này. Tướng quân đại nhân vừa hồi kinh đã được tiếp đón long trọng. Nếu hôm nay không phải là yến tiệc đón gió tây trần của huynh thì muội cũng không thêm đi đâu".

Từ Hàm lâu ngày không được nghe muội muội lải nhải nên thủy chung vẫn một bộ dáng yêu chiều, bế thốc người đang nằm kia lên bắt nàng ngồi cho nghiêm chỉnh: "Chẳng phải muội dùng kẻ là được rồi sao. Này bánh bao nhỏ, muội càng ngày càng mềm nha, ngồi cũng không ngồi thẳng được mà lại thích dựa dẫm là thế nào?".

"Tất nhiên phải mềm ròi, từ sáng tới tối không ở trong phủ thì cũng chỉ được đi dạo lĩnh tinh, đâu ra chuyện trèo tường vượt rào nữa. Tài nghệ sớm đã bị mai một".

"Trèo tường vượt rào cũng là một loại tài nghệ?"

"Đương nhiên, chính là huynh dạy muội. Nay đôi mắt khắp thiên hạ cũng không có thiên kim tiểu thư nào có thể làm được mấy trò đó như muội. Bất quá nơi này xa lạ, cũng không có ai có thể kẻ vai sát cánh, hành sự một mình Chiêu nhi thật không có hứng thú. Ca ca, nhân lúc sáng yên tĩnh, chúng ta trở về Bạch thành đi".

"Giờ ca ca muội có địa vị không tầm thường, phụ thân lại không tiến Kinh nên không phải cứ muốn rời đi là có thể đi được, nhưng thời điểm hiện tại hẳn cũng không phải chuyện khó. Việc này huynh sẽ tấu lên Hoàng thượng".

Vừa trò chuyện được một lúc thì kiệu đã tới trước cửa cung, hai thân ảnh một cao một thấp tiến thẳng vào trong.

Từ xa cũng có thể nghe được thanh âm náo nhiệt từ trong điện vọng ra. Cung yến vẫn là cung yến, quan công đại thần cùng gia quyến cho đến cung tần mỹ nữ đều có cả. Thái giám ngoài cửa vừa nhìn thấy hai thân ảnh đang đi tới thì không khỏi thất thần vài giây rồi mới hướng vào trong điện thét lớn: "Mục gia Mục tướng quân, Mục tiểu thư tới".

Khắp đại điện bỗng chốc im lặng, nhất loạt hướng mắt nhìn ra ngoài cửa chờ đợi. Dù đã là tướng quân nhưng Từ Hàm quả thật chưa từng xuất đầu lộ diện ở Kinh thành, đến cả thánh chỉ nhậm chức cũng là được trao ngay tại biên quan xa xôi. Ngày hôm kia hẳn lại không có mặt trong hàng ngũ mà tách ra chạy tới gặp Từ Chiêu nên khắp cả Kinh thành này cũng chưa ai biết mặt mũi vị tướng quân này ra sao.

Chỉ thấy từ ngoài cửa nhanh chóng xuất hiện hai thân ảnh, một cao một thấp. Nam nhân lạ mắt kia từng bước vững vàng như từng, khí chất tản ra lại thanh cao, nhã nhặn như trúc. Vừa bước vào đã quét mắt nhìn một lượt khắp đại điện rồi mới gật đầu chào hỏi có lễ. Lúc này trên gương mặt hẳn không còn phảng phất gió xuân ấm áp mà là cương trực, lạnh lùng, ánh mắt như hùng ưng phát ra một thứ áp lực vô hình, khiến cho người ta bất giác dè chừng.

Từ Chiêu thừa hiểu, khi đã đặt chân lên con đường này, thật sự không thể quay đầu. Quan viên đại thần ngoài mặt thì tươi cười đón tiếp nhưng nào ai biết trong bụng họ đang toan tính cái gì.

Bước theo Từ Hàm vào trong điện, Từ Chiêu cũng một dạng không có biểu cảm gì, chỉ cúi đầu hành lễ như bình thường. Nhìn một đôi huynh muội này, không ít người bị khí chất trên người họ cuốn hút, buột miệng tán thưởng một câu: "Quả là một đôi bích nhân".

Hai người cứ đi như vậy mà tay vẫn đan tay, Từ Hàm còn cẩn thận dắt Từ Chiêu tới chỗ của mình rồi ngồi xuống, thì thoảng cúi đầu trò chuyện cũng thân nhiên nhếch khóe miệng cười lên một cái. Một nụ cười này không biết là đã hút mất bao nhiêu người, chỉ biết danh môn khuê tú người nào người nấy cũng đó mặt cười duyên, thì nhau bắn ánh mắt ái mộ về hướng này.

Lớn lên bên Từ Hàm, Từ Chiêu đã không còn lạ gì cảnh tượng này. Làm gì có cô nương nào có thể cưỡng lại được nam nhân anh tuấn hơn người, vừa có phong thái lạnh lùng như sương nhưng lại lộ ra nét ưu nhã như nguyệt, chỉ cần được nam nhân này liếc mắt nhìn một cái cũng đủ cảm thấy cõi lòng ấm áp, huống chi thân phận của hắn còn hiển hách như vậy.

Từ Chiêu lần đầu tiên cảm nhận được làn gió xuân của ca ca nhà mình thổi ra lại giống như gió độc, không biết là có phải hoa mắt hay không nhưng sao lại thấy người kia cũng nhìn nàng cười thật phần thiết. Thật sự có chút không quen.

Thái giám vừa hô cung yến bắt đầu, quan viên đại thần không phải thì nhau chúc mừng Hoàng thượng thì cũng là cảm thán tài đức của vị tướng quân trẻ tuổi nhất Đại Minh, hết người này tới người nọ nâng rượu, hướng Từ Hàm mời một chén. Sau đó thì đương nhiên là Hoàng thượng sẽ hạ chỉ, luận công ban thưởng, ngoài ngân lượng vàng cùng vài ruộng châu báu thì còn ban cho cả phủ đệ ngay tại Kinh thành.

Những người xung quanh đều là kẻ tung người hứng, Từ Chiêu cũng không rảnh để tâm vì nàng còn đang mải mê đắc ý. Nam nhân bên cạnh đối với người ngoài thì nghiêm nghiêm chỉnh chỉnh nhưng theo thói quen đối với Từ Chiêu lại là ân cần, săn sóc. Đại tướng quân chinh chiến sa trường, trải qua không ít gió tanh mưa máu, vừa trở về lại đối với muội muội chu đáo như vậy, thật là ấm áp như mùa xuân. Hành động này cư nhiên đem bọn họ nhún chìm trong ánh mắt ái mộ của vô số thiên kim ngồi đằng kia, chỉ hận không thể ngay lập tức ngã vào vòng tay hắn. Từ Chiêu nhiều khi cũng thực thích cảm giác ngồi hưởng thụ, nhìn người ta thèm thường mà mua vui.

Nhưng còn chưa vui về được bao lâu thì đột nhiên câu chuyện trên đại điện bắt đầu rẽ sang một chiều hướng mà nàng không ngờ tới. Không biết tên quan vô tri nào lại mở miệng nói một câu khiến cho nàng đang đối với Từ Chiêu lại là ân cần, săn sóc. Đại tướng quân chinh chiến sa trường, trải qua không ít gió tanh mưa máu, vừa trở về lại đối với muội muội chu đáo như vậy, thật là ấm áp như mùa xuân. Hành động này cư nhiên đem bọn họ nhún chìm trong ánh mắt ái mộ của vô số thiên kim ngồi đằng kia, chỉ hận không thể ngay lập tức ngã vào vòng tay hắn. Từ Chiêu nhiều khi cũng thực thích cảm giác ngồi hưởng thụ, nhìn người ta thèm thường mà mua vui.

Một lời vừa nói ra, khắp đại điện dường như an tĩnh lại, hoàn toàn mong chờ câu trả lời kia. Có điều, tiểu cô nương bên cạnh lại không thêm che giấu biểu cảm bất mãn, quét mắt nhìn khắp đại điện một lượt, hung hăng nhai nuốt đồ ăn trong miệng như thể đang nhai kẻ vừa lên tiếng vậy.

Nam nhân bên cạnh nghe xong lại không có biểu hiện gì, vẻ thân nhiên gấp thêm thức ăn vào bát Từ Chiêu vừa nói: "Từ Hàm không có loại tâm tư này". Lời qua miệng hắn nói lại có cảm giác như chuyện kết thân là một loại chuyện thật đáng ghê tởm. Đại điện vốn đang an tĩnh chờ đợi nay lại càng yên lặng hơn, hẳn không nể mặt mà nói như vậy, chẳng khác nào là đang thẳng thừng từ chối mấy vị tiểu thư kia. Cái này, nói sao thì cũng có chút động chạm tới thể diện của bọn họ nhưng Từ Hàm cũng trực tiếp coi như không biết, còn Từ Chiêu thì một bụng hà hê, cong khóe miệng cười đắc ý. Người ngoài nhìn vào lại thấy như đang bị hai huynh muội bọn họ đùa giỡn.

Cung yến kết thúc, đoàn người lại kéo nhau ra khỏi điện, nhưng cũng không ít người cố tình tiếp cận, bắt chuyện chào hỏi. Quan lại thì nói chuyện cùng Từ Hàm, còn các vị tiểu thư thì lại khờ khạo kéo Từ Chiêu qua một bên cười nói. Bị một đoàn oanh oanh yến yến vây xung quanh xung tỹ xung muội khiến cho đầu óc nàng choáng váng, không biết tại sao rạch trời lại rơi ra được một đồng tỹ tỹ tốt như vậy. Bất quá, tất cả cũng chỉ vì lời dụng năng để tiếp cận người trong mộng, cái này nàng chính là không thêm.

Cuối cùng, Từ Chiêu phải mau chóng cáo lui, tránh thoát khỏi nanh vuốt của mấy người kia, an tọa trong kiệu mà hồi phủ. Trên đường đi, Từ Chiêu còn không ngừng lải nhải, nói Từ Hàm không cần để ý tới mấy người trên đại điện, còn nói cả Kinh thành cũng không tìm được vị tiểu thư nào có thể xứng đôi với hắn, bảo bọn họ muốn kéo vào cửa Mục gia thì nhất định phải bước qua xác nàng trước.

Từ sau ngày đó, khách nhân tự nhiên kéo tới cửa cũng không ít nhưng đều bị Từ Hàm lấy lý do là phải cùng tiểu muội ra ngoài chơi, không tiện tiếp đón mà đuổi về. Nhắc đến Từ Chiêu thì không ai lại không biết tới tiểu cô nương này, tuy nhỏ tuổi nhưng đã thoát ra loại khí chất thanh thuần thoát tục. Mặc dù thì thoảng mới xuất hiện tại các buổi yến tiệc nhưng lại được lòng rất nhiều người trong Hoàng thất. Một nhân vật như vậy cũng không dễ chọn nên cho dù lý do có ngang ngược tới đâu, chỉ cần liên quan tới nàng thì cũng thành chính đáng.

Hôm nay Từ Chiêu vốn có hẹn cùng Từ Hàm đi cưới ngửa, nhưng từ tờ mờ sáng hắn đã gấp rút tiến cung, không biết là có chuyện hệ trọng gì. Từ Chiêu cũng có chút bất an, đành ngồi trong phủ chờ đợi. Nhưng tới tận chập tối cũng không thấy ca ca trở về, ngược lại người tới lại là Yến Bạch. Nàng vừa thấy hắn thì lấy làm khó hiểu: "Cũng không còn sớm nữa sao người lại tới đây, không phải là tới mời ta đi ăn cơm đây chứ?".

"Bốn cung không thừa tiền mời người, ta tới để báo cho người một tin tức. Thuận Vương có động tĩnh rồi".

Từ Chiêu sững sờ: "Vô lý, Khương quốc vừa bị đẩy lui, binh lực tiêu hao không ít. Không có bọn chúng hậu thuẫn, Thuận Vương lại dám ra mặt, không phải là tự tìm đường chết sao?".

"Chuyện đó thì ta không rõ, ta tới cũng chỉ để nói cho người biết vậy thôi. Nếu người không phải bằng hữu của ta thì bổn cung cũng không thèm đi làm chân đưa tin này".

"Xảo biện, chẳng phải chỉ cần sai thuộc hạ đi là được rồi sao, đâu nhất thiết phải là người tự mình đến. Rõ ràng là người muốn gặp ta nên mới vậy".

"Nha đầu thôi, ta có ý tốt mà người dám nghĩ ta như vậy. Bổn cung không nói chuyện với người nữa". Nói rồi hần liền quay lưng bỏ đi, ra đến cửa chọt ngoái đầu, bỏ lại một câu rồi mới thật sự rời đi: "Rất có thể ca ca người lại phải xuất chinh, người vẫn nên tính toán cẩn thận".

Hần biết, Từ Chiêu luôn muốn rời khỏi Kinh thành, dù gì nàng cũng đã xa nhà mấy năm. Nếu lần này Từ Hàm lại rời đi thì không biết phải đợi tới bao lâu nữa, nơi thị phi này theo như lời nàng nói thì chính là cái lồng sắt không lồ. Mà hần cũng thừa biết, nàng không phải con người chịu bị trói buộc.

Từ Chiêu nghe hiểu được ý tứ của Yến Bạch, quả thật nếu không nhân cơ hội này rời đi thì không biết còn phải ở nơi này tới bao giờ.

Phải đến sáng sớm hôm sau, Từ Hàm mới trở về, vừa vào phòng thì phát hiện trên giường của mình có người đang nằm. Nhìn kỹ lại thì chính là Từ Chiêu, thấy nàng vì chờ mình mà chạy tới đây ngủ, trong lòng chợt có chút ấm áp. Từ nhỏ đứa trẻ này đã rất quần người, lúc nào cũng đòi được người khác ôm, vậy mà mấy năm qua đều một thân một mình lưu lại Kinh thành. Hần biết nàng hần là rất nhớ nhà, đến khi gặp hần chỉ có thể ôm chầm lấy mà òa khóc. Thân là ca ca, Từ Hàm cảm thấy xót xa cho tiểu muội này. Hiện nay hần lại phải gấp rút rời Kinh, không thể đem nàng trở về Bạch thành nhưng cũng không biết phải mở lời thế nào.

Trong đầu còn đang rối rắm thì người trên giường chợt mở mắt. Nhìn thấy sắc mặt Từ Hàm không được tốt, Từ Chiêu nhẹ giọng hỏi: "Ca ca sao giờ này mới chịu về. Huynh không nghỉ ngơi chút nào sao?".

"Ta làm muội tính sao? Vẫn còn sớm, muội cứ ngủ thêm nữa đi".

"Cả ngày hôm qua huynh làm gì vậy?". Từ Chiêu như không nghe thấy lời hần nói, trực tiếp ngồi dậy, đi tới bàn rót ra hai chén trà, ngồi xuống bên cạnh Từ Hàm.

Hần nhìn nàng một hồi, cuối cùng thở dài, thành thật nói: "Có tin mật báo, Thuần Vương xuất hiện ở Đồng Quan, một lượng lớn binh mã của hần cũng đã di chuyển theo nhiều hướng khác nhau. Hiện vẫn chưa rõ mục đích là gì, nhưng tình thế cấp bách...".

Từ Hàm đang nói thì chợt ngừng lại, ánh mắt hiện rõ một tia khó xử, Từ Chiêu hiểu hần đang muốn nói tới chuyện gì, nàng không nhanh không chậm, nói thêm vào: "Tình thế cấp bách cho nên huynh phải gấp rút lên đường. Bất quá, Thuần Vương còn đang tung hỏa mù, hần điều binh chạy khắp nơi như vậy, huynh tính là đi đâu mới được?".

Từ Hàm nghe xong thì có chút không tin, không những Từ Chiêu không nhắc đến chuyện nàng bị bỏ lại Kinh thành mà còn nói luôn vào chuyện chính sự, dường như mọi tin tức cũng đều nắm được rõ ràng. Nhưng Từ Hàm lại nhũn mảy, xoa đầu nàng nói: "Từ Chiêu, muội là tiểu cô nương. Đáng lẽ muội phải vô tư, vui vẻ sống cuộc sống đúng với một tiểu cô nương nên có. Ta không muốn muội nghĩ quá nhiều tới chuyện này. Dù muội không muốn ca ca lo lắng nhưng muội phải biết, dù có thế nào, ca ca vẫn muốn lo cho muội. Bởi vì chúng ta là huynh muội, bởi vì muội là bánh bao nhỏ đáng yêu của ca ca. Muội nhớ chưa?".

Từ Chiêu cắn môi, quả đúng là như vậy. Trước đây, nàng coi Hồng Tang giống như ca ca của mình, nhưng từ sau khi hần chết, nàng đã luôn có những biểu hiện khác thường, nàng xen vào mọi chuyện, nàng còn tới tận Kinh thành, nàng gây dựng nên một thế lực hoàn toàn mới mà đến cả Từ Hàm cũng không biết. Nhưng nàng làm tất cả những chuyện đó đều là vì nàng sợ, sợ phải chịu đựng cảm giác mất đi người thân thêm một lần nữa. Nếu để nhìn lại thì thử hỏi, liệu có đứa trẻ nào làm ra được những điều này?

Nhìn nàng trầm tư, Từ Hàm lại lên tiếng: "Chiêu nhi, muội thử nghĩ cho bản thân một chút. Như là muội muốn gì hay không muốn gì, chỉ việc nói với ca ca. Ca ca sẽ làm bất cứ chuyện gì vì muội".

Đáy lòng như có từng trận sóng trào qua, Từ Chiêu yên lặng hồi lâu, nếu bây giờ nàng nói muốn rời kinh thì với tính cách đã nói là làm của Từ Hàm, hần nhất định sẽ đưa nàng trở về Bạch thành nhưng chuyện quân không thể chậm trễ. Hơn nữa hiện tại hần lại đang là đại tướng quân, không biết có bao nhiêu con mắt dõi theo, chỉ chờ hần sơ sẩy là sẽ lao vào cắn xé. Nàng không thể vì bản thân mà hủy đi danh dự của Từ Hàm cùng cả Mục gia được. Vì vậy, mong mọi người trong lòng cũng chỉ đành dè xuống, ôm lấy một cánh tay của ca ca mà nhỏ giọng nói: "Chiêu nhi không có việc gì. Chiêu nhi ở lại đây chờ huynh, chúng ta cùng nhau trở về Bạch thành".

Nếu nói là diễn trò thì Từ Chiêu dư sức làm, biểu hiện của nàng thập phần vô tư, nụ cười cũng toát ra vẻ hồn nhiên nhất khiến cho Từ Hàm an lòng. Hần đỡ nàng về giường ngủ rồi sau đó lập tức rời đi, chuẩn bị để ngày mai khởi hành.

Người vừa đi chưa được ít lâu, trong phòng lại thấy thân ảnh trên giường đã ngồi dậy, khoe môi khẽ nhếch, thanh âm không nhanh không chậm nói vọng ra ngoài cửa: "Tối báo cho Yến Bạch, ta cần hần giúp chút chuyện". Ngoài cửa vốn chẳng có lấy một bóng người, nhưng không biết từ góc nào, đột nhiên có vài bóng đen xẹt qua, đáp một tiếng rồi lại biến mất.

Đến trưa hôm sau, khắp mọi nẻo đường tại Kinh thành, người bu đồng như xem hội, có điều tất cả đều dẹp sang hai bên đường, dọn lối cho đoàn kỵ binh của triều đình đi qua. Dân chúng ai nấy cũng reo hò, khích lệ tinh thần chiến sĩ ra sa trường nhưng chủ yếu, mọi người đều đổ ra đường ngày hôm nay là muốn tận mắt nhìn thấy vị danh tướng trẻ tuổi họ Mục kia.

Mặt khác, ở một góc đông đúc nhộn nhịp khác, một thư sinh nho nhã cười khoái mã cũng vừa thông dong xuất thành. Cười ngửa đi được vài dặm thì thấy phía trước có một cỗ xe ngựa đã chờ sẵn, người đang chờ lại là một nam tử hoa phục có chút khoa trương hơn hẳn ngày thường, ánh mắt thập phần yêu mị, cười lên câu hồn người. Từ Chiêu một thân nam trang cười ngửa từ đằng xa chạy tới, thẳng tắp xuống ngựa, hung hăng giơ chân đạp hần một cái: "Tên bất lương nhà người, bảo người giúp ta trốn đi người lại ăn mặc như thế kia. Sợ không ai chú ý chắc".

Yến Bạch ngồi không vững, còn suýt nữa bị nàng đạp cho ngã nhưng vẫn không bỏ được bộ mặt cười cợt: "Nơi này có ai sao? Người sợ cái gì chứ".

"Ta mà thêm sợ? Ta chính là ngựa mất người".

Hai người còn đang mải cãi nhau thì từ một phía khác, Tiểu Nhan cũng một thân y phục nam trang cười ngửa tới. Nàng nán lại theo lệnh của Từ Chiêu sắp xếp một chút chuyện. Cho tới khi bọn họ gần tới Bạch thành thì cả Từ Hàm lẫn Yến Lân cũng sẽ nhận được một phong thư. Từ Chiêu tự ý rời đi cũng không thể không nói lời nào với hai người bọn họ được.

Sở dĩ hôm nay Từ Chiêu nhờ vả Yến Bạch giúp nàng xuất thành là vì nàng chưa muốn sử dụng người của Kiếm các, dù thế nào đó cũng là thế lực nàng bí mật dựng lên, hiện tại vẫn còn quá sớm, nếu để họ ra mặt nhiều cũng là chuyện không tốt.

Còn Yến Bạch tuy ngoài mặt thì lỏng lỏng, lúc nào cũng như một kẻ bất tài chỉ biết ăn chơi hưởng thụ nhưng thực ra lại là người khó đoán nhất, tính tình lại có chút quái đản không giống ai. Và hần cũng là người mà Từ Chiêu có thể tin tưởng nhất ở Kinh thành này. Giữa bọn họ không có nhiều thứ phải kiêng kỵ.

Hôm nay hần chỉ có thể đưa nàng tới bên bờ sông, đoạn đường còn lại nàng và Tiểu Nhan sẽ tự mình đi tiếp. Bất quá hần biết Từ Chiêu không phải là người không biết tính toán, nàng làm gì cũng đều có sắp xếp ổn thỏa. Quả thật, đi cùng bọn họ cũng có không ít âm vệ đang ẩn nấp, giám sát mọi động tĩnh xung quanh.

Xe ngựa vừa rẽ vào một con đường mòn nhỏ hẹp ngay sát bia rừng thì bất ngờ bị chặn lại, Từ Chiêu cùng Yến Bạch ở bên trong vẫn yên lặng, chỉ nghe giọng nói của Tiểu Nhan đang ngồi bên ngoài cùng xa phu nói: "Các người không thấy xe ngựa đang chạy qua sao? Mau tránh sang một bên".

Đáp lại lời nàng lại là thanh âm của một hần tử: "Đường này do ta mở, cây này do...".

Nhưng lời còn chưa nói hết, lại nghe được thanh âm từ trong xe ngựa vọng ra, át cả tiếng của hán tử kia: "Cây này do ta trồng. Nếu muốn đi qua đây phải để lại của quý... ầy chết... phải để lại lộ phí".

Lời này vừa nói ra, cùng lúc từ trong xe ngựa, một thiếu niên thò mặt ra cười nói với hán tử: "Thỏ phi đại ca, giữa trưa rồi không nghỉ ngơi mà chạy ra đây chăm chỉ làm việc như vậy sao?".

"Làm việc?". Không chỉ mình hán tử kia cùng đám lâu la của hán ngơ ngạc há miệng mà toàn bộ người của Từ Chiêu cũng đen mặt, không biết là tiểu cô nương này học được ở đâu ra những lời như vậy. Đến cả lời của bọn thỏ phi cũng thuộc lòng. Nhưng nào có ai biết, mấy lời thoại này Từ Chiêu xem cả mười bộ phim thì tới chín bộ đều có, không thuộc thì hẳn là kẻ ngu đi.

"Phải a. Nghề của thỏ phi không phải là chặn đường cướp của sao? Tiểu đệ thật sự bái phục a".

Hán tử kia nghe được lời của Từ Chiêu thì lấy làm kinh ngạc: "Chẳng lẽ...?".

"Phải, phải. Tiểu đệ với đại ca chính là đồng đạo a".

"Thì ra là vậy, ta nghe ngữ khí của ngươi cũng giống mấy phần. Không nghĩ còn có thể gặp được tiểu bằng hữu ở đây".

"Đa tạ đại ca quá khen, tiểu đệ quả thật không thể đem ra so sánh được với khí thế bức người của đại ca. Hôm nay thật sự có chút việc cần phải đi gấp, cảm phiền đại ca bỏ quá cho. Có dịp tiểu đệ nhất định lên núi bái phỏng".

"Tiểu bằng hữu không cần nghĩ nhiều. Chúng ta không đánh không quen". Nói rồi hán tử cũng vui vẻ đứng sang một bên nhường đường cho xe ngựa đi qua. Từ Chiêu còn chấp tay cảm tạ rồi rít, nhưng vừa đi ngang qua đám người đó, ánh mắt nàng lại tập trung vào một chỗ.

Bạn đang đọc truyện *Vì Sư Tới Đón Ngươi, Vì Sư Sợ Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35: Một lần rời Kinh đã là ba năm

Đứng lẫn trong đám thuộc hạ của hán tử có một đứa bé chừng 7-8 tuổi, tay cầm gậy gỗ, tròn mắt nhìn Từ Chiêu. Nàng cho xe ngựa chạy chậm lại rồi tự mình bước xuống, đi tới trước mặt hán tử: "Đại ca, tiểu đệ mạn phép, không biết đứa nhỏ này có quan hệ thế nào?".

Hán tử nhìn theo hướng Từ Chiêu vừa chỉ, quả thật thấy một đứa bé mặt mũi lấm lem: "À, nó là đứa trẻ mồ côi, ngày trước được một bà lão nhặt về nuôi lớn. Nhưng không lâu trước đây bà lão qua đời, chúng ta mới lôi nó về sơn trại".

Từ Chiêu cong cong khóe mắt: "Nhưng đại ca có biết nó là nữ hài không? Sao lại mang nó theo xuống núi làm chuyện này, chẳng may mà bị thương thì biết làm thế nào?".

"Ngươi đừng vì thấy nó là nữ hài mà xem thường. Nhìn ốm yếu vậy thôi chứ để nó lượm củi, gánh nước còn nhanh hơn đám nam nhân chúng ta".

"Nhưng tiểu đệ thấy dễ một nữ hài cho các huynh nuôi nấng thật có chút bất tiện. Như vậy đi, chỗ tiểu đệ đây vừa hay lại thiếu một thư đồng chạy việc, đại ca để đệ mang đứa bé này đi, xem như cuộc sống cũng đỡ vất vả. Đệ gửi đại ca một ít bạc, cảm tạ các vị đại ca đã nhọc công săn sóc".

Hán tử nghe xong cũng gật gù cho là phải, hán quay sang nhìn đứa nhỏ: "Ngươi có chịu theo vị huynh đệ này làm việc không?".

Đứa bé hai mắt sáng ngời, vẫn thủy chung yên lặng nhìn Từ Chiêu nhưng đầu cũng khẽ gật mấy cái.

Trước khi đi cùng Từ Chiêu, nó còn nán lại cáo từ mọi người, sau còn nhờ gã hán tử kia gửi lời từ biệt với mấy đại nương ở trên sơn trại. Từ Chiêu đứng cạnh xe ngựa quan sát một màn như vậy, gật đầu đánh giá: "Đứa trẻ này xem ra tư chất không tệ".

Trong xe ngựa nháo cái đã xuất hiện thêm một người, dáng hình nhỏ nhắn còi cọc, mặt mũi lấm lem, từ đầu đến cuối thủy chung im lặng, thì thoảng lại ngược mắt lên lên nhìn Từ Chiêu.

Yến Bạch ngồi một bên quan sát, không hiểu Từ Chiêu là đang nghĩ gì, từ đây chạy tới Bạch thành cũng phải qua mấy tháng mới tới nơi, thân bọn họ còn lo chưa xong mà giờ lại lôi theo một đứa trẻ, đường xá xa xôi không tránh khỏi bất tiện. Hôn nữa, đứa nhỏ này lại khiến hán có cảm giác rất bất thường, hơi thở cũng đem theo một cỗ hoang đại không nói thành lời.

Từ Chiêu cũng đang quan sát đứa trẻ kia vô cùng chăm chú, đáy mắt sắc lạnh lạ thường, dù đây mới là lần thứ hai chạm mặt nhưng rõ ràng đứa bé này cho nàng cảm giác như đã quen thuộc từ lâu. Lần trước trời tối, hôn nữa mọi sự chú ý lại tập trung hết vào bà bà kia nên đến nay Từ Chiêu mới chân chính đánh giá một lần. Phải một lúc lâu sau mới không nhanh không chậm mở miệng hỏi: "Ngươi tên là gì?".

"Tiểu nữ không có tên, trước đây bà bà chỉ gọi một tiếng nha đầu, sau rồi mọi người cũng quen gọi như vậy".

"Sao đến cả cái tên cũng không có, chẳng lẽ ngươi không đặc biệt thích cái tên nào sao?".

Đứa nhỏ khẽ lắc đầu, tròn mắt đảo qua như đang suy nghĩ chuyện gì sau đó lại nhìn Từ Chiêu, khe khẽ nói: "Thiên nhân ty ty, nếu được, ty có thể giúp tiểu nữ đặt lấy một cái tên được không?".

Từ Chiêu đang ngồi, nghe được người khác gọi mình như vậy thì khẽ rung mình, nhìn bộ dạng của đứa nhỏ kia rõ ràng là muốn đem nàng lên bàn thờ rồi thấp luôn ba nén hương mà khấn bái cũng nên. Liếc mắt cũng thấy Yến Bạch đang trợn mắt nhìn nàng, vẻ mặt khó hiểu, Từ Chiêu cũng hận không thể đem hai mắt của hán móc ra: "Ngươi nhìn cái gì chứ?".

"Không nghĩ ngươi ranh rồi còn đi lừa trẻ con mình là thiên nhân hạ phàm. Ta thật có chút mờ rộng tầm mắt nha".

Từ Chiêu cắn cắn môi, không biết phải đáp lại hán ra sao. Lại nhìn đứa nhỏ kia vẫn một thân bản thủ, nàng lại có chút không chịu được bộ dáng như vậy, nhanh chóng đáp một câu qua loa rồi cũng quay sang một bên nhắm mắt dưỡng thần: "Chốc nữa tới ven sông rửa mặt một chút, chuyện kia ta sẽ suy nghĩ".

Đứa nhỏ kia thấy nàng không để tâm nữa thì cũng không dám lên tiếng, có điều trong đáy mắt vẫn ẩn ẩn chút chờ mong.

Xe ngựa chạy ra khỏi đường mòn thì cũng đến được bờ sông, Yến Bạch bước xuống hết sức khoa trương dẫn dò một hồi, hần cũng chuẩn bị sẵn rất nhiều lương thực cho bọn họ đi đường, nhưng riêng tùy tùng đi theo thì nói thể nào Từ Chiêu cũng không chịu đồng ý. Vì vậy mà khi xe ngựa lăn bánh rời đi lần nữa thì trên xe ngoài mã phu ra cũng chỉ có ba người Từ Chiêu, Tiểu Nhan và đứa nhỏ kia.

Cỗ xe chạy suốt ba ngày đường, cuối cùng mới đến được một thành trấn nhỏ, Tiểu Nhan nhanh chóng vào khách điểm thuê một gian phòng để ở tạm qua đêm. Trong lúc nàng ta ra ngoài dẫn dò trường quay đem đồ ăn trưa lên thì chỉ còn Từ Chiêu cùng đứa nhỏ ở trong phòng, vừa lúc nước tắm được đưa vào, Từ Chiêu lập tức xách đứa nhỏ lên bắt nó tắm rửa, suốt mấy ngày qua nàng đã nhen nhóm ý định này không biết bao nhiêu lần, để một đứa nhỏ bản thủ chính là không vừa mắt.

Tiểu Nhan bước vào thấy cảnh tượng quần áo rách rưới vương vãi khắp sàn, tiểu chủ tử thì sấn tay áo đến tận vai, ánh mắt bắn ra lửa, ra sức kỳ cọ như đang vật lỏng gả cho người trong bồn gỗ. Nàng ta há hốc miệng, không biết từ khi nào mà Từ Chiêu lại chịu tự tay làm loại việc này, hồi đến thì nàng cũng không thèm quay đầu lại đáp một tiếng: "Ta ngựa mất mấy hôm nay rồi".

Xong xuôi, nàng nhắc ra từ trong bồn một tiểu cô nương, đáng người tuy gầy gộc, da dẻ có chút thiếu sức sống nhưng có điều ánh mắt lóe lên tia hoang dại như dã thú, diện mạo có chút hung ác dọa người mà theo như lời Từ Chiêu nói rất có thể đứa nhỏ này mang trong mình dòng máu của người ngoại tộc. Nhưng nếu để một nữ tử lớn lên với vẻ mặt này thì quả thật không thích hợp cho lắm.

Đứa nhỏ đặc biệt ăn rất khỏe, một bữa ăn ít nhất cũng ba bát cơm to tướng, Từ Chiêu gấp cho nó thứ gì nó đều vui sướng ăn cho bằng hết khiến nàng còn nghĩ có khi mình vừa nhặt về một sùng vật, nuôi thật tốn cơm.

Đến đêm, Từ Chiêu và đứa bé kia nhỏ người nên nằm chung một chỗ, còn Tiểu Nhan cẩn thận kê giường nhỏ nằm phía ngoài, tiện thể có động tĩnh gì cũng sẽ nắm được trước tiên. Bất quá, nằm xuống chưa bao lâu lại nghe từ giường trong phát ra tiếng gầm gừ khe khẽ, giữa đêm lại có chút quý dị. Nàng ta cẩn thận bước vào kiểm tra thì thấy Từ Chiêu cũng bị tỉnh giấc, đang ngồi chồm hổm trên giường. Thì ra âm thanh vừa rồi là do đứa bé kia phát ra, thật sự cảm thấy kỳ lạ, con người sao lại có thể phát ra tiếng gầm gừ như vậy được.

Từ Chiêu quan sát một hồi thì len lén đưa chân đạp nhẹ vào người đứa nhỏ một cái, chỉ thấy nó trở mình, yên lặng ngủ tiếp. Đến lúc này, hai người mới an tĩnh trở lại ngủ.

Mấy đêm sau đó, lúc thì lưu lại một thành trấn, lúc thì dừng lều nghỉ lại trong rừng, gần như đêm nào mọi người cũng bị tiếng gầm gừ của đứa nhỏ kia làm cho tỉnh giấc. Từ Chiêu sáng nào cũng phải cốc vào đầu nó một cái cho hả giận nhưng đứa bé chỉ cười khúc khích đáp lại, dường như đối với nó, đây lại là chuyện rất vui vẻ.

Trở lại Kinh thành lúc này, khắp Đông cung như bị rơi vào hầm băng, hàn khí tàn ra lạnh thấu xương, ai ai cũng không dám gây ra một tiếng động, chỉ e sợ người bên trong sẽ nổi trận lôi đình mà giết chết bọn họ. Yến Lân ngồi trước thư án, ánh mắt âm u nhìn chằm chằm người quý trước mặt, thanh âm mang theo tia giận dữ: "Các người không tìm thấy? Huy động toàn bộ cấm vệ quân cũng không tìm nổi một người?".

Tên thị vệ đang quý kia sợ tới mức thân hình cứng nhắc, đầu cúi gằm xuống, chỉ còn nước thỉnh tội với người trước mặt. Mục Từ đứng một bên chỉ nhàn nhạt quan sát rồi trầm giọng nói: "Ngày Từ Hàm xuất chinh thì nha đầu kia trùng hợp cũng biến mất. Có khi đã đi theo Từ Hàm rồi cũng nên".

Không khí trong phòng thoáng chốc lại càng rét lạnh, Yến Lân phát tay cho người lui ra, tên thị vệ kia như được đại xá, chân bước cũng không vững, lao đảo chạy ra ngoài. Mục Từ không nói thêm gì, lặng lẽ đi ra, trông mặt đão qua đão lại như suy tính chuyện gì.

Trong phòng lúc này cũng chỉ còn lại một mình Yến Lân, lát sau lại có thêm một bóng người vô thanh vô tức xuất hiện trong góc phòng. Hần liếc nhìn người vừa đến một cái, trầm giọng ra lệnh: "Bí mật điều tra kỹ càng trong hàng ngũ đi theo Mục tướng quân. Điều một nhóm khác chú ý động tĩnh ở Bạch thành, đảm bảo không có gì sơ suất".

Bóng người kia rất nhanh lĩnh mệnh rồi lập tức biến mất không còn dấu vết.

Mấy ngày qua không tìm thấy bóng dáng Từ Chiêu đâu, chuyện tiểu thư Mục gia đột nhiên biến mất không khỏi gây một trận xôn xao. Nhiều người nắm bắt được tin tức này cũng ra sức truy lùng ráo riết, mỗi kẻ đến cũng có mục đích khác nhau, nhưng dù có xối tung cả Kinh thành này lên cũng không tìm được một góc áo của nàng. Tam hoàng tử Yến Bạch vốn giao hảo rất tốt với Mục tiểu thư cũng nhón nháo một hồi, không tìm được người thậm chí còn buồn rầu không thêm tới sông bạc những ba ngày.

Cứ như vậy, mấy tháng trời trôi qua nhanh như gió thổi, người của Bích Mục lâu vốn đã tra ra được tung tích của Từ Chiêu từ sớm nhưng Mục Từ lại giấu nệch đi tin tức này, đến cả Yến Lân cũng không được biết. Không hiểu tại sao nhưng linh cảm mách bảo ông ta làm vậy. Dù sao cũng là trên đường trở về Bạch thành nên Mục Từ chỉ bí mật điều thêm ám vệ tới bảo hộ mà thôi.

Cho tới ngày xe ngựa của Từ Chiêu chỉ còn cách Bạch thành chưa tới hai ngày đường nữa thì cả Từ Hàm đang dẫn quân trên sa trường, lẫn Yến Lân đều nhận được một phong thư của nàng để lại. Nhưng vào thời khắc đó chi e đã quá muộn, chén trà trong tay Yến Lân rơi xuống đất, vỡ nát thành trăm mảnh.

Khi hồi tưởng lại mấy đêm đó, lửa cháy ngập trời, mùi máu tanh sộc lên tận óc. Là một đêm kinh hoàng mà cả đời cũng không thể nào quên.

Ba năm sau, một tiểu cô nương gương mặt có chút dữ tợn, không biết luyện loại võ công gì mà thân như quỷ ảnh, nhẹ lướt trên mặt nước mờ sương lại không hề gây ra chút gợn sóng nào. Từ bờ bên này, trong nháy mắt đã sang tới bờ bên kia, hướng một gian nhà trúc đi thẳng tới. Dừng chân ngoài cửa, tiểu cô nương cất lên thanh âm hết sức nhu thuận, không phù hợp với diện mạo đáng sợ của nàng chút nào: "Tỷ tỷ đã tỉnh dậy chưa?".

Đứng bên ngoài một lúc lâu, thấy bên trong không có chút động tĩnh nào, nàng hắng giọng đánh tiếng rồi đưa tay đẩy cửa bước vào. Quét mắt nhìn trong phòng đã không thấy người đâu, tiểu cô nương nghiêng đầu khó hiểu rồi lập tức rời đi.

Lúc này, trong một góc của sơn cốc rộng lớn, nước từ trên thác đổ xuống làm cho mặt nước tung lên từng tầng bọt trắng như sương mù. Nếu không quan sát kỹ càng hẳn sẽ không nhìn ra dưới đáy nước kia có một bóng đen linh động. Chìm trong làn nước nhưng lại di chuyển nhanh nhẹn, thoát ẩn thoát hiện như trên mặt đất. Không biết là người này lấy một hơi rồi chìm xuống đã qua bao lâu, chỉ biết lúc ngoi lên thì bầu trời đã đắm xuống vài tia nắng.

Tiểu cô nương khi này đã đứng chờ sẵn được một hồi, thấy người vừa lên bờ thì nhanh chóng tiến tới đỡ lấy thanh kiếm trong tay người kia, về mặt vốn dữ tợn đột nhiên tràn ra biểu cảm giận dữ: "Tỷ tỷ mới sáng sớm đã ngâm mình luyện kiếm cũng không tới rù Lang nhi một tiếng".

"Chẳng phải hôm qua người ra ngoài lấy tin tức cho sư phụ nãi tới khuya mới trở về sao? Tỷ tỷ không muốn làm phiền người nghỉ ngơi nên mới không tới gọi". Nữ tử đưa tay gạt đi vài giọt nước lăn trên gương mặt nàng, thần sắc tĩnh lặng, không nhanh không chậm đáp lại.

Chỉ thấy y phục bị ướt, ôm sát vào mà lộ ra dáng người tuyệt mỹ, đôi chân thon dài, mỗi bước đi đều dứt khoát, hữu lực nhưng lại không gây ra bất cứ tiếng động nào. Khí chất thanh lãnh nhưng thấp phần tôn quý lộng lẩy, nhất cử nhất động đều là tao nhã vô song. Mũi cao sóng ra một đường hoàn mỹ, mỗi như cánh hoa đào tháng ba, chỉ phiêu đảng mím nhẹ một cái liền khiến người ta cảm thấy phong hoa vô hạn, hận không thể mạnh bạo cắn lên đó một cái.

Thiên tư tuyệt mỹ là vậy, nhưng ánh mắt lại như phủ lên một tầng sương mù mờ mịt, vô hồn, không gọi ra được chút cảm xúc nào. Tiểu cô nương bên cạnh dường như đã sớm quen nên

cũng không có biểu cảm khác lạ gì, chỉ nhanh nhẹn theo sau nữ tử kia trở về gian nhà trúc.

Nữ tử cất lại kiếm vào trong phòng rồi lấy y phục mới để đi tắm, mở tủ quần áo của nàng ra lại chỉ thấy hoàn toàn là một màu đen. Người sống trong Vụ Ân cốc đều là như vậy, quanh thân chỉ vận duy nhất huyền y nhưng người nào người nấy đều không đơn giản.

Từ ba năm trước, trên giang hồ bắt ngờ nổi lên tin tức, Dữ Ngọc công tử ở Vụ Ân cốc xưa nay chỉ nhất nhất sống một mình, không giao du với bất kỳ một ai nay lại nhận thêm một đệ tử, đem vào trong cốc sống cùng hắn. Người nào người nấy cũng đều tò mò không thôi, không biết tên đệ tử kia là may mắn hay là xui xẻo.

Chẳng ai là không biết tới tên Hắc Vương kia nổi tiếng quái dị, có khi nào đệ tử của hắn bị hành hạ cho tới chết hay không? Bất quá, bên ngoài đồn thổi ra sao cũng không ảnh hưởng gì tới trong cốc. Nơi đó không khác nào cấm địa, dù cho cả thiên hạ này có tụ tập muốn xông vào cốc xem xét một chút thì cũng là điều không thể.

Nhưng nằm ngoài dự đoán, tên đệ tử kia không những không bị hành cho chết mà còn sống sờ sờ ra đấy. Chỉ mới qua ba năm, vậy mà lần đầu tiên kẻ này xuất cốc đã gây ra một trận náo động khiến cho cả chốn giang hồ lẫn người trong thiên hạ cũng phải toát mồ hôi lạnh.

Khi đó không một ai biết tới diện mạo của hắn ra làm sao, chỉ nghe được hôm ấy trong trấn đột nhiên xuất hiện một thiếu niên toàn thân huyền y, mặt nạ vàng ròng che đi diện mạo, chỉ để lộ ra cánh môi tuyệt mỹ khiến cho kẻ nào có điểm phúc được nhìn qua cũng thần hồn điên đảo. Đi theo hắn còn có một tiểu đồng nhỏ nhắn nhưng mặt mày dữ tợn, dọa không ít người phải tránh xa.

Hai người này đi ngang qua trấn nhỏ thì ghé vào một tửu lâu dùng bữa, vừa bước vào thì cũng thu hút không ít ánh mắt. Đúng lúc trong tửu lâu cũng có một nhóm rất đông các đệ tử của Đường Môn, một môn phái chuyên dùng độc hại người nổi danh khắp giang hồ. Bọn chúng tiến vào cả thấy hai mươi người, ngồi xuống thì vừa đúng thiếu một bàn. Mà bàn này không ai khác chính là chỗ hai người vận y phục màu đen kia đang ngồi.

Chủ quán vì sợ hãi nhóm người Đường Môn kia mà cũng hạ giọng khềo léo nhờ vả bọn họ nhường bàn. Thiếu niên đeo mặt nạ chỉ lạnh lùng liếc nhìn một cái rồi cũng đồng ý nhường chỗ. Nhưng đám đồ đệ kia nhìn vào lại tưởng hắn nhất gan, nhìn bề ngoài có vẻ không coi ai ra gì kia nên mới nói vài câu khó nghe. Tiểu tử mặt mũi hung ác tức mình cũng chửi lại vài câu, hai bên lời qua tiếng lại. Đám người Đường Môn bị chửi không chịu được nhục nhã lại ra tay hạ độc tiểu đồng nhỏ tuổi. Điều này làm cho thiếu niên đeo mặt nạ tức giận, một tay giết sạch cả đám hai mươi người, hơn nữa còn móc mắt bọn họ ra nhét vào một cái bọc. Đem cả thảy bốn mươi con mắt, một thân một mình xông lên Đường Môn đòi thuốc giải.

Các vị trưởng lão của bọn chúng nhìn thấy bốn mươi con mắt của đồ nhi bị đồ lần lóc trên nền đất thì cũng tức giận vậy đánh người này. Bất quá không những không đánh được mà người thì trọng thương, tay chân đứt lìa, người thì bị phế võ công, kho độc được của Đường Môn suýt chút nữa còn bị thiếu niên này hủy chỉ trong nháy mắt. Nếu bọn họ không thức thời giao ra thuốc giải thì không biết mọi chuyện còn có thể đi xa tới đâu nữa.

Từ đó mà khắp thiên hạ không ai không biết tới Lãnh Thiên Diệt, đồ đệ của Dữ Ngọc công tử, đồng dạng một thân huyền y giống sư phụ của hắn. Mà nhân vật này chân chính lại là một nữ tử phong hoa tuyệt đại, nhưng vì nàng ra ngoài vẫn luôn vận một thân nam trang nên người đời cũng chỉ biết là một nam nhân trẻ tuổi mà thôi.

Dung mạo giấu dưới tấm mặt nạ kia cũng trở thành chủ đề nóng hổi, người thì đoán có thể kẻ này tướng mạo không ra gì nên mới phải che lại, kẻ thì nói biết đâu cũng là trang nam tử tuấn mỹ ưa nhìn. Bất quá, nhớ lại thần thái cao ngạo cùng cánh môi để lộ ra ngoài kia cũng đã hút mất thần trí của không ít người, có khi còn mê hơn cả sư phụ của hắn.

Dữ Ngọc nghe được tin này thậm chí còn ngồi một chỗ, soi mình trên mặt nước rồi lại quay sang nhìn Từ Chiêu, cảm thấy nữ tử này thiếu đi vài phần lạnh lợi, hoạt bát của mấy năm trước mà bắt đầu tiều tẻ.

Từ Chiêu từ gian nhà tắm bước ra ngoài, mái tóc ướt nước rũ ra đằng sau. Nàng thong thả bước tới một gian nhà trúc khác, tới nơi cũng không đẩy cửa vào mà nửa nằm nửa ngồi ngoài hiên, ngắm nhìn một rừng lê hoa trước mặt.

Lát sau, cửa bị đẩy ra từ bên trong, một thân ảnh nam nhân cao lớn xuất hiện, dáng người hoàn mỹ, từng tấc da thịt ôn nhuận, thanh tao. Hàng mi đen dày rủ xuống, sống mũi cao phong duệ một đường, diện mục như ngọc, mái tóc dài tùy ý buông xõa khiến cho hắn càng thêm phần phiêu dật.

Dữ Ngọc thoáng nhìn người ngồi dưới hiên, mày khẽ chau lại, đi tới bên cạnh nàng ngồi xuống, cướp lấy chiếc khăn trong tay nữ tử, giúp nàng lau khô tóc: "Lãnh công tử thật thích để tóc ướt tới vậy? Nghĩ vì sư lần nào cũng có thể lau giúp người sao?".

"Sư phụ không lau ta sẽ đi nhờ Lang nhĩ". Gương mặt bị chế giễu kia cũng không có lấy chút biểu cảm dư thừa, thản nhiên để người ta lau khô tóc cho nàng.

Dữ Ngọc suốt ba năm nay vẫn cảm thấy bất mãn với nha đầu này, thờ dài một hơi, chậm chậm nói: "Ta nói người đặt cái tên nào không đặt. Lại tự gọi mình là Lãnh Thiên Diệt, nghe thấy cái tên đã sặc mùi máu tanh. Vụ Ân cốc đâu phải nơi sinh ra cái thứ đáng sợ như vậy a".

"Hừ, một mình sư phụ cũng đủ đáng sợ rồi, không phải sao?".

"Ta tuy có chút đáng sợ nhưng nhắc đến cái tên này thật sự là vừa lòng đẹp ý...". Dữ Ngọc còn đang nói dở thì đột nhiên Từ Chiêu hắt xì một cái, nước mũi theo đó mà chảy ra. Mặt không biến sắc, ung dung nắm lấy tay áo của hắn mà chùi qua chùi lại. Không biết tên nào sợ bản, bản thân như hóa đá nhìn hành động vừa rồi, gãi đầu không nói nên lời. Kết quả là buổi trưa hôm ấy Từ Chiêu bị hắn phạt không cho ăn cơm, còn phải đi gánh nước một mình.

Hồng Lang len lén, nhân lúc Dữ Ngọc không để ý liền đem lấy một bát cơm đầy, còn khuôn theo một đồng thức ăn, chui vào trong phòng của Từ Chiêu đóng cửa lại, chỉ đợi nàng gánh nước trở về là đã có cơm canh sẵn sàng.

Nam nhân thong dong đi dạo trong vườn lê hoa, thừa biết nhất cử nhất động của hai người kia nhưng cũng không nói gì, chỉ cong khóe miệng nhàn nhạt cười.

Bạn đang đọc truyện *Vì Sư Tôi Đón Người, Vì Sư Sợ Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Huyết tẩy Mục gia

Lúc này Từ Chiêu đang ngồi xếp bằng trong phòng, trước mặt là một phong thư mà nàng vừa mới đọc xong. Sắc mặt âm trầm, nhìn qua có điểm phiền não, phóng mắt nhìn ra khoảng sân bên ngoài cửa phòng mở toang đã thấy thân ảnh nam nhân cao lớn từng bước đi tới.

Nàng không được tự nhiên đáp một tiếng: "Sư phụ", rồi cũng không nói thêm gì nữa. Dữ Ngọc tiến vào, chỉ liếc qua lá thư kia một cái rồi tiến thẳng tới giá sách trong phòng lấy ra một

quyển sách, xoay người ngã lưng nằm xuống ngay bên cạnh nàng.

Từ Chiêu hình như cũng không còn lạ gì với thói quen này của hắn, trong đầu vẫn vương một mối suy tư, mặc kệ nam nhân kia đang thán nhiên ngã người trong phòng nàng.

Thời gian cứ như vậy trôi qua, Từ Chiêu vẫn một dạng đôi mắt ra ngoài hiên, ánh mắt phủ sương, không biết là đang nhìn cái gì. Lát sau nàng hít lấy một hơi thật sâu, cuối cùng mở miệng, chậm chậm nói: "Vây mà đã qua những ba năm rồi".

Lời vừa nói ra thu hút sự chú ý của nam nhân bên cạnh, hắn buông cuốn sách trong tay xuống, ánh mắt cũng hướng ra khoảng sân ngoài hiên. Nhìn hai người lúc này trầm lặng hồi tưởng lại chuyện cũ, một đêm cách đây ba năm, một đêm ác mộng tưởng như vĩnh viễn không thể tỉnh lại.

Ánh lửa sáng rực cả một vùng rộng lớn, tiếng kêu khóc lâm than như quỷ hồn vang lên không dứt.

Thời điểm đó, Từ Hàm theo tin mật thám, dẫn quân ngược lên ai Xích Vân đón đầu Thuận Vương thì ở vùng phương Nam, đạo quân như đã thú bất ngờ nổi lên, không biết vòng từ hướng nào đánh úp vào Bạch thành, đương nhiên Mục gia trở thành mục tiêu giết chóc đầu tiên. Trong ánh lửa ngợp trời, từng đoàn kỵ binh ập tới như con sóng dữ, tư binh Mục gia dù có tinh nhuệ đến đâu cũng không thể lấy ít mà địch lại hàng vạn binh mã như hổ vô kia. Thị vệ trấn phủ, a hoàn thị nữ, kẻ hầu người hạ đều không thoát được một người.

Khi đó Từ Chiêu vừa mới trở về Mục gia đoàn tụ cùng phụ mẫu chưa qua nổi một ngày. Kẻ địch tràn vào khắp nơi trong phủ, Tiểu Nhan kéo cả Từ Chiêu lẫn Hồng Lang lúc này còn chưa có tên gọi, lánh tạm trong một nhà kho cũ, cần dặn nàng trốn thật kỹ đợi nàng ta quay lại sau đó liền chạy ra ngoài.

Từ Chiêu dù có là người trấn định tới đâu thì khi gặp tình cảnh này cũng không khỏi sợ hãi, tinh thần căng thẳng ngồi thụp vào một góc. Bên tai nhét đầy những thanh âm gào thét tuyệt vọng như đã quý của đám ti nữ, tiếng la rống giận của đám thị vệ. Vài đạo bóng dáng chạy vụt qua, nghe ra được tiếng khóc lóc xin tha hình như là của Liên Vân tỷ tỷ phụ việc dưới nhà bếp.

Nhìn qua khe cửa khép hờ, chỉ thấy hai từ Tiểu Lương, đứa con trai mới lên bảy của đại thúc trông coi chuồng ngựa đang bị túm tóc kéo lê trên mặt đất, mặt mày bị đánh tới biến dạng, hơi thở đứt quãng. Lúc cậu bé này mới sinh, Từ Chiêu còn bông bế, treu đùa không ít. Mà nay, hình hài nhỏ bé bị ném tung lên không trung rơi xuống đất nghe "bịch" một cái, không phát ra bất cứ một tiếng kêu khóc nào, nhưng bọn sai lang kia còn chưa hả dạ mà còn dùng dao xiên tới tấp vào thi hài cậu bé. Máu tươi chảy ra ướt đầm cả một khoảng sân. Trái tim của Từ Chiêu cũng theo đó mà như bị bóp chặt, hai mắt đỏ ngầu, hít thở không thông, Hồng Lang ở trên cạnh gầm gừ như dã thú, tròng mắt cũng long lên sòng sọc.

Đám người kia ha hả cười rồi tiếp tục lùng sục về phía này, chẳng mấy chốc đã phát hiện ra chỗ hai người Từ Chiêu đang trốn, ánh mắt hung ác lộ ra khoái ý: "Ra là vẫn còn vài cái đồ chơi, để ông mày tốn công tìm kiếm".

Một tên tóm lấy cổ Từ Chiêu mà nhấc lên, khiến nàng không thở được giữa vườn muốn vùng ra nhưng khí lực không đủ, mặt mày tím tái. Hồng Lang bên dưới gào lên một tiếng, lao vào cắn xé gã kia thì bị hắn hung hăng đập một cái, cả thân mình bay ngược ra ngoài cửa.

Gã binh sĩ kia nhìn Từ Chiêu mặt mày tím tái, vui vẻ cười nói với đồng bọn: "Nhìn xem tiểu tiện nhân này da dẻ mịn màng, y phục khác hẳn đám ti nữ ngoài kia, thân phận chắc cũng không tầm thường".

Mấy tên lâu la đi theo hắn cũng không kim được ánh mắt đói khát: "Mục gia có một thiên kim tiểu thư nhưng vẫn còn lưu lại Kinh thành, không biết lần này huynh đệ chúng ta được dùng qua món hàng nào đây?".

Cả đám người vui sướng cười lên mấy tiếng đám loạn, mấy tên binh sĩ bước lên muốn động chạm một chút thân thể nàng.

Nhưng bọn chúng còn chưa bước thêm được bước nào thì đã hứng trọn một nhát đao trí mạng, thân mình đứt lìa đổ ập xuống, Từ Chiêu đang bị tóm chặt cũng bị rơi ngay xuống đất.

Người đến là phụ thân cùng thân vệ mà trước nay nàng vẫn gọi là Mộc đại ca. Từ Chiêu còn chưa kịp lấy lại nhịp thở thì đã bị bế thốc lên.

Mục Diệp Khang ôm chặt nữ nhi, lập tức xoay người, kéo theo cả Hồng Lang vòng qua một con đường nhỏ hẹp dẫn ra sau núi. Phía này có cả mẫu thân cùng nữ mẫu và một nhóm thân vệ còn sót lại đang đợi sẵn. Vừa thấy Từ Chiêu được đưa tới cũng lập tức chuẩn bị rồi đi, có điều phụ thân lại không theo đoàn người mà ở lại: "Nàng đưa Chiêu nhi đi trước, kẻ địch sẽ sớm đánh tới bên này, ta lưu lại trước cản trở bọn chúng rồi sẽ đuổi theo sau".

Mục phụ nhân nghe một câu này, người như chết lặng, hốc mắt trào lên lệ quang, trước khi bóng lưng của phu quân khuất dạng nàng cố ghì giọng nói theo một câu: "Chàng nhất định phải đuổi kịp. Thiếp và Chiêu nhi đều chờ chàng". Nói rồi nàng cắn chặt răng, lập tức ôm theo Từ Chiêu rồi đi.

Nhìn tình thế trước mắt, Từ Chiêu không khỏi thất kinh, thật sự cảm nhận được có điều chẳng lành, quay đầu lại chỉ nhìn thấy ánh mắt phụ thân vẫn hướng về phía này, hiển từ cười với nàng một cái trấn an rồi phi thân biến mất trong màn đêm.

Nhóm người chạy trên đường núi chưa được bao xa thì trên sườn dốc vang lên một trận huyền ảo cùng ánh lửa lập lòe, thân vệ đi trước dẫn đường phát hiện có truy binh, lập tức chuyển hướng đưa mọi người chạy vòng qua nhưng tình thế của bọn họ lúc này thập phần hung hiểm. Truy binh từ phía búa vây đã sớm đuổi tới chỗ này, nếu cứ như vậy mà chạy tiếp thì sớm muộn sẽ bị kẻ địch tóm gọn.

Mục phụ nhân căng thẳng, sóng mắt lưu chuyển, cuối cùng rơi trên người Từ Chiêu. Nàng cắn môi hạ quyết tâm, cuối cùng cúi xuống nhìn sâu vào mắt của nữ nhi nói rõ ràng một câu: "Phải sống, bằng mọi giá phải sống". Sau đó không chần chừ mà đẩy ngã Từ Chiêu vào bụi rậm bên dưới, Hồng Lang thấy cảnh này thì cũng sợ hãi tung mình lao xuống theo.

Từ Chiêu mới ngã xuống còn chưa kịp hoàn hồn thì đã nghe thấy tiếng thét chói tai của mẫu thân, tiếp đó là thấy cảnh nhóm người đó chạy đi, vừa chạy vừa gây ra tiếng động để thu hút sự chú ý của nhóm truy binh gần đó.

Như có gì đó ứ đọng nơi cổ họng khiến cho nàng muốn khóc cũng không được, vào lúc này mà mẫu thân lại gây sự chú ý hòng muốn nàng thoát thân, làm vậy chỉ có một con đường chết. Nàng nhất định không cho phép điều đó xảy ra, lao vào đứng dậy toan đuổi theo thì bấp chần lại bị ai đó tóm chặt, quay đầu nhìn thì thấy Hồng Lang đang dùng cả thân mình mà ghì nàng xuống.

Từ Chiêu rống giận, hốc mắt trong vô thức lặn ra hai hàng nóng hổi: "Bỏ tay ra. Đó là mẫu thân ta. Mau bỏ ra".

Hồng Lang nhất quyết không buông tay, khí lực không biết lấy được từ đâu mà còn ghì chặt được Từ Chiêu, gấp giọng nói: "Mẫu thân tỷ hy sinh chính mình mở ra cho tỷ một con đường sống. Tỷ không thể phụ lòng người được. Hơn nữa tỷ chạy ra ngoài đó cũng không thể giúp được gì".

Lời vừa dứt cũng đồng thời nghe thấy thanh âm đao kiếm và chạm phát ra từ hướng thân mẫu nàng vừa chạy đi. Đồng tử Từ Chiêu co rút, dùng sức bình sinh đập Hồng Lang ra rồi chạy lên phía trước. Nàng đưa tay gạt đám cây bụi để lên ra ngoài, khắp thân thể bị cành cây cửa rách cũng không cảm thấy một chút đau đớn nào, trong đầu chỉ gào thét gọi mẫu thân.

Nhưng vừa chạy được tới nơi, cả đám người đang hỗn chiến, cảnh tượng tiếp đó xảy ra khiến cho Từ Chiêu chết lặng, hô hấp như đình trệ.

Vài thân vệ còn trụ lại được ra sức che chắn, bảo vệ chủ tử nhưng kẻ địch đông áp đảo, thân vệ trong nháy mắt bị giết sạch. Thân thể của nữ mẫu đang che chắn cho mẫu thân nàng

hứng trọn một đao, máu tươi tứa ra không ngừng. Bọn chúng giết người xong thì ngừng tay, nụ cười hà hề đậm đặc không che dấu, tiến lên muốn bắt lấy mẫu thân nàng nhưng thời khắc này ai cũng tự ý thức được, một khi rơi vào tay chúng thì sẽ phải hứng chịu điều còn đáng sợ hơn cả cái chết.

Mạch Từ Yên phu nhân một đời hướng về phu quân, giữa mặt lên trời tiếc hận, cuối cùng rút chủy thủ bên hông cắm thẳng vào lồng ngực tự vẫn. Thân như cánh liễu ngã xuống nền đất lạnh. Dưới ánh trăng, soi tỏ khuôn mặt thiếu phụ với ánh mắt vô hồn nhưng khóe miệng lại cong lên một nụ cười mãn nguyện.

Kìa chẳng phải mẫu thân nàng sao? Sao nàng lại tĩnh lặng đến vậy?

Vết máu loang lổ trước ngực trong đêm tối lại thập phần nhức mắt.

Toàn thân run lên kịch liệt, cổ họng phát ra những thanh âm đứt quãng cuối cùng hóa thành tiếng thét dài, rung động một mảng rừng đêm.

Từ Chiêu trừng mắt nhìn đám người kia, toàn thân toát ra cỗ sát khí nồng đậm khiến cho Hồng Lang ở phía sau cũng phải khiếp sợ lùi lại mấy bước.

Quanh thân tản ra hàn khí rét lạnh, bước từng bước về phía trước. Lần này không ai dám cản nàng lại, tưởng chừng như lúc này chỉ cần một ngọn gió thổi nhẹ qua cũng có thể làm bùng lên một ngọn lửa đang nhen nhóm, trực chờ thiêu cháy vạn vật thành tro bụi. Hồng Lang bắt đầu đi dạo mất khắp rừng rồi hú lên một tiếng như loài lang sói gọi bầy. Bất quá, lúc này thần trí Từ Chiêu đã không còn bình tĩnh mà để tâm đến chuyện này, trông mắt vẫn lên tia máu đáng sợ.

Đám binh lính cũng bị khí thế này làm cho giật mình, chỉ thấy thân ảnh tiểu cô nương một thân một mình chậm chậm bước tới. Tuy trong mắt có thể nhìn ra được sát khí nồng đậm đến cực điểm nhưng đầu sao cũng chỉ là một con người nhỏ bé, có thể làm được trò trống gì.

Bọn chúng thấy vậy thì khoái trí cười thành tiếng, tên binh lính gần nàng nhất còn không che giấu sự khinh bỉ, giương mắt nhìn xem con nha đầu này tự đưa mình vào chỗ chết. Nhưng còn chưa hà hề được bao lâu, chỉ kịp thấy bóng dáng nhỏ bé linh động, tung mình vồ lên, đồng thời một tay rút ra chủy thủ bên hông, đâm thẳng vào yết hầu kẻ đó, máu tươi vọt ra bắn thẳng lên mặt nàng.

Ánh trăng tản ra thứ ánh sáng lạnh lẽo chiếu lên khuôn mặt đầy máu tươi tràn ra sát khí như quỷ hồn đòi mạng. Đám binh sĩ cả kinh, giật thót một hồi thì cũng định thần lại, một tên tuốt đao chém tới, Từ Chiêu lách mình tránh sang một bên nhưng nói sao thì cũng chỉ là thân thể tiểu cô nương có chút nhanh nhẹn không hơn, hứng trọn một đao xuống bả vai, đau thấu tâm can.

Một đao vừa chém qua lại tiếp một đao bổ xuống đầu, nhưng đúng thời khắc này, dị tượng không hề nào ngờ tới xảy ra. Tiếng xích sắt giắt lên từng hồi như tiếng rít gào của âm binh dưới địa phủ, bầu không khí bỗng chốc như phải hứng chịu một cỗ áp lực đè nặng, cảm giác giết chóc bắt ngờ ập tới, máu huyết trong người sôi sục như sắp bị hút kiệt.

Từ Chiêu bắt đầu thở gấp, ánh mắt như dại đi, không còn nhận biết được người lúc này có còn chút thần trí nào hay không, khóe miệng cong lên một nụ cười quỷ dị. Đám binh sĩ trong sân còn chưa kịp hiểu ra chuyện gì thì chỉ nghe được tiếng xích gió, tiếng xích sắt kéo lê trên nền đất. Có thứ gì đó vừa được thả ra ngoài mang theo mùi máu tanh nồng nặc.

Trong đêm, lưới riu phản chiếu ánh trăng lóe lên một đường cong sắc lạnh. Thứ thần binh vừa được phóng thích phát ra âm thanh rít gào như có linh tính, điên cuồng vung lên chém giết tất thấy. Từ Chiêu lững thững đi về phía trước, máu tươi của kẻ vừa bị giết vẫn còn nóng hổi bắn lên người, nàng coi như không biết.

Chúng nhân kinh hãi chứng kiến một màn này, chiếc riu quân đầy xiềng xích, không có ai cầm lại cứ như vậy vung lên. Đứa trẻ kia bước tới đầu lưới riu quét qua tới đó khiến cả đám người đều phải thủ thế tránh xa.

Từ Chiêu bước tới trước thì hải mẫu thân, cúi người ôm lấy nàng vào lòng, mong mỏi cảm nhận được một chút hơi ấm còn sót lại. Nhìn nàng lúc này đã không khác gì một cái xác không hồn, khóe môi mấp máy bắt đầu cất tiếng hát.

Lại là bài hát mà Hồng Tang dạy cho nàng.

Nhiều năm trước đây, bài hát này nàng hát như một đứa trẻ, vậy mà tới giờ khắc này, tiếng hát sao ai oán tới vậy!

Lưới riu theo từng tiếng hát mà rung lên dữ dội, không ngừng càn quét, chém liên tiếp vào đám binh sĩ xung quanh. Bọn chúng khiếp sợ, chống đỡ không được thì chính là bị chém cho tới chết. Bất quá, có kẻ cũng kịp định thần lại, lờ mờ đoán được chuyện này xảy ra rất có thể liên quan tới đứa bé kia. Nếu quả đúng như vậy thì chi cần giết chết nó là mọi chuyện sẽ dừng lại. Vì vậy chúng mới tách ra, chia làm nhiều hướng, nhắm vào Từ Chiêu mà giết tới.

Nhưng một đêm này trôi qua lại không nhanh như vậy, giữa lúc cả đám người sắp phá được thế công của chiếc riu tạo ra thì từ cánh rừng phía sau lại rừng lên một tràng tiếng hú của loài lang sói. Tiếp đó là hàng ngàn hàng vạn đôi mắt dữ tợn lóe lên trong đêm. Bầy sói trú ngụ trong rừng sâu không biết có phải là người thấy mùi máu tanh mà kéo tới hay không. Chỉ biết bọn chúng cũng đã lao vào cắn xé đám binh lính. Cảnh tượng hỗn loạn giữa người vào sói nổ ra, xác người xác sói cứ như vậy mà chồng chéo lên nhau.

Hồng Lang từ giữa bầy sói chạy nhanh về phía Từ Chiêu, muốn kéo nàng thoát khỏi chỗ này, nhưng có lay thế nào nàng vẫn ngồi im bất động. Còn đang không biết phải làm sao thì theo bản năng lại cảm nhận được sát khí từ phía sau ập tới. Nàng ta xoay người tránh thoát được một nhát này, ngược lên lại thấy chính là lưới riu kia, nó không những chém giết người mà còn chém giết cả bầy sói.

Hồng Lang lúc này thập phần sợ hãi, kêu gào bên tai Từ Chiêu, gắng sức lay nàng tỉnh nhưng đều vô dụng. Lưới riu kia lại xoay qua bổ về phía này một lần nữa, nhưng còn chưa kịp chém xuống thì đột nhiên dừng khựng lại.

Lần này kẻ xuất hiện không phải riu, cũng không phải sói mà là một nam nhân huyền y từ đầu tới chân, ánh mắt âm trầm nhìn Từ Chiêu rồi khẽ nhủ mảy. Chiếc riu trong tay hắn rung lên dữ dội khiến cho nam nhân cảm thấy có chút phiền phức, tiện tay vung riu lên cắm chặt xuống đất. Điều đáng nói là chiếc riu cũng từ đó mà không thấy nhúc nhích lấy một phần.

Đám binh lính thấy được cảnh này thì nhẹ thở ra một hơi nhưng vẫn đang phải đối phó với bầy sói hung dữ nên cũng không kịp nói gì.

Vài tiếng thờ phào Ầ ư ư nhiên rơi vào tai Dữ Ngọc, hắn như cơn mây nhìn qua Hồng Lang đang ngồi thụp dưới đất: "Sói là do ngươi gọi?".

Nhận được cái gật đầu chậm chạp của hải tử, hắn cũng thông thả buông ra một câu: "Đuổi hết về đi".

Hồng Lang như vừa hoàn hồn, đứng dậy lao ra ngoài, chỉ chốc lát đã thấy bầy sói dần dần tản đi. Tiếng thờ phào thật sự còn rõ ràng hơn khi nãy, một tên hình như là tướng lĩnh trong đám quân tiến lên định nói vài lời cảm tạ. Nhưng mới bước được hai bước thì đầu đã bị thứ gì đó cắt qua, bay thẳng lên không trung rồi rơi bịch xuống đất, phần thân mình còn chưa kịp ngã ra còn vọt lên một vòi máu tươi. Cảnh tượng đáng sợ tới tê tái ruột gan.

Chúng nhân lại một lần nữa khiếp đảm, nhưng Dữ Ngọc đã thực sự cảm thấy phiền chán, khóe môi hơi giật giật mấy cái, nhấc chân như hóa thành một đạo quý ảnh quét qua. Cả một đám người lại đồng loạt ngã xuống. Cho tới khi hắn chính thức dừng lại thì đã không còn cái đầu nào nằm nguyên được trên cỏ rồi.

Cuối cùng trận hỗn chiến này cũng dừng lại, Dữ Ngọc lại đưa mắt nhìn người đang ôm chặt lấy thi hài kia, cả người gần như không còn một tia sinh khí. Trong đầu có chút đắn đo không biết có nên nói chuyện này cho nàng biết hay không. Cuối cùng hắn vẫn hạ quyết tâm, giờ phút này có giấu diếm thì cũng không còn ích gì.

Nhẹ bước tới bên cạnh Từ Chiêu, Dữ Ngọc từ tốn mở miệng: "Đứng đây, chỗ của nàng là bên cạnh phụ thân ngươi". Nói rồi hắn đưa tay, giúp Từ Chiêu đỡ lấy thi thể Mạch Từ Yên trở lại Mục phủ, Từ Chiêu yên lặng, vô thức bước theo như người mộng du.

Nàng thẳng lưng đứng trên triển dốc nhìn xuống toàn bộ Mục phủ lúc này chỉ còn là một đồng trống nát, nơi nào cũng toàn là máu, ánh lửa lập lòe, khắp nơi thi thể ngổn ngang, trong đó có toàn bộ đám binh lính đã bị nam nhân huyền y kia giết chóc không còn một mống.

Dữ Ngọc ôm thi thể tiến tới khoảng sân trước từ đường Mục gia, nhẹ nhàng đặt nàng cạnh một thi thể khác mang đầy thương tích, nhìn qua cũng đủ hiểu người này vừa trải qua một trận tử chiến khốc liệt tới nhường nào.

Người đó không ai khác chính là phụ thân nàng – Mục Diệp Khang. Một người là nam nhân uy phong ngạo nghễ một đời, một người là tuyệt sắc giai nhân như đoá hoa nở rộ mãi chẳng phai tàn. Sớm tối kẻ vai chung gối, cho đến lúc hơi tàn lực kiệt vẫn trọn tình trọn nghĩa phu thê.

Nhưng đây không phải cảnh tượng hoàn mỹ mà Từ Chiêu vẫn luôn tưởng tượng ra.

Nàng bất động thanh sắc, bước đi rệu rạo như cô hồn, ngã lưng nằm xuống giữa hai thi thể. Chỉ có như vậy mới có thể cảm nhận được rằng hai người họ có tồn tại.

Mí mắt nặng trĩu dần khép lại, hai hàng huyết lệ nóng bỏng lăn dài, thấm xuống nền đất lạnh thấu tâm can.

Bạn đang đọc truyện *Vì Sư Tới Đón Ngươi*, *Vì Sư Sợ Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37: Tới Thanh Quan

Danh tính cánh quân kéo đến san bằng Mục phủ cũng đã được xác định chính là quân của Thuần Vương, hắn chia đại quân chạy tứ tán khắp nơi nhằm đánh lạc hướng. Riêng cánh quân tiến đánh tới Bạch thành năm đó cũng được chia thành bốn ngả, sau đó mới tập hợp đánh úp Mục gia. Điều đáng nói là cánh quân này không hề nhỏ, điếm sơ qua cũng tới trên vạn người. Mặc dù trên đường hành quân đã được chia nhỏ ra nhưng cũng không thể nào đến cả một tin tức cũng không để lọt ra ngoài như vậy được. Bất quá, chuyện xảy ra quá rừng động, cũng không ai nghĩ tới điểm này.

Đêm đó có quá nhiều thể lực hiện thân, xác chết chồng chất không chỉ có người Mục gia, quân Thuần Vương mà còn có cả ám vệ mà Mục Từ đưa tới và ám vệ của Hồng Bảo kiếm các đi theo để bảo hộ Từ Chiêu. Nếu để lộ ra thân phận của đám người này thì không biết sẽ kéo theo bao nhiêu phiền phức. Hơn nữa, Từ Chiêu chưa chết, nếu trong đồng xác chết này mà không tìm ra thi thể của nàng thì sau đó nhất định sẽ bị đủ mọi thể lực ngoài sáng trong tối truy lùng ráo riết. Vì vậy, Dữ Ngọc ngoài việc đưa Từ Chiêu và Hồng Lang rời đi cùng với thi hài phụ thê họ Mục thì còn chắm một mối lửa thiếu rụi tất cả. Thế lửa lớn tới mức làm cháy lan sang cả một mảng rừng, nếu không phải hắn kịp thời kim hãm thì chi e là cả cánh rừng sẽ bị hủy chỉ trong một đêm.

Mọi manh mối đều bị lửa cắn nuốt, xác người cháy đen không còn nhận ra nhân dạng, có muốn tìm người cũng là điều không thể. Từ đó, Bạch thành tuy không rơi vào tay Thuần Vương nhưng cũng không còn tồn tại Mục gia nữa. Tin tức Từ Chiêu trở về Mục gia trong đêm đó cũng được tung ra, đồng nghĩa với việc xác nhận cái chết của nàng.

Thế sự biến đổi tới nghiêng trời lệch đất, đại tướng quân Mục Từ Hàm là hậu nhân duy nhất còn sót lại của Mục gia, thể chết kéo quân đuổi giết Thuần Vương suốt ba năm chưa hồi kinh. Đồng cung Thái tử Yên Lân giận dữ, thay máu toàn bộ quan viên, triều đình chao đảo, lòng người bất an. Tam hoàng tử Yên Bạch ngã bệnh, mấy tháng trời cũng không bước chân ra cửa.

Tin tức Mục tiểu thư gặp nạn trong đêm hôm đó nhanh chóng lan truyền, thể lực của nàng lưu lại Kinh thành có chút khản trương nhưng vẫn vững vàng, trải qua không ít lần sóng gió suốt ba năm qua.

Khi nàng vừa mới được Dữ Ngọc đem về Vụ Ân cốc, vết thương chồng chất, tinh thần bất ổn, chỉ nằm im một chỗ như cái xác không hồn, lúc vừa chợp mắt được một lúc lại vì mơ thấy ác mộng mà gào khóc đến tê tâm liệt phế. Dữ Ngọc tuy lạnh mặt không biểu hiện gì nhưng vẫn túc trực bên giường nàng không hề ngủ đêm.

Qua mấy tháng trời thần trí Từ Chiêu mới bắt đầu tỉnh táo lại, khi nàng vừa nhìn thấy Dữ Ngọc thì đã lăn từ trên giường xuống, quỳ gối khẩn cầu hắn dạy võ công cho nàng, nàng không muốn tiếp tục yếu đuối, không muốn tiếp tục để người khác phải bảo vệ. Một nhà Mục gia không còn nhưng Mục Từ Chiêu có thù tăt báo, dù thịt nát xương tan cũng phải lấy máu thịt Thuần Vương trả nợ cho Mục gia.

Dữ Ngọc tuy không nói gì nhưng ngay ngày hôm sau đã dựng Từ Chiêu dậy, mặc cho thương thể của nàng chưa khỏi hẳn, bắt nàng luyện tập không kể ngày đêm. Luyện tới học máu, gãy chân gãy tay đều có cả, nhưng ý chí không chịu từ bỏ của nàng không phải là ngày một ngày hai mà đã được tôi luyện còn cứng rắn hơn cả gang thép. Luyện tới khi nào bất tỉnh một chỗ mới dừng lại. Riêng mỗi việc muốn xuất cốc đã phải căn rằng mà học cho bằng được thứ tuyệt thể khinh công, thiên hạ chỉ có một mình Dữ Ngọc công tử có khả năng này.

Từ lúc Từ Chiêu theo hắn ta học nghệ phải nói như là số mạng trời ngươi.

Dữ Ngọc công tử Vụ Ân cốc! Người nào gặp qua kẻ này sẽ không tiếc lời cảm thán. Nào là công tử văn nhã đệ nhất thiên hạ, nào là ngọc thụ lâm phong, ý cười ôn nhuận,... Khụ!... nói tóm lại là nhân gian này có những từ ngữ hoa mỹ nào cũng đều dành cả cho hắn.

Từ Chiêu hận không thể đem hắn lên bàn thờ thấp hương khấn bái. Có điều, rất nhanh nàng đã biết, vị cốc chủ này chính là trong ngoài không đồng nhất. Đôi khi nàng có suy nghĩ, không biết nhận hắn làm sư phụ là nên vui hay nên buồn.

Kẻ này chẳng những không ôn nhã như ngọc, không thanh tao có lễ mà chính là ác ma thích ngược đãi đồ đệ.

Dù cho tinh thần của nàng lên rất cao nhưng đầu sao thần thể cũng là người bình thường a, cư nhiên chỉ cho nàng ăn một chén cơm nhỏ rồi bắt đi đứng cọc tới tận đêm khuya cũng không tha. Nàng đứng cọc không tốt sẽ bị phạt đi gánh nước. Bắp chân run rẩy đi được chưa tới hai bước đã ngã nhào, quần áo bị dội cho không còn chỗ nào khô ráo. Vậy mà nam nhân kia vẫn mặc kệ không nói một lời.

Từ Chiêu tức tới nhưng không đánh trả được hắn thì lên lút bày trò ám toán, khi hắn phát hiện còn mạnh mẽ phạt nàng bị đánh trọng, mà ai đánh? Chính là kẻ được kêu một tiếng sư phụ kia. Khí lực nam nhân này cũng đâu có nhỏ, chịu được một trọng hắn đánh cũng như mất nửa cái mạng.

Đến khi nàng bắt đầu học về trận pháp, cách dạy dỗ của nam nhân kia cũng thật sự kỳ cục. Hắn chỉ nói qua cho nàng một lần, cũng không quan tâm nàng có hiểu hay không liền trực tiếp ném nàng vào trong trận, bắt nàng tự tìm cách thoát thân. Có đôi lần Từ Chiêu đã nghĩ mình phải bỏ mạng tại nơi này.

Nửa đêm lời người ta ra luyện kiếm là chuyện bình thường, còn già mồm nói là luyện luôn cả nhân lực tinh tường, nhìn đao quang kiếm ảnh cũng rõ ràng. Từ Chiêu suốt ba năm ném qua không ít khổ cực, trọng thương cũng không ít lần, hôn mê bất tỉnh lại được người nào đó ôm về, lặng lẽ chăm sóc, trị thương cho nàng cả đêm.

Còn nhớ lần đầu tiên nàng được phép xuất cốc cũng phải đánh với hần ba ngày ba đêm mới bại trận thì Cốc chủ Dữ Ngọc kia mới gật đầu đồng ý, khoan thai nói: "Đôi mắt khắp thiên hạ, người có thể tiếp người ba chiêu cũng không quá mấy người. Đi đi, đi reo rắc thêm nỗi sợ hãi mang tên Hắc Vương của ta đi".

Từ Chiêu to gan ném cho Dữ Ngọc ánh mắt khinh bỉ rồi đem Hồng Lang chạy ra ngoài, khi đó cũng là vô tình đụng độ với nhóm người Đường Môn mà để lại tiếng tăm không nhỏ. Dữ Ngọc thu được tin tức này còn phá lệ nở nụ cười như thiên tiên hạ phàm, đi dạo khắp nơi cho người ta chiêm ngưỡng.

Nhắc tới Hồng Lang là phải nói tới nguồn gốc vì sao lại có cái tên này. Vốn là hài tử còn đỏ hỏn đã bị đem bỏ trong rừng, thực ra không phải được chính tay bà bà diện nhật về mà là bảy sói cư ngụ trong đó mang đứa trẻ này tới cho bà ta nuôi. Hoi ra mới biết mẩu chót là bà bà kia thật sự không tâm thường, một thân một mình sống ở nơi hoang vu hẻo lánh làm bạn với sói mà không ai hay biết. Đứa nhỏ vì thế mà cũng sống quanh bảy sói, được đường lớn tới chừng này, bà bà kia vừa chết mới bị đám sơn tặc trên núi đem về nuôi tiếp, coi như phụ bọn chúng chút việc vặt vãnh.

Nghe vậy, Từ Chiêu âm thầm nhớ lại một đêm kia đã trải qua những chuyện gì, đẩy lòng lại sôi sục một hồi, quyết định đặt cho đứa nhỏ cái tên Hồng Lang.

Mặc dù rất lâu không ra ngoài nhưng mọi tin tức Dữ Ngọc đều để Hồng Lang một mình xuất cốc, tới Kim gia lấy về nên Từ Chiêu cũng nắm được không ít. Phong thư trước mắt nàng lúc này đại khái có kể ra một số sự việc xảy ra gần đây.

Dữ Ngọc đưa mắt nhìn thần sắc của Từ Chiêu, thừa hiểu trong lòng nàng đang tính toán chuyện gì: "Nên đi hướng nào người hần đã có chủ ý. Việc gì phải chán chừ nữa".

Từ Chiêu nghe xong, có chút chậm chạp, ngược mắt nhìn ba vật được treo trên đầu giường, ánh mắt lóe lên quang mang, khí tức thanh lãnh bắt đầu tản ra.

Dữ Ngọc cũng đưa mắt theo hướng Từ Chiêu đang nhìn, nơi đó có treo lên ba phiến ngọc bội. Chính là ba phiến ngọc bội đặc trưng mà chỉ Mục gia mới có, một là của nàng, hai phiến còn lại là của phụ mẫu. Trước khi chôn cất bọn họ, Dữ Ngọc đã tháo ra đưa cho Từ Chiêu, để nàng giữ lại làm kỷ vật.

Từ Chiêu thu lại khi tức rét lạnh vừa rồi, lại nhìn phong thư trước mặt, không nhanh không chậm bật ra một tiếng: "Su phụ, ta muốn đi Thanh Quan".

Lại nói, nhiều năm trước, thành Đồng Quan bị Thuần Vương chiếm đóng, cũng chính là nơi Hồng Tang ngã xuống. Thuần Vương vì một đêm muốn hủy đi Mục gia mà phân tán đại quân chia ra khắp nơi, Mục Tử Hàm một đường đuổi giết suốt ba năm, đánh tan nhiều cánh quân của y, sau đó đoạt lại được thành Đồng Quan.

Đối với quân Thuần lẫn quân Khương mà nói, ba chữ Mục Tử Hàm như một ngọn thiên sơn sừng sững, cao vời vợi không thể vượt qua. Vị tướng lĩnh trẻ tuổi một thân trường bào nguyệt nha, trên tay là thanh Chiêu Nguyệt, tương truyền một khi thanh kiếm này rời vỏ là máu đỏ thành sông. Quân kỳ Mục gia một khi đã giương lên thì cho dù có là dũng sĩ mạnh mẽ nhất của Khương quốc cũng không tránh khỏi một khắc do dự bất an. Trên sa trường hùng dũng oai phong, để lại một nỗi khiếp sợ tột cùng. Người Khương từng cho rằng, Mục Tử Hàm chính là tướng thành kiên cố của Đại Minh, không phá được hần, chính là không chạm được tới một tấc đất của Đại Minh.

Mà nay, vị tướng lĩnh này lại đưa đại quân lui về, đóng quân tại ngoại thành thành Thanh Quan, một thành trì giáp ranh với Đồng Quan.

Từ Chiêu vì tin tức này mà quyết định đi một chuyến gặp lại huynh trưởng.

Lần này nàng ra ngoài vẫn là một thân nam trang nhưng đã có chút đơn giản hơn rất nhiều, tóc dài búi cao, trường bào xanh nhạt tôn lên một vẻ thanh thuần thoát tục. Còn đang phân vân không biết nên che chắn dung mạo này thế nào thì đã bị Hồng Lang kéo ngồi xuống ghế, tô tô vẽ vẽ trên mặt nàng một hồi.

Không phải Từ Chiêu không tin tưởng vào khả năng dịch dung của Hồng Lang, nhưng vừa ngồi mà trong lòng lại nổi lên một trận bất an, nếu để nàng ta tự chủ trương không biết sẽ thành ra cái dạng gì.

Khiến nhần một hồi cuối cùng nhìn lại trong gương lại thấy một tên mẫn phu mặt mày hung ác, từ giữa trán kéo xuống gò má là một vết sẹo dài gần một gang tay, hoàn toàn không ăn nhập mới y phục của nàng. Hồng Lang trưng ra bộ mặt hết sức mẫn nguyện, người đời nhìn thấy nàng ta cũng đủ hãi hùng, nay còn có gương mặt dữ tợn hơn mấy phần thì chẳng phải sẽ không còn ai sợ nàng ta nữa sao. Thật sự là một chủ ý tốt.

Bất quá Từ Chiêu cũng không chịu được cái bộ dạng đáng xấu hổ này, lau sạch lớp dịch dung trên mặt, trợn mắt cảnh cáo Hồng Lang rồi chỉ đơn giản đeo lên mặt một tấm khăn mà thôi.

Hai người nhanh chóng xuất cốc, vào thị trấn gần nhất mua một cỗ xe ngựa cùng ít lương thực rồi lên đường thẳng tới Thanh Quan.

Trên đường lại vô tình phát hiện ra vị trí mới đám quân lính của Thuần Vương đang bí mật vận chuyển lương thực, trong đó cũng có không ít người Khương. Từ Chiêu nở nụ cười đầy ẩn ý: "Xem ra ông trời cũng giúp ta, thật sự phải tặng cho Thuần Vương một phần đại lễ mới được".

Không lâu sau, trong thư phòng, Hoàng thượng cùng Thái tử nhận được tin tức. Đột nhiên xuất hiện một thiếu niên che mặt, kẻ dẫn theo mười sáu cỗ xe, khi ngang qua khu vực phụ cận ai Xích Vân thì bỏ lại tám xe rồi rời đi. Hiện tại đang cùng tám xe hàng còn lại tiến thẳng tới Thanh Quan. Chỉ biết, tám cỗ xe bị bỏ lại kia chứa toàn đầu người, đủ hiểu người này vô công lợi hại, thủ đoạn tàn độc tới mức nào. Cho người điều tra kỹ càng lại không xác nhận được danh tính, chỉ biết là có quan hệ với Mục tướng quân nhưng lại không thấy phía Tử Hàm có động tĩnh gì.

Tới gần giữa trưa, tổng cộng chín cỗ xe ngựa tiến vào địa phận Thanh Quan nhưng Từ Chiêu cũng bỏ luôn tám xe hàng ở ngoại thành, cách nơi Tử Hàm đóng quân chưa tới mười tám dặm, một mình xe ngựa của nàng nhập thành. Điều đáng nói là hộ vệ canh gác cổng thành nhận được tin tức cũng không cản nàng lại, cứ như vậy để Từ Chiêu an ổn tiến vào.

Nàng cùng Hồng Lang xuống xe thông thả đi dạo một vòng rồi vào tửu lầu dùng bữa. Từ lúc bước vào, Từ Chiêu đã biết bên ngoài tửu lầu cũng đã bị bao vây, dù vậy chuyện này cũng không ảnh hưởng tới khẩu vị của nàng.

Hồng Lang vốn ăn rất khỏe nên thời gian hai người bọn họ dùng bữa cũng phải tốn hơn một canh giờ.

Quân binh phía ngoài chờ đã lâu vẫn chưa thấy bọn họ trở ra thì đã có chút sốt ruột, đương lúc không biết có nên tiến vào bắt người hay không thì nghe được tiếng nói mang theo chút ý cười vọng ra tận ngoài cửa: "Tiểu tử tham ăn, người tính ăn hết cả cái tửu lầu này sao? Người bên ngoài đã đứng dưới trời nắng đợi hơn một canh giờ rồi, người có còn lương tâm không vậy?".

Đám quân sĩ còn đang há miệng ngạc nhiên thì lại nghe thấy kẻ đang ăn như hổ đói kia đáp lại bằng tiếng gầm gừ khe khẽ rồi cũng buông bát đĩa xuống, há miệng gọi trưởng quầy tính tiền.

Lát sau, hai thân ảnh một cao một thấp bước ra ngoài, nhìn thấy bọn họ, cả đám người lại có chút hoảng hốt không nói lên lời. Người nhỏ hơn kia mặt mày hung ác, đưa mắt hần học

nhìn như đang trách cứ bọn họ phá bữa ăn của hắn, người còn lại tuy là che mặt nhưng có thể thấy được ý cười nhàn nhạt tràn ra nơi khóe mắt. Có điều, đôi mắt này lại khiến bọn họ cảm nhận một cỗ áp lực đè nặng xuống, không dám nhìn thẳng.

Từ Chiêu thấy những người này một dạng như bị mất hồn thì yên lặng không nói, Hồng Lang trong lòng vẫn có chút bất mãn, mạnh mẽ bước tới tách đám người ra, giành lấy một lối đi: "Này này các người nhìn rồi sao? Không biết làm gì cũng đừng có đứng ỉ ra đây, tránh ra cho người ta còn đi".

Bình sĩ lúc này mới hoàn hồn, trong đó có một vị tướng lĩnh nhìn qua đã ngoài tứ tuần, chấp tay lên tiếng: "Mặt tướng phục mệnh Mục đại tướng quân, cho mời công tử tới đại doanh một chuyến".

Trông mắt thiếu niên áo xanh lóe lên một tia vui vẻ: "Ồ, vậy cảm phiền đại thúc dẫn đường".

Tướng lĩnh kia khom người làm động tác mời rồi đi trước dẫn đường, Từ Chiêu cũng lập tức bước theo, sau lưng nàng còn có nhiều binh sĩ khác, nghiêm nghiêm chỉnh chỉnh một đoàn, không biết là đi theo đề hộ tống hay là áp giải nữa.

Đoàn người đi qua một con phố đông đúc thì bất ngờ phía trước có người lao tới.

"Lâm thúc, sao hôm nay thúc lại vào thành vậy?". Thanh âm trong trẻo của một đứa trẻ cất lên.

Tướng lĩnh dẫn đường được gọi là Lâm thúc kia có chút khẩn trương: "Ta phụng mệnh đại tướng quân vào thành có chút việc. Nếu không có chuyện gì mặt tướng xin đi trước".

Còn đang nhanh chóng muốn rời đi thì lại nghe thấy thiếu niên áo xanh phía sau nghiêng đầu nhìn đứa trẻ, vui vẻ nói: "Nha, đây hẳn là Duẩn nhi đi".

Lời vừa nói ra khiến không ít người giật mình. Từ Chiêu còn đang vui vẻ nhìn ngắm hài tử có gương mặt tám phần giống với Từ Hàm kia thì lại nghe được giọng nói thanh thúy, mang theo một tia đề phòng cất lên: "Công tử đây biết Duẩn nhi sao?".

Từ Chiêu theo phản xạ, ngược mắt lên nhìn vị phu nhân đứng sau lưng Tiểu Duẩn. Bước đi hữu lực nhưng lại nhẹ tựa lông hồng, nhìn qua đủ biết người này cũng là người luyện võ. Gương mặt tuy không trang điểm cầu kỳ nhưng đã xinh đẹp động lòng người, tư thái tự nhiên, thoải mái. Trong lòng Từ Chiêu thầm tán thưởng một tiếng, ngoài mặt chỉ cong khóe miệng cười như có như không, cũng không trả lời câu hỏi kia mà chỉ gật đầu có lẽ rồi nói: "Tại hạ có chút việc cần gặp đại tướng quân nên không tiện nán lại. Mục phu nhân thông thả, tại hạ xin đi trước".

Trong nháy mắt, không khí chợt có chút căng thẳng, không biết thiếu niên này có thân phận gì nhưng hẳn lại biết rõ cả Mục phu nhân lẫn Mục thiếu gia. Chuyện này chưa biết được là phúc hay họa.

Đoàn người đi tới cổng thành thì Từ Chiêu cùng Hồng Lang được sắp xếp lên một cỗ xe ngựa, tiến thẳng tới quân doanh. Vừa tới nơi, nàng rất nhanh được dẫn vào chủ trường, bên trong cũng không có người nào khác, một binh sĩ tiến vào dâng trà rồi lập tức lui ra ngoài. Từ Chiêu ngồi xuống, đưa mắt nhìn một vòng, cuối cùng dừng lại nhìn vật được treo phía sau thư án, khóe miệng câu lên một nụ cười rất lạnh: "Thảo nào vừa vào trường đã cảm thấy sát khí nồng đậm, ra là huynh ấy treo vật này ở đây".

Hồng Lang đứng một bên cũng liếc nhìn vật kia, bĩu môi chán ghét. Năm đó đàn sói bị thứ này chém giết không ít, nếu không phải Dữ Ngọc tới kịp thời có khi chính nàng cũng bị nó bắt thây, thực lòng có chút bất mãn. Từ Chiêu nhìn thấy biểu hiện như vậy thì chỉ cười nhẹ, nhấp một ngụm trà, hòa hoãn nói: "Hắn là Từ Hàm trở về Bạch thành chỉ thấy cây rìu này còn sót lại nên đã mang theo. Dầu sao nó cũng là thân binh xuất hiện ở Mục gia đã qua mấy đời, đầu thế mặc kệ được".

"Hừ, thứ thần binh gì lại đi bòn rút linh hồn người khác". Hồng Lang tự mình lăm bằm, không muốn tiếp tục nhìn chiếc rìu kia nên liền quay mặt đi.

Hai người ngồi trong trường một lát thì nghe thấy tiếng bước chân tiến lại gần. Ánh mắt Từ Chiêu có chút mong chờ hướng ra ngoài cửa, từng tiếng bước chân như hóa thành nhịp tim của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Vì Sự Tới Đón Người, Vì Sự Sợ Lạnh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38: Muội muội là trời,... Nương tử là Phật tử

Người nhắc mình tiến vào thế nhưng lại không phải Từ Hàm. Trái tim của Từ Chiêu như hụt đi một nhịp, nhãn nhện không lên tiếng, cũng không lộ ra một chút biểu cảm thừa thãi nào.

Có điều, người này nàng cũng biết, chẳng phải là danh tướng Cát Kỳ nhiều năm trước từng gặp trong Trường Sinh doanh đây sao? Theo tin tức nàng nhận được thì đã sớm biết hẳn cùng Từ Hàm đóng quân tại Thanh Quan nên cũng không lấy làm ngạc nhiên, nhưng lúc này người tiến vào lại là Cát Kỳ, Từ Chiêu cảm thấy có chút không thỏa đáng.

Nheo mắt quan sát nam nhân kia, nhiều năm trôi qua, nét nóng nảy, phóng khoáng đã phai nhạt không ít, thay vào đó là chín chắn, cương trực, lại có thêm vài phần trầm ổn.

Hai người cùng đưa mắt, âm thầm đánh giá đối phương một hồi, cũng không ai chịu lên tiếng mở lời trước. Cuối cùng, bầu không khí có chút khó xử bị phá vỡ bởi thanh âm trầm ấm của người mới tới: "Người còn đứng đó làm gì vậy, còn không mau tiến vào".

Cát Kỳ hoàn hồn, lập tức bước vào trong, nhường lối cho người kia một đường tiến thẳng tới chủ vị ngồi xuống.

Nếu nói khắp Đại Minh có vị võ tướng nào vừa thanh tao, nhã nhặn lại vừa uy phong mạnh mẽ thì không ai khác ngoài cái tên Mục Từ Hàm. Trong tay không chỉ có Mục gia quân mà còn nắm giữ tới hơn một nửa quân binh của triều đình, con số lên tới tám vạn đại quân thiện chiến.

Vẫn là một thân trường bào nguyệt nha đơn giản, khí độ lại thêm mấy phần uy nghiêm.

An tọa ngồi vào thư án, lúc này Từ Hàm mới đánh giá thiếu niên áo xanh, bộ dạng thập phần thoải mái như ở nhà. Lại nói doanh trường này của hắn đâu phải tầm thường, thứ thần binh treo phía sau lưng tàn ra sát khí nồng đậm, đủ sức trấn áp không biết bao nhiêu võ tướng nhiều năm chinh chiến sa trường. Vậy mà thiếu niên này lại bị thần nhiên ngồi đó, thần sắc thông dong không có lấy một tia dao động, trông mắt như phản chiếu ánh ban mai. Ánh mắt này như có như không cho hắn cảm giác trừu mến quen thuộc, trong lòng khẽ nảy lên một cái nhưng lại mơ hồ, khó nắm bắt.

Kính ngạc rất nhanh qua đi, hắn nhíu miệng chậm rãi hỏi: "Bỏn tướng hôm nay có chút đường đột mời công tử đến đây, mong công tử chớ để bụng. Không biết phải xưng hô thế nào?".

"Nhiều năm không gặp, đệ cũng đã thay đổi không ít, nghĩa huynh hẳn là chưa nhận ra. Bất quá tiểu đệ thật sự có điều không tiện để người ngoài nhìn thấy. Huynh có thể để vị huynh đệ này lui ra ngoài một lát được không?". Đáng vẻ cùng cử chỉ hết sức tự nhiên, gọi Từ Hàm một tiếng 'nghĩa huynh', không ngần ngại nhìn thẳng vào Cát Kỳ, ám chỉ hẳn là người ngoài. Thiếu niên này thật sự to gan.

Khóe miệng Cát Kỳ giật nhẹ, vừa mới chạm mặt đã thấy hai người một lớn một nhỏ kia toàn thân tản ra cỗ khí tức vô cùng cổ quái, trong lòng từ đầu tới cuối đều là cảnh giác nhưng cũng không thể làm gì hơn. Khẽ nhìn qua Từ Hàm rồi cũng nhắc chân đi ra ngoài.

Từ Chiêu thấy hẳn đã lui ra thì cũng đánh mắt ra hiệu cho Hồng Lang, ý bảo nàng ta ra ngoài canh chừng, không để kẻ nào có cơ hội nghe lén. Cho đến khi xác nhận được động tĩnh xung quanh đã yên tĩnh, trong trường lúc này chỉ còn duy nhất hai người Từ Hàm cùng Từ Chiêu thì nàng mới yên tâm tháo khăn che mặt xuống.

Khăn lụa vừa rơi, bầu không khí như ngưng đọng.

Trong một khắc này, trái tim hai người như bị bóp chặt, Từ Hàm có thể hồi tưởng lại cảnh tượng năm ấy, hẳn một đường gian khổ, bỏ lại cả đại quân, điên cuồng chạy về Mục gia để rồi nhìn thấy trước mắt cả một thảm đen kịt trải dài. Vạn vật bị thiêu cháy không còn nhìn ra hình dạng, mặt đất trùng sâu như lối vào âm ty địa phủ.

Mục gia hoàn toàn biến mất chỉ sau một đêm, còn lại một mình hắn. Đứng trên mảnh đất ấy, nhớ lại từng hồi ức, nơi hắn cùng muội muội chào đời, sân viện mà phụ thân dạy hắn luyện kiếm, nơi một nhà Mục gia hoan hỉ đón năm mới,... Bỗng chốc đã bị san bằng, cuốn đi tất thảy nơi chốn yên bình này.

Một dòng lệ nóng hổi lăn dài. Nước mắt nam nhân đâu dễ gì rơi xuống, Từ Chiêu trong lòng cũng không khác gì hẳn lúc này, nhẹ nhõm kêu một tiếng: "Ca ca".

Nhìn nàng như trở lại lúc nhỏ, ngoan ngoãn nắm lấy tay hắn, có điều lực đạo xuất ra không ít, như thể nếu chỉ cần buông lỏng một chút, bàn tay kia sẽ lập tức biến mất. Từ Hàm nén lại cảm giác nghẹn nghẹn nơi cổ họng, nhắc tay khẽ xoa đầu nàng, khẽ trấn lên bả vai nàng, thanh âm có chút run rẩy khó kiểm soát: "Sao tới giờ muội mới trở về".

"Đã ba năm, ba năm qua không khác nào muội không mong đến ngày này". Cổ họng nàng cũng như thắt lại, khóe mắt đỏ hồng, nghẹn ngào nấc lên vài tiếng.

Từ Hàm ngừng đầu nhìn gương mặt tiểu muội nhà mình nay đã xinh đẹp động lòng người nhưng lại tìm lem nước mắt nước mũi thì không khỏi bật cười: "Xem muội kia, vẫn không khác gì đứa trẻ".

"Muội cả đời làm một đứa trẻ để huynh bảo hộ cũng được, bất quá huynh đã sớm có một đứa trẻ khác, đâu còn chỗ cho muội nữa. Hừ".

"Muội biết Duẩn nhi? Xem ra trước khi tới đây cũng đã sớm tìm hiểu".

"Vừa nãy ở trong thành có nhìn qua một chút, còn gặp cả tẩu tẩu. Huynh cũng khéo chọn a".

Huynh muội hai người ngồi xuống hàn huyên, thuật lại về quãng thời gian ba năm kia trôi qua như thế nào.

Cho đến mấy canh giờ sau cũng không thấy trong trường có thêm động tĩnh gì, binh lính bên ngoài đã có chút nghi hoặc, lại nhìn tới tiểu tử mặt mày hung dữ trấn ở cửa không để ai lại gần kia thì càng cảm thấy bất thường. Doanh trại này vốn là của bọn họ, từ khi nào người được mời đến lại dám cả gan lấn át, đến cả vị trí canh gác cũng bị đoạt mất. Trong lòng thâm tính toán nặng nề, cảm thấy vẫn nên báo lại cho phó tướng một tiếng, vì vậy một tên lính được cất cử rời đi.

Chỉ lát sau đã thấy Cát Kỳ đi tới, theo sau chính là tên lính khi nãy. Hồng Lang nhìn thấy hẳn từ xa cũng không biểu hiện ra thái độ gì, chỉ yên lặng đứng nguyên giữa lối đi. Thân ảnh tuy nhỏ nhưng vững vàng như núi, gương mặt dọa người khiến cho kẻ đang tới cảm thấy có chút không thuận mắt.

"To gan, doanh trường của đại tướng quân mà ngươi cũng dám trấn. Mau tránh sang một bên".

Ngước đôi mắt sắc như dao về phía Cát Kỳ, Hồng Lang bình thản nói: "Ta là đang làm theo lệnh, không để người ngoài tới làm phiền", vừa nói còn không quên kéo dài hai chữ 'người ngoài' kia.

"Là lệnh của ai?".

Hồng Lang đang định nhếch miệng đáp trả thì từ phía sau đã nghe thấy thanh âm của Từ Chiêu cất lên, đồng thời người cũng vén mảnh bước ra ngoài. Dung mạo đã được che lại chỉ để lộ ra đôi mắt mang theo ý cười: "Tiểu Lang, người hung hăng cái gì vậy?".

"Con mắt nào của huynh thấy ta hung hăng? Người hung hăng mới không phải là ta?".

Từ Chiêu cong cong khéo mắt nhìn Cát Kỳ, ý cười càng đậm: "Thật ngại quá, tiểu tử này trẻ người non dạ, ít ra ngoài tiếp xúc nên ăn nói lỗ mãng, Cát tướng quân đừng để bụng".

Nhìn vẻ mặt tươi cười này thì xem ra trong trường cũng không có chuyện gì nhưng thân phận của thiếu niên này hẳn vẫn chưa rõ ràng nên vẫn không hề buông lỏng cảnh giác.

Nhận ra trong mắt người trước mặt có mấy phần kiêng kỵ với Từ Chiêu, Từ Hàm tiến lên vỗ vai hắn, cũng thuận tiện giải thích đơn giản. Nguyên lai vị này là tiểu bằng hữu rất lâu trước đây có quen biết với Từ Hàm, tên chỉ có một chữ Lân. Sau hai người mới kết nghĩa huynh đệ nhưng hành tung của hắn luôn bất định, hành tẩu giang hồ nhiều năm không gặp nên Từ Hàm cũng không nhắc tới. Cách đây không lâu hắn bị thương trên mặt, còn lưu lại vết sẹo dữ tợn nên mới phải dùng khăn che đi dung mạo.

Lần này trên đường đi vô tình gặp được quân của Thuận Vương đang vận chuyển lương thực, biết được nghĩa huynh của hắn là Từ Hàm đang đóng quân tại Thanh Quan thì cũng muốn giúp một tay. Số lương thực cướp được còn tùy tiện bỏ lại cách doanh trại mười mấy dặm, Từ Hàm cũng đã sai quân tới kéo về.

Cát Kỳ nhìn lại thiếu niên này, trường bào xanh nhạt, khí tức cổ quái, cư nhiên một thân một mình có thể triệt hạ một cánh quân, còn cướp cả lương thực trở về. Xem ra người này tuy trẻ tuổi nhưng lại không đơn giản.

Dù vậy, hẳn đã là nghĩa đệ của Từ Hàm thì cũng coi như người mình, Cát Kỳ thoáng thả lỏng, không quá để ý đến chuyện này nữa.

Sắc trời bắt đầu ngả về chiều muộn, Từ Hàm dẫn Từ Chiêu cùng Hồng Lang trở lại trong thành. Hôm nay nàng trở về, hẳn cũng muốn để nàng làm quen với tẩu tẩu cùng Tiểu Duẩn.

Phải nói ở Thanh Quan này, Từ Hàm như một bức tượng sống, được lòng dân tới mức khi hắn đem gia quyến vào thành, tri phủ đại nhân còn dọn hẳn ra ngoài, nhường lại phủ đệ cho hắn. Từ Hàm thấy động tĩnh lớn như vậy lại không muốn nhận cái đại lễ này nhưng dân chúng hô hào hưởng ứng, nói chỉ cần hắn đi ở nơi khác bọn họ sẽ tới dỡ nhà dỡ cửa đuổi đi. Từ Hàm tuy không muốn nhưng hiểu được tấm lòng của họ nên vẫn tiếp nhận.

Xe ngựa dừng lại, Từ Chiêu bước xuống, ngừng đầu lên nhìn hàng chữ như rồng bay phượng múa treo trước cửa phủ, lẩm nhẩm đọc rồi quay sang nhìn ca ca nhà mình một cái: "Phù đại tướng quân. Từ Hàm, sao huynh đi tới đâu người ta cũng sẵn đón vậy?"

"Còn phải nói, đó là chuyện đương nhiên". Từ Hàm nở nụ cười phảng phất như gió xuân ấm áp, Từ Chiêu nhìn cảnh này thì có chút lóa mắt.

"Hừ, huynh cần thận một chút, ra ngoài chớ nờ nự cười dụ người như vậy. Tầu tầu bắt được sẽ không tha cho huynh, tiểu đệ đây cũng không nguyên ý giúp huynh đâu".

"Ha ha, ta từng nghe có kẻ nói muối muối là trời, trời không sập thì thiên hạ này ta còn sợ cái gì?".

Hai người vừa đi, vừa vui vẻ trò chuyện, nhưng một câu kia vừa rời khỏi miệng thì đã có người tiếp lời: "Phu quân nói chuyện gì mà trời sập cũng không sợ vậy?".

Thần ảnh nữ tử ăn vận đơn giản bước tới, khoe miệng treo lên nụ cười tuyệt điểm, sóng mắt lưu chuyển, koe tinh quang. Từ Chiêu vô thức nuốt nước bọt cái ực, cư nhiên vừa mới gặp đã bị tầu tầu này dọa một cái.

Liếc mắt thấy ca ca mình vẫn bình thân như không, hẳn là không bị khí thế kia lấn át đi. Trong lòng thầm gật đầu tán thưởng thì lại nghe được một câu tiếp theo của nam nhân này: "Trời sập thì đã có nương tử, nương tử là Phật tổ. Phật tổ đại từ đại bi".

Khoe miệng Từ Chiêu co gập, da mặt chuyển từ trắng sang xanh, từ xanh lại đến tím ngắt, miệng có chút đắng như vừa uống phải thuốc độc, trợn mắt nhìn, không nói thành lời. Hồng Lang ở phía sau này giờ vẫn yên lặng nay lại cong mình ho sặc sụa, ho tới mức gân cổ nổi lên, mặt đỏ tía tai. Từ Chiêu nghe tiếng ho kia thì hoàn hồn lại, vội vàng đưa tay vỗ vỗ lưng nằng ta.

Nữ tử kia thấy mấy người có chút nhốn nháo thì rời tầm mắt nhìn tới thần ảnh màu xanh kia: "Nha, đây chẳng phải công tử mới gặp lúc trưa nay sao?".

Từ Chiêu nghe có người nói chuyện thì ngẩng đầu lên, thần sắc vui vẻ nói: "Phải, chính là tại hạ. À không, phải xưng là tiểu đệ mới đúng. Xin chào tầu tầu".

Thấy Từ Chiêu gật đầu một cái, Tiêu Thanh liền cảm thấy kỳ quái, nhìn qua cũng là thiếu niên nho nhã, hiểu lễ nghĩa nhưng cái kiểu chào hỏi này lại có chút tùy tiện đi. Bất quá không làm người ta thấy ghét.

Tiêu Thanh thấy là khách nhân phu quân dẫn về thì cũng nờ nự cười, hướng bọn họ vào trong nhà dùng bữa. Tiểu Dẫn từ trong nhà thấy phụ thân trở về thì cũng lon ton ra đón, nhác thấy Từ Chiêu đi theo phía sau thì lễ phép chào hỏi. Nàng hết sức vừa lòng xoa xoa đầu hải tử, bộ dáng thập phần thân thiết, đến cả Tiêu Thanh phu nhân cũng cảm thấy có gì đó không đúng.

Năm đó gia phụ Mục Diệp Khang cùng phu nhân tới biên quan thăm Từ Hàm thực chất chính là tới nhận nàng dâu này, chẳng qua chưa có cơ hội nói với Từ Chiêu mà thôi. Nào ngờ sau đó đại nạn ập đến, mãi cho tới khi Từ Chiêu ở trong Vụ An cốc mới nghe được tin tức.

Nhắc tới Tiêu Thanh này lại không thể không nhắc tới một chuyện. Vốn là sau khi Mục gia bị sát hại, quân Thuần Vương chia ra khắp nơi, đại đa số lại rút về ải Xích Vân, trong một sớm một chiều không thể công phá cửa ải này được. Triều đình không biết bao nhiêu lần truyền chỉ triệu Từ Hàm hồi kinh nhưng lại không thể gọi nổi kẻ này trở về. Hắn dẫn quân chạy dọc lãnh thổ Đại Minh, đánh giết tàn quân rải rác của Thuần Vương. Suốt ba năm này, Tiêu Thanh chưa một lần rời xa phu quân, dù nàng bụng mang dạ chửa vẫn cưỡi ngựa xông pha không ít, mãi cho đến khi gần sinh Tiểu Dẫn mới lưu lại thành Thanh Quan.

Thời điểm nàng chuyển dạ sắp sinh, người của triều đình lại tới truyền một đạo thánh chỉ ban hôn cho Từ Hàm với một vị công chúa của hoàng thất. Tiêu Thanh nhận được tin, trong lòng bức bối tới mức động thai, Từ Hàm vì vậy mà gần gũi đốt luôn cả thánh chỉ, nắm cổ áo gã công công kia gần lên từng tiếng: "Nam nhân Mục gia chỉ thú một thể tử. Nếu nương tử ta hôm nay có mệnh hệ gì, đừng nói là thánh chỉ, đến cả người ta cũng sẽ giết".

Dân chúng Thanh Quan biết được tin này thì kéo đến bu kín cửa phủ, hung hăng chửi bới. Tên công công tới truyền chỉ kia cũng chịu phi nhỏ không nhẹ. Hắn chạy như ma đuổi, ngay lập tức lên đường hồi kinh. Chỉ sợ nếu chậm một chút mạng của hắn cũng không còn.

Tin tức lan truyền tới Kinh thành, lê dân bá tánh lại không tiếc lời thêu dệt lên một câu chuyện tình cảm đẹp đẽ.

Nhưng việc này xảy ra lại nhắc lên một hồi tranh cãi giữa chốn cung đình. Vãn vãn bá quan kháng nghị, tầu chuong chồng chất như núi, nói Mục tướng quân nhiều lần kháng chỉ, coi thường hoàng quyền phạm vào trọng tội. Người thì luận công trạng hiển hách của hắn mà nói đỡ cũng không ít, cả Thuần Vương lẫn quân Khương đều rất kiêng kỵ vị tướng tài này, nếu hiện tại không có hắn trấn áp thì giang sơn Đại Minh không biết sẽ còn nổi lên sóng gió gì. Trên đại diện lời qua tiếng lại này lựa một hồi, cuối cùng một đạo thánh chỉ được ban ra lại không đủ giải ngựa, chỉ đơn giản tịch thu lại một ít binh quyền chuyển giao sang cho Cát Kỳ, đồng thời điều hắn đến đóng quân cùng Từ Hàm coi như để giám sát.

Trong mắt Từ Chiêu thì Từ Hàm vốn là người biết nặng nhẹ, vậy mà hắn lại dám kháng chỉ, có thể thấy người này yêu thế từ đến độ nào. Vì vậy mà ánh mắt nàng nhìn Tiêu Thanh cũng mang theo không ít hảo cảm.

Sau khi giới thiệu thân phận già của Từ Chiêu, Tiêu Thanh cũng vui vẻ gọi nàng một tiếng "Lãnh đệ". Sờ dĩ nàng giấu đi danh tính thật sự bởi lẽ Mục Từ Chiêu trong mắt người đời sớm đã chết, làm người chết thì âm thầm làm chuyện gì cũng dễ dàng hơn. Tin tức này chỉ cần một mình Từ Hàm biết là đủ, còn tầu tầu thì để sau cũng không muộn.

Một nhà năm người cùng ngồi vào bàn ăn, Tiểu Dẫn lần đầu nhìn thấy có người bịt kín mặt như vậy thì nổi tính hiếu kỳ, chăm chăm nhìn Từ Chiêu không rời mắt. Nàng hết nhìn hắn lại nhìn bàn đồ ăn trước mặt, bụng quả thực đói rồi nhưng bịt mặt thì làm sao mà ăn a? Bất quá chuyện này nàng đã tính trước, lúc ngồi kiệu từ quân doanh vào thành đã để Hồng Lang tranh thủ động tay động chân.

Tay nhỏ linh hoạt, bôi bôi trét trét một hồi, Từ Hàm ngồi trong kiệu âm thầm quan sát, lát sau nhìn vết sẹo y như thật trên mặt Từ Chiêu cũng phải gật đầu tán thưởng Hồng Lang một tiếng.

Từ Chiêu nhìn đứa nhỏ tò mò kia, ý cười càng đậm: "Dẫn nhi, mặt tiểu thúc của ngươi rất là xấu. Nếu ta bỏ khăn che mặt xuống ngươi nhất định không được xa lánh ta nha".

Mục Từ Dẫn đôi mắt sáng ngời, đầu gật như giả vờ, mồm miệng nhanh nhẩu đáp: "Dẫn nhi không ghét, không ghét".

Từ Chiêu vừa lòng, tháo khăn che mặt xuống, để lộ ra vết sẹo dài, kéo từ gò má bên này ngang qua sống mũi tới tận gò má bên kia. Vị trí vết sẹo có chút kỳ quái nhưng đã là tác phẩm của Hồng Lang thì kể cả có ghé sát mặt nhìn cũng không thể phát hiện ra, đưa tay lau đi thì cũng lau không được.

Nàng đưa mắt nhìn người bên cạnh, cư nhiên thấy nàng ta mặt mày đắc ý thì nằng một câu: "Ngươi diện cái gì? Mặt người ta có vết sẹo mà ngươi còn cười?".

Tiểu Dẫn ban đầu thấy vết sẹo hết sức dọa người kia thì cũng hốt hoảng nhưng sau đó lại tỏ ra thương tiếc, vuốt tay Từ Chiêu trấn an: "Tiểu thúc đừng buồn, ngày mai Dẫn nhi sẽ nhờ mẫu thân trang điểm cho tiểu thúc".

Khoe miệng Từ Chiêu gật nhẹ, Tiêu Thanh thấy nhi tử nói nhảm thì hạ giọng: "Dẫn nhi, nam nhân không trang điểm đâu".

Đứa trẻ thoáng nhìn qua mẫu thân mình rồi hồn nhiên đáp: "Vậy thì biến tiểu thúc thành tiểu cô là được rồi".

Một nhà, trên trán đầy hắc tuyến, vừa ăn tối vừa vui vẻ nói cười, không khí đặc biệt náo nhiệt hơn thường ngày.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 39: Tú Lệ phường

Từ lúc này, Từ Chiêu lưu lại thành Thanh Quan, Từ Hàm sắp xếp cho nàng một gian phòng đơn giản. Hàng ngày, không ở trong phủ hâm nóng cảm tình với Tiểu Duẩn thì cũng là chạy tới quán doanh, thân thân thiện thiện chào hỏi một vòng, thuận tiện cũng nắm được ít quân tình.

Hôm nay bầu trời quang đãng, Từ Chiêu lại thành thói, nàng ngồi trong sân viện ngắm nhìn hải tử đang chơi đá cầu. Khung cảnh tươi đẹp khiến cho lòng người cũng vui vẻ như có dòng suối mát, róc rách chảy qua.

Nàng nhấp một ngụm trà, đánh mắt nhìn Hồng Lang đang lười biếng ngả người bên cạnh, trong lòng thật sự muốn hưởng thụ cảm giác an nhàn này nhưng miệng lại nói: "Tình hình ở đây xem ra cũng không có gì đáng lo ngại".

Hồng Lang mắt lim dim, nghe được thanh âm của Từ Chiêu, theo thói quen vênh tai lên, ánh mắt sáng như sao, hé miệng phát ra thanh âm chỉ nhỏ như tiếng muỗi kêu: "Ý tứ gì là chúng ta phải rời đi sao?".

Thính lực của Từ Chiêu được rèn luyện mà ra, cây kim rơi xuống chỉ cần tập trung cũng có thể nghe được. Hai người lặng lẽ trao đổi, nếu như có kẻ nào tới nghe lén mà gặp được hai người này hẳn là sẽ tức học máu đi.

Đêm nay Từ Hàm từ quán doanh trở về rất muộn, lại thấy trong thư phòng của hắn còn sáng đèn, tự biết có người đang chờ, hắn lập tức tiến vào.

Ánh nến chiếu sáng một bên mặt nàng, trong bóng tối lại thập phần rục rỏ, thần sắc tĩnh lặng, chăm chú lật giở cuốn binh thư trước mặt. Biết có người tới cũng không ngẩng đầu lên, thuận miệng hỏi: "Quán doanh gần đây bận rộn như vậy sao?".

"Cũng không hẳn. Chỉ là thuận tiện kiểm tra vài thứ".

"Mấy chuyện đó huynh đệ Cát Kỳ làm là được rồi. Hắn là phó tướng a".

"Muộn thế này rồi muối còn đợi ta là có chuyện gì?".

"Muội tính ngày mai đi Kinh thành".

Từ Hàm nhú mày, có chút khó hiểu: "Có chuyện gì mà gấp gáp tới vậy?".

Từ Chiêu xoay người ném trả cuốn binh thư lại chỗ cũ, không nhanh không chậm đáp: "Muốn xem xét một chút tình hình, thuận tiện cũng muốn tìm hiểu vài chuyện".

Sau ba năm nàng mới trở lại, đối với hắn lại như người từ cõi chết trở về. Chưa được bao lâu đã lại muốn rời đi, trong lòng Từ Hàm thoáng bất an: "Muội muốn tìm hiểu chuyện gì, huynh sẽ cho người đi điều tra giúp muội. Không cần thiết phải đích thân muội ra mặt".

Từ Chiêu lắc đầu: "Ca ca, hiện giờ muội đã khác trước rất nhiều. Không có chuyện gì làm khó được muội nhưng có những chuyện đích thân muội hành sự thì bản thân mới có thể an tâm được. Huynh phải tin tưởng muội, chớ nên lo lắng".

Một đêm này an tĩnh trôi qua, hai bóng người ngồi dưới hiên uống rượu, vui vẻ nói không ít chuyện.

Sáng hôm sau, cỗ xe ngựa được chuẩn bị sẵn đã đợi trước cửa phủ. Từ Chiêu nói vài lời từ biệt với Từ Hàm cùng Tiêu Thanh, còn không quên nắm lấy hai bên má phúng phính của Tiểu Duẩn nheo nheo mấy cái. Mấy ngày qua phải nói là nàng với đứa trẻ này rất hợp nhau, nếu nàng có ra ngoài dạo chơi cũng sẽ đem hắn theo cùng. Lần này đi xa một chuyến cũng có chút lý do.

"Duẩn Duẩn, tiểu thúc đi rồi ngươi sẽ nhớ tiểu thúc chứ?".

Đứa nhỏ hai mắt sáng long lanh, liên tục gật đầu: "Duẩn nhi nhất định sẽ nhớ, cũng ngày ngày cầu mong ông trời để tiểu thúc lấy vợ. Như vậy Duẩn nhi sẽ có tiểu cô rồi".

Từ Chiêu ho khan: "Sao ngươi lại thích tiểu cô vậy?".

"Mẫu thân nói rằng trước đây Duẩn nhi cũng có một tiểu cô. Phụ thân cũng nói tiểu cô lúc còn nhỏ rất giống Duẩn nhi".

Nghe Tiểu Duẩn nói vậy, Từ Chiêu đưa mắt nhìn phụ thể hai người Từ Hàm, đột nhiên có cảm giác như nàng trở lại lúc nhỏ, khi lần đầu tiên nhìn thấy phụ mẫu, đáy lòng như được sưởi ấm. Giương mặt được che kín chỉ để lộ ra đôi mắt kinh diễm tuyệt luân nhưng lại tròn vẹn biểu đạt cho hai người trước mặt cảm xúc của nàng lúc này.

Xe ngựa lẩn bánh, mang theo Từ Chiêu cùng Hồng Lang rời khỏi thành Thanh Quan.

Một đường cũng không gặp chuyện gì, bất quá càng tới gần Kinh thành nàng càng cảm nhận được rõ ràng trong tối có không ít con mắt đang âm thầm giám thị bọn họ. Tin tức truyền đi cũng thật nhanh, với thân phận của nàng lúc này hẳn cũng kéo tới không ít sự chú ý đi. Có điều, động tĩnh xung quanh không phải chỉ là của một nhóm người, không rõ là có cùng mục đích hay không.

Hồng Lang vốn mang trong mình bản tính của loài dã thú, trước nay đều là nàng ta ở trong tối quan sát kẻ khác như sói rình mồi, có khi nào lại bị người ta nhìn chòng chọc như vậy. Tay chân ngứa ngáy lại bị Từ Chiêu liếc một cái, an vị ngồi yên trong xe ngựa.

Vừa qua cổng thành, Hồng Lang đã hấp tấp hỏi: "Tỷ tỷ, giờ chúng ta đi nơi nào a?".

"Vừa mới qua trưa, đói bụng, đương nhiên là tới lầu ăn cơm".

Xe ngựa rẽ vào một con phố sầm uất, tới trước Dữ Tụ lâu thì dừng lại. Tiểu nhị niềm nở chạy ra đón khách, vừa thấy hai người tiến vào thì có chút giật mình. Thiếu niên bịt mắt thần thần bí bí, theo sau còn có một thiếu niên nhỏ tuổi khác, mặt mày hung dữ dọa người. Vừa nhìn thấy Hồng Lang, nụ cười treo trên khóe miệng tiểu nhị khẽ cứng lại, thần sắc thoáng dao động, trông mắt vừa đảo, lập tức khôi phục lại dáng vẻ ban đầu, nhanh nhẹn dẫn hai người tiến lên tầng cao nhất của lầu lâu.

Ngồi trong nhà gian thường thức một bàn đồ ăn mỹ vị, Từ Chiêu có chút nhớ nhung trù nghệ của sư phụ nhà mình. Lát sau thấy có tiếng bước chân dừng lại ngoài cửa, hai người cũng đã dùng bữa no nê, Từ Chiêu mới thuận miệng cho người tiến vào.

Người tới là Kim chương quỳ, từng bước hữu lực, trầm ổn, mặt không biến sắc cúi đầu có lễ: "Lãnh công tử đại giá quang lâm. Kim mỗ không kịp tiếp đón, mong Lãnh công tử thứ tội".

"Kim gia nói gì vậy, chúng ta mới tới Kinh thành, chỉ thuận tiện ăn một bữa cơm. Ngại chớ nên đa lễ. Nào, cùng ngồi xuống uống với ta một chung trà".

Kim chương quỳ thoáng thả lỏng, ở cái đất Kinh thành này đã gặp qua không ít người, kẻ nào cũng không sợ, chỉ duy chủ tử thì dù là một phép tắc nhỏ nhặt cũng không thể thiếu. Mà vị thiếu niên này lại là người được chủ tử lưu lại bên thân, đặc biệt dạy dỗ, làm sao có thể không đa lễ cho được.

Thoáng thấy Từ Chiêu đã dùng bữa xong, tiểu nhị bên ngoài nhanh chóng tiến vào châm trà. Kim chương quỳ cũng yên lặng mang tới một khay giấy tờ, toàn bộ là tin tức gần đây thu được.

Lại nói, Dữ Tụ lâu thu thập tin tức thế nào? Vốn là từ lâu hạng nhất, ngoài chính sảnh dưới tầng một thì phía trên bố trí rất nhiều nhà gian. Chỉ cần người có thân phận đặc biệt một chút liền có thể thuê dùng. Mỗi gian bài trí đẹp mắt và quan trọng là tuyệt đối cách âm, trong phòng có bất kỳ động tĩnh gì thì bên ngoài cũng không thể nghe thấy. Vì vậy mà Dữ Tụ lâu sớm đã trở thành một nơi thích hợp nhất để bàn chuyện đại sự, những kẻ quyền thế lui tới không hề ít.

Bất quá, gian phòng cách âm với bên ngoài chứ nào có thể cách âm được bên trong. Lúc xây dựng tòa lâu này, Dữ Ngọc đặc biệt cho người sử dụng ống đồng nối từ mỗi phòng và tập trung tại một mặt thất hoàn toàn tách biệt với cả tòa lâu. Nhờ có ống đồng dẫn âm mà ngồi trong mặt thất cư nhiên có thể nghe được thanh âm người trong phòng nói chuyện rõ ràng như đang ngồi cùng người ta vậy.

Từ Chiêu đảo mắt đọc qua chỗ tin tức trên bàn, nhếch miệng nói: "Các tin tức khác thì không đáng nói nhưng còn Hồng Bảo kiếm các này,... thần bí tới vậy sao? Một chút tin tức bên trong cũng không thể thu được, lần này trở lại cũng không biết đã ra cái dạng gì?".

Kim gia nghe nàng nhắc tới thế lực này thì trong lòng thầm tính toán, Từ Chiêu bắt được thần sắc của ông thì chỉ yên lặng chờ đợi. Bầu không khí tĩnh lặng tới mức bí bách, cảm nhận được khí tức thâm trầm của thiếu niên trước mặt phủ xuống, cuối cùng Kim gia quyết định mở miệng: "Không biết Lãnh công tử đã nghe nói tới Tú Lệ phường hay chưa?".

"Là Thanh lâu?".

"Chính là thanh lâu nổi tiếng nhất Kinh thành hiện nay".

"Nơi đó có gì thú vị sao?".

"Nơi này mới mở ra chưa được một năm nhưng đã có thể cướp đi toàn bộ khách nhân của các thanh lâu khác. Điều đáng nói là các cô nương trong Tú Lệ phường này không chỉ đơn giản là bán thân nhưng khách khứa đã một lần lui tới liền muốn quay lại. Nữ nhân trong thanh lâu tuyệt nhiên không bước chân ra ngoài lấy nửa bước, đến cả đi dạo phố mua nữ trang hay son phấn gì đó cũng chưa từng thấy. Các nơi khác bị cướp mỗi làm ăn thì cũng tị lại tới gây sự, lúc đó thanh lâu lại xuất ra một nhóm người có tên gọi là đội Bách Hoa. Toàn bộ cũng đều là nữ tử nhưng quân số không nhỏ, người nào người nấy võ công lợi hại, ra tay tàn độc nên từ lâu vẫn không ai động được tới Tú Lệ phường. Chỉ biết người đứng đầu thanh lâu này tên gọi là Tú nương, đến cả khách làng chơi thường xuyên lui tới cũng không kẻ nào biết được dung mạo của nàng ta. Không ít kẻ vì hiếu kỳ, cậy quyền thế làm cản đời Tú nương tới hầu hạ nhưng cuối cùng vẫn bị đánh cho một trận thừa sống thiếu chết rồi đuổi đi. Làm được tới mức này, thế lực đứng sau không thể tầm thường".

Từ Chiêu bắt giác như có mây, khoe miệng cong cong: "Là Hồng Bảo kiếm các".

"Kim mỗ chỉ là suy đoán chứ không dám khẳng định. Có điều, gần đây nghe được tin tức, một vài thế lực bắt đầu động tay, thuê sát thủ tới triệt hạ Tú Lệ phường. Làm lớn như vậy, không biết thanh lâu này liệu có giải quyết được như những lần trước hay không?".

Nàng nhìn người trước mặt từ đầu tới cuối vẫn trầm ổn, không chút dao động, mặt hạnh tràn ra tia tán thưởng. Từ Chiêu đứng dậy đi ra ngoài, trước khi rời đi còn vui vẻ ở trước mặt Kim chương quỳ thi lễ: "Kim gia, không hổ là gừng càng già càng cay. Dù chỉ là suy đoán nhưng cũng không tệ. Dữ Tụ lâu này nếu không có Kim gia thì thật sự cũng chỉ là thứ bỏ đi mà thôi".

Cho đến khi đã an vị trong xe ngựa, Hồng Lang vẫn như lạc trong sương mù từ nãy tới giờ, không nhận được liền hỏi: "Tỷ tỷ, chuyện của thanh lâu kia thì có liên quan gì tới Hồng Bảo kiếm các?".

Từ Chiêu ngồi một bên đang nhắm mắt dưỡng thần, nghe được câu hỏi của Hồng Lang cũng không buồn mở mắt, hé miệng từ tốn nói: "Trước đây ta cũng từng bàn chuyện mở thanh lâu với tứ đại trưởng lão. Hoạt động trên cơ bản sẽ không giống với những thanh lâu khác, nghe qua Tú Lệ phường kia lại có chút tương đồng. Còn chuyện vì sao lão Kim đoán già đoán non lại tới được căn cơ trong đó thì ta không biết, bất quá ông ta lẫn lộn đã nhiều năm như vậy, mắt nhìn thế sự cũng thêm vài phần tinh tường hơn chúng ta".

"Nói vậy Tú Lệ phường kia chẳng phải cũng là sản nghiệp của tỷ tỷ sao?".

Đôi mắt Từ Chiêu khép hờ, thâm ý dấy đặc, khoe miệng nhếch lên một đường cong tuyệt diệu: "Cái này cũng khó nói a". Trước mắt, nàng muốn xác nhận lại chuyện này, ở Kinh thành mà không nắm được thế lực trong tay thì cũng không thể tùy tiện hành sự được.

Xe ngựa đưa hai người chạy vào một con ngõ nhỏ sau đó lập tức rời đi. Từ Chiêu nhìn lối vào tiểu viện trước mặt thì rất hài lòng, nhắc chân đi tới, đẩy cửa gỗ tiến vào.

Ở góc sân có trồng một cây cỏ thụ xanh tốt, bóng cây đổ xuống gần hết một khoảng sân, trên từng cành cây được buộc nhiều dải lụa trắng mỏng manh, bay phất phơ trong gió. Dưới tán cây bày sẵn một cái sập bằng tre, bên trên để bàn trà đơn giản. Cảnh tượng chỉ có thể dùng hai chữ thanh bình để hình dung.

Đi qua khoảng sân sẽ thấy sảnh nhỏ dùng để tiếp khách, phía sau đó là một hành lang dài, vừa nhỏ vừa tối dẫn tới sương phòng bên trong. Phòng này được bày trí không khác gì gian nhà trúc ở Vụ Ân cốc. Đệm bông lớn xếp thành giường, màn lụa rủ xuống nhẹ nhàng bay bổng, dưới sàn trải thảm lớn mềm mại, xung quanh đây ngồi tựa lớn nhỏ, thật sự làm người ta cảm thấy thư thái như ở nhà.

Ngoại trừ tiểu viện của nàng nằm ở cuối ngõ ra thì từ đầu ngõ đều là nhà dân đơn sơ nhưng lại không có người ở. Nói cách khác, nơi này cũng chỉ có một mình Từ Chiêu, bất quá nàng mới bước vào sân chưa được bao lâu đã cảm nhận được khí tức của không ít ám vệ ẩn nấp xung quanh. Những kẻ này đã theo dõi Từ Chiêu từ lúc xe ngựa gần tới Kinh thành.

Hồng Lang dù có tính kiên nhẫn nhưng giờ phút này cũng bắt đầu cảm thấy khó nhịn. Nhìn biểu cảm bức tức của nàng ta kết hợp cùng gương mặt trời sinh đã dữ tợn kia lại càng thêm dọa người, khiến Từ Chiêu thấy vui mắt, khoe miệng nhếch lên: "Tôi ngày bị người ta nhìn chằm chằm như vậy cũng không thoái mái đi".

Nghe được lời này, Hồng Lang bắt giác câu lên một nụ cười quý dĩ, trong đầu thầm toan tính nên dạy bảo bọn người ngoài kia thế nào.

"Người vội cái gì? Đám người đó từ từ xử lý cũng không muộn. Biết đâu lại có chỗ dùng được".

"Dùng? Tỳ nghĩ bọn chúng tới đây là để chúng ta tùy ý sai khiến sao?"

"Có người tự dâng mình tới chẳng lẽ lại không tận dụng?" Từ Chiêu cười lên, bày ra tư thái phong đạm vân kinh, quay người đi vào trong sường phòng, bỏ lại Hồng Lang còn đang ngây ngốc như người trong mộng

Ngõ nhỏ theo ánh chiều tà dần dần chìm sâu vào bóng tối lại càng trở nên heo hút, tĩnh lặng đến rợn người. Tiếng cửa gỗ kéo kẹt vang lên, bóng người lẳng lặng lướt ra từ trong tiểu viện, trên tay cầm theo một chiếc đèn lồng nhỏ. Cứ như vậy, vô thanh vô tức thấp sáng từng ngọn đèn treo khắp ngõ. Bóng tối bị thứ ánh sáng yếu ớt xua tan không ít, nhưng không khí trầm lặng xung quanh vẫn không suy chuyển.

Chốc lát sau, thiếu niên mang khăn che mặt bước ra, một thân trường bào xanh mát, bên ngoài khoác thêm tấm áo lụa màu san hô khác hẳn thường ngày. Một kiện y phục này ở trên người nam nhân không những không cảm thấy chướng mắt mà ngược lại còn toát lên vẻ tà mỵ khó cưỡng.

Ánh lửa lập lòe lay động, kéo hình bóng của hai thiếu niên hất lên vách tường gỗ ghề, bóng đen xô lệch có chút quỷ dị.

Hồng Lang đi trước, gọi tới một cỗ xe ngựa, thiếu niên vừa an vị ngồi lên thì xe liền lập tức lăn bánh, hướng thẳng tới phố đêm sầm uất nhất mà đi.

Tú Lệ phường chẳng đèn kết hoa, tỏa sáng lung linh, tiếng đàn tiếng hát từ bên trong vọng ra đủ biết náo nhiệt tới cỡ nào. Từng cỗ xe ngựa xa hoa lộng lẫy nối đuôi nhau mà tới.

Xe ngựa của Từ Chiêu cũng theo dòng người tiến thẳng vào trong, đi qua một cái cổng lớn treo biểu hiệu son son đỏ thắm, chữ vàng lấp lánh kim quang. Nhắc rèm bước ra ngoài thì mới hoàn toàn choáng ngợp, nơi này đang đứng mới chỉ là khuôn viên rộng lớn để thuận tiện đón tiếp khách nhân. Xe ngựa đi thẳng qua cổng chính mới tới khách sảnh, được bao quanh bởi lầu các cao ngất. Toà kiến trúc nguy nga quây kín sân viện ở giữa tạo thành một cái giếng trời khổng lồ, vô cùng độc đáo.

Vừa nhìn cảnh tượng này, Từ Chiêu khẽ kéo khoe miệng, từng tia khoái ý tràn ra trong mắt: "Lang nhi, người xem nơi này, thật sự là quá đặc sắc đi".

"Tỳ tỳ, thanh lâu như vậy chẳng phải có chút khoa trương sao?"

Nụ cười trên khoe miệng Từ Chiêu vẫn chưa tan, lắc đầu không cho là phải: "Một khi đã làm thì phải tạo ra thứ tốt nhất, sao có thể nói là khoa trương được".

Tú Lệ phường được bao bọc bởi ba tòa lầu nối với nhau, lần lượt có tên gọi là Bách, Hoa, Phiến. Hai người Từ Chiêu được dẫn tới một nhả gian ở lầu ba của Phiến lâu. Đi dọc theo hành lang, từ trên cao nhìn xuống có thể bao quát toàn bộ nơi này, người người qua lại, hoan hỉ náo nhiệt, tiếng nói tiếng cười rộ lên không ngớt.

Kỳ lạ ở chỗ, Tú Lệ phường tuy là thanh lâu nhưng các cô nương người nào người nấy thanh lệ uyển chuyển, ít đi vài phần là loi, hèn mọn của nữ tử ong bướm ở nơi khác.

Nét mặt Từ Chiêu vẫn như cũ, không có vẻ gì là bị làm cho kinh ngạc. Cửa phòng vừa đóng thì lập tức lại được mở ra, kéo theo oanh oanh yến yến tràn vào. Mất hoa đào lưu chuyển, vừa nhìn thấy vị công tử áo gấm trong phòng, nhìn qua đủ biết là thiếu niên non trẻ như nai tơ, tuy khí chất có chút lãnh đạm nhưng loại người đã đặt chân tới thanh lâu sao có thể chịu được dụ hoặc cơ chứ.

"Công tử đây là lần đầu đến thanh lâu phải không? Sao lại âm đạm như vậy chứ. Để chúng thiếp tới tiếp rượu cùng công tử". Người vừa lên tiếng là nữ tử tên Mai Cơ, vừa ngồi xuống đã nhanh tay rót vài chén rượu, đưa tới trước mặt Từ Chiêu một chén.

Nàng đưa tay thuận tiện kéo khăn che mặt xuống để lộ ra vết sẹo cắt ngang. Nhắc miệng cười giảo hoạt, đón lấy chén ngọc trong tay Mai Cơ.

Diện mạo này đồng thời dọa cho tất thảy nữ tử trong phòng giật mình, nhưng cũng chỉ là một khắc thoáng qua mà thôi. Nhìn thế nào cũng có thể thấy rõ vị công tử này mỹ mạo hơn người, chẳng qua là có vết sẹo kia làm cho kém đi một chút nhưng không những không có ảnh hưởng gì tới khí độ của hắn mà còn tăng thêm mấy phần phong trần.

Uống cạn chén rượu trong tay, thanh âm trầm ấm dễ nghe vang lên: "Mấy vị nương tử cũng thật tinh ý. Hôm nay bốn công tử tới đây là muốn giải khuây. Nghe nói cầm, kỳ, thi, họa các cô nương đây đều tinh thông, không biết có thể bồi ta một đêm này không?"

"Công tử cũng thật khéo ăn nói, ai lại mới gặp người ta đã kêu là nương tử như vậy? Nháy mắt một cái mà thê tử đã đầy nhà rồi".

Hồng Lang ngồi một bên lặng lẽ rùng mình, trong lòng có chút ghê tởm, không hiểu tỳ tỳ này học được thói trăng hoa từ khi nào, cứ nhiên vào thanh lâu ôm ấp một đàn nữ tử. Nhìn bản mặt kia lại bất giác nhớ tới nam nhân một thân huyền y, không biết hắn nhìn thấy cảnh này liệu da mặt có biến đen luôn hay không?

Thời gian cứ như vậy hoan hoan hi hi trôi qua. Lúc này cũng đã quá nửa đêm mà thanh lâu vẫn vô cùng náo nhiệt. Người đánh đàn, người hiển vũ, người rót rượu nâng ly, cạn hết chén này tới chén khác, khắp Tú Lệ phường đèn hoa đăng thấp sáng, lung linh rực rỡ giữa trời đêm.

Trong một gian phòng tại lầu ba của Phiến lâu, đa phần nữ tử từ đã ngà ngà say còn duy chỉ có hai người được coi là nam nhân cùng cô nương tên gọi Mai Cơ kia là vẫn tỉnh táo.

Không khí trong phòng thoáng chốc thay đổi, nàng ta vẫn giữ trên môi nụ cười tươi tắn, vui vẻ rót rượu: "Tứ lượng của công tử thật lợi hại. Chúng thiếp ngày ngày đều tiếp khách, tứ lượng cũng tự nhận là không thua kém bất kỳ nam nhân nào. Vậy mà các chị em đều đã chào thua công tử hết rồi".

"Chẳng phải vẫn còn cô nương sao?"

"Công tử xem, thiếp làm sao đủ sức mà một mình tiếp được công tử".

"Không đủ sức? Theo ta thấy thì bản lĩnh của cô nương còn hơn thế".

Gian phòng nháy mắt yên lặng, Mai Cơ chỉ cười không lên tiếng, tay đã ngừng kính rượu. Bình rượu vừa được nàng ta đặt xuống thì thanh âm của Từ Chiêu cũng cùng lúc cất lên: "Ta nghe nói đêm nay có người muốn tới xóa sổ Tú Lệ phường".

Thần sắc Mai Cơ khẽ động, bày ra bộ dạng hoảng hốt: "Chuyện đáng sợ như vậy chúng thiếp nào có được biết".

"Ồ, thì ra các cô nương không biết sao? Vậy mà thấy các người già say nằm đấy ta lại tưởng đã có chuẩn bị".

Lời vừa dứt, thân ảnh một đám nữ nhân bật dậy, thủ thế vây quanh Từ Chiêu, trong tay không biết từ lúc nào đã cầm lên ám tiễn.

Nàng thông thả nhấp một ngụm rượu, khí chất thanh lãnh ngồi ở giữa, không nhanh không chậm nói: "Bất quá, sao lại đề phòng với ta như vậy. Ta lại không phải tới đây để diệt các người".

Chương 40: Bàn chuyện làm ăn

Ánh mắt Mai Cơ trở nên sắc bén, cảnh giác nhìn Từ Chiêu: "Trong tất cả khách nhân ngày hôm nay tới đây thì công tử là người thần bí nhất. Chưa kể tới thân phận còn chưa rõ nhưng liệu có kẻ nào lại không phải vì sắc mà tới? Ngược lại, công tử tới đây lại là lấy cớ, thật sự đơn giản chỉ để uống rượu giải khuây thôi sao? Hơn nữa, Nhiếp Tâm tán chúng ta chuốc cho công tử không ít vậy mà tới giờ phút này thần trí vẫn tỉnh táo như không có chuyện gì. Người bình thường lại có khả năng này sao? Công tử nếu không phải tới để mua vui thì đương nhiên là còn có mục đích khác".

Từ Chiêu nghe xong thì "Ồ!" lên một tiếng, quay sang nhìn người bên cạnh, âm thầm nghiêng răng nghiêng lợi hỏi: "Trong rượu của ta có cái thứ kia sao?".

Hồng Lang ngồi vắt chân như xem kịch, vừa tiện tay bỏ một hạt lạc vào miệng nhai vừa gật đầu.

"Vậy sao ngươi không nhắc ta?".

"Thứ mê được gì đó chưa đủ mạnh, đối với thân thể của tỷ không có sức uy hiếp".

Đám nữ nhân trong phòng thấy hai người kia trao đổi ánh mắt cũng không hề phát ra một thanh âm nào thì càng tăng thêm cảnh giác.

Từ Chiêu vốn rất ghét ăn phải thứ gì đó không tốt đẹp, nghe được Hồng Lang nói vậy thì thờ ra một hơi, nhìn lại Mai Cơ một lượt rồi nói: "Người ngoài như ta còn biết được thì hẳn các ngươi cũng đã sớm nhận được tin tức. Ta chỉ đơn giản là hiếu kỳ muốn tới xem thử thì không nói làm gì, nhưng còn các ngươi, thay vì đứng đây nghi ngờ ta, sao không ra ngoài mà xem Theo tính toán của ta thì giờ này bọn người kia chắc hẳn đã động thủ".

Quả thật là như vậy, nhĩ lực của Từ Chiêu rất tốt nên từ sớm đã nghe được một ít thanh âm chém giết từ xa truyền lại. Đến khi người của Tú Lệ phường phát giác ra được thì sát thủ đã kéo vào chính sảnh, trên nóc nhà cũng không thiếu người bao vây.

Tiếng đao kiếm va chạm đã vọng vào, Mai Cơ vẫn duy trì cảnh giác với Từ Chiêu, ra lệnh cho các tỷ muội khác chia nhau ra xem xét tình hình. Chốc lát sau, một nữ tử quay lại, góc áo đã vương ít máu: "Đại tỷ, không xong. Nhóm người lần này là tới từ Thích Sát các, người của chúng ta e là không phải đối thủ của chúng".

Tới lúc này Mai Cơ mới cảm thấy phi thân ra ngoài. Trong phòng chỉ còn Từ Chiêu cùng Hồng Lang, một người vẫn vô tư ăn lạc, một người chăm chăm nhìn bầu rượu mình vừa uống với ánh mắt kỳ thị.

Hồng Lang thấy thần sắc Từ Chiêu có chút tức cười, nhanh chóng bò đến cạnh nàng ngồi xuống: "Tỷ nói xem, mấy cái thanh lâu kia cũng thật là làm lớn quá mà. Còn thuê cả bọn người Thích Sát các tới xóa sổ nơi này, số tiền bỏ ra nhất định không thể nhỏ a".

"Lang nhi, ta đang tính toán mở thêm một cái gọi là Thích Khách các gì đó, chính là chuyên đi đâm thuê chém mướn. Xem chừng sẽ sớm giàu thôi".

Hồng Lang không ngần ngại ném cho người bên cạnh một ánh mắt khinh bỉ. Đồng tai nghe ngóng động tĩnh bên ngoài, bắt giác khóe miệng lại cong lên, sau đó quay sang nói với Từ Chiêu, kéo cái người ham tiền này trở lại thực tại: "Tỷ tỷ, tỷ từng nói chúng ta nên tận dụng bọn người kia có phải là nói tới ngày hôm nay không?".

"A, phải. Xem ra cũng bắt đầu bị kéo vào trận chiến ngoài kia rồi".

Thì ra, nằng nề yên cho đám người theo dõi mình suốt mấy ngày qua chỉ để chờ tới lúc này. Bọn chúng muốn giám thị nàng thì đương nhiên phải ẩn nấp ở mọi nơi xung quang Từ Chiêu để nghe ngóng tình hình. Nào ngờ đúng lúc bọn người Thích Sát các ập tới, ám vệ mà gấp sát thủ muốn không bị phát hiện cũng đâu có dễ, hai bên chạm trán, không cần biết là có địch ý hay không, trước cứ xông vào chém giết trước đã. Vô tình lại trở thành tấm khiên dựng lên che chắn cho Tú Lệ phường.

Đám người Thích Sát các trước nay chuyên nhận những nhiệm vụ như thế này nên chẳng mấy chốc đã áp đảo toàn bộ ám vệ và cả đội Bách Hoa vốn chỉ toàn nữ tử. Mặc dù đã có chuẩn bị nhưng cảnh tượng khắp nơi vẫn hỗn loạn, người chém người giết, khách nhân sợ hãi chạy thực mạng ra ngoài, máu tươi bắn ra khắp nơi.

Mai Cơ dẫn theo đội Bách Hoa phá vòng vây, chiêu thức đánh ra vô cùng tàn độc, một đường cướp đi không biết bao nhiêu mạng người. Có thể nói, một nhóm nữ tử làm được điều này cũng thật đáng sợ. Thế nhưng càng đánh, sát thủ kéo tới càng đông, chỉ hận khí lực không đủ để giết hết đám người này. Tay vung kiếm đã bắt đầu rã rời, lực đạo cũng suy yếu đi thấy rõ, thương tích quanh thân đau nhức vạn phần. Nhân cơ hội này, mấy tên sát thủ phóng ám tiễn đánh rớt kiếm trong tay nàng ta, hợp thành một vòng vây, đồng loạt xông lên, bình khí trong tay chia thẳng về phía Mai Cơ.

Thế nhưng, bọn chúng còn chưa tiến thêm nổi một bước thì lại bị vô số ám tiễn khác, mang theo kinh lực đánh lui ra sau mấy bước dài.

Đám sát thủ có phần kinh hãi, cả giận quát lớn: "Ám khí của kẻ nào?".

Bất chợt cảm nhận được khí tức của người vừa tới, gạt mình ngược mắt lên, chỉ thấy thiếu niên y phục xanh mát, bên ngoài khoác thêm trường bào màu san hô hết sức bắt mắt. Hắn tuy bị kín mặt, chỉ để lộ ra đôi mắt nhưng nhìn qua cũng đủ biết được là kẻ này đang cười.

Liệu có ai nhìn xuống cảnh tượng chém giết đầm máu lại có thể cười được. Nhìn khắp nơi cũng chỉ thấy có một mình hắn thong thả đứng ở trên lầu ba của tòa lâu chữ Phiến. Một đòn vừa rồi phải chăng là do hắn xuất ra?

Từ Chiêu đón nhận ánh mắt nghi hoặc của đám người bên dưới, ý cười trong mắt càng đậm, giơ một tay lên nói: "A, thật xin lỗi. Ám khí là của ta. Ban này mãi mê ngắm trăng vô ý làm rơi ra ngoài, thật không phải a".

Hồng Lang liếc mắt nhìn lên bầu trời đêm, đến cả một đốm sao cũng chẳng có, không biết lấy đâu ra trăng cho người này ngắm. Lý lẽ quá sức lộ liễu.

Nghe qua giọng điệu rõ ràng là muốn gây sự, một tên trong đám sát thủ tức giận, chìa kiếm về phía này quát lớn: "Tiểu tử ngươi là kẻ nào? Khôn hồn thì đừng có nhúng mũi vào chuyện này".

"Ồ, vậy ta cũng không muốn làm phiền, các ngươi cứ chém cứ giết cũng không liên quan tới ta. Nhưng,... nếu có người muốn làm ăn thì lại là chuyện khác". Nói tới đây, hai mắt Từ Chiêu lóe lên tinh quang vạn dặm, quét qua một lượt khắp Tú Lệ phường, cuối cùng dừng lại một chỗ trên nóc nhà của tòa lâu chữ Bách phía đối diện.

Thân ảnh nữ tử xiêm y đỏ rực tung bay trong gió, váy dài thêu chỉ vàng lấp lánh, dung mạo cũng là dung một mảnh lụa đỏ thắm che lại.

Từ Chiêu vừa vận nhìn thấy người này thì cũng đoán ngay được thân phận của nàng ta: "Tú nương, không biết gần đây có nhả hứng bàn chuyện làm ăn hay không?"

Nữ tử hồng y rút từ trong ngực ra một thẻ gỗ đỏ chói, ném thẳng về phía Từ Chiêu: "Một nam nhân dám đến Tú Lệ phường của ta bán thân? Ngươi cũng thật to gan".

Từ Chiêu bắt lấy thẻ gỗ, nhìn bên trên có khắc ba chữ Bách Hoa Phiến thì cong khố miệng cười giảo hoạt: "Các vị nương tử của ta hôm nay chịu thiệt không ít. Ta sao nỡ lòng nào khoan tay đứng nhìn".

Tú nương nhìn thiếu niên hoa phục đẹp mắt kia, giọng điệu có chút không tin tưởng vang lên: "Đồng người như vậy, ngươi giải quyết được hết sao?"

Lần này, người lên tiếng đáp lời lại không phải là Từ Chiêu mà là thanh âm rét lạnh đến rợn người như đã thấm máu, gương mặt dữ tợn của Hồng Lang bất chợt hiện ra từ phía sau: "Cừu dù có đi theo bấy, đồng cách mấy cũng chỉ là con mồi để cho lang sói ăn thịt mà thôi".

Lời vừa dứt, thân mình đã phóng vút vào trong đám người. Kẻ chết đầu tiên chính là gã sát thủ vừa chia kiếm về phía này. Không biết chiêu thức xuất ra thế nào mà chỉ nghe được thanh âm gào thét đau đớn, kêu gào từ phía như quỷ hồn đòi mạng. Cả đội Bách Hoa cũng thừa thế mà xông lên, vòng hỗn chiến lại nổ ra.

Một đêm trôi qua, cả Tú Lệ phường nhuộm đỏ máu tươi.

Cho tới khi tia nắng ban mai rực rỡ vén mây đậm xuống mặt đất thì mọi thứ đã được dọn dẹp gọn gàng trở lại đầu vào đây. Khắp sân viên, lầu các, phòng ốc đều được xông hương, làn khói mỏng nhẹ lan tỏa mùi khắp mọi góc ngách, át đi mùi máu tanh còn vương lại.

Từ Chiêu cùng Hồng Lang từ sớm đã lên kiệu, được đưa ra khỏi Tú Lệ phường. Chiếc kiệu này vậy mà ngoài cửa nhỏ để ra vào ra thì tuyệt nhiên kín như bưng, cửa sổ cũng không có, đoán là để người bên trong không thể nhìn ngó ra bên ngoài được mà người ngoài cũng không thể nào nhìn vào bên trong kiệu. Vậy nên hai người cũng chỉ biết ngồi yên vị để người ta mang đi, chẳng biết là được đưa tới đâu.

Cả đêm không ngủ, vừa nhắm mắt dưỡng thần chưa được bao lâu thì cảm giác cổ kiệu đã dừng lại, Từ Chiêu nhú mày lầm bầm: "Nhanh vậy đã tới nơi sao".

Ngoài cửa kiệu, thanh âm già nua nhưng cung kính vang lên: "Mời nhị vị công tử".

Hồng Lang đưa tay nhắc rèm giúp Từ Chiêu, vừa ra ngoài, không khí tươi mát lập tức tràn vào phổi khiến người ta cảm giác vô cùng khoan khoái, dễ chịu. Nơi này ngoài một tòa biệt viện ra thì xung quanh chỉ có cây cỏ rậm rạp, không có thêm gì khác, có điều rơi vào mắt Từ Chiêu lại nhìn ra mấy điểm đặc sắc. Xung quanh bố trí nếu không phải là bẫy rập thì cũng là trận pháp, phòng bị cẩn thận như vậy, một con chim bay lướt qua cũng có thể mất mạng như chơi.

Đưa mắt nhìn người vừa lên tiếng thì ra là một lão bộc, vẻ ngoài không có gì đặc biệt, bất quá hơi thở trầm ổn, bước chân nhẹ nhàng như lướt nước, dù biết võ công thâm sâu khó lường.

Người này không nhìn Từ Chiêu, chậm rãi hỏi: "Không biết công tử có đem theo Bách Hoa lệnh hay không?"

Chợt nhớ tới thẻ gỗ màu đỏ kia, Từ Chiêu liền rút ra từ bên hông đưa cho lão bộc. Ông ta nhận lấy, nhìn qua một chút rồi thu lại vào trong tay áo, một tay nâng lên làm tư thế mời.

Hai người nhắc chân tiến vào bên trong biệt viện. Nhưng mới chỉ bước qua ngưỡng cửa, ánh mắt Từ Chiêu chợt lóe, cảm nhận bản thân vừa tiến vào phạm vi trận pháp quen thuộc, khố miệng không nhịn được bật cười vài tiếng.

Lão bộc đi theo phía sau nghe được tiếng cười kia thì cũng gật đầu tán thưởng: "Thật không có gì có thể qua mắt được công tử đây. Lão nô nhìn qua bao nhiêu người cũng chưa thấy có kẻ nào tâm tư瞒 tiếp như ngài".

"Bộ Tắt Sát kỳ từng ngấm máu chủ nhân, diệt một nhà Cẩm Bình hầu, sau lại được Hồng Bảo kiểm các thu trở về, không bán ra nữa. Nay được tùy ý sắp đặt trong sân viên này, gia chủ hẳn phải có thân phận không tầm thường. Lại nói, lão còn chưa có nhìn ta, làm sao so sánh ta với kẻ khác được".

Lời này nghe vào tai người khác có thể nghĩ nàng tự mãn, nhưng một đêm qua đầu roi máu chảy còn chưa nói, đến cả trận pháp trong sân mới nháy mắt đã bị nhìn ra, người này hoàn toàn có đủ bản lĩnh để tự mãn a.

Lão bộc trong đầu suy tính là vậy, bước chân vẫn ổn trọng dẫn hai người tiến vào trong khách sảnh. Từ xa đã thấy được thân ảnh nữ tử vận hồng y ngồi đó, làn khói bốc lên từ chén trà trong tay nàng ta nhẹ nhàng lan tỏa.

Lần này Tú nương không dùng khăn che mặt, để lộ ra dung nhan không tính là tuyệt sắc nhưng lại cho người ta cái cảm giác dễ chịu, có điều sòng mắt lưu chuyển, mang theo tia âm trầm khó đoán. Thấy Từ Chiêu đã vào phòng thì cũng đứng dậy, nở nụ cười hòa hoãn: "Tú nương hôm nay tự ý chủ trương mời nhị vị công tử tới tề xá có chút đường đột, mong công tử không trách cứ. Mời ngồi".

Từ Chiêu gật đầu một cái, đưa mắt đánh giá người trước mặt, dáng dấp không thể nói là tuyệt mỹ nhưng cử chỉ gọn gàng, dứt khoát, hết sức tự nhiên. Hồng y khoác trên người không những không lòe loẹt, chường mắt mà lại khiến cho người ngoài nhìn vào có cảm giác nữ tử này nhất định là một người mạnh mẽ, quyết liệt.

Vừa mới ngồi xuống lại nhận ra thần sắc Hồng Lang ở bên cạnh mang theo một tia sắc bén tìm tòi. Từ Chiêu hạ mắt, khố miệng cong lên nụ cười thập phần thoải mái, lời cất lên cũng là nhẹ nhàng, khoan thai, không có lấy một tia địch ý: "Xem tiêu đề nhà ta như vậy, gương mặt Tú nương đây hẳn là đã dịch dung đi".

Hai mắt Tú nương chợt lóe, xét biểu hiện của thiếu niên trước mặt vẫn một dạng cười nói, lời lẽ cũng thẳng thắn như vậy thì lại không có ý đề phòng, vui vẻ cười: "Thứ cho Tú nương không dám lộ chân diện trước mặt công tử. Lại nói nếu là công tử, người chịu đề ta nhìn thấy diện mạo sao?"

Dáng điệu này đích thị là của mấy tú bà chốn thanh lâu đi, người này âm trầm như vậy, thường ngày cũng có thể trưng ra được cái bộ dáng này sao? Từ Chiêu nhếch môi cười thành tiếng, vừa đưa tay kéo khăn che mặt xuống vừa nói: "Cũng không có gì là không thể xem. Chỉ là lo người khác bị dọa sợ mà thôi. Tú nương đã không chê thì cứ nhìn mặt tại hạ mà nói chuyện đi".

Khăn lụa trút bỏ cũng đồng dạng nhìn thấy vết sẹo cắt ngang cả khuôn mặt tuyệt mỹ, cánh môi hồng nhuận một đường, da mặt trơn bóng như ngọc, nhân thân thanh tịnh như mặt hồ phi sương, chỉ muốn trầm mình mê luyện nhưng lại sợ hãi không dám tới gần. Hàng lông mày được Hồng Lang tô điểm khéo léo, hiện rõ khí chất của nam nhân khiến người ta không thể nghi ngờ. Sống mũi cao thẳng bị cắt ngang một đường kỳ dị làm cho dung mạo người này càng thêm quái đản. Lưỡng lự không biết có nên nói hán một tiếng đẹp hay là không?

Tú nương không nghĩ thiếu niên trước mặt sẽ thẳng thừng trưng ra diện mạo như vậy thì có chút ngoài ý muốn nhưng cũng không để lộ ra biểu hiện gì thất thố, ánh mắt lưu chuyển, miệng cười nói: "Cũng đâu có gì. Người nào mà ta chưa có gặp qua chứ, hán tử mặt điều khắc có đôi khi còn dữ tợn hơn công tử đây thì có rất nhiều. Bất quá, mi mạo lại không ai bằng được công tử".

"Mặt điều khác? Tài ăn nói của Tú nương quả thật bất phàm. Tại hạ bái phục".

"Công tử quá khen... Đêm qua Tú nương còn phải cảm tạ công tử một tiếng. Nếu không phải có công tử ra tay tương trợ thì chi e Tú Lệ phùng đã bị hủy rồi".

"Lời cảm tạ này ta đâu dám nhận. Ta vốn có nói qua, đây là chuyện làm ăn".

Tú nương vẫn duy trì bộ dáng tươi cười đáp: "Không biết công tử rốt cuộc là muốn làm ăn thế nào với Tú Lệ phùng ta?".

"Tú nương hình như không ngại thân phận của ta?".

"Đột nhiên công tử tới nói muốn bàn chuyện làm ăn. Tú nương không dám không có chuẩn bị, vì vậy đêm qua đã cho người đi nghe ngóng được chút ít. Tuy công tử thân phận còn chưa rõ ràng nhưng đã có quan hệ huynh đệ với Mục gia Mục tướng quân thì hẳn cũng là người chính nghĩa".

"Uy tín của Mục tướng quân cao như vậy sao?".

"Công tử hình như đã lâu không màng tới thể sự, không chỉ nói trong quân, mà toàn bộ dân chúng Đại Minh đều tin tưởng ngài".

Nghe Tú nương hùng hồn nói, Từ Chiêu bất giác nhíu mi, nhưng thoáng chốc lại bình thân như cũ. Nếu không tính ý, đương nhiên không thể nào nhìn ra được cái nhíu mi này.

"Đã vậy, chúng ta cũng nói vào chuyện chính luôn. Không biết cô nương tên Mai Cơ hôm qua ta gặp là thân phận thế nào tại Tú Lệ phùng? Người này, hẳn không phải là cô nương tiếp khách đi".

"Thật là không có gì qua mắt được công tử. Mai Cơ đúng là không phải cô nương tiếp khách, vốn dĩ nữ tử này sẽ không bao giờ xuất hiện trước mặt khách nhân. Hôm qua công tử lại xuất hiện quá mức bất thường, đúng lúc chúng ta nhận được tin tức về đám sát thủ kia. Để đề phòng bất trắc nên mới đề Mai Cơ là đội trưởng đội Bách Hoa tới tiếp công tử".

Từ Chiêu sâu xa cười một tiếng, một tay chống cằm, nghiêng người nói nhỏ với Tú nương: "Đây chính là chuyện mà ta muốn làm ăn với Tú Lệ phùng các ngươi".

Tú nương đột nhiên bị người ta tiếp cận, lại nghe lời nói nửa vơi kia, trong lòng càng thêm khó hiểu: "Xin thứ cho Tú nương chưa rõ ý tứ của công tử".

"Ban đầu ngươi muốn xây dựng lên Tú Lệ phùng này thế nào? Trong lòng tự khắc tính toán rõ ràng nhưng nhìn lại, ngươi có thật sự làm tới nơi tới chốn hay không? Một nơi mà tới cả quốc pháp cũng không thể sờ tới được. Một nơi để bọn quan lại lui tới không chỉ là mua vui mà còn để bàn mấy chuyện chính sự trọng đại. Bí mật của bọn chúng, kỹ nữ còn biết được nhiều hơn cả gián điệp. Chính bởi vậy nên mới không có bất kỳ một nữ tử nào được phép ra ngoài. Còn đội Bách Hoa được lập nên cũng chính là để bảo hộ nơi này, bất kể thế lực nào lui tới cũng phải hạ mình kiêng kỵ. Nhưng ngươi nhìn đội Bách Hoa của các ngươi,... đủ mạnh sao? Ta đang nói tới một nơi mà nữ nhân nắm quyền làm chủ. Hẳn là Tú nương muốn xây dựng lên một Tú Lệ phùng như thế, ta nói phải chứ?".

Bạn đang đọc truyện *Vi Sư Tới Đón Ngươi, Vi Sư Sơ Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Đi bắt Hồng Lang

Lời lẽ sắc bén không chút kiêng kỵ vừa rồi miệng cũng làm cho nụ cười giả tạo trên môi Tú nương thoáng ngưng lại. Không thấy nàng ta lên tiếng đáp lời, Từ Chiêu lại nói: "Ngươi hẳn tự biết Tú Lệ phùng của ngươi đang là cái dạng gì, nếu thật sự muốn làm tới thì ta có thể giúp ngươi một tay".

Lúc này, ánh mắt Tú nương mới lóe lên vài tia sáng khác thường: "Công tử nói vậy thật sự làm ta hoảng sợ, Tú nương ta nào có cái gan ấy".

Từ Chiêu nhếch miệng cười, nghiêng đầu, nhìn sâu vào đáy mắt nàng ta, thần nhiên nói: "Không có sao? Vậy coi như ta tới nhầm chỗ rồi. Đã làm mất thời gian của phùng chủ, tại hạ xin cáo từ".

Lời mới dứt, cũng không kịp cho người khác có phản ứng thì người đã đứng dậy, thong thả rời đi như thể mọi chuyện vừa xảy ra không liên quan gì tới mình vậy. Nhưng chân mới bước qua ngưỡng cửa thì Hồng Lang bỗng nhiên khụt khịt mũi rồi hắt hơi một cái. Tiện tay rút từ trong người ra một cây quạt giấy, ra sức quạt như thể trước mặt có thứ gì đó cần phải tránh xa. Tay không ngừng động tác, quay mặt lại hung hăng nhìn Tú nương: "Mấy thứ tục phản chốn thanh lâu không nên tùy tiện xuất ra như vậy. Công tử nhà ta hay bị ngứa mũi, không tiện tiếp xúc với thứ này".

Từ Chiêu còn vui vẻ bồi thêm: "Lang nhi nhà ta khứu giác rất nhạy bén, chỉ cần có một chút xiu thứ gì đó không tốt đẹp đều sẽ ngửi ra. Ngươi vẫn là không nên động thủ thì hơn, nước sông đâu có phạm nước giếng chứ".

Lại nói, nếu nhĩ lực của Từ Chiêu là dày công khổ luyện mà thành thì Hồng Lang không những có nhĩ lực siêu phàm mà đến cả khứu giác còn đặc biệt hơn người. Không biết có phải do từ nhỏ đều ở cùng bầy sói hay không mà được như vậy.

Những ngày sống ở Vực Ấn Cốc cũng là Dữ Ngọc dạy dỗ nàng ta một ít thân pháp, dịch dung cùng cách phân biệt các loại dược liệu. Hồng Lang quả thật có thiên phú trong chuyện này, mỗi loại thảo mộc chỉ cần luyện tập ngửi qua nhiều lần đều nhận biết được rõ ràng. Đầu óc lanh lợi, thân thủ nhanh nhẹn thoát ần thoát hiện, tinh thần lại nhạy bén như đã thú mà tự mình hành tẩu giang hồ, giúp Dữ Ngọc ra ngoài thu thập tin tức cũng không vấn đề gì. Chỉ dựa vào bản năng mãnh thú của nàng ta cũng đủ để tránh đi không ít phiền phức.

Hai người người một câu, ta một câu mà cứ như vậy ra khỏi biệt viện, Tú nương như người hóa đá ngồi trong phòng cũng không biết nên làm thế nào mới phải. Lão bộc từ đầu tới cuối vẫn ở bên ngoài chờ đợi, thấy người đã tiến ra mà chủ tử không có gì phản phó thì cũng hầu hạ bọn họ lên kiệu, nhanh chóng rời đi.

Thời điểm Từ Chiêu quay lưng ra ngoài, thần sắc Tú nương đã có thay đổi rõ rệt, chuyển từ kinh ngạc sang trầm ngâm, cuối cùng lại có chút bất an. Đứng dậy rồi khỏi khách sảnh, nhanh chóng đi tới hậu viện.

Nhắc chân dứt khoát tiến vào thư phòng. Cửa thư phòng vừa đóng chặt thì nàng ta cũng xoay người tới trước thư án, chỉ nghe lạch cạch vài tiếng thì trước mặt đã mờ ra một thông đạo. Hàng loạt động tác trôi chảy diễn ra như thể người này đã quá quen thuộc, có nhắm mắt cũng làm được. Bóng người vừa khuất dạng thì lối vào mặt thất cũng lập tức được khép lại.

Bên trong kín như bưng, chỉ có ánh sáng lờ mờ của vài viên dạ minh châu khảm trên vách tường hắt ra. Dáng người đỏ rực lướt đi trong thông đạo nhanh tới nỗi chỉ để lại tàn ảnh. Qua một hồi, phía trước đã dần sáng sủa, thì ra thông đạo này nối ra một con đường sau núi. Trước mặt là mảng rừng âm u, Tú nương cũng không chậm bước, tiến thẳng vào trong. Thân thể chột động, bước chân cũng nhanh hơn lúc trước, nhìn cách nàng ta di chuyển có thể thấy rõ ràng là đang tuân theo một quy luật vào đó, dù biết nơi này hẳn đã được bố trí cái gì.

Thân ảnh đỏ rực cứ như vậy biến mất vào rừng tối không thấy tăm hơi.

Từ Chiêu cùng Hồng Lang từ lúc rời khỏi biệt viện kia thì cũng không trở về tiểu viện của mình mà thông thả dạo phố. Trước đây đối với Kinh thành này cũng không tính là lạ lẫm, phố lớn ngõ nhỏ cũng không có quá nhiều thay đổi.

Bất chi bất giác, đi thế nào lại chột rề vào một con phố quen thuộc. Trước cửa phủ hình như vẫn được dọn dẹp, quét tước hằng ngày nhưng không quét đi được sự tiêu điều, cô quạnh. Từ Chiêu hơi ngần ra ngắm nhìn hồi lâu, Hồng Lang đứng một bên thấy thần sắc nàng âm ảm thì cũng lơ mờ đoán ra được chuyện gì, thanh âm hạ xuống, mềm mòng nói: "Nghe nói Tam hoàng tử từ sau lần ngã bệnh vài năm trước đã chuyển vào trong phủ này tĩnh dưỡng một thời gian. Sau khi khỏe mạnh trở lại cũng không rời đi. Sau đó thì ngày càng phóng túng bừa bãi, ban ngày ở yên trong phủ, tối lại ra ngoài mua vui".

Ảnh mắt Từ Chiêu chột lóc: "Hắn thật sự biết đường điếm, mua vui sao? Nếu biết thì hắn không chuyển tới đây ở đâu. Chỉ giòi tự mình gat mình thôi".

"Tỷ tỷ chẳng phải không thích người trong hoàng thất sao? Hình như đặc biệt hiểu vị hoàng tử này".

"Có gì mà thích với không thích. Hắn chỉ là không quá khó hiểu như mấy người khác nên cũng dễ nói chuyện".

"Người này không phải vì thấy có lỗi nên mới thành ra như vậy sao? Ta nghĩ tỷ nên sớm để hắn biết tỷ còn sống thì hơn, tránh cho hắn cứ sống thế này cũng không tốt a".

"Hắn vậy, bất quá chưa tới thời điểm thích hợp. Chuyện này cứ để sau đi". Từ Chiêu thở hắt ra một hơi, đem chuyện phiền não khi nãy ném ra sau đầu, nhân thần thanh tĩnh như nước, cất bước hòa mình vào dòng người náo nhiệt.

Trong khi người này thì thư thả là thế nhưng ở một nơi khác, không khí lại quá mức âm trầm cổ quái. Đôi mắt thâm sâu khó lường của bốn người đồng loạt đổ dồn lên thân ảnh nữ nhân hoa phục đỏ thắm. Tú nương khi nãy vừa thuật lại cuộc nói chuyện của nàng ta với Từ Chiêu, đáy mắt không giấu nổi tia dao động.

Tứ đại trưởng lão nghe được những lời vừa rồi thì vẫn một mực yên lặng, cả đại sảnh cũng không có lấy một tiếng động, thật sự khiến người ta cảm thấy bí bách, hít thở không thông.

Qua một hồi lâu, cuối cùng Bách nương mới bất ngờ lên tiếng, phá vỡ bầu không khí nặng nề: "Người nói những lời đó đều là chính miệng thiếu niên kia nói ra sao?".

"Chính là như vậy, kẻ này thâm tàng bất lộ, Tú nương thật sự không dám đoán bừa. Từ đêm qua, ta đã để Mai Cơ bỏ không ít Nhíp Tâm tán cho hắn, vậy mà cũng không có chút tác dụng nào. Đi theo còn có thêm một tiểu tử tướng mạo như dã thú, quá nửa số sát thủ đêm qua là bị hắn giết".

Đại sảnh lại một lần nữa rơi vào im lặng. Lão Cao suy nghĩ hồi lâu, rồi lại hướng Bách nương dò hỏi: "Xét lại thì những lời vị thiếu niên kia nói về Tú Lệ phường cũng có phần giống với ý tứ của nha đầu trước kia".

Cả bốn người không hẹn mà cùng gật đầu, cũng cho là phải. Bách nương đảo mắt, nhíu mày: "Nếu là kẻ từ ngoài tới làm sao có thể nắm rõ được căn cơ Tú Lệ phường như vậy? Ta cũng thật không nghĩ ra lý do".

Dung Hoa từ nãy giờ vẫn yên vị thưởng trà, coi như chuyện chẳng liên quan tới mình, rốt cuộc cũng chịu lên tiếng: "Đột nhiên xuất hiện đờ cho Tú Lệ phường một kiếp nạn. Thân phận cái gì mà nghĩa đệ của Mục tiểu tử. Các người nói xem, có khi nào tên Mục Tử Hàm đó đã biết được lai lịch của chúng ta không?".

Bách nương nhíu mày: "Không thể. Tâm niệm của nha đầu trước kia đã nói rõ ràng, phía sau Mục Tử Hàm vẫn còn có Bích Mục Lâu, không cần chúng ta phải ra mặt, chỉ cần ngầm ngầm bảo hộ là được rồi. Bao năm nay cũng chưa từng chấn chính động vào chuyện gì, người của Bích Mục Lâu căn bản không thể tra ra chúng ta".

Đặt chén trà trong tay xuống, hơi thở phảng phất một cỗ nguy hiểm khó dò. Dung Hoa chậm rãi lên tiếng: "Vậy cứ cho mời hắn tới đây hỏi rõ ràng là được, đâu cần mất thời gian suy đoán làm gì".

Tú nương không cho là phải, lập tức lắc đầu: "Người này chỉ e không phải cứ muốn mời là có thể mời tới được".

"Hừ, mời cũng có rất nhiều kiểu mời a...". Tùng Giáo Minh vốn đã ngửa ngáy, gần đây không có việc gì có thể khiến ông ta cảm thấy hứng thú, sớm đã muốn động tay động chân. Nay nghe ra được ý tứ trong lời nói của Dung Hoa thì biết là có cơ hội ra ngoài làm loạn, sao lại không tranh thủ cơ chứ.

Hai người vốn như nước với lửa, lần đầu tiên lại tâm đầu ý hợp như vậy. Dung Hoa ngoài mặt thì cao cao tại thượng, đáng vẻ đạo mạo như tiên nhân nhưng thực chất cũng thích bày trò quái dị, chẳng qua không có lộ liễu như Tùng Giáo Minh mà thôi.

Liếc mắt một cái đủ biết hai người nay đang muốn giờ trò, những người khác nhìn vào cũng không biết nói gì thêm.

Không chịu ngồi đợi lâu, ngay trong đêm ấy Lão Tùng đã vội vàng tới tiểu viện tìm Từ Chiêu. Bất quá người muốn gặp lại không có trong nhà.

Đêm khuya thanh vắng, trăng soi sáng tỏ. Giữa sân viện đen thui chỉ đặt một cái ghế đầu nhỏ xíu, có thêm mảnh giấy nguệch ngoạc vài chữ treo bên trên: "Gia chủ đi vắng, ngồi đây mà đợi".

Lão Tùng tức trợn mắt, giật phăng mảnh giấy, vò nát rồi ném xuống đất, ra sức chà đạp dưới chân.

Hồng Lang ngồi trong nhà từ lâu đã biết có người đến nhưng vẫn như cũ, không để lộ chút động tĩnh nào, tiếp tục nhắm mắt dưỡng thần.

Từ Chiêu từ mấy ngày trước đã ra ngoài tìm mua một vài vật dụng, sớm biết sẽ có người đến tìm nên đã dặn dò nàng ta, vì nàng không có nhà nên Hồng Lang cũng không cần thiết phải tiếp đón bất kỳ ai.

Người bên ngoài xem ra càng cảm thấy hứng thú, nhất quyết hướng trong nhà mà đi. Đao mắt nhìn một lượt khách sảnh cũng không thấy có vấn đề gì, thu hút ông ta chính là hành lang vừa hẹp vừa tối trước mặt. Cuối hành lang tối tăm tới mức không nhìn rõ được đến tận cùng, thì thoảng có tiếng gió khe rít, kẻ nào yếu bóng vía nhất định đã bị dọa cho phát khóc từ lâu.

Tùng Giáo Minh cứ như vậy tiến thẳng vào trong, có điều đi mãi lại chưa thấy điểm cuối thì trong lòng càng lúc càng sốt ruột. Còn đang nghi hoặc thì đã thấy phía trước lơ mờ sáng, ông ta vui vẻ bước nhanh qua. Có điều, vừa ra tới nơi mới chợt phát hiện bản thân đang đứng ở chỗ cũ.

Đôi mắt mờ to không chớp nhìn chăm chăm lên ánh trăng, không biết nghĩ ngợi cái gì mà chưa tới một khắc sau, toàn thân luẩn độn, tung mình chạy âm âm vào hành lang kia một lần nữa.

Nháy mắt đã chạy qua mấy vòng nhưng kết quả vẫn là trở về chỗ cũ. Hồng Lang trong phòng một mực im lặng, ánh mắt phát ra tia sáng lập lờ trong đêm dõi theo lão gia hỏa chạy đi chạy lại trong viện, chỉ cảm thấy người này không biết nên gọi là cổ chấp hay là ngu ngốc nữa.

Nhìn qua chưa được bao lâu, đột nhiên có cảm giác nguy hiểm, Hồng Lang tung mình phi thân ra ngoài, vừa hay tránh thoát được một chưởng lực bất ngờ đánh úp xuống. Trong phòng không biết từ khi nào đã xuất hiện thêm một lão già, có điều so với người còn đang chạy qua chạy lại ngoài kia thì có thêm mấy phần điềm tĩnh, thần sắc thâm trầm, dáng vẻ tiên phong đạo cốt, nhìn qua cũng đủ biết là cao nhân.

Vô thanh vô tức bước vào phòng mà không bị năng phát hiện, lại uy lực đánh ra một chưởng, nếu không phải Hồng Lang có bản năng sinh tồn cao, nhất định không kịp tránh được một đòn kia.

Đánh giá người vừa tới một hồi, nàng ta cố lục lại trong trí nhớ, miệng lầm bầm: "Hình như tý tý từng nhắc tới lão tiên nhân một lần, tên là gì ấy nhỉ? Hoa Hoa?".

Dung Hoa nheo mắt nhìn tiểu tử trước mặt, ngoài mặt mày nhăn nhó như đang nghĩ ngợi, lộ ra vài điểm dữ tợn, trên gương mặt lại hoàn toàn nhẫn nại, không có lấy một vết sẹo. Đoán chừng không phải người muốn gặp nhưng ngoài hần ra, trong viện này không có thêm người nào khác. Ông ta đang định lên tiếng hỏi thì Hồng Lang đã nhanh miệng hơn: "Công tử nhà ta để lại thư ngoài cửa nói các người ngồi đó đợi. Nếu không đủ ghế ta tự khắc mang thêm. Tại sao lại xông vào trong viện?".

Lời vừa dứt thì thanh âm cao vút của Lão Tùng cũng réo lên, đầu tóc có chút rối loạn từ hành lang chạy ra: "Tiểu tử chết dẫm, người đoán trước có người đến còn đặt cái ghế nhỏ xíu ở ngoài sân để người ta ngồi chờ cả đêm sao? Lại còn cái thứ trận pháp cổ quái gì đây? Rõ ràng các người chơi xỏ". Vừa nói, âm tiển cứ như vậy phóng ra từ tay áo, Hồng Lang mặt không biến sắc, cũng không buồn né tránh mà trực tiếp trốn luôn sau lưng Dung Hoa, cư nhiên đem người ta trở thành bia đỡ đạn.

Liếc mắt nhìn dáng vẻ lười biếng của người sau lưng, Dung Hoa khẽ nhếch khóe miệng: "Người có biết khi nào công tử nhà người quay về không?".

Tiểu tử nào đó lắc đầu.

"Vậy người cùng chúng ta đi một chuyến".

Tiểu tử lần này rất nhanh gật đầu.

"Người không muốn biết chúng ta sẽ dẫn người đi đâu sao?".

Tiểu tử nào đó tiếp tục lắc đầu.

"Người thật sự sẽ không kháng cự sao?".

Hồng Lang nhếch miệng, bắn cho Dung Hoa ánh mắt đương nhiên: "Công tử dặn dò không cần kháng cự, tránh gây thương tích không đáng có, đằng nào ta cũng không đánh lại được hai lão nhân các người. Hôn nữa, công tử không biết bao giờ mới về, ta không thể ở đây một mình nhịn đói. Đi đâu có cái ăn là được rồi, công tử trở về sẽ tìm được ta".

Lão Tùng ngoảnh chừng Hồng Lang không có chút sợ hãi nào trong mắt, không nhìn được bĩu môi: "Công tử kia nhà người lợi hại lắm sao? Có thể tìm được người sao?".

"Đó là tất nhiên, nhìn hai người ta không đánh lại được nhưng công tử nhà ta nhất định có thể đánh được. Các người căn bản cũng không có khả năng sẽ đánh công tử".

Dung Hoa nghe vậy thì bật cười: "Nếu người biết chúng ta là ai sẽ không có can đảm nói ra câu ấy đâu".

"Ai nói ta không biết? Công tử đã từng nói cho ta nghe, có điều... ta quên mất rồi".

"Hừ, nể tình người hợp tác như vậy, chúng ta không làm hại người, chỉ xin người một chút máu thôi".

Hồng Lang nghe vậy thì nhìn chằm chằm người vừa lên tiếng, không ai khác chính là Lão Tùng: "Người ra ngoài bắt trộm con gà về mà lấy máu, việc gì ta phải cho người chứ?".

Lão Tùng lập tức hạ giọng: "Tiểu tử, chúng ta cần máu của người tạo chút hiện trường, không thể lấy máu gà được". Dung Hoa đứng một bên, khinh bỉ nhìn, không biết thế nào mà Lão Tùng lại gọi giọng đồ dành với tiểu tử này.

Điều lạ hơn nữa là sau khi Hồng Lang nghe được lý do thì trực tiếp rút chủy thủ bên hông ra, dứt khoát cửa một đường ở bắp tay, máu chảy ra còn được văng ra khắp nơi. Hai lão nhân tròn mắt nhìn nàng ta thông thả lật bàn, ném ghế, xé tung màn trướng, chân chính là đang tạo dựng hiện trường gây án a.

Tùng Giáo Minh lấp bắp hỏi: "Người,... người làm cái gì vậy?".

"Không phải cần dựng hiện trường sao? Chính là như vậy".

"Theo ta thấy thì người vốn không nên tham gia nhà".

"Không có gì, không cần khách khí. Chúng ta đi được chưa?".

"Bọn ta muốn chủ tử của người tức giận nên mới làm vậy. Người thì cần gì chứ?".

"Ta? Ta chính là rất yêu thích nhìn chủ tử tức giận a". Khóe miệng nói xong câu này còn vui vẻ cong lên một đường, nhắc chân rảo bước đi ra ngoài, cũng không thềm để ý hai lão nhân kia nhìn mình bằng ánh mắt kỳ quái tới mức nào.

Hồng Lang cũng không giấu tia hưng phấn tràn ra khóe mắt. Trước đây nàng vốn chỉ có một mình, quyết tâm đi theo tý tý cũng không ôm hy vọng gì. Nhưng từ lần Từ Chiêu vì nàng bị trúng độc mà một mình xông lên Đường Môn đoạt thuốc giải, trong lòng lại không khỏi nhắc lên một cổ ảm áp, cảm giác như nàng thật sự có một người thân, luôn lo lắng an nguy của mình. Đối với Hồng Lang mà nói thì chính là cả đời không quên.

Nụ cười mãn nguyện này kết hợp cùng gương mặt dữ tợn, rơi vào mắt hai lão nhân kia lại thành tính kế. Thật sự không biết chủ tử nhà này thế nào, sao thuộc hạ lại tính kế lên cả đầu chủ tử chứ.

Lại nói, mấy ngày sau, Từ Chiêu trở về, vừa bước vào sân viện thấy mọi thứ ngổn ngang, tanh bành, vết máu đã khô của Hồng Lang lưu lại khắp nơi. Giữa sân vẫn còn chiếc ghế mà nàng đặt sẵn ở đây, bên trên cái đặt duy nhất một phiến Bách Hoa lệnh. Sắc đỏ của thẻ gỗ đối với Từ Chiêu lúc này lại rực rỡ tới mức chói mắt. Nàng thật sự tức giận, chộp lấy mà ném mạnh xuống đất.

Một màn trước mắt khiến cho người nào đó phẫn nộ: "Chết tiệt, cư nhiên ra tay tàn nhẫn với một đứa trẻ. Bọn họ thật sự quá đáng rồi".

Không lường trước được người của Tú nương sẽ mạnh tay như vậy, không những đem người đi mà hơn nữa còn đã thương tới Hồng Lang. Từ Chiêu lập tức buông đồ đạc trong tay xuống, xoay người ra ngoài, không phải chạy tới Tú Lệ phường mà ngược lại, hướng ngoại thành mà đi.

Chương 42: Lên Hồng Vân sơn

Hồng Lang cư nhiên không biết tí tở của mình đang lo lắng thế nào. Mấy ngày qua ngoài ăn no ngủ kỹ thì không còn việc gì khác để làm, không khỏi có chút buồn chán đi.

Thật tình cũng không ở đâu dài ngoải lại tốt như trên Hồng Vân sơn, rõ ràng bắt nạt về đây coi như làm con tin, ngoại trừ vài lần có bỏ thuốc trong đồ ăn bị Hồng Lang phát hiện đem đồ đi ra thì cơm ăn ba bữa một ngày đều đầy đủ. Nàng kêu chán còn được ném cho một số binh khí đặc sắc dùng chơi. Có nơi nào đưa binh khí cho tù nhân làm đồ chơi sao? Chính là ở Hồng Vân sơn a. Bất quá nơi này căn bản có muốn cầm binh khí mà lao xuống núi cũng không được. Quá nhiều cạm bẫy, quá nhiều cơ quan, quá mức nguy hiểm. Hồng Lang quyết định vẫn nên ngoan ngoãn chờ đợi thì tốt hơn.

Tứ đại trưởng lão ngoại trừ Tùng Giáo Minh và Dung Hoa là nàng đã biết mặt ra thì chưa từng thấy xuất hiện thêm người nào. Ngoài mặt tuy không tỏ ý ép buộc nhưng khắp nơi quanh sân viện năng ở đều có người giám sát, dù biết bọn họ vẫn luôn để mắt tới. Có điều cũng chỉ có vậy mà thôi, từ lúc bị đưa tới đây cũng không ai làm khó nàng, điều duy nhất nàng không được phép chính là đi lại lung tung, bất quá, bọn họ hình như đã xem thường bản lĩnh của nàng mất rồi.

Hồng Lang ngồi trong sân nhìn sắc trời, thấy đã gần tới giữa trưa, nha hoàn mặc hồng y đã bắt đầu mang thức ăn tới bày biện trên bàn, thần sắc nhìn qua lại có điểm bất thường. Không bỏ qua bất cứ một tiêu tiết nào, Hồng Lang nhích lại gần dò hỏi: "Tỷ tỷ, sao trông sắc mặt của tỷ lại không tốt, có chuyện gì sao?".

Thần trí nha hoàn kia vốn không đặt ở đây, đột nhiên lại có một gương mặt dữ tợn ghé sát tới thì không khỏi giật bắn mình, buột miệng khai ra: "Có người xông lên núi, phá được gần hết cơ quan mà các trưởng lão bày ra. Động tĩnh rất lớn, bên ngoài đang nào loạn cả lên rồi".

Vừa nghe vậy, Hồng Lang khẽ nhếch khóe miệng, bỏ lại tiểu nha hoàn còn đang ngơ ngác, trực tiếp phi thân ra ngoài, trong nháy mắt đã thoát khỏi sân viện vốn được canh phòng cẩn thận. Khắp nơi đã loạn lại càng thêm loạn.

Lúc này, bốn vị trưởng lão đều đang ở trước tiền sảnh nghe thuộc hạ báo cáo. Cơ quan cùng trận pháp được sắp đặt ở khắp núi, nhiều năm qua vẫn chưa có ai phá nổi một trận, vậy mà trước mắt lại có người cả gan xông vào, không những thế còn có bản lĩnh phá nát nhiều trận pháp phức tạp, né tránh bẫy rập, một đường chạy thẳng về hướng này. Trong lòng ai nấy đều trấn kinh, không rõ là từ vị gì.

Từ Chiêu từ lúc rời thành thì chạy thẳng một mạch tới Hồng Vân sơn, từ chân núi ngược lên nhìn chỉ thấy mảng rừng cây um tùm xanh tốt nhưng khi vừa đặt chân vào đã không khỏi đen mặt. Trận pháp đầu tiên mà nàng gặp phải tên gọi là Mê Tung trận, người nào rơi vào trận pháp này thường sẽ gặp ảo giác, đi lại trong rừng không thể nắm được phương hướng, cuối cùng thì bị lạc mà lang thang trong rừng, không tìm thấy lối ra. Nàng hậm hực, tự mình lầm bầm: "Chưa gì đã gặp phải thứ quái gở gì vậy?".

Trận pháp này thực chất Từ Chiêu không biết cách thức phá bỏ, chỉ có thể dựa vào tính thần tỉnh táo mà chống đỡ. Nàng vừa đi vừa dùng kí hiệu đánh dấu để nhận biết những nơi đã đi qua, dùng thân cây để phân biệt phương hướng, chỉ cần đi vòng qua các cây theo cùng một hướng, nhất định sẽ không lặp lại đường cũ. Có điều, vừa lúc nàng tự tin có thể một đường thoát ra ngoài thì trước mắt bắt đầu gặp phải ảo giác, lối đi quen thuộc dần hiện ra, nhìn nơi nào cũng đều giống nhau. Cây cối như có chân, di chuyển từ phía làm cho Từ Chiêu hoảng loạn một phen.

Nàng nhắm mắt, hít thở thật sâu để lấy lại bình tĩnh, mở mắt ra thì tình cảnh cũng không khá hơn là bao. Ngược lên nhìn trời, trong đầu lại nảy ra một ý. Vốn dĩ muốn thoát ra ngoài Vụ Ân cốc chỉ có một con đường duy nhất đó chính là vách đá dựng đứng, nếu không luyện được tuyệt thế khinh công thì chỉ có thể ngồi chờ chết trong đó. Vì vậy mà thứ võ công Từ Chiêu giỏi nhất chỉ có một thân khinh công cuồng ngao này mà thôi. Nếu lúc này nàng dùng khinh công, để khí phóng vọt lên trên là có thể thu toàn cảnh cánh rừng này vào trong tầm mắt, thậm chí có đủ sức truyền từ cây này qua cây nọ, không cần phải đi trên mặt đất nữa. Như vậy chẳng phải đã giải quyết được vấn đề này rồi sao?

Trong lòng thầm quyết định, bước chân đã linh động điểm lên thân cây, một đường không cần thêm điểm tựa mà nhảy thẳng lên. Trước mắt thấy đã sắp vượt ra khỏi cánh rừng, tinh thần còn đang phấn chấn, vui vẻ mừng thầm thì Từ Chiêu chợt cảm thấy không khí xung quanh đột nhiên dao động dữ dội. Nàng lập tức chuyển hướng bám vào một thân cây to lớn, đồng thời tránh thoát được một loạt ám khí vừa phóng ra.

"Chết tiệt, thì ra trên không trung còn có cạm bẫy, không thể lên cao hơn được". Định thần quan sát từ phía một hồi, Từ Chiêu cắn cắn môi, quyết định sẽ di chuyển từ cây này sang cây khác ngay từ đây. Nàng tiếp tục đi còn chưa quá hai dặm, trên đường đi gặp vô số cơ quan chết người, nếu không phải nhiều năm trước đây Từ Chiêu chính là người đặt ra chúng nên có thể nhận biết ra được một ít, thì thật sự không biết bản thân đã bị xiên chết từ lúc nào rồi.

Dù có thể vượt qua một rừng cơ quan như vậy nhưng sắc trời đã dần đỏ về chiều, trong rừng tối rất nhanh, nếu nàng không gấp rút thoát ra thì không biết đêm nay có thể lưu lại đây được hay không. Sắc trời dần tối làm Từ Chiêu càng trở nên lo lắng, nhìn lại mảnh rừng phía sau lưng, nàng lầm bầm tự trấn an: "Nhìn xem ta có thể đi được đến tận đây rồi, làm gì có kẻ nào có khả năng này chứ? Chỉ còn một chút nữa thôi, các chủ Hồng Bảo các chẳng lẽ không thể tự mình vượt qua chính Hồng Vân sơn của bản thân sao? Trò đùa gì chứ?".

Nói là vậy nhưng đi tiếp chưa được bao lâu, Từ Chiêu chợt thấy phía trước mặt mù sương. Nếu là sương mù thông thường cùng lắm cũng chỉ làm giảm chút tầm nhìn, nàng sống quanh năm trong Vụ Ân cốc nên vốn không ngại loại chuyện này. Nhưng liếc mắt nhìn cây cỏ dần trở nên âm đạm, tán cây thậm chí có chỗ còn chuyển sang màu đen thì lại khiến cho nàng do dự, không dám bước tiếp.

"Làn sương kia chắc chắn có vấn đề".

Mắt thấy sương mù càng tiến lại gần, đột nhiên Từ Chiêu cảm giác hơi thở nặng nề, chân trùng xuống như muốn ngã, nàng tức giận chửi một câu rồi chạy thục mạng về phía sau: "Mẹ nó, từ khi nào có thêm thứ này vậy?".

Màn sương như đã thú có linh tính, lập tức tràn ra, đuổi sát ngay phía sau. Sương lan tới đâu, cây cỏ liền trở nên mục rữa, bốc lên một mùi khó ngửi. Từ Chiêu dần dần cảm thấy chóng mặt, mắt hoa lên không nhìn rõ đường, nàng thậm chí không thể gục ngã tại đây được, chỉ cần dính một chút khí độc thì toàn thân cũng bị thổi rữa mà chết.

Thân thể Từ Chiêu quanh năm được Dữ Ngọc dùng thảo mộc điều dưỡng, đến cả nước tắm cũng đều dùng thảo mộc đặc chế mà thành. Vốn là thân thể có thể kháng được một số loại mê dược nhưng với kịch độc trong màn sương kia thì không thể chống cự được dù là một khắc. Toàn thân vô lực, mí mắt cay xè, chuyển động không còn linh hoạt như trước, Từ Chiêu phải tự mình cắn môi tới bật máu, chỉ mong kéo lại một chút tỉnh táo. Dối mặt khắp nơi đã bị sương mù bao quanh, dù có tìm được chỗ trú ẩn cũng không thể nào tránh thoát khỏi màn sương này được.

Trong cơn tuyệt vọng, Từ Chiêu bất chợt cảm nhận được có cơn gió nhẹ thổi qua, lướt trên gò má nàng. Ánh mắt chợt lóe như có tia sáng, thỉnh thoảng ánh lên: "Đầu gió. Phải tìm được đầu gió".

Nói rồi, theo bản năng, cước bộ thoáng dừng lại, mặc cho màn sương đang tối dần, Từ Chiêu cố gắng cảm nhận hướng gió thổi. Trong một khắc lại lao mình phóng về một hướng, bất quá, khoảng cách giữa nàng và màn sương độc kia lại bị kéo gần. Đầu Từ Chiêu bắt đầu ong lên, càng lúc càng đau, cổ họng nhòn nhợn như muốn nôn ra.

Cần răng chịu đựng cảm giác khó chịu, nàng tiếp tục chạy về phía trước. Bất quá, cơ thể sớm đã tới giới hạn, không còn cầm cự được nữa, Từ Chiêu trực tiếp nôn ra một bụng máu, đầu gối khụy xuống, cả thân mình đổ rạp xuống đất, nằm im bất động.

Hồng Lang lúc này còn đang chơi đuổi bắt cùng đám người hồng y trong viện. Kê nào kê nấy cũng một thân võ công bất phàm nhưng lại không bắt nổi thân ảnh nhỏ bé thoát ần thoát hiện. Thanh âm trong trẻo của Hồng Lang lại như treu người mà liên tục cười khanh khách thành tiếng khiến cho bọn họ càng tức giận mà không làm gì được.

Cả đám người vây bắt một thiếu niên, cảnh tượng nhốn nháo, ầm ĩ kinh động tới nhiều người. Vừa lúc Hồng Lang lén lút nhảy từ trên một cành cây xuống thì lại cảm nhận được có thứ gì đó đánh tới. Giữa không trung xoay mình tránh thoát nhưng bất thành, đủ biết võ công người tới cao hơn nàng rất nhiều.

Dài lụa đỏ tươi quấn lấy cổ Hồng Lang, vắt qua cành cây, treo ngược nàng ta lên như người bị thất cổ, thanh âm hết sức dễ nghe chọt vang vọng: "Tiểu tử người nháo đủ chưa? Còn không yên vị đừng trách ta treo chết ngươi".

Người tới không ai khác là Bách nương, đồng dạng một thân hồng y điểm lệ, mặt nạ vàng ròng khắc hoa che đi dung mạo, bước chân không gây ra một tiếng động lại gần Hồng Lang.

Nhìn thiếu niên bị treo lên mặt đỏ tía tai đã dần dần chuyển thành tím, Bách nương mới nói lỏng dài lụa trong tay để người rơi xuống.

Hồng Lang sau một hồi được hít thở trở lại thì cũng dần an tĩnh, yên lặng quan sát người vừa động thủ rồi mới mở miệng: "Nha, thì ra là một trong tứ đại trưởng lão. Thảo nào nhanh như vậy đã bắt được ta rồi".

"Tiểu tử, chúng ta vốn không có ý bắt ngươi về đây. Chẳng qua hai lão già kia không hiểu chuyện mới làm càn. Ngươi tốt nhất cũng nên ngoan ngoãn một chút, nên biết bản thân là đang ở nơi nào".

"Nơi nào? Chẳng phải chỉ là một ngọn Hồng Vân sơn thôi sao?".

Bách nương nhướn mày, quát lớn: "To gan. Ngươi đã là người lăn lộn trên giang hồ, chẳng lẽ không biết Hồng Vân sơn đại diện cho thế lực nào sao?".

"Có khó gì đâu mà không biết chứ. Không những ta biết các ngươi là ai mà còn biết các ngươi chống lưng cho cả Tú Lệ phường. Không những ta biết mà công tử nhà ta cũng biết".

"Ngươi đã nghe qua người biết quá nhiều thì sẽ có kết cục gì chưa?".

Nhìn biểu hiện của Bách nương, Hồng Lang biết bà ta đã nổi lên sát ý, bất quá nàng sợ sao.

"Ta nói ngươi chớ nên động thủ thêm nữa. Nếu để công tử nhà ta tới nơi mà thấy các ngươi uy khuất ta, nhất định sẽ không vui đâu".

"Công tử nhà ngươi có lẽ đang ở ngoài kia, sống chết còn chưa biết. Ngươi nghĩ hẳn có thể toàn mạng mà tới được đây sao? Vọng tưởng".

"Có vọng tưởng hay không các ngươi cứ chống mắt lên mà coi".

"Được, ta sẽ chờ giúp ngươi xuống núi nhặt xác hân".

Hồng Lang nhìn theo bóng lưng rời đi của Bách nương, cảm thấy những lời kia cũng không phải là không có lý. Dù là tỷ tỷ có quen thuộc với địa hình Hồng Vân sơn đi chăng nữa thì cũng đã qua ba năm, có thể rất nhiều thứ đã thay đổi, liệu có xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn hay không?

Trong lòng tràn ngập bất an nhưng ngoài mặt lại không biểu hiện ra ngoài, cơ mặt quanh năm co lại tạo nên một diện mạo dữ tợn lúc này lại thoáng dần ra. Nếu có ai nhìn được cảnh tượng này hẳn sẽ nghĩ bản thân hoa mắt, không nhận ra người trước mặt và người thường ngày trông có vẻ hung dữ kia lại là cùng một người.

Đột nhiên ánh mắt trở nên sắc bén, thân mình cong xuống dò xét, cánh mũi phập phồng như đang đánh hơi, nhìn qua bộ dạng có điểm giống với loài sói. Toàn bộ hồng y nhân gần đó thấy được thì đều nghiêng đầu, bốn mắt nhìn nhau, không hiểu thiếu niên này đang giờ trò gì.

Qua một hồi, Hồng Lang bắt ngờ ngẩng đầu, vui vẻ hú dài một tiếng, tung mình phóng vào trong rừng. Vài bóng người lập tức đuổi theo, phía sau thanh âm bàn tán không ngớt.

"Ngươi xem vừa rồi là trò gì?".

"Có phải ta nghe được tiếng sói hú không?".

"Thiếu niên kia tự ý xông vào trong rừng, nếu chẳng may tiến vào trận pháp thì cũng lành ít dữ nhiều".

"Ngươi không nghe Bách trưởng lão nói sao? Người biết quá nhiều không có kết cục tốt. Chúng ta không cần phải lo cho hân".

Lại nói, sau khi Bách Lý Ngưng xoay người rời đi thì lập tức hướng đến tiền sảnh, những vị trưởng lão còn lại đều đang tập trung ở đó. Vừa tới nơi, nhìn một bên thấy Dung Hoa vẫn đang an tĩnh thưởng trà, một bên là Tùng Giáo Minh đang mài mễ xem xét số ám khí vừa mới ra lò. Nhìn hai người này thành thoi như vậy lại khiến cho Bách nương không khỏi tức giận, gầm lên một tiếng: "Xem hai người các ngươi đã làm ra cái chuyện gì?".

Dung Hoa coi như không nghe thấy lời này, vẫn mặc nhiên thưởng thức chén trà trong tay. Chỉ có Lão Tùng là có phản ứng lại: "Chuyện gì là chuyện gì chứ? Chỗ chúng ta thật là lâu rồi không có não nhiệt như vậy nha".

"Lão còn dám nói, không đầu đem người của tên tiểu tử này lên núi làm gì? Chuyện này trước mắt chỉ liên quan tới Tú Lệ phường, các ngươi đem hân về thắng Hồng Vân sơn chẳng phải là tự khai ra chúng ta đứng sau Tú Lệ phường sao?".

Lần này, Dung Hoa lại tự động lên tiếng: "Thân cô thế cô, chẳng lẽ ngươi nghĩ hẳn không có chuẩn bị gì mà lại dám một mình đến gặp Tú nương sao? Lại nói, khi chúng ta đến, tên tiểu tử kia cũng chỉ ngồi im chịu trời, ngay từ đầu đã không có ý định phản kháng. Một người tâm tư phải khẩn tiếp tới mức nào mà chỉ cần nhìn một cái cũng biết là không thể đánh lại chúng ta. Hay là đã sớm biết chúng ta là ai, thậm chí là sớm biết sau lưng Tú Lệ phường chính là Hồng Bảo kiếm các. Nếu không, khi vừa hay tin thuộc hạ của mình bị bắt, sao không tới Tú Lệ phường đòi người mà lại trực tiếp đánh lên Hồng Vân sơn? Chỉ có thể hiểu rằng, người này thực chất đã biết rõ chúng ta".

Những lời của Dung Hoa trong thoáng chốc khiến cho không khí trong tiền sảnh trầm xuống. Ai cũng không lên tiếng. Tú nương vì chuyện này mà cũng có mặt ở đây từ sớm, mảy liễu chau lại, hướng ánh mắt nghi hoặc ra khoảng không bên ngoài, trong lòng không nói được là có tư vị gì.

Nằm trên nền đất ẩm ướt, từng cơn gió lạnh thổi qua, tát vào mặt. Từ Chiêu khẽ rung mình, mí mắt nặng trĩu dần dần hé mở, phát hiện cảnh vật xung quanh đã bị bao trùm bởi bóng tối. Toàn thân đau nhức găng gượng bò dậy, không cần chút ánh sáng nào cũng có thể cảm nhận bản thân lúc này trông thể thảm tới mức nào.

Nàng dựa người vào một gốc cây gần đó, kiểm tra thân thể kĩ càng một lần cũng không thấy có vết thương nghiêm trọng nào. Khi này hẳn là do hít phải quá nhiều khí độc nên mới ngã xuống bất tỉnh, vừa hay chỗ ngã xuống lại đúng đầu gió, thổi tan sương mù nên nàng mới còn toàn mạng mà nằm đó. Thật sự cũng quá may mắn đi.

Xem xét phía trên thân cây không có bố trí ám khí gì, Từ Chiêu nhanh chóng trèo lên, dựa vào ánh trăng lơ mờ mà quan sát cảnh vật từ trên cao. Cả mảng rừng tối trải dài trước mắt, ban chiều vì tránh né sương mù mà nàng đã chạy vòng ngược lại một đoạn đường rừng rất dài, từ đây hướng lên đỉnh núi còn rất xa, hơn nữa cơ quan cùng trận pháp vẫn còn đó, không biết phải tốn bao nhiêu công sức mới tới nơi được. Chất độc ban nãy vẫn còn ảnh hưởng ít nhiều, hiện giờ nàng không còn đủ sức vận dụng khinh công nữa.

Trong đầu còn đang không ngừng tính toán tiếp theo nên làm thế nào, dưới gốc cây lại truyền đến tiếng xột xoạt rất nhỏ, thành công lôi kéo lực chú ý của Từ Chiêu.

Hướng mắt nhìn xuống, phát hiện đó là một con sói màu đen đã trưởng thành, hàm răng nanh sắc nhọn lộ ra ngoài, trông mắt đã thú được ánh trăng chiếu vào phản chiếu ra thứ ánh sáng xanh lè, lóe lên trong đêm làm người ta ớn lạnh. Có điều, ai có thể ớn lạnh nhưng Từ Chiêu thì hoàn toàn ngược lại, nàng mừng rỡ, trượt từ trên cây xuống, cẩn thận tiến lại gần con sói.

Con thú chỉ hơi dè chừng một chút, cũng không có địch ý với Từ Chiêu, điều này cho nàng biết nhất định Hồng Lang có ở trên núi. Nhưng con sói này tới tìm nàng vì cái gì thì còn chưa rõ.

Lát sau, chỉ thấy con sói dùng móng vuốt cào cào xuống nền đất, dậm chân đi loanh quanh mấy vòng, ánh mắt vẫn một mực nhìn chăm chăm Từ Chiêu, nàng bất giác nghiêng đầu hỏi: "Người muốn ta đi theo có phải không?".

Từ Chiêu như tìm được đồng đạo giữa nơi hoang vu hẻo lánh, vui vẻ trò chuyện cùng con sói như thể nó sẽ hiểu nàng nói vậy. Lời vừa dứt, cước bộ tự động làm theo ý mình, chẳng cần biết con sói này thực chất có muốn hay không. Bất quá, một người một sói, kẻ đi trước, người theo sau, quanh co trong rừng một hồi nhưng lại không hề chạm phải bất cứ một cơ quan hay trận pháp gì.

Nàng nhìn tuyến đường đi xiên xiên vẹo vẹo, không theo một quy luật nào cả mà trong lòng không khỏi vừa vui mừng vừa tiếc hận. Thì ra động vật sống trong núi này đã sớm quen, có bản năng của dã thú mạch bảo, không những né tránh được trận pháp mà còn nhận biết được nơi nào có cơ quan, thật sự làm cho Từ Chiêu không khỏi cảm thán: "Áy da, các người như vậy đối với Hồng Vân sơn chúng ta là tốt hay không đây?".

Con sói cứ như vậy dẫn Từ Chiêu đi cả một đêm, cuối cùng khi chỉ còn cách mép rừng gần hai dặm thì dừng lại, lười nhác chọn một mỏm đá nằm xuống.

"Tiểu Lang, vất vả cho người". Từ Chiêu vui vẻ hướng con sói cảm tạ một tiếng. Trong cổ họng con thú chỉ phát ra tiếng gầm gừ khe khẽ như đáp lại, sau đó cũng không còn phản ứng gì nữa.

Từ Chiêu xoay người nhìn cảnh tượng trước mặt, từ vị trí này, dựa vào ánh trăng mà có thể nhìn thấy đỉnh dài lâu các ẩn sâu trong rừng. Bóng đêm bao phủ vạn vật càng khiến cho cảnh tượng có cảm giác âm trầm, nguy hiểm.

Nàng nhắc chân, men theo bìa rừng tiến sâu vào trong, khoe miệng không ngừng run rẩy: "Đêm nay các chủ của các người khổ sở trở lại. Để xem các người đón tiếp ta thế nào?".

Bạn đang đọc truyện *Vì Sư Tới Đón Người, Vì Sư Sợ Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Trở về(1)

Thanh âm náo loạn từ bên ngoài kinh động tới nhiều người đang ngủ. Hồng Lang từ lúc bị bắt trở lại cũng đang say giấc. Lúc này mới là rạng sáng, trời còn chưa kịp hưng đã bị đánh thức, toàn thân lẫn lộn trên giường không muốn dậy. Bất quá lại nghĩ tới ban tối vừa tranh thủ chạy vào rừng, may mắn gặp được một bầy sói, khó khăn lắm cũng đã kịp ủy thác chút chuyện. Nói gì thì nói, nàng ta lớn lên cùng bầy sói, chút giao tiếp cơ bản với loài vật này thật sự không thành vấn đề.

Bên ngoài không biết có chuyện gì mà âm ỉ nhưng đoán chắc có liên quan tới tỷ tỷ, Hồng Lang xoay mình xuống giường, mặc vội y phục rồi mở cửa bước ra ngoài. Thị vệ canh gác vẫn nghiêm nghiêm chỉnh chỉnh, không may may có chút phản ứng nào. Thấy người bước ra thì chỉ chú ý động tĩnh của nàng, nàng đi đâu thì cũng đi theo giám sát là được.

Hồng Lang cứ như vậy, hướng nơi nào âm ỉ náo nhiệt nhất mà đi. Vừa tới nơi chỉ thấy cổ lớn cổ nhỏ đại tiễn được chuyển ra. Những cổ đại tiễn này thật sự không thể coi thường, bên trên gắn rất nhiều mũi tên sắc nhọn, thân tên hình như được đúc bằng kim loại sáng bóng, cái nào cái nấy nhìn qua cũng đủ biết uy lực đến kinh người. Nếu đồng loạt khởi động, nhất định sẽ tạo ra một trận mưa tên tới kinh thiên động địa, chưa biết chừng còn có thể san bằng cả một thành trấn nhỏ. Động tĩnh lớn như vậy, rốt cuộc là có chuyện gì?

Nhìn hồng y nhân đang bày trận phía trước, những cổ đại tiễn kia che khuất tầm nhìn làm cho Hồng Lang không thể xem rõ bên kia đã xảy ra chuyện gì. Nàng nhanh chóng trèo lên một thân cây gần đó, từ trên cao, thu hết mọi thứ vào tầm mắt.

Đám hồng y nhân trong tay nắm binh khí đang bao vây một hắc y nhân che mặt, Hồng Lang chỉ nhìn thoáng qua cũng đủ biết đó là người nào. Khóe mắt cong lên, hưng phấn nhìn một màn bên dưới.

Thời điểm Từ Chiêu vừa từ trong rừng bước ra thì lập tức đã bị bao vây, tứ phía đèn đuốc đột nhiên sáng rực, hồng y nhân ồ ạt tủa ra. Chỉ trong nháy mắt đã bị vây kín, không còn đường lui, không những thế, mắt nhìn mấy cổ đại tiễn được chuyển ra, trong lòng lại không khỏi sùng sốt, khóe môi co giật: "Áy da, thật sự quá mức long trọng rồi nha".

Tứ phía náo động là vậy nhưng người ở giữa vòng vây kia cũng chỉ mặc nhiên đứng nhìn, khăn lụa che kín dung mạo lại càng không biểu lộ ra chút cảm xúc nào.

Tứ đại trưởng lão cũng vừa lúc lần lượt xuất hiện. Thấy có người đến, lúc này thiếu niên kia mới có chút phản ứng, quét mắt âm thầm dò xét tứ đại trưởng lão một hồi, sau đó mới bình thân lên tiếng: "Hồng Vân sơn các người đón tiếp khách nhân cũng quá sức long trọng đi".

Bách nương nương mảy nhìn qua thân hình người này, đoán chừng là một thiếu niên còn rất trẻ, vậy mà đã có bản lĩnh toàn mạng tiến lên Hồng Vân sơn. Quả thực không thể xem thường, lời nói ra cũng tăng thêm vài phần tán thưởng: "Từ khi chúng ta khai sơn đến nay thì người là ngoại nhân đầu tiên có đủ bản lĩnh đặt chân lên Hồng Vân sơn. Nếu không đón tiếp người chu đáo thì thật không phải".

"Vậy ra nhiều năm qua các người vẫn làm tốt việc của mình nhì. Nhưng hôm nay ta tới đây, các người hẳn biết rõ lý do chứ?". Lời vừa nói ra, khí tức quanh thân cũng đột nhiên thay đổi, hàn quang trong mắt bắn ra tứ phía, chỉ một cái liếc mắt cũng đủ đẩy người ta vào hầm băng vạn năm, toàn thân huyết nhục đông cứng.

Đừng nói tới những người khác, đến cả tứ đại trưởng lão cũng bị loại khí tức này làm cho giật mình, bất quá cũng không thể mất mặt tới mức biểu lộ cả ra ngoài. Dung Hoa nhếch môi, không nhanh không chậm nói: "Thuộc hạ của người đứng là đang ở chỗ chúng ta, đêm ấy cũng là ta đem hắn tới đây".

Giọng điệu Từ Chiêu đột ngột rét lạnh tới cực điểm: "Lý do?".

Toàn bộ người nghe được câu này không khỏi hít một ngụm khí lạnh, nhìn thiếu niên trẻ tuổi như vậy lại cả gan có lời lẽ bất kính, rõ ràng không coi ai ra gì. Nhưng Dung Hoa vẫn một mực kiên nhẫn trả lời: "Vì muốn gặp người".

"Gặp ta? Chúng ta có chuyện gì cần nói sao? Người cứ như vậy tới tìm ta, không thấy người thì thôi, sao có thể dă thương thuộc hạ của ta rồi đem đi? Giờ này Lang nhì nhà ta ra sao còn chưa biết, vậy mà các người còn dám đứng đây vênh váo, tưởng chúng ta dễ bắt nạt sao? Mau mang trả Lang nhì lại đây". Từ Chiêu điên cuồng gào thét một hồi, bộ dạng cư nhiên là thập phần phần nộ. Người nào đó đang ngồi trên cây lại hết sức vui vẻ, còn thần nhiên lấy tay che miệng, thỏa mãn cười. Vài tên thị vệ đuôi theo, đứng dưới gốc cây nhìn lên không khỏi đen mặt, buông lời bàn tán:

"Người nhìn xem hắn có phải đang hả hê không? Sao ta nhìn bộ dạng đôi chủ tớ này thấy có chút kỳ quái, không thích hợp cho lắm".

"Theo ta thấy thì nhất định tên kia rất khó hầu hạ mới khiến cho thuộc hạ của hắn sinh oán hận, thấy chủ tử gặp chuyện còn vui vẻ như vậy".

Đám người đang mãi suy đoán, thì thanh âm cảnh cáo từ trên cây rớt xuống: "Này, ta nghe thấy hết đấy",trời nhập nhoạng nửa sáng nửa tối, gương mặt dữ tợn lại xuất hiện, đi kèm với hai tròng mắt trợn lên hăm dọa, không khỏi khiến người ta rùng mình kinh hãi.

Hồng Lang nhân cơ hội Từ Chiêu lên tiếng đòi người, liền thẳng tắp đứng dậy, vươn mình về phía trước, một cánh tay ra sức vẫy qua vẫy lại: "Tỷ tỷ, Lang nhì ở bên này". Nói rồi, thân ảnh nhanh chóng chạy lại, lao vào giữa vòng vây.

Từ Chiêu đưa tay đón lấy người vào trong lòng, chăm chú xem xét từ đầu tới chân Hồng Lang một lượt, xác định nàng ta thật sự không có chuyện gì thì mới thở ra một hơi: "Xem ra vẫn bình an vô sự".

Tròng mắt sáng như sao đêm lại lưu chuyển, sâu xa nhìn tất thấy mọi người xung quanh, cuối cùng dừng lại trên người bốn vị trưởng lão, lần này thanh âm mang theo một cỗ uy lực lại cất lên: "Đặt chân lên đất của ta, phá nhà của ta, còn động thủ với người của ta. Lấy oán báo ơn, thử hỏi đạo lý của các người là như vậy sao?".

Nghe được lời chất vấn, người nào đó không khỏi cảm thấy chột dạ. Hồng Lang ngược nhìn thần sắc Từ Chiêu thì cũng bị dọa cho hoảng sợ một phen, xem ra lần này tỷ tỷ thực sự giận rồi. Bàn tay vô thức nắm chặt góc áo của Từ Chiêu, khiến cho nàng nhìn xuống lại tưởng Hồng Lang mấy ngày qua đã chịu không ít ủy khuất. Nhân thân càng tràn ra tia phần nộ, từng lời như rít qua kẽ răng: "Dù gì cũng chỉ là một hài tử, các chủ Hồng Bảo các cho phép các người đối nhân xử thế như vậy?".

Từ Chiêu cư nhiên tức giận trước hành động của mấy người này, đẩy một phần nội lực qua lời nói khiến cho đa phần hồng y nhân đứng không vững. Có điều lại không mấy may ảnh hưởng được tới bốn vị trưởng lão kia.

Bách nương từ đầu tới cuối vẫn yên lặng quan sát một màn vừa rồi, ban nãy cũng rõ ràng nghe được Hồng Lang phun ra một tiếng tỷ tỷ thì trăm giọng dò xét: "Người là nữ nhân".

"Ta có là nữ nhân thì có liên quan gì tới Bách nương người? Lúc này chẳng phải là các người nên tạ tội với ta sao?".

Tùng Giáo Minh nãy giờ nín nhịn, cuối cùng cũng phải hùng hổ chen vào: "Chúng ta đâu có làm gì mà phải tạ tội với người. Cuồng ngôn".

"Lão quái dị, người mới là cuồng ngôn. Người xem các người tới chỗ ta bắt người có coi được không? Ta đã làm gì động tới các người chứ?". Từ Chiêu thẳng tay chỉ vào Tùng Giáo Minh, lớn tiếng chất vấn.

"Người hỏi lại thuộc hạ của người, chính hẳn nguyên ý đi theo chúng ta".

"Càng nói càng sai, Lang nhì đã nguyên ý sao các người còn dă thương người, lại còn phá nhà của ta. Càn quấy".

Lão Tùng tức trợn mắt, không để ý cách xưng hô qua lời của Từ Chiêu có điểm quen thuộc, ra sức quát: "Chính hẳn tự mình làm ra mấy chuyện đó, chúng ta không hề động tới một cọng lông của hắn".

Hai người cứ như vậy cãi qua cãi lại, Hồng Lang tuy rằng chột dạ nhưng cũng không dám nhận tội, bày ra bộ dạng hết sức ủy khuất, lí nhí nói: "Tỷ tỷ, là bọn họ tới tìm Lang nhì, muốn đưa Lang nhì đi. Muội tự biết không đánh lại, cũng không biết làm thế nào. Là bọn họ ép Lang nhì làm vậy, Lang nhì thật tình không cố ý".

Nhìn bộ dạng của Hồng Lang, Từ Chiêu không khỏi đen mặt, rõ ràng nha đầu này đang diễn kịch, từ khi nào lại dễ bảo như vậy chứ. Bất quá, từ đầu tới cuối nàng cũng đâu có coi ai ra gì, còn lớn tiếng như vậy, giờ khắc này muốn rút lui cũng không được.

Lời nói lại càng thêm khí thế, nhất quyết không chịu nhượng bộ: "Các người nghe rõ rồi chứ, hài tử không biết nói dối a".

Tùng Giáo Minh cứng họng, tức tới mức muốn học máu: "Tên tiểu tử kia rõ ràng là đang nói dối trắng trợn, cái gì mà trẻ con không nói dối chứ".

Ám khí từ trong tay áo cũng đột ngột xuất ra, phóng thẳng về phía Từ Chiêu. Đám người vận hồng y vây xung quanh thấy một trong tứ đại trưởng lão đã động thủ thì cũng nhất loạt xông lên.

Từ Chiêu vẫn đứng nguyên tại chỗ, không những không né tránh mà còn đưa tay thu toàn bộ số ám khí vốn không thể nhìn ra kia. Thậm chí còn cười thành tiếng, ném trả lại số ám khí này cho Tùng Giáo Minh: "Lão quái dị, mấy đồ này ta chơi đến phát chán rồi. Lão không còn thứ gì mới mẻ hơn sao?".

Từ Chiêu cứ như vậy đứng an vị giữa vòng vây, đám hồng y nhân kia thì đã có Hồng Lang lo liệu.

Đúng lúc này, Dung Hoa lại bất chợt lên tiếng: "Khi này người vừa gọi lão ta là gì?".

Từ Chiêu chuyển ánh mắt nhìn Dung Hoa, khóa miệng lộ ra một đường cong nhỏ: "Là lão quái dị, không phải trước đây ta vẫn gọi lão như vậy sao? Có gì lạ chứ?".

Nàng thần nhiên nói ra một câu như vậy, khiến không ít người biến sắc. Cao Lỗ giật mình, lập tức ra hiệu cho hồng y nhân ngừng tay, cả đám người đứng dẹp sang hai bên, mở lối cho vị trưởng lão này đi xuống, đứng trước mặt Từ Chiêu.

Chất giọng âm trầm, mang theo một cỗ uy lực vang lên: "Rốt cuộc người là kẻ nào?".

Từ Chiêu nhìn Cao Lỗ, đưa tay lấy từ trong lòng ra một khối huyền thiết. Cao Lỗ nhận lấy, cầm khối huyền thiết trong tay lại không ngừng chấn động. Vật này bên trên chỉ khắc đúng một chữ Hồng, nhiều năm trước chính tay ông ta đúc từ khối thiên thạch kia mà ra.

Thăng thốt nhìn người trước mặt đưa tay tháo bỏ khăn che mặt xuống, để lộ ra dung nhan tuyệt sắc, khí chất thanh lãnh nhưng thấp phần tôn quý lộng lẫy. Người nào nhìn qua dung mạo này cũng đều vô thức hít vào một ngụm khí.

Qua biết bao nhiêu năm bất vô âm tín, cuối cùng người cũng lại xuất hiện trước mắt ông, đáy lòng Cao Lỗ không rõ là tư vị gì, ông nâng cao khối huyền thiết trong tay, đồng dục nói ra từng câu từng chữ, vang vọng khắp chốn thâm sơn cùng cốc: "Các chủ Hồng Bảo kiểm các chỉ lấy duy nhất một chữ Hồng làm hiệu. Cao Lỗ cuối cùng lại có thể nhìn thấy ngươi". Nói rồi, thân mình lập tức gấp xuống hành đại lễ, kéo theo tất thấy chúng nhân.

Từ Chiêu dõi mắt nhìn toàn bộ người đang hành lễ xung quanh. Bầu trời xuất hiện vài tia nắng, xuyên qua kẽ lá mà rơi xuống trên vai, hồng y tỏa sáng rực rỡ tạo lên khung cảnh vô cùng tráng lệ.

Nàng dang tay đỡ lấy người trước mặt, bình thản nói một câu: "Cao Lỗ, đã lâu không gặp, ta đã trở về rồi".

Khóe mắt Cao Lỗ không biết từ lúc nào đã ươn ướt, nắm chặt lấy cánh tay Từ Chiêu, liên tục gật đầu: "Các chủ, người bình an trở lại là tốt rồi, thật sự tốt quá rồi. Nào, chúng ta vào trong nói chuyện, sao lại đứng ngoài này".

Đoàn người nhanh chóng rời vào trong đại sảnh, dẫn đầu là Từ Chiêu cùng Cao Lỗ. Vừa vào tới nơi, Bách nương lập tức cho thuộc hạ lui hết ra ngoài, bên trong chỉ còn lại bốn vị trưởng lão cùng hai người Từ Chiêu và Hồng Lang.

Nàng ta lập tức nhào tới, ôm lấy Từ Chiêu xoay qua xoay lại: "Nha đầu, suốt thời gian qua ngươi đi đâu. Chúng ta đích thân tới Bạch thành cũng không thể tìm được ngươi. Nhìn mọi thứ bị thiếu rui cũng biết là lành ít dữ nhiều. Ngươi có biết chúng ta còn lập cả bài vị đặt ở từ đường rồi hay không?".

Từ Chiêu bị xoay tới chóng cả mặt, nhìn Bách nương hoa phục điểm lệ, mặt nạ vàng ròng đã tháo xuống từ bao giờ, gương mặt được trang điểm kỹ càng mà lúc này lại nước mắt汪汪 quanh, nàng cũng không tránh được có chút đau lòng: "Được rồi, là Chiêu nhi không tốt. Ngươi xem bộ dạng như vậy còn ra thể thống gì chứ".

Còn đang mải an ủi Bách nương, Từ Chiêu lại bất ngờ bị Tùng Giáo Minh vỗ lấy, thanh âm như thể không tin vào mắt mình đập thẳng vào tai: "Ngươi chẳng phải đã chết rồi sao? Ta nghe nói âm hồn bất tán vẫn nán lại dương gian qua ba năm sẽ trở thành quỷ dữ. Ngươi liệu không phải quỷ chứ?".

"Cái đầu lão mới là quỷ. Qua ba năm lão vẫn không đổi tính đổi nết, không nói được lời nào tốt đẹp cả".

Dung Hoa cùng Cao Lỗ cũng vui vẻ, trong lòng thầm nhủ Từ Chiêu trở về như vậy là tốt rồi.

Không khí đoàn tụ ấm áp lan ra khắp đại sảnh, ai nấy cũng vây quanh Từ Chiêu, chỉ có một người từ đầu tới cuối vẫn chết lặng, đứng nguyên trong góc.

Từ Chiêu cũng phát hiện ra có điểm bất thường thì mới đánh mắt nhìn qua, thấy người trong góc không ai khác lại chính là Tú nương. Nàng ta cũng giống như Bách nương, một thân xiêm y đồ rực rỡ hết sức điểm lệ. Có điều lớp dịch dung bên ngoài lại không che nổi nét kinh hoàng hiện rõ trên gương mặt. Nàng ta chăm chú nhìn Từ Chiêu, khóe mắt còn vương lệ, bực môi khẽ run lên bần bật. Từ Chiêu còn nghĩ mình nhìn nhầm, người này đã dịch dung, thân phận thế nào còn chưa rõ, sao có thể dùng ánh mắt thế lương, khẩn thiết mà nhìn nàng như vậy được?

Tú nương nặng nề cất từng nước, run rẩy tiến lại gần Từ Chiêu, thanh âm vang lên cũng hết sức mong manh nhỏ nhẹ, như thể sợ nếu nàng thờ mạnh hơn một chút thì cảnh tượng trước mắt sẽ theo đó mà tan biến: "Ngươi là Chiêu nhi, thật sự là Chiêu nhi phải không".

Bàn tay vội bám lên vai Từ Chiêu, thậm chí còn gấp gáp sờ soạng khắp gương mặt nàng. Từ Chiêu trước nay vốn không thích để người khác động chạm nhưng lần này lại không sinh ra chút ác cảm nào mà chỉ tròn mắt đứng nhìn. Tú nương kiểm tra một hồi, xác thực chuyện trước mắt không phải là nằm mơ, cuối cùng khụy gối xuống bên cạnh Từ Chiêu khóc không thành tiếng: "Ngươi... thật là Chiêu nhi. Ngươi thật sự còn sống... thật sự còn sống".

Từ Chiêu nhìn biểu hiện đau lòng của nàng ta mà trong lòng cũng có chút dao động, lơ mơ đoán được chuyện gì đó, cuối cùng cũng đỡ lấy Tú nương, cẩn thận gỡ từng lớp dịch dung trên mặt nàng ta xuống. Trái tim không biết làm sao lại nảy lên liên hồi.

Dung mạo vốn được che đầy bao nhiêu năm qua dần hiện ra trước mắt, Từ Chiêu ban đầu là sững sờ, không dám tin nhưng rồi sống mũi lập tức cay xè, hốc mắt đỏ hồng trào ra hai hàng lệ. Đưa tay ôm lấy người kia vào trong lòng, cảnh vật cũng theo đó mà nhòa đi trong nước mắt của nàng: "Tiểu Nhan tỷ,... là tỷ,... tỷ còn sống".

Đưa tay đỡ lấy gương mặt quá đỗi quen thuộc, Từ Chiêu càng thương cảm, nhớ lại một đêm vào ba năm trước, toàn bộ Mục gia bị tàn sát không còn một người mà gào khóc càng lúc càng thêm thảm thiết, tới mức Tiểu Nhan đang xúc động là vậy cũng phải vô lương, đổ dánh nàng.

Đằng đẳng ba năm. Suốt ba năm trời, Từ Chiêu không rơi lấy một giọt nước mắt nào. Vậy mà giờ khắc này, gấp lại được những người quen thuộc đã gắn bó bên nhau một thời gian dài, gấp lại người cùng nàng sống sót qua một đêm ở Mục gia. Như thể những giọt nước mắt của ba năm qua đều chờ tới ngày này mà lăn xuống.

Khóc tới mệt, cuối cùng Từ Chiêu sụi lơ một chỗ, tay vẫn ôm chặt lấy Tiểu Nhan không chịu buông. Bách nương thấy vậy thì không khỏi lắc đầu, trực tiếp đỡ hai người lên, nhẹ giọng nói: "Được rồi, có chuyện gì từ từ nói. Chúng ta còn quá nhiều chuyện không biết được rõ ràng, hôm nay ngươi mà không nói cho bằng hết thì chúng ta nhất định không để ngươi yên đâu".

Một đoàn sáu người đều vui vẻ, tiến vào bên trong hậu viện. Hàn huyền tới tận tối mịt, cuối cùng Từ Chiêu cũng nắm được tình hình. Thì ra, trong cái đêm ấy ở Mục gia, sau khi đem gấu Từ Chiêu vào chỗ kín đáo, Tiểu Nhan chạy đi tìm chi viện, lúc tìm được Mục lão gia thì liền chỉ cho ông chỗ của Từ Chiêu, sau đó xoay người đuổi theo phu nhân nhưng trên đường lại chạm trán với quân địch. Nàng tuy vô công cao cường, đánh giết được bọn chúng nhưng cũng bị trọng thương, bất tỉnh nằm trên sườn núi. Lúc Dữ Ngọc đem một mồi lửa đốt cháy toàn bộ Mục gia thì lửa lại không cháy tới nơi này. Nàng nằm đó qua hai ngày, những tưởng đã không cầm cự được thì lại may mắn gặp được tứ đại trưởng lão. Họ hay tin lần này Từ Chiêu cũng quay về Bạch thành, chỉ sợ lành ít dữ nhiều, cấp tốc phi ngựa tới nhưng cũng đã muộn. Có điều, không tìm được tung tích của Từ Chiêu nhưng lại cứu được Tiểu Nhan. Lúc bắt gặp nàng nằm trên sườn núi thì hơi thở chỉ mong manh như sắp đứt, toàn thân vết thương chồng chất, qua mấy ngày không được chữa trị càng trở nên nghiêm trọng, khó khăn lắm mới giữ được nửa cái mạng. Trong lúc hôn mê bất tỉnh còn không ngừng gào thét, đủ hiểu được đêm đó đã xảy ra những chuyện kinh hoàng tới mức nào.

Cho tới khi sức khỏe dần khá lên một chút, Tiểu Nhan mới được đưa về Hồng Vân sơn, nàng mất gần một năm ở đây để hồi phục hoàn toàn.

Luận xuất thân của Tiểu Nhan thì phải kể đến Bích Mục lâu, bất quá Mục Từ còn đang ở trong cung, trên danh nghĩa vẫn là làm việc cho Thái tử. Tiểu Nhan tuy là người của Bích Mục lâu đưa tới nhưng kể từ lúc đi theo Từ Chiêu, suốt một thời gian dài, ngày ngày đều ở chung một chỗ thành ra cũng hiểu được Từ Chiêu là người như thế nào, lâu dần trong tâm cũng chỉ coi một mình nàng là chủ tử. Vì vậy mà không nguyện ý quay lại Bích Mục lâu.

Sau này, vì muốn mở rộng thêm thế lực của Hồng Vân sơn nên Tiểu Nhan quyết định đứng ra lập nên Tử Lệ phường, nơi này cũng là dựa theo chủ ý của Từ Chiêu khi trước, hoặc nói đúng hơn thì Tiểu Nhan coi đó chính là di nguyện của nàng. Bất quá vì đây vốn là chủ ý của Từ Chiêu nên ngay từ đầu cũng không có người dẫn dắt, tuy là làm ăn có vượt xa các thanh

lâu khác nhưng lại chưa thật sự hùng mạnh được như mong đợi.

Lần này Từ Chiêu trở lại, có thể từ từ từng bước cải thiện cũng được, nhưng trước mắt còn phải dẹp yên những kẻ đối đầu với Tú Lệ phường. Bọn chúng dám thuê sát thủ tới giết người nhưng chuyện còn chưa thành, nhất định sẽ không buông tay.

Bạn đang đọc truyện *Vi Sư Tới Đón Người, Vi Sư Sơ Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Trở về(2)

Từ lúc Từ Chiêu trở về Hồng Vân sơn, rất nhanh đã được sắp xếp ở trong một biệt viện. Bên ngoài là tiền sảnh rộng lớn, đặc biệt uy nghi. Người ngoài nhìn vào thật sự không tưởng tượng ra tại sao trên núi lại có một nơi đồ sộ như vậy.

Qua được tiền sảnh, đi hết một rừng trúc xanh mới tới được nơi ở của Từ Chiêu. Tuy nói là ở nơi thâm sơn cùng cốc nhưng lại tràn ngập ánh nắng, chiếu xuyên qua rừng trúc kia mà đâm xuống mặt đất lại tạo nên một mỹ cảnh hiếm có. Làn gió tươi mát khẽ lướt qua, vờn quanh mái tóc dài buông xõa của người đang đứng trong sân, trường bào màu xanh nhạt mỏng manh chấm đất, tuyệt điểm mà thanh tao. Đối với nàng, trên Hồng Vân sơn không có người ngoài, dung mạo chân chính cũng được bày ra không che đậy như trước.

Có điều, nàng cứ tùy ý đứng như vậy trong rừng trúc, khoác lên y phục nam nhân đơn điệu lại càng toát lên vẻ phiêu dật như trích tiên hạ phàm, nhưng càng nhìn lại càng cảm thấy có nét gì đó âm đạm thê lương. Một màn này kéo theo không biết bao nhiêu lực chú ý của đám hạ nhân, người nào người nấy đi ngang qua cũng phải dừng lại, nhìn tới thất thần, đến cả mắt cũng không buồn chớp. Trái tim rung động, thiết tha nhìn chủ tử cứ như vậy đứng yên lặng ở đó đã gần một canh giờ.

Từ Chiêu không biết bản thân đứng đó đã qua bao lâu, chỉ biết tới lúc hồi thần lại thì chợt thấy sau gáy có chút ngứa, đột ngột quay đầu lại làm cho đám hạ nhân giật mình kinh hãi, tán loạn chạy đi.

Tiểu Nhan đã đến từ lâu nhưng không tiện kinh động tới nàng, lúc này mới bước nhẹ tới, thanh âm uyển chuyển vang lên: "Muội nghĩ chuyện gì mà xuất thần vậy? Hạ nhân trốn việc đều ở đây mà cũng không phát giác ra".

Tròng mắt trước đó còn âm đạm trong một thoáng đã khôi phục lại, sáng bừng như cũ, nhếch môi đáp: "Cũng không gì, cứ để bọn họ thông thả một chút. Tỳ tới đây hẳn là đã tra ra được một chút tin tức rồi chứ?".

"Phải, đã tra ra. Ta cũng đã báo tin cho tứ đại trưởng lão, chắc bọn họ cũng sắp tới đây rồi". Tiểu Nhan nhanh chóng gạt đầu, ánh mắt cũng theo đó mà ánh lên một tia sáng.

Từ Chiêu không nhanh không chậm mỉm cười, tiến lên khoác tay Tiểu Nhan, vừa đi vừa nói: "Có tỳ làm việc thật yên tâm. Nào, chúng ta ra tiền sảnh chờ bọn họ".

Biệt viện này tuy cùng ở trên một ngọn núi nhưng lại tách biệt hẳn với các nơi khác, là tòa kiến trúc nằm ở nơi cao nhất trên núi, từ nơi này nhìn xuống, thậm chí còn có thể thu được toàn cảnh Hồng Vân sơn vào trong tầm mắt.

Tiền sảnh này đặc biệt trở thành nơi để các vị trưởng lão đến bàn chuyện chính sự cùng các chủ. Từ Chiêu ngồi ở chủ vị, thông thả nhấp một ngụm trà mà Hồng Lang vừa đưa tới, hương trà nhẹ nhàng lan tỏa hết sức dễ chịu.

Nhoáng một cái đã thấy bốn vị trưởng lão tề tựu đông đủ, đôi bên gật đầu chào hỏi đơn giản rồi cùng an vị ngồi xuống. Nàng vốn không quá câu nệ trên dưới nên trước nay, gặp mặt các vị trưởng lão cũng đều thoải mái như vậy.

Quét mắt thấy mọi người đã ổn định một chỗ, Từ Chiêu buông chén trà trong tay xuống, trực tiếp đi vào vấn đề chính: "Chuyện Tú Lệ phường bị tập kích, Tiểu Nhan đã tra ra kẻ đứng đằng sau giật dây. Chúng ta cùng nghe một chút".

Bốn vị trưởng lão nghe vậy thì không nói một lời, ánh mắt chuyển hướng rơi trên người Tiểu Nhan, đợi nàng lên tiếng.

"Mấy ngày qua ta đã cho người điều tra kỹ càng, quả đúng như Chiêu nhi nói, Kinh thành này có biết bao nhiêu thanh lâu, từ trước vốn đã cạnh tranh lẫn nhau, nếu không có người chỉ điểm thì không thể một sớm chiều mà trở nên đông tâm hiệp lực lại để gây khó dễ cho một Tú Lệ phường này được. Xác thực là có kẻ ở phía sau châm ngòi". Lời mới nói được một nửa, Tiểu Nhan thoáng dừng lại, nhìn qua biểu hiện của Từ Chiêu rồi mới cẩn thận nói tiếp: "Kẻ này thật ra lại có liên quan tới Tam hoàng tử Yến Bạch".

Từ Chiêu vừa nghe đến cái tên này thì liền nhướng mày hỏi lại: "Yến Bạch? Không phải hiện giờ hắn đã không màng tới thế sự rồi sao? Hơn nữa chuyện tranh giành địa bàn của các thanh lâu trong Kinh cũng đâu liên quan tới hắn?".

"Hiện giờ tuy không tự mình can thiệp nhưng thế lực của hắn ở trong Kinh thành được xây dựng biết bao năm qua vẫn còn. Nhưng chính vì hắn không màng đến thế sự nên mọi việc đều để cho thủ hạ thân tín tự mình định đoạt. Nói cách khác, chuyện lần này cũng đều do thủ hạ của hắn mà ra. Tuy rằng sòng bạc mà Tam hoàng tử mở ra không liên quan gì tới chuyện làm ăn của các thanh lâu trong Kinh thành nhưng nếu muốn bành trướng thế lực thì đây lại chính là cơ hội tốt. Dựa vào vài mối quan hệ đã có thể dễ dàng chi điểm cho phần lớn thanh lâu liên thủ lại lật đổ chúng ta. Sau đó cố tình ngồi một bên chờ đợi cho tới khi chúng ta rơi vào đường cùng rồi mới bắt ngờ ra tay tương trợ. Làm vậy không những là cố tình làm cho Tú Lệ phường mắc nợ với chúng mà còn một mẻ làm suy yếu tất cả các thanh lâu khác. Chỉ cần chuyện này thành thì chẳng khác nào nắm được Tú Lệ phường trong tay, như hổ thêm cánh. Qua một đêm đã có thể trở thành thế lực lớn nhất nhì Kinh thành này. Bất quá bọn chúng cũng không lường trước được phía sau Tú Lệ phường còn có một Hồng Vân sơn".

Tiểu Nhan giải thích cặn kẽ một hồi, ngoài ý muốn lại thấy toàn bộ người ngồi trong sảnh vẫn yên lặng không nói một lời. Đến cả Từ Chiêu cũng ngồi yên bất động mà nhìn chằm chằm vào nàng, khiến cho trong lòng thoáng bất an: "Ta có nói sai gì sao?".

Giương mắt bị nhìn tới mức có chút mất tự nhiên, khẽ ho nhẹ một cái. Lúc này lại thấy Từ Chiêu ban đầu là khúc khích cười, sau chuyển thành cười rộ lên, vui vẻ vỗ bàn: "Tiểu Nhan quả thật khác xưa nha. Lời nói ra cũng thập phần khí thế, tư thái này thật không thể xem thường".

Tứ đại trưởng lão cũng theo lời này mà cười ồm ồm lên, trong khi đó Tiểu Nhan vẫn còn ngơ ngác không hiểu chuyện gì: "Chúng ta chẳng phải đang bàn chuyện đại sự sao? Cái không khí này là thế nào?".

Bách nương ngồi một bên cũng gật gù với Từ Chiêu, coi như không nghe thấy lời vừa rồi của Tiểu Nhan: "Ta nói người nghe, nha đầu này từ khi tiếp quản Tú Lệ phường thì rất ra dáng chủ tử. Có vậy nên khắp cả cái thanh lâu đó từ trên xuống dưới không ai là không khiếp sợ. Một câu Tú nương, hai câu Tú nương, quanh đi quẩn lại cũng chỉ có một mình Tú nương. Thật sự rất là oai phong nha".

Tiểu Nhan bị nói đến đỏ cả mặt, cắn cắn khóe môi, vô lực đáp trả: "Còn không phải Bách nương bà dạy dỗ ta sao?".

Từ Chiêu nhìn biểu hiện này mà vô cùng thỏa mãn: "Xem kìa, xem kìa. Thậm chí còn biết cả giận dữ nữa. Bách nương thật quá cao tay. Bái phục, bái phục".

Khấp sảng lại tràn ra tiếng cười, đám thù hạ đứng gác bên ngoài nghe được mà không khỏi đen mặt. Thầm nghĩ không biết các vị chủ tử ngồi trong kia là đang bàn chuyện đại sự hay là tán chuyện cho vui nữa?

Hồng Lang đứng bên cạnh Từ Chiêu cũng thân nhiên ban cho Tiểu Nhan ánh mắt hết sức thương cảm, làm ra bộ dáng "vất vả cho người rồi", tỷ tỷ đã lâu không gặp người nên có chút kích động a.

Mấy người ngồi trong sảnh tán qua tán lại vài câu, cuối cùng Tiểu Nhan không nhịn được đánh phải vỗ bàn quát lớn: "Chuyện thành ra như vậy, các người chẳng lẽ không có chút lo lắng nào sao?".

Lúc này Từ Chiêu thôi không cười cợt nữa, lấy hơi ổn định lại nhịp thở, không nhanh không chậm nói với Tiểu Nhan: "Nhan tỷ, Tú Lệ phùng này là tâm huyết của tỷ, nếu là đưa ra đối sách ta càng muốn nghe ý tỷ trước".

Lời này làm cho Tiểu Nhan thoáng sửng sốt, nàng ngồi đây cũng chỉ nghĩ là đem mọi chuyện báo lại cho các chủ là Từ Chiêu cùng bốn vị trưởng lão để họ nghị sự chứ chưa từng có suy nghĩ rằng tiếng nói của bản thân lại được coi trọng tới mức này. Từng ánh nhìn mang theo tín nhiệm của mọi người đều hướng về mình, khiến cho Tiểu Nhan như muốn khóc, không tin tưởng vào những lời vừa nghe được: "Ta sao?".

"Phải, nếu không phải tỷ thì làm gì còn ai khác có quyền định đoạt chứ? Chúng ta ở đây chỉ là hậu thuẫn của tỷ mà thôi".

"Nhưng Tú Lệ phùng không phải của ta, từ đầu tới cuối đều là từ sản nghiệp của Hồng Vân sơn mà thành, nói cách khác cũng chính là sản nghiệp của muội".

"Tiền đề cho Hồng Vân sơn đúng là từ ta mà ra. Nhưng trong ba năm ta biến mất, Hồng Vân sơn đã gặp qua sóng gió gì, ta có cùng các người đồng cam cộng khổ sao? Tú Lệ phùng đã mở ra gần một năm, trước đó tỷ phải bỏ ra bao nhiêu tâm huyết, có ta cùng chung sức san sẻ với tỷ sao? Chúng ta vốn không có ràng buộc, từ ba năm trước các người hoàn toàn có thể bỏ mặc Hồng Vân sơn này mà đi. Nhưng cho đến nay, khi ta trở lại, Hồng Vân sơn vẫn còn. Theo lý mà nói ta phải thiếu các người một lạy". Lời vừa dứt, người đã thật sự đứng dậy toan khụy gối xuống. Nhưng đầu gối còn chưa kịp chạm đất, cả năm thân ảnh không hẹn mà nhất loạt phóng lên đỡ lấy nàng.

Tứ đại trưởng lão cứ như trăm miệng một lời: "Người điên cái gì? Lạy này của người chúng ta không thể nhận".

Tất thấy mọi chuyện vừa diễn ra trong tiền sảnh mới nháy mắt đã được truyền đi khắp Hồng Vân sơn. Chi thoáng chớp, tiếng hô vang lên khắp núi làm rung động cả một vùng trời.

Người trong sảnh cũng bị kinh động. Ánh mắt Từ Chiêu dõi ra bên ngoài, cảm nhận sự rung chuyển của từng đoàn người đang tiến về phía này, khóe miệng nhẹ kéo ra một đường cong tuyệt mỹ, lời nói ra càng thêm quả quyết: "Một lạy này ta không chỉ nợ riêng mấy người đâu".

Nói rồi nàng đứng dậy, tiến ra bên ngoài tiền sảnh, tứ đại trưởng lão cùng hai người Tiểu Nhan và Hồng Lang cũng lần lượt theo sau.

Bước tới vị trí cao nhất, đôi mắt nhìn khắp Hồng Vân sơn tràn ngập sắc đỏ của hồng y nhân. Kẻ nào kẻ nấy cũng khi thế bưng bưng, mắt sáng như đuốc dõi theo từng cử chỉ của nàng.

Thanh âm được rót thêm một phần nội lực cường đại, ngạo nghễ vang vọng tới từng góc ngách của nơi thâm sơn cùng cốc: "Thân là các chủ, vậy mà ba năm qua ta không cùng các người đồng cam cộng khổ lấy một ngày. Nay ta trở về cũng không còn mặt mũi nào để mà tiếp quản Hồng Vân sơn. Nơi này ngược lại, chính là lãnh địa của hồng y nhân. Chúng ta chính là chủ nhân của ngọn núi này, biến ngọn núi này trở thành nhà. Các chủ Hồng Bảo kiểm các chỉ lấy một chữ Hồng làm hiệu là ta, ngày ta trở lại không phải để làm chủ của các người mà là để cùng các người đứng chung dưới một mái nhà là Hồng Vân sơn này, cùng tiến cùng lui với các người, cùng các người đưa Hồng Vân sơn trở thành thế lực cường đại nhất".

Ngày đó, tiếng rền vang không dứt từ Hồng Vân sơn truyền ra đã gây nên một trận chấn động. Chỉ biết cứ mỗi lần được nhắc đến thì chính là một giai thoại khó quên, kể về ngày đánh dấu sự trở lại của kẻ sau này sẽ nắm trong tay thế lực hùng mạnh nhất Đại Minh.

Bạn đang đọc truyện *Vì Sư Tôi Đón Người, Vì Sư Sự Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 45: Một lần nữa, đánh bạc

Trời đêm không một gợn mây, ánh trăng lười liềm vạch một đường trên nền trời đen, cô quạnh một mảnh treo trên đầu. Cả phủ đệ nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ nhưng tuyệt nhiên không thấp lấy một ngọn đèn, thủ vệ canh gác cũng không thấy bóng dáng một người.

Thần ảnh nam nhân lười nhác ngả người dưới mái hiên, không biết là đang ngắm trăng hay đang nghĩ ngợi chuyện gì. Một bóng đen đã quỳ gối ở đó hồi lâu nhưng cũng không dám lên tiếng, vị chủ tử này lúc nóng lúc lạnh, ai biết được kẻ cả gan làm phiền hắn sẽ có kết cục gì.

Bóng đêm cứ như vậy, yên lặng bao trùm. Qua một hồi lâu, nam tử mắt cũng chẳng buồn liếc nhìn, chỉ bình thản hỏi: "Có chuyện gì?".

Bóng đen kia như nhận được đặc ân, lập tức ôm quyền bẩm báo lại tình hình những ngày qua đám người tập kích vào Tú Lệ phùng đã thất bại. Tuy bọn họ chỉ đứng một bên mà nhìn chứ không hề có tổn thất gì nhưng kế hoạch này nói cho cùng thì cũng là bọn họ đứng sau giật dây. Bây giờ sự việc biến chuyển khác xa so với tính toán, mấu chốt lại nằm ở thiếu niên bị mất kia, thần thần bí bí ra tay đỡ cho Tú Lệ phùng một kiếp nạn. Vì vậy theo lý thì không thể không tới bẩm báo.

Yến Bạch vẫn yên lặng, mắt lơ đãng nhìn ra bên ngoài, không hiểu có nghe lọt tai những lời thù hạ vừa bẩm báo hay không.

Lát sau, bất chợt vang lên tiếng thờ dài, gương mặt được ánh trăng chiếu sáng, từng đường nét như tượng tạc, mắt phượng ánh lên trong đêm, sống mũi cao thẳng, khóe môi cười như có như không toát lên một vẻ mỹ hoặc không thể cưỡng lại.

Nhân thần không có lấy một chút hơi ám nhìn thẳng người đang quỳ bên cạnh, thanh âm hạ thấp như được truyền đến từ âm ti địa phủ: "Chẳng phải ta nói mấy chuyện vặt vãnh này thì đúng tới phiên ta hay sao? Các người hình như không biết nghe lời?".

Tên thuộc hạ bị thanh âm này dọa sợ tới mức run lấy bẩy, quỳ rạp xuống đất, không dám hé răng lấy nửa lời. Yến Bạch coi như không thấy, trực tiếp nhắm mắt dưỡng thần. Qua một lúc lâu vẫn cảm nhận được tên kia còn đang quỳ dưới đất, hần nhủ mấy phen ra một câu: "Đừng ở đây làm bẩn nơi này. Cút!".

Người vừa rời đi, khắp nơi trong phủ đệ lại càng trở nên yên ắng như không có người ở. Yến Bạch vẫn duy trì dáng vẻ lười nhác như lúc ban đầu, không hề cảm nhận được trong một góc khuất, từ lâu đã xuất hiện thêm một người.

Kẻ đến không ai khác chính là Từ Chiêu. Phủ đệ này trước đây là nơi Yến Bạch để nàng tới ở tạm một thời gian khi mới xuất cung, cảnh vật vẫn không có gì thay đổi so với nhiều năm trước. Hơn nữa hẳn cũng không thêm cho người canh gác nên với thân thù của nàng thì cũng như tiến vào chốn không người.

Trước đây võ công của hắn đã sâu xa khó lường, qua nhiều năm như vậy cũng không thể nói trước được điều gì. Đêm nay thực chất không chú ý tới gặp mà chỉ muốn nhìn qua một chút nên Từ Chiêu đã rất cẩn thận để không kinh động tới người nằm nghỉ dưới hiên kia. Vừa vặn nghe được thuộc hạ của hắn bẩm báo mọi chuyện nhưng Yến Bạch chẳng những không mảy may để tâm tới mà còn tỏ ra giận dữ. Cộng với tin tức mà Tiểu Nhan thu được thì quả thực hắn đã bỏ mặc thể lực của mình tự sinh tự diệt. Chuyện mà nàng đang canh cánh trong lòng mấy ngày nay trong nháy mắt đã được gỡ bỏ.

Nàng vốn lo rằng đây dù gì cũng là người của Yến Bạch, nếu có lỡ may phải đối đầu thì sẽ có chút khó xử. Nhưng nhìn tới biểu hiện của hắn lúc này, dù hiểu chuyện xảy ra căn bản cũng không phải do hắn đích thân làm chủ. Đã vậy nàng không cần quá nể mặt nữa, sau này nếu có chuyện gì cũng không cần phải nương tay rồi.

Trước khi rời đi, Từ Chiêu vẫn còn quay đầu lại nhìn thân ảnh nam nhân đang nằm dài một chỗ. Hắn so với trước kia tuy bộ dạng vẫn yêu nghiệt dụ người nhưng lại kém đi vài phần hào sảng khí khái, thêm vào mấy phần tùy ý, bất cần. Hiện giờ vẫn chưa phải lúc nàng có thể ra mặt, xem ra phải để hắn chờ thêm một thời gian nữa. Nhìn Yến Bạch của hôm nay, trong lòng Từ Chiêu không khỏi cảm thán: "Nhìn người như vậy, ta thật không biết nên vui hay nên buồn nữa". Để lại một tiếng thờ dài tan theo gió, thân ảnh quý dị vừa động, trong nháy mắt đã mất dạng vào màn đêm nơi Kinh thành phồn hoa náo nhiệt.

Từ Chiêu trở lại tiểu viện trong ngõ nhỏ, khác với trước kia tiêu điều vắng vẻ, nơi này đã được người của Hồng Vân son tu sửa lại. Còn có thêm nhiều người chuyển đến trong ngõ sống san sát nhau. Nhìn qua thì cũng chỉ như bách tính bình thường, buôn bán mấy thứ đơn giản sống qua ngày nhưng thực chất toàn bộ đều là thủ hạ từ Hồng Vân son.

Vừa bước vào sân viện đã thấy Tiểu Nhan chờ sẵn, nàng có chút ngạc nhiên hỏi: "Giờ này là thời điểm thanh lâu trở nên náo nhiệt nhất, tỷ lại có thời gian chạy tới đây sao?"

"Chẳng lẽ không có ta Tú Lệ phường sẽ loạn sao?", Tiểu Nhan liếc mắt nhìn người vừa bước vào sân một cái, vừa nói vừa đưa tay đóng cửa giúp nàng.

Hai người thong thả đi thẳng vào sường phòng của Từ Chiêu. Tiểu Nhan lần đầu nhìn thấy cách bài trí kỳ lạ trong phòng, lại thấy Từ Chiêu bỏ giày bên ngoài, trực tiếp đi chân không vào trong thì không khỏi sửng sốt, chân chữ đứng ngoài cửa không bước vào.

Thấy người kia vẫn còn đứng ở cửa, Từ Chiêu hơi ngoái đầu lại: "Tỷ thấy có chút bất tiện phải không? Thật ngại quá, trước đây muội như vậy đã quen rồi, chúng ta ra khách sảnh sẽ tiện hơn".

Lại nói, nữ nhân cổ đại kiêng kỵ nhất là để lộ bàn chân cho người khác nhìn thấy nên thời thời khắc khắc đều phải bó kín bằng vải. Từ Chiêu đương nhiên thấy không thoải mái nên ngay từ nhỏ đã không thích bó chân. Chỉ có điều lúc đó nàng không dám trắng trợn để lộ ra nên khi nhìn thấy một màn trước mắt này thật sự khiến người ta phải giật mình.

Nghe Từ Chiêu nói, Tiểu Nhan nhanh chóng xua tay, cũng làm theo Từ Chiêu, bỏ giày ra nhưng vẫn giữ nguyên lớp vải bó chân rồi mới tiến vào: "Muội lại có thể nói mấy lời khách sáo như vậy sao? Giữa chúng ta còn có gì bất tiện chứ".

Từ Chiêu thả người xuống gối tựa trên sán, ánh mắt khép hờ, dáng vẻ thập phần tùy ý khiến cho Tiểu Nhan không khỏi nhíu mày: "Muội đây là cái bộ dạng gì?"

Người đang nằm trên gối lười biếng nhếch môi: "Bộ dạng gì chứ, muội trước nay vẫn vậy mà. Chỉ có tỷ lâu ngày không gặp nên mới quên mất thôi".

"Chẳng lẽ lúc muội sống cùng sư phụ cũng là như vậy sao?"

"Phải a, gian phòng này chính là được làm theo gian phòng ở Vụ Ân cốc. Muội quen như vậy rồi, thật sự rất thoải mái".

"Sao lại có thể? Sư phụ muội dù gì cũng làm nam nhân, muội tùy ý như vậy chính là không hợp quy củ?". Tiểu Nhan vừa nói, mắt vẫn chăm chăm nhìn xuống bàn chân của Từ Chiêu không rời.

Từ Chiêu hơi ngẩn ra, sau đó lại xua tay nói: "Dữ Ngọc không phải loại người để tâm đến tiểu tiết. Trong những người quái dị thì hắn chính là quái dị nhất. Tỷ không cần lo lắng".

Tiểu Nhan không cho là phải, cứ như vậy ngồi một chỗ giáo huấn Từ Chiêu. Miệng vẫn còn đang thao thao bất tuyệt thì chợt phát giác ra người nào đó đã ngủ gục từ lúc nào. Nàng chỉ có thể lén đầu, lấy chân đạp cho Từ Chiêu. Ngắm nhìn người đang ngủ say, hàng mi dài phủ xuống, giờ khắc này không còn đôi mắt tuyệt diệu nhưng chứa đầy ưu tư mà thay vào đó là gương mặt an ổn, thanh tĩnh, không vương chút mệt mỏi.

Lúc này Tiểu Nhan ngẩng đầu nhìn lại gian phòng một lần nữa, thật sự cũng có chút cảm giác thoải mái. Khóe miệng đột nhiên thốt lên trong vô thức: "Có muội ở gần thế này ta mới dám tin muội đã thật sự trở về".

Nàng lặng lẽ rời đi, không muốn kinh động tới người đang ngủ. Nhưng vừa ra tới sân viện lại cảm nhận được cổ khí tức kì lạ như thể có người đang nhìn chăm chăm về phía này. Tiểu Nhan lập tức quay đầu lại nhìn thì thấy một bóng người đang ngồi vắt vẻo trên cây, tròn mắt như theo ánh trăng phản chiếu ra như ánh sáng sắc lạnh khiến nàng không khỏi rùng mình. Ban đầu còn thật sự tưởng bản thân đã gặp quỷ, thanh âm như rít qua kẽ răng: "Người điên sao? Đêm hôm không ngủ còn ra ngoài dọa người?".

Hồng Lang ngồi vững trên cây, mắt vẫn chiếu trên người Tiểu Nhan nhưng lại yên lặng không nói tiếng nào. Cảm thấy có điểm kỳ quái, Tiểu Nhan không rời đi ngay mà vẫn muốn nán lại.

Qua một hồi, người ngồi trên cây kia mới nhẹ giọng lên tiếng: "Tỷ tỷ lúc ngủ rất dễ mơ thấy ác mộng".

Lời vừa nói ra lưng lờ không đầu không cuối nhưng Tiểu Nhan lại hoàn toàn hiểu rõ, ánh mắt vô thức hướng vào trong phòng.

"Ta chỉ mới đi theo tỷ tỷ kể từ ngày ở Mục gia, trước đó chẳng hề biết các người tình nghĩa nông sâu thế nào. Nhưng từ lúc tỷ tỷ lên được Hồng Vân son thì hình như buổi đêm ngủ cũng đã an ổn hơn một chút. Dù hiểu các người cũng có chút phân lượng trong lòng tỷ ấy".

"Điều đó chúng ta đều hiểu". Lời từ miệng Tiểu Nhan đáp lại mang theo mấy phần dè chừng, trong mắt đã sớm hằn lên tia bất mãn. Tiểu tử này đột nhiên xuất hiện, còn mở miệng nói bóng nói gió, chẳng lẽ là tới cảnh cáo bọn họ chớ làm điều gì không phải với Từ Chiêu sao? Cuồng ngôn, bọn họ đã ở bên Từ Chiêu từ lâu, cùng trải qua không biết bao nhiêu chuyện, vậy mà tên tiểu tử này mới lưu lạc bên ngoài cùng nàng có ba năm. Lấy tư cách gì nói những lời này.

Vốn dĩ có chút nể mặt Hồng Lang vì nàng là người bên cạnh Từ Chiêu nhưng lúc này Tiểu Nhan thật sự không muốn nể nại thêm nữa, đang định lên tiếng thì cùng lúc thanh âm của Hồng Lang lại vang lên.

"Nếu hiểu thì tốt nhất nên tự mình cẩn thận một chút. Các người mà có mệnh hệ gì thì bên cạnh tỷ tỷ quả thật sẽ không còn ai nữa". Thoáng dừng lại một chút, Hồng Lang lại hỏi: "Các người thật sự hiểu chứ?"

Nghe được lời này, cảm giác tức giận cùng ảm ức trong lòng Tiểu Nhan vừa mới nảy đã lập tức tan biến. Nàng sững sờ nhìn thân ảnh nhỏ bé vẫn ngồi trên cây, khỏe mẽ không ngừng run lên, bàn tay nắm chặt để lộ ra từng khớp xương trắng.

Nàng đã không hề nghĩ qua chuyện này, trong lòng vẫn luôn tràn ngập vui sướng khi gặp lại Từ Chiêu mà lại quên mất lý do vì sao nàng phải lưu lạc ba năm bên ngoài, quên mất một đêm huyết tẩy Mục gia. Dù nói Từ Chiêu khác người nhưng có đứa trẻ nào tận mắt chứng kiến phụ mẫu mình bị sát hại lại không để lại ảm ảnh trong lòng chứ?

Cảnh vật tĩnh lặng nay lại như bị đóng băng, gió đêm thổi qua thân ảnh người vẫn đứng bất động trong sân. Hồng Lang đã rời đi từ lúc nào, chỉ còn một mình Tiểu Nhan vẫn thất thần ở đó. Đáy lòng trào lên một trận tê lương, cuối cùng mới nặng nhọc lê bước quay trở lại trong phòng, nhẹ nhàng nằm xuống bên cạnh Từ Chiêu từ đầu tới cuối vẫn còn đang chìm sâu trong giấc ngủ. Không biết có phải cảm nhận được điều gì hay không mà hàng lông mày đang nhíu chặt lại từ từ dần ra.

Từ khi sống trong Vụ Ân cốc, Từ Chiêu không còn biết thế nào là ngủ nướng, vậy nên từ sáng sớm nàng đã tỉnh. Vừa mở mắt đã giật mình phát hiện Tiểu Nhan nằm ngay bên cạnh, vừa đứng dậy nửa mặt vừa không ngừng lầm bầm: "Kì quái, chẳng lẽ hôm qua ta ngủ như chết? Có người bên cạnh còn không biết. Lỡ chẳng may không phải Nhan tỷ mà là thích khách thì phải làm sao? Không được, từ nay không ngủ đi".

Hồng Lang đem nước tới cho nàng rửa mặt, nghe được những lời này thì không khỏi tức tới trợn mắt: "Làm gì có người nào suy nghĩ như tỷ. Tỷ đúng là điên rồi".

"Nha đầu, mới sáng sớm đừng tức giận. Ta đã bảo muội thả lỏng cơ mặt ra một chút. Đầu thế lúc nào cũng cau có như vậy". Vừa nói nàng vừa vươn tay lấy khăn rửa mặt luôn cho cả Hồng Lang, khiến cho kẻ còn đang phụng phịu kia thoáng đỏ mặt, ngoan ngoãn đứng yên cho nàng giặt xéo.

Cả tiểu viện vốn chỉ có hai người mà hôm nay lại có thêm Tiểu Nhan. Điều này khiến cho tâm tình của Từ Chiêu hết sức phấn chấn. Dù sao nàng cũng dậy sớm nên tranh thủ xuống bếp nấu vài món thanh đạm cho bữa sáng.

Một bàn ba người ăn uống thập phần vui vẻ. Đột nhiên trong đầu Từ Chiêu lóe lên một ý, nàng hướng Tiểu Nhan hỏi: "Nhan tỷ, chẳng phải người của Yến Bạch vẫn chưa có động tĩnh gì sao?".

"Phải, mấy ngày qua đều không có chút tin tức gì. Bởi vậy nên chúng ta cũng đành phải ngồi yên chờ thời cơ, không thể tùy tiện được".

"Bọn chúng không động, vậy thì để chúng ta động trước đi".

Trong lúc Tiểu Nhan còn ngẩn ra, chưa hiểu rõ ý tứ của Từ Chiêu thì lại thấy nàng vui vẻ vỗ tay, tươi cười nói: "Tối nay ba chúng ta đi đánh bạc. Thấy thế nào?".

Hồng Lang đương nhiên là hưởng ứng, hai mắt lóe sáng, buông luôn bát cơm trong tay xuống, đứng dậy bắt đầu lục lọi tìm ngân phiếu, bộ dạng hết sức khẩn trương. Khỏe miệng Tiểu Nhan khẽ giật, xem ra dù nàng có không đồng ý thì hai người này cũng đã tự quyết định rồi.

Tối tối, khắp nơi càng thêm náo nhiệt, đèn lồng treo cao đủ sắc đủ màu, đâu đâu cũng vang lên tiếng nói tiếng cười nô nức. Kinh thành thật không hổ là nơi phồn hoa bậc nhất.

Trước cửa một sòng bạc lớn, đèn hoa rực rỡ hút mắt người. Hai người được coi là nam nhân đồng dạng một thân trường bào đơn giản, trong đó một người nhìn qua thần thần bí bí, gương mặt được che đầy dưới lớp vải đen tuyền vẫn ẩn hiện vài đường nét tuấn tú hơn người. Người còn lại sắc mặt có chút khó coi nhưng đáy mắt không giấu nổi hiếu kỳ mà đảo tới đảo lui.

Nhưng khi nhìn tới nữ nhân đi cùng bọn họ, chỉ cần người có chút hiểu biết thì không khỏi giật mình hút một ngụm khí. Một thân váy lụa mỏng dài đỏ rực, tóc mây được vấn cao tít tắp, gắn lên trăm vàng khảm ngọc lưu ly, từng bước đi uyển chuyển như múa. Mắt hoa đào thanh lệ khẽ cụp xuống, vài lụa đỏ thùy chung vẫn che đi gương mặt nàng, khiến cho người ngoài không thể nhìn ra nổi thần sắc gì.

Trong sòng bạc vốn ảm ỉ thoáng ngưng lại, ngay sau đó là những lời bàn tán rì rầm cứ nối nhau mà đến.

"Nữ nhân kia,... có lẽ nào".

"Chẳng phải là phường chủ Tú Lệ phường hay sao?".

"Cái gì? Thật sự là người được gọi là Tú nương đó?".

"Không phải là chưa từng xuất hiện sao? Làm sao có thể nhận biết được?".

"Nhân vật như vậy xuất hiện ở đây là có chuyện gì?".

"Hình như đi cùng hai nam nhân, không biết là có quan hệ gì?"...

Bỏ ngoài tai những lời bàn tán, thân ảnh ba người vẫn từng bước tiến vào giữa sòng bạc.

Từ Chiêu chủ ý tới nơi này không phải là để đánh bạc sao? Chuyện đơn giản như vậy, cũng không cần người ngoài hiếu kỳ tới vậy chứ.

Nhan nhật quét mắt nhìn một lượt đại sảnh rộng lớn, nơi này so với trước đây lại trang hoàng rực rỡ thêm mấy phần. Xem ra làm ăn cũng không tệ.

Ánh mắt vô thức hướng lên hành lang phía trên cao, vị trí đó trước đây là nơi Yến Bạch thường trà, hạ mắt nhìn xuống đám con bạc bên dưới. Nhưng lần này nhìn lên lại không thấy bóng dáng người quen thuộc, thay vào đó là một người khác. Kẻ này đối với Từ Chiêu cũng không mấy xa lạ, chính là Trầm Viễn.

Quần sự sòng bạc trước đây hẳn đứng trước mặt Yến Bạch là mặt đã xám như tro, vậy mà thời khắc này lại yên vị ở đó, bày ra bộ dáng cao cao tại thượng. Nghĩ rằng có thể một tay che trời? Nếu hẳn ta không động tới Tú Lệ phường, hẳn là có thể đứng ở đó lâu thêm một chút. Đáng tiếc!

Từ Chiêu thẳng bước tới trước một bàn cược lớn nhỏ, hướng Tiểu Nhan cười nói: "Tỷ tỷ có nhớ trước đây chúng ta từng chơi trò này rất vui không?".

"Có muốn cũng không quên được. Không biết đêm nay muội có thể cho chúng ta thu về bao nhiêu của cải, cắt thêm được mấy mảnh điền trang nữa".

Tiếng cười của Từ Chiêu phát ra hòa lẫn cũng từng trận huyên náo trong sòng bạc, nhiều kẻ từ đầu tới cuối không khỏi hiếu kỳ, vẫn hướng mắt nhìn về phía này xem náo nhiệt.

Nhưng càng nhìn quả thật càng không thể rời mắt. Mới nửa canh giờ vừa trôi qua, bàn tay nhỏ của Hồng Lang không biết là đã vơ vét được bao nhiêu bạc, ngân phiếu từng tờ từng tờ thu vào trong tay áo, hai bên má đã phồng hồng, thờ không ra hơi.

Toàn bộ khách nhân đang đánh bạc gần đó không khỏi khiếp sợ. Người này không phải vận khí tốt mà phải nói là cực tốt. Qua vài ván cược mà đã thắng được của sòng bạc những

tám mươi ngàn lượng bạc. Người giàu nghe tới con số này không khỏi nuốt khan vài tiếng, người nghèo nghe được thì chỉ còn nước vã cả mồ hôi lạnh, tay chân bủn rủn đứng không vững.

Còn chưa đạt được mục đích, Từ Chiêu đương nhiên sẽ thắng tay cuộc tiếp. Nhưng Trầm Viễn quả thật không dễ dàng đợi lâu. Nháy mắt đã bước tới phía sau, chất giọng khàn khàn đầy tà ý vang lên: "Liệu một trò các cuộc nhỏ này có đủ thỏa mãn công tử?"

Khóe miệng Từ Chiêu câu lên một đường cong nhỏ, sóng mắt lưu chuyển, xoay người nhìn Trầm Viễn: "Nếu không thỏa thì ngươi tính sao?"

"Chuyện đó thì không khó, không khó,... Trầm mỗ sẽ đích thân bồi công tử. Mời ba vị lên lầu, trên đó đã bày sẵn trò vui chờ các vị".

"Trò vui sao? Ta cũng thật mong chờ". Lời vừa dứt người cũng đã khoan thai bước lên trên lầu. Trầm Viễn cũng không biểu lộ ra quá nhiều cảm xúc, nhanh chân muốn bước ngay sát phía sau nhưng lại bị Hồng Lang chen lên trước một bước.

Gương mặt hung dữ, không chút do dự quét từ đầu tới chân hần một lượt, ánh mắt mang theo ý cảnh cáo rồi cũng bước nhanh lên lầu.

Cả ba người được dẫn vào một gian phòng phía cuối hành lang. Vừa bước vào trong, đập ngay vào mắt Từ Chiêu là một chiếu bạc lớn, ở giữa hình như là chỗ ngồi của nhà cái. Hai bên xếp hai bàn cược, có các ô nhỏ để đặt cược.

Nhìn thấy cách bố trí như vậy khiến nàng cũng cảm thấy hiếu kỳ tự nhiên: "Tên Trầm Viễn này so với trước đây quả thật thâm trầm hơn rất nhiều. Không biết hần muốn chơi trò gì đây?"

Trầm Viễn cũng nhanh chóng xuất hiện, hần vừa bước vào thì cửa phòng cũng lập tức được đóng chặt. Thanh âm huyền não từ dưới lầu cũng nhỏ đi đôi chút nhưng không nghe cũng đủ biết bọn họ đang ồn ào chuyện gì.

Thấy một màn khi nãy, nếu không phải là hiếu kỳ chuyện gì sẽ diễn ra trên lầu thì cũng là cảm thông cho ba người Từ Chiêu, lần này sẽ lãnh ít dữ nhiều. Nào có ai thu được một món tiền lớn của sông bạc mà vẫn yên ổn bước ra ngoài chứ. Đó là còn chưa kể số tiền kia không chỉ lớn mà còn rất lớn.

Nhưng người cười sau cùng là ai còn chưa biết được.

Trầm Viễn không nhanh không chậm đã đứng ngay bên cạnh Từ Chiêu, thần sắc vẫn tươi cười nói: "Công tử, trò vui đã bày ngay trước mắt".

"Nói ta nghe xem".

"Là như vậy, chiếu bạc này một lần chỉ cho phép hai người cùng chơi, cả hai bên cùng đưa ra số tiền cược. Hà quan sẽ lắc chín thanh tiểu kiếm, dựa vào vị trí thanh kiếm cắm vào ô nào để phân định thắng thua. Nhưng công tử có biết trò chơi này hay ở chỗ nào không?"

"Ta vẫn đang rửa tai lắng nghe".

"Nếu khi rơi xuống mà lưỡi kiếm cắm xuống thì chính là cửa sinh, nếu công tử cược đúng ô đó thì công tử thắng. Nhưng ngược lại, nếu chuỗi kiếm cắm xuống dưới thì chính là cửa tử, dù công tử có cược đúng ô nhưng vẫn là kẻ thua. Công tử có hứng thú chứ?"

*trò này mình lấy ý tưởng từ phim Kakegurui: Học Viện Cá Cược Compulsive Gambler (2017).

"Trò chơi này ta chưa từng chơi qua nhưng xem ra cũng rất thú vị. Đã tới đây mà không thử một lần thì thật uổng phí".

"Vậy ván này công tử muốn cược bao nhiêu?"

"Ngươi nói xem".

Ý cười càng đậm, hần nhấc tay xòe ra tám ngón tay trước mặt Từ Chiêu, ánh mắt lóe lệ quang: "Tám mươi ngàn lượng bạc".

"Ngươi đây là muốn đòi lại số tiền thắng bạc của ta".

"Trầm mỗ không dám. Nhưng tiền cược càng lớn không phải sẽ càng thú vị sao? Công tử đây không phải là không muốn bỏ ra số tiền nho nhỏ đó chứ".

Từ Chiêu sáng khoái bật cười: "Trầm quân sự, miệng lưỡi không tồi. Được, vậy như ý ngươi, chúng ta cược tám mươi ngàn lượng bạc".

"Công tử đã hào phóng như vậy, ta đây cũng theo bồi công tử tám mươi ngàn lượng bạc". Khóe miệng Trầm Viễn không nhịn được nhấc lên một đường cong đầy ẩn ý.

Trong mắt hần, Từ Chiêu chẳng khác nào tên tiểu tử không biết trời cao đất rộng: "Tới cùng người tên Tú nương kia chẳng phải là tới dương oai sao? Muốn đấu với ta? Chính là nằm mơ. Phen này không những ta sẽ khiến cho Tú Lệ phượng thân bại danh liệt mà còn bắt bọn chúng phải gánh theo một khoản nợ không trả nổi, ngoan ngoãn làm con chó dưới chân Trầm Viễn ta".

Bạn đang đọc truyện *Vì Sự Tới Đón Ngươi, Vì Sự Sợ Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Vòn chuột trong sân

Từ Chiêu theo Trầm Viễn ngồi vào chiếu bạc, mặt đối mặt, thần sắc vẫn thập phần thần nhiên. Hà quan ở chính giữa, thấy hai người đã ngồi vào vị trí mới rút từ trong tay áo ra chín thanh tiểu kiếm, mỗi thanh chỉ nhỏ bằng hai ngón tay chấp lại. Hần mở miệng nói lại cách chơi cho Từ Chiêu nghe.

Trước mặt mỗi người là một bàn đặt cược riêng, trên bàn tổng cộng có bốn mươi ô được đánh số theo thứ tự. Mỗi lần chơi, hà quan sẽ lắc đồng loạt chín thanh kiếm trong một cái lọ rồi đập xuống đĩa tròn bằng gỗ. Trên đĩa này có tổng cộng bốn mươi rãnh nhỏ để thanh kiếm rơi xuống có thể cắm vào.

Sau khi hà quan lắc xong thì chưa vội mở lọ ra mà người chơi sẽ có một thời gian nhất định để đặt cược, mỗi lần chỉ được cược tối đa bốn ô. Đặt cược xong, hà quan mới mở lọ ra, dựa vào vị trí kiếm đâm xuống hay cắm lên mà quyết định thắng thua.

Từ Chiêu đã nắm được cách chơi, đương nhiên là không thấy có vấn đề gì. Tám mươi ngàn lượng bạc được đổi ra thành ngân phiếu đang ở ngay trước mặt, Trầm Viễn thâm thúy nhìn một lượt, rõ ràng có thừa tự tin sẽ thu lại được vào trong túi.

Hai người Tiểu Nhan cùng Hồng Lang nhìn qua chiếu bạc kia cũng không thấy điểm gì bất thường thì cũng yên lặng ngồi ra phía sau lưng Từ Chiêu.

Trầm Viễn cư nhiên là đích thân bồi Từ Chiêu trò cá cược này. Hà quan thấy hần khê gặt đầu ra hiệu thì cũng bắt đầu thả kiếm vào trong lọ, nâng tay lắc mạnh. Những thanh kiếm va chạm vào vách lọ phát ra thanh âm trầm đục, Từ Chiêu nghe vào cũng không thấy có gì là không ổn. Nhìn miệng lọ không hề được đẩy lại mà khi lắc loạn lên như vậy mà lại không có thanh kiếm nào bị rơi ra ngoài, đủ hiểu nhà cái đã luyện tập qua không ít.

Chỉ trong chớp mắt, chiếc lọ trong tay hà quan bất ngờ đập mạnh xuống đĩa gỗ, vang lên một tiếng "Cốp" chói tai. Sau đó, hần xòe tay chỉ về phía trước, ý bảo hai người chơi đã được phép đặt cược.

Từ Chiêu vẫn an vị, nàng muốn xem Trầm Viễn sẽ đặt cược thế nào. Chỉ thấy, hần không nhìn nàng mà nhấc tay đặt liên tiếp bốn ô bất kỳ, mỗi ô đều đặt mười ngàn lượng. Từ Chiêu nhếch môi, cũng theo đó mà làm.

Nàng tùy ý đặt cược vào bốn ô, mỗi ô cũng tương tự như Trầm Viễn, là mười ngàn lượng bạc. Vừa thu tay về thì hà quan lập tức hô lên một tiếng "Khai" rồi nhanh tay mở lọ ra. Lực chú ý của toàn bộ người trong phòng đều rơi trên bàn gỗ nhỏ.

Trong chín thanh kiếm thì chỉ có hai thanh đều cắm xuống khe nhỏ số mười và số ba mươi bảy. Liếc mắt qua hai bàn cược của Từ Chiêu và Trầm Viễn đều không có người nào cược trúng. Cả hai bên cũng không có tổn thất gì.

Hà quan thu kiếm, lệnh cho bọn họ thu lại số tiền cược trên bàn, chuẩn bị bắt đầu một vòng cược mới.

Lần này, lọ gỗ vừa đập xuống, Trầm Viễn không nhanh không chậm mở miệng: "Trò cá cược này chủ yếu đều dựa vào may rủi. Trầm mỗ trước nay rất thích xem quẻ bói toán, sáng nay gieo được một quẻ đại phú đại cát nên cũng có chút tự tin. Chỉ e vận khí của công tử hôm nay cũng không dùng được".

Từ Chiêu chỉ cười, liếc mắt sâu xa nhìn theo bàn tay đang đặt tiền lên bàn cược của Trầm Viễn: "Thật là đại phú đại cát sao? Quả là trùng hợp đi. Ta sống trong một ngõ nhỏ, sáng sớm đi tản bộ, mới ra đến đầu ngõ liền gặp một lão nhân mù. Người này cũng là hàng xóm láng giềng với ta, vừa nghe thấy tiếng bước chân của ta liền nói hôm nay ta có chuyện vui, làm gì cũng thuận lợi, còn khuyên ta nên đi đánh bạc thử vận may. Không biết hôm nay vận khí của ta hay người mới tốt".

Nàng nhìn lên bàn cược trước mặt Trầm Viễn, hần lần này đặt vào bốn ô liên tiếp cạnh nhau, không những thế, mỗi ô còn đặt thẳng hai mươi ngàn lượng. Tổng cộng tám mươi ngàn lượng bạc, hần đã cược toàn bộ.

"Chẳng lẽ sớm như vậy đã muốn kết thúc sao?" – trong đầu Từ Chiêu thầm tính toán. Ngoài mặt, nàng vẫn bình thản nhấc tay, tùy ý đặt cược bốn ô bất kỳ, mỗi ô cũng là hai mươi ngàn lượng bạc. Hà quan nhìn hai người đã cược xong liền hô to một tiếng rồi nhấc lọ gỗ lên. Vừa thấy kết quả, khóe miệng Trầm Viễn không khỏi nhếch lên một đường cong mỉa mai, nháy nháy mắt nói với Từ Chiêu: "Xem ra vận khí của công tử vẫn là thua Trầm mỗ rồi".

Từ Chiêu đảo mắt, nhìn trên đĩa gỗ có tổng cộng ba thanh kiếm cắm được vào khe nhỏ. Hai thanh rơi xuống là cửa sinh, một trong số đó lại trùng hợp đúng với một ô Trầm Viễn vừa cược. Hần thản nhiên thu hai mươi ngàn lượng về tay. Thanh còn lại cư nhiên cắm ngược lên, rõ ràng là cửa tử, lại đúng là ô mà Từ Chiêu đã cược. Cứ như vậy, nàng mất hai mươi ngàn lượng cho Trầm Viễn.

Nhưng dù sao nàng vẫn còn lại sáu mươi ngàn lượng, phần mất đi chỉ là chút ít, điềm nhiên nói: "Đánh bạc chẳng phải có thắng có thua mới vui vẻ sao? Hai mươi ngàn lượng này mất đi lại làm cho bản công tử càng thêm hứng thú, cũng không đáng là gì".

Trầm Viễn ha hả cười, vỗ tay xuống bàn nói lớn: "Công tử quả thật rộng rãi, dám chơi dám chịu. Trầm mỗ đây bái phục. Nguyên ý bồi công tử đến cùng".

"Một lời đã định" – khóe miệng Từ Chiêu cong lên một nụ cười bí hiểm, thu bạc chuẩn bị cho lần cược tiếp theo.

Ở phía sau, Tiểu Nhan thấy ván cược vừa rồi mới qua nháy mắt mà Từ Chiêu đã thua thì trong lòng thoáng bất an. Liếc mắt nhìn qua lại thấy Hồng Lang ngồi nguyên một chỗ dòng tai nghe ngóng, bàn tay vô thức vuốt vuốt ngực. Xem ra là đang tự trấn an bản thân. Tiểu Nhan thiết nghĩ kẻ này tuy nhỏ tuổi mà còn tự biết phải ổn định tâm tình trong lúc này thì âm thầm tán thưởng.

Nhưng nàng nào có ngờ rằng, Hồng Lang vừa thấy Từ Chiêu thua mất hai mươi ngàn lượng bạc thì có chút khản trương, sợ hãi đưa tay ôm lấy số ngân phiếu đang cất trong ngực áo. Trong lòng không ngừng nói ba đạo: "Gi chứ? Mới vậy đã thua. Thua trắng không phải là sẽ tới phiên bạc của ta sao? A, bạc của taaaaaaa...".

Ván cược tiếp theo nhanh chóng bắt đầu, vừa thu tay đặt cược xong, Trầm Viễn liền vui vui về về nói chuyện phiếm, còn sai thuộc hạ bưng nước rót trà cho Từ Chiêu. Nàng nhìn cách hần đặt cược, cư nhiên lại là bốn ô liên tiếp, hơn nữa càng ngày thấy hần nói càng hăng say, hạ nhân bưng nước cứ đi qua đi lại thì trong lòng sinh ra chút kỳ quái. Nhân thân vẫn duy trì thanh tĩnh như mặt hồ, nhấc tay đặt cược vào bốn ô tùy ý như trước.

Lần này lọ gỗ mở ra khiến cho hai người ngồi phía sau Từ Chiêu hít vào một ngụm khí lạnh. Ba kiếm đâm lên mở ra ba cửa tử trùng khớp với ba trong số bốn ô nàng vừa cược. Hồng Lang trợn mắt nhìn năm mươi ngàn lượng bạc cứ thế bay đi, trên trán rịn ra một tầng mồ hôi: "Năm... năm mươi ngàn. Vậy là còn lại bao nhiêu? Mười ngàn?".

Tiểu Nhan thở dài nhắc nhở: "Phải, chính là mười ngàn".

Hồng Lang thấy tình hình không ổn, còn định lên tiếng ngăn cản Từ Chiêu tiếp tục đặt cược. Nào ngờ lại nghe được thanh âm không hồn không giận của nàng: "Được được, năm mươi ngàn lượng này người cứ lấy. Trò vui không phải càng về sau càng kích thích sao? Bản công tử nào đã thua, chúng ta cược tiếp".

Đột nhiên thấy người ngồi trên chiếu bạc kia có điểm hưng phấn đến kỳ lạ, lời vừa định nói ra lại vội nuốt xuống. Hồng Lang suy nghĩ cẩn thận một phen: "Quả thật trò cá cược này có gì đó rất mờ ám. Tên kia từ đầu tới cuối chưa hề chịu một chút tổn thất nào. Không thể có chuyện trùng hợp tới vậy được".

Mới suy nghĩ miên man một hồi, trước mắt đã bày ra một ván cược nữa. Với mười ngàn lượng, Từ Chiêu chỉ đặt cược một ô duy nhất, vừa đặt xong liền nhấc tay nâng chiếc chén không lên. Hạ nhân đứng phía sau hiểu ý, lập tức đi tới rót trà cho nàng. Nhưng nào ngờ, chén chưa kịp đầy, Từ Chiêu lập tức rút tay lại, làm bộ bị trà nóng đổ vào tay, nàng "hử" nhẹ một tiếng. Tên hạ nhân kia hoảng sợ, rồi rớt quý xuống tạ tội.

Chén ngọc rơi xuống, kêu lộp cộp trên mặt sàn. Hồng Lang vừa nghe xong thì hơi ngẩn ra sau đó khóe môi lại thấp thoáng ý cười, đưa mắt nhìn bóng lưng thẳng tắp của Từ Chiêu: "Thì ra là như vậy".

Trầm Viễn nâng mắt, thoáng nhìn qua thần sắc Từ Chiêu lại không thấy nàng có biểu hiện gì thì cũng không nghĩ nhiều. Đám hạ nhân dọn dẹp xong xuôi thì cũng nhanh chóng lui xuống, lực chú ý của mọi người lại trở về chiếu bạc.

Lần này Từ Chiêu lại tiếp tục thua. Vì nàng chỉ cược một ô duy nhất nên đã thua chính là thua trắng. Trầm Viễn không còn khách khí như ban đầu, cất tiếng cười sỗ sàng: "Nhìn xem,

đây thì tính là cái vận khí gì?".

Từ Chiêu một mặt vẫn không tỏ ra mắt mắt, chỉ nhấp một ngụm trà cho nhuận giọng rồi cười nói: "Ồi ôi, cứ cho là bị chó gặm rồi đi. Mới vậy mà đã lộ bản chất, xem ra ta đánh giá người quá cao rồi".

Lời này của Từ Chiêu nói ra chẳng khác nào nói hấn là chó tới gặm vận khí của nàng. Bị nàng nói như vậy, Trầm Viễn thoáng tức giận nhưng cũng đành nhin xuống, lập tức cười xòa lấp liếm, chỉ sợ vừa rồi mừng vội khiến cho tiểu tử này cá giận, không muốn tiếp tục chơi thì coi như là công cốc: "Ta chỉ là đã lâu không có đánh bạc, hôm nay mới thắng được vài ván cược nhỏ thì quá sức vui mừng, vô tình lại thất lễ với công tử. Chỉ bằng chúng ta cược thêm vài ván nữa thử vận khí xem sao. Công tử thấy thế nào?".

"Được, theo ý người đi. Lần này bản công tử vẫn cược tám mươi ngàn lượng bạc. Được chứ?".

"Đương nhiên, công tử muốn sao cũng được".

Lời vừa dứt, Hồng Lang tự móc ra một xấp ngân phiếu, tiến tới đặt bên cạnh Từ Chiêu. Hai người thoáng trao đổi ánh mắt rồi Hồng Lang lại trở về vị trí cũ, không có thêm bất kỳ hành động nào.

Gần một canh giờ trôi qua, lần này Từ Chiêu lại thuận thuận lợi lợi thu bạc về. Trầm Viễn làm bộ vuốt trán tiếc hận, hô hoán đòi chơi thêm một lần nữa, bộ dạng không khác gì con bạc chân chính là mấy.

Từ này tới giờ vòng vo, cược qua cược lại nhưng vẫn chưa thấy Trầm Viễn có thêm bất cứ động tĩnh gì, Tiểu Nhan thăm sốt ruột không thôi, cứ kéo dài như thế này lại không phải chuyện tốt. Đúng lúc này, Trầm Viễn như sực nhớ ra chuyện gì đó, vui vẻ nói với Từ Chiêu: "Ta vừa chợt nghĩ ra một ý. Cứ chơi như vậy một hồi cũng cảm thấy có chút nhàm chán. Chi bằng chúng ta đổi một cách chơi mới".

Từ Chiêu nâng mắt, mày hơi nhíu lại, nghe vài từ "chúng ta" phun ra từ miệng hấn làm nàng cảm thấy có điểm chán ghét. Thanh âm truyền tới cũng vì vậy mà trở nên âm trầm: "Nói nghe một chút".

"Là như vậy, lần này mỗi thanh kiếm cầm xuống, dù mở ra cửa sinh hay tử thì số tiền đặt cược trúng ô đó sẽ được nhân với số trên ô. Có nghĩa là nếu kiếm rơi xuống ô số mười, mở ra cửa sinh, trùng với ô mà công tử cược thì số tiền công tử cược trong ô đó sẽ được nhân với mười. Nếu là cửa tử thì cũng như vậy mà tính".

Tiểu Nhan ở phía sau giật mình: "Nói như vậy, nếu rơi vào ô số bốn mươi thì liền nhân với bốn mươi sao?".

"Chính là như vậy. Vì số tiền lớn nhỏ chưa biết nên chúng ta sẽ chơi thắng một mạch. Tiền cược của đôi bên đều được ghi chép lại. Đến cuối cùng mới tính toán thắng thua".

Nghe vậy, Tiểu Nhan càng cảm thấy bất an, còn định đứng dậy khuyên Từ Chiêu không nên chấp thuận đề nghị này của Trầm Viễn thì bất ngờ bị Hồng Lang ngồi bên cạnh ngăn lại. Nhận ra ánh mắt thấp phẫn nghiêm túc trên gương mặt dữ tợn kia đang bắn về phía mình, Tiểu Nhan khẽ rung mình một cái. Liếc thấy Từ Chiêu vẫn không có biểu hiện gì, nàng liền an vị ngồi xuống, trong lòng thấp thòm không yên.

Còn Từ Chiêu, nàng đương nhiên là đồng ý với Trầm Viễn. Đợi mãi tới lúc này hấn mới bắt đầu hành động, có sao lại không tận dụng cơ hội, xem xem hấn có thể làm được trò trống gì hay không.

Ván cược lại bắt đầu theo đúng ý Trầm Viễn, hấn không khỏi điên cuồng cười trong bụng: "Để ta xem người bình tĩnh được đến bao giờ? Một khi đã bước tới lãnh địa của ta thì người cũng chỉ như con chuột bị vòn trong sán mà thôi".

Vì cách thức chơi bạc đã có thay đổi nên lần này số tiền cược giảm xuống một nửa, mỗi người cược theo bốn mươi ngàn lượng. Trầm Viễn chọn ra một tên thuộc hạ nhìn qua có vẻ là người cẩn thận, bảo hấn ngồi xuống bên cạnh hạ quan làm nhiệm vụ ghi chép.

Ván cược bắt đầu, hai người chơi cùng đặt cược xong, lọ gỗ lập tức được mở ra. Nhìn trên đĩa gỗ chỉ thấy hai thanh kiếm rơi vào ô số hai và ô số mười tám, đều là cửa sinh. Trùng hợp Từ Chiêu lại đều cược trúng hai ô này, mỗi ô nàng cược mười ngàn lượng. Tổng cộng thu về hai trăm ngàn lượng, tên thuộc hạ kia ngồi một bên nhanh tay ghi chép, một chút biếm cảm lúng túng hay khiếp sợ cũng không có.

Nàng chỉ nhàn nhạt cười, nghe mấy lời tăng bốc vô vị của Trầm Viễn. Tới ván cược tiếp theo, hấn lại thắng được bảy mươi ngàn lượng còn nàng không có tổn thất gì. Cứ như vậy, lúc thắng lúc thua, qua tám ván cược căng như dây đàn, tính ra Từ Chiêu đã thua mất một trăm hai mươi ngàn lượng bạc. Lúc này, Hồng Lang ở phía sau đột nhiên mở miệng: "Công tử, kết quả mấy ván cược này thật khó đoán. Nếu tiếp tục chơi chỉ e chúng ta không đủ ngân phiếu. Hay là đề ta trở về lấy thêm".

Trầm Viễn nghe vậy liền xua tay ngăn cản: "Không cần, không cần. Đợi khi nào chúng ta chơi hết, người trở về lấy cũng không muộn".

Từ Chiêu quay đầu thoáng nhìn Hồng Lang một cái rồi mới nói với Trầm Viễn: "Kệ hấn đi, nếu không được về lấy thêm bạc hấn sẽ không yên tâm. Hấn đi cũng đâu ảnh hưởng đến nhã hứng của chúng ta". Hai từ "chúng ta" này gần như là nàng nghiêng răng mà nói.

Hồng Lang nghe xong cũng không thêm liếc nhìn sắc mặt Trầm Viễn, lập tức đứng lên đi ra ngoài. Cửa vừa khép lại, lực chú ý của Từ Chiêu lại rơi trở về bàn cược: "Nào nào, ta còn đang thua một khoản tiền lớn đây. Phải nhanh chóng gỡ lại một chút trước khi tên tiểu tử kia quay lại, nếu không thì quả thật rất mất mặt a".

Nhận thấy thần sắc Từ Chiêu không có gì là không ổn, như thể người vừa gằn giọng khi nãy hoàn toàn không phải nàng.

"Lẽ nào là ta nghe nhầm" – Trầm Viễn có chút khó hiểu nhưng cũng không tiện nghĩ thêm, tiếp tục cùng Từ Chiêu đặt cược.

Lại qua hai ván cược nữa, Từ Chiêu một lần thắng được tám mươi ngàn lượng, ngay sau đó lại thua mất bảy mươi ngàn lượng. Nàng chống một tay lên cằm, thờ dãi: "Ai, mới gỡ được có mười ngàn lượng, thật chẳng bõ bèn gì. Xem ra vận khí hôm nay thật sự không đủ rồi".

Trầm Viễn thấy nàng nói vậy lại tưởng nàng muốn dừng tại đây, con số một trăm mười ngàn lượng đối với Tú Lệ phùng mà nói hấn không đáng là gì. Nếu chỉ có vậy mà đã thả bọn người Từ Chiêu đi thì kế hoạch của hấn coi như đổ bể.

Hấn đảo mắt, lệnh cho thuộc hạ mang một chút điểm tâm lên đãi khách, sau đó vui vẻ nói: "Chính ta cũng đang thua không ít. Hơn nữa này giờ chơi cũng có thắng có thua, không tin là không gỡ lại được".

Từ Chiêu khẽ cong mắt cười hùa theo hấn, bất giác cảm nhận được động tĩnh rất nhỏ ngay phía dưới chỗ ngồi của mình thì không khỏi kho khan một tiếng, thầm mắng: "Nha đầu chết tiệt, cư nhiên dám ra hiệu ngay dưới mông ta".

Nàng nâng tay nhấp một ngụm trà, hướng mắt ý bảo hạ quan bắt đầu. Ván cược này Từ Chiêu chỉ đặt cược duy nhất một ô số hai mươi, mà lại chỉ đặt có mười ngàn lượng. Trầm Viễn thấy vậy thì không khỏi nghi hoặc: "Công tử đây là ý gì? Sao lại chỉ đặt cược có một ô?".

"Ta cũng không rõ, chỉ là đột nhiên cảm thấy muốn cược vào ô này thôi. Biết đâu vận may đã quay trở lại rồi!". Trầm Viễn nhìn vào khố mắt cong cong ẩn chứa ý cười thập phần thần nhiên của nàng thì cũng không đoán được trong đó chứa tâm tư gì, chỉ chờ cho hà quan mờ lợ gỗ ra.

Nào ngờ, lợ vừa mờ, chỉ thấy duy nhất một thanh kiếm cắm xuống đúng ô số hai mươi, cư nhiên là cửa sinh. Từ Chiêu nghiêng đầu nhìn tên thuộc hạ làm nhiệm vụ ghi chép đang ngăn người kia: "Người tính xem số tiền của bản công tử đang là bao nhiêu?".

Hắn nghe có người gọi thì liền hoàn hồn, cúi đầu đọc lại bản ghi chép trong tay sau đó gấp gấp báo lại: "Bẩm công tử, cộng với hai trăm ngàn lượng công tử vừa thu được thì ngài đang có chín mươi ngàn lượng".

Nghe tới con số này, Từ Chiêu liền lắc đầu: "Chắc chắn, có chín mươi ngàn thôi sao? Cũng không tính là gì, ta lại đang cảm thấy vận khí rất tốt. Chúng ta cược tiếp chứ?". Ánh mắt sắc bén chiếu thẳng lên người Trầm Viễn khiến hắn hơi rùng mình, không kịp nghĩ ngợi gì liền hô một tiếng, ra lệnh cho hạ quan tiếp tục.

Từ Chiêu như cũ, vẫn chỉ cược mười ngàn lượng vào một ô duy nhất, nhưng lần này nàng lại cược ô số lớn nhất là số bốn mươi.

Tiểu Nhan vẫn giữ yên lặng từ đầu tới giờ thấy vậy thì không nhìn được, thanh âm có chút căng thẳng vang lên: "Công tử, nếu người thua thì chính là bốn trăm ngàn lượng bạc".

"Ta biết. Bạc là bạc, cũng chưa phải hoàng kim. Tú nương đừng gấp". Nghe được một tiếng trấn an này, Tiểu Nhan lại không biết nên cười hay nên khóc: "Giữ chứ? Còn muốn hoàng kim nữa sao?".

Mặt khác, Trầm Viễn nhìn tờ ngân phiếu mười ngàn lượng đặt trên ô số bốn mươi khi cô hòng đã sớm khó khốc, lòng tham lập tức dâng lên nuốt chửng lấy hắn, mạnh mẽ nói: "Bốn trăm ngàn lượng. Có bán cả Tú Lệ phường đi cũng không đủ trả cho ta. Công tử nắm chắc phần thắng sao?".

Nàng bật cười thành tiếng: "Người nghĩ Tú Lệ phường rẻ mạt tới vậy sao? Bốn trăm ngàn này chỉ cần tùy tiện búng tay cũng có thể rơi xuống đất cho người nhặt".

Một mảng đặc ý không che dấu nổi trần ra khắp khuôn mặt Trầm Viễn khiến cho Từ Chiêu nhìn qua chỉ thêm phần chán ghét: "Hừ, cả gan tính kể lên đầu ta. Chuẩn bị nhặt xác đi".

Hà quan thấy hai người đã cược xong thì cũng hô lên một tiếng, lạnh lùng nhắc lợ gỗ lên.

Bạn đang đọc truyện *Vì Sư Tới Đón Người, Vì Sư Sợ Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 47: Bạch phiến

Dường như đã biết trước kết quả, hà quan cũng không buồn đảo mắt nhìn vào đĩa gỗ mà chỉ chú ý quan sát sắc mặt Từ Chiêu. Nhưng ngoài dự đoán, chỉ thấy thiếu niên trước mắt vẫn tươi cười. Ngược lại, sắc mặt Trầm Viễn đã xám như tro. Liếc mắt nhìn xuống, lại là lần đầu tiên có cảm giác hai mắt tròn trắng tới nỗi sắp bắn ra ngoài.

Một kiếm thanh mảnh cắm thẳng xuống ô số bốn mươi, không sai một li. Khắp cả gian phòng nháy mắt như rơi vào hầm băng, đến cả việc hít thở cũng khiến người ta run rẩy.

Thấy mọi người xung quanh như chết lặng, không có bất kỳ một động tĩnh gì, Từ Chiêu liền bày ra bộ dáng vui mừng xoa tay: "Nha, biết vậy cược nhiều một chút. Ta lại chỉ cược có mười ngàn lượng, thu về vừa vặn bốn trăm ngàn. Nào nào, nhanh tay lên một chút. Bản công tử muốn cược tiếp, lần này cược một trăm lượng đi".

Nhận thấy sóng mắt Trầm Viễn có chút dao động, nàng vẫn duy trì nụ cười thần nhiên hỏi: "Người sao vậy, không phải là mới mất số tiền nhỏ như vậy đã sợ rồi chứ? Người nên nhớ, là kẻ nào nói nguyện ý bởi bản công tử đến cùng nhà".

Một lời cuối này, thanh âm nàng hạ thấp mang theo ý cảnh cáo. Trầm Viễn không nhìn được, khề nuốt khan. Kết quả trò các cược này, toàn bộ đều do hắn thao túng. Từ Chiêu hoàn toàn không có khả năng có thể biết trước được kiếm sẽ rơi xuống thế nào. Chuyện vừa rồi xảy ra hẳn là do thuộc hạ của hắn muốn trêu đùa với nàng nên mới như vậy. Dù sao phần thắng đến cùng sẽ thuộc về mình, vậy thì hắn còn phải lo sợ gì chứ? Bốn trăm ngàn lượng kia nháy mắt cũng có thể gỡ lại được.

Nghĩ vậy, hắn nhẹ thờ ra một hơi, ra hiệu cho hạ quan tiếp tục. Lần này, lợ gỗ vừa gỡ xuống, không nghĩ Từ Chiêu lại thật sự cược một trăm lượng bạc vào duy nhất ô số bốn mươi.

Trầm Viễn khó tin hỏi: "Công tử có biết nếu thua thì số tiền sẽ là bao nhiêu không?".

"Không phải là bốn trăm vạn lượng sao? Đầu óc ta vẫn còn rất tốt" – nàng vui vẻ đáp lại.

Trong đầu Trầm Viễn lúc này chỉ lóe lên một suy nghĩ duy nhất: "Tiểu tử, là người tự tìm chết".

Nhưng hắn lại không để ý được nụ cười đầy ý vị của Từ Chiêu, nàng thần nhiên nhìn bộ dạng vui sướng của hắn: "Cười đi. Người cố gắng cười nhiều một chút, nếu không lát nữa sẽ không còn cười nổi đâu".

Hà quan hô lớn một tiếng, mờ lợ gỗ ra. Trước sau như một, vẫn là thanh kiếm cắm thẳng xuống ô bốn mươi kia. Tiếng lợ gỗ tuột khỏi tay hắn rơi lộp cộp xuống sàn, lăn tròn một vòng.

Trầm Viễn tròn trắng mắt: "Không... không thể nào".

"Vì sao không thể?".

"Người,... nhất định là người giờ trò. Người không thể thắng được". Hắn ta điên cuồng gào thét, căn bản vẫn không thể tin vào mắt mình.

Từ Chiêu vẫn ngồi nguyên một chỗ, cánh môi héch lên một đường cong cực nhỏ, đáy mắt bắn ra hàn quang lạnh lẽo: "Trầm Viễn, bản công tử hỏi người. Tại sao ta lại không thể thắng?".

Nàng dừng một lúc, thấy Trầm Viễn ngồi bệt xuống, ánh mắt bàng hoàng vẫn dán trên đĩa gỗ nhỏ thì tiếp tục nói: "Hay là để ta nói thay người?".

Hắn ta nghe thấy lời này thì giật mình quát lớn: "Cái gì? Người biết cái gì?".

Ném cho hắn một ánh mắt vô cùng miệt thị, Từ Chiêu cong một tay xuống, không biết là dùng mấy phần khí lực, lập tức phá nát mặt sàn, nhắc lên một mảng lớn, để lộ ra toàn bộ không gian bên dưới.

Hồng Lang từ phía dưới vọt lên, đứng sau lưng Từ Chiêu, tay còn đang vịn vào mấy thanh tiểu kiếm. Gương mặt lại treo lên một nụ cười quý dị như âm binh vừa từ địa ngục ngời lên.

"Ha ha ha, đồ chết tiệt, ngươi nghĩ muốn lừa công tử nhà ta dễ như vậy sao? Tiểu tử tông của ngươi còn đang ở đây, đừng có vọng tưởng".

"Lang nhi, không nên thất lễ với Trầm quân sự như vậy. Hẳn đủ khổ rồi, sau này còn phải sống mà trả nợ cho chúng ta nữa". Từ Chiêu buông lời đùa cợt, mặc cho Trầm Viễn đang giận dữ tới tím tái mặt mày.

Gian phòng này được hán đặc biệt thiết kế tỉ mỉ, nhìn qua thì tưởng chỉ là một gian phòng gỗ đơn giản nhưng bên dưới lại để rỗng làm tầng hầm bí mật. Chiều bạc cũng được sắp xếp rất khéo léo, ở dưới hầm, thông qua ánh sáng từ trên rọi xuống có thể biết được chính xác người ngồi bên trên đặt cược vào ô nào. Trong lúc người chơi đặt cược, hán có thể nhắc đĩa gỗ xuống, điều chỉnh vị trí các thanh kiếm. Cứ như vậy, muốn thắng bao nhiêu bạc mà chẳng được.

Tờ gian lận này Trầm Viễn đã làm qua không biết bao nhiêu lần nhưng tuyệt nhiên chưa bao giờ để lộ ra chút sơ hở nào. Nếu không phải lúc nàng đặt cược thấy hán không ngừng nói chuyện nhằm thu hút sự chú ý, còn để hạ nhân đi qua đi lại gây tiếng động làm nàng phân tâm thì Từ Chiêu cũng không may mắn như vậy.

Thùng rỗng thì nhất định kêu to. Lúc nàng cố tình làm rơi chiếc chén xuống sàn chính là để kiểm tra xem bên dưới có không gian gì hay không. Thanh âm trầm đục mà có độ vang, với thính lực của nàng và Hồng Lang thì chắc chắn sẽ nhận ra điểm bất thường. Vậy nên, nếu có trách, chỉ có thể trách Trầm Viễn đã chọc nhăm người mà thôi.

Nhưng hán lần lộn thương trường đã bao nhiêu năm, dù hôm nay có bị vạch trần thì đương nhiên sẽ dùng vũ lực đàn áp xuống. Thủ hạ từ bốn phía xông vào phòng, động tĩnh lớn như vậy không tránh khỏi thu hút sự chú ý của người chơi ở dưới lầu.

Từ Chiêu thấy sự tình như vậy liền quát một tiếng: "Trầm Viễn, ngươi gian lận bị người ta phát hiện rồi thua bạc. Giờ lại dám cho người vào đây bắt bớ?".

Một lời không lớn không nhỏ nhưng lại vừa vắn ròi vào tai đám đông bên dưới. Ai ai nghe được cũng lập tức hiểu ra chuyện gì đang diễn ra trên lầu, do đó mà nhanh chóng nhấc lên một hồi bàn tán như thủy triều.

Nào ngờ, khi đám người bên dưới còn đang xôn xao thì chỉ nghe thấy thanh âm nữ tử từ cả gian truyền ra: "Người đây là bức người quá đáng. Đừng trách hôm nay Tú nương ta hủy sòng bạc của người".

Lời vừa dứt, một tiếng nổ lớn dữ dội vang lên, toàn bộ gian phòng bị một cỗ kinh lực phá tan, đám thủ hạ của Trầm Viễn cũng theo đó mà bị hất văng ra ngoài. Dải lụa đỏ thắm tung ra, căn quét từ phía, đi tới đâu liền quét nát tường cột, phá hủy từng thứ một.

Đám người bên dưới thấy trên lầu có đánh nhau thì lập tức náo loạn, ôm bạc chạy thoát thân. Từ Chiêu vừa tung một chiêu phá tan gian phòng kia thì nâng tay phui phui vai áo, thông dong đi ra ngoài, trên tay còn cầm theo một tờ giấy. Ba người, một đường thẳng tắp ra cửa, ngồi lên xe ngựa trở về.

Xe vừa lộc cộc lăn bánh, thanh âm như đùa như cợt của Hồng Lang còn không buông tha mà vọng lại: "Tú Lệ phượng ghi sổ nợ bốn ngàn bốn trăm chín mươi vạn lượng bạc. Sòng bạc Yên Kinh trả nợ định kỳ. Không trả,... báo quan".

Trầm Viễn bị đánh cho bầm dập, nằm thoi thóp một chỗ, nghe được mấy lời này thì thân thể khẽ run rẩy, lần đầu tiên có cảm giác sống không bằng chết.

Lúc này tuy đã là nửa đêm nhưng động tĩnh lớn như vậy không khỏi thu hút sự chú ý. Dân chúng xung quanh nhìn sòng bạc trước đó còn hoa hoa lệ lệ, nay đã bị san bằng thì không khỏi sợ hãi. Một nơi tồn tại qua bao nhiêu năm trời nhưng chưa từng bị triều đình động tới, vậy mà lại bị một tên "nhà giàu mới nổi" hủy đi chỉ trong một đêm, thử hỏi có ai là không khiếp sợ.

Tú Lệ phượng cũng chỉ qua một đêm này mà càng thêm nổi tiếng. Quán trà, tửu lâu, khách điểm, không nơi nào là không bàn tán to nhỏ tới cái tên này cùng vị phượng chủ tên Tú nương và một công tử thân bí che mặt. Chỉ vãn vãn vài người mà trong một đêm đã đánh sập cả một sòng bạc lớn. Quả thật khiến người ta phải hiểu lý.

Vài ngày sau, trong nhĩ gian ở nơi cao nhất của Dữ Tự lâu, người nào đó thánh thoi thường trà, nhắm nhĩ một bát chè ngân nhĩ thanh mát, sáng khoái không thôi. Tiểu Nhan ngồi bên cạnh lại không có tâm tình để mà ăn uống như nàng. Bận rộn đọc qua đồng tin tức mà người của Kim gia vừa đưa tới: "Muội xem, lần này chúng ta làm vậy có phải hơi quá tay không?".

"Quá tay?".

"Dù gì cũng là sản nghiệp của Tam hoàng tử. Hủy đi sòng bạc khác nào...".

"Một cái sòng bạc còn con, hủy đi thì xây lại. Cũng không tính là to tát. Người không động ta, ta cũng không rảnh động tới bọn họ. Hơn nữa tỷ xem, làm đến nước này rồi cũng không thấy tên Yên Bạch kia có động tĩnh gì. Căn bản hán đã không thêm đề tâm tới, dù chúng ta có làm gì cũng không còn quan trọng".

Tiểu Nhan vẫn còn cảm thấy khó xử, nhếch môi định nói thêm điều gì nhưng lại bị Từ Chiêu chặn lại: "Còn nữa, chuyện này từ đầu tới cuối đều do Trầm Viễn bày ra. Kẻ này tham lam muốn nuốt chửng Tú Lệ phượng nhưng tâm cơ không đủ sâu. Tuy chưa gây nên tổn thất gì quá lớn nhưng cũng không thể để yên được. Ta làm vậy chính là muốn thiên hạ nhìn vào Trầm Viễn mà làm gương, phải biết rằng Tú Lệ phượng không dễ chọc".

"Được rồi, đều theo ý muội. Vậy muội xem, tiếp theo nên làm thế nào?".

Tiểu Nhan vừa hỏi, khóe môi Từ Chiêu bất giác cong lên, mắt chứa ý cười liếc nhìn tờ giấy nợ trải trên mặt bàn: "Đương nhiên là cứ theo lẽ thường mà làm. Có nợ phải đòi".

Nói xong, nàng lại thần nhiên múc một miếng ngân nhĩ đưa lên miệng nhắm nháp. Tiểu Nhan nhìn biểu hiện vô tư của nàng thì không khỏi mỉm cười: "Muội đó, thật sự rất ham chơi. Mấy ngày hôm nay cả Kinh thành đều bị muội làm cho gà bay chó sủa, náo loạn một hồi".

Từ Chiêu đang ăn liền ngừng phát dậy, không cho là phải: "Cái gì mà gà bay chó sủa, cũng chỉ là tiện tay chơi một chút, đâu có chết ai? Sao có thể nói là muội gây náo loạn được?".

"Hừ, lời này mà cũng nói được"— Tiểu Nhan khẽ gõ lên đầu Từ Chiêu một cái, sau đó rút ra một cuộn giấy nhỏ đưa tới trước mặt Từ Chiêu: "Thuận tiện xem một chút".

Nàng nhận lấy cuộn giấy, vui vẻ mở ra xem. Nhưng vừa đọc qua nội dung bên trong, nét tươi cười trên mặt thoáng ngưng lại. Ánh mắt tràn ra một tầng sương lạnh, khó hiểu nhìn Tiểu Nhan: "Đây là thế nào?".

Tiểu Nhan thấy nàng trở nên nghiêm trọng như vậy thì cũng nhẹ giọng: "Mấy tháng trước khi muội trở về, trong thành xuất hiện một thương nhân buôn trà, xuất thân của hán tuy chưa được kiểm chứng nhưng từ diện mạo cho tới cách sinh hoạt đều có thể khẳng định hán là người ngoại tộc. Hơn nữa loại trà mà hán mang tới quả thật rất lạ, rất đặc sắc, uống vào hết sức thư thái, làm cho người ta quên đi phiền muộn, tạo ra khoái cảm không nói thành lời. Thử qua một lần liền không thể nào quên. Giá của loại trà bán ra quả thật cao tới mức chỉ có kẻ có tiền mới mua nổi. Vương công quý tộc khắp trong thành, không nhà nào là không mua trà của hán. Loại trà này đặc biệt như vậy nên cũng rất nhanh liền được một vài quan lại trong triều đem tiến cung...".

Chuyện còn chưa kịp nói hết, trong mắt Từ Chiêu ánh lên hàn quang lạnh thấu xương, nàng cắt lời Tiểu Nhan: "Loại trà này hiện giờ chỉ mới xuất hiện ở Kinh thành?".

"Đúng vậy".

"Tỷ sai người ra ngoài kiểm loại trà đó về đây. Ta muốn kiểm tra một chút".

"Có chuyện gì sao? Ta chỉ là nhận được tin tức nhưng cũng chưa biết nó có quan trọng không, dù sao cũng là chuyện làm ăn nên mới thuận tiện hỏi muội một chút".

Thấy Từ Chiêu yên lặng không đáp, Tiểu Nhan cũng không nhiều lời, nhanh chóng phân phó thuộc hạ ra ngoài mua trà.

Có điều, loại trà này không hề được bày bán rộng rãi trên đường phố, muốn thu mua cũng tốn không ít thời gian. Mãi cho tới chập tối mới có người đem trà trở về.

Từ Chiêu vừa nhận lấy bọc trà thì lập tức mở ra xem, hết nhìn lại người. Qua một hồi vẫn không có tiến triển, nàng liền đứng dậy, rời khỏi tửu lâu. Trước khi đi chỉ bỏ lại một câu: "Mong là mọi chuyện không như ta phán đoán", khiến cho Tiểu Nhan ngồi một bên chỉ biết im lặng, ngẩn ngơ không hiểu chuyện gì.

Vừa đẩy cửa bước vào sân viện, nàng một đường tiến thẳng vào sương phòng, nhìn thấy người đang thu dọn giấy tờ trên thư án, Từ Chiêu liền tiến lại gần, đưa bọc trà tới trước mặt Hồng Lang: "Ta có người qua nhưng loại trà này đã được pha trộn rất nhiều hương liệu, muội kiểm tra một chút xem có thứ gì đặc biệt không?".

Thấy biểu hiện của Từ Chiêu có chút khẩn trương, hoàn toàn không giống tác phong thường ngày chút nào. Hồng Lang liền nhíu mày, đổ một ít lá trà ra tay, vắn vẽ một lúc rồi mới đưa lên mũi ngửi thử. Hương thơm dễ chịu, nhẹ nhàng đưa vào khoang mũi khiến cho hàng lông mày đang nhíu lại kia lập tức dần ra.

Hồng Lang khoan khoái cảm nhận, vừa hít sâu thêm mấy hồi thì đột nhiên khựng lại, đồng tử co rút. Lập tức lấy một ít lá trà bỏ vào miệng nhai thử.

Nhìn hành động vừa rồi của Hồng Lang, không cần nói Từ Chiêu cũng đã biết được đáp án.

Khi còn ở Vụ Ân cốc, tuy không hẳn là thông thạo nhưng Dữ Ngọc vẫn dày công chỉ dạy cho các nàng cách nhận biết các loại hoa cỏ, thảo mộc để phòng khi rơi vào hiểm cảnh còn có thêm một cơ hội cứu lấy bản thân.

Từ Chiêu vốn không có thiên phú như Hồng Lang nên cùng lắm chỉ có thể miễn cưỡng nhận biết được vài loại, trong đó có một loại hương thảo có đặc tính khiến nàng rất hứng thú, học qua một lần liền để lại ấn tượng.

Loại thảo mộc này tuy được xếp vào hàng hương thảo nhưng hương thơm của nó lại đem lại tác dụng đến không ngờ. Dùng một lượng nhỏ có thể an thần, tĩnh khí, dưỡng cho da dẻ hồng hào, tinh thần sáng khoái. Nhưng nếu dùng nhiều thì sẽ sinh ra ảo giác, khiến con người mê luyến khoái cảm mà không dứt ra được, cũng không khác gì thuốc phiện là mấy. Tuy vậy, loại cỏ này lại rất hiếm gặp, chỉ mọc đại vài cây ở nơi hoang vu, gần như không ai biết tới chứ đừng nói là có người gieo trồng. Trùng hợp là vì lá cỏ có màu trắng như được phủ qua một lớp phấn nên có tên gọi là bạch phiến, điều này trực tiếp gọi lên trong lòng Từ Chiêu một hồi lo lắng, bắt an: "Nhìn tình hình hiện tại ở Kinh thành, chỉ e không sớm thì muộn cũng có người sẽ trở nên nghiện thứ trà kia. Nếu như lan rộng, nhất định sẽ khiến cho triều đại này có biến động lớn, bách tính rơi vào cảnh lầm than".

Nàng bất giác nghĩ đến một viễn cảnh không mong muốn, thân thể theo đó mà khẽ rung động. Hồng Lang cũng phát giác ra loại trà này có vấn đề, lại nhìn biểu tình của Từ Chiêu không tốt, liền mở miệng nói: "Tỷ tỷ, tỷ lấy trà này ở đâu ra vậy? Trong này xác thực là có bạch phiến. Tuy chỉ là một lượng rất nhỏ nhưng nếu có người thường xuyên dùng thì về lâu về dài sẽ sinh nghiện, càng nghiện lại càng ham muốn, sẽ càng phải tăng thêm liều lượng. Thứ này tưởng không hại nhưng thực chất lại rất hại. Nếu bằng hữu của tỷ đem tặng tỷ thì nên khuyên hẳn sớm vứt đi. Nếu không, chính là hại người hại thân a".

"Lang nhi, nếu ta nói là toàn bộ Kinh thành này, từ phủ hộ, quan gia, tới cả người trong cung cũng đang sử dụng thứ này thì thế nào?".

Hồng Lang lập tức lắc đầu: "Không đúng nha, bạch phiến rất khó trồng, cần điều kiện thổ nhưỡng rất đặc biệt. Lấy đâu ra nhiều như vậy? Còn nữa, cỏ này vốn dĩ có mùi thơm đặc trưng, lại nồng đậm, nếu trồng được nhiều khẳng định hương thơm sẽ phát tán rộng rãi, không có chuyện chúng ta không phát giác ra".

Từ Chiêu đánh giá một lời vừa rồi, nhướn mày, sâu xa nhìn nắm trà vẫn còn nằm trong tay Hồng Lang: "Nếu đã muốn trồng thì dù khó cũng không phải là không thể. Gần đây lại chỉ xuất hiện ở Kinh thành mà không phải bất kỳ nơi nào khác, cộng với việc chúng ta không phát hiện ra thì có thể nói nơi trồng cỏ này cách rất xa Kinh thành".

"Lang nhi có chỗ không hiểu, bạch phiến không những khó trồng mà khi thu hoạch cũng phải sơ chế hết sức kỹ công thì mới giữ nguyên được hương thơm cùng tác dụng của nó. Căn bản muốn vận chuyển một số lượng bạch phiến lớn tới Kinh thành từ một nơi xa quả thật tốn rất nhiều thời gian, công sức và tiền bạc. Dù có bán giá cao cũng không thu được nhiều lợi lộc xứng đáng. Có người nào lại thừa của như vậy không? ".

"Ta cũng không biết. Chỉ e người này còn có mục đích khác" – Từ Chiêu lắc đầu, suy nghĩ cũng dần trở nên miễn man.

Hồng Lang thấy sắc mặt nàng không được tốt, lại cúi xuống nhìn nắm trà trong tay, vô tư ngẩng lên, dùng ánh mắt trấn an nhìn Từ Chiêu: "Tỷ không cần nghĩ nhiều, thuyền đến đầu cầu ắt sẽ thẳng. Nhân tiện có một chút bạch phiến, cũng không nên bỏ phí a. Ta xuống bếp hâm một ấm trà, nhất định tinh chỉnh liều lượng cẩn thận. Đảm bảo tỷ uống vào sẽ thấy thoải mái, chỉ có lợi mà không có hại".

Người nào đó còn đang mãi suy nghĩ, nghe được câu này liền đen mặt. Địch thân dùng đôi tay như bạch ngọc bốc một nắm lá trà nhét đầy mồm Hồng Lang rồi đá đít đuổi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Vì Sư Tôi Đón Người, Vì Sư Sợ Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 48: Manh mối

Từ Chiêu ngồi tĩnh lặng trước thư án, đôi lông mày được tô vẽ có chút rậm ngày một nhíu chặt, trong đầu còn đang suy tính về chuyện bạch phiến kia bằng cách nào lại có thể xuất hiện ở Kinh thành thì cùng lúc, cửa phòng cũng bị người từ bên ngoài mở ra.

Làn gió theo đó thổi vào, mang theo một cỗ tươi mát khiến cho nàng hé mắt, đầu óc cũng có chút thanh tỉnh. Liếc thấy trong tay Hồng Lang còn ôm theo một hộp gỗ nhỏ, nàng mở miệng, thanh âm truyền ra lại vương chút mệt mỏi không rõ ràng: "Mới sáng sớm đã không thấy bóng dáng muội, ra ngoài có chuyện gì sao?".

Hồng Lang hí mắt cười: "Còn chuyện gì quan trọng chứ, chẳng phải là nghe lời tỷ, chăm chăm chỉ chỉ đi đòi nợ sao? Tiện thể báo cho Trầm Viễn biết chúng ta muốn thu mua phù đệ kia trừ nợ".

Mí mắt Từ Chiêu bắt giác giật nhẹ: "Mới sáng sớm đã bị muỗi tới đòi nợ, tính không để cho ai đường sống sao? Luru mạnh".

Chuyện này, Từ Chiêu cũng đã suy tính từ trước, nàng lừa Trầm Viễn gánh theo một khoản nợ lớn, sau đó lại để Hồng Lang tới đe dọa hấn, bắt hấn phải bán đi phủ đệ mà trước kia Yến Bạch sắp xếp cho nàng.

Mà Trầm Viễn thì lại không có cái gan bỏ đến chân chủ từ để mà cầu tình nhưng chỉ cần chuyện này đến tai Yến Bạch, mặc dù hấn hiện nay không còn quan tâm đến thế sự nhưng với tính cách của hấn, nhất định sẽ tức giận. Không sớm thì muộn cũng phải có động tĩnh. Đây là nàng cố tình kích động hấn.

Hồng Lang nghe được Từ Chiêu nói như vậy thì hết sức vui vẻ đáp: "Luru mạnh như muỗi đâu có mấy người, tỷ xem chút bạc này nói nhiều không nhiều, nói ít không ít. Không biết tới bao giờ mới thu hết nợ a". Vừa nói, Hồng Lang vừa thật thà đem hết ngân phiếu từ trong hộp gỗ ra, trình lên cho Từ Chiêu xem.

Nàng nâng mắt nhìn số ngân phiếu trên bàn, nhìn một hồi cũng không cảm thấy có tư vị gì, liền phát tay, bảo Hồng Lang tùy ý cất đi là được rồi.

Cảm nhận được tâm trạng của người này không tốt, Hồng Lang đương nhiên biết là vì lý do gì, nàng chạy tới lắc nhẹ cánh tay của Từ Chiêu, miệng cong lên đùa giỡn: "Tỷ tỷ, hôm nay Lang nhi muốn ăn ngon, buổi trưa chúng ta tới Dữ Tụ lâu dùng bữa có được không? Lang nhi hiện tại đã là người giàu rồi, hôm nay sẽ mở hầu bao chiêu đãi tỷ".

Nghe được chất giọng nhỏ nhẹ như mật ngọt rót vào tai, Từ Chiêu cảm thấy không tin tưởng, cứ nghĩ chính mình vừa nghe nhầm. Trùng mắt nhìn người bên cạnh quả thật đang bày ra bộ dáng tiểu cô nương làm nũng, cùng gương mặt rõ ràng quanh năm luôn dữ tợn, nay lại dần ra, nở nụ cười nhìn nàng thì lại có chút rung mình: "Người điên cái gì? Ăn cơm thì ăn cơm, cũng không cần phải dọa người như vậy".

Nhìn Từ Chiêu lười biếng gạt tay mình ra, Hồng Lang khúc khích cười, bắt đầu nghĩ xem trưa nay nên gọi món gì, đằng nào cũng đã lâu không tới Dữ Tụ lâu ăn cơm, nhất định phải thịnh soạn một chút.

Tối trưa, từ lâu lại càng trở nên đông đúc, Hồng Lang trước nay đều ưa náo nhiệt nên nhất quyết kéo Từ Chiêu ngồi vào một bàn ở dưới lầu, không chịu lên nhả gian dùng bữa.

Một bàn đồ ăn rất nhanh được dọn ra, nàng cũng không kiêng kỵ, nhấc đũa khua khoảng từ đĩa này qua đĩa khác, bảo hai Từ Chiêu phải cố gắng né xa nàng một chút. Chậm rãi đẩy một chén nước tới trước mặt Hồng Lang, chỉ sợ tiểu quý này ăn nhanh quá chẳng may bị sặc thì chính là phun hết lên người nàng.

Hai người cứ như vậy dùng bữa, bất chợt động tác gấp thức ăn của Hồng Lang hơi chậm lại, sau đó làm như không có chuyện gì, lại tiếp tục ăn như cũ. Chỉ là thêm vào đó, ánh mắt dần trở nên sắc bén, chủ ý động tĩnh xung quanh. Từ Chiêu cũng cùng lúc cảm giác như có ai đó đang chăm chú nhìn về phía này, nhưng khi cẩn thận xem xét một vòng xung quanh thì lại không phát hiện ra điều gì.

Lúc này, trong một nhả gian ở lầu hai, nam nhân lười biếng đưa chén trà lên nhấp một ngụm nhỏ, ánh mắt như phủ sương vẫn dán lên hai thân ảnh đang dùng bữa dưới lầu. Ánh mắt của hấn đặc biệt dừng trên người thiếu niên mang một vết sẹo dài cắt ngang khuôn mặt, khí chất thanh lãnh tản ra quanh thân, từng nhất cử nhất động đều tạo ra sóng khiến cho hấn nhìn qua liền bị thu hút nhưng lại không thể nói ra là bị thu hút ở điểm gì.

Bên chân là Trầm Viễn đang run rẩy quỹ gối, nhìn qua bộ dạng có điểm chật vật, đủ biết rằng kẻ này mấy ngày qua bị trừng phạt không nhẹ.

Thanh âm nam tử lạnh lẽo từ trên đỉnh đầu hấn vang lên: "Người nói dưới kia là kẻ ra giá muốn mua phủ đệ của ta?".

"Thưa điện hạ, chính là bọn chúng. Thuộc hạ không biết hấn lấy được tin tức từ đâu mà tra ra toàn bộ sản nghiệp của chúng ta sau đó đe dọa nô tài, ép nô tài phải bán phủ đệ cho chúng".

Lời vừa dứt, chỉ nghe thấy một tiếng "Rắc!". Xương bả vai của Trầm Viễn trong một khắc vừa rồi đã bị bóp vụn, chính thức trở thành một phế nhân. Hấn đau đớn thấu trời nhưng vẫn liều mạng cắn chặt răng chịu đựng, hai bên thái dương nổi đầy gân xanh, hốc mắt không nhịn được đỏ rực lên. Mọi thanh âm kêu gào như bị chặn lại ở cuống họng, không dám bật ra.

Yến Bạch đặt chén trà trên tay xuống, cũng không buồn liếc Trầm Viễn lấy một cái, thản nhiên mở miệng: "Người dùng từ sai rồi, sản nghiệp này là của ta, không phải của chúng ta".

Từ Chiêu cùng Hồng Lang vừa dùng bữa xong cũng không muốn nán lại nữa, liền đứng dậy tiến lên gian phòng cao nhất của từ lâu, nơi mà thường ngày nàng vẫn xem xét tin tức, không cho phép bất kỳ khách nhân nào tới gần.

Nhưng vừa mới bước lên đầu hành lang của tầng lầu cao nhất, Từ Chiêu đã thấy trước cửa nhả gian có người đứng ngoài chờ sai bảo, điều đó có nghĩa là đang có người bên trong.

Khóe miệng nàng bắt giác cong lên, ngoài nàng cùng lâu chủ của Dữ Tụ lâu này ra thì còn có ai có thể bước vào căn phòng đó chứ.

Từ Chiêu đứng trước cửa nhả gian, cánh môi treo lên một đường cong rất nhỏ nhưng nhìn thoáng qua ánh mắt trong veo, hiển lộ vài tia sáng cũng đủ thấy tâm tình đã tốt lên rất nhiều.

Nàng đứng chờ cho tiểu nhị gõ cửa bẩm báo thì mới tiến vào nhưng từ trong phòng lại bất ngờ truyền ra một thanh âm nữ tử vô cùng thanh lệ uyển chuyển: "Dữ Ngọc!".

Từ Chiêu lập tức theo phản xạ đưa tay ngăn tiểu nhị lại, không để hấn tiến lên gõ cửa nữa. Nhưng hành động vừa rồi không hiểu sao lại có chút khản trương, Từ Chiêu hơi ngần người rồi quay lại cười, nói nhỏ với tiểu nhị: "Thì ra sự phụ là đang tiếp khách, ta cũng không có việc gì gấp, người cũng không cần bẩm báo nữa". Sau đó, nàng từ tốn quay lưng rồi đi.

Hồng Lang vẫn theo sát phía sau, hướng ánh mắt kỳ quái nhìn vào nhả gian kia nhưng cũng không nói gì. Bóng dáng hai người nhanh chóng biến mất khỏi hành lang.

Mới bước chân ra khỏi từ lâu, một cỗ xe ngựa vừa vận đi tới ngay trước mặt Từ Chiêu. Phu xe từ trên nhảy xuống, đưa mắt nhìn hai người Từ Chiêu, đánh giá một lượt rồi mới cúi đầu, chấp tay nói: "Lâm phiến hai vị công tử, chủ từ ta có lời mời". Nói rồi hấn đưa tay vén rèm xe, làm động tác mời, ý bảo hai người Từ Chiêu lên xe, đi theo hấn.

Nhìn một loạt hành động cùng tác phong của người này, Từ Chiêu đoán đây cũng không phải hạng phu xe tầm thường, nhưng cũng không vì vậy mà tình nguyện lên xe.

Hồng Lang nhìn biến hiện không mấy dễ dàng trên gương mặt nàng thì rất nhanh hiểu ý, tiến lên một bước nói với gã phu xe kia: "Chủ từ nhà người là người phương nào, tìm gấp công tử nhà ta có chuyện gì? Trước không nói lý, công tử nhà ta lại không rảnh, thứ cho không thể phụng bồi. Người chuyên lời tới chủ từ nhà người, biết trước biết sau, công tử ta sẽ đồng ý tới gặp người".

Gã phu xe nghe vậy thì chỉ nhủ mảy, theo như được phân phó, không dám tùy tiện gây khó dễ hai người Từ Chiêu, cứ như vậy để họ rời đi.

Mặc dù bề ngoài, hấn không có chút biểu hiện gì nhưng trong lòng đã sớm tức giận, Tam hoàng tử là người thế nào, há lại để cho mấy tên tiểu tử ra oai. Nghĩ vậy, gã phu xe không nhìn được, thấp giọng lầm bầm: "Rượu mời không uống, muốn uống rượu phạt".

Nào ngờ, lời vừa dứt lại nghe được thanh âm giễu cợt truyền đến: "Muốn mời công tử nhà ta còn khó, huống chi là phạt. Đứng là không biết tự lượng sức".

Tên kia giật mình cả kinh, rõ ràng người đã đi xa, đường phố lại ồn ào như vậy, không có khả năng bọn họ nghe được lời hấn tự mình lầm bầm trong miệng chứ đừng nói là lên tiếng

đáp lại. Ban ngày ban mặt, chẳng lẽ gặp quỷ. Hắn vẫn bán tín bán nghi nhìn theo hướng Từ Chiêu cùng Hồng Lang vừa rời đi mãi cho tới lúc khuất dạng.

Lại qua thêm một ngày, ánh trăng đỏ xuồng tiểu viện mang theo một cỗ mát mẻ, thanh tĩnh. Từ Chiêu ngã người xuồng sập tre, trên bàn đặt sẵn hai chén trà nhỏ, hương trà thoang thoảng lan trong không khí. Một làn gió mon man thổi qua làm từng dải lụa rủ xuồng từ trên cây khê lay động, bao lấy thân ảnh thiếu niên đang nhắm mắt dưỡng thần dưới tán cây kia. Như hư như ảo.

Tiếng bước chân trầm ổn bất chợt vang lên trong đêm, đi đến cuối con ngõ nhỏ thì dừng lại. Nam tử nhấc tay gõ lên ván cửa, thanh âm "cộp cộp" vang lên khiến người nào đó phải nhíu mày. Rốt cuộc người tới lại không phải người mình nghĩ đến.

Hồng Lang từ trong tiểu viện bước ra, thấy bóng dáng Từ Chiêu vẫn yên vị một chỗ trên sập tre, lại cảm nhận khí tức người đang đứng ngoài cửa không có lấy một tia quen thuộc nhưng cũng không nghĩ ngợi nhiều, nâng vưon tay mở cửa ra.

Một thân hoa phục cao quý bức người, dáng người thon dài lại toát lên vẻ tùy ý, diện mục như hồ ly lại có chút mỉ hoặc, khóe miệng cười như có như không, nhìn qua cũng chẳng biết là vui hay buồn. Nhân thân nhân nhật rơi trên người Hồng Lang, không biểu hiện ra chút cảm xúc nào.

Đối chọi lại ánh mắt đỏ của hắn là ánh mắt không mang theo lấy một chút thiện ý vô cùng quen thuộc của Hồng Lang: "Đêm hôm khuya khoắt, vị này tới đây là tìm ai?"

"Tôi tìm công tử nhà ngươi".

Hồng Lang nghiêng đầu ngó tới người đang nằm trong sân kia, vẫn không có chút động tĩnh, sau đó rất nhanh liền đáp lại: "Công tử đã sớm đi nghỉ. Ngươi vẫn là khi khác quay lại đi".

Nói rồi nàng nhanh tay đóng sập cửa vào, nhưng cửa còn chưa kịp khép lại thì đã bị người kia đẩy ngược trở vào. Khí lực của Hồng Lang đương nhiên không thể bị được với nam nhân trưởng thành. Nàng không vì đó mà tức giận nhưng lại không chịu để người kia cứ như vậy mà đi vào nên cũng tung mình lên đánh về phía hắn một chưởng. Nào ngờ người đó tránh được, hơn nữa còn từ tốn mà né sang một bên, Hồng Lang theo đà phi thẳng ra ngoài cửa. Vừa lúc định thân lại, đứng vững trên mặt đất thì từ sau lưng nghe "Sập" một tiếng đóng cửa. Cứ như vậy, người bị đuổi ra ngoài lại chính là nàng.

Hồng Lang tự biết bản thân có đánh cũng không lại, bắt quả người này là ai nàng cũng biết, coi như bỏ qua cho hắn lần này. Sau này gặp lại rồi nghĩ cách tính sổ cũng không muộn.

Hai cánh mũi vì mới vận động một chút mà đã thờ phập phồng dần dần cũng an tĩnh lại, Hồng Lang thẳng lưng, bày ra một tư thái hết sức ngạo nghễ, từng bước rời đi: "Đêm nay bốn đại gia tới Tử Lệ phường chơi, không thêm số đo với ngươi".

Người vừa đi, cả con ngõ lại rơi vào tĩnh lặng, chỉ có tiếng côn trùng kêu, tiếng gió thổi làm cho cây lá rung lên xào xạc.

Yến Bạch quét mắt nhìn một lượt khắp sân viện, toàn bộ lực chú ý lại lập tức rơi trên thân ảnh thoảng ẩn thoảng hiện sau những dải lụa trắng đang tung bay theo gió. Hương trà an thần vẫn thoang thoảng trong không khí càng khiến cho cảnh tượng thập phần an tĩnh, thư thái.

Qua một hồi lâu cũng không thấy người kia có động tĩnh gì, Yến Bạch thân nhiên tiến lại gần, nhấc tay hất tung những dải lụa kia lên, để lộ ra thân ảnh thiếu niên lười biếng, trước sau như một, mi mắt vẫn nhắm nghiền.

Người này trong lúc Hồng Lang cùng Yến Bạch còn đang tranh chấp, cư nhiên lại có thể ngủ, không phải là quá tùy tiện sao.

Lại nói, Từ Chiêu vốn không nghĩ người tới là Yến Bạch, cảm thấy cũng không có việc gì, mà ông trời lại rất chiều lòng người, thổi tới gió mát cho nàng, thành công kéo thần trí của Từ Chiêu chìm dần xuống.

Nhìn rèm mi thiếu niên phủ xuống, tiếng hít thở khe khẽ đều đều, đích thị là đã đi vào giấc mộng đẹp. Yến Bạch lại có chút không xác định, kẻ này thật sự là người hủy đi cả sông bạc của hắn, còn dám tới siết nợ, ép Trầm Viễn phải bán phủ đệ kia đây sao? Thật sự một chút tương đồng cũng không có.

Bất quá, hắn cũng tra ra được, trên giang hồ, cái người còn đang say giấc kia được gọi một tiếng Lãnh công tử, còn có thêm một cái danh phận là nghĩa đệ của Mục Tử Hàm, chỉ cần nhìn qua vết sẹo kia thì không có gì nhầm lẫn. Cũng chính vì mối quan hệ đó mà đêm nay hắn mới cố ý tới đây để xác nhận một chuyện. Nào ngờ, chuyện còn chưa hỏi rõ lại nhìn thấy một màn trước mắt, thật khiến người ta không biết nên khóc hay nên cười.

Nhìn xuồng bàn trà bên cạnh còn rõ ràng để lên hai chiếc chén nhỏ, càng chứng tỏ tên này đã biết đêm nay hắn sẽ đến, vậy mà lại nằm đây ngủ. Rốt cuộc là ý tứ gì?

Nhưng Yến Bạch đã đoán lầm, vốn dĩ người mà Từ Chiêu đợi lại không phải hắn.

Ngắm nghĩ một hồi, Yến Bạch lại càng cảm thấy mông lung khó hiểu. Cuối cùng, hắn quyết định rời đi, xoay người thẳng một đường ra cửa.

Từ Chiêu cứ như vậy đánh một giấc cho tới tận sáng hôm sau, mãi cho tới lúc Hồng Lang từ bên ngoài trở về mới hốt hoảng đánh thức người này dậy: "Đây là chuyện gì? Tỷ ngủ ngoài này cả một đêm, sao lại bất cần như vậy, nhờ chẳng may nhiễm phong hàn thì biết làm thế nào?".

Nàng vừa tỉnh dậy, có chút ngẩn ngơ nhìn biểu hiện khẩn trương của Hồng Lang: "Đêm qua tại sao ta lại ngủ ở đây?" – vừa nói, Từ Chiêu lại vừa hắt hơi thêm mấy cái.

Người nào đó thấy vậy thì không khỏi nhíu mày, rút khăn tay trong ngực áo ra đưa cho Từ Chiêu: "Tỷ còn hỏi ta, chẳng phải đêm qua Tam hoàng tử tới tận cửa tìm tỷ sao?".

"Yến Bạch? Hắn tới tìm ta? Sao ta lại không gặp hắn?". Càng nói, hai mắt Từ Chiêu mở càng lớn, hoàn toàn quên mất chuyện tối qua.

Hồng Lang nghe được lời này thì trên trán không khỏi rơi xuống ba vạch hắc tuyến: "Đừng nói là từ lúc hắn tới, tỷ đã ngủ quên, chuyện gì cũng không biết".

"Ta thật sự không biết nha".

"Vậy rốt cuộc đêm qua tỷ mang trà ra vườn ngồi là đợi ai?".

"Sư phụ tới Kinh thành, xong việc hắn là sẽ ghé qua chỗ này. Ta chính là đợi hắn" – người nào đó thành thành thật thật đáp lời.

"Hừ, sư phụ hắn không có tới. Tỷ đợi một lúc đã lăn ra ngủ, có thấy đã cảm lạnh rồi không? Biết vậy đêm qua ta lưu lại đây, cũng không để tỷ tùy tiện như vậy".

"Không tới thì không tới, ta chỉ bị cảm mạo một chút, uống bát canh nóng là được rồi". Thấy Hồng Lang vì chuyện này mà mặt nặng mày nhẹ, Từ Chiêu rất nhanh đã chuyển chủ đề: "Đêm qua có phải muội lại tới Tử Lệ phường không?".

"Phải, nơi đó đúng như tỷ nói, thu thập thông tin rất nhanh. Ngồi trên bàn tiệc rượu, có mỹ nữ hầu hạ bưng trà rót nước, quả thật muốn biết được tin tức gì cũng đều có thể nghe được".

Thần trí Từ Chiêu trong nháy mắt lập tức thanh tỉnh, đứng dậy trở vào trong tiểu viện: "Được, ta đi rửa mặt, muội mang tin tức vào thư phòng đợi ta".

Hồng Lang đứng trong sân nhìn theo bóng lưng của nàng, trong lòng có chút khó hiểu: "Không hiểu vì sao tỷ tỷ dạo gần đây lại có chút khàn trương? Hành sự đều không quản giờ giấc, cứ hễ nghĩ ra chuyện gì đều lập tức thực hiện, không biết lát nữa lại phát sinh thêm tình huống gì?".

Quả thật đúng như Hồng Lang suy tính, sau khi Từ Chiêu xem qua một loạt tin tức mà nàng đem về thì lập tức đứng dậy thay y phục ra ngoài, thẳng tới Tú Lệ phường.

Người vừa đến nơi thì lập tức tới gặp Tiểu Nhan, sau đó không biết là đóng cửa bàn bạc chuyện gì mà lúc cửa mở ra thì đã qua mất nửa ngày. Chỉ thấy, kể từ hôm đó, toàn bộ Tú Lệ phường từ trên xuống dưới bị đem ra chinh đồn một hồi, tin tức sau khi thu thập lại không như ngày trước, tất cả đều tập trung một chỗ mà được chia ra từng loại, có ghi sổ sách rõ ràng. Toàn bộ đội Bách hoa vốn toàn nữ tử không biết đã được điều đi đâu mà lại không thấy tăm hơi. Hiệu suất làm việc cũng không biết là thế nào lại tăng lên đáng kể, thậm chí đến cả những thông tin mà Dữ Tụ lâu không thu được thì Tú Lệ phường lại chỉ trong một đêm là đã lấy được toàn bộ.

Từ Chiêu ngồi trong thư phòng bận rộn mấy ngày đêm cùng Tiểu Nhan chỉnh lý tin tức, quán xuyến mọi việc, chỉ dẫn qua vài lần Tiểu Nhan đã nắm được rõ ràng, sau đó cứ như vậy mà hành sự.

Mấy tháng trôi qua, Tú Lệ phường từng bước vững vàng ổn định, Từ Chiêu lại buông tay, giao toàn bộ lại cho Tiểu Nhan quản lý.

Cùng lúc này, thông tin về bạch phiến cũng được đội Bách Hoa mang về. Nguyên lai là trước đó nàng điều bọn họ tập trung điều tra chuyện này, cũng là tạo cơ hội cho họ ra ngoài rèn giũa.

Từ Chiêu rất nhanh đọc qua một lượt thì lập tức nhú mày. Tiểu Nhan cũng theo đó mà nhìn qua tin tức vừa được đem đến. Bên trong đại khái có ghi, sau một thời gian theo dõi nhất cử nhất động của tên lái buôn người ngoại tộc kia, cuối cùng cũng có kết quả.

Đội Bách Hoa vốn toàn là nữ nhân, bọn họ để một người tên Thư Ca tiếp cận gã, nữ nhân này đáng người nhỏ nhắn, đôi mắt to tròn sáng long lanh, khóe miệng chúm chím, cười lên lộ ra hai má lúm vò cùng đáng yêu. Nàng lại tinh thông âm luật nên rất được lòng hắn ta, qua một thời gian thì được gã lái buôn đó nạp về làm thiếp. Một khi đã xâm nhập được vào phủ đệ của hắn thì chút tin tức lấy được nhất định cũng đáng giá hơn rất nhiều.

Cũng từ đó mà tra ra, kỳ thực, gã lái buôn kia lại chỉ là cái vô bọc, ngoài việc ra mặt buôn bán trà thì cái gì cũng không biết. Đứng sau lưng kẻ này còn có một người khác.

Cứ định kỳ mỗi tháng một lần, rất nhiều hương liệu lớn nhỏ được chuyển vào trong phủ, Thư Ca lên lút kiểm tra một hồi thì toàn bộ đều là trà đã thành phẩm. Tên lái buôn chỉ có trách nhiệm tiếp nhận và đem số trà đó bán ra ngoài còn toàn bộ sổ sách đều được một tên quản gia trong phủ nắm giữ. Vậy nên nếu muốn điều tra thêm thì nhất định phải điều tra từ chỗ hắn.

Thư Ca tuy trẻ tuổi nhưng vốn xuất thân từ thanh lâu nên rất khôn khéo, chỉ trong thời gian ngắn đã nắm rõ được hành tung của kẻ này. Đến tới lúc hắn có công chuyện cần xuất phủ, nàng một mặt báo cho người của đội Bách Hoa theo dõi sát sao, một mặt để vài tay sai tiến vào phòng của hắn tìm xem có chút manh mối nào không.

Qua mấy lần như vậy, rốt cuộc cũng có một lần thu về được một bức mật thư còn đang đốt dở trong chậu than. Tuy thư đã bị cháy xém một mảng nhưng vẫn còn lưu lại đủ thông tin, chỉ cần xem xét cẩn thận một hồi đều có thể luận ra được.

Trong thư liệt kê ra danh sách những nơi cần chuyển thêm trà tới, trong số đó đa phần là phủ đệ của quan viên, phú thương, còn riêng trong cung lại chỉ chuyển tới duy nhất một nơi. Cái tên này thật khiến cho Từ Chiêu giật mình.

"Liên Trì cung".

Bạn đang đọc truyện *Vì Sư Tới Đón Ngươi*, *Vì Sư Sợ Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Dưới bóng chiều, một mảnh thâm tình

Trong đầu Từ Chiêu loáng thoáng hồi tưởng lại nữ tử được gọi là Liên phi gia, và ngoài có phần nhu nhược, bản tính hay lo trước sợ sau, nhưng cách nói chuyện lại điềm đạm thẳng thắn, không vòng vo xiêm nhỉnh. Còn có một tiểu hoàng tử thông minh lanh lợi, khi ở bên Từ Chiêu lại rất hoạt bát đáng yêu.

Mà nay, nhìn bản danh sách lần này thu được lại có dính dáng tới Liên phi thì không tránh khỏi trầm ngâm một hồi.

Tiểu Nhan nhìn thấy cái tên Liên trì cung không mấy xa lạ kia thì cũng là đồng dạng khó hiểu: "Ta chỉ mới biết trong cung cũng có nơi thu mua loại trà này nhưng không ngờ lại là Liên Trì cung. Hơn nữa, lượng trà mua vào đặc biệt nhiều hơn tất cả các nơi khác. Đây là chuyện gì?".

"Xem ra sắp tới phải dò xét trong hoàng cung, xem xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Liên phi này tuy là người trong cung cấm nhưng cũng không phải loại người không biết an phận, với tính cách của bà ta thì không có lý nào lại thu mua nhiều trà như vậy". Nói tới đây, Từ Chiêu như nghĩ ra điều gì, thoáng nhú mày.

"Sao vậy? Muội phát hiện ra chuyện gì sao?".

Nàng khẽ lắc đầu: "Cũng không phải, muội chỉ là có chút lo lắng. Liên phi này muội thực tình cũng không mấy bận tâm nhưng còn Tiểu Kỳ, hẳn là hoàng tử. Nếu có xảy ra chuyện gì thì cũng là ảnh hưởng tới hắn trước tiên, chuyện này thập phần không tốt. Cho tới giờ hắn cũng mới chỉ là một thiếu niên mà thôi".

Cũng vì một chuyện này mà sắc mặt Từ Chiêu càng lúc càng khó coi. Nhiều năm trước, mối giao hảo giữa nàng và Yến Kỳ đã sớm khăng khít, hẳn lại hồn nhiên, vô tư như vậy, rất dễ bị người ta thao túng. Cung cấm vốn nhiều cạm bẫy khó phòng, qua ba năm, thật sự không biết đã có thay đổi gì.

Tiểu Nhan hiểu được nỗi lo trong lòng Từ Chiêu, bất quá có vài lời trong lòng lại lưỡng lự không biết có nên nói ra hay không.

Nhưng một chút biểu hiện nhỏ này, dù chỉ là thoáng hiện lên trên gương mặt lại không qua mắt được Từ Chiêu. Nàng chỉ đơn giản là nâng chén nhỏ, nhấp một ngụm trà chờ đợi.

Bầu không khí trong phòng thoáng chốc đã trở nên an tĩnh đến kỳ lạ, khiến cho Tiểu Nhan càng thêm ngượng ngùng, mắt tự nhiên.

Cuối cùng nàng hít lấy một hơi, cẩn thận nhìn biểu cảm trên gương mặt Từ Chiêu, từ đầu tới cuối vẫn là một dạng an tĩnh thì liền đánh liều nói một hơi: "Thực ra có chuyện này ta từng nghĩ qua. Hiện tại các thế lực trong triều đình xoay chuyển cần khôn khéo nắm bắt, đến cả Hồng Vân Sơn cũng khó lòng nhúng tay vào, nhưng riêng Bích Mục Lâu qua bao năm vẫn

phụng sự Thái tử điện hạ, căn cơ bền vững. Có thể nói là đã cắm sâu vào gốc rễ triều đình. Vậy mà từ khi muội hỏi kinh lại chưa một lần đề cập tới chuyện sẽ dùng tới bọn họ. Muội vốn là người Mộc gia, thu lại Bích Mộc lâu về tay chẳng phải là rất hợp tình hợp lý sao. Còn chuyện chúng ta muốn điều tra từ trong cung, sau đó cũng rất đơn giản là có thể tra ra được. Đầu cần mất nhiều công sức".

Nói rồi, chỉ thấy Từ Chiêu vẫn nhàn nhã uống trà, có điều ánh mắt sâu xa nhìn thẳng vào Tiểu Nhan không buồn chớp.

Tiểu Nhan bị ánh nhìn cùng khí thế bức người dọa cho sống lưng cứng đờ, trong lòng có chút chột dạ, chỉ sợ Từ Chiêu hiểu lầm nàng, liền khăn trương lên tiếng giải thích: "Đúng là ta trước kia là người của Bích Mộc lâu, từ bé đã được thu nhận nhưng nói cho cùng, người ta mang ơn chính xác là người Mộc gia, tuyệt đối không có lòng riêng, lại càng không đề tin tức của muội lộ ra cho Bích Mộc lâu".

Từ Chiêu nghe nàng nói vậy thì không khỏi nhếch môi cười: "Tý nghĩ đi đâu vậy? Không phải ta hoài nghi tý, chỉ là muốn nghe cách suy nghĩ của tý mà thôi. Mỗi người đều có cách nhìn nhận khác nhau từ nhiều góc độ khác nhau, nếu tý không nói mới chính là tý không thật tâm đối đãi ta. Hơn nữa, tý hiểu ta, ta dùng người thì không nghi người".

Một lời của Từ Chiêu, Tiểu Nhan nghe vào trong lòng lại thoáng cảm động, chỉ trách mình lo nghĩ quá nhiều: "Muội nói đúng, giữa chúng ta không có hai chữ "câu nệ"".

Tâm tình của Tiểu Nhan thoáng buông lỏng nhưng trong lòng vẫn còn khúc mắc chưa được giải, còn chưa kịp mở miệng hỏi đã lại nghe Từ Chiêu lên tiếng: "Tý hỏi ta vì sao không sử dụng người của Bích Mộc lâu?".

Tiểu Nhan theo phản xạ, lập tức gật đầu nhưng nghe xong một câu tiếp theo, người lập tức cứng đờ.

"Tý quên rồi sao? Mộc tiểu thư đã là người chết. Hơn nữa, người Mộc gia còn sống cũng khó lòng thu được Bích Mộc lâu về tay, nói gì tới một người đã chết như muội" – Từ Chiêu thản nhiên buông một câu, nhìn sắc mặt đại biến của Tiểu Nhan thì có chút buồn cười.

"Muội... muội nói vậy là...".

"Còn không phải sao? Khắp thiên hạ này ai cũng biết, toàn bộ Mộc gia, ngoại trừ Mộc Tử Hàm ra thì tất cả đều đã chôn chôn trong biển lửa từ ba năm trước. Đến cả Tử Hàm cũng không thể thoát tống Bích Mộc lâu, vậy thì muội lấy thân phận gì đi gặp Mộc Tử? Còn nữa, đó mới chỉ là vấn đề rất nhỏ".

"Vấn đề nhỏ? Muội đây là có ý gì?".

Từ Chiêu nghe Tiểu Nhan hỏi cũng không vội trả lời, vừa ngả người chọn một tư thế thoải mái nhất nằm xuống vừa hỏi ngược lại: "Thế sự qua ba năm chuyển biến cũng không ít, tý thử nghĩ xem thứ gì là khó đoán nhất?".

Tiểu Nhan như vừa được Từ Chiêu dặt tay vào biển sương mù, đầu óc có chút mông lung, không nghe ra ý tứ của nàng. Hồi lâu cũng không thấy trả lời.

Thanh âm hàm xúc của Từ Chiêu rót cuộc lại vang lên: "Thứ khó đoán nhất chính là lòng người".

Lúc này Tiểu Nhan mới như bừng tỉnh trong cơn mê: "Ý muội nói là Mộc Tử thay lòng".

Từ Chiêu bật cười, tùy ý lắc đầu: "Nếu nói như vậy cũng không đúng. Phải nói là kẻ thay lòng lại không chỉ có một mình Mộc Tử".

Sóng mắt lưu chuyển, hàn quang tán ra đủ khiến người ta phải rùng mình. Tiểu Nhan cảm nhận khí tức của người trước mặt trong nháy mắt lại trở nên âm trầm, lạnh lẽo thì không khỏi sùng sốt.

Sau cùng lại chỉ nghe được một câu lửng lơ của Từ Chiêu cùng với tiếng thở dài: "Ba năm rồi, tới cả muội cũng đã phải thay đổi rất nhiều".

Lời vừa dứt, người đã đứng dậy, thong thả rời đi, để lại trong lòng Tiểu Nhan một mảng hỗn loạn.

Bốn chiếc chuông nhỏ treo ở bốn góc kiệu theo từng chuyển động mà rung lên từng tiếng. Cổ kiệu chậm chậm di chuyển dưới ánh chiều tà đỏ rực. Hạ nhân khiêng kiệu cũng là một mảng im lìm lặng lẽ mà đi, càng nhìn càng có cảm giác ma mị, không nói thành lời.

Từ Chiêu ngồi trong kiệu nhắm mắt dưỡng thần nhưng hàng lông mày được tô vẽ tỉ mỉ kia lại chưa từng thả lỏng.

Nàng nhớ tới những lời Tiểu Nhan nói hôm nay, trong lòng lại nổi lên từng trận, từng trận sóng ngầm.

Còn nhớ khi nàng ở Vụ Ân cốc, đọc qua tin tức mà Hồng Lang đem về thì cũng đã biết thế sự quả thật biến chuyển khôn lường.

Hỏi tại sao nàng không dùng tới Bích Mộc Lâu ư? Hỏi nàng tại sao không tin tưởng Mộc Tử ư?

Không phải nàng không tin hẳn, nhưng kẻ hèn phụng sự nói cho cùng có phải là Mộc gia hay không? Cho tới thời điểm này Từ Chiêu không dám chắc.

Nếu hẳn vì Mộc gia thì đã không ở bên hoàng quyền lâu tới vậy.

Nếu hẳn vì Mộc gia thì sẽ không để Tử Hàm vô duyên vô cớ bị triệu về Kinh, càng không để hoàng thất tùy ý sắp đặt cho Tử Hàm một mối hôn sự. Nhìn vào, lại có kẻ nào không biết là triều đình làm vậy vì muốn ràng buộc Tử Hàm.

Chỉ cần sắp xếp để hẳn thành thân với một vị công chúa thì từ tướng quân liền một bước trở thành phò mã, lập tức hỏi Kinh, không cần phải ra trận, binh quyền nghiễm nhiên được chuyển giao cho người khác. Mà nói tới binh quyền hẳn nằm trong tay kia lại quá nửa là Mộc gia quân.

Đối với hoàng thất mà nói, quân quyền cư nhiên lại nằm trong tay nhà họ Mộc, nếu không tính toán thu về tay thì há chẳng phải là tự mình vác đao đặt lên cổ sao?

Ngược lại, nếu chuyện này thành công, thì không cần bỏ quá nhiều tâm sức lại có thể đem Mộc gia quân bỏ vào trong túi. Mỏn lợi lớn tới vậy, có kẻ nào mà không muốn một ngụm nuốt xuống chứ?

Bất quá, bọn họ lại không ngờ, giữa đường còn xuất hiện thêm một Tiểu Thanh.

Trong lòng chợt dâng lên một trận chua xót, hơi thở âm trầm nặng nề. Từ Chiêu cảm giác như có gì đó nghẹn lại nơi cổ họng.

Nàng chậm rãi mở mắt, nhắm thần trong một thoáng trở nên lạnh lẽo, sâu không thấy đáy.

Điều khiển nàng cảm thấy chưa xót lại là cái hoàng thất để cho nàng bắt mẫn kia, bao gồm cả Hoàng thượng, cả Yến Lân.

Hai người họ đối với Mục gia vốn là tình thân như thù tặc nhưng nhìn tình thế hiện tại thì sao? Nửa muốn thu binh quyền trong tay Từ Hàm nhưng trước mặt bá quan văn võ trên Nghị Chính điện lại như thiên vị cho qua. Làm như vậy có khác nào cổ tình đẩy hấn tới nơi đầu sóng ngọn gió. Càng để cho bọn tiểu nhân lợi dụng cơ hội mà chia rẽ giáo về phía Từ Hàm.

Đến tốt cùng, là kẻ nào thay lòng đây?

Mọi phiền não trong đầu chỉ có thể hóa thành tiếng thở dài, chưa có cách nào giải quyết.

Cổ kiệu cứ như vậy lắc lư cho tới khi dừng lại trước ngõ nhỏ. Từ Chiêu từ tốn vén rèm bước xuống.

Lại nói, từ khi nàng trở lại Hồng Vân sơn, người trên núi cũng được cử đến sống trong ngõ nhỏ này. Vì vậy mà cả con ngõ cũng nhộn nhịp hơn hẳn.

Vừa thấy Từ Chiêu xuất hiện, cùng lúc có một đại nương cầm theo một giỏ anh đào đỏ mọng đi từ trong sân nhà ra, nhìn thấy nàng liền cười nói: "Công tử, người đi đâu cả ngày. Trong nhà có khách, hẳn là đã đi từ lâu. Nhân tiện, lão mù nhà ta hôm nay xem bói cho người ta lại không thu tiền. Chỉ đem về rất nhiều hoa quả, công tử cầm lấy một chút đi, quả này ăn rất ngọt a".

Nàng nghe vậy thì cũng rất tự nhiên gật đầu: "Cảm tạ đại nương", trong lòng âm thầm suy đoán kẻ tới là người nào.

Nhưng cũng không để nàng phải đoán tới đoán lui, còn chưa đi tới cửa đã nghe được thanh âm cãi cọ từ trong viện truyền ra.

"Ta nói rồi, công tử nhà ta ra ngoài không biết lúc nào mới trở về, người đã ngồi đây uống hết bốn chung trà, ăn hết hai đĩa điểm tâm. Hiện tại bốn đại gia không muốn tiếp tục đi pha trà cho người nữa. Người tốt nhất nên trở về đi, ngày khác có thể quay lại". Hồng Lang không biết đã dùng bao nhiêu khí lực mới hét lên được một hơi dài như vậy.

Nam nhân thân nhiên đón nhận Hồng Lang phát tiết, đặt chén trà trong tay xuống: "Bỏn vương cũng nói rồi, công tử nhà người muốn mua phủ đệ của ta. Ta cũng không ngại dọn hấn tới ở trong sân viện này để đợi hấn. Đối với bốn vương, chờ đợi cũng là một loại hưởng thụ. Người đừng quá nhỏ mọn".

Hồng Lang mất kiên nhẫn, trong lòng chính là đang chửi bới một trận: "Khốn kiếp, dám nói đại gia ta nhỏ mọn", nhưng còn chưa kịp mở miệng phản bác thì Từ Chiêu đã đẩy cửa bước vào, trong tay còn cầm theo một giỏ anh đào, vừa đi vừa nhai chớp chớp. Khỏe môi kéo ra một đường cong nhỏ, thân thể như phản chiếu ánh chiều sáng long lanh, sắc diện theo ánh hoàng hôn phủ xuống mà trở nên hồng hào, tăng thêm mấy phần hoạt bát, tinh nghịch. Nhìn qua chính là một thiếu niên chưa quá hai mươi. Ngoại trừ vết sẹo cắt ngang khuôn mặt khiến cho người ta không tránh khỏi rung mình.

Người vừa bước vào, bắt mắt đi lại tạo nên cảnh tượng có chút quái dị.

Từ lúc nàng bước vào, Yến Bạch cũng bắt động thanh sắc, thu toàn bộ cảnh tượng này vào trong mắt. Bốn mắt nhìn nhau, âm thầm đánh giá một hồi.

Cuối cùng người mở miệng trước là Từ Chiêu: "Vị công tử này tới đây là tìm người sao?".

Nam nhân tán mát một cổ khí tức vương giả, thanh âm trầm ấm không mang theo một chút nghi hoặc mà là khẳng định: "Người là Lãnh Thiên Diệt".

Thiếu niên vừa kẻ bên miệng một trái anh đào, khẽ cắn. Sắc đỏ như có như không nhuộm hồng cánh môi tuyệt diễm nhưng kết hợp cùng vết sẹo cắt ngang trên gương mặt lại tăng thêm mấy phần quý dị như yêu ma hiện thế. Khiến cho đám tùy tùng mà Yến Bạch đem đến không nhận được rung mình.

Đương nhiên, biểu hiện kém cỏi như vậy rất nhanh làm cho Yến Bạch phật lòng. Ánh mắt không có lấy một điểm kiên nhẫn như vừa rồi khẽ quét, mang theo hàm ý cảnh cáo. Liền sau đó, một đám người vô thanh vô tức mà biến mất sạch sẽ, trong sân viện chỉ còn lại đứng ba người là Yến Bạch, Từ Chiêu cùng Hồng Lang.

Người vừa tán đi, Từ Chiêu cũng cảm nhận được không khí trong lành, thoáng đãng đã trở lại. Hải lòng mỉm cười một cái rồi mới không nhanh không chậm đáp: "Khắp thiên hạ cũng không có mấy người gọi thẳng tên cúng cơm của ta ra như vậy".

"Nghe nói Lãnh công tử tung hoành thiên hạ, lãnh huyết vô tình. Nay gặp được người ta lại nghĩ tới tìm nhầm người".

"Ai~~~, nói đi cũng phải nói lại, miệng lưỡi thiên hạ nào có đáng tin. Những người có cơ hội tiếp chuyện cùng ta quá năm câu thì đã sớm chết cả rồi, nào có ai nói cho thiên hạ này nghe sự thật chứ?".

Từ Chiêu vừa nói vừa cười khúc khích, thân nhiên đem Yến Bạch ra trêu chọc một hồi. Hồng Lang đương nhiên là sợ thiên hạ chưa đủ loạn, không biết lấy từ góc nào ra một thanh đao lớn cùng một viên đá mài, té nước mài đao xoẹt xoẹt ngay bên cạnh Yến Bạch.

Tiếng kim loại cùng đá mài va chạm phát ra thanh âm chói tai, nghe vào không khỏi rung mình mấy lượt. Đến cả Từ Chiêu cũng không nhận được, đen mặt nhìn Hồng Lang còn đang mài rất hăng say, thật sự không biết có nên nhận người thân với nha đầu này hay không?

Yến Bạch từ đầu tới cuối vẫn yên vị một chỗ, thấy cảnh tượng này mà vẫn điềm nhiên nhìn Hồng Lang mò miệng: "Người là thấy có khách quý tới nên mới mở lợn đái khách đây phải không?".

Người nào đó hì hục mài đao, nghe một câu này liền ngẩng phắt dậy, hai mắt sáng rực như ánh hào quang chiếu một lượt từ đầu tới chân Yến Bạch, sau đó há hốc miệng nói lớn: "Con heo này có phải thành tinh rồi không? Biết ta sắp mổ người lấy thịt còn mò miệng nói tiếng người".

Lần này thì chính là Yến Bạch đen mặt, tên tiểu tử trước mắt dám ám chỉ hấn là heo, đây là muốn tìm đường chết?

Từ Chiêu đứng nhìn hai người đầu qua đầu lại, chân đã có chút mỏi, lại nhìn bàn tay nắm chén trà tới mức lộ cả khớp xương của Yến Bạch thì không nhận được cười hất ra một hơi: "Thật là, hiếm khi có người làm cho người phải cứng họng".

Vừa nói, thân ảnh cũng thân nhiên đi tới sập tre, ngồi xuống đối diện Yến Bạch, tự mình rót một chén trà, còn tiện tay bốc một nắm anh đào bỏ lên bàn.

Nhìn một loạt hành động từ tốn của Từ Chiêu, Yến Bạch bắt gặp nhũn mảy: "Người biết ta?".

"Cái gì cũng không biết".

"Vậy lời vừa rồi của người nói là có ý tứ gì?".

"Có ý tứ là làm như cái gì ta cũng biết".

Câu trả lời của Từ Chiêu khiến cho Yến Bạch nghe vào tai lại tự động nghĩ rằng nàng đang giễu cợt hẩn, thái độ không coi ai ra gì. Vì vậy mà cũng có chút nóng nảy: "Trước nay người nói chuyện vẫn khó nghe như vậy?".

"Bình thường ta chưa nói tới đoạn này thì người tiếp chuyện với ta đã chết rồi. Người phải nói chính là kỳ tích. Xin chúc mừng".

Lời này nói ra, Từ Chiêu nghĩ có thể khiến cho Yến Bạch vì cảm thấy bị người đùa giỡn mà tức giận nhưng ngoài dự đoán lại chỉ thấy hẩn im lặng một hồi rồi thờ dài, buông một câu: "Rốt cuộc thì ta đoán không lầm".

Từ Chiêu nhướn mày, không hiểu ý tứ của hẩn, nhưng nàng lại không thể mở miệng hỏi cho rõ ràng, đành phải nói một câu bằng quơ, coi như trúng đầu thì trúng: "Cũng tùy xem người đoán được mấy phần".

Trông mắt khi trước còn gào hoạt như hồ ly nhưng chỉ trong một thoáng vừa rồi đã thay đổi như biến thành một người hoàn toàn khác. Yến Bạch không còn nhìn Từ Chiêu mà ánh mắt lại phóng lên ngọn cây, rơi trên từng dải lụa đang phát phơ trước gió.

Tiếng mài dao của Hồng Lang đã dừng lại từ lúc nào, người cũng đã lặng lẽ rời đi. Chỉ còn thân ảnh hai người một cao một thấp ngồi đối diện nhau.

Từ Chiêu vẫn dõi mắt nhìn vào thần sắc của Yến Bạch, hồi lâu cũng không thấy hẩn mở miệng, nàng nhấc tay, vãn về chén trà, phóng tầm mắt theo hướng hẩn đang nhìn, thanh âm đều đều như ru ngủ vang lên: "Ta là lần đầu tới Kinh thành nên cũng phải có chút chuẩn bị, những điều cần biết thì cũng đều tìm hiểu rõ ràng. Nhưng có một vài điều ta vẫn còn thắc mắc, người có thể giải thích giúp ta chứ?".

Yến Bạch nghe vậy cũng không nhìn Từ Chiêu, khước môi khẽ kéo ra một đường cong nhỏ tự giễu. Diện mạo kia trời sinh đã hút hồn người, chỉ vì một nụ cười này cũng đủ khiến bao nhiêu người không thể rời mắt, mà Từ Chiêu lúc này cũng đang nhìn hẩn. Nhưng thứ nàng nhìn lại chỉ có ánh mắt thanh u tĩnh mịch của Yến Bạch.

Gió chiều dịu huu đưa hồn người. Ánh hoàng hôn dần lụi, để lại khoảng không gian nửa sáng nửa tối.

Chỉ là, cảnh tượng này rơi vào mắt một nam nhân thân vận huyền y vừa xuất hiện trước cửa lại trở thành một mảnh dạt dào tình ý. Người vừa tới đã lại không một tiếng động, lặng lẽ rời đi, như thể sự hiện diện này chưa hề tồn tại.

Nụ cười mĩa mai vẫn treo trên môi, Yến Bạch chậm rãi liếc nhìn Từ Chiêu rồi phun ra từng chữ: "Theo ta thấy thì chẳng có gì người không hiểu, chỉ là cố tình không hiểu mà thôi. Người đã nhận ủy thác của hẩn, ta hà cớ gì phải làm khó người. Phù đệ kia người cứ lấy, trở về nói với Mục Từ Hàm, chuyện trước kia bốn vương cũng phải chịu một phần trách nhiệm. Hẩn đã muốn đòi lại từng thứ có liên quan tới Từ Chiêu thì bốn vương dù có thế nào cũng sẽ trợ giúp".

Từ Chiêu nghe Yến Bạch trầm ổn nói một hồi thì ngẩn ra, nguyên lai là hẩn sau khi tìm hiểu thân phận của nàng dưới cái tên Lãnh Thiên Diệt thì tự động cho là Từ Hàm phải nàng tới Kinh thành vì cái mục đích kia. Kể này tư chất thông minh là vậy, cớ sao cũng có lúc hồ đồ tới không thể hồ đồ hơn chứ? Nàng vừa thấy tức vừa thấy buồn cười, không biết nên mở miệng nói thế nào.

Nam nhân đối diện thấy nàng yên lặng lại càng cho rằng suy đoán của mình là đúng. Ngờ như mọi chuyện cũng chỉ có thể đi đến kết quả này, hẩn vẫn duy trì một mảng bất động thanh sắc muốn rời đi. Nhưng còn chưa đi quá ba bước, phía sau lại truyền đến thanh âm thấp phàn từ tốn của Từ Chiêu: "Nếu người đã quyết như vậy thì ta cũng không khách khí. Sau này cũng sẽ tới tìm người nói chút chuyện".

Yến Bạch thoáng dừng lại, sau đó chỉ để lại một tiếng: "Được!" rồi lại nhấc chân rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Vì Sư Tới Đón Người, Vì Sư Sợ Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 50: Cố ý làm phiền

Từ Chiêu nâng mắt dõi theo bóng lưng cao lớn có phần âm trầm của Yến Bạch. Nhìn bóng dáng hẩn đã khuất sau cánh cửa, nàng mới vuron người, không nhanh không chậm thu dọn trà cụ trở về.

Hồng Lang ở một bên vẫn quan sát mọi chuyện từ đầu tới cuối. Nàng nhấc chân tiến tới giúp Từ Chiêu thu dọn luôn chỗ anh đào tùy ý để trên bàn, ánh mắt không che dấu một tia nhìn khó hiểu: " Tỳ ty, tại sao không nói cho hẩn biết chính mình còn sống? Hơn nữa còn để hẩn hiểu lầm ca ca của tỳ".

Từ Chiêu ôm bộ trà cụ trong lòng, vừa đi vừa nói: "Năm đó hẩn giúp ta rời Kinh, cuối cùng lại nghe tin ta vì chuyện đi đó mà xảy ra chuyện. Nhìn biểu hiện vừa rồi thì chuyện này rõ ràng vẫn còn là bóng ma trong lòng hẩn. Nếu ta đột nhiên xuất hiện rồi nói rằng ta còn sống, chỉ e hẩn sẽ chịu một trận đả kích không nhẹ. Tới lúc đó không biết sẽ còn cho ra biểu hiện gì. Chuyện này cũng không cần vội. Lại nói cho tới giờ Yến Bạch cũng không tính là có quen biết với Từ Hàm, dù có hiểu lầm một chút cũng không phải chuyện gì đáng lo ngại".

Hồng Lang nghe vậy thì cũng gật gù cho là phải. Nhìn nàng như vậy, Từ Chiêu lại nhớ tới một chuyện, liền bắt lấy cơ hội này mà buông lời chọc ngoáy: "Muội đó, bản tính thích trêu ghẹo người khác. Cùng với Yến Bạch chính là giống nhau".

"Cái gì? Muội sao có thể tính cùng một chỗ với hẩn. Tỳ không thấy khi nãy muội chửi bới hẩn là con heo sao? Muội là sói, là sói. Không thể giống hẩn, tuyệt đối không thể". Nhìn Hồng Lang hốt hoảng, khăn trương kêu ầm lên làm Từ Chiêu vừa lòng cười lên mấy tiếng. Tiếng cười thanh thúy như chuông bạc reo vang, nếu để người ngoài nghe được chắc hẩn không thể tin đó lại là tiếng cười của một nam nhân.

Chủ nhân của tiếng cười này hiện tại đang mang trên mặt một vết sẹo dữ tợn, lại không biết bản thân đang xuất ra một cảnh tượng quý dị tới cỡ nào.

Tiếng cười chỉ vang lên thoáng chốc rồi ngưng lại, thay vào đó là một thanh âm uyển chuyển hàm súc: "Nhân tiện, ngày mai muội tới Hồng Bảo kiếm các lấy một ít bình khí đặc sắc chuyển đến phủ đệ mới đi".

"Phù đệ mới? Tỳ tính chuyện tới đó ngay ngày mai sao? Thật tình là không để cho người ta mặt mũi".

"Có gì không được? Ta lại không có mắng người ta là heo, cũng không có gì là không quy củ cả".

"Hừ, không thèm nói với tỳ. Muội đi làm việc". Hồng Lang không nhiều lời, ba chân bốn cẳng chạy ra khỏi tiểu viện, trong nháy mắt đã mất dạng.

Từ Chiêu trêu người xong liền cảm thấy rất có thành tựu, xách theo cả giỏ anh đào, sáng khoái tiến vào sương phòng.

Hương thơm quen thuộc, thoang thoang vờn qua chóp mũi, lại thấy giấy tờ được đặt trên thư án dường như mới bị động chạm qua. Bất quá, Từ Chiêu lại biết người tới là ai. Vô thanh vô tức tiến vào tiểu viện, còn lưu lại hương thảo mộc nhàn nhạt. Ngoài Dữ Ngọc ra thì còn ai?

Nhắc mới nhớ, sư phụ nàng tới Kinh Thành không biết được bao lâu, nàng còn chưa ngó qua hần lần nào. Lúc trước thấy hần hình như có khách, lại đặc biệt tiếp đãi trong gian phòng mà hằng ngày nàng vẫn lui tới xem qua tin tức thu được, thiết nghĩ hần cũng là nhân vật không tầm thường. Vì vậy mà lần đó Từ Chiêu mới không tiến vào.

Hồng Lang lại vừa ra ngoài, nàng dùng bữa một mình cũng không có khẩu vị. Nhân tiện ghé qua Dữ Tụ lâu xem hần một chút.

Nghĩ vậy, Từ Chiêu xoay người, đem theo một giỏ anh đào ra ngoài.

Bên trong nhả gian yên tĩnh, một bàn cao lương mỹ vị bày ra trước mắt đã có chút nguội lạnh. Tiếng móng tay đều đều gõ xuống bàn phát ra âm thanh "cộp cộp" liên hồi, đủ thấy nữ tử này ngồi đợi đã lâu, trong lòng đã sinh ra vài phần sốt ruột.

Người vừa nhắc chân bước lên hành lang dài đã thấy tiểu nhị đứng trước nhả gian chờ hầu hạ có điểm quen mắt.

Tên tiểu nhị kia hai mắt to tròn, nhìn qua đủ biết là người thông minh, nhanh nhẹn. Vừa nhìn thấy có người thong thả tiến tới thì lập tức cúi đầu đáp một tiếng: "Công tử". Nhưng còn chưa kịp mở miệng nói thêm tiếng nào thì nữ tử từ bên trong đã nóng lòng đẩy cửa nhìn ra, khỏe mỗi yêu kiều còn gọi một tiếng: "Dữ Ngọc, người tới rồi".

Bất quá, người tới lại không phải hần.

Chỉ thấy trước mắt là một thiếu niên trẻ tuổi, dáng người so với nam nhân thì có chút nhỏ nhắn nhưng nhìn qua nàng cũng chỉ đứng tới chóp mũi của người này. Hàng mi đen dài phủ xuống, đầy mắt sâu thẳm, ánh tình quang, nhìn không ra biểu tình gì nhưng lại khiến cho người ta trầm luân, không muốn rời mắt. Chỉ là vết sẹo cắt ngang trên mặt lại càng thêm rộn người khiến cho Kim Tịch Đường giật mình kinh hãi, lui lại hai bước né tránh.

Từ Chiêu nâng mắt nhìn biểu hiện của nàng ta cũng không lấy gì làm bất ngờ, chỉ âm thầm đánh giá một lượt rồi cười nói: "Ta tới là tìm sư phụ nhưng xem ra hần không có ở đây. Đã làm cô nương hoảng sợ, thật không phải".

Lại nói đến nữ tử chỉ cao tới chóp mũi Từ Chiêu kia, bộ dạng nhu nhược, mong manh. Một thân váy dài thêu hoa hải đường nở rộ, dáng người mềm mại, gợn tay nhắc chân đều là uyển chuyển như đang múa. Diện mạo lại càng thêm xuất chúng, miệng nhỏ chúm chím, khi mỉm lại còn lộ ra hai lúm đồng tiền hết sức đáng yêu. Có điều, cặp mắt đang đảo qua đảo lại trên người Từ Chiêu không biết là có ý tứ gì. Mà nàng lại không thích bị người ta nhìn như vậy, chỉ muốn mở miệng buông một câu: "Quần ánh mắt của người cho tốt". Bất quá với dáng vẻ kia, chỉ sợ một câu này cũng đủ khiến nàng ta kinh hãi mà ngắt đi.

Kim Tịch Đường nghe được thanh âm hết sức êm tai của thiếu niên trẻ tuổi thì cũng buông xuống vài phần cảnh giác. Người này vừa kêu Dữ Ngọc một tiếng sư phụ, vậy ra đây chẳng phải là Lãnh Thiên Diệt sao?

Nàng ta uyển chuyển đánh giá lại người trước mắt một lần nữa, khí chất như thanh liên thoát tục, trường bào màu lam ngọc tùy ý khoáng hờ. Trông mắt như nam ngọc, tàn ra tình quang nội liễm, nhưng vết sẹo trên mặt kia thật khiến cho người ta không nhìn nổi. Kim Tịch Đường thoáng nghĩ như vậy nhưng ngoài mặt lại chúm chím cười: "Người thì ra là Lãnh nhi. Tôi đây đi, nhân tiện chờ Dữ Ngọc, cả ba chúng ta cùng dùng cơm".

"Lãnh nhi", "ba chúng ta". Từ Chiêu nghe nàng ta nói vậy, cách xưng hô lại có phần quá mức thân mật thì có chút không quen. Nữ tử này so ra thì không có quen biết, vẫn là lần đầu tiên gặp mặt nhưng nghe nàng ta nói như vậy thì hình như là biết rất rõ Từ Chiêu đi.

Có điều, với tính cách của Từ Chiêu, nàng không quen dùng bữa với một người xa lạ lại quá mức khéo léo như Kim Tịch Đường nên rất nhanh liền nhẹ nhàng từ chối: "Thật ngại quá, trước khi tới đây ta đã dùng bữa qua. Cảm tạ cô nương có lời mời. Không có việc gì gấp, ta có thể tới gặp sư phụ khi khác cũng được,...".

Từ Chiêu tính muốn cáo từ nhưng còn chưa nói hết câu, Kim Tịch Đường đã trung ra bộ mặt tiếc nuối, nhũn mảy, cong môi nói: "Vậy sao, thật tiếc quá! Ta nghe Dữ Ngọc nhắc tới người rất nhiều, ngưỡng mộ đã lâu, giờ mới được gặp mặt, lại không thể ngồi chung sao?".

Một lời buông ra lại có thể khiến cho người ta khó lòng từ chối thêm nữa, đủ thấy Kim cô nương này ngoài mặt thì đơn thuần đáng yêu nhưng kỳ thực lại khôn khéo tới cỡ nào. Bất quá, đối tượng lần này rất tiếc lại là Từ Chiêu, vốn dĩ cũng không quan tâm tới hình tượng cho lắm.

Nàng chỉ nhếch môi, khóe miệng khẽ cong, thẳng thừng đáp: "Tại hạ hiện tại rất no".

Tiểu nhị hầu hạ đứng một bên, nghe được câu này thì không nhịn được, cười phụt ra một tiếng. Kẻ này vốn dĩ làm tâm phúc, thường xuyên đem tin tức cho nàng, qua nhiều lần tiếp xúc nên cũng biết được phần nào tính cách của Từ Chiêu. Hần thoải mái giải thích: "Tiểu thư, Lãnh công tử hần là vừa mới dùng bữa, ngại đừng làm khó công tử".

Kim Tịch Đường nâng ánh mắt to tròn, thờ dãi một cái: "Vậy sao, thật là đáng tiếc. Đã vậy ta cũng không phiền Lãnh nhi, nếu người không tiện nán lại vậy cứ để đồ giao cho ta là được. Ta sẽ chuyển cho Dữ Ngọc".

"Đồ?". Nghe Kim Tịch Đường nói vậy, Từ Chiêu hơi ngần ra, lại nhìn xuống giỏ anh đào đang nắm trong tay. Nàng thật sự không biết nên khóc hay cười: "Nữ tử này cũng thật là nhanh nhẹn đi".

Không đợi nàng mở miệng, Kim Tịch Đường đã vui vẻ đưa tay đỡ lấy giỏ anh đào trong tay Từ Chiêu.

Nàng đưa mắt nhìn hành động có phần tùy tiện này nhưng cũng lười muốn ngăn cản, người ta đã lấy đi rồi thì coi như là cho đi, đằng nào nàng cũng là mang tới cho Dữ Ngọc.

Trên đường trở về, Từ Chiêu nghĩ mãi cũng không ra, nữ tử kia nhìn qua cũng không có lớn hơn nàng bao nhiêu, sao cứ mở miệng ra là một tiếng "Lãnh nhi", hai tiếng "Lãnh nhi". Lại nhìn thái độ của tiểu nhị với nàng ta, tuy không quá mức cung kính nhưng cũng đã kêu một tiếng "ngài". Hơn nữa, người này có thể tùy ý ra vào nhả gian kia, đương nhiên sẽ không phải nhân vật tầm thường. Quả thật nàng không đoán được ra thân phận của người này. Tốt nhất là đợi Hồng Lang trở về rồi hỏi một chút.

Từ Chiêu nghĩ vậy, chỉ có thể thờ dãi buông ra một câu: "Kinh thành này đúng là thần long thấy đầu không thấy đuôi".

Lại nói, sau khi Từ Chiêu rời đi chưa được bao lâu, một thân ảnh nam nhân lười biếng nhắc từng bước chân tiến vào phòng. Vừa nhìn thấy hần, Kim Tịch Đường rất nhanh liền vui vẻ, hai má lúm theo nụ cười của nàng mà thoáng ửng ửng hiện, cứ chỉ điểm đàm đáng yêu, nhắc tay mang một bộ chén đĩa đặt tới trước mặt Dữ Ngọc: "Chàng xem, đã là giờ nào rồi, sao giờ mới tới dùng cơm?".

Người được hỏi cũng không buồn đáp, chỉ nâng mắt nhàn nhạt nhìn một bàn đồ ăn trước mặt, cuối cùng thẳng thừng đưa ra một kết luận: "Không có khẩu vị".

Kim Tịch Đường vốn là người khôn ngoan, nhìn biểu hiện của hắn khác với thường ngày liền đoán hắn nhất định có chuyện không vui, căn bản dùng bữa cũng cảm thấy vô vị. Nàng liếc mắt nhìn giò anh đào vẫn để bên cạnh, khẽ môi lại từ tốn nhắc lên: "Vậy thì không cần dùng bữa nữa, Tịch Đường cũng không đói, chỉ là muốn cùng một chỗ trò chuyện với chàng". Nói rồi nàng cầm lấy một quả anh đào, cẩn thận tách hạt ra rồi khẽ bên miệng Dữ Ngọc: "Chàng thử xem, rất ngọt a".

Cảm giác có chút mát mẻ chạm tới cánh môi khiến cho Dữ Ngọc thoáng nhũn mày. Hắn nhắc tay nhận lấy rồi bỏ vào miệng, hậm hực cắn nuốt.

Giương mắt Kim Tịch Đường vẫn duy trì bộ dáng như cũ, khẽ môi luôn treo lên một nụ cười nhu thuận, yên lặng ngồi một bên tách hạt từng quả anh đào rồi bỏ vào bát nhỏ. Số anh đào đó đương nhiên là từng chút một bị Dữ Ngọc đưa vào trong bụng. Chỉ là từ đầu tới cuối, Kim Tịch Đường cũng không nhắc tới số quả này từ đâu mà ra.

- -----

Hiệu suất Hồng Lang làm việc quả thật rất nhanh, mới qua một buổi tối mà đã sắp xếp được vài rương binh khí, bên trong tất nhiên toàn là cực phẩm. Một đoàn xe cứ như vậy, mới sáng sớm đã khoa trương đi từ Hồng Bảo kiểm các tới trước cửa một phủ đệ, kéo theo không biết bao nhiêu là lực chú ý. Khắp trong thành cũng vì vậy mà nổi lên một trận bàn tán.

Từ Chiêu đã ở đó từ trước, nàng đứng chấp tay sau lưng, tư thái hiên ngang ngạo nghễ đứng trước cửa phủ. Ngược mắt nhìn quang cảnh xung quanh hình như mới được dọn dẹp, hai bên cửa còn treo thêm đèn lồng, thứ mà đã lâu không thấy xuất hiện trong phủ này.

Đợi qua một lúc đã thấy đoàn xe kéo theo toàn rương hòm đi tới, dẫn đầu là Hồng Lang. Nàng mang theo cặp mắt sắc lạnh của loài dã thú, quét mắt âm trầm nhìn một hàng dài dân chúng vì hiếu kỳ mà đi theo phía sau xem náo nhiệt. Người bình thường nào có ai chịu nổi ánh mắt ẩn chứa cổ nguy hiểm khó lường như vậy. Một đám người rùng mình cả kinh, sau đó cũng lần lượt nổi đuôi nhau rời đi.

Động tĩnh xung quang theo vậy mà cũng dần lắng xuống, Từ Chiêu bầy ra biểu cảm hết sức hài lòng, nhắc tay đẩy cửa thẳng bước vào trong.

Cánh sắc đằng sau cánh cửa im lìm ấy qua nhiều năm dường như vẫn không có gì thay đổi. Hòn non bộ trải rộng, hồ nước xanh ngắt phía xa phản chiếu ánh nắng lấp lánh, tường cột chạm trổ cầu kỳ, tinh xảo, thềm đá trắng trải dài, vòng qua hoa viên trồng đầy kỷ hoa dị thảo, muôn hình muôn vẻ. Nếu khác thì có chăng là bầu không khí âm đạm bao trùm mà thôi.

Lần này bước vào phủ, trong lòng lại không loạn ra là có tư vị gì. Vừa có chút hoài niệm, vừa có chút mong chờ.

Đoàn người rất nhanh chuyển lần lượt từng rương binh khí vào trong phủ, một đường chuẩn xác chất đầy vào sân viện, nơi Từ Chiêu từng ở.

Yến Bạch lúc này đang thu dọn một số vật dụng trong sương phòng thì nghe động tĩnh lớn từ bên ngoài vọng vào, hắn nhũn mày mở cửa nhìn ra.

Chỉ thấy thoáng chốc sân viện đã chật ních toàn rương hòm, Hồng Lang ở một bên rất nhanh kiểm tra một lượt rồi cũng kéo theo đám hạ nhân lục tục rời đi. Mọi việc diễn ra nhanh tới mức Yến Bạch còn chưa kịp định thần lại chuyện gì đang diễn ra thì khoảng sân trước mặt đã không còn một bóng người.

Hắn tiến tới, mở ra vài rương gần nhất, phát hiện bên trong toàn bộ là binh khí được xếp ngay ngắn có thứ tự thì không khỏi khó hiểu. Tùy ý nhắc một thanh đao lên xem xét, cảm giác hết sức thuận tay, lưỡi đao không sáng bóng mà nhuộm một màu đỏ thẫm, dưới ánh mặt trời còn ánh lên hồng quang liêm diễm, tản ra một cỗ sát khí nồng đậm. Một vật như vậy chính là bảo khí, có tiền cũng khó lòng cầu được. Ấy vậy mà không chỉ có một mình thanh đao này lợi hại mà phải nói là số binh khí đang bày ra trước mắt Yến Bạch, từng món đều tính là cực phẩm lợi khí.

Vừa rồi nhìn thấy bóng dáng của Hồng Lang, vậy thì số binh khí này cũng là do tên Lãnh Thiên diệt kia chuyển tới. Nhanh như vậy, chẳng phải có chút quá phận sao?

Yến Bạch nhũn mày không vui, ném thanh đao trong tay về chỗ cũ, hắn nhanh chóng nhắc chân rời khỏi sân viện. Nhưng nào ngờ, vừa mới bước ra ngoài lại bất gặp thân ảnh thiếu niên vận trường sam màu xanh ngọc, lưng thưng tản bộ trong hoa viên. Tóc dài tùy ý buông xõa, theo từng bước đi mà phiêu dật, thân sắc như bị phủ lên một tầng sương, tĩnh tựa liễu. Vừa đi, người vừa nhắc tay chạm vào những cành lá chia ra, ánh mắt có phần mộng lung.

Nam nhân bị cảnh tượng này thu hút không rời mắt, yên lặng hồi lâu quan sát nhất cử nhất động của thiếu niên trẻ tuổi kia. Trong thoáng chốc, như thể có một thân ảnh quen thuộc xẹt qua tâm trí hắn, không lưu lại bất kỳ dấu vết gì.

Từ Chiêu có điểm thất thần, sau đó cảm giác như có ai đó đang nhìn về phía này. Quay đầu lại nhìn thì chạm phải ánh mắt mang theo một chút tìm tòi cùng nghi hoặc của Yến Bạch. Nàng hơi ngạc nhiên một chút, rồi cong khóe miệng hỏi: "Người vẫn còn ở đây sao?".

Nghe được thanh âm của Từ Chiêu, tâm trí Yến Bạch như được kéo về thực tại, cảm giác ngờ vực ban nãy cũng vì đó mà tiêu tan bằng sạch. Nhớ lại toàn bộ số rương hòm binh khí trong sân kia đều là vì người này mới được đem tới, Yến Bạch lại có chút bất mãn: "Đúng là phủ đệ này người có thể lấy. Bất quá ta còn chưa có chuyện gì".

"Ta vốn không biết lúc nào người sẽ dọn đi. Đẳng nào người cũng đã nói sẽ không làm khó ta, thuận tiện tới sớm một chút cũng không phải chuyện gì to tát".

Nhìn biểu hiện dừng dừng đáp lại của Từ Chiêu, Yến Bạch không khỏi nhướn mày: "Người có biết bản thân là đang phi lễ với bổn cung".

Nghe được lời này, Từ Chiêu không khỏi bật cười thành tiếng: "Người nghĩ đi đâu vậy, trong mắt Lãnh Thiên Diệt ta vốn không coi một Tam hoàng tử như người là cái gì. Sao có thể nói ta phi lễ? Một kẻ là hoàng thân, một kẻ là nhân sĩ giang hồ, vốn không thể chung đường".

"Hay cho câu này của người. Được, phủ đệ này người có thể lấy. Nhưng là lấy khi nào thì còn tùy thuộc vào ý của bổn cung".

Sau ngày đó, Từ Chiêu thật sự dọn vào trong phủ đệ. Có điều, Yến Bạch cũng nhất quyết không chịu rời đi, một mực lưu lại trong sân viện trước kia, nơi Từ Chiêu từng ở qua.

Cả một phủ đệ rộng lớn, nàng cư nhiên không thiếu chỗ để ở. Từ Chiêu lại sai người chuyển toàn bộ số binh khí nàng mang tới sang một sân viện cách chỗ Yến Bạch không xa, chỉ cần đi cắt qua một khoảng hoa viên là tới.

Nam nhân kia thấy sự tình diễn ra như vậy thì cũng coi như không thấy, hắn căn bản còn muốn xem Từ Chiêu rốt cuộc tính giờ trò gì.

Ngày qua này, nàng ngoài lúc tới Tú Lệ phường ra thì chỉ quang quần trong sân viện phơi nắng. Thi thoảng lại đem số binh khí kia ra xem xét, lau chùi cẩn thận. Có vài lần Yến Bạch đi ngang qua, thấy người trong sân chỉ khoác lên trường bào đơn giản, tùy ý ngã người trên sập tre, trong tay cầm một món binh khí nhỏ, nhìn ngắm tới thất thần.

Hắn không biết, trong lòng đã bất giác nảy sinh ra điều gì, lại vô thức mà mở miệng: "Người đang làm cái gì vậy?".

Từ Chiêu nghe được thanh âm của hắn, chỉ đảo mắt nhìn lên, thân nhiên đáp: "Đang suy nghĩ xem tới khi nào người chịu rời đi a".

Đáp lại lời này của Từ Chiêu đương nhiên chỉ là một tiếng "ừ" nhẹ mang theo vài tia bất mãn.

Lại nhìn bóng lưng rời đi của hắn, Từ Chiêu chỉ nhẹ nhàng cười: "Hắn là thấy ta quá phiền a".

Từ lúc đó, tuyệt nhiên chưa từng thấy hắn đi qua khoảng sân này một lần nào nữa.

Có một đêm, Yến Bạch mới từ sông bạc trở về, trên tay còn cầm theo bầu rượu, bước đi có chút lảo đảo. Vừa bước chân vào sân viện đã cảm nhận được một cỗ khí tức âm trầm lạnh lẽo, cảm giác như trong bóng tối có cặp mắt trùng trùng nhìn hắn. Thần trí trong nháy mắt lập tức thanh tỉnh, ánh mắt tà mị vì hơi men lại trở nên sắc bén lạ thường, âm thầm đánh giá một vòng.

Từ Chiêu cười như có như không, thanh âm nửa đùa nửa thật vang lên: "Người rót cuộc là say hay không say, mê hay tỉnh, vốn chỉ có mình người biết. Ha ha, vở kịch này diễn cũng quá lâu rồi đi".

Yến Bạch nheo mắt, liếc nhìn về phía phát ra tiếng nói vừa rồi. Chỉ thấy dáng dấp thiếu niên đang ngả người dưới một gốc cây đại thụ, tán lá uốn cong thành một mái vòm. Trong đêm đen lại như miệng của một con thú lớn muốn nuốt chửng lấy hắn.

Biết được khí tức lạnh lẽo vừa rồi là của người nào, Yến Bạch cũng không có chút biểu hiện dư thừa, coi như không nhìn thấy Từ Chiêu, hắn nhấc chân muốn tiến vào trong phòng nhưng trước mặt lại bị một bóng đen chặn lại. Từ Chiêu không biết từ lúc nào, vô thanh vô tức đứng chắn trước mặt hắn: "Người gấp cái gì? Ta chỉ đưa cho người xem một số thứ. Biết đâu người sẽ hiểu kỳ".

Bạn đang đọc truyện *Vi Sư Tới Đón Người, Vi Sư Sợ Lạnh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Từ Chiêu giận rồi

Yến Bạch nắm hộp gỗ đen sì trong tay, bên trên thô ráp, không có lấy bất kỳ một hoa văn trạm khắc nào.

"Thứ phế phẩm như vậy cũng dám mang cho bản cung", biểu hiện lộ ra vài phần chán ghét, Yến Bạch thẳng thừng bước vào phòng, tiện tay ném hộp gỗ sang một bên.

Lại nói, Từ Chiêu sau khi từ tiểu viện của Yến Bạch về tới sân viện của mình thì lập tức vào phòng thu dọn đồ đạc. Hồng Lang cũng là tận lực thu xếp, chủ yếu là mang theo vài bộ y phục, cùng một số tin tức mới thu được. Cứ như vậy, vừa tới rạng sáng đã rời đi.

Tối tận giữa trưa hôm sau, Yến Bạch chậm rãi tỉnh dậy, tự mình rửa mặt rồi thay một bộ y phục bắt mắt như thường lệ. Cước bộ có chút ỳ trệ, lẽ từng bước ra ngoài. Bất quá dưới chân lại vấp phải vật gì đó, gương mặt vốn yêu nghiệt kia lại phủ lên một tầng lười biếng như mèo, ngay tức khắc đập xuống nền đất. Đương nhiên, chủ nhân của gương mặt hoa lệ ấy bàng hoàng tới nỗi năm yên bất động, phải mất một lúc mới có thể hoàn hồn.

Hắn nửa tỉnh nửa mê lồm cồm bò dậy, kiện y phục trên người đã có chút xộc xệch. Nhấn thần móng lưng vội vã đảo mắt khắp phòng, hắn muốn nhìn xem rốt cuộc là vật trời đánh nào vừa khiến hắn phải ngã xuống như vậy, làm hư hại tới phong tư trác tuyệt của hắn.

Sau đó, thứ thu hút lực chú ý của Yến Bạch cư nhiên lại là một hộp gỗ màu đen tuyền nằm bất động dưới sân. Yến Bạch không khỏi tức giận đùng đùng, hùng hổ bước tới đá văng hộp gỗ ra một góc.

Nếu có người hỏi vì sao hắn phải tức giận như vậy, đương nhiên hắn sẽ trả lời là chiếc hộp đó nhìn không vừa mắt, đã vậy còn ngáng đường hắn. Nhưng liệu có ai ngờ, chính tay hắn đem qua ném chiếc hộp dưới sân nên tới giờ chính hắn lại là người vấp phải. Đây là tự mình hại mình rồi lại thẹn quá hóa giận a.

Cũng coi như là hả giận, Yến Bạch nhấc chân rời đi. Trước khi xuất phủ, hắn còn hẳn học đảo mắt về phía sân viện bên kia hoa viên, không thấy bóng người lười biếng nửa nằm nửa ngồi trên sập tre, không nghe thấy thanh âm đùa giỡn qua lại,... trong lòng thầm cảm thấy có điểm không đúng: "Hừ, kỳ quái, sao đột nhiên lại yên ắng như vậy?".

Bất quá, chuyện này đối với hắn lại không đáng để tâm, suy nghĩ chỉ mới thoáng qua trong đầu rồi lại lập tức biến mất, thân ảnh cao lớn cứ như vậy thông thả rời đi.

Lại nói, Từ Chiêu sau khi xuất phủ thì một đường thẳng tới Dữ Tụ lâu. Trời vẫn còn sớm nên nơi này cũng chỉ mới vừa mở cửa, hạ nhân trong lâu còn đang quét dọn, bày biện bàn ghế. Thấy có người tiến vào, mọi người còn cho là có khách nhân tới sớm, nhưng vừa ngẩng đầu lên lại thấy người tới là Hồng Lang cùng Từ Chiêu.

Cả đám người đối với Hồng Lang đã sớm quen biết, bản tính nàng có chút hung hăng nhưng chung quy trong mắt họ vẫn là tiểu hài đang lớn nên tâm tình cũng thoải mái mà đối đãi. Nhưng riêng với vị công tử mang khăn che mặt đi cùng kia thì lần nào tới cũng chỉ bắt động thanh sắc, ngữ khí khi nói chuyện cũng là có lễ có nghĩa. Bất quá, còn chưa thấy cười lấy một cái với bọn họ bao giờ. Hơn nữa, đây lại chính là đồ đệ của lâu chủ. Người thần thần bí bí, ngoài Kim chương quỳ cùng một số thân tín ra thì cũng chưa ai được diện kiến một lần.

Lúc này, vừa nhìn thấy Từ Chiêu, bọn họ bất giác lại có chung một suy nghĩ, lâu chủ bao năm nay cũng chưa thấy lưu lại Dữ Tụ lâu một lần, vậy mà lần này đồ đệ hắn vừa tới Kinh thành cách đây không lâu thì lập tức cũng thấy hắn giả làm, lại còn lưu lại không biết tới bao giờ mới rời đi. Chuyện lần này lâu chủ trở về, khiến cho cả đám người cũng có chút áp lực a. Cũng bởi vậy mà người trong lâu đối với Từ Chiêu cũng thật có chút kiêng kỵ.

Hai thân ảnh vừa bước vào thì liền có hạ nhân nhanh chóng ra đón, một đường hướng gian phòng trên đỉnh lâu mà đi.

An vị được một lúc thì Kim chương quỳ cũng tới, ông ta vừa nhìn thấy Từ Chiêu liền cúi đầu chào một cái rồi từ tốn mở miệng: "Không biết công tử mới sớm đã tới Dữ Tụ lâu là có chuyện gì cần sai bảo? Xin cứ phân phó, Kim mỗ ta sẽ xử lý".

Nàng đã sớm quen với bộ dạng lễ nghĩa đầy đủ này nên cũng chỉ nhếch miệng đáp: "Cũng không có chuyện gì, ta chỉ muốn gặp sư phụ hỏi chút chuyện. Phiền ngài báo với hắn một tiếng là ta đang đợi".

Lão Kim nghe vậy thì nâng mắt nhìn biểu hiện của Từ Chiêu rồi mỉm cười có lễ, đáp một tiếng liền rời đi.

Thiếu niên này trước nay đều kiêu lòi với bọn họ, chỉ có lúc Hồng Lang ở bên mới nói nhiều hơn một chút. Hôm nay lại tới sớm như vậy muốn gặp lâu chủ, e là có chuyện cấp bách. Nghĩ vậy, ông ta rào bước trên hành lang. Bất quá, trong một cái chớp mắt đã không thấy người đâu. Chỉ e là đã rời vào một mật đạo nào đó.

Từ Chiêu bình thần nhấp một ngụm trà thanh mát, an tĩnh chờ đợi. Qua một hồi lâu cuối cùng cũng nghe được tiếng bước chân. Chỉ là, thanh âm này rất nhẹ, vốn không phải là tiếng bước chân của sư phụ nàng.

Nàng mắt nhìn lên lại là gương mặt nữ tử thuần khiết, trong sáng như cánh hoa lay động lòng người. Nàng ta nhẹ nhàng bước vào, vừa nhìn thấy Từ Chiêu thì hai mắt đã long lanh, tràn ra ý cười.

Nàng không khỏi nhủ mảy: "Sao nữ tử này lại xuất hiện vậy?".

Nhận ra cái nhủ mảy của Từ Chiêu, Kim Tịch Đường lập tức cong khóe miệng: "Lãnh nhi, mới sáng sớm người có chuyện gì không vui vậy? Nói ta nghe một chút xem".

Từ Chiêu nghe vậy cũng không biểu lộ ra bất kỳ cảm xúc nào, bất quá nàng còn muốn mở miệng định nói rằng "không vui vì sáng ra đã gặp phải người không cần gặp". Nhưng lời còn chưa kịp nói ra đã bị Hồng Lang nhanh chóng cắt ngang. Nàng hiểu tính cách của Từ Chiêu, đối với người ngoài, bất kể nam nữ đều sẽ không một chút kiêng kỵ mà nói ra lời trong lòng. Lại nhìn vị cô nương trước mắt dường như là loại người dễ bị đa kích, vậy nên mới mở miệng cướp lời. Nhưng nàng vốn dĩ cũng không vừa mắt hành động có phần thân thiết thái quá của Kim Tịch Đường cho nên cũng chỉ lạnh nhạt nói: "Kim tiểu thư hảo, mới sớm vậy người đã tới đây sao?".

"Phải phải, ta là nghe nói Lãnh nhi đến nên mới tới chào hỏi một chút".

Trong lòng Từ Chiêu chính là không vui: "Ta lại không có nói muốn gặp người, người tới làm cái gì chứ?". Coi như không nghe thấy lời nói của Kim Tịch Đường, nàng chỉ quay qua nhìn Hồng Lang: "Người gọi người này là Kim tiểu thư".

"Chính là như vậy, đây là Kim tiểu thư, gia chủ Kim gia. Chuyện này cũng không có gì quan trọng nên ta cũng quên không nói với công tử". Hồng Lang nhanh chóng đáp lại.

Kim Tịch Đường nghe một câu "không có gì quan trọng" tâm can quả thật có điểm bất mãn nhưng ngoài mặt lại không có chút biểu tình gì.

Lại nghe Từ Chiêu chỉ "ừm" một tiếng, nàng mắt nhìn nàng, gật đầu chào hỏi: "Tới giờ mới gặp qua Kim tiểu thư", sau đó thông thả nhấp một ngụm trà, rồi lại yên lặng tiếp tục chờ đợi, nghiêm nhiên đem Kim Tịch Đường biến thành không khí.

Trong gian phòng vì vậy mà đột nhiên yên tĩnh lại, Từ Chiêu không mở miệng, Hồng Lang cũng không nói thêm lời nào. Chỉ còn Kim Tịch Đường đứng nguyên giữa phòng, nhưng nàng ta cũng không vì vậy mà cảm thấy ngượng ngùng. Gương mặt như hoa như ngọc vẫn duy trì ý cười, một bước liền ngồi xuống, tự mình rót một chén trà: "Lãnh nhi tới sớm như vậy là có chuyện gặp Dữ Ngọc sao?".

"Phải, khi này mới phiền Kim chương quầy cho người đi báo một tiếng". Từ Chiêu bình thản đáp lại.

"Vậy hẳn là cũng sắp tới, nếu người không gấp vậy thì lưu lại cùng chúng ta dùng bữa sáng a". Nói rồi nàng cũng không đợi Từ Chiêu đáp lại, liền xoay người phân phó hạ nhân ở bên ngoài dọn điểm tâm lên.

Mãi cho tới khi một bàn trước mặt đã bày biện đầy đủ đĩa lớn đĩa nhỏ đồ ăn mà vẫn chưa thấy Dữ Ngọc tới, Từ Chiêu lại có chút lười biếng không muốn tiếp tục chờ đợi, nếu không nàng lại phải lưu lại dùng bữa cùng nữ tử này.

Trong lòng thầm tính toán một chút, người cũng đã chuẩn bị đứng dậy muốn rời đi. Đúng lúc này động tĩnh bên ngoài lại vọng vào.

Khóe mắt Từ Chiêu không khỏi giật nhẹ, hừ lạnh một tiếng, bất động thanh sắc ngồi xuống.

Nam tử cao lớn tiến vào mang theo một cỗ hương thơm dễ chịu. Chỉ cần còn ở trong Vụ Ân cốc, quanh thân hẳn bắt tri bất giác đều phảng phất hương lê hoa nhàn nhạt nhưng ở bên ngoài lại luôn là mùi hương thảo mộc khiến cho tinh thần người cũng theo đó mà thả lỏng. Trường bào khoác hở, mái tóc đen tùy ý buông xõa có chút tán loạn, tay áo dài phủ xuống, đáng vẻ thập phần lười biếng.

Từ Chiêu nhìn bộ dạng này của hắn cũng đã sớm quen, bỏ qua phần chào hỏi không cần thiết, trực tiếp nói: "Hừ, gặp được người cũng cảm thấy khó khăn".

Có điều, Dữ Ngọc còn chưa lên tiếng, ngược lại thanh âm nữ tử lại vang lên, mang theo ý tứ trách mắng: "Lãnh nhi, Dữ Ngọc là sư phụ người, sao người lại có thể bất kính với hắn như vậy?".

Lời vừa thoát ra khỏi miệng, Kim Tịch Đường đột nhiên cảm giác có chút lạnh, toàn thân như bị khí tức của người nào đó áp chế tới mức rùng mình, trong lòng mới lộ bộ: "Cảm giác này,...".

Định thần lại mới kịp nhận ra ánh mắt âm trầm lạnh lẽo của Từ Chiêu đang chiếu lên người mình, nàng ta không khỏi giật mình. Lại nghe Từ Chiêu chậm chạp phun ra từng chữ: "Chuyện sư đồ chúng ta khi nào lại tới Kim tiểu thư can thiệp?".

Đây mới là lần thứ hai Kim Tịch Đường chạm mặt Từ Chiêu, hơn nữa từ trước tới nay chưa từng có ai dám dùng ánh mắt đó nhìn nàng. Vậy mà người này,... người này dám...

Một chút sợ hãi qua đi, trong lòng lại trào lên một trận ầm ục, hướng ánh mắt to tròn ưỡn khuất nhìn nam tử huyền y kia. Hàm ý là gì ai cũng hiểu.

Dữ Ngọc lạnh mặt nhìn Kim Tịch Đường rồi lại hướng Từ Chiêu nói: "Người đừng dọa Kim tiểu thư, nàng ta không có ý gì".

Nàng cũng lười để bụng, khí tức lạnh lẽo ban nãy trong nháy mắt cũng biến mất, coi như chuyện vừa rồi chưa từng xảy ra. Lại nhớ tới mục đích hôm nay tới đây, Từ Chiêu muốn nói lại thôi, ánh mắt vô thức nhìn qua Kim Tịch Đường.

Dữ Ngọc hiểu suy nghĩ của nàng, hẳn chỉ nhàn nhạt cười rồi ngồi xuống, nhấp một ngụm trà, bắt đầu dùng bữa: "Người cứ nói đi".

Thấy hắn đã nói vậy, Từ Chiêu cũng thả lỏng, nhanh chóng hỏi: "Sư phụ, người có biết tới Hắc vực chứ?".

"Cách Vụ Ân cốc cũng không xa".

"Phải, chính là nó. Ta nghỉ ngơi nơi đó trồng bạch phiến thảo".

Kim Tịch Đường đang gấp một miếng thức ăn đặt vào bát Dữ Ngọc, đôi đũa trong tay nàng ta vì lời này mà khẽ dao động. Trong lòng âm thầm hô một tiếng không tốt: "Nhanh như vậy đã tra ra".

Từ Chiêu không để nàng ta vào mắt nên hoàn toàn không nhận ra biểu hiện rất nhỏ này, nhưng Hồng Lang ở một bên này giờ vẫn quan sát tất cả, rất nhanh liền phát giác có điểm bất thường. Nàng không nói gì, chỉ im lặng đứng nhìn.

Dữ Ngọc một mặt vẫn tao nhã dùng bữa, mọi nhất cử nhất động của hắn rơi vào mắt người khác thì chính là kinh điển. Đến cả ăn cơm cũng khiến người ta nhìn không rời mắt.

Nghe được lời của Từ Chiêu, hắn cũng không có bất kỳ một biểu hiện khác thường nào, chậm rãi hỏi: "Bạch phiến thảo kia thì liên quan gì tới ngươi?".

"Không phải liên quan tới ta, nhưng là có liên quan tới người mà ta quen biết".

"Người trong cung?".

"Đúng vậy".

Nói tới đây, đột nhiên Dữ Ngọc buông đũa trong tay xuống, mày khẽ nhíu, ngữ khí có chút kỳ quái hỏi Từ Chiêu: "Ngươi còn có lòng muốn giúp người trong cung? Ngươi rảnh rồi tới vậy sao?".

"Chuyện này,...sự tình ta còn chưa nắm chắc nên cũng không nói rõ được". Từ Chiêu thấy biểu hiện có phần tức giận của hắn thì cảm thấy khó hiểu, lại cảm giác bản thân như đang bị chất vấn. Trước mặt Dữ Ngọc, nàng đương nhiên không thể nói lại được gì.

Hai người cứ như vậy, không lên tiếng. Dữ Ngọc nheo mắt nhìn Từ Chiêu, Từ Chiêu lại cụp mắt nhìn chén trà trong tay. Bầu không khí trong nhà gian vì vậy mà có chút ngưng trệ. Bất quá, nữ tử bên cạnh lại không hề biết tới hai chữ "an phận". Kim Tịch Đường đảo mắt một hồi, sau đó đột nhiên bật ra một tiếng cười rất khẽ, dùng thanh âm hết sức êm ái mà nói: "Lãnh nhi, chuyện của ngươi ta cũng nghe qua đôi chút. Thiết nghĩ, mục đích ngươi tới Kinh thành này chẳng phải là vì muốn giúp nghĩa huynh ngươi là Mục Từ Hàm tướng quân đòi lại một cái công đạo cho Mục gia sao? Khi không lại phí tâm tư vào mấy chuyện không đâu làm gì? Theo ta thấy, ngươi vẫn là nên nghĩ xem làm thế nào để giúp hân thu Bích Mục lâu trở về, gây dựng lại Mục gia cho tốt".

Lời vừa dứt, một cổ cuồng khí cũng theo đó mà tàn ra, âm trầm tới mức đáng sợ, khiến cho người ta cảm thấy ngột thở, chỉ sợ một hơi thở nhỏ cũng có thể kinh động đến thiếu niên đang ngồi bất động kia.

Kim Tịch Đường cảm nhận được ánh mắt mang theo địch ý không hề che dấu của Từ Chiêu, bất quá nàng là ai chứ, gia chủ Kim gia cũng không phải cái danh hão. Ngoại trừ Dữ Ngọc ra thì từ trên xuống dưới Bích Mục lâu này, toàn bộ đều phải nghe theo sự sắp xếp của nàng.

Trên gương mặt nữ tử có tám phần là thuần thuần khiết khiết kia trong nháy mắt đã tăng thêm hai phần cao ngạo.

Thời gian như bị đóng băng, cho tới khi trong gian phòng tĩnh lặng đột nhiên nghe "tách" một tiếng. Chén trà trong tay Từ Chiêu cứ như vậy mà nát vụn ra từng mảnh nhỏ. Thân ảnh thiếu niên càng trở nên âm trầm, lạnh lẽo. Nàng từ từ đứng dậy, sống lưng thẳng tắp, toàn thân tản ra cỗ khí tức thanh lãnh tới cực điểm, lời nói không nhanh không chậm nhưng lại mang cho người ta cảm giác như là vang vọng tới từ một nơi nào đó: "Đối với Lãnh Thiên Diệt này, người biết quá nhiều cũng phạm phải tội chết. Người bạ đâu cũng dám mở miệng can quấy cũng chính là tội chết". Nàng thoáng dừng lại, nhìn xoáy vào đáy mắt Kim Tịch Đường rồi tiếp tục nói: "Người như Kim tiểu thư đây, hình như là đã biết phải chuyện không nên biết. Hơn nữa cũng không có tư cách dạy ta phải làm sao với chuyện của Mục gia. Liệu ngươi chết mấy lần mới hết tội đây?".

Thanh âm truyền ra đều đều, không trầm không bổng cũng không mang theo một chút độ âm nào. Cứ như là thanh âm vọng tới từ địa phủ.

Lời nói lại chỉ như thì thầm bên tai khiến cho Kim Tịch Đường nghi ngờ bản thân vừa rồi đã nghe lầm. Tới khi ngược mắt nhìn lên lại chỉ thấy gương mặt thiếu niên đẹp như họa, đôi đồng tử đen sâu thẳm, không mang một chút tia sáng nào như muốn nuốt chửng lấy người nàng. Khóe môi tuyệt điểm kia lại như ẩn như hiện ý cười. Chỉ có điều, Kim Tịch Đường vì một nụ cười này mà dọc sống lưng cảm thấy như có luồng điện chạy xẹt qua, toàn bộ cơ thể như bị đẩy vào hầm băng, cổ họng có chút khô khốc, vô thức nuốt khan vài tiếng.

Gương mặt Từ Chiêu lúc này quả thật là lạnh tới cực điểm, hơi thở tàn ra cũng là nguy hiểm khó dò. Hai mắt như long lên muốn bóp chết nữ tử từ trước mặt.

Nhìn cảnh tượng một người đứng một người ngồi trước mặt mà thân thể Kim Tịch Đường lại có chút run rẩy, khóe mắt ẩm ướt như có hàng lệ muốn trào ra, gương mặt tái nhợt cùng mỹ mạo của nàng ta khiến cho người nào nhìn qua cũng là muốn che chở bảo vệ.

Trong phòng ngoài hai người bọn họ ra thì chỉ còn Hồng Lang cùng Dữ Ngọc. Người như Hồng Lang đương nhiên là chỉ đứng một bên xem kịch, người còn lại đương nhiên là có thể cầu cứu.

Kim Tịch Đường xoay đầu, uy khuất nhìn Dữ Ngọc nhưng chỉ thấy ngoài mặt hắn nhìn như là bất động thanh sắc. Bất quá hàng lông mày kia thoáng chau lại, ánh mắt chỉ duy trì nhìn vào một điểm.

Nàng ta rất nhanh đảo mắt theo hướng hắn nhìn. Nhãn lực rơi trên bàn tay đang siết chặt tới mức lộ ra từng khớp xương trắng của thiếu niên đáng sợ kia. Điều đáng nói là bàn tay này vốn đã trắng trẻo, lúc này vì kích động mà bóp vỡ chén trà khiến cho những mảnh vỡ ấy găm vào tay, máu tươi chảy ra hòa lẫn cùng nước trà mà chảy loang lổ một vùng nhỏ trên mặt bàn. Thập phần nhức mắt.

Vốn dĩ đang bị dọa, tinh thần có chút sợ hãi, vì vậy mà khi Kim tiểu thư nhìn thấy vũng máu này thì trong cổ họng đột nhiên cảm thấy nòn nhọt. Hai hốc mắt đỏ hồng, nàng ta lập tức ôm miệng nôn khan.

Hồng Lang thấy Kim Tịch Đường có biểu hiện đặc sắc như vậy thì khinh bỉ cười một tiếng, thanh âm cũng chỉ nhỏ như tiếng muỗi kêu: "Đúng là cái miệng làm hại cái thân a".

Ánh mắt của Dữ Ngọc đang dừng trên bàn tay của Từ Chiêu lại chuyển tới nhìn nữ tử đang ở một bên nôn khan tới mức đỏ cả mặt kia. Đúng lúc này Từ Chiêu cũng rời mắt nhìn đến Dữ Ngọc. Thấy biểu hiện của hắn, nàng thoáng nhíu mày: "Hắn,... là quan tâm tới nữ tử kia?"

Phải nói, từ trước đến nay, cốc chủ Vụ Ân cốc chính là mắt cao hơn đầu. Hắn một khi đã ra khỏi cốc thì chính là dù có chuyện gì xảy ra cũng không buồn để mắt tới bất kỳ kẻ nào. Lần này thấy nhãn lực rơi trên người Kim Tịch Đường, Từ Chiêu đương nhiên sẽ có suy nghĩ như vậy.

Dữ Ngọc cảm nhận được ánh nhìn kia đang chiếu về phía mình. Hắn chỉ đơn giản là đưa mắt nhìn lại rồi chậm rãi nhấp một ngụm trà.

Kim Tịch Đường cuối cùng cũng bình tâm lại một chút, nàng ta một môi vịn tay lên bàn rồi nhanh chóng cáo lui rồi đi trước. Trong nhà gian nhờ vậy mà chỉ còn có ba người.

Từ Chiêu vẫn yên lặng nhìn Dữ Ngọc, trong mắt chính là ý tứ: "ta cần một lời giải thích".

Nàng không có đủ kiên nhẫn để đấu mắt với hắn nên cũng rất nhanh đã lên tiếng mở lời: "Kim tiểu thư kia nếu luận thân phận thì rõ ràng có quan hệ không tầm thường với ngươi. Rót cuộc là thế nào lại có thể tự ý mở miệng bàn luận tới chuyện của Mục gia. Suốt mấy năm qua cũng chưa từng nghe ngươi nhắc đến".

Nhưng ngoài dự đoán, Dữ Ngọc lại không có ý trả lời câu hỏi của nàng: "Tay ngươi bị thương".

Từ Chiêu đưa mắt nhìn xuống, thấy trong lòng bàn tay bị nhiều mảnh vỡ găm vào, cả vũng máu chảy ra bàn quả thật trông có chút dọa người. Bất quá, đây cũng chỉ là vết thương nhỏ, không đáng lo ngại. Nàng ngừng đầu tiếp tục hỏi: "Ngươi muốn chuyển chủ đề?".

"Chuyện đó,... ta cũng không cần phải nói với ngươi".

Hàng lông mày của Từ Chiêu thoáng giắt nhẹ, nộ khí như muốn bốc lên tận đầu: "Phải, ta quả thật cũng không có tư cách để nghe chuyện của người".

Nàng có phần giận dữ thờ hất qua, một bước liền một bước rất nhanh rời đi. Chuyển động nhanh tới nỗi máu tươi theo đó mà tí tách tí tách rơi một đường thẳng ra tới tận cửa.

Dữ Ngọc nhìn theo một đường máu loang lổ đó thì cũng muốn đứng dậy bắt Từ Chiêu lại, có điều hần còn chưa kịp động thủ thì đã bị Hồng Lang chặn lại: "Sự phụ người định làm gì? Tỷ tỷ chính là giận rồi, có nói gì cũng không nghe lọt tai. Người cứ để cho Lang nhi lo đi".

Nói rồi, thân ảnh nhỏ nhắn linh động cũng lập tức xoay người đuổi theo Từ Chiêu.

Bước chân ra khỏi Dữ Tự lâu, bên ngoài vẫn có xe ngựa chờ sẵn. Từ Chiêu một bước tiến vào trong xe, liền sau đó Hồng Lang cũng theo lên. Hai người vừa yên vị thì xe ngựa cũng bắt đầu lăn bánh.

Không khí trong xe vì người nào đó đang giận dữ mà có chút ngột ngạt, Hồng Lang len lén liếc nhìn thần sắc của Từ Chiêu rồi mới chậm rãi lấy ra một hòm thuốc nhỏ. Lặng lẽ gấp từng mảnh võ của chén trà còn găm trong tay nàng. Qua một hồi, không nhìn được nữa mới hắng giọng: "Tỷ xem, có tức giận tới mức nào cũng không nên tự làm đau mình chứ".

Hỏi xong cũng không thấy người đáp lại, Hồng Lang ậm ừ cho qua vấn đề này rồi lại cố gắng hỏi tiếp: "Ừm, tỷ tỷ, vậy giờ chúng ta đi đâu?"

Từ Chiêu rất nhanh liền đáp: "Đi Hắc vực".

Bạn đang đọc truyện *Vì Sư Tôi Đón Người, Vì Sư Sự Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 52: Không thể buông tay

Từ sau khi Từ Chiêu rời khỏi Kinh thành thì cũng đã vài ngày trôi qua, phía tiểu viện bên kia hoa viên yên ắng tới mức kỳ lạ.

Chẳng phải trước đó ngày ngày đều có người chạy sang bên này gây náo loạn sao? Mà hiện tại trở nên yên tĩnh như vậy, lại khiến cho Yến Bạch có chút không quen, trong lòng sinh ra hiếu kỳ.

Hần chấp tay sau lưng, lưng thỉnh thoảng ngang qua nơi này mấy vòng rồi lại rời đi. Lần này vừa đi qua, Yến Bạch đảo mắt nhìn xung quanh, xác nhận không có bóng dáng đám hạ nhân nào gần đây mới đạp bước, một đường rất nhanh tiến vào trong sân.

Khi trước, cùng lắm thì hần cũng chỉ đứng từ ngoài hoa viên mà nhìn vào. Lần này là tự mình khảo nghiệm, nhận ra nơi này đã được tu sửa lại chút ít. Có điều, ngoại trừ sập tre cùng bàn trà được đặt dưới một gốc cây to để tiện hóng mát ra thì những cái còn lại hình như giống sân viện của hần tới mấy phần.

Cùng là hàng trúc thanh mảnh ngự một góc, phía trước gian phòng cũng là thảm cỏ xanh mát. Riêng một khoảng sân nhỏ được đặc biệt giành ra để luyện kiếm... Nếu nói là luyện kiếm thì cũng không đúng lắm, bởi lẽ chưa một lần thấy chủ nhân nơi này luyện kiếm bao giờ mà chỉ thấy kẻ đó ngồi tí mi lau kiếm mà thôi.

Yến Bạch nhìn cảnh sắc quen thuộc bày ra trước mắt, trong lòng cũng có chút khó hiểu nhưng rất nhanh hần đã bỏ qua vấn đề này. Trong cùng một phủ đệ, vài ba cái sân viện có chút giống nhau cũng đâu phải chuyện lạ.

Cước bộ cứ như vậy, ung dung tiến về phía trước, nhắc tay gõ hai cái lên cánh cửa đóng chặt, thần sắc bất tri bất giác lại tăng thêm mấy phần cao ngạo như thể chuẩn bị tư thế giương oai giễu võ trước mặt Từ Chiêu.

Nhưng là qua một hồi cũng không thấy trong phòng có động tĩnh gì, lại càng không có ai ra mở cửa tiếp đón hần. Yến Bạch không khỏi nhíu mày, hung hăng nhắc chân đá lên cánh cửa.

Cửa gỗ bật tung ra, một mảng u tối được ánh nắng bên ngoài chiếu rọi vào. Đột nhiên khiến cho người ta có cảm giác hoài niệm.

Nguyên có gì lại nói là hoài niệm? Điều này, hần là hỏi Yến Bạch sẽ rõ. Bởi lẽ, thời khắc này, hần nhận ra, không chỉ sân viện ngoài kia có vài phần giống, mà đến cả cách bài trí trong sương phòng cũng là tương tự với sương phòng của hần. Nói đúng hơn, là sương phòng mà ngày trước Từ Chiêu đã ở.

Yến Bạch cẩn thận từng bước tiến vào, trong lòng chỉ có đúng một suy nghĩ: "Giống... thật sự rất giống. Tên Lãnh Thiên Diệt này không phải là cũng có quen biết với Từ Chiêu đấy chứ?".

Hần yên lặng đảo mắt nhìn một lượt khắp sương phòng. Trên tường, giá gỗ, bình phong,... có đếm cũng không biết bao nhiêu là binh khí, hơn nữa còn đặc biệt được sắp xếp rất cẩn thận. Cuối cùng, nhãn thần mang theo một tia khó hiểu dừng lại trước thư án. Nơi này lại có chút trống trải, trên mặt bàn cũng không bày biện thứ gì đặc biệt, chỉ có nghiên mực, vài cây bút lông cùng một khối ngọc dùng để chặn giấy được sắp xếp gọn gàng, phía sau còn có một giá gỗ nữa. Điều làm hần chú ý tới là bên trên ngoại trừ một cuốn sổ nhỏ được đặt gọn một góc ra thì hoàn toàn không có thêm bất cứ vật gì khác.

Yến Bạch cảm thấy hiếu kỳ, hần nhắc chân đi tới trước giá gỗ, muốn xem cuốn sổ đó viết thứ gì. Nhưng chỉ vừa mới nhìn qua, hần đã biết đáp án. Vật này, nhiều năm trước hần đã từng đọc qua. Toàn bộ đều là bản thảo của Từ Chiêu, ghi chép về các loại binh khí và phương pháp rèn kiếm do chính tay nàng tự viết.

Trong một thoáng, rất nhiều chuyện trong quá khứ lại hiện ra khiến cho nhãn thần của Yến Bạch như bị phủ lên một tầng bi thương. Cảm giác có chút đau đầu, hần ném cuốn sổ trở lại chỗ cũ rồi bước nhanh ra ngoài, vừa đi miệng vừa lầm bầm: "Tên tiểu tử kia thì ra cũng là cường binh khí. Đáng ra ta không nên tới đây thì hơn".

Vừa rời khỏi tiểu viện bên này, Yến Bạch cũng không trở về tiểu viện của mình mà lập tức xuất phủ tới sông bạc. Tự mình chìm đắm vào bàn cờ, có được có mất, vui buồn lẫn lộn qua hết một đêm.

- -----

Lúc này cũng đã là giữa đêm, lại hiếm khi mới thấy Kim Tịch Đường ngồi bất động trong sương phòng, từng đầu ngón tay thanh mảnh gỗ lên bàn. Đã mấy đêm liền nàng đều không ngủ được, cứ hề nhắm mắt vào thì trong tâm trí lại hiện lên gương mặt băng lãnh tới dọa người của Từ Chiêu. Trong lòng vẫn còn hậm hực chuyện hôm đó bị thiếu niên này dọa sợ mất mặt. Hơn nữa, người này còn đang trên đường tới Hắc vực điều tra chuyện bạch phiến kia. Chuyện đó, thực chất là chủ ý của nàng, Dữ Ngọc cũng là ngầm đồng ý.

Nhưng nhớ lại ngày hôm ấy, khi vừa biết Từ Chiêu muốn đi Hắc vực, hần lại không hề có ý ngăn cản. Rốt cuộc là nên làm thế nào mới phải đây.

Lúc Kim Tịch Đường vừa biết tin Từ Chiêu đã xuất thành thì liền phái một đám người đi theo, phân phó bọn chúng trên đường tùy ý ra tay ngăn cản, gây khó dễ nhưng nào ngờ lại sớm bị Từ Chiêu phát hiện. Không những không né tránh mà thậm chí còn đuổi giết ngược lại đám người mà nàng phái đi. Khiến cho bọn họ một phen chạy trốn chết. Cuối cùng nàng đánh phải nhện xuống, chỉ cho người theo sát hành tung của Từ Chiêu để tiện báo cáo tình hình mà thôi.

Nhưng càng nghĩ, Kim Tịch Đường lại càng giận dữ, Từ Chiêu lần trước đã đắc tội với nàng, làm nàng mất thể diện trước mặt Dữ Ngọc. Bây giờ lại thêm chuyện này khiến nàng ta mất ăn mất ngủ mấy đêm liền.

Từ nhỏ Kim Tịch Đường đã được yêu chiều, lớn lên cũng là thuận lợi nắm được toàn bộ Kim gia trong tay, thân phận chính là để người ta phải xem trọng, có khi nào lại bị người khác coi thường như vậy. Mà người to gan nhất không ai khác chính là thiếu niên tên là Lãnh Thiên Diệt kia.

Bản tính thiên kim tiểu thư của Kim Tịch Đường trong nháy mắt đột nhiên tăng vọt: "Chẳng lẽ hấn ý vào là đồ đệ của Dữ Ngọc nên mới dám đối đãi như vậy với ta. Hừ,... có Dữ Ngọc thì sao chứ? Sớm muộn gì hấn cũng phải gọi ta một tiếng sư nương. Không thể để hấn lên mặt như vậy mãi được. Ta không tin không trị được hấn".

Trong lòng Kim Tịch Đường đã quyết, nàng ta xoay người gọi hạ nhân từ bên ngoài tiến vào: "Truyền tin của ta, phái một nhóm sát thủ tới chỗ tên Lãnh Thiên Diệt kia".

Nhà hoàn nhận lệnh có chút giật mình: "Tiểu thư, người phái đi là sát thủ sao?".

"Đúng là như vậy, ta muốn xem xem Lãnh Thiên Diệt bản lĩnh tới cỡ nào mà dám lên mặt với ta. Hấn mở miệng ra là nói ta phạm phải tội chết. Để ta xem, rốt cuộc là kẻ nào mới đáng chết".

"Nhưng, chuyện này,... chi e sẽ lâu lâu chứ không vui".

"Có cái gì mà không vui chứ? Là hấn vô lễ với ta trước. Chỉ cần không để Dữ Ngọc biết là được rồi. Hơn nữa, nếu đồ đệ của Dữ Ngọc mà không làm nên nổi trò trống gì thì giữ lại cũng vô dụng".

Nhà hoàn nghe vậy chỉ cúi đầu đáp một tiếng rồi đi: "Nô tỳ lĩnh mệnh".

Kim Tịch Đường miễn cưỡng cười một tiếng, trong lòng không khỏi hưng phấn: "Từ trước đến nay mọi việc ta làm, dù có gây ra chuyện gì Dữ Ngọc cũng đều không có ý kiến. Rõ ràng là rất dung túng ta. Lần này cũng không thể có ngoại lệ. Một tên đồ đệ thì sao chứ? Cũng chẳng có chút giá trị nào".

Cứ như vậy, hơn một tháng trời trôi qua.

Giữa đêm khuya thanh vắng, tiếng xe ngựa lộc cộc nên trên đoạn đường đầy sỏi đá. Đèn lồng nhỏ treo ở bốn góc xe vì xóc nảy mà lắc lư liên hồi. Gió đêm lạnh lẽo nổi lên, lùa vào từng tán cây bên đường khiến cho tiếng "xào xạc" vang lên khắp nơi. Thi thoảng lại nghe thấy tiếng chim cú kêu như xa như gần.

Gió thổi tuy có chút lạnh nhưng trên trán người đánh xe lúc này lại rịn ra một tầng mồ hôi. Nhân thần linh hoạt để mắt tới mọi động tĩnh xung quanh, dường như không lúc nào thôi cảnh giác. Toàn thân hấn khoác lên y phục màu xám không có gì đặc biệt. Có điều, trên búi tóc được cột gọn gàng bằng một dải lụa nhỏ màu đỏ thẫm. Ánh sáng từ đèn lồng hắt vào khiến dải lụa như ẩn như hiện từng đám hồng vân lững lờ, đủ để nói lên xuất thân của hấn là từ nơi nào.

Vài tiếng rên rì từ trong xe vọng ra khiến Hồng Trục càng thêm lo lắng, lực đạo ra roi thúc ngựa lại tăng thêm một phần. Hấn ngoái đầu hướng vào trong xe, gấp giọng nói: "Lang nhi, phía trước đi hơn một canh giờ nữa là có thành trấn, ta sẽ đi thật nhanh nên không thể tránh khỏi chút xóc nảy. Người chiếu cò các chủ cho tốt".

Đáp lại hấn chỉ có một tiếng: "Được" của Hồng Lang. Vén vén có một chữ nhưng trên mặt người đánh xe dường như đã an tâm thêm mấy phần. Hấn tiếp tục ra roi cho ngựa chạy nhanh về phía trước.

Hồng Lang ngồi trong xe ôm chặt lấy Từ Chiêu, đặt đầu nàng lên đầu gối mình. Lúc này, Từ Chiêu gần như không còn chút nhận thức nào, đôi lông mày nhíu chặt, toàn thân run lên cảm cập, thi thoảng phát ra thanh âm rên rì nặng nề.

Xe ngựa chạy hết tốc lực trên đoạn đường núi hiểm trở. Từng đường gân trên cánh tay rắn chắc đang ghim cương của Hồng Trục nổi cộm lên. Cứ mỗi lần vượt qua một đoạn đường gấp khúc, một bên là rừng cây, một bên là triền dốc đổ xuống thì hấn lại thở ra một hơi. Nhưng hấn ta không dám lơ là một chút nào, ánh mắt như mang theo một ngọn lửa cháy rực luôn hướng về phía trước. Lúc này, chỉ có một mình Hồng Trục mới có thể hiểu được, nếu hấn sơ sẩy một chút là xe ngựa sẽ bị hất văng ra khỏi đường núi.

Đúng lúc đó, tiếng ngựa hí vang từ phía sau vọng tới. Cả hấn và Hồng Lang đều hô lên một tiếng không ổn.

Liên tiếp từng tiếng xé gió lại vun vút lao tới.

Một mũi tên mạnh mẽ cắm phập lên khung xe. Cổ sát khí nồng đậm cũng theo đó mà kéo tới.

Hồng Lang từ trong xe tức giận gầm lên từng tiếng: "Chết tiệt, từ lúc chúng ta rời khỏi Hắc Vực, đây đã là lần thứ ba bị tập kích rồi. Rốt cuộc là bọn chúng có bao nhiêu người chứ?".

"Trên đường núi rất nguy hiểm, chúng ta không thể đi nhanh hơn được nữa. Người mau nghĩ cách đi". Hồng Trục cũng trầm giọng, qua thanh âm này của hấn cũng nghe ra sát ý không nhẹ.

Hồng Lang đảo mắt nhìn khắp nơi trong xe ngựa, cuối cùng chỉ thấy còn sót lại một chút ám khí. Trong lòng không khỏi khẩn trương: "Ta trước nay chỉ quen với cận chiến, có mấy thứ này cũng vô dụng".

Có điều, đám người ở phía sau cũng không muốn chờ chút thời gian cho nàng suy nghĩ, hét trận tên này lại tới trận tên khác lao tới. Xe ngựa tuy được Hồng Bảo kiểm các làm ra, khung xe tuy chắc nhưng cũng không phải là tuyệt đối an toàn, không thể nói trước được điều gì.

Bên ngoài, tiếng hàng loạt mũi tên cắm phập vào xe ngựa càng làm cho Hồng Lang thêm nóng ruột. Nàng buông Từ Chiêu ra, ôm vội lấy số ám khí kia cùng một đoạn dây thừng. Bàn tay nhỏ thoăn thoắt thắt chặt từng ám khí lên dây. Qua một hồi mới thấy nàng thò đầu ra khỏi xe. Trước khi rời đi chỉ đảo mắt nhìn qua Hồng Trục như muốn nói: "Giao phó các chủ cho người" rồi nhảy xuống. Thân ảnh nhỏ bé mới nháy mắt đã hòa lẫn vào bóng đêm.

Nắm chặt dây thừng trong tay, Hồng Lang lợi dụng bóng tối cùng tốc độ của bản thân mà lao tới đám người kia. Tay vung lên quát liên tiếp từng roi gấn đầy ám khí về phía bọn chúng.

Mũi máu tanh theo gió bỗng chốc xộc lên, trận mưa tên dường như đã ngớt lại nhưng vẫn kiên trì phóng tới. Hồng Trục không khỏi nhíu mày: "Một mình Lang nhi không thể trong một sớm một chiều mà giải quyết được hết đám người đó. Nhân lúc bọn chúng đang rối loạn ta phải tranh thủ rời đi".

Nhưng hồi suy nghĩ này còn chưa kịp dứt, lần này là tiếng mũi tên sắc lẹm cắm phụt vào da thịt.

Lợi dụng lúc Hồng Lang đang phải đối phó với những tên còn lại, một nhóm thích khách nhanh chóng tách ra tiếp cận xe ngựa. Bọn chúng ra sức bắn tên nhằm vào người Hồng Trục.

So với việc nhắm vào xe ngựa kiên cố thì việc nhắm vào người đánh xe lại dễ dàng hơn nhiều.

Nơi này là đường núi hiểm trở, xe ngựa lại đang lao nhanh về phía trước. Chỉ cần đi lệch hướng một chút, tất sẽ rơi xuống vách núi.

Lại thêm một trận tên hướng Hồng Trục mà bắn tới, tiếng da thịt bị đâm tới mức đâm đĩa máu cứ như vậy mà liên tiếp vang lên. Chỉ có điều, lại không nghe thấy bất kỳ một thanh âm gào thét nào.

Hồng Trục cắn chặt răng, nuốt toàn bộ đau đớn trở lại thành tiếng rên rỉ nơi cổ họng.

Con người vẫn lên từng tia máu, toàn bộ cơ thể gồng cứng lại. Hai tay vẫn nắm chắc dây cương, điều khiển ngựa chạy ôm theo đường núi. Trong đầu hẳn chỉ lặp đi lặp lại một suy nghĩ.

Nhất định không thể buông tay, nhất định phải đưa người trong xe thoát khỏi nơi này.

Từ Chiêu nằm trong xe, vì xóc nảy liên hồi, nên cuối cùng cũng lấy lại được một chút thần trí. Bạc môi khô khốc, khó nhọc hít thở. Cảm giác như thân thể có chút ẩm ướt, lại bốc lên mùi vừa tanh vừa ngọt. Nàng nửa tỉnh nửa mê mờ mắt, dựa vào một chút ánh sáng lơ mơ nhìn xuống y phục đã ướt đầm một mảng đỏ thẫm.

Máu?!!!

Bất quá, máu này không phải của nàng.

Toàn thân do trúng độc mà đau đớn như từng khớp xương bị bẻ gãy. Từ Chiêu gắng gượng bò dậy, muốn ra ngoài nhìn xem rốt cuộc có chuyện gì nhưng xe ngựa lắc lư liên hồi khiến nàng ngã ra, mãi cũng không thể ngồi dậy.

Cuối cùng Từ Chiêu đành nhịn đau, bám vào thành xe rồi bò từng chút một tiến dần ra phía cửa. Máu tươi trên sàn cứ theo đó mà thấm ướt hết y phục. Nhìn chỗ máu này, trong lòng bất giác khản trương.

Cánh tay vô lực, run rẩy nhấc mình lên. Cõi lòng cũng vì thế mà chết lặng.

Tấm lưng to lớn trước mặt ướt đầm, không biết đã bị găm bao nhiêu mũi tên. Máu tươi tuôn ra nhiều tới nỗi đọng thành vũng chảy ngược vào trong xe.

Hồ hạp của Từ Chiêu đột ngột ngưng trệ, khóe mắt nóng rực, cổ họng như tắc nghẹn, thanh âm muốn thoát ra nhưng bị chặn lại, chỉ hóa thành từng tiếng rên rỉ ngắc ngứ.

Người phía trước dường như cảm nhận được động tĩnh của Từ Chiêu. Thân thể khẽ rung lên mấy cái.

Tên thích khách cuối cùng đuổi theo xe ngựa rốt cuộc cũng bị một đoạn dây thừng găm đầy ám khí của Hồng Lang quán chặt lấy cổ mà bỏ mạng.

Xe ngựa dần dần thả chậm lại, không còn xóc nảy. Hồng Trục quay đầu lại nhìn Từ Chiêu, hẳn vô thức thờ phào một hơi, nở nụ cười hào sảng thường thấy. Từng câu từng chữ dường như là gắng gượng mà thốt lên: "Các... chủ... Đã... qua rồi".

Lời vừa dứt, nụ cười lại chưa tắt. Vậy mà thân thể Hồng Trục cứ như vậy, nặng nề ngã xuống. Cùng lúc Hồng Lang cũng phi thân lên đỡ được hấn.

Xe ngựa đã dừng hẳn lại, người vừa ngã gục đã không còn lấy một tia sinh khí.

Đêm đen sau một màn truy sát vừa rồi lại càng trở nên âm trầm, tĩnh lặng.

Một tiếng rên rỉ bỗng chốc hóa thành tiếng hát, đứt quãng mà thể lương. Vang vọng khắp một đoạn đường núi.

Cho tới rạng sáng, cách thành trấn nhỏ không xa. Một ngọn lửa bùng lên đỏ rực. Khói đen ngùn ngụt tỏa ra đặc quánh một khoảng trời.

Từ Chiêu suy kiệt quỵ gối trước cổ xe đang bốc cháy. Trong tay nắm chặt một dải lụa đỏ thẫm. Là dải lụa trên búi tóc của Hồng Trục.

Tròng mắt phản chiếu ánh lửa mang theo một tia cuồng nộ: "Hồng Trục, ta nhất định bắt kẻ đó đền mạng cho người".

Nói xong một câu này, nộ khí công tâm. Từ Chiêu lập tức cúi gập người ho ra một bụng máu rồi ngã ra đất bất tỉnh.

Hồng Lang vội vàng chạy tới đỡ nàng ngồi dậy, lại nhìn tới sắc mặt Từ Chiêu chuyển từ đỏ sang tím ngắt thì không khỏi sợ hãi tột độ.

Nàng cùng lắm chỉ biết phân biệt được liệu cùng một số loại độc được đơn giản chứ chưa phải thần y. Trúng độc cỡ này cũng không thể tự mình giải, mà Từ Chiêu đã ngấm độc được một thời gian. Trên đường lại liên tiếp bị truy sát, độc tính cũng theo đó mà ngày càng tăng lên. Cho đến lúc này, tình trạng của nàng đã như mảnh chi treo chuông.

Lần đầu tiên trong đời, Hồng Lang sợ hãi tới mức muốn khóc. Chỉ biết ôm lấy thân thể mềm nhũn của Từ Chiêu mà hốt hoảng.

Đột nhiên bên tai lại nghe thấy tiếng vó ngựa lộc cộc càng ngày càng tiến gần.

Hồng Lang lập tức cảnh giác, bất động chờ đợi.

Nhưng khi nhìn thấy người vừa xuất hiện, lại nhìn y phục đặc trưng trên người hấn. Nàng không nhận được nuốt khan một tiếng. Thật không biết là phúc hay họa.

Khóe môi vô thức khẽ mờ: "Đường môn".

Bạn đang đọc truyện *Vì Sự Tới Đón Người, Vì Sự Sợ Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 53: Động tâm

Trong đầu nam tử trẻ tuổi không khỏi hồi tưởng lại cảnh tượng khi nãy. Nơi hắn vừa đi qua, máu tươi phủ khắp một đoạn đường núi, thấy người ngổn ngang chồng chất. Nhìn qua vết thương chí mạng mà thấy kinh người, như thể bị dã thú xé toạc, từng phần thịt rơi bầy hầy ra đất.

Mới đi qua nơi đó chưa được bao lâu thì lại gặp phải hai người trước mặt này, không biết là có liên quan tới đám người chết kia hay không. Liệu không phải là gặp đúng đại ma đầu giết người không ghê tay đấy chứ?

Ý nghĩ chợt thoáng qua khiến cho Viêm Lịch khẽ rung mình, hắn định thần nhìn lại mới nhận ra tình cảnh hai người kia cũng có chút chật vật. Không khách khí mà thờ phào một hơi.

Mọi biểu tình trên gương mặt của hắn đều bị Hồng Lang thu vào trong mắt. Nàng vẫn bất động một chỗ, âm thầm đánh giá. Kẻ này tuy tướng tá cao lớn, ban đầu thấy hắn ra vẻ trầm tư, sau cùng thì có bao nhiêu suy nghĩ ở trong đầu dường như đều biểu hiện hết ra ngoài. Khiến cho Hồng Lang có chút bán tín bán nghi: "Hắn không phải là một tên ngốc đó chứ?".

Y phục trên người Viêm Lịch đối với nàng mà nói thì cũng không mấy xa lạ, chính là y phục môn nhân của Đường Môn. Hồng Lang cùng Từ Chiêu trước đây cũng từng tới nơi đó nháo một trận. Đối với bọn họ, cái tên Lãnh Thiên Diệt có khi đã trở thành kẻ thù không đội trời chung.

Khi vừa nhìn thấy y phục trên người hắn, Hồng Lang quả thật có chút lo sợ. Nhưng hiện tại, người trước mặt lại có mấy phần ngờ nghệch, dường như cũng không nhận ra nàng cùng Từ Chiêu. Tinh thần cảnh giác cũng nhờ vậy mà dần buông lỏng.

Viêm Lịch qua một hồi tự trấn an, lực chú ý bắt đầu rơi trên người Từ Chiêu. Nhìn làn da của nàng đã chuyển sang xanh tím, hốc mắt trũng sâu, khóe miệng còn vương tơ máu, tình trạng quả thật rất nghiêm trọng.

Lại thấy thiếu niên còn lại cũng đang dùng ánh mắt tìm tòi hướng về phía hắn. Nhân thần không có chút đề phòng hay cảnh giác nào mà chỉ đơn thuần là hiếu kỳ. Viêm Lịch âm thầm an tâm, sau đó mở miệng thành thật nói: "Vị công tử này trúng độc rất nặng. Theo ta thấy thì không còn nhiều thời gian đâu".

Hồng Lang vốn còn đang tự mình quần quanh với suy nghĩ trong đầu thì bất ngờ nghe được lời này. Trong lòng không khỏi sợ hãi tột độ, đánh liều nói với Viêm Lịch: "Nhìn y phục trên người tiểu ca xem ra là tới từ Đường Môn. Ta mạn phép cầu xin tiểu ca giúp công tử nhà ta giải độc".

Trong mắt Viêm Lịch như ánh lên tia sáng khác thường. Hắn chăm chú nhìn Từ Chiêu một hồi cuối cùng hưng phấn thốt lên một tiếng: "Được", khiến cho tâm can như bị treo ngược của Hồng Lang thoáng chốc đã thả lỏng.

Nếu nhắc tới cái tên Viêm Lịch, toàn bộ Đường Môn không người nào là không biết. Đệ tử chính tông phân đường thứ nhất của Đường Môn, địa vị này không nhỏ. Nhưng điều khiến cho người ta nhớ tới hắn lại không phải bởi cái danh xưng ấy mà lại là tính tình quái gở.

Đệ tử Đường Môn ít khi hành tẩu giang hồ nhưng nếu là Viêm Lịch thì cả năm hắn cũng chỉ ở Đường Môn chưa tới ba tháng. Cũng chính vì lẽ đó mà thời điểm Từ Chiêu đại náo Đường Môn một trận, hắn cũng không có mặt mà mãi cho tới khi trở về mới được nghe kể lại. Bởi vậy mới không nhận ra thân phận Lãnh Thiên Diệt của nàng.

Khả năng dụng độc của Đường Môn vốn đã danh chấn thiên hạ, không chính không tà. Nhưng nếu là Viêm Lịch, hắn không những giỏi hạ độc mà còn giỏi chế độc. Quá nửa những loại kịch độc mấy năm gần đây của Đường Môn đều là một tay hắn chế ra. Bất quá, người này tuy là có tài nhưng tính tình lại đơn thuần, cũng có thể coi là ngờ nghệch, lại chỉ ham mê độc dược, một mình tự nghiên cứu, không chịu giao tiếp với ai, ngoài ra không còn gì khác. Nếu không phải vì tài năng chế độc của hắn, chỉ e là Đường Môn cũng không muốn có một môn nhân như vậy. Quanh năm suốt tháng đều ra ngoài tìm được vật trân quý. Đến cả sư phụ hắn có đôi khi cũng quên mất diện mạo của tên đại đệ tử này.

Nói hắn hưng phấn đồng ý cứu Từ Chiêu thực chất cũng là có lý do. Bởi lẽ Viêm Lịch chỉ cần liếc mắt cũng biết Từ Chiêu trúng độc gì, mà độc này... chính là do hắn chế.

Nếu là kẻ khác, đương nhiên sẽ không cứu Từ Chiêu. Không có người nào nguyện ý đi giải chính độc của mình nhưng Viêm Lịch lại là ngoại lệ, đây cũng chính là điểm khác người ở hắn.

Phải biết, lúc chế độc, hắn cũng chưa từng nghĩ sẽ chế ra giải dược. Bất quá, tự nhiên lại có chuột bạch đưa tới tận miệng thì một kẻ ngờ nghệch như hắn cũng trở nên giáo hoạt. Hắn muốn thử xem, rốt cuộc độc dược hắn chế ra lợi hại tới đâu.

Nếu suy nghĩ này mà bị Hồng Lang phát hiện, chỉ e Đường Môn lại phải trải qua một trận phong ba.

Viêm Lịch xuống ngựa, nhẹ nhàng đỡ Từ Chiêu dậy, rất nhanh liền đẩy vào miệng nàng một viên thuốc nhỏ. Khi ngược lên lại thấy gương mặt dữ tợn của Hồng Lang, nàng tròn mắt nhìn hắn, ý tứ là "ngươi vừa cho công tử ta ăn thứ gì?", khiến cho Viêm Lịch sợ hãi gạt mình, miệng cũng lắp bắp kêu: "Trước,... trước phải bảo vệ tâm mạch của hắn. Sau đó chúng ta tới thành trấn phía trước, nơi này là đường núi a".

Hồng Lang hiểu ý, gạt đầu một cái, tự mình kéo thân thể mềm nhũn của Từ Chiêu trở về.

Nhìn thấy Từ Chiêu được Hồng Lang bảo vệ chặt chẽ như vậy, Viêm Lịch cũng chỉ khẽ cười, giúp hai người bọn họ lên ngựa của hắn, còn hắn thì tình nguyện dắt ngựa.

Một đường đi chậm chạp như vậy, trong lòng Hồng Lang nóng như lửa đốt, liếc nhìn thần sắc Viêm Lịch lại chỉ thấy hắn bình thản như không. Nàng không nhịn được lên tiếng: "Vị tiểu ca này, ban nãy ngươi nói công tử nhà ta không còn nhiều thời gian. Hiện tại chúng ta đi với tốc độ như vậy thì công tử nhà ta phải tính sao?".

"Không gấp, không gấp. Nếu các người đã có duyên gặp được ta thì nhất định người này không thể chết".

Hồng Lang thoáng nhíu mày: "Ngươi là thần y sao? Ta chưa từng nghe nói Đường Môn có một vị thần y", nhưng tuyệt nhiên không nghe thấy người kia đáp lại.

Vừa nhắc tới xuất thân của hắn, Hồng Lang bất tri bất giác lại có chút đề phòng. Nàng sợ nếu như hắn đã nhận ra Lãnh Thiên Diệt nhưng lại cố tính làm như không biết. Mà thành trấn phía trước lại rất gần thánh địa của Đường Môn, cũng là nơi trước kia nàng cùng Từ Chiêu có xảy ra xích mích với đám người đó. Có khi nào hắn thấy tình trạng của các nàng không tốt mới tính kế hãm hại. Sau đó âm thầm gọi đồng đạo tới tính sổ hay không.

Càng nghĩ, Hồng Lang càng loạn, bàn tay vô thức khẽ chạm lên đoạn roi gắn đầy binh khí giắt bên hông. Trong một thoáng thật sự có suy nghĩ muốn tấn công Viêm Lịch.

Bất ngờ, người phía trước lại "A" lên một tiếng như thể hắn vừa phát hiện ra điều gì. Sau đó liền rảo bước, kéo theo ngựa đi như bay về phía trước.

Hồng Lang thấy hắn đột ngột tăng tốc liền hỏi: "Sao ngươi lại đi nhanh vậy? Có chuyện gì sao?".

Chỉ thấy Viêm Lịch quay đầu lại, hai tròng mắt sáng ngời như đứa trẻ vừa làm được việc tốt muốn phụ mẫu tán thưởng, ngây ngô đáp: "Ta chợt nghĩ ra vài dược liệu thích hợp để giải độc. Ta muốn thử".

Trên trán Hồng Lang chậm rãi rơi xuống ba vạch hắc tuyến. Khi nãy nàng nghe thấy từ gì? - "Thứ". Vậy rốt cuộc là người này có thể giải độc cho Từ Chiêu hay không, Hồng Lang cũng không dám chắc.

Thiết nghĩ giờ phút này có gấp gáp cũng không thể giải quyết được gì, Hồng Lang liền an tĩnh lại. Yên lặng không nói tiếng nào, cố gắng ôm lấy Từ Chiêu, đảo mắt chú ý động tĩnh xung quanh.

Kim chương quỳ đứng trước nhĩ gian chờ đợi, trong tay còn cầm theo một phong thư.

Lát sau, thị nữ từ trong phòng bước ra, cúi đầu hành lễ rồi làm động tác mời: "Kim chương quỳ, tiểu thư cho gặp".

Ông ta khẽ gật đầu rồi tiến vào trong, chỉ thấy Kim Tịch Đường đang nhíu mày phân vân. Nghe thấy tiếng người tới cũng không buồn nhìn lên, chỉ mở miệng hỏi: "Kim thúc, người nói xem, ta nên chọn sắp vải nào bây giờ?".

"Một bên trang nhã mềm mại, một bên rực rỡ sắc hoa. Ta thấy sắp nào cũng hợp với tiểu thư, cho người mang tới phòng vải may vài bộ y phục chẳng phải là tốt rồi sao".

"Nói cũng đúng, đỡ mất công ta chọn lựa".

Nói rồi, Kim Tịch Đường phất tay để thị nữ mang toàn bộ vải vóc ra ngoài, sau đó mới nâng mắt nhìn tới người vừa lên tiếng: "Nha, thúc tới gặp ta có chuyện gì vậy?".

"Tiểu thư, đây là tin tức của người".

Kim Tịch Đường nhận lấy phong thư được mang tới, vừa mở ra đọc được vài chữ, lông mày chợt nhíu chặt rồi lại giãn ra, khóe miệng không khỏi cong lên: "Hừ, trúng độc rồi".

Trong lòng dường như có chút mất nguyện, nhấc tay hơ lá thư trên ngọn nến cho tới khi cháy rụi tới không còn một mảnh. Ánh lửa chiếu lên gương mặt thanh tú của nàng càng khiến cho dung mạo thêm rạng rỡ như được phủ một tầng hào quang.

Thấy nàng ta cao hứng như vậy, Kim chương quỳ lại có chút bất an: "Tiểu thư, người thật sự ra tay với Lãnh công tử?".

"Ồ, xem ra tin tức của ta thúc cũng đã đọc rồi. Ta chính là ra tay với hắn. Đã biết vậy sao còn hỏi". Kim Tịch Đường cũng không có ý che giấu mà thản nhiên đáp.

"Chuyện này chi e không ổn. Lãnh công tử là đồ đệ của lâu chủ. Theo lý mà nói, nếu tiểu thư có điều gì không vừa lòng, cũng chỉ cần nói một tiếng. Lâu chủ nhất định sẽ làm chủ cho người. Hà có phải làm như vậy. Nếu muốn trừng phạt thì cũng phải là lâu chủ trừng phạt mới đúng. Hơn nữa, vị công tử đó cũng không làm gì quá đáng".

Ánh mắt Kim Tịch Đường trầm xuống, mang theo tia sắc bén kì lạ: "Kim quân sự, vậy giờ người là đang bênh vực cho người ngoài sao? Hay, hay lắm! Người đối thành họ Lãnh luôn cho ta". Nàng ta tức giận, vung tay đập xuống bàn. Lời lẽ nói ra cũng là muốn vạch rõ thân phận chủ tử trước mặt Kim chương quỳ.

Thấy Kim Tịch Đường phẫn nộ quát một tiếng, ông ta cũng không biểu hiện ra chút cảm xúc nào, chỉ từ tốn nâng mắt nhìn người đối diện: "Không phải Kim mỗ bênh vực Lãnh công tử. Nhưng người này là người của lâu chủ. Tiểu thư làm vậy không phải là quá phận sao?".

"Kim quân sự, ta biết người là bậc trưởng bối, đã quen đi giáo huấn người khác. Nhưng người nên nhớ, Kim gia này do ta làm chủ. Dù là ai, chỉ cần mang họ Kim đều phải nghe lệnh của ta".

Nàng ta gằn lên từng tiếng, ánh mắt nóng rực như muốn thiêu cháy người trước mặt. Cuối cùng, Kim chương quỳ chỉ thở dài một tiếng sau đó cáo lui rồi đi.

Từng bước nặng trĩu vang lên trên hành lang dài, trong nháy mắt đã không còn chút động tĩnh. Kim chương quỳ rất nhanh đã đi vào một thông đạo kéo dài tràn ngập hương thảo mộc, phảng phất khiến cho lòng người dễ chịu. Bất quá, lúc này người đang đi trong thông đạo ấy lại không cảm thấy thoải mái chút nào.

Đi qua một khúc ngoặt liền thấy phía trước là gian mật thất sáng sủa, từng trận hương thơm thảo mộc chính là phát ra từ đây. Kim chương quỳ vừa đẩy cửa bước vào phòng thì hai đầu gối lập tức khụy xuống, nghe "Bốp" một tiếng.

Dữ Ngọc đang chăm chú đọc sách, thấy có động tĩnh là liền nâng mắt nhìn, khóe môi từ tốn nhấc lên một nụ cười: "Kim thúc lại sao vậy? Ta không nhận nổi đại lễ của ông nha".

"Kim mỗ là thay mặt tiểu thư tới bồi tội với lâu chủ?".

"Ông nói vậy là có ý gì? Trước nay chuyện của Tịch Đường ta không quản. Ta chỉ nhờ ông xem chút tình hình của Lãnh nhi rồi tới báo cho ta. Nếu không mang tới tin tức ta cần, vậy cũng không cần thiết phải tới nơi này. Những chuyện khác ta không quan tâm".

Kim chương quỳ nghe vậy, môi khẽ mím, lập tức gấp đầu trước mặt Dữ Ngọc. Vì ông ta hiểu rõ, Lãnh Thiên Diệt đối với lâu chủ mà nói là chiếm một vị trí nhất định. Lần này quả thật Kim Tịch Đường đã động phải người không nên động.

"Kim mỗ vô năng, không kịp thời ngăn cản tiểu thư làm càn, hại tới Lãnh công tử".

Nhìn biểu tình nghiêm trọng của ông ta, Dữ Ngọc buông sách trong tay xuống, hần đứng dậy, đi tới trước mặt người đang quỳ rạp trên mặt đất, nhấc tay kéo Kim chương quỳ dậy.

"Nói cho rõ".

"Tiểu thư vì chuyện lần trước bị dọa, suy nghĩ còn chưa thấu đáo đã phái sát thủ đi theo Lãnh công tử".

"Vài tên sát thủ của Kim gia cũng không làm gì được Lãnh nhi. Các người làm chuyện vô ích rồi". Dữ Ngọc mặt không biến sắc, từ tốn đáp.

"Nhưng tiểu thư là hạ lệnh bằng mọi giá phải giết được người. Sát thủ phái đi cũng rất nhiều".

Dữ Ngọc vẫn thản nhiên gật gù: "Cũng còn xem bản lĩnh của bọn chúng tới đâu".

"Nhưng tiểu thư lần này dùng độc".

"Có Lang nhi đi cùng, hẳn là không có vấn đề".

"Nhưng tin tức mới nhất đưa tới báo Lãnh công tử trúng độc, không có thuốc giải. Mạng sống hiện tại đã như mảnh chi treo chuông...".

Lời còn chưa dứt, đột nhiên cả người Kim chương quầy bị Dữ Ngọc hắt ra, lão đảo tựa người vào cánh cửa. Vừa ngẩng đầu nhìn lên chỉ thấy tàn ảnh xẹt qua, nháy mắt đã không thấy người đâu.

Ông ta đưa mắt nhìn vào thông đạo không một bóng người, trầm tư một hồi rồi thở hắt ra: "Tiểu thư đã quen được chiều chuộng, sinh ra tính tình ương ngạnh lại hiếu thắng. Lần này thật sự gây ra chuyện lớn rồi".

Kim Tịch Đường bước ra khỏi phòng, trong tay bung theo một khay đựng tâm đẹp mắt. Vừa thấy bóng dáng Dữ Ngọc, khoe môi mỉm cười nhưng lời còn chưa thoát ra khỏi miệng lại thấy hân trùng mắt nhìn nàng rồi rất nhanh đi lướt qua, một đường rời khỏi Dữ Tụ lâu.

Khay gỗ trong tay rơi lạch cạch xuống đất, từng khối điểm tâm tinh xảo bị nữ tử tức giận mà đập lên, nát vụn. Khoé mắt Kim Tịch Đường ngay tức khắc đã ầng ậng nước. Phải biết, từ nhỏ tới lớn, Dữ Ngọc cũng chưa từng dùng ánh mắt cảnh cáo đó nhìn nàng.

Hắn cảm thấy hít thở có chút không thông, vừa nhìn thấy Kim Tịch Đường thì máu nóng nổi lên, chỉ muốn tung một chương đánh chết nữ tử trước mặt. Bất quá, trong lòng Dữ Ngọc lúc này chỉ nghĩ tới tình hình của Từ Chiêu, không muốn chậm trễ nán lại nơi này.

Chi biết nam tử huyền y cười ngửa chạy như bay, mặt đặng đặng sát khí suốt dọc đường đi khiến cho ai cảm nhận được khí tức của hắn cũng phải giật mình né tránh. Chi sợ chậm một bước là có thể bị vô ngra đập chết.

Trái tim hắn không hiểu tại sao lại như bị bóp chặt. Bất tri bất giác nhớ lại cảnh tượng của nhiều năm trước, nữ tử vận huyền y ngồi dưới mái hiên, nhân thần phẳng lặng, không mang theo một chút cảm xúc nào rơi trên mặt hồ gợn sóng. Chi là một thoáng trầm tư này lại càng làm nổi bật lên khí chất băng sương thoát tục. Nhìn ngắm một lần đã khắc cốt ghi tâm.

Vừa ngược nhìn hắn, khoe miệng đã nâng lên nụ cười nhân nhật nhưng không giấu nổi ưu thương. Một đóa hoa lệ bị gió thổi tới, nhẹ nhàng vương trên mái tóc tùy ý buông xõa của nàng. Hắn không vừa lòng, đưa tay gỡ xuống lại bị từng lọn tóc quấn lấy.

Vậy là Dữ Ngọc, lần đầu tiên biết thế nào là lúng túng kết tóc cho một nữ tử.

- -----

Ba người một ngựa vừa tiến vào thành trấn nhỏ, dường như đã quá quen thuộc nên rất nhanh Viêm Lịch đã thuê được một gian phòng.

Vóc người Hồng Lang vốn nhỏ hơn Từ Chiêu nhưng nhất quyết muốn tự mình ôm nàng lên lầu. Viêm Lịch thấy vậy thì vừa cười vừa nói: "Người cổ chấp như vậy là không tin tưởng ta?".

"Cũng... cũng không hẳn". Hồng Lang có chút mất tự nhiên, vốn dĩ là đang nhờ vả người ta nhưng lại không tin tưởng. Có nói thế nào thì cũng sẽ khiến hắn phật lòng. Nhưng ngược lại, Viêm Lịch hình như không mấy để tâm. Hắn chỉ lắc đầu rồi giành lấy Từ Chiêu từ trong tay Hồng Lang.

Vừa ôm người lên mới chợt nhận ra thiếu niên trong lòng thật sự rất nhẹ: "Nha, công tử nhà ngươi có phải là bị bỏ dối tới mức ốm yếu không vậy?".

Nghe hắn nói nhảm, Hồng Lang cũng không nguyện ý trả lời.

Viêm Lịch đưa Từ Chiêu vào phòng, nhẹ nhàng đặt nàng xuống giường rồi xoay người trở ra, trước khi rời đi chỉ nói là ra ngoài kiếm được liệu.

Hồng Lang nghe vậy, trong lòng lại âm thầm lo lắng: "Liệu không phải hắn đi gọi người của Đường Môn tới chứ?". Nàng không nhin được, gấp gáp chạy xuống lầu xem xét tình hình. Hỏi tới hỏi lui chương quầy một hồi, cuối cùng cũng an tâm giao cho ông ta trông trách truyền tin. Nàng thuê người mang một phong thư tới Hồng Báo Kiếm các để báo lại tình hình của Từ Chiêu. Với tình trạng hiện tại, quả thật các nàng không tiện tự mình hành sự, tốt nhất vẫn nên gọi người tới.

Xong việc, Hồng Lang rất nhanh trở lại phòng trọ. Nhìn y phục trên người Từ Chiêu toàn là máu, qua một đêm đã khô lại, chuyển dần thành màu đen, nàng không khỏi thương tâm. Bàn thần nhìn người trên giường một lúc, bàn tay vô thức nắm lấy đôi tay lạnh buốt của Từ Chiêu. Có xoa thế nào cũng không thể ấm lên một chút, cuối cùng nàng mệt mỏi thiếp đi lúc nào không biết.

Cho tới khi Hồng Lang lơ mơ tỉnh lại, hướng mắt nhìn ra cửa sổ chỉ thấy tối đen như mực, miệng vừa ngáp vừa lẩm bẩm: "Đã tối rồi sao?".

Đáp lại nàng là thanh âm trầm thấp của nam tử: "Người đã ngủ liền một mạch hai ngày rồi".

Hồng Lang thất sắc, quay phắt lại thì thấy người vừa lên tiếng là Viêm Lịch. Hắn như vậy mà lại thản nhiên ôm một tô com, xúc từng miếng lớn đưa vào miệng, vừa ăn vừa nói một tràng: "Hai nữ tử các người rốt cuộc làm chuyện gì mà suy kiệt tới mức thân thể cũng không còn chút sức lực như vậy. Ta không biết chăm sóc người bệnh, huống chi ta còn là nam nhân. Nếu không phải có sự muội của ta thì hai người các ngươi không biết bao giờ mới tỉnh lại đâu".

Hai chữ "nữ tử" thành công đánh cho Hồng Lang thanh tỉnh. Tròng mắt neho lại, mang theo một cỗ nguy hiểm như đã thú nhìn chăm chăm Viêm Lịch. Đột nhiên, từ gian phòng bên trong truyền ra thanh âm khàn khàn: "Lang nhi, lại đây".

Nàng nhận ra đó là giọng nói của Từ Chiêu, bước chân có chút loạn tiến vào bên trong: "Tỷ tỷ, tỷ không có việc gì chứ?".

Nhưng người nàng tìm kiếm lại chưa thấy đâu mà thay vào đó chỉ thấy một nữ tử ngồi bên giường, trên môi nở nụ cười tà tử. Nàng ta đứng dậy, tiến tới trước mặt Hồng Lang, từng bước đi uyển chuyển như măng xà, nhất cử nhất động đều là mang theo mị lực khó cưỡng. Sóng mắt tà mị lưu chuyển, đánh giá nàng một hồi, cuối cùng cánh môi khẽ mở, phun ra một câu: "Người khỏe rồi".

Hồng Lang khó hiểu nhìn lại, khứu giác nhạy bén cảm nhận hương cỏ cây man mát phảng phất quanh thân nữ tử này.

Nàng đưa mắt nhìn vào trong, xác nhận Từ Chiêu vẫn bình an vô sự mới nhẹ nhàng thở phào một hơi. Lực chú ý lại rơi trên người nữ tử trước mặt. Chỉ thấy, trên tay nàng ta từ lúc nào đã xuất hiện thêm một con rắn nhỏ, toàn thân đen bóng, khi chuyển động, từng lớp vảy còn ánh lên một tầng linh quang. Nó ngẩng cao đầu, thi thoảng cái lưỡi thò ra rồi lại rút vào, phát ra tiếng "xè xè". Nhìn qua đủ biết con rắn này chính là rắn độc, không những thế mà còn là kịch độc.

Hồng Lang không khỏi neho mặt, nghi ngờ đánh giá nữ tử này.

Từ Chiêu một lần nữa lên tiếng, bất quá thanh âm lại yếu ớt, hướng Hồng Lang thêu thảo: "Lang nhi, chớ phi lễ. Nàng là Viêm Ngân".

Hai chữ Viêm Ngân này, nói quen cũng không quen mà nói lạ càng không lạ. Hồng Lang nhủ mảy, lùi lại một bước cảnh giác nhìn nữ tử kia: "Thánh nữ Đường Môn cư nhiên lại xuất hiện ở đây?".

Viêm Ngân nhếch miệng cười, thân nhiên trở lại ngồi bên cạnh Tử Chiêu: "Thành trấn này không những gần với Đường Môn, hơn nữa còn là đích thân sư huynh ta mở lời vàng ý ngọc mời ta tới. Ta có gì mà không thể?".

Vừa nghe nàng ta nói vậy, Viêm Lịch cũng không nhịn được, thò đầu vào: "Cái nha đầu đê bụng".

"Hừ, ai nói huynh biệt tâm biệt tích hơn nửa năm. Vừa mới xuất hiện thì chính là cầu người ta xuống núi cứu người?".

Hai huynh muội bọn họ chính là cãi qua cãi lại, hơn thua nhau mãi không chán. Cuối cùng, Viêm Lịch vẫn là người thua thiệt, ngậm miệng lui ra ngoài.

Hồng Lang nãy giờ vẫn đứng giữa hai người này, nghe bọn họ ầm ĩ một hồi mà tai có chút ù, nàng lắc đầu không hiểu rốt cuộc là chuyện gì. Vẫn là chậm chạp tiến tới bên cạnh Tử Chiêu. Bất quá vị trí gần nàng nhất lại bị Viêm Ngân chiếm đóng.

Nhìn nàng ta vén tay áo của Tử Chiêu lên, sau đó thả rấn nhỏ ra. Nó chậm rãi trườn một vòng, cuối cùng dừng lại, cắn phập vào cổ tay của Tử Chiêu. Hồng Lang giật mình định tiến lên hắt con rắn ra nhưng lại bị Tử Chiêu xua tay ngăn cản.

Viêm Ngân trừng mắt: "Ta chính là đang cứu người. Người tốt nhất an phận một chút. Nếu để linh xà của ta nổi giận thì hậu quả chính là nữ tử này phải chết".

Bạn đang đọc truyện *Vi Sư Tới Đón Người, Vi Sư Sợ Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 54: Kể chuyện

Lời vừa dứt, Hồng Lang không khỏi nuốt khan, yên lặng ngồi xuống nhưng ánh mắt vẫn dán chặt vào cổ tay Tử Chiêu. Nhìn biểu hiện bị dọa của nàng, Tử Chiêu không khỏi phì cười: "Viêm Ngân. Người dọa Lang nhi của ta sợ rồi".

"Nhớ ngày trước các người như ăn phải gan hùm, một đường tiến thẳng lên Đường Môn, còn đánh tới trước thánh điện của ta. Chẳng lẽ còn biết chữ sợ viết thế nào sao?". Viêm Ngân bĩu môi, ánh mắt sắc lạnh nhưng lại mang theo một tia thích thú. Nhấc ngón tay thanh mảnh chọc chọc vào bả vai Tử Chiêu, bộ dạng chính là muốn trêu người.

Hồng Lang ngăn người trước từng cử chỉ của nàng ta, không khỏi khó hiểu nhìn Tử Chiêu. Nàng mỉm cười đáp lại: "Lang nhi, muội còn nhớ lúc chúng ta đánh tới thánh điện của Đường Môn không?".

Nàng khẽ gật đầu, hồi tưởng lại khi đó Tử Chiêu công theo một người đang trúng độc là nàng, cứ như vậy xông thẳng lên Đường Môn đòi thuốc giải. Không những vượt qua tầng tầng lớp lớp cơ quan mà còn đánh tới long trời lở đất với đám môn nhân trên núi. Bọn chúng đương nhiên là giới dùng âm khí cùng kịch độc mà Tử Chiêu lúc đó chính là bị chọc giận. Không quan tâm chúng dùng thủ đoạn gì, tốc chiến tốc thắng. Chỉ một đường đánh thẳng, luôn ra tay trước một bước. Vậy mà cũng đánh lên tận trên núi.

Các trưởng lão của Đường Môn lúc này mới ra mặt, bọn họ nhìn một bọc vải đầm máu, đỏ ra cả thấy bốn mươi con mắt người, lăn lóc trên nền đất thì nộ khí công tâm. Chỉ biết, khi Tử Chiêu mở miệng hỏi thuốc giải ở đâu, lại có kẻ ngạo mạn, chỉ vào mặt nàng mà hô lên: "To gan, người nghĩ một mình người mà có thể tới gần thánh điện của chúng ta sao?".

Lời vừa dứt, cái giá phải trả chính là con thịnh nộ của Tử Chiêu. Tay chợt siết, sát tâm cũng theo đó mà nổi lên. Qua một hồi, người thì bị thương, có kẻ tay chân đứt lìa, có kẻ thì bị phế luôn võ công. Dù biết nàng đã ra tay tàn nhẫn thế nào.

Cho tới khi hai người Tử Chiêu bị đông đảo môn nhân vây chặt một vòng ngay trước thánh điện. Đúng lúc này, từ trong đại điện bỗng phát ra tiếng vang rất lớn như thể vừa có thứ gì đó đổ sập xuống, ngay sau đó lại là tiếng thét thất thanh của nữ tử. Vòng vây vì biến cố này, trong nháy mắt trở nên loạn, mặt mũi người nào người nấy đều xám như tro. Ngay cả mấy vị trưởng lão của Đường Môn cũng không ngoại lệ.

Nhưng tuyệt nhiên không có kẻ nào dám bước vào trong.

Tử Chiêu nhân lúc hỗn loạn, nàng lách mình, ôm theo cả Hồng Lang tiến thẳng vào thánh điện. Mặc kệ nơi này xảy ra chuyện gì, nàng nhất định phải đoạt được thuốc giải.

Đám người Đường Môn thấy vậy thì không khỏi kinh hãi, có muốn ngăn cản cũng đã muộn.

Cứ như vậy, từng người đứng bên ngoài như nín thở chờ đợi. Thanh âm đồ vờ ầm ầm từ thánh điện vọng ra như muốn đè nát tâm can của họ. Chỉ lát sau, khói bụi cứ thế bốc lên, bất quá đều là khói độc. Qua làn khói đen đặc, dần dần xuất hiện thân ảnh nhỏ bé, hơn nữa dường như còn đang lôi kéo một bọc lớn.

Hồng Lang vốn đang bị trúng độc, nàng dùng hết sức bình sinh mà vác theo bọc sách lớn. Bên trong toàn bộ đều là kinh thư, bí tịch chế độc của Đường Môn, tùy tiện nhặt ra một quyển cũng có thể coi là trân bảo.

Vừa như dứt hơi mới lời được bọc vải kia ra ngoài, ngược mắt lên lại chỉ thấy toàn bộ môn nhân như bị điểm huyết, tất thấy đều trợn ngược mắt nhìn nàng. Hồng Lang không khỏi tức giận gầm lên rết từng tiếng: "Lũ vô tri các người muốn ta móc thêm mắt sao? Còn không mau lại đây kéo thứ này ra".

Lúc này, đám người mới hoàn hồn lại, bọn chúng nhất loạt ném binh khí sang một bên. Kẻ thì tới giúp một tay kéo bọc vải lớn kia đi, có kẻ lại tới dìu Hồng Lang, còn lại đều tập trung lại đẩy lui khói độc.

Trước thánh điện nhốn nháo một đoàn, Hồng Lang lại đang lo lắng Tử Chiêu còn ở bên trong, mà khói độc thì vẫn nghi ngút bốc lên. Nàng một nhọc một hồi, thều thào nói không ra hơi, chỉ có thể gấp gáp chỉ tay vào bên trong, ý nói bọn họ mau mau cứu người. Nhưng ngoài ý muốn, bọn chúng lại thủy chung chỉ khừ độc phía trước thánh điện mà không ai chịu vào trong khiến cho nàng tức giận, hai mắt long lên như muốn xé xác từng người một. Hồng Lang cảm thấy một hồi, cuối cùng bất tỉnh lúc nào không biết.

Cả đám người đang ầm ĩ, đột nhiên trở nên im bật. Bóng dáng người nào đó như ẩn như hiện qua từng tầng khói độc. Thiếu niên huyền y ôm theo một nữ tử, hai bước cũng chập lăm một, phi thân ra ngoài. Có điều, khiến người ta khiếp sợ hơn nữa, chính là, không chỉ ôm theo một nữ tử mà trên người hắn không phải quần thêm một con trăn lớn thì cũng là vắt lên một mớ rắn rết nọc xanh nọc vàng. Theo sau từng bước chân còn lồm cồm thêm nhện độc, cóc độc,...

Chỉ là, đám người Đường Môn nhìn thấy cảnh này lại như thấy bò sát hiển linh, lập tức quỳ xuống mà tạ ơn trời đất.

Nữ tử lúc đó được Tử Chiêu cứu ra chính là Viêm Ngân, thánh nữ của Đường Môn.

Ngày đó, không ai nguyện ý giải thích là có chuyện gì xảy ra. Chỉ có Viêm Ngân lúc ấy cứ quần lấy Tử Chiêu không tha là chịu mở miệng nói với nàng.

Nguyên lai nàng ta là thánh nữ của Đường Môn, vị trí này chỉ xếp sau các vị trưởng lão một bậc. Theo quy tắc, tế điện của nàng là nơi lưu giữ pháp bảo, kinh thư, bí tịch. Hơn nữa còn là nơi thánh nữ các đời luyện bí độc, nên càng được coi là cấm địa. Lúc đó, quá trình luyện độc của Viêm Ngân đã bước vào giai đoạn quan trọng, chỉ cần một sơ suất nhỏ cũng có thể gây ra hậu quả nghiêm trọng. Nhưng nào ngờ, trận ồn ào phía ngoài lại khiến cho nàng kinh động, vô tình khởi động cơ quan nguy hiểm trong thánh điện, khiến cho nơi này đổ sụp xuống. Phải biết, một khi cơ quan này được mở ra, cả một toà thánh điện sẽ sập sập xuống, kéo theo toàn bộ trần bảo cũng đổ sụp. Bởi vậy nên lúc đó cũng không kẻ nào dám tiến vào nộp mạng. Hơn nữa, kịch độc mà Viêm Ngân đang luyện cũng vì vậy mà hỏng hết, tàn dư bị phóng thích sinh ra tầng tầng khói độc bay ra ngoài.

Viêm Ngân vì muốn cứu số kinh thư cùng độc vật cất giữ trong điện mà không kịp chạy thoát ra ngoài. Lại đúng lúc thấy hai người Từ Chiêu tiến vào, nàng nghĩ đến coi bọn họ là người tới trợ giúp. Rất nhanh liền vơ vét một số lượng lớn kinh thư, cuốn vào tấm vải rồi buộc chặt, ném cho Hồng Lang. Còn Từ Chiêu thì bị nàng lôi lôi kéo kéo, hơn nữa còn phải cứu luôn cả một đống bò sát. Nói đúng hơn thì là sùng vật của Viêm Ngân.

Sau chuyện đó, toàn bộ Đường Môn, từ trên xuống dưới đều nhìn Từ Chiêu với ánh mắt khó xử. Nàng mất hai mươi môn nhân của bọn họ, đánh cho không ít người tàn phế, lại gần tiếp khiến thánh điện bị hủy. Nhưng cũng là nàng giúp bọn họ bảo toàn kinh thư, bí tịch. Chỉ dựa vào chứng cứ cũng có thể khiến cho Đường Môn vững vàng trở thành đại môn phái trên giang hồ. Không những vậy, quan trọng nhất vẫn là nàng đã cứu thánh nữ một mạng.

Các vị trưởng lão vì chuyện này mà có chút đau đầu, không biết có nên ra tay với thiếu niên này nữa hay không.

Lúc đó, Viêm Ngân mặc kệ đám người kia quyết định thế nào, nàng ta nhanh chóng đem thuốc giải đưa cho Từ Chiêu, còn cẩn thận chỉ cho nàng đường xuống núi an toàn. Từ Chiêu đạt được mục đích, lại không muốn quản thêm chuyện không đâu nên cứ như vậy mà công theo Hồng Lang xuống núi.

Không lâu sau thì khắp thiên hạ đều bàn ra tán vào chuyện này. Ai cũng nói ngày đó nàng lên Đường Môn đòi thuốc giải, không những đánh người mà còn hủy đi một kho độc dược. Còn Đường Môn thì cư nhiên không đội trời chung với cái tên Lãnh Thiên Diệt.

Từ Chiêu nghe được tin tức này cũng lười giải thích, yên lặng cho qua. Nếu là đắc tội với Đường môn, nàng cũng không ngại.

Hồng Lang lúc ở trên núi đã bắt tinh vậy nên cũng không biết hết sự tình, đương nhiên sẽ có cảnh giác với Viêm Ngân. Lại nhìn nàng ta cho rần rần cần Từ Chiêu thì thập phần sợ hãi. Nhưng là Từ Chiêu đã xua tay ngăn cản, còn biểu hiện của Viêm Ngân lại quá bất thường khiến cho nàng bán tín bán nghi.

Cuối cùng, chính miệng Từ Chiêu phải giải thích một hồi mới khiến cho Hồng Lang yên lòng.

Viêm Ngân túc trực bên giường một đêm, để con rắn nhỏ đẩy một lượng nọc độc nhất định vào trong người Từ Chiêu rồi lại châm cứu, phong bế rất nhiều huyết đạo trên cơ thể nàng. Cho tới lúc ròi đi đã là rạng sáng. Nàng ta che miệng ngáp dài một tiếng, vành mắt phỉm hồng liếc nhìn người nằm trên giường, cong môi nói: "Nếu không phải mang ơn người cứu ta một mạng thì với thân phận của người cũng không tới lượt khiến cho thánh nữ Đường Môn đích thân thì chăm sóc".

Bóng lưng uyển chuyển rồi đi, còn tiện tay đóng cửa thật mạnh. Từ Chiêu xem biểu hiện giận dữ của nàng ta như vậy lại không nhịn được cười, thân thể khẽ rung lên rồi lại ho mấy tiếng. Hồng Lang thấy nàng có chút chật vật liền thở hắt ra: "Tỷ còn cười? Xem bộ dạng thảm hại như vậy còn chưa đủ sao?".

Từ Chiêu mềm mỏng đáp lại: "Viêm Ngân này, tư chất không thể xem thường. Trẻ tuổi như vậy đã được tôn làm thánh nữ của Đường Môn. Kiểu ngạo là lẽ dĩ nhiên. Bất quá nàng ta lại là người khẩu xà tâm Phật, tính tình cũng có thể nói là ngay thẳng. Không cần quá giữ ý làm gì".

"Hừ, cũng may là có nàng ta, nếu không cũng không biết đến khi nào tỷ mới tỉnh lại".

"Không, nói đúng hơn là nếu không có Viêm Ngân, mạng của ta không thể giữ". Từ Chiêu khẽ lắc đầu, thẳng thừng nói.

Hồng Lang thoáng yên lặng, nàng thừa nhận, độc mà Đường Môn xuất ra để hại người không phải muốn nói giải là giải.

Từ Chiêu an tĩnh nghỉ ngơi, rèm mi phủ xuống thì thoáng khẽ lay động. Qua một hồi, bên cạnh lại cất lên thanh âm lí nhí: "Đều tại muội không tốt, một chút cũng không phát giác ra".

Từ Chiêu mỉm cười, chậm rãi nâng tay vỗ nhẹ lên đầu Hồng Lang: "Nha đầu ngốc. Vô sắc, vô hương, vô vị. Muội làm thế nào phát hiện? Cũng may chỉ có mình ta trúng độc, nếu cả muội cùng...".

Lời còn chưa nói hết, Từ Chiêu chợt dừng lại. Nơi cổ họng như có tảng đá đè lên, hít thở cũng trở nên nặng nề.

Hồng Lang nhìn nàng như vậy, cánh mũi cũng trở nên phập phồng: "Hồng Trục,... huynh ấy..." Mở miệng lại không biết phải nói gì, nàng cũng đành yên lặng giữa chừng.

Ban đêm ở thành trấn nhỏ vốn yên tĩnh, nhưng cứ cách mấy đêm là thanh âm chém giết lại nổi lên.

Bách tính nơi này tuyệt nhiên không dám ra ngoài. Đến cả mấy kẻ thường ngày đều đi nhậu tới khuya cũng ngoan ngoãn trở về nhà bên thê tử, chỉ sợ đao kiếm không có mắt, liên lụy tới bọn họ.

Viêm Ngân bình thân ngồi trong phòng, cẩn thận chăm sóc cho Từ Chiêu. Mảnh chém giết bên ngoài cũng không chút nào ảnh hưởng tới tâm tình của nàng ta. Nàng mắt lên cũng chỉ thấy Từ Chiêu thân nhiên như không, nhưng ngược lại, Hồng Lang không giấu được giận dữ.

Nàng ta vừa chuẩn xác cầm một cây ngân châm vào huyết vị vừa mở miệng: "Các người nhất định là đắc tội với không ít người nha. Cứ cách vài ngày lại có sát thủ kéo tới".

Từ Chiêu vẫn nhắm mắt, khoé môi nhẹ cong lên: "Cũng là nhờ phúc của người chúng ta mới không bị làm phiền".

"Đó là đương nhiên, thân phận của ta là gì chứ? Nhắc một bước chân cũng có cao thủ Đường Môn bảo hộ".

"Nói đến mới nhớ, nếu để lộ ra chuyện người trị độc cho ta thì không biết các vị trưởng lão của Đường Môn sẽ xử trí thế nào?".

Viêm Ngân nghe Từ Chiêu hỏi vậy thì cũng lắc đầu xua tay: "Bọn họ chính là không dám động tới người. Ngày đó người đã thương người của chúng ta không nhẹ. Nhưng cũng chính người cứu lấy toàn bộ căn cơ của bốn giáo. Coi như không ai nợ ai".

"Nếu đã không còn nợ nần gì, vậy tại sao người lại cứu ta?".

Đáy mắt Viêm Ngân có chút dao động, nàng ngẩng lên nhìn chằm chằm Từ Chiêu. Vô thức nuốt khan một tiếng rồi mới mở miệng: "Ta là thâm thích người".

Nghe một lời này, Từ Chiêu lập tức mở bừng mắt. Chỉ thấy ánh nền chiếu tới làm sáng lên một bên mặt của Viêm Ngân, nhãn thần lại không có lấy một tia đùa cợt.

Giữa lúc nàng không biết mở miệng thế nào, lại thấy nữ tử kiều diễm trước mặt thờ dài một hơi, tiếp tục nói: "Năm đó được người bảo hộ trong lòng mà tránh thoát khỏi một kiếp nạn. Mà chuyện người lên núi cũng chỉ vì muốn cứu Hồng Lang. Người có tình, có nghĩa hơn nữa khi chất nam tử lại mạnh mẽ như vậy, có tiểu cô nương nào không động tâm. Nằm trong lòng người một lần đã lưu luyến không quên. Lúc sư huynh kéo ta tới đây, vừa nhìn thấy người, đáy lòng đã quặn thắt. Nhưng nào ngờ lại phát hiện Lãnh Thiên Diệt thì ra là một nữ tử. Thật là, phá nát giấc mộng xuân của ta".

Hồng Lang ngồi một bên tận lực kìm nén, chỉ là không khống chế được khiến cho toàn thân run rẩy. Cười cũng không dám cười, khóc cũng chẳng dám khóc.

Từ Chiêu lại cười phụt thành tiếng, không ngờ chính mình lại để lại ấn tượng trong lòng Viêm Ngân như vậy. Nàng tỉnh mở miệng trêu chọc vài câu nhưng giữa chừng, đột nhiên cảm nhận cổ sát khí cường đại ập đến.

Không chỉ mình nàng mà hai người nhảy bèn như Hồng Lang cùng Viêm Ngân cũng đồng dạng cảnh giác.

"Các người rút cuộc đắc tội với kẻ nào? Năm lần bảy lượt phái sát thủ, lần này dường như mất kiên nhẫn, muốn đuổi cùng giết tận rồi". Viêm Ngân nhú mày, thanh âm phát ra nháy mắt đã âm trầm hơn rất nhiều.

Đúng lúc này, Viêm Lịch mạnh mẽ đẩy cửa bước vào. Nhìn trên người hắn dính không ít máu, cả ba người trong phòng đều giật mình. Thậm chí, Viêm Ngân còn sợ hãi, đứng bật dậy, nhưng hắn lại xua tay nói: "Không phải máu của ta". Sau đó lại hướng Từ Chiêu nói tiếp: "Sư phụ người tới".

Còn chưa đợi Từ Chiêu có phản ứng gì, Hồng Lang đã từ trên giường nhảy xuống, đứng chắn trước người nàng. Hai mắt dường như mang theo ám ức, gằn lên từng tiếng: "Không gặp".

Viêm Lịch thấy vậy không khỏi khó xử: "Ta cũng không có cách, trong chúng ta lại không ai có khả năng can nỏi sư phụ người. Đám sát thủ ngoài kia cũng là một tay hắc diệt sạch. Người nhìn xem, máu tươi của bọn chúng còn nóng hổi đây". Hắn vừa nói, vừa chỉ lên y phục của bản thân, biểu cảm vô cùng sinh động.

Từ Chiêu gần như không để ý tới Viêm Lịch, nàng vẫn yên lặng nhìn ra cửa. Rốt cuộc thờ dài một tiếng: "Phiền các người tránh đi một lát. Sư đồ chúng ta cần nói chút chuyện".

Viêm Ngân nhướng mày nhìn nàng: "Ta không biết giữa các người có chuyện gì, nhưng nếu người đã nói vậy ta cũng ngại quăn. Chỉ là, độc trong người người chưa tan. Sớm đã ngâm vào lục phù ngũ tạng. Tránh tức giận hại thân".

Từ Chiêu nghe nàng ta dặn dò, chỉ khẽ mỉm cười gật đầu.

Đúng lúc Viêm Ngân định rời đi, vừa hay lại chạm mặt Dữ Ngọc. Chỉ thấy hắn lạnh lùng bước qua ngưỡng cửa, một đường muốn tiến tới chỗ Từ Chiêu. Không hiểu tại sao trong lòng Viêm Ngân liền thấy không thoải mái. Nàng lập tức xoay người trở lại giường, ngăn cản bước đi của hắn.

Dữ Ngọc vì hành động đột ngột của nàng ta mà thoáng dừng bước.

Viêm Ngân trong nháy mắt trở nên ân cần tới kỳ lạ, nàng ta nhẹ nhàng đỡ lấy Từ Chiêu, giúp nàng ngồi dậy. Trên gương mặt sắc sảo tràn ra một trận thương tâm, sau đó mới lẳng lặng tỉnh rời đi.

Nam nhân huyền y từ này tới giờ dõi theo từng hành động của nàng. Hắn bắt giác mở miệng: "Là người giúp đồ nhi của ta trị thương?".

"Là báo đáp ân nhân mà thôi". Viêm Ngân cụp mắt, cũng không nhìn hắn, chỉ nhẹ nhàng đáp một tiếng.

Dữ Ngọc không để ý biểu tình của nàng ta, rất nhanh hỏi tiếp: "Tình trạng của nàng ấy thế nào?".

Lần này Viêm Ngân yên lặng không nói, ngoại trừ ý vị nhìn Từ Chiêu một cái rồi thờ dài bỏ đi.

Khoẻ mũi Hồng Lang không khỏi run rẩy. Trong lòng âm thầm giờ lên ngón tay cái: "Viêm Ngân, người diễn tốt lắm".

Nhưng trận sung sướng trong lòng còn chưa qua, lại nghe thanh âm trầm thấp của nam tử cất lên: "Lang nhi, người lui ra ngoài canh gác đi".

Nàng tròn mắt, há miệng nói: "Canh gác? Nếu cần canh gác thì phải nói là canh gác sư phụ mới đúng. Tỷ tỷ tới nông nổi này cũng không khỏi liên quan tới sư phụ".

Một lời giận dữ, đổi lại ánh mắt bất đắc dĩ của hắn.

Bầu không khí trong phòng nháy mắt trở nên kì dị. Người nào cũng im lặng, không nói tiếp.

Từ Chiêu thấy cứ như vậy không ổn, nàng nhẹ giọng, hướng Hồng Lang nói: "Ta có chuyện cần làm rõ với sư phụ. Mời ra ngoài trước đi".

"Nhưng...". Không để Hồng Lang mở miệng cự tuyệt, Từ Chiêu đã lắc đầu, một mời xua tay.

Cửa vừa khép lại, trong phòng chỉ còn lại hai người.

Dữ Ngọc vẫn không lên tiếng, lẳng lặng bước tới bên giường ngồi xuống. Nàng nhìn hắn, y phục không chỉnh tề, trên người còn mang theo hơi sương lạnh. Vành mắt có chút đỏ, vẫn lên từng tia máu do thiếu ngủ. Từ lúc rời Kinh, hắn ngày đêm thúc ngựa, dùng thời gian ngắn nhất tìm được Từ Chiêu. Trên gương mặt hoàn mỹ không tránh khỏi nhuốm một màu ảm đạm.

Bất quá, quanh thân vẫn tràn ra hương thảo mộc nhẹ nhẹ. Từ Chiêu cảm nhận khí tức quen thuộc của hắn, bình thản hít thở.

Hắn nhìn sắc diện tái nhợt của nàng, lại nhớ tới biểu hiện khi này của Viêm Ngân. Trái tim bắt giác nảy lên, nắm lấy cổ tay nàng bắt mạch.

Từ Chiêu mặc kệ hành động của hắn, nhếch miệng nói: "Đồ nhi có rất nhiều chuyện muốn hỏi".

Xa cách, lãnh đạm. Một tiếng "đồ nhi" khiến bàn tay đang đặt trên cổ tay nàng hơi cứng lại. Từ Chiêu chưa một lần dùng ngữ khí này nói chuyện với hắn.

Dữ Ngọc khép mắt, chuyển từ bắt mạch thành nắm lấy tay nàng. Cảm nhận bàn tay lạnh băng nằm gọn trong tay hắn.

Thấy hắn không lên tiếng, Từ Chiêu lại tiếp tục: "Vậy trước cứ để đồ nhi kể chuyện cho sư phụ nghe".

"Không cần, để ta tự kể".

Bạn đang đọc truyện *Vì Sư Tới Đón Người*, *Vì Sư Sợ Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 55: Không thể không quản

Gió đêm thổi, chỉ nghe phía ngoài có tiếng xào xạc của tán cây.

Dữ Ngọc vẫn chưa mở miệng, dường như còn đang cẩn thận sắp xếp từng sự kiện trong đầu. Bàn tay hắn bắt giác siết lại, càng lúc càng nắm chặt lấy tay nàng.

Từ Chiêu trong lòng tự hỏi: "Hắn là đang bắt an? Thật hiếm thấy".

Nàng vẫn an tĩnh chờ đợi.

Nàng muốn biết rốt cuộc hắn và Kim gia là quan hệ gì. Nhớ lại toàn bộ người trong Dữ Tụ lâu đều mang họ Kim. Không những thế, ngày nàng đặt chân tới Hắc Vực cũng là lúc nàng biết được, chủ nhân nơi này còn được gọi một tiếng là Hắc Vương. Mà không ai khác, kẻ đó chính là Dữ Ngọc.

Nàng muốn chính miệng hắn nói cho nàng biết.

Đáy lòng gọn sóng, chợt nghĩ mọi chuyện diễn ra không có chút nào chân thật.

Con đường nàng tìm thấy trong gian khô, lối đi duy nhất tiến vào Hắc Vực trồng đầy hoa lê.

Nàng từng nghĩ, nơi này rất gần Vụ Ân cốc, có lẽ vốn dĩ đã là nơi lê hoa sinh trưởng.

Nàng từng nghĩ, chuyện này không có chút liên quan nào tới hắn.

Nhưng, vừa vượt qua một rừng lê hoa, vượt qua trùng trùng trận pháp. Nàng không khỏi kinh ngạc. Uy lực này, vài năm trước trong Vụ Ân cốc, nàng từng nếm trải.

Lại là cảm giác nghiền ngẹt nơi cổ họng, Từ Chiêu không khỏi uất ức bật ra một tiếng nước n唾.

Bàn tay lạnh buốt bị nắm càng chặt. Dữ Ngọc chuyển ánh mắt nhìn nàng, để rồi nghe được nàng hỏi: "Năm đó, sư phụ cứu đồ nhi. Rốt cuộc là có tâm tư gì?"

"Vi sư,... chỉ đơn thuần là muốn cứu người".

"Đồ nhi nghĩ kỹ rồi. Có rất nhiều chuyện, lại quá trùng hợp. Ngày đồ nhi rút từ mồm đá xuống, sư phụ cứu đồ nhi. Nhìn qua ngọc bội liền biết đồ nhi có thân phận gì. Năm đồ nhi lưu lại kinh thành, sư phụ cũng tới, còn tới thăm đồ nhi một lần. Còn nữa, không thể không nhắc. Đêm đó, diệt tộc, cũng là người cứu ta. Trên đời lại có quá nhiều cái trùng hợp vậy sao?"

Thanh âm không nặng không nhẹ, lại pha chút mệt mỏi. Ánh mắt vô hồn chỉ hướng tới Dữ Ngọc, thu lấy toàn bộ biểu cảm của hắn.

"Chiêu nhi,... Nếu ta nói, thật ra ta đã từng lui tới Mục gia rất nhiều lần, thậm chí còn biết người từ khi người mới lọt lòng, người tin không?"

Hắn nói vậy là ý gì? Trong lòng Từ Chiêu thấy sợ, hai tai ù đi, chỉ nghe được tiếng trái tim đập càng lúc càng nhanh.

Ánh mắt vẫn thụ chung nhìn Dữ Ngọc. Hắn lại không muốn thấy nàng cảnh giác như vậy. Cổ họng khô khốc, nhắc tay đỡ nàng dựa vào hắn. Sau một tiếng thở dài, thanh âm trầm ấm quen thuộc vang lên.

"Gánh loạn binh đao chính là bách tính. Ta còn nhớ như in, khi đó mẫu thân dùng thân mình che chở, máu nóng của nàng phủ khắp người ta. Một hải tử ngây ngô chỉ biết kêu khóc, rõ ràng không tránh khỏi kết cục phải chết. Nhưng ta được cứu, là một người họ Mạch cứu. Năm ấy toàn bộ Mạch gia đều là sát thủ. Người kia đưa ta về nuôi nấng, còn cho người dạy bảo, chính là dạy ta làm thế nào để giết người. Ta nguyện ý. Thậm chí, ta trở thành sát thủ giỏi nhất, gấp thân giết thân, gấp phạt sát phạt. Cho tới khi gặp được sư phụ, người là bằng hữu của Mạch lão gia. Tình tình rất cổ quái, nhìn trùng ta, liền ngộ ý nhận ta làm đồ đệ. Khi đó người kia còn nắm lấy bả vai ta mà hào sảng khuyên ta gác kiếm, đi theo sư phụ.

Rốt cuộc, theo người ẩn cư trong cốc rất nhiều năm, không màng thế sự. Nhưng vốn dĩ ông trời không nói trước chữ ngờ. Mạch gia cũng trong một đêm, máu chảy thành sông. Đêm đó, ta cùng sư phụ tới, kịp thời gặp được Mạch quân gia cùng một nhóm gia nhân công theo huyết mạch duy nhất còn lại của gia tộc chạy trốn. Qua được kiếp nạn ấy, ta không theo sư phụ hồi cốc, từ đó một tay gây dựng lại Mạch gia. Chỉ là toàn bộ người họ Mạch đều phải đổi thành họ Kim để che mắt thiên hạ. Kim chương quỹ chính là Mạch quân gia lúc đó, còn người mà ông ta công theo chính là Kim Tịch Đường".

Nói tới đây, hắn thoáng dừng lại. Cảm nhận người trong lòng vẫn bất động nhưng bàn tay đã bắt chặt lấy một góc y phục. Nàng căng thẳng.

Dữ Ngọc biết, với trí tuệ của nàng, nhất định đã lờ mờ đoán ra.

Quả nhiên, một lúc sau, khoé môi run rẩy nhắc lên: "Người cứu sư phụ, tên là gì?"

"Mạch Từ Yên".

"Là... mẫu thân".

"Phải, là nàng. Mẫu thân người đã sớm xuất giá, hơn nữa với thân phận Mục phu nhân cũng không phải muốn động là động. Ta nhiều lần lui tới Bạch thành thăm người, chỉ lo có kẻ ám toán nhưng ngược lại, không thấy một chút động tĩnh nào. Từ khi đó, ta đã gặp người".

Từ Chiêu âm thầm lục lọi trong trí nhớ, xác định lúc nàng còn nhỏ cũng chưa từng gặp qua Dữ Ngọc. Nhưng cũng không thể trách, nếu hắn lui tới Mục gia vì bảo vệ mẫu thân thì nhất định sẽ không lộ diện.

Nàng mệt mỏi thở dài một tiếng, trong đầu vẫn còn quá nhiều khúc mắc: "Đồ nhi vẫn có chỗ không hiểu. Sư phụ đơn thuần là vì Mạch gia mà tiếp quản Dữ Tụ lâu, hà cớ gì phải gây nhiều loạn chốn cung đình. Kim Tịch Đường dùng bạch phiến đưa vào trong cung, sư phụ cũng không ngăn cản. Người thừa biết thứ cớ đó có thể gây ra hậu quả gì".

Lần này, Dữ Ngọc nghiêm mặt nhìn Từ Chiêu: "Dùng là ta biết, nhưng chuyện năm đó Mạch gia bị tập kích chính là có liên quan tới triều đình. Kim Tịch Đường ra tay với bọn chúng cũng không có gì là lạ. Ta không quản. Nhưng vì sự lợi có điều muốn hỏi người. Từ Chiêu, người rốt cuộc là đang nghĩ gì? Chuyện bạch phiến này hoàn toàn không liên quan gì tới

ngươi. Tại sao ngươi lại muốn giúp đám hoàng thân đó? Ngươi quên mục đích của bản thân rồi sao?".

Hắn chất vấn nàng.

Hốc mắt mờ hồ nóng lên, trông mắt mang theo tia giận dữ, nàng ngóng cuồng gần lên từng tiếng: "Ta không quên. Còn Mạch gia, đúng là máu mủ của Từ Chiêu, nếu muốn báo thù, Từ Chiêu tất nhiên muốn. Nhưng đó là bạch phiến, người biết rõ không thể làm bừa. Một khi phát tán thì không những lũng loạn triều đình mà còn liên lụy tới cả bách tính vô tội. Đáng sao? Hơn nữa chuyện này liên quan tới Yến Kỳ, hắn là bằng hữu của ta. Ta không thể không quản".

"Nói hay lắm". Dữ Ngọc bị nàng chọc giận, hắn thở hắt ra rồi bỏ đi. Trước khi ra đến cửa còn buông lại một câu: "Ngươi nên nhớ, mạng của ngươi chính là sự phụ nhat về. Ta cũng không thể không quản".

Hồng Lang vẫn đứng ở ngoài cửa, nhìn theo bóng lưng giận dữ bỏ đi. Những lời vừa rồi nàng ta cũng nghe rõ, trong lòng không biết là có nên trách Dữ Ngọc hay không.

Hắn vừa đi tới tiền sảnh thì đột nhiên dừng bước, quay người trở lên trên lầu nhưng không phải tới chỗ của Từ Chiêu mà là đi theo một hướng khác.

Trước một gian phòng, môn nhân của Đường môn chặt ních khắp cả hành lang. Nhìn thấy Dữ Ngọc hướng về phía này không khỏi làm bọn họ cảnh giác.

Khi này hắn chỉ cần vung tay vài cái, cả đám sát thủ cứ như thể mà đầu rơi máu chảy. Cảm giác chỉ cần một hơi thở của hắn cũng có thể giết người.

"Ta muốn gặp thánh nữ của các người". Dữ Ngọc không nhanh không chậm mở lời.

"Thánh nữ đã đi nghỉ rồi, sáng mai ngươi có thể quay lại".

Cổ khí tức âm trầm mạnh mẽ tản ra. Khắp hành lang đồng loạt vang lên một tiếng nuốt khan.

Đột nhiên, thanh âm từ phía sau vọng tới: "Có chuyện gì vậy?". Viêm Lịch bước tới đứng bên cạnh Dữ Ngọc.

"Sư huynh, kẻ này giữa đêm còn tới cầu kiến thánh cô".

Viêm Lịch đưa mắt đánh giá người bên cạnh nhưng lại bị khí tức của Dữ Ngọc dọa cho rùng mình. Hắn háng giọng: "Ngươi tìm sư muội ta là có chuyện gì?".

"Ta muốn biết tình hình của đồ nhi".

Trong đầu Viêm Lịch thầm nghĩ: "Chuột bạch?".

Hắn đang định mở miệng thì đột nhiên cửa phòng bật mở. Viêm Ngân mang theo gương mặt không có chút thiện ý nào liếc nhìn Dữ Ngọc rồi từ tốn nói: "Cho hắn vào".

Hàng người trước mắt dẹp sang hai bên để hắn tùy tiện tiến vào.

Trên bàn không thấp đèn, Viêm Ngân cứ như vậy ngồi xuống, tự mình rót một chén nước, lẳng lặng nhấp môi. Dữ Ngọc cũng theo nàng ta, ngồi ngay phía đối diện.

"Đồ nhi của ta trúng độc không nhẹ. Hắn là phải tán thương Đường Môn đi".

"Hừ, xin hỏi cốc chủ tới đây là muốn gì ở bốn thánh nữ?". Viêm Ngân không khách khí nhếch miệng cười.

"Ta chỉ muốn biết về tình hình của đồ nhi".

Con rắn đang quấn trên tay Viêm Ngân phát ra tiếng "xè xè", nàng ta khẽ vuốt lên mình rắn, miệng khúc khích. Tà mị liếc nhìn: "Cốc chủ thử nói xem, độc của Đường Môn có dễ giải?".

"Ý ngươi là gì?".

"Chẳng phải đã quá rõ rồi sao? Độc này khó giải. Diêm Vương muốn tới lúc nào thì đồ nhi của ngươi đi lúc đó".

"Ngươi không nắm chắc sẽ cứu được người?".

"Hiện tại chỉ có thể cầm cự như vậy. Trừ phi,...".

Nàng ta nâng mắt, dựa vào ánh trăng từ cửa hắt vào mà quan sát thần sắc của Dữ Ngọc.

Hắn cũng biết khẩn trương?

Khoé môi câu lên một nụ cười đầy ẩn ý, nàng ta đặt chén nước xuống bàn, thanh âm phát ra cũng thập phần mỉa mai: "Trừ phi, cốc chủ có đủ khả năng mời tới một vị quý nhân".

"Là kẻ nào?".

Viêm Ngân nhìn thẳng vào mắt Dữ Ngọc, quả quyết nói: "Hấp huyết cơ - Điều Phần".

Hắn nheo mắt: "Một kẻ quái dị như à thì có thể làm gì?".

Đáp lại là tiếng hừ lạnh: "Độc mà đồ nhi ngươi trúng phải là một trong những loại kỳ độc trong thiên hạ. Hoàn toàn không có thuốc giải. Ta chỉ có thể dùng một loại kịch độc khác để ức chế. Nhưng ngày qua ngày, thứ độc đó tự tiêu trừ rồi lại hấp thụ lẫn nhau. Độc càng thêm độc. Mỗi lần lại phải dây thêm nhiều chất độc vào kinh mạch. Ngươi thử nói xem, bao nhiêu độc mới đủ? Nói cách khác, máu của đồ nhi ngươi hiện tại cũng có thể tính là một loại độc được rồi. Chung quy, cách của ta không thể kéo dài mãi. Nhất định phải rút hết được máu độc ra khỏi cơ thể. Mà người có thể làm được chuyện đó, chỉ có Điều Phần. Nhưng là, kẻ này hành tung bất định, tìm được à đã khó. Muốn à giúp ngươi còn khó hơn gấp bội".

Dữ Ngọc không lên tiếng, thần sắc tĩnh lặng khiến cho người trước mặt dù có khôn khéo như Viêm Ngân cũng không thể đoán được hắn đang nghĩ gì.

Cho tới tận gần trưa hôm sau, Từ Chiêu tỉnh dậy chỉ nghe Hồng Lang báo một tin là hắn đã rời đi.

Vậy, hắn tới rồi cuộc là vì cái gì? Chỉ để khiển trách nàng? Nói nàng can thiệp vào chuyện không liên quan tới mình?

Từ Chiêu âm ức tới mức như có thứ gì mắc nghẹn trong cổ. Nàng cố vui mình vào trong chăn giả bộ ngủ nhưng lại bị một trận huyền não từ bên ngoài làm phiền.

Tiếng bước chân rầm rập từ dưới khách sảnh dội lên. Quét mắt khắp nơi đều là hồng y nhân.

Đám người Đường Môn ngự ở phía này đều cảnh giác quan sát nhất cử nhất động của kẻ mới tới. Đến cả Viêm Lịch cũng ra mặt.

Từ ngoài cửa, hai lão nhân một cao một thấp tiến vào. Kẻ thấp hơn có gương mặt hết sức quý dị, lông mày rậm, hai mắt trợn người lên. Biểu tình lại rất nghiêm trọng khiến cho toàn bộ người trong khách sảnh đều co rúm lại.

Người còn lại đạo mạo thanh cao, gơ tay nhắc chân cũng hiển lộ tiên khí. Nhãn thần tĩnh lặng, vô ưu.

Bọn họ đứng giữa khách điểm nhìn một vòng, cuối cùng lực chú ý đều dừng lại chỗ Viêm Lịch.

Lão Tùng cùng Dung Hoa hiếm khi ấn ý trao đổi ánh mắt. Hai người cùng lúc bước lên lầu, một người từ tốn, một người hung hăng tiến về phía này.

"Người là tên tiểu tử Đường Môn đó phải không?"

Nghe một lời mà lão Tùng hỏi, Viêm Lịch đảo mắt nhìn quanh, xác định người được hỏi chính là mình thì mới khe khẽ gật đầu. Đám đồ đệ phía sau lưng hắn không khỏi âm thầm đỡ trán: "Su huynh a, đừng có đơn thuần như vậy nữa, được không?"

Lão Tùng cười khanh khách, tiến lên vỗ vai Viêm Lịch, nói một tràng: "Tốt tốt, may nhờ có người cùng các huynh đệ đây ra tay cứu giúp. Nếu không thiếu gia nhà ta cũng không còn cái mạng mà nhặt về. Lát nữa ta mời các huynh đệ đây xuống dưới sảnh uống chén rượu, cũng là để cảm tạ đại ân đại đức này. Nhưng trước có thể chỉ cho ta chỗ của thiếu gia được hay không?"

Viêm Lịch ngăn người: "Thiếu gia mà lão nói là ai vậy?"

Lão Tùng hận không thể bỏ đầu thiếu niên trước mặt ra xem bên trong có phải là bông hay không. Ông ta cười xoà, gương mặt vốn đã quý dị còn nhăn lại, chính là khiến người đối diện muốn mủ: "Thiếu gia nhà ta họ Lân a".

"Thì ra là chuột bạch. Ở gian phòng phía bên kia". Cuối cùng Viêm Lịch cũng hiểu chuyện, chỉ tay về dãy phòng đối diện.

Lão Tùng đã nghe được đáp án, không khách khí hất tay Viêm Lịch ra, vừa khóc vừa méo chạy theo hướng hắn chỉ: "Ồ ô..., tiểu tử tông của ta. Người ở đâu vậy? Trái tim của lão nhân ta sắp không chịu được nữa rồi".

Toàn thân có bao nhiêu da gà đều thi nhau nổi lên, Từ Chiêu tức trợn mắt, hỏn hển nhìn người vừa khóc vừa nháo đang lao tới: "Lão điên cái gì? Không còn chút thể diện nào hết".

"Ta không cần cái thứ thể diện gì đó. Ta là tới đón người a. Người vừa trở về không lâu. Ta còn chưa chết thì người không thể gặp bất trắc được". Lão hơi dừng lại, giọng điệu đảo mắt một vòng rồi cúi đầu ghé sát vào tai nàng thì thầm: "Người mà có mệnh hệ gì, Tùng Giáo Minh ta nguyện theo người".

"Ai cần lão theo. Phiền chết ta". Thấy bộ dạng không nghiêm chỉnh của lão, Từ Chiêu khúc khích cười.

Dung Hoa theo sát ngay phía sau lão Tùng. Vừa vào phòng đã đánh giá Từ Chiêu một hồi, cuối cùng mới mở miệng: "Nha đầu, Hồng Lang báo tin người trúng độc, chúng ta liền tới đây. Xem thương thế của người hẳn là không còn vấn đề gì chứ?"

Từ Chiêu xuống giường, mặc cho lão Tùng vẫn quần quýt bên cạnh: "Hiện tại không còn đáng lo ngại nữa. Cũng may, nhờ có Viêm Ngâm cùng Viêm Lịch ta mới không có việc gì. Thật sự phải cảm tạ hai người họ rồi".

"Người cũng thật là, sao lại bất cần như vậy? Lần nào cũng tự cho mình là phúc lớn mạng lớn sao?". Dung Hoa ngồi xuống, tiếp nhận chén trà từ trong tay Từ Chiêu. Hàng lông mày nhíu chặt ra vẻ trách móc.

Từ Chiêu không đáp, chỉ mỉm cười lắc đầu.

"Ấy, không phải người mang theo tin tức tới sao? Mau đưa cho nha đầu xem". Lão Tùng chợt nhớ ra một chuyện, gấp gáp nói.

Dung Hoa nâng mắt, có chút do dự.

Hiếm khi Từ Chiêu thấy ông ta có thần sắc như vậy, nháy mắt liền cảm thấy lo lắng.

Lão Tùng thấy Dung Hoa còn chần chừ, lập tức hùng hổ vỗ bàn: "Người còn không nhanh? Chuyện tới nước này sớm muộn gì cũng phải nói cho nha đầu biết".

Nghe lời này, Từ Chiêu lại càng cảm thấy như trong lòng có lửa đốt: "Dung tiền bối, rốt cuộc là tin tức gì?"

Dung Hoa vẫn bất động thanh sắc nhìn Từ Chiêu. Cuối cùng cũng từ tốn rút ra một phong thư đưa cho nàng.

Vừa nhận thư, Từ Chiêu gấp gáp mở ra xem.

Cánh mũi vội hít lấy một hơi kinh ngạc, nàng lập tức cúi người ho khan.

"Từ... Từ Hàm. Sao có thể?"

Bạn đang đọc truyện *Vi Sư Tới Đón Người, Vi Sư Sợ Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 56: Thuần Vương động

Gió đêm thổi hun hút qua vách đá bao lấy ai Xích Vân.

Ánh lửa trên từng cây đuốc vẫn vút lay động. Ngay trước chủ trưởng xếp một đồng củi lớn theo đường vòng, hùng hực bốc cháy. Tiếng lách tách hoà lẫn cùng từng tiếng giậm chân có nhịp của tốp lính đang đi tuần.

Thuần Vương đứng trước đồng lửa, mảy kiếm hơi nhếch. Ánh mắt như hùng ưng quét qua toàn bộ doanh trường, như thể kẻ nào cũng là con mồi của hắn. Vừa nhìn, đã đủ biết đây là loại người sinh ra để làm việc lớn. Bất quá, không gặp thời. Cùng đường tới nỗi bao năm qua vẫn phải trốn ở nơi này.

Đúng lúc, một binh sĩ tiến sát lại, ôm quyền bẩm báo: "Vương gia, các vị tướng quân đã tề tựu đông đủ".

Trong tay cầm theo một cuộn da dê, hắn xoay người tiến vào bên trong chủ trưởng. Hai bên, vền vẹn bốn vị tướng quân lục tục đứng dậy, ôm quyền hành lễ với hắn. Tư thái của Thuần Vương như mãnh hổ oai hùng, ngao nghễ bước đi trước sự thành kính của những thuộc hạ thân tín.

Trong doanh trường vẫn còn nhiều vị trí bị bỏ trống. Thực chất, không phải bọn họ không đến, mà là không thể đến.

Thuần Vương tranh đoạt qua rất nhiều năm. Trận chiến ở sông Bích Hoài, hắn bị phục kích. Tướng lĩnh không tiếc thân mình mở đường máu cho hắn tháo chạy về ai Xích Vân. Lúc đó, hai chiến thuyền của hắn bị diệt sạch không còn một mống. Qua gần hai năm, hắn lại nắm được cơ hội, xuôi quân rải rác về phía Nam, triệt hạ được Mục gia, nhưng toàn bộ quân sĩ cùng năm vị tướng của hắn cũng là một đi không trở lại. Suốt ba năm sau đó, hắn cùng tàn quân liên tiếp bị hậu duệ cuối cùng của Mục gia - Mục Tử Hàm đuổi giết. Hiện tại chính là trốn trong ai Xích Vân, tiền cũng không được mà lui cũng không xong. Nếu không phải nơi đây địa hình hiểm trở, dễ thủ khó công thì chỉ e tên tiêu tử họ Mục kia cũng không đóng ở Thanh Quan lâu tới vậy. Với tài trí của hắn, chuyện đánh vào sâu trong ai Xích Vân chỉ là sớm hay muộn mà thôi.

Nhưng là, một lần nữa, hắn lại nắm được thời cơ. Thuần Vương hắn không thể không thuận theo ý trời.

Không kiềm chế được nổi kích động trong lòng, bàn tay run lên. Giấc mộng của hắn, tựa hồ nằm gọn trong mảnh da dê này.

"Chư vị, hôm nay chính là ngày vui của chúng ta". Thanh âm tuy trầm nhưng không giấu nổi tâm tình rạo rực. Ánh mắt tăn ra tia anh khí bức người hướng tới bốn vị tướng lĩnh bên dưới.

Đôi mắt hùng ưng của hắn vừa lướt qua, trong lòng các vị tướng lĩnh cũng có chút rục rịch. Một vị tướng nhìn qua có vẻ lớn tuổi nhất đứng dậy lên tiếng: "Vương gia, vậy là người quyết định đánh vào Đồng Quan sao?"

Khoé môi Thuần Vương chột cong lên, hắn khẽ lắc đầu.

Bốn vị tướng lĩnh thấy vậy, không khỏi đưa mắt nhìn nhau.

"Mặt tướng chưa hiểu dụng ý của Vương gia. Nếu đã không đánh vào Đồng Quan, vậy tiếp theo chúng ta nên làm gì?"

"Đồng Quan không cần đánh nữa. Chúng ta đánh Thanh Quan". Thuần Vương thần nhiên đáp lại.

Lời này thành công khiến cho cả bốn người trong doanh trường trợn mắt thất kinh.

"Vương gia, người làm như vậy quá liều lĩnh. Chẳng lẽ người quên rằng Mục Tử Hàm đang đóng ở Thanh Quan hay sao?"

Thuần Vương chột nở nụ cười, chậm rãi ngồi xuống chủ tọa. Tuy hắn cười, nhưng ánh mắt lại thập phần kiên định: "Đồng Quan phòng thủ nghiêm ngặt. Còn Thanh Quan tuy không trọng yếu nhưng hai thành trì này lại giáp ranh. Chỉ cần ta động tới Đồng Quan, Mục Tử Hàm nhất định điều binh tới tạo ra thế gọng kìm, kẹp chúng ta ở giữa. Quân ta tắt vong".

"Dẫu vậy, chúng ta cũng không thể mạo hiểm đánh vào Thanh Quan được. Đồng Quan tuy là phòng thủ chắc chắn nhưng cũng đều là quân triều đình. Chỉ cần chiếm được thành trước khi Mục Tử Hàm dẫn quân tới là sẽ vô sự. Còn Thanh Quan mới là nơi tập trung quân chủ lực, nói đúng hơn là Mục gia quân đều đang đóng ở đó". Cả bốn vị tướng trầm lời như một, bất giác liền nhớ lại quân kỳ đen tuyền thêu một chữ "Mục" oai vệ tung bay trong gió. Mang theo cả nỗi oán hận của toàn bộ Mục gia như muốn cắn nuốt ruột gan bọn họ.

Nhiều năm giằng co, nhuệ khí của quân Thuần Vương cũng bị cái tên Mục Tử Hàm bào mòn không ít. Đôi khi có những chuyện không dám vọng động cũng chỉ vì e dè thiếu niên này.

Thuần Vương vẫn nắm chặt cuộn da dê trong tay, bất động thanh sắc nhìn tám bản đồ được đặt giữa doanh trường: "Không sai, quân trấn thủ Thanh Quan chỉ có hai vạn, đều là tinh binh Mục gia. Nhưng so ra, Đồng Quan người đông thì thế ắt mạnh. Chúng ta không có đủ thời gian công thành. Chỉ bằng trực tiếp đối đầu với Mục Tử Hàm, cướp lấy Thanh Quan".

Không phải chưa có người nghĩ tới nước cờ này. Chỉ hiềm, từ địa thế của Thanh Quan, muốn vượt qua sông Bích Hoài là không thể. Chỉ có một cách duy nhất là phải vượt sông từ Đồng Quan.

Nếu từ Thanh Quan mà đi, phải rất khó khăn mới chiếm được Đồng Quan. Huống hồ, Mục Tử Hàm còn đang ở Thanh Quan, những chuyện khác chưa cần tính đến, ai nấy đều hiểu rõ, quân đội tinh nhuệ nhất của Đại Minh hiện tại chỉ có Mục gia quân. Huy được Mục Tử Hàm còn có ý nghĩa hơn rất nhiều so với việc chiếm được một thành trì. Hơn nữa, thứ mà Thuần Vương đang nắm trong tay lại là vị trí bố phòng đồn trú hết sức cơ mật của quân triều đình.

Thuần Vương đem cuộc da dê xuất ra, nói lại toàn bộ ý đồ của hắn trong cuộc chiến lần này. Chỉ biết, qua ba canh giờ, trời tận lúc trời sáng, tám mảnh của chủ trưởng mới được vén lên. Cả một đêm không chợp mắt, vậy mà trên gương mặt các vị tướng lĩnh, người nào cũng đều hùng hực khí thế. Mỗi người cáo lui, chia ra trở về trưởng của mình. Chỉ riêng vị tướng lớn tuổi nhất vẫn chưa chịu rời đi, người này là lão tướng đã đi theo Thuần Vương từ thuở thiếu thời, đôi bên cũng không có quá nhiều câu nệ. Ông ta nhìn Thuần Vương hồi lâu rồi mới hỏi: "Vương gia, hơn ba năm trước, cũng là nắm trong tay chuyện cơ mật nên chúng ta mới diệt được một Mục gia. Nhưng hậu quả là thương vong không nhỏ. Lần này, lại là tin cơ mật. Không biết, tin tức ấy Vương gia lấy được từ đâu?"

Thuần Vương biết người trước mắt vốn hành sự cẩn trọng, lại là lão tướng vào sinh ra tử cùng hắn nên cũng không có ý định giấu diếm: "Còn kẻ nào to gan tới nước này. Chẳng phải là triều đình sao?"

Vị tướng già cụp mắt, chỉ cần nói tới đây, ông ta đã ngầm hiểu. Nhưng trong lòng vẫn còn hoài nghi: "Vương gia đã hiểu rõ ý đồ của bọn chúng, lại cam tâm tình nguyện để người ta mượn dao giết người hay sao? Cuối cùng chúng ta cũng không có kết quả tốt. Cự nhiên có kẻ trở thành ngư ông đắc lợi".

"Thứ chúng ta có chính là thời cơ. Bọn chúng đều là nghi ngờ lẫn nhau, trong lòng có quỷ, ắt sẽ có sung đột. Nhân lúc chúng khinh suất không nhận ra ý đồ của chúng ta, chỉ cần chớp lấy thời cơ chiếm được Thanh Quan, sự tình đã không còn nằm trong tay bọn chúng nữa rồi. Mất đi Thanh Quan, mất đi Mục Tử Hàm, lòng dân tất loạn. Không đến lượt chúng ta bùng bít, chính bọn chúng phải tự bị kín tin tức để giữ lấy lòng dân. Suy cho cùng, không biết ai mới là ngư ông".

Cảm nhận được đã tâm trong mắt Thuần Vương, vị tướng già không khỏi cảm khái. Đi theo người này bao năm, dù trải qua biết bao gian khổ nhưng chưa một lần ông nghi ngờ tài trí của vị vương gia này.

Chỉ nghe "cộp" một tiếng, lão tướng đã quỳ gối trên nền đất. Trong ánh mắt chứa đầy tín nhiệm: "Ta cùng chúng tướng sĩ một lòng trung thành. Mọi sự xin nghe theo Vương gia sắp đặt".

Tiến lên đỡ lấy người trước mặt, Thuần Vương vén rèm, hai người sóng vai bước ra ngoài.

Từng tia sáng đầu tiên của ánh bình minh đã bắt đầu le lói. Gió lạnh vẫn thổi rít qua khe đá. Thở âm thanh rộn người này lại bị lấn át bởi tiếng của đội quân đang gấp gấp điều động.

Thuần Vương nhìn cảnh tượng trước mắt, trong lòng dâng lên một cỗ ý niệm: "Bây ngày sau, nhất định phá được Thanh Quan".

Hắn sáng khoái nhìn tướng sĩ khắp doanh, mạnh mẽ giương cao binh khí trong tay, sang sảng gầm lên một tiếng. Đáp lại hắn cũng chính là một rừng cánh tay: "Thuần Vương vạn tuế, vạn tuế".

Khắp mọi nơi trong ải Xích Vân rền vang tiếng hét gào. Từng đợt, từng đợt như con sóng dữ, cuộn cuộn dâng lên.

- -----

Giữa đêm heo hút, thi thoảng lại có con gió lạnh buốt thổi qua, mang theo tiếng rít gào ghê rợn của thiên quân vạn mã đập thẳng vào mặt...

Từ Chiêu choàng tỉnh, lưng áo ướt đầm mồ hôi lạnh, hơi thở có chút loạn. Thì ra vừa rồi nàng nằm mơ.

Lờ mờ đưa mắt đánh giá cảnh vật xung quang thì lại bất gặp ánh mắt mang theo lửa giận của Viêm Ngân. Lúc này, Từ Chiêu mới định thần lại, phát hiện trên người là vô số ngân châm. Nàng ngẩng ngốc một hồi, điều hoà lại nhịp thở, không dám mở miệng.

Hầm răng nghiến chặt, Viêm Ngân khẽ rít: "Muốn tàn phế có thể mở miệng, ta nhất định thành toàn".

Nói xong, nàng ta lại tiếp tục thi châm, không mấy may để ý tới biểu hiện mờ lung của Từ Chiêu.

"Chúng ta đi tới đâu rồi?"

"Hiện tại đã tới Thanh Quan. Trên đường người bất tỉnh tổng cộng năm lần. Mỗi lần lại hôn mê lâu hơn lần trước hai canh giờ. Ta quả thật không nói trước được khi nào sẽ là lần cuối cùng của người".

Nghe một lời này, Từ Chiêu không có chút biểu hiện dư thừa nào mà lập tức hỏi lại: "Tình hình trong thành thế nào?"

Vừa lúc cắm ngập một cây ngân châm xuống, Viêm Ngân khựng lại: "Người quan tâm chuyện đó làm cái gì?"

Từ Chiêu nghe ra một tia không vui, nàng liền im lặng.

Viêm Ngân hít vào một hơi rồi tiếp tục nói: "Lúc trước người đứng đứng muốn rời đi. Vừa ra tới cửa đã ngã lăn xuống. Lúc đó ta muốn giữ người lại. Nếu không phải hai vị tiền bối kia ra sức can ngăn, nói nếu người không đi thì nhất định sẽ tự mình ôm hận cả đời, sau đó còn thỉnh ta đi theo chăm sóc cho thương thế của người thì tới giờ này người còn mạng sao? Nên nhớ, mạng người giờ không còn nằm trong tay ta, ta không có cách nào giúp người nữa. Nếu chán sống, không chịu tình duyên, vậy thì để chính tay ta kết liễu người đi".

Từ Chiêu vẫn là ngậm miệng không nói. Thấy nàng an tĩnh như vậy, Viêm Ngân thở dài, tiếp tục thi châm.

Viêm Lịch nãy giờ vẫn ở một bên, mãi miết ghi chép lại bệnh tình của Từ Chiêu. Nhìn hàng lông mày nhíu lại còn tưởng hắn đang đau đầu suy nghĩ về chuyện này, nhưng thực chất là đang ngẫm lại tình hình trong thành mà lúc trước Hồng Lang có nói qua. Nghĩ một hồi, cuối cùng thần nhiên nói: "Ừm, trong thành gần đây không có chuyện gì đặc biệt. Phía tướng phủ cũng không có động tĩnh gì".

Chỉ nghe Viêm Ngân gằn lên từng tiếng: "Sư huynh!!!"

"Vậy còn ở quân doanh, có tin tức gì không?"

Viêm Lịch đáp "Không" một tiếng rồi cũng nhanh chóng thu dọn giấy mực lần ra ngoài.

Sau khi hắn rời đi, Viêm Ngân cũng chỉ làm nốt việc của mình và ghi chép lại biểu hiện của Từ Chiêu rồi bỏ ra ngoài.

Vì cảm nhận cơ thể hoàn toàn bình thường, không có chút mệt mỏi nào nên Từ Chiêu liền xuống giường. Trước mắt, nàng muốn nhanh chóng tới tướng phủ xem một chút.

Vừa nhận được tin báo có người tới, đích thân Tiêu Thanh ra tận cửa lớn đón tiếp. Nàng ân cần kêu một tiếng "Lãnh đệ" rồi rất nhanh dẫn người vào trong.

Đào mắt một vòng, nàng vừa rót trà vừa hỏi: "Xem đệ kia, tới Kinh thành một chuyến sao lại gầy đi một vòng? Chẳng lẽ không biết hưởng thụ sao?"

"Tâu nói đùa, đệ là ở Kinh thành chơi tới hao gầy mới trở về".

Tiếng cười của Tiêu Thanh vang lên cũng cùng lúc có tiếng gọi của hài tử: "Tiểu thúc".

Từ Chiêu nghe được liền có chút khựng, rồi rít đang tay ôm Mục Tư Dẫn vào lòng. Nhìn ngắm cục thịt mềm trong lòng mới nhận ra, qua mấy tháng hắn đã cao lên không ít, hai cái mần thầu phúng phính cũng hao bớt đi mấy phần. Chỉ duy ánh mắt ngây thơ, trong veo như nước là còn nguyên vẹn.

Vừa đùa nghịch cùng Tiểu Dẫn, Từ Chiêu vừa hàn huyên đơn giản với Tiêu Thanh sau đó cũng rất nhanh đã cáo lui, mặc cho Tiểu Dẫn ra sức van nài cũng không thể lưu lại được nữa.

Rèm kiệu vừa hạ xuống, miệng cười cũng tắt ngấm: "Hồng Lang, trở về nhờ Dung tiền bối tới đây, để mắt tới hai mẫu tử bọn họ".

Hồng Lang đáp một tiếng rồi phi thân rời đi.

Bàn tay nhỏ của hài tử nắm lấy tay Tiêu Thanh, ra sức lắc: "Mẫu thân, tại sao tiểu thúc chỉ vừa tới đã lại rời đi. Nhanh như vậy, chẳng lẽ là không còn thương Dẫn nhi?"

Nàng nhìn xuống đôi mắt uỷ khuất của nhi tử, mềm mỏng đáp: "Sao tiểu thúc lại có thể không thương con. Dẫn nhi không đủ tự tin khiến cho tiểu thúc yêu thích sao?"

"Không, Dẫn nhi tự tin".

"Vậy thì nhất định là do tiểu thúc còn có chuyện phải làm nên mới không tiện lưu lại. Dẫn nhi ngoan, chờ tiểu thúc quay lại". Vừa nói, đẩy mắt Tiêu Thanh bắt giác dao động, đột nhiên lại cảm thấy bất an.

Xe ngựa lọc cọc hướng quân doanh ngoại thành mà đi.

Từ Chiêu mất một lúc đứng đợi bên ngoài mới được phép tiến vào trong doanh. Vừa vào tới chủ trưởng lại không thấy một bóng người. Binh sĩ chỉ rót một chén trà, bảo nàng ngồi đợi.

Hướng mắt nhìn lên phía dưới hoành phi vẫn treo một chiếc riêu lớn khiến cho nàng nhớ lại chuyện của Hồng Tang. Đêm đó vật này được Hồng Trung đem về tới cửa phủ. Nhìn xuống bàn tay này, chính là nàng vuốt mắt cho hắn. Toàn thân hắn lúc đó toàn là máu, thứ mùi vừa tanh vừa ngọt ấy cho đến giờ nàng vẫn không thể quên.

Còn đang suy nghĩ xa xăm, phía ngoài doanh trưởng cuối cùng cũng vang lên tiếng bước chân. Cát Kỳ xốc mình tiến vào, vừa nhìn thấy hắn, nàng lập tức nhủ mảy: "Trà đã nguội lạnh từ lâu vậy mà Cát tướng quân tới giờ mới xuất hiện. Đạo đãi khách này quả thật ta mới được trải nghiệm lần đầu".

Hắn thân nhiên đáp lại: "Việc quân không thể chậm trễ. Ta lại không thể bỏ việc quân để tới tiếp đãi công tử".

"Bất quá ta cũng không khiến tướng quân phải tiếp đãi. Hôm nay ta tới là muốn hỏi người, hiện tại nghĩa huynh ta đang luyện binh ở chỗ nào?".

Nghe được nàng hỏi, Cát Kỳ lập tức nhủ mảy, theo phản xạ, tay chợt động đặt lên chuỗi kiếm dắt bên hông: "Chuyện đại tướng quân rời khỏi doanh trại đi luyện binh là chuyện cơ mật. Rốt cuộc người lấy được tin tức từ đâu?".

Từ Chiêu thấy biểu hiện của hắn như vậy, nhãn thần trở nên lạnh lẽo, rút từ trong vạt áo ra một phong thư nhỏ, ném tới trước mặt Cát Kỳ. Hắn đưa tay chụp lấy, vừa cảnh giác, vừa đọc nhanh một lượt. Mây kiếm càng nhủ chặt, nghi hoặc nhìn lên: "Chúng ta đóng quân ở nơi này chính là để mắt tới nhất cử nhất động từ ai Xích Vân. Không có lý nào Thuần Vương xuất binh mà người biết còn chúng ta lại không phát giác ra".

Từ Chiên cười khẩy, không khách khí nói: "Vậy người có dám nói rằng người nắm rõ địa hình trong ải? Người có dám chắc Thuần Vương không có khả năng qua mặt các người không?".

"Dù là vậy, tin tức mà người mang đến cũng chưa chắc đáng tin. Huống hồ...".

"Huống hồ?". Từ Chiêu neho mắt, đón nhận ánh nhìn dò xét từ Cát Kỳ. Nàng thừa hiểu, người này không tin nàng, hắn quả thật cũng không có lý do để tin nàng.

Từ Chiêu hừ lạnh một tiếng: "Chuyện quân cơ đại sự không thể nói đùa. Huống hồ? Hừ, huống hồ Mục đại tướng quân còn là nghĩa huynh của ta, ta càng không thể gây chuyện. Nhưng tướng quân đã không tin tưởng, vậy thì ta nguyện lưu lại đây làm con tin. Người có thể cho người điều tra. Nếu tin tức của ta không đúng. Vậy tuy người xử trí".

Nghe được lời này của Từ Chiêu, Cát Kỳ cũng cho là thoả đáng, hắn rất nhanh gọi binh sĩ từ bên ngoài tiến vào, hạ giọng phân phó: "Chuẩn bị cho công tử đây một trưởng nhỏ nghỉ qua đêm, cất cử người giám sát cẩn thận. Không có lệnh của ta không được phép tùy tiện rời khỏi quân doanh".

Nói rồi, hắn cầm theo phong thư kia tính rời đi. Nhưng còn chưa bước được quá hai bước đã bị Từ Chiêu gọi lại: "Cát Kỳ".

Hắn giật mình, có phần kinh hãi quay phắt lại. Ngữ khí này dường như đã từng nghe qua, thật sự rất quen nhưng có thể nào cũng không thể nhớ ra nổi là đã nghe được ở đâu. Giữa lúc nghi hoặc chông chất, lại thấy Từ Chiêu trưng ra bộ mặt hết sức khiêu khích, từng lời nói ra lại như gấn lên: "Việc quân không thể chậm trễ. Mong là Cát tướng quân người ghi nhớ".

Hoài nghi trong lòng lập tức buông xuống, Cát Kỳ trầm mặt nhìn Từ Chiêu coi như là cảnh cáo rồi nhanh chóng rời khỏi chủ trưởng.

Chỉ lát sau, Từ Chiêu đã được sắp xếp tới một trưởng nhỏ giữa quân doanh. Bên trong hết sức đơn sơ, không có gì ngoài một cái bàn gỗ nhỏ cùng một đụn rom chất lại, tám vải mỏng vừa đủ phủ lên làm thành giường ngủ. Nàng chép miệng, dù gì Từ Chiêu cũng chắc chắn sẽ không lưu lại nơi này quá lâu nên liền thoải mái nằm xuống.

Vài binh sĩ gọi là áp giải nàng tới đây không thấy nàng nói gì nữa thì có chút lưỡng lự. Nhìn thái độ của phó tướng thì rõ ràng không ưa người này. Nhưng hắn lại là nghĩa đệ của đại tướng quân, thật sự không biết phải đối đãi ra làm sao. Người trên giường lại không mở mắt nhưng đột nhiên mở miệng: "Không còn việc gì các huynh đệ cứ lui ra ngoài. Ta cũng không có ý chạy mất đâu".

"Ý... ý chúng ta không phải vậy. Đã phiền công tử nghỉ ngơi. Chúng ta lui ra trước".

Xung quanh dần an tĩnh, Từ Chiêu vắt hai tay ra sau làm gối đầu, nhìn bề ngoài chỉ biết nàng yên yên ổn ổn nhắm mắt dưỡng thần nhưng thực ra trong lòng lại đang nóng như lửa đốt.

Hồng Vân son đột nhiên truyền cho nàng tin tức, từ mấy ngày trước Thuần Vương đã động binh, nhất định là hắn đang âm mưu chuyện gì đó, hơn nữa dường như là nhắm tới Mục tướng quân. Nàng lại không cách nào liên lạc được với Từ Hàm nên mới nóng ruột, tức tốc lên đường. Sau khi tới Thanh Quan mới nhận được mật báo huynh ấy không còn ở quân doanh mà đã dẫn theo một tốp quân lính ra ngoài luyện binh. Đại ca nàng lại quả cẩn thận, có tra thế nào cũng không tra ra nơi hắn tới. Từ Chiêu chỉ còn cách lật bài ngửa với Cát Kỳ, nàng tin hắn là người biết nặng nhẹ. Nếu không muốn xảy ra chuyện gì, hắn chắc chắn sẽ không nhắm mắt làm bừa.

Đợi suốt nửa ngày, trong bụng không có gì, nàng chỉ nhấp môi chút nước đặt trên bàn.

Mãi đến sẩm tối, phía ngoài trưởng lộn xộn tiếng bước chân. Có người tới gần, lại có nhiều người rời đi. Nàng đoán là Cát Kỳ tới nên cũng ngồi dậy, nhưng sao hắn lại cho binh sĩ lui hết ra, chỉ còn mình hắn và nàng. Rốt cuộc có chuyện gì?

Từ Chiêu dè dặt suy nghĩ trong lòng, an tĩnh chờ đợi người tiến vào.

Nhưng là, người tới không phải Cát Kỳ.

Yết hầu già khê động, Từ Chiêu nuốt khan một tiếng: "Mục Từ".

Bạn đang đọc truyện *Vì Sư Tới Đón Người, Vì Sư Sợ Lạnh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 57: Bạch ngọc, nhắc lên một hồi binh đao

Người tiến vào nữ lực cũng không phải tầm thường. Mục Từ sâu xa đánh giá Từ Chiêu một vòng, nghe được một lời của Từ Chiêu thì bất giác nhủ mảy, lại nhìn bộ dạng của nàng, ông ta có chút đắn đo mở miệng: "Tiểu tử, người biết ta?".

Từ Chiêu định thần, tia hoang mang vừa rồi rất nhanh đã không còn lưu lại dấu vết. Thân mình khẽ động, tiến tới trước mặt hắn, nàng bắt động thanh sắc đáp: "Nghĩa huynh cũng không có ý giấu ta chuyện gì".

Mục Từ đột nhiên im lặng, hơi thở âm trầm tản ra, ánh mắt như hồ ly dán chặt lên gương mặt của Từ Chiêu như muốn lột sạch da mặt của nàng xuống, tìm kiếm xem rốt cuộc đằng sau đó là thứ gì.

Hồi lâu cũng không thấy ông ta lên tiếng nữa, Từ Chiêu cũng không gấp. Nàng tự tin với diện mạo này, Mục Từ không thể nhận ra nàng.

Thần nhiên đối chọi lại ánh mắt của hắn, Từ Chiêu nhếch miệng cười: "Chẳng lẽ trên mặt ta có dính nhọ nò?".

"Mục tướng quân lại cho một kẻ như ngươi biết ta mang họ Mục?".

"Mục tướng quân? Nghe xa cách làm sao. Ít ra một kẻ như ta còn thật lòng thật dạ lo cho huynh ấy".

Mục Từ nhú mày: "Vậy ngươi tới đây là có chuyện gì?".

"Chuyện này, ngược lại, ta cũng đang thắc mắc, Từ công công không phải là nên ở trong cung cấm, tường son lầu các, vinh hoa phú quý quần thân sao? Có gì lại xuất hiện ở nơi xa xôi nghèo nàn này? Chẳng lẽ là muốn đi chịu khổ để trang hoàng thêm danh dự".

Mặc cho Từ Chiêu khiêu khích, Mục Từ cũng không có ý giận, hắn chỉ cảm thấy có chuyện gì đó không đúng. Mà thân phận thiếu niên trước mặt lại quá mỏng lung, dù người của Bích Mục lâu ra mặt cũng không tra ra được tin tức gì đáng giá. Chỉ có ánh mắt của người đối diện lại khiến trong lòng ông ta như có lửa đốt.

"Ngươi quen biết Mục tướng quân từ khi nào?".

"Khi nào? Làm sao ta biết được".

"Ngươi... Ta không có thời gian nói giờ".

"Ta cũng không có nói giờ. Một kẻ hành tẩu giang hồ ít chữ như ta thì quan tâm gì tới chuyện đó. Hiện tại ông muốn hỏi ta hôm nay là ngày bao nhiêu, ta cũng không trả lời được". Từ Chiêu vừa nói vừa nhếch miệng mỉa mai cười. Bộ dạng hết sức hống hách, thần nhiên đáp.

Mục Từ nhíu mày, thật sự hết kiên nhẫn với nàng, ông ta cứng rắn đe dọa: "Ngươi cho rằng lấy danh nghĩa là nghĩa đệ của Mục tướng quân thì có thể không sợ trời không sợ đất sao. Để ta xem ngươi còn dám không thành thật tới bao giờ".

Lời vừa dứt, tiếng từng khớp xương răng rắc vang lên. Cước bộ ổn trọng, ra chiều như nước chảy, một chương đánh về phía nàng. Từ Chiêu hip mắt cười, ngang nhiên đối chọi lại ông ta. Tốc độ ra chiêu của nàng cũng không tồi, khổ công luyện kiếm dưới nước suốt mấy năm mà lại không tiếp nổi vài đòn của Mục Từ, há chẳng phải công cốc hay sao.

Hắn xuất ra chiêu nào, nàng cũng có cách hoá giải, hơn nữa còn thuận thế tấn công không ngừng nghỉ khiến cho Mục Từ cũng phải giật mình.

Trong trường nhỏ loạn thành một đồng ngổ ngang thì bên ngoài cũng âm ỉ không kém. Bao nhiêu tướng sĩ cũng không can nổi bước chân của nữ tử đang xông vào: "Mau bắt ả ta lại. Không được chạy loạn".

Cả Từ Chiêu và Mục Từ đều đồng loạt ngưng chiến.

"Hừ, tiểu tử ngươi cũng không tệ".

"Tiền bối quá khen". Thật sự nàng cũng có chút mệt, nàng biết, Mục Từ vốn chỉ đánh qua loa, cốt là để thăm dò mà thôi. Nếu thật sự để ông ta ra tay, nàng nhất định không đỡ được quá mười chiêu.

Vừa nghe được động tĩnh bên ngoài, Mục Từ xoay người ra khỏi doanh trướng. Từ Chiêu cũng nhắc bước theo sau.

Cùng lúc này Cát Kỳ cũng tới: "Có chuyện gì?".

"Khởi bẩm tướng quân, đột nhiên có một nữ tử võ nghệ cao cường, một mình xông vào quân doanh. Không những thế còn ra tay dả thương không ít huynh đệ. Hiện tại đang bị chúng binh sĩ bao vây ở phía trước".

Nghe xong, Từ Chiêu cũng theo Cát Kỳ cùng Mục Từ tiến tới phía này xem xét.

Đám quân sĩ theo hàng theo lối bao vây nữ tử toàn thân y phục quái dị, trên mặt còn đeo mạng che kín, chỉ để lộ ra đôi mắt sắc như dao, âm độc quét qua tứ phía. Toàn thân còn toả ra khí tức kỳ dị, khiến cho đám người xung quanh đều phải dè chừng.

Từ Chiêu nhìn qua liền biết là người nào tới, nàng lịch lịch tiến lên phía trước: "Viêm Ngân, ngươi sao lại một mình xông vào quân doanh?".

Vừa nghe được thanh âm của Từ Chiêu, nàng ta quay phắt lại, giận dữ quát lên: "Tới tìm tên chết tiệt nhà ngươi. Ta vừa mới rời đi ngươi liền trốn đi đâu mất".

Từ Chiêu hơi ngần ra: "Vậy ngươi cũng đâu cần náo loạn lên như vậy. Xong việc ta sẽ trở về".

Nàng ta hừ lạnh, rút ra một ống trúc nhỏ ném về phía Từ Chiêu: "Xem ra ngươi đi chuyến này cũng không được như ý. Ngươi tự mình xem đi".

Nàng chụp lấy, lập tức mở ra. Bên trong là bản đồ một khu vực phụ cận Thanh Quan, còn có chi tiết hướng tiến quân và khoảng cách của Thuần Vương. Mà hướng đi gần nhất, chỉ tới nơi có tên là Thanh Sơn.

Xem xong, nàng ném tấm bản đồ cho Cát Kỳ: "Ngươi cũng xem đi".

Hắn vừa nhìn qua, tròng mắt lập tức chấn động, yết hầu khô khốc nâng lên hạ xuống.

Viêm Ngân nường mày quan sát biểu hiện của hắn: "Vậy là ta đã biết đáp án".

"Thiên Diệt, ngươi đã biết Mục Từ Hàm duyệt binh ở nơi nào chưa?".

Nhìn ánh mắt âm hiểm của Viêm Ngân, Từ Chiêu khẽ rung mình, gượng gạo lắc đầu.

Chi thấy nàng ta chỉ tay vào tấm bản đồ trong tay Cát Kỳ, nghiêng răng thốt lên một câu: "Chính là nơi đó".

Đầu óc Từ Chiêu có chút ong lên, nàng tròn tròn mắt, lại nhìn thấy tia nao núng hiện lên ở đáy mắt của Cát Kỳ. Điều đó nói cho nàng biết phán đoán của Viêm Ngâm đã đúng. Và nàng cũng hiểu, điều đó nghĩa là gì.

Bàn tay siết chặt, nàng tiến lại gần hỏi hần: "Nói, nơi này cách đây bao nhiêu ngày đường? Huynh ấy đem theo bao nhiêu quân?".

Cát Kỳ gạt mình, quắc mắt cầm theo bản đồ đi vào trong trướng, Từ Chiêu lập tức đuổi theo sau: "Đến nước này rồi mà ngươi còn giấu chuyện đó. Ngươi có hiểu được tình hình hiện tại Từ Hàm đang gặp nguy hiểm hay không?".

"Nơi này cách Thanh Quan một trăm hai mươi dặm đường, cưỡi ngựa không đến hai ngày là tới. Lần này thao luyện binh sĩ chỉ đem theo ba ngàn quân hạng hai". Cát Kỳ đáp ngắn gọn, trong đầu âm thầm tính toán. Chủ tướng không có mặt trong quân doanh, tin tức ít ỏi, tình hình quân địch lại không rõ ràng, hần nhất định không thể vọng động.

"Ba ngàn quân, đều là tân binh?". Từ Chiêu cao giọng, hàng lông mày nhíu chặt.

Mục Từ nãy giờ vẫn yên lặng đi theo hai người, ông ta không nhin được đảo mắt đánh giá Từ Chiêu. Thiếu niên này thật sự rất trẻ tuổi, nhìn qua cũng không phải loại người từng khổ luyện cầm binh mà lại có tâm tư mẫn tiệp đến như vậy. Một lời Cát Kỳ vừa nói qua đã nhanh chóng nắm được điểm mấu chốt. Người này nếu là nhân sĩ giang hồ, vậy chẳng phải trời không biết trọng người tài hay sao. Rốt cuộc, hần là kẻ nào mới được?

Cát Kỳ cũng có cùng một suy nghĩ, bất đắc dĩ gật đầu: "Không sai, cả ba ngàn người đều là tân binh,...".

"Vậy chẳng phải nên lập tức điều binh tới tiếp viện cho huynh ấy sao? Ngươi còn chần chờ cái gì?". Cặp mắt sáng quắc của Từ Chiêu nheo lại, bắt mắt nhìn biểu hiện lấp lửng của Cát Kỳ.

Hần chau mày: "Hồi sáng lúc ngươi tới tìm, ta đã sai người đi báo tin tức. Ít nhất cũng phải qua ngày mai mới tới được Thanh Sơn. Nếu thật sự có chuyện, Mục tướng quân nhất định sẽ báo tin về. Hơn nữa, tin tức mà người của ngươi mang tới, ta vì sao phải tin. Thân phận của ngươi, đối với ta không có chút phân lượng nào hết. Vậy thì ta lấy gì để tin ngươi?".

Từ Chiêu tức muốn nghẹn trong họng, đưa tay xoắn chặt lấy cổ áo Cát Kỳ, kéo thân hình cao lớn của hần xuống trước mặt nàng: "Tên đầu đất nhà ngươi hoàn toàn có thể cho người khảo sát động tĩnh của Thuận Vương. Nhưng ta nói cho ngươi biết, đội ngươi tìm hiểu xong thì Từ Hàm đã bị vây chặt ở Thanh Sơn rồi".

Cát Kỳ hất tay nàng ra, nghiêm nghị hỏi: "Vậy ngươi có cao kiến?".

"Xuất binh chi viện cho Từ Hàm".

Phía sau vang lên tiếng cười của Mục Từ: "Trong tay Mục tướng quân chỉ còn năm vạn quân. Trong đó hơn ba vạn là quân triều đình đóng tại Đồng Quan. Còn binh lực ở Thanh Quan chưa tới hai vạn, hơn một nửa là Mục gia quân, còn lại là quân bán địa. Tình binh đều đóng tại đây, không thể bỏ lại cả quân doanh. Nếu điều quân Thanh Quan đi, chẳng phải là ý muốn mời Thuận Vương tới chiếm thành sao? Công tử đây là thật sự không hiểu, hay là cố tình không hiểu".

"Vậy các ngươi không định xuất binh ứng cứu Từ Hàm?".

"Chẳng phải Cát tướng quân đã nói rồi sao. Tin tức của ngươi chưa chắc đáng tin".

Quả thật, nàng cũng hiểu được, bọn họ không có lý do để tin nàng. Từ Chiêu có chút bí bách, đúng lúc trong đầu lại loé lên một suy nghĩ. Khi nãy nàng đã nhắc tới tên Viêm Ngâm, nàng đánh cược, Mục Từ ít nhiều cũng phải biết thân phận của nàng ta: "Người như ông đã lẫn lộn giang hồ không ít, hần là biết tới cái tên Viêm Ngâm chứ?".

"Nữ tử ngoài kia? Là Thánh nữ Đường Môn. Từ hai năm trước được tôn lên làm Thánh nữ, cũng là người trẻ tuổi nhất đạt đến vị trí này".

"Không sai. Người mang tin tức đến chính là nàng ta. Danh phận này không nhỏ, nếu có chuyện chẳng lành, không những nàng ta phải gánh chịu hậu quả mà cả Đường Môn cũng không tránh khỏi liên lụy. Chẳng lẽ ông nghĩ Viêm Ngâm có cái gan đem uy danh của cả một bang phái ra chơi đùa với chuyện quốc gia đại sự sao?".

Mục Từ giao hoạt cười: "Nếu Thuận Vương đạt được thoả thuận với Đường Môn, vậy thì chuyện này cũng không có gì là khó hiểu. Bàng môn tà đạo, chỉ cần thu được lợi ích, liệu chuyện quốc gia đại sự có gì to tát. Hơn nữa, ta còn có chỗ không hiểu, nghĩa đệ của Mục tướng quân không sớm cũng không muộn, có sao lại xuất hiện đúng lúc đầu sôi lửa bỏng này. Là trùng hợp, hay là... có mục đích".

"Lão xảo quyết, ông nghi ngờ ta cấu kết với Thuận Vương, dụ quân xuất thành, mở đường cho hần đánh vào Thanh Quan?".

"Không sai. Ta chính là nghi ngờ ngươi".

Từ Chiêu nghiêng răng, nàng thật sự không muốn kiên nhẫn thêm nữa: "Mục Từ, ta không có cách nào khiến ông tin ta. Nhưng ngày hôm nay, ta nhất định phải đưa người đi cứu Từ Hàm. Các người nghi ngờ ta cũng có cái lý của các người, ta không quản. Ta chỉ cần ông cắt cho ta một trăm người, cùng ta đi Thanh Sơn".

"Hừ, một binh một tốt ta cũng không cho". Mục Từ càng cương quyết, lửa giận trong lòng Từ Chiêu càng muốn bộc phát ra ngoài. Nàng dậm chân, hung hăng tiến tới ngay trước mặt ông ta, hàm răng cắn chặt, gằn lên từng tiếng: "Rốt cuộc, trong lòng ông, ai mới là chủ tử. Nếu hôm nay ông không xuất binh, vậy thì ta sẽ giúp ông thay tên đổi họ".

Trong lòng chấn động, lời lẽ này nghe vào có hàm ý gì, Mục Từ hiểu rõ hơn ai hết. Nhưng thiếu niên trước mặt lấy thân phận gì mà lại dám to gan lớn mật nói với ông như vậy.

"Hừ, ngươi nghĩ muốn điều động quân đội triều đình là chuyện dễ dàng hay sao? Đừng nói là quân triều đình, đa phần ở đây đều là Mục gia quân. Trước nay chỉ tiếp nhận quân lệnh từ một mình Mục tướng quân chứ không nhìn tới hồ phù. Ngươi nghĩ ngươi có thể điều binh sao?".

"Chẳng phải ông mang họ Mục đó sao? Muốn điều binh, chỉ cần một ý niệm của ông là đủ".

Cát Kỳ yên lặng ở một bên nhìn nàng và Mục Từ đối chọi với nhau. Nghe lời vừa rồi của nàng, hần bất ngờ lên tiếng cắt ngang: "Không phải kẻ nào mang họ Mục cũng có thể can thiệp vào chuyện quốc gia đại sự".

"Cát Kỳ, ta chỉ cần một trăm binh".

Người này, không những một mà tới hai lần gọi thẳng tên của hần, trong lòng Cát Kỳ cũng không biết là có tư vị gì. Chỉ biết, càng lúc hần càng có cảm giác quen thuộc. Bất quá, dù có quen biết hay không, hần cũng không thể xuất binh: "Quân lệnh như sơn, ngươi có giờ thủ đoạn nào cũng không thể lung lay. Chuyện này còn chưa tra rõ ràng, ngươi một bước cũng không thể rời khỏi nơi này".

"Người cầm chân ta ở đây cũng được nhưng nhất định phải điều binh tới Thanh Sơn". Từ Chiêu gần như là thét vào mặt Cát Kỳ.

Mặc cho nằng nóng vội, hấn vẫ lạnh lùng bước thẳng ra ngoài, không màng tới lửa giận của người nào đó dường như đã khó mà kìm xuống được nữa.

Từ Chiêu vung tay muốn chặn hấn lại, nhưng vừa thấy nằng động thủ, Mục Từ cũng ra tay. Hai người lại người một chiêu, ta một chiêu, càng lúc càng kịch liệt. Trưởng này vốn nhỏ, không đủ chỗ cho nằng và Mục Từ giao chiến nên chẳng mấy chốc mà đã bị đánh tới sập. Mục Từ phi thân ra ngoài trước, liền sau đó Từ Chiêu cũng theo sát phía sau.

Nằng vốn không muốn gây sự nên vừa ra ngoài cũng ngừng chiến. Chỉ là, quân binh phía ngoài thấy cảnh tượng vừa rồi thì lập tức nhấc lên cảnh giác. Kiểm gắt bên hông cũng tuốt khỏi vỏ, nhất nhất đều chĩa về phía Từ Chiêu.

Lưỡi kiếm sắc lẹm phân chiếu ánh lửa leo lắt chớp lên, khiến nằng không khỏi nhúm mày.

Một mình nằng đứng giữa đám người này, tất cả bọn họ, từng người, từng người đều là muốn đối địch với nằng, đều coi nằng là gian tế.

Từ Chiêu quay đầu, âm trầm nhìn Cát Kỳ: "Người nhất quyết không chịu xuất binh?".

Hấn rất nhanh đáp lại: "Phải".

Nghe được lời này, nằng hít lấy một hơi, hai mắt khép chặt. Cho tới khi mở ra lại là kiên định, tia anh khí bức người nhưng tốt cùng lạnh lẽo.

Ánh mắt này không chỉ khiến cho tâm can Cát Kỳ và Mục Từ chấn động, mà còn kinh tâm động phách, lần át cả sĩ khí của đám người trước mặt. Phải nói, khí thế lần át vạn người không thể xem nhẹ.

Mọi lực chú ý đều đang đổ dồn trên người nằng thì bỗng chốc lại phải rời đi, chuyển sang một người khác. Nằng cất bước, rất nhanh tiến về phía Viêm Ngân.

Động tác quá nhanh, không biết là làm cách nào lại lấy được vật đang giấu trong đai lưng của nằng ta.

Viêm Ngân hết nhìn vị trí vừa rời, rõ ràng nằng không giấu thứ gì bên trong. Rồi lại nhìn một phiến bạch ngọc trong suốt như sương, từ lúc nào đã nằm gọn trong tay của Từ Chiêu.

Nằng ta có chút không hiểu nhưng cũng không dám vọng động. Đột nhiên Từ Chiêu âm trầm mở miệng: "Người tính giấu vật này tới bao giờ?". Lời này âm lượng vừa đủ, không hiểu là nói cho Viêm Ngân hay là người khác nghe.

Không chờ đợi thêm, Từ Chiêu xoay người, nắm lấy cánh tay Viêm Ngân, kéo nằng ta đi cùng. Từng bước tiến vào giữa đám người đang giương kiếm. Nằng tiến một bước, bọn họ lùi lại hai bước. Cho tới khi hai người đứng giữa vòng vây.

Quét mắt nhìn từng gương mặt đang dè chừng, nằng chậm rãi nói: "Cát tướng quân nói không phải cứ là người họ Mục là có thể tùy tiện điều binh khiển tướng. Không sai. Nhưng, đó là quân đội triều đình của các người. Mục gia quân đời đời kiếp kiếp chỉ phụng sự Mục gia, kiên trung với Mục gia. Hành sự không nhìn ẩn chiếu, chỉ nhìn theo người họ Mục. Có phải hay không?".

Một lời xuất ra làm rung động lòng người. Tay cầm chuỗi kiếm siết chặt, không ai bảo ai, đồng loạt thét lên một tiếng vang dội: "Phải".

Đáy lòng Từ Chiêu như sôi sục, ánh mắt đỏ lửa, hừng hực bốc cháy. Chỉ là lời tiếp theo, nằng không thể tự mình nói ra. Lặng lẽ đặt phiến ngọc trở lại trong lòng bàn tay Viêm Ngân rồi khẽ siết lại, kiên định nói: "Cái tên Mục Từ Chiêu, không phải tới lúc nên trở lại rồi hay sao?".

Bạn đang đọc truyện *Vì Sự Tới Đón Người, Vì Sự Sợ Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 58: Sát khí phủ Thanh Sơn

Một lời, lại đổi lấy từng trận, từng trận hít khí. Mục Từ, dường như còn có thể nghe được tiếng trái tim của mình vừa rơi bịch xuống đất.

Mọi ánh mắt đều tập trung nhìn chăm chăm vào Viêm Ngân.

Nữ tử này vốn thông minh, tâm tư không phải hạng tầm thường. Vừa nghe Từ Chiêu nói, nằng ta đã hiểu ra ý tứ gì. Ở cạnh nằng chưa lâu, nhưng Viêm Ngân tin tưởng, Từ Chiêu làm chuyện gì cũng đều có lý do. Nằng ta chỉ thuận nước đẩy thuyền mà thôi. Xuống núi một chuyến, lại có trò để chơi cũng không tệ.

Viêm Ngân nhúm mày, lồng ngực phập phồng như thể hít thở không thông. Vành mắt đỏ lên, lông lánh lệ quang. Nhấn thân từ từ nâng lên quét qua đám người trước mặt: "Phải, Mục gia quân ta dĩ nhiên là đời đời kiếp kiếp chỉ hướng về Mục gia. Nay người Mục gia lâm vào hiểm cảnh, các người có thể giương mắt đứng nhìn hay không? Không thể. Vậy mà tới hôm nay, có kẻ dám mang họ Mục ra làm cái cớ để ngăn cản ta xuất binh cứu người. Được, vậy thì chúng ta phải cho cả thiên hạ thấy, thế nào mới là người họ Mục, thế nào mới là ý chí của Mục gia".

Chỉ biết, phiến ngọc bội kia vừa được giương lên, toàn bộ quân doanh chuyển mình. Tiếng binh khí rầm rập nện xuống đất như bầy tò sĩ khí hùng hồn, biểu trưng cho lòng trung thành của quân sĩ trước huyết thống họ Mục. Hết nện xuống rồi lại giương cao, cùng với tiếng gầm như hàng ngàn mãnh thú đang gào thét muốn thoát ra. Chấn động này không nhỏ, làm kinh động tới cả dân chúng trong thành.

Kẻ nào không nằm trong Mục gia quân đều túng quẫn, đứng như trời trồng giữa đoàn người đang hừng hực khí thế. Cảm giác như bất cứ thứ gì lao tới ngăn cản bọn họ đều có thể bị nghiền nát.

Trước cảnh tượng này, Mục Từ đều là trọn tròn mắt, một li cũng không rời khỏi Viêm Ngân, nhất cử nhất động của nằng ta đều thu lại. Còn Cát Kỳ, dù có dùng sức rống giận thế nào cũng bị tiếng hô vang của đám người trước mặt lấn át đi.

Từ Chiêu ra hiệu cho Viêm Ngân kêu quân sĩ dừng lại. Nằng ta y lời làm theo, hùng hồn nhấc tay lên ra hiệu. Đến khi bốn bề đã an tĩnh, Từ Chiêu mới nhàn nhạt quay sang nhìn Cát Kỳ, từ tốn mở miệng: "Như ta đã nói, quân trấn thủ Thanh Quan một tác không thể rời, vì vậy ta chỉ đem theo một trăm người. Nếu người còn ngăn cản, vậy thì chúng ta chỉ còn cách đem toàn bộ Mục gia quân rời đi. Lúc đó, sống chết của toàn bộ bách tính Thanh Quan, một mình người lo liệu".

"Người dám!". Cát Kỳ cắn phần gần lên từng tiếng.

"Người có thể thử, có điều, Lãnh Thiên Diệt ta xưa nay chưa từng biết thế nào là nhẫn nại". Nói rồi nàng rất nhanh kéo theo Viêm Ngân rời đi.

Bất quá, còn chưa bước được quá hai bước, một cây trường thương đã chìa thẳng trước mặt. Nâng mắt nhìn người đối diện, còn ai khác ngoài Cát Kỳ. Nàng biết, quân kỳ không thể chỉ vì một hai câu nói muốn phá là phá. Quân sĩ lại càng không thể bỏ quân doanh mà đi theo một người không rõ danh tính. Cát Kỳ lại càng không thể tùy tiện giao người cho nàng. Nhưng chuyện đã tới nước này, đã không thể quay đầu nữa rồi.

"Người đây là ép ta động thủ?".

"Muốn đem quân đi? Vậy thì người chỉ còn một cách duy nhất là bước qua xác ta".

Nàng nhướng mày, ném cho hắn ánh mắt mỉa mai: "Mù quáng. Giết người cũng không có lợi cho ta. Vừa không được lòng quân, vừa rước lấy tội phản nghịch. Ta lại không phải kẻ ngu".

Ánh mắt Cát Kỳ loé lên, không nói một lời liền nâng trường thương đâm thẳng vào yết hầu của Từ Chiêu. Nàng cảm nhận hắn rõ ràng không có sát tâm nhưng một đường lại muốn đánh vào tử huyệt của nàng. Đây rõ ràng là muốn dụ Từ Chiêu mạnh tay đáp trả. Chỉ cần làm hắn bị thương, quân tâm sẽ không bao giờ nghiêng về phía nàng.

Từ Chiêu lách người tránh đi trường thương của Cát Kỳ, một mặt lấy đà lướt qua bên tai hắn, nhếch miệng cười: "Ta đã nói rồi, Lãnh Thiên Diệt này không phải kẻ ngu".

Miệng vừa nói, còn chưa kịp để cho Cát Kỳ suy đoán được ý tứ của nàng. Trên tay Từ Chiêu đã rút ra chủy thủ, cắt lên áo giáp của hắn vài đường. Toàn thân linh động, thật sự không nhìn ra được bước chân, hắn xuất ra chiêu nào nàng cũng bình thân mà tiếp hắn chiêu đó. Mỗi lần tiếp cận, lại là chủy thủ của nàng cắt lên áo giáp của hắn.

Nhìn một màn này, chúng nhân đều thấy một bên là Cát Kỳ liên tục công kích. Còn một bên là thiếu niên trẻ tuổi, thần sắc trước sau như một. Cứ một chiêu, hắn lại tiếp lấy một chiêu. Chủy thủ trong tay thông thả cắt lên áo giáp tạo nên tiếng vang không nhỏ. Tư thái này chỉ có thể dùng từ văn đạm phong kinh mà nói.

Hai người đánh nhau giữa quân doanh, binh sĩ xung quanh không người nào dám can thiệp. Tới cả Mục Từ cũng chỉ ảng binh bất động. Hơn nữa, chỉ cần ông ta động, Viêm Ngân nhất định cũng không chịu đứng yên.

Từ Chiêu và Cát Kỳ quần thảo một hồi, cho đến khi nàng tùy tiện vung tay, một chiêu liền đoạt đi trường thương trong tay hắn thì cả hai mới tạm ngừng chiến. Phải nói, lần này Từ Chiêu hoàn toàn áp đảo. Về sức mạnh, chưa chắc nàng thắng, nhưng đề luận về tốc độ nàng lại có thừa. Hắn chỉ cần động, nhất định sẽ để lộ ra sơ hở, khi đó Từ Chiêu chỉ cần nhẹ nhàng ra tay mà thôi.

Bị đoạt đi vũ khí chính là điều tối kỵ, Cát Kỳ không phủ nhận bản lĩnh của hắn không bằng nàng. Nhưng hôm nay, dù có thế nào, tuyệt đối cũng không được để người này mang quân đi. Cát Kỳ nhắc chân, còn muốn tiếp tục phản thắng bại thì đột nhiên, khối giáp trên người nứt vỡ từng mảnh rồi rơi ra xuống đất.

Tình cảnh này chính là làm người khác phải giật mình. Trước nay trên chiến trường giao tranh khốc liệt, đều là người chết, người bị thương. Khôi giáp đương nhiên là vẫn vẹn nguyên trên người bọn họ. Nhưng nhìn Cát Kỳ, trên người không có lấy một vết thương, vậy mà một manh giáp cũng chẳng còn.

Từ Chiêu một tay chống bên hông, một tay nắm trường thương dựng thẳng lên trời. Sóng lưng thẳng tắp, không kiêu không ngạo, an tĩnh chờ đợi phản ứng tiếp theo của Cát Kỳ. Nhìn qua lại chỉ nghĩ tới hai chữ ngay thẳng. Đây chính là điều nàng muốn để cho toàn bộ quân sĩ nhìn thấy.

Ban đầu Từ Chiêu đã làm rõ, nàng muốn mượn quân là để tới tiếp viện cho Từ Hàm. Nhưng Cát Kỳ lại lấy cớ, nói nàng danh bất chính, ngôn bất thuận, tìm cách cầm chân nàng. Đó chính là hắn đa nghi.

Đến nay, nàng đã cho quân sĩ thấy một cái danh phận nhưng hắn ý vào lòng quân, mặc sức ngăn cản nàng. Đó chính là hắn ngoan cố.

Từ Chiêu tuy ra tay với Cát Kỳ nhưng hoàn toàn không để hắn bị thương. Điều đó nói rõ thiện chí của nàng. Nếu đem nàng cùng hắn đặt lên bàn cân, nhất định quân tâm sẽ không hoàn toàn nghiêng về phía hắn nữa.

Hắn cần danh chính ngôn thuận. Vậy thì nàng chỉ còn một nữa mà thôi.

Từ Chiêu rời mắt nhìn Mục Từ. Ánh mắt sâu xa âm hiểm của ông ta bao năm qua vẫn như vậy. Lúc này, chỉ cần một lời nói của ông ta là thế cục sẽ thay đổi. Nàng đánh liều mở miệng: "Mục gia quân lúc này phải chăng là nên nghe theo Mục Từ Chiêu? Không biết, ý của công công thế nào?".

Mây khê nhíu, bàn tay cũng siết chặt. Trong lòng Mục Từ âm thầm giằng co.

Đúng lúc này, tiếng vỗ ngựa từ bên ngoài vội vã vang lên. Từ từ cười ngựa xông thẳng một đường vào trong doanh mà không một ai ngăn cản. Những tiếng hô rung trời vừa rồi của quân sĩ làm kinh động tới người ở trong thành, Tiêu Thanh cũng không ngoại lệ.

Thanh âm từ quân doanh phát ra không nhỏ, trước nay chưa từng có chuyện như vậy. Chính Tiêu Thanh cũng từng theo Từ Hàm ở trong doanh trại không ít, những tiếng hô này nói cho nàng biết, nhất định là có chuyện. Trong lòng không khỏi nóng nảy, nàng lập tức lên ngựa tới đây.

Vừa vào bên trong, lại thấy cảnh tượng toàn quân vây quanh bốn người Mục Từ, Cát Kỳ, Từ Chiêu cùng một nữ tử che mặt nữa. Nàng thành thực xuống ngựa, tiến vào giữa vòng vây. Đào mắt nhìn một vòng, cuối cùng ánh mắt nghi hoặc nhìn bộ dạng khôi giáp không đầy đủ của Cát Kỳ: "Cát tướng quân, đây là có chuyện gì? Phu quân của ta chưa trở về sao?".

Nhưng người đáp lại nàng lại không phải là hắn mà là Từ Chiêu: "Tẩu tử, chuyện không thể chậm trễ. Trên đường tới đây ta xác thực nhận được mật báo Thuần Vương đã điều quân rời khỏi ải Xích Vân. Hiện tại chính là hướng tới nơi Từ Hàm đang luyện binh. Nếu không cho quân tới chi viện, Từ Hàm nhất định trở tay không kịp. Đến lúc đó không nói trước được hậu quả. Mấy người này không tin để, nhất định không chịu xuất binh".

Toàn bộ quân doanh nghe xong một lời này thì rầm rầm vang lên tiếng hít khí. Tiêu Thanh ban đầu là hốt hoảng nhưng nghĩ lại, nàng thoáng nhìn Cát Kỳ rồi lại nhìn Từ Chiêu: "Mật báo của đệ đáng tin tưởng không?".

Từ Chiêu quả quyết thốt lên: "Đáng".

Nàng ta cụp mắt như suy tính chuyện gì, sau đó ngẩng lên kêu một tiếng "Cát tướng quân...".

Còn chưa nói hết, hắn ta đã chặn lời quát lớn: "Chuyện này không thể được, xưa nay quân sĩ triều đình sao có để đưa vào tay người ngoài".

Viêm Ngân này giờ vẫn là yên lặng xem xét tình hình, thấy thời điểm thích hợp, nàng ta tỏ ra mất kiên nhẫn, đột nhiên lên tiếng: "Ta nói chỉ cần một trăm người, đều là Mục gia quân chúng ta, lấy đầu ra quân triều đình. Người còn dám buông lời ngông cuồng thì đừng trách ta biến Thanh Quan thành vườn không nhà trống, một binh một tốt của Mục gia cũng không lưu lại".

Nghe nàng rống giận, Tiêu Thanh cũng phải gạt mình quay lại nhìn. Trong mắt không khỏi ánh lên hiềm nghi: "Nữ tử này là ai? Sao lại có những lời lẽ như vậy?". Từ Chiêu hiểu được suy nghĩ của nàng, lập tức nhẹ giọng nói nhỏ: "Mục gia Mục tiểu thư còn sống".

Tiêu Thanh có chút không tin vào tai mình, hai mắt tròn tròn, hết nhìn Từ Chiêu rồi lại quay ra đánh giá Viêm Ngân. Trong lòng có vô vàn nghi hoặc nhưng không dám biểu lộ ra ngoài, chỉ bàng hoàng trong nháy mắt rồi rất nhanh đã kim nén lại.

Trong đầu cũng đã có suy tính, thêm lần nữa, nàng hướng Cát Kỳ nói chuyện: "Nếu hôm nay người đến xin chỉ viện không phải là bọn họ mà là ta. Vậy thì Cát tướng quân có xuất binh hay không?".

"Nếu đổi lại là phu nhân, Cát Kỳ cũng sẽ không đồng tình. Không thể chi vì mấy tin tức bừa bãi mà tùy tiện xuất quân".

Tiêu Thanh nghiêm mặt: "Vậy ý người muốn nói ta tin vào tin tức của Lãnh đệ là bừa bãi, là tùy tiện. Cát Kỳ, đó không chỉ là phu quân của ta mà còn là Đại tướng quân nắm giữ trọng binh. Thiếu đi Từ Hàm người biết là sẽ có hậu quả gì. Nhưng người thiếu đi một trăm binh sĩ lại hoàn toàn có thể bù đắp bằng hai trăm, ba trăm trai tráng trong thành. Từ khi chúng ta đóng quân ở đây, Thanh Quan với đại doanh như liền một khúc ruột. Người vốn dĩ đã biết rõ điều này, sao có thể cố tình như không biết?".

Nàng thoáng dừng lại xem biểu hiện của Cát Kỳ rồi lại nói: "Còn nữa, người nên nhớ, rút ra một trăm binh từ Mục gia quân đối với thân phận của ta không khó".

Sau một lời của Tiêu Thanh, chưa đầy nửa nén nhang, một trăm binh sĩ, người ngựa chỉnh tề, khiên giáp đầy đủ tập hợp trước quân doanh. Giữa lúc chuẩn bị xuất phát, lại nhận ra Mục Từ vẫn theo sát phía sau, Từ Chiêu lập tức nhủ mấy đề phòng: "Từ công công còn chuyện gì muốn nói sao?".

"Hừ, ta có chuyện muốn nói qua với tiểu thư".

"Chuyện các người ta ngại quân, chỉ là, nếu đã mang họ Mục, ông nên hiểu tình hình phía Từ Hàm không thể chậm trễ. Có chuyện gì có thể chờ Từ Chiêu quay về rồi nói". Từ Chiêu lạnh giọng đáp. Nhưng là, Mục Từ dường như không có ý buông tha, muốn lách người qua tiếp cận Viêm Ngân. Bất quá chuyển động của ông ta cũng không khó tránh, Viêm Ngân xoay người lập tức lên ngựa, trước khi rời đi chỉ liếc mắt nhìn Mục Từ: "Nếu còn muốn trì hoãn, vậy thì đem đầu của ông chặt xuống trả cho Mục gia trước rồi mới có tư cách ngăn cản ta".

Gót ngựa tung lên, phía sau cũng là một trăm binh mã. Mục Từ neho mắt nhìn bóng lưng Viêm Ngân rời đi. Cảm giác không chút nào chân thật.

Xoay người trở vào trong doanh thị lại bất ngờ chạm mặt Tiêu Thanh.

"Phu nhân có lời gì muốn nói sao?".

"Nói? Ta thì có thể nói chuyện gì với công công đây? Nhìn tiểu cô phúc lớn mạng lớn không chết, nay còn vì phu quân ta mà vừa mới trở lại giờ đã chỉ có thể thấy bóng lưng. Trong lòng lo lắng không yên. Có tâm sự gì thì cũng chỉ có người Mục gia ta mới hiểu mà thôi". Nàng ta để lại tiếng thở dài, cũng chẳng buồn nhìn xem sắc mặt Mục Từ thế nào liền rời đi.

Lúc xuất quan cũng là lúc bình minh ló rạng, đồng cỏ mênh mông phủ lên mình một màu cam đào rực rỡ. Bầu trời dần cao xanh, từng dải mây lững lờ trôi qua.

Hành quân cấp tốc đến độ quá trưa, Từ Chiêu cho đoàn người cột ngựa, dừng lại ven đường ăn chút lương khô để lấy sức. Dù sao cũng là gấp rút lên đường, đêm qua bọn họ cũng không ngủ, nếu không cho những người này nghỉ ngơi, chỉ e khi đến được Thanh Sơn lại chỉ toàn là người gầy.

Trong lòng Từ Chiêu như có lửa đốt nên nàng không mở miệng nói nhiều, bày ra dáng vẻ như không có chuyện gì, tự mình đi khảo sát địa hình xung quanh. Viêm Ngân cũng muốn đi theo nhưng lại bị nàng từ chối, nói là muốn nàng ta ở lại để giúp ổn định lòng quân. Danh phận Mục Từ Chiêu vừa trở lại, không thể một sớm một chiều mà chiếm được tín nhiệm tuyệt đối. Không thể để quân sĩ lại một mình được, Viêm Ngân vẫn nên lưu lại thì hơn.

Từ Chiêu rào bước, vừa đi vừa chú ý động tĩnh xung quanh. Nàng vượt qua một đoạn đường dốc thì phát hiện phía trước có một con suối nhỏ, nhân tiện có nước mát, Từ Chiêu muốn rửa mặt cho tinh táo nên liền đi tới. Ngoài tiếng róc rách của nước chảy, càng tiến lại gần lại càng nghe ra tiếng lách tách của củi cháy, hơn nữa còn có... mùi cá nướng.

Bước ra khỏi đám cây cối um tùm, Từ Chiêu mới nhìn thấy cạnh bờ suối có thêm một người nữa. Nàng yên lặng không lên tiếng, âm thầm đánh giá người kia. Đổi lại, người đó lại chỉ nâng mắt nhìn Từ Chiêu một cái rồi tiếp tục chăm chú nướng cá.

Mây kiếm, mắt sắc, ngoài buru hăn còn là cơ trí. Từ Chiêu hiếm khi có ấn tượng rõ ràng như vậy về người khác, nhưng người này lại chính là nằm trong số ít đó. Nàng cứ như vậy nhìn chằm chằm hán tử, nhìn tới nỗi khiến hăn cảm thấy mất tự nhiên, cau mày hỏi: "Tiểu tử người nhìn cái gì vậy?".

Còn đang nài suy nghĩ lại đột nhiên bị hỏi, Từ Chiêu chớp chớp mắt, rất nhanh đáp lại: "Ta muốn ăn cá nhưng lại không biết bắt cá".

Hán tử ban đầu hơi ngẩn ra, sau đó liền phá lên cười: "Tên tiểu tử nhà người. Được lắm, thấy người thẳng thắn như vậy, ta sẽ chỉ người cách bắt cá".

Hăn ta bỏ con cá đang nướng dở sang một bên, đứng dậy đi tới sát bờ suối rồi vẫy tay với Từ Chiêu, ý bảo nàng cũng qua đó. Một hán tử tuy mới gặp nhưng đã sáng khoái như vậy, Từ Chiêu cũng không khách khí, tiến tới bên cạnh.

Người này bắt cá rất thành thực, động tác hết sức chuẩn xác. Hăn thao thao bắt tuyệt giảng giải một hồi, sau đó dùng tay không, một cước là đã tóm được con cá đang bơi dưới sông làm cho nước bắn lên tung toé. Từ Chiêu ngó người: "Người muốn ta cứ như vậy làm theo sao?".

"Chính là như vậy. Người cứ làm theo ta, một lần không được thì làm vài lần sẽ được". Trên gương mặt hán tử ánh lên tin tưởng khiến cho Từ Chiêu có chút chột dạ. Nàng trước nay chưa từng bắt cá, lại còn dùng tay không, thật sự thấy quá sức a.

Nhìn biểu hiện ngần ngại của Từ Chiêu, hán tử chép miệng, nâng bàn tay thô to vỗ vỗ lên bả vai nàng, tiện nói: "Tiểu tử nhanh lên một chút. Nếu người bắt được cá, ta sẽ đích thân nướng cho người ăn". Nói rồi, hăn ta xoay người, bắt đầu mổ bụng con cá mới vừa bắt được. Vừa rạch lên bụng cá một đường, chỉ nghe bên bờ suối "phập" một tiếng. Thiếu niên áo đen từ lúc nào đã tuốt kiếm, đâm thẳng xuống lòng suối. Lưỡi kiếm đâm xuyên qua người một con cá. Từ Chiêu vui vẻ đem con cá vừa bắt được tới trước mặt hán tử.

Trong mắt nàng không giấu được há hê, hán tử lại vừa nói vừa cười: "Người đây là bắt cá chết sao? Một kiếm này đâm xuống làm gãy vụn phần xương, nát phần thịt. Con cá này sẽ không còn ngon".

"Tay của vân bối lại không đủ to như tay của tiền bối, sẽ không thể chụp được cá. Nếu muốn ăn nhanh, chẳng phải cách này là nhanh nhất sao? Đây chính là biết người biết ta, tùy thời mà lựa". Từ Chiêu mặt cũng không biến sắc, thản nhiên đáp lại.

Hán tử tròn mắt nhìn Từ Chiêu, rồi đột nhiên hăn ngửa đầu cười lớn: "Không sai, không sai. Phải chi ta gặp người sớm một chút. Có lẽ đã không rơi vào tình cảnh này. Nào, ngồi xuống đi, bữa này ta cho người ăn no cả".

Từ Chiêu cùng hán tử ngồi xuống trò chuyện qua lại. Hỏi ra chỉ biết kẻ này trước đây từng làm nghề mài võ trong thành, nhưng nhiều năm trước bị người ta gây khó dễ rồi chiếm mất chỗ kiếm ăn. Cuối cùng hán chuyển tới sống tại một trấn nhỏ ở ngoại thành. Hàng ngày vào rừng săn bắt vài con thú, sau đó lại đem vào thành bán lấy chút bạc. Nhìn hán, Từ Chiêu cảm thấy có gì đó không đúng lắm, nhưng khi hỏi đến tên lại thấy hán xua tay không muốn nói, chỉ bảo: "Có duyên ắt gặp lại", nên nàng cũng không nghĩ nhiều. Ăn được chút cá rồi cũng cáo từ rời đi. Nàng không thể lưu lại đây lâu hơn được.

Khi Từ Chiêu trở lại, đoàn người lại tiếp tục lên đường. Lần này, cuoir ngựa cho đến tận lúc trời tối mới dừng lại, đốt lửa nghỉ ngơi. Ban đêm cảnh vật xung quanh vừa tĩnh lặng lại trống trải, Viêm Ngân theo lời Từ Chiêu, dạo một vòng khích lệ mọi người, ân cần dặn dò bọn họ nghỉ ngơi cho tốt. Chỉ là thanh âm nữ tử này truyền ra hết sức mỉa mai. Từ Chiêu lần này cẩn thận, nhìn nhận mất hình tượng một lần.

Nghỉ ngơi chưa tới hai canh giờ, tất cả lại chuẩn bị lên đường. Trước khi tới được Thanh Sơn chỉ còn một đoạn đường nữa. Từ Chiêu dẫn đầu một hồi, cuối cùng nàng quyết định nói rõ tình thế trước mặt cùng mục đích của chuyến đi lần này cho quân sĩ. Ban đầu họ chỉ biết Từ Chiêu muốn liên lạc với tướng quân, mãi cho tới lúc Tiêu Thanh tới mới biết quân Thuần Vương cũng là tiền công tới Thanh Sơn. Trong lòng ai nấy cũng đều là khiếp sợ. Cả đám người trầm mặc, cuối cùng, binh sĩ dẫn đầu đoàn người tiến lại, sang sảng nói: "Công tử, tất cả huynh đệ ở đây đều là quân sĩ Mục gia. Vì Mục tướng quân, chúng ta không ngại xả thân mình. Xin công tử cứ an tâm, chúng ta tiếp tục lên đường".

"Không hổ là quân sĩ Mục gia. Có lời này ta vững tâm rồi".

Đoàn người tiếp tục lên đường, không ai hé răng nửa lời. Cưỡi ngựa hơn ba canh giờ, thanh âm ầm ầm như sóng biển cuộn trào cứ từ đâu vọng vọng bên tai.

Trái tim như đánh trống trận, Từ Chiêu ghi chặt dây cương. Ngoài mặt vẫn là bề bộn kiên định, nhưng cõi lòng chính là sợ hãi cực độ, lưng áo ướt đẫm mồ hôi lạnh. Trong đầu không ngừng gào thét: "Từ Hàm, Từ Hàm,...".

Vô ngựa vẫn không phút nào ngừng nghỉ, càng lúc càng mạnh mẽ lao về phía trước. Từ Chiêu dẫn đầu đoàn người vượt qua một con đường nhỏ.

Tiếng kêu giết rung trời, tiếng binh khí va chạm nghe chói tai, biển người ào ào như con sóng dữ đập thẳng vào mặt. Nàng trợn mắt há miệng, kinh hoàng tới quên cả hít thở. Trăm tính vạn tính, nàng cũng không tính ra tình cảnh lại nghiêm trọng tới nước này.

Mặt mày đã tái nhợt, Từ Chiêu lập tức ra lệnh cho đội ngũ lẫn mình vào rừng cây trong núi để tránh bị phát hiện. Nhìn đội ngũ phía sau, nàng thầm nhủ không biết mang theo một trăm người sẽ là phúc hay họa.

Một trăm người, rừng cây này đủ để che giấu sự hiện diện của bọn họ. Nhưng một trăm người,... nhìn lại hùng quân đang gào thét vang trời kia...

Chúng quân sĩ theo Từ Chiêu, từ trong rừng nhìn xuống cảnh tượng kinh tâm động魄 phách đập thẳng vào mắt.

Phía trước không còn là rừng cây, đến cả một bóng cây cũng bị chặt xuống. Mà thay vào đó, là một biển người. Vô số binh mã chen chúc nhau, khít khao không một kẽ hở. Người ngựa vây kín đen đặc kéo dài, bao quanh một khoảng đất cao. Nơi này đặc biệt lại toàn là cây cối.

Nhìn hàng ngàn hàng vạn binh mã trước mặt, sát khí nồng đậm, mơ hồ đè bẹp cả một ngọn núi. Đây, chính là uy hiếp tuyệt đối với Từ Chiêu.

"Quân Thuần Vương".

Bạn đang đọc truyện *Vi Sư Tới Đón Người, Vi Sư Sợ Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 59: Huynh muội liên tâm

"Quân Thuần Vương". Một binh sĩ nào đó lên tiếng. Giọng hán không vang, nhưng tất cả đều có thể nghe thấy rõ ràng: "Tướng quân... tướng quân bị bao vây ở đó". Ngón tay hán run lên, chỉ về nơi còn um tùm cây cối kia.

Dù đã đoán được điều này, nhưng khi chân chính nghe được lời binh sĩ kia nói ra, Từ Chiêu vẫn bất giác run lên. Trái tim như muốn nổ tung, cảm nhận rõ ràng sĩ khí chưa từng có của quân Thuần Vương. Dữ tợn, lạnh lẽo đến đáng sợ.

Không biết nàng bản thân được bao lâu. Chợt giật mình thấy khuỷu tay bị ai đó bóp chặt. Nàng quay đầu lại nhìn, trước mặt hiện lên ánh mắt không nóng không lạnh của Viêm Ngân, cảm nhận được một tia trấn an, lúc này Từ Chiêu mới bình tĩnh lại: "Phía trước ước tính có bao nhiêu quân?".

Thấy vị công tử này trấn định như vậy, khủng hoảng vừa rồi trong lòng binh sĩ cũng vui đi bớt. Bọn họ sốc tỉnh thần, tập trung nhắm tính quân số phía dưới.

"Công tử, vòng phía ngoài hỗn độn người ngựa, ước chừng năm vạn quân. Còn một vòng vây bên trong thấy có dựng cả lều trại nên rất khó đoán. Chi e cũng tới ba vạn".

"Vây là cũng tới tám vạn quân". Tám vạn hùng binh phía trước mà trong tay Từ Hàm chỉ có ba ngàn. Từ Chiêu tự mình nắm bắt, nỗi sợ trong lòng lại càng lớn.

Đám quân sĩ không ai nói lời nào, một mực hướng ánh mắt về phía nàng. Họ dường như không còn nhớ tới Viêm Ngân lúc này mới chính là Mục Từ Chiêu.

Qua một hồi, nàng đành thếp thốt lên: "Cứ một nhóm mười người men theo đường cũ trở về Thanh Quan báo tin, phát binh cứu viện. Bằng mọi giá phải cứu được Mục tướng quân". Nàng thoáng dừng lại, nâng mắt nhìn cả thấy một trăm binh sĩ rồi tiếp: "Các người có hiểu được một tiếng Mục tướng quân quan trọng thế nào với dân chúng Thanh Quan không? Không những Thanh Quan mà còn cả với thái bình của Đại Minh".

Binh sĩ nghe được lời này đều nghiêng chặt rằng, ánh mắt quả quyết, chính là đã hạ quyết tâm.

Mười con ngựa phi như bay trở về, còn lại đám người Từ Chiêu nghiêm túc giữ vững tinh thần, trú trong rừng quan sát động tĩnh.

Quân Thuần Vương cứ một lúc lại gầm lên, biển người như mãnh thú, tiếng vang rền như núi lở, bật thẳng lên trời cao.

Viêm Ngân neho mắt: "Bọn chúng là muốn đánh gây ý chí của quân sĩ đang bị bao vây trên đồi kia".

"Tiêu thư nói không sai, sĩ khí trong quân chỉ có thể bị bảo mòn bởi sĩ khí mạnh mẽ hơn. Chưa kể ba ngàn quân đi theo tướng quân lại đều là tân binh, chưa từng trải qua thực chiến. Nếu không phải có tướng quân ở đó thì giờ hán đã sớm đầu hàng rồi". Một binh sĩ lo lắng thốt lên.

Từ Chiêu quay đầu lại nhìn, đối mặt với từng tiếng gầm vang ngút trời, dường như là những người ở trên đồi kia, tới cả đám người đứng ngoài như nàng cùng các binh sĩ ở đây còn cảm thấy căng thẳng tột độ, tìm đập loạn không cách nào bình tĩnh.

Nàng vừa tới, còn chưa nắm rõ tình hình trước mắt nên chỉ còn cách ánh binh bất động trong cánh rừng này. Chia từng tốp lính đi xem xét xung quanh, chờ đợi bọn họ trở lại báo cáo tình hình cũng đã qua một canh giờ.

Giữa lúc đội quân phía trước tưởng chừng như chỉ gào thét thì bất ngờ lại có động tĩnh. Vòng quân phía trong cũng xếp thành hàng, kéo cung lắp tên, thành thực gọn gàng. Hàng vạn mũi tên sắc nhọn xé gió lao đi vun vút, tất cả đều hướng đồi cây mà bắn tới. Từ Chiêu thậm chí còn có thể cảm nhận tiếng rít gào như ở sát bên tai.

Trái tim nhất thời thất lại, mở to mắt nhìn tình cảnh phía trước. Trận mưa tên vừa qua, phía đồi cây lại không có lấy một động tĩnh. Trong lòng nảy lên liên hồi: "Tại sao lại không có chút phản ứng? Chẳng lẽ Từ Hàm,... Từ Hàm đã...".

Dù là phía trước không có chút động tĩnh, nhưng quân Thuận Vương lại không liều mạng xông lên. Ngược lại từng trận tên bắn cứ liên miên không dứt, đỉnh đồi phủ ngập bóng tên. Dẫu là một con bọ cũng không dám sống mà thoát khỏi núi này.

Đêm xuống, trước mắt Từ Chiêu như một biển ánh sáng, nó nức trái dài. Từng đốm lửa được nàng ví như vì tinh tú rớt xuống nhân gian. Tám vạn quân thấp lửa, tạo lên một dải ngân hà bao quanh đỉnh đồi phía trước. Viêm Ngân ở bên cạnh nàng, tựa đầu vào vai nàng hỏi nhỏ, "Có đẹp không?"

Từ Chiêu không cần nghĩ liền trả lời: "Đẹp, đẹp hùng vĩ".

Chỉ là, cảnh tượng đẹp đẽ này, nàng trăm ngàn lần cũng không muốn ngắm nhìn.

Nhóm người Từ Chiêu không dám đốt lửa vì sợ bị phát hiện, chỉ có thể lẩn vào bóng tối mà ăn lương khô. Nhưng đêm tối là thời điểm thích hợp để thám thính tình hình quân địch. Từ Chiêu cùng hai binh sĩ dày dặn kinh nghiệm rời đi, những người còn lại tranh thủ dụng cụ nhỏ nghỉ tạm.

Nhưng rốt cuộc, nàng đi một chuyến cũng không thu được gì. Vòng vây trùng trùng điệp điệp, khít khao không một kẽ hở. Một tia sinh lộ cũng không có.

Từ Chiêu ra lệnh trở về rồi suốt đường đi cũng không mở miệng nói thêm lời nào nữa. Hai binh sĩ đi theo nàng chỉ biết nhìn nhau, mà người phía trước lại quá kiêu lời khiến cho bầu không khí giữa bọn họ càng thêm căng thẳng, như có áp lực vô hình nào đó đè nặng trên vai.

Một đường lặng thinh thẳng tắp, Từ Chiêu đang đi đột nhiên đứng khựng lại, làm cho hai người phía sau giật mình. Lại thấy nàng không mở miệng, đầu cúi xuống đất tìm tòi. Một binh sĩ lo lắng hỏi: "Công tử, có chuyện gì vậy?".

Lời vừa ra khỏi miệng lại thấy Từ Chiêu rút chủy thủ bên hông, lưỡi đao phản chiếu ánh trăng, loé lên một tia từ khí sắc lạnh.

Phía sau vang lên hai tiếng quý gối "bộp, bộp". Một người nắm chặt cánh tay nàng, một người thăm thĩt van xin: "Công tử, ngàn vạn lần không thể. Nếu không có công tử, Mực tướng quân phải làm sao, chúng tướng sĩ phải làm sao? Xin công tử ngàn vạn lần đừng nghĩ quân".

Nghe tiếng gào khóc tê tâm liệt phế kia, Từ Chiêu bần thần một hồi, cuối cùng dờ khóc dờ cười nói: "Nói cái gì mà nghĩ quân? Chưa cứu được Mực tướng quân ta tuyệt đối không chết".

Hai binh sĩ kia dường như còn hoảng sợ, chần chừ chưa buông tay nàng ra: "Vậy sao công tử còn cầm chủy thủ?".

"Để gậy ta hình như dính vào thứ gì đó, không nhấc lên nổi".

Lúc này bọn họ mới nhìn xuống, quả thật Từ Chiêu dẫm phải thứ gì đen đen lại dính rất chắc. Hai người phải vát và một hồi mới giúp nàng gỡ ra được. Nhìn bộ dạng hán tử cao lớn hơn nàng mà mới động một chút nước mắt nước mũi đã chảy ra, Từ Chiêu không nhìn được, cười lên vài tiếng. Sau lại nghĩ, phải chăng là rơi vào tình cảnh này khiến bọn họ sợ hãi, sợ bị bỏ rơi, sợ phải một mình đối chọi với tám vạn quân, sợ không cứu nổi Mực tướng quân,... Trăm ngàn nỗi sợ chồng chất mà phải nhìn xuống, giấu kín trong lòng. Nhìn thấy nàng rút chủy thủ ra lại nghĩ nàng nhụt chí muốn tự vẫn nên mới như giọt nước tràn ly, không kìm nén được mà bộc phát ra ngoài.

Trở về, Từ Chiêu kể lại chuyện này cho quân sĩ nghe, vừa kể vừa pha trò, nói bọn họ vừa khóc vừa nấc ôm chân nàng, khiến cho cả đám người đều ôm bụng cười. Hai người kia thì ôm mặt xấu hổ, hậm hực ngồi một góc ăn lương khô.

Qua hai ngày nữa, tính từ lúc nhóm người Từ Chiêu tới được Thanh Sơn đã là ngày thứ ba. Từ đây, cả đi cả về Thanh Quan hết bốn ngày. Chỉ cần chờ thêm một ngày nữa, thêm một ngày nữa thôi là viện quân sẽ tới. Từ Chiêu tự mình trấn an trong lòng.

Suốt ba ngày, cứ cách vài canh giờ là quân Thuận Vương lại gầm lên một hồi, sau đó lại là mưa tên không ngớt. Nhưng tuyệt nhiên trên đỉnh đồi vẫn không có lấy một chút động tĩnh. Nàng đoán chừng Từ Hàm vẫn ánh binh bất động chờ thời cơ. Nếu như hấn có chuyện, ba ngàn quân trên núi sẽ lập tức đầu hàng. Ngược lại, quân Thuận Vương chỉ giống trống khua chiêng mà không đổ lên núi, chứng tỏ hấn vẫn bình an vô sự.

Ba ngày, nàng cùng các binh sĩ cũng không rảnh rỗi. Bọn họ đốn cây nhỏ, lấy gỗ vót tên, số lượng không ít. Hơn nữa, trong lúc đốn cây, có một binh sĩ vô tình chặt phải một gốc cây lạ khiến nhựa cây màu đen chảy ra. Từ Chiêu xem xét một hồi mới nhớ ra đây chính là thứ đen đen mà đêm trước nàng dẫm phải. Chất nhựa đặc sệt lại dính rất chắc. Nàng thử đốt một chút thì liền chảy ra nhoe nhoét, sau đó lại càng keo lại, càng dính chắc hơn.

Từ Chiêu như mở cờ trong bụng, nàng lập tức sai người chiết lấy thật nhiều nhựa cây rồi bí mật đem rải khắp nơi xung quanh chỗ đóng quân của Thuận Vương, càng nhiều càng tốt. Chỉ cần đám người đó ở ạt tấn công ra ngoài, chắc chắn sẽ dính phải đồng nhựa cây này, người ngựa bị dính chặt, phải mất khá khá thời gian mới thoát ra được.

Ngoài ra, Viêm Ngân cũng rất biết tính toán. Nàng ta cùng vài binh sĩ tiến vào rừng thu thập thảo dược. Không biết làm cách nào lại lừa được đàn hươu ăn chỗ thảo dược đó rồi lừa chúng đi thật xa, hướng tới gần chỗ Thuận Vương đóng quân.

Từ Chiêu không hiểu dụng ý của nàng ta liền hỏi. Chỉ thấy Viêm Ngân đắc ý, chậm rãi giải thích: "Bọn chúng lên tới tám vạn quân, chuyện lương thực không phải chuyện nhỏ. Hơn nữa còn đóng quân trong rừng nên nhất định sẽ đi săn. Ta chỉ là động tay động chân một chút rồi đem lương thực đến cho chúng. Đám hươu đó bị ta hạ độc rồi, độc tính cũng không mạnh. Nếu đột nhiên có người chết, bọn chúng sẽ sinh nghi mà truy lùng chúng ta. Nhưng qua mấy ngày mới ngấm độc, lúc đó vừa vận viện quân cũng tới. Chẳng phải là quá tiện sao?".

Đám người vừa nghe xong Viêm Ngân giải thích đều không kìm được vui sướng. Mọi chuyện dường như đã chuẩn bị xong xuôi. Chỉ còn chờ viện quân tới mà thôi.

Phía trước, quân Thuận Vương vẫn đơn phương công kích lên đỉnh đồi. Nhưng đáp lại vẫn chỉ là tĩnh lặng, tĩnh lặng đến lạnh người. Đám quân này trải qua bao năm sóng gió, nằm gai nếm mật. Mà trên đồi kia lại chính là kẻ ngăn chân bọn họ, là kẻ đã đuổi cùng giết tận bọn họ lên Ai Xích Vân. Lúc này, khao khát giết chết Mực Từ Hàm còn lớn hơn khát vọng giang sơn.

Từ Hàm lấy tính chế động chính là muốn đã kích tự tôn của đám người này. Qua nhiều ngày bị tấn công liên miên, Từ Hàm không hề có dấu hiệu phản kích, một bóng quân trên đồi cũng không thấy. Reo rắc nỗi bất an trong lòng Thuần Vương. Nhưng cách biệt quân số quá lớn cũng khiến hấn vững tâm. Ổn định lòng quân, kiên trì dùng tên tấn công cách quãng.

Suy nghĩ kỹ càng, Từ Chiêu đoán chắc có hai lý do khiến Thuần Vương không tấn công trực tiếp lên đồi.

Thứ nhất, địa hình dốc đứng không thể dùng ngựa. Đường tiến công nhỏ hẹp không thuận lợi, bị che khuất tầm nhìn, một lần không thể kéo lên nhiều quân. Để thủ khó công.

Còn lý do thứ hai mới thật sự mang tính quyết định. Thuần Vương muốn bắt sống Từ Hàm. Danh tiếng Mục tướng quân khắp trong ngoài Đại Minh đều biết. Mà nay lại biến thành kẻ bại trận, sống hay chết đều do Thuần Vương định đoạt. Chẳng phải chuyện này sẽ như cái tát vào mặt Hoàng triều hay sao? Lòng dân đều hướng về hấn, đều tin tưởng hấn có thể bảo toàn giang sơn của Đại Minh, che chở cho bách tính Đại Minh. Nắm giữ sinh mệnh của Mục Từ Hàm trong tay có khác nào nắm giữ sinh mệnh của toàn bộ bách tính. Không còn bách tính cũng không còn giang sơn.

Nàng tin Từ Hàm cũng hiểu được điều đó nên mới án binh bất động lâu tới như vậy để chờ thời cơ.

Từ Chiêu không thể không tán thưởng tính nhẫn nại của Thuần Vương lẫn Từ Hàm. Nếu không phải lập trường khác nhau, chỉ e hai người đã sớm có thể trở thành bằng hữu tâm giao.

Rốt cuộc ngày thứ ba cũng trôi qua như dự liệu. Tiếng võ ngựa rất khẽ hướng tới rồi im bất. Đứng mười binh sĩ được lệnh truyền tin đã quay lại. Mọi người cùng đứng dậy, xúm lại vây quanh bọn họ, hỏi han tới tấp. Nhưng nào ngờ, những binh sĩ ấy ngoài hốt hải thờ gấp thì chỉ im lặng.

Từ Chiêu len qua đám người tiến vào giữa, bất an hỏi: "Tình hình thế nào rồi? Viện quân khi nào mới tới?".

Vừa nghe nàng hỏi, cả mười binh sĩ không ai bảo ai, đồng loạt quỳ thụp xuống. Người dẫn đầu đoàn đưa tin đến ngẩng đầu nhìn nàng cũng không dám, vành mắt đỏ lên, khàn giọng đáp: "Công... công tử, sẽ không có viện binh nào tới hết".

"Cái gì?". Từ Chiêu không nhận được, kinh hô một tiếng. Lừa giận âm ỉ cháy, nàng một bước tiến tới trước mặt binh sĩ kia, mắt lạnh như trắng, nghiêng rặng hỏi từng chữ: "Vì sao?".

Cả đám binh sĩ bị khí thế của nàng dọa tới giật mình, không ít kẻ ồ ồ khóc, ầm ục kêu lên: "Cát tướng quân nói, chúng ta hoàn toàn bị mất liên lạc với Kinh thành, thậm chí còn không thể truyền tin cho các thành trấn lân cận. Thanh Quan bị vây hãm, tuyệt đối không thể xuất binh. Tướng quân còn nói... còn nói...".

"Hấn nói sao?".

Binh sĩ dẫn đầu đoàn người truyền tin bất giác nhớ lại cảnh hấn quỳ gối trong trường vân xin nhưng có dùng lời lẽ nào cũng đều bị Cát Kỳ cự tuyệt. Mục Từ Hàm chỉ đem theo ba ngàn người, một thân một mình chống chọi với tám vạn hùng binh. Giờ khắc này lại đối mặt với tia hy vọng sáng ngời trong mắt thiếu niên trước mặt, hấn nở lòng nào dập tắt. Nhưng hấn còn có thể làm được gì? Uất nghẹn trong họng, hai hàng nước mắt của nam nhân cứ như vậy mà lộp bộp rơi. Hấn cắn răng nói thật nhanh: "Tướng quân còn nói, nếu xuất binh, Thanh Quan sẽ lập tức rơi vào tay Thuần Vương. Cho dù có xuất binh cũng không thể cứu được Mục tướng quân. Đã vậy,... đã vậy thà tử trận để giữ lấy thanh danh còn hơn là bỏ lại đại cục chỉ vì một mình người".

Lính truyền tin vừa khóc vừa kể lại, đến câu cuối cùng dường như là phải gắng gượng lắm mới thốt ra được.

Cả đám người vừa nghe, lại vừa rồi rít che mặt, tiếng nấc nghẹn ngào không kìm được mà liên tiếp vang lên.

Bởi lẽ, tất cả bọn họ đều hiểu. Cái gọi là quân nhân, có thể chiến đấu vì giang sơn xã tắc, chiến đấu vì lễ dân bá tánh, chiến đấu vì mái ấm của bọn họ ở quê nhà. Chỉ là không thể chiến đấu cho chính bản thân mình.

Khoảng không tĩnh lặng, ngoài tiếng nấc nghẹn ra thì không còn một thanh âm nào khác. Lại càng thế lương.

Chẳng biết bọn họ im lặng như vậy đã qua bao lâu, lâu tới nỗi nặng trĩu tạt bại giờ. Đến cả Từ Chiêu cũng tái mặt, bất động nhìn đau đáu về phía trước, phía có ca ca của nàng.

Viêm Ngân cũng không dám mở miệng, nàng ta ngồi tựa vào gốc cây nhìn ngắm cả trăm gương mặt như một. Đầu là tiếc thương, ai oán. Lớn lên ở Đường Môn, gặp qua biết bao người, trải qua biết bao biến cố. Nhưng khi có người ngã xuống, tự động có người khác thế vào. Căn bản loại tình nghĩa này, nàng ta chưa từng cảm nhận được. Cớ sao, trong một khắc này lại thấy rung động?

Không gian vốn tĩnh lặng, đột nhiên lại bị Từ Chiêu phá vỡ: "Ta không phải người rộng lượng, không phải Đức Phật từ bi. Lại càng không phải đám vương công quý tộc mở miệng ra là lo cho lễ dân bá tánh. Ta chỉ muốn lo lắng cho người mà ta coi trọng. Các người có nguyện ý giúp ta không?".

Một lời, đổi lại kinh hoàng trong mắt chúng nhân.

"Người có biết mình đang phải đối mặt với tám vạn quân hay không? Trong tay chúng ta chỉ có một trăm người, làm sao có thể phá được vòng vây kia? Người tính bán mạng sao?" Nhìn sự kiên định ánh lên trong mắt Từ Chiêu khiến cho Viêm Ngân sợ hãi. Nàng ta cảm nhận được, Từ Chiêu đã hạ quyết tâm. Đây khác nào là lấy trứng chọi đá.

Viêm Ngân còn muốn khuyên giải thêm nhưng lại chỉ thấy Từ Chiêu nâng tay, hướng ngón đôi kia chỉ tới, bình thân phun ra từng chữ: "Sống chết của người Mục gia, chỉ có thể do chính người Mục gia định đoạt. Sống chết của Từ Hàm, chỉ có thể do chính bản thân hấn quyết định. Muốn lấy mạng hấn, chính là phải trả giá bằng thiên quân vạn mã. Muốn lấy mạng hấn, ta nguyện tiền tám vạn quân xuống Điện Diêm La. Máu tươi phủ khắp Thanh Sơn".

Dứt lời, trái tim người nào người nấy đánh thịch như vừa lỡ mất một nhịp. Trong đám người đều là kinh hãi, khiếp sợ, chăm chú nhìn Từ Chiêu rồi lại nhìn Viêm Ngân. Cảm nhận rõ ràng quanh thân nàng đã vô thanh vô tức tản ra một loại sát khí lạnh thấu tâm can. Đấu tranh một hồi mới run rẩy mở miệng: "Công tử, người... người thật sự là ai?".

"Mục gia quân đều là tinh anh, các người hấn phải biết thế nào là nặng nhẹ. Ta là ai quan trọng hay sinh mạng Mục Từ Hàm quan trọng?". Tròng mắt loé lên, khí tức trấn nhiếp vạn người.

Một trăm binh sĩ không dám mở miệng hô hào, hướng ánh mắt tràn ngập nhiệt huyết nhìn nàng, mang theo một loại tín nhiệm không biết đã xuất phát từ lúc nào, thanh âm nặng trĩu tựa như trút hết tâm can mà nói: "Sinh mạng của tất cả chúng ta thuộc về công tử. Xin người cứu lấy Mục tướng quân".

Nàng không đáp, chỉ lẳng lặng nhìn về một hướng. Hồi lâu sau mới có binh sĩ tiến lên hỏi: "Công tử xin người cứ phân phó".

Từ Chiêu rất nhanh buông ra một chữ: "Chờ".

Trống trận như sấm rền, tiếng rít gào đinh tai nhức óc vang lên chưa lúc nào ngơi nghỉ.

Mục Tử Hàm một mình đứng bên trời dốc, lặng lẽ đánh giá tình hình quân địch. Mây kiếm nhú chặt, thời thời khắc khắc đều toát lên vẻ điềm tĩnh. Nhưng trong lòng hần lại không tĩnh như vẻ bề ngoài, bởi lẽ chỉ cần hần loạn, quân tất loạn. Dù là một môi cở nào cũng tuyệt đối không thể hiện ra.

Sau lưng vang lên tiếng sột soạt, tiếng bước chân gấp rút. Chưa tới ba ngàn quân, người ngựa đều thương tích, di chuyển cũng không còn linh hoạt. Mỗi người một chân một tay gia cố ván gỗ để làm lá chắn. Vô số tên găm chỉ chít trên tấm gỗ, tên nào còn dùng được, quân lính đều thu lại, tên nào hỏng thì lòi ra làm cùi đốt.

Mây kiếm nhú chặt, một môi trong thoáng chốc liền tan biến. Tử Hàm coi bỏ khiến giáp, thuận tay nhấc một phiến gỗ lên.

"Tướng quân, những chuyện này để binh sĩ tự làm được rồi". Phó tướng nhìn thấy mà kinh hoàng, tiến lại đỡ lấy ván gỗ cùng hần.

Tử Hàm một tay cố định tấm ván gỗ, một tay cầm búa nện mạnh lên thân đinh, đầu cũng không ngoảnh lại: "Thời gian cấp bách, truyền lệnh mọi người tập trung gia cố ván gỗ làm lá chắn đi. Chú ý nhất là chuông ngựa".

Phó tướng nghe xong ngây người, sau đó lập tức phát lệnh xuống. Toàn bộ binh sĩ đều là thiếu niên trẻ tuổi, trải qua huấn luyện mới vài tháng. Vậy mà phải đối mặt với trùng trùng quân địch vây kín, trong lòng kinh hãi cực độ. Cả thể chất lẫn tinh thần đều bị giầy vò, nhưng từng tiếng đập búa của Tử Hàm lại như vang vọng khắp núi, đánh vào tâm tư của bọn họ. Hướng mắt nhìn về phía này chỉ thấy nam tử cao lớn, khí chất bất phàm, khác xa đám binh lính nhưng lại tự tay đóng ván gỗ, cũng đổ xuống từng giọt mồ hôi. Có lúc đêm khuya, tướng quân còn canh gác cho bọn họ ngủ. Lúc nào cũng lạnh lùng nghiêm khắc nhưng có khổ đều là hần khổ cùng bọn họ. Trong lòng chúng binh sĩ như có dòng nước ấm áp chảy qua.

Đột nhiên, vòng vây quân địch lại có dịch chuyển, từng đợt hô hào như sóng triều lại dồn tới. Lính canh vệ vang hét lớn báo tin: "Tướng quân, lại một đợt bắn tên nữa".

"Vào vị trí". Mục Tử Hàm mặc lại khôi giáp, đánh thép ra lệnh. Gần ba ngàn quân nhanh chóng dàn thành đội hình bán nguyệt, tay lăm lăm cầm khiên, trước sau đều có bức tường kết từ ván gỗ, sau cùng còn có binh sĩ để che chắn, bảo vệ ngựa. Ánh mắt Tử Hàm chậm rãi lướt qua từng gương mặt non nớt đang căng thẳng cực độ. Nhiều ngày qua bị tên tập kích liên tục, bọn họ tuy chưa có nhiều kinh nghiệm nhưng đã biết phải làm những gì, phải vững vàng ra sao.

Từng ánh mắt trong suốt tắn ra một cỗ kiên định, nghị lực của ba ngàn quân chậm chậm lan toả trong tiếng mưa tên rít gào.

Một khắc trước khi tên rời cung, chính là tĩnh lặng tuyệt đối.

Chính là chờ đợi.

Bạn đang đọc truyện *Vì Sư Tới Đón Người, Vì Sư Sợ Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 60: Đây là mộng? Hay nàng là mộng?

Nhật nguyệt vô quang, thiên địa ảm đạm.

Hàng ngàn mũi tên phóng lên cao vút, rồi đồng loạt theo một đường cong tuyệt đẹp ầm ầm trút xuống dày hơn mưa rào. Tiếng kim loại va chạm đinh tai nhức óc, bén nhọn, kịch liệt.

Những tấm lá chắn thật dày ánh lên hào quang rực rỡ. Kiên định, bền bỉ, tưởng chừng như không thứ gì có thể lung lay. Nhưng với sức chịu đựng của đám thiếu niên ít ỏi kinh nghiệm sa trường, cư nhiên không thể nói chỉ cần kiên định, mọi chuyện tất sẽ qua. Dù có là tường thành vách sắt thì cũng sớm bị từng trận mưa tên bão mòn nghiêm trọng.

Phập phồng lo sợ, từng giọt mồ hôi mướt mải lăn xuống. Nhưng chúng tướng sĩ một mạch cắn chặt răng, dù có bị tên xuyên qua, ngã xuống, thanh âm đau đớn cũng là tận lực kiềm chế.

Mục Tử Hàm bình ổn huy động từng tốp lính. Tín hiệu đưa ra chỉ là ánh mắt rực lửa, cái phát tay quả quyết. Đáp lại hần chính là sự thuần thục tới khó tin của ba ngàn quân thiếu niên. Một người ngã xuống, đã có hậu cần giúp đỡ, chỗ trống rất nhanh đã có người thay thế. Ba ngàn tân binh ấy vậy lại có thể ăn ý, bài bản hành sự. Dù hiểu cái tài của vị đại tướng trẻ tuổi nhất trong lịch sử lập quốc của Đại Minh. Thử hỏi có sao binh lực mạnh mẽ nhất lại không phải quân đội triều đình mà lại là Mục gia quân. Chính vì lẽ đó nên mới bị kiêng dè, đồ kỵ.

Tiếng mưa tên nhấn chìm hết thảy.

Một đợt tấn công nữa qua đi, căng thẳng cực độ cũng dần buông lỏng. Người nào người nấy cũng là một môi rã rời. Còn có thiếu niên trẻ tuổi, người gầy yếu, mới trải qua vài trận sinh tử, vì sợ hãi mà ôm mặt khóc nức lên.

Phó tướng hai tròng mắt rưng rưng đầy tơ máu, một môi quét qua đám người thương tích chồng chất, tự hỏi liệu rằng bọn họ gắng gượng qua được tới lúc nào đây?

Trong lòng dường như chỉ còn một tia hy vọng cuối cùng cứu rỗi, hần một môi thủ phục bên cạnh Tử Hàm, khẩn thiết nói: "Tướng quân, rốt cuộc chúng ta còn có thể chống cự tới khi nào?".

Mục Tử Hàm tức giận trừng mắt, lúc này lại buông ra những lời kia khác nào tự mình đánh gãy chút ý chí còn lại của quân ta. Mà lời nói ra lại là từ miệng của phó tướng. Nắm tay siết chặt, chỉ hận rèn sắt chưa đủ nóng.

Bất quá, binh lính lại đều đang nhìn về phía này, ánh mắt mang theo mong mỏi cầu sinh. Một thiếu niên trẻ tuổi, tay trái găm đầy tên, mặt cắt không còn giọt máu, run rẩy thốt lên, cũng không biết là nói hay là khóc: "Tướng... tướng quân, Thanh Quan liệu có phái binh tới chi viện chúng ta hay không?".

Trái tim Tử Hàm đánh thịch một cái, không né không tránh đón nhận ánh mắt của tất cả mọi người. Thấy hần chưa lên tiếng, có tiếng khóc cất lên âm ỉ, nỗi đau đớn thống khổ kìm nén bấy lâu như sắp nổ tung.

Mục Tử Hàm đưa mắt nhìn chuông ngựa được bảo hộ kỹ lưỡng, ván gỗ chỉ chít găm đầy tên chẳng còn một kẽ hở. Đây chính là tia sinh cơ duy nhất hần có.

"Theo đúng kế hoạch đã định thì sớm tới nay viện quân Thanh Quan sẽ tới". Một lời lạnh như băng, hần thần kiên định ánh lên tia sáng khác thường của Mục Tử Hàm dường như lan toả tới ánh mắt của từng người. Có tiếng thờ phào nhẹ nhõm, có nụ cười chan cả nước mắt. Bọn họ tin tưởng, bọn họ sống rồi.

Chỉ là Mục Tử Hàm biết, chẳng có viện quân nào hết. Chỉ có bọn họ, chỉ có ba ngàn quân bị cô lập.

Nhưng đối diện với từng ánh mắt tin tưởng khẩn cầu kia, hần lại không làm cách nào mà thốt ra khỏi miệng.

Đợi, chỉ có thể kiên trì chờ đợi. Hấn ánh binh bất động lâu như thế. Thuận Vương dốc toàn lực tấn công nhiều ngày vẫn không thu được kết quả gì. Quân tâm ít nhiều sẽ có dao động. Chờ cho bọn chúng nản chí, buông lỏng cảnh giác thì ắt là thời cơ của hấn.

Trận chiến này, chính là thời khắc hiểm ác nhất đòi người.

Vạn vật trong đêm u tịch được ánh lửa đỏ rực của quân Thuận Vương thấp lên chiếu sáng. Mục Tử Hàm lặng lẽ phóng tầm mắt xuống đồng nội, nhìn từng đốm lửa đỏ rực ấy. Trong lòng đã sớm cháy lên.

Thuận Vương tung ra hết đợt tấn công này rồi lại tới đợt tấn công khác. Qua hàng bao canh giờ cuối cùng cũng phải để cho quân sĩ nghỉ lấy sức.

Nhưng Mục Tử Hàm biết, đây chính là thời cơ của hấn.

Ba ngàn quân theo chỉ thị, lặng lẽ hành động trong đêm, tận lực không để phát ra một chút oanh động nào.

Từng con ngựa được dắt ra khỏi chuồng, quân sĩ sửa soạn lại chiến bào, binh khí. Trên lưng người nào cũng vắt theo rất nhiều tên. Thứ quân trang này đối với họ mà nói thì nhiều vô kể. Đều là được Thuận Vương tặng cho.

Hết thảy đã chuẩn bị kỹ lưỡng, dù cho đêm đen không thấp lửa cũng không mấy may rồi loạn. Một đám người, vì sinh tồn mà đồng lòng.

Mục Tử Hàm vẫn đứng yên một chỗ, âm thầm nhìn tất cả mọi người. Hấn ngắm nghía những khuôn mặt đạo đầu còn có phần non trẻ, hiếu thắng, trải qua những giờ khắc sinh tử liền thay bằng lặng lẽ, nghiêm nghị. Chỉ riêng đôi mắt sáng ngời ánh lên một quyết tâm phải giành lấy sự sống cũng đủ khiến màn đêm đang vây lấy bọn họ trở nên âm đạm, thê lương.

Đó là những gì hiện lên trong mắt Tử Hàm.

"Tướng quân, chúng binh sĩ đều đã sẵn sàng". Phó tướng mang tới một cây đuốc đưa cho Mục Tử Hàm, hấn lấy mồi lửa bên hông đánh "xoẹt" một tiếng. Trong bóng đêm, nhiều thêm một đốm lửa mong manh.

Nương theo ánh sáng ấy, Mục Tử Hàm nhìn rõ sự mệt mỏi trên đầu vai của ba ngàn quân lính. Nhưng sĩ khí vẫn hùng hực lan toả.

Dưới đất, la liệt xác người, đều là huynh đệ. Thậm chí có thi thể còn chưa khô máu, mùi máu tươi không lúc nào thôi quẩn lấy bọn họ.

Không biết là do không đủ can đảm đối mặt với những sinh linh ấy hay là do sợ rằng cúi đầu sẽ là yếu đuối mà tuyệt nhiên, người nào cũng ngẩng cao đầu, môi mím chặt, quyết không nhìn xuống.

Gió đêm thổi qua hàng người như pho tượng, hai mắt sáng ngời phản chiếu ánh lửa bập bùng. Tất cả đều cùng một hướng, nhìn lên vị đại tướng trẻ tuổi kia.

Từng ánh mắt ấy như dao sắc cứa vào tim của hấn... Mục Tử Hàm nâng khoe miệng, nhếch lên một nụ cười.

Nhìn nụ cười trấn an của hấn, huyết quản như được rót vào một trận hưng phấn chưa từng có.

Trong mắt bọn họ, Mục Tử Hàm chính là thần. Từng đường đi nước bước hấn đều bày ra chu toàn. Lạnh lùng, quyết đoán khiến cho ai nấy đều sợ hãi không dám phạm nhưng lại tuyệt đối tin tưởng.

Tới giờ khắc này, bọn họ mới nhận ra, thì ra tướng quân cười lên lại gần gũi tới vậy.

"Thanh Quan là nhà, là nơi phụ mẫu các người đang chờ đợi các người trở về... Muốn gặp lại bọn họ chứ?". Một lời chậm rãi thốt lên, Mục Tử Hàm nhìn qua từng gương mặt, thấy ánh mắt binh sĩ đột nhiên sáng lên. Một tia âm áp cũng không còn, sắc bén quát lên: "Vậy thì phải sống cho ta. Sống mà trở về Thanh Quan".

Sau đó, cái thỉnh lặng của rừng núi trong đêm bị phá vỡ. Mục Tử Hàm cho người thiêu cháy cả đồi, từng vật lửa cháy dọc từ trên đồi xuống, toả ra nhiều hướng khác nhau.

Ba ngàn quân nghiêm chỉnh lập thành trận thế mũi nhọn như dao. Phía trước là kỵ binh chia ra từng mũi gáo dãi như nanh vuốt của mãnh thú, bộ binh trực chiến theo sát phía sau. Mang theo sát ý trùng trùng.

Đội ngũ cực kỳ chặt chẽ không một kẽ hở, bằng tốc độ như sấm sét mà lao thẳng xuống núi. Thừa lúc quân địch chưa kịp phòng bị, một đao đâm thẳng, tự mình lấy máu mở ra sinh lộ.

Cho tới lúc quân Thuận Vương kịp nhận ra thì những tiếng kêu van thảm thiết đã vang vọng khắp đồng nội.

Một trận lấy ít địch nhiều, bất kể là phía trước có gặp phải thứ gì đều điên cuồng chém giết. Ba ngàn quân như bảy sói khát máu lao vào cắn xé. Máu tươi chảy xuống nhiều tới nỗi đất dưới chân cũng hoá bùn, xương cốt đứt lìa văng ra tung toé. Sát khí cuộn trào, cảnh tượng chiến trường lẫn với chốn âm ti địa phủ trong nháy mắt hiện ra khiến cho bất kể ai nhìn thấy cũng đều ám ảnh.

Là bọn họ đang giành giật lấy sự sống của chính mình hay là đang báo thù cho những người đã phải chôn xác ở trên đồi kia. Hay là cả hai.

Dù là gì đi chăng nữa, cái giá chỉ có thể trả bằng máu.

Mục Tử Hàm cười chiến mã đi đầu, một đường Chiêu Nguyệt đoạt mạng. Máu tươi vương vãi khắp nơi, nhuộm đỏ chiến bào, nhuộm đỏ mắt người. Một bóng quân địch lao lên lập tức liền ngã xuống. Xác người bị vó ngựa của hấn đạp nát.

Một lần say trong hơi máu mà mắt đi cả lý trí, chỉ biết chém, biết giết. Không giết người, tất bị người giết, vĩnh viễn vùi thân dưới đất lạnh.

Xác người ngổn ngang, mùi máu tanh xông lên tận óc.

Vừa chém xuống một cái thủ cấp, Mục Tử Hàm vừa theo sát tình hình trên chiến trường. Dòng người phía sau lưng mỗi lúc một ít, đêm cũng không hết có bao nhiêu người ngã xuống. Mà quân địch hai bên vẫn ào ào kéo tới, triền miên như sóng triều muốn nuốt chửng bọn họ.

Hấn biết, hấn sắp thua. Dù cho có tính toán kỹ lưỡng chừng nào, dù cho có tung hết toàn lực cũng không mấy may thay đổi được kết cục. Thực lực hai bên quá khác biệt.

Ánh đuốc của kẻ địch vẫn chiếu sáng khắp nơi. Là để vây bắt bọn họ nhưng cũng là chiếu sáng cho từng người thấy rõ, chỉ còn một đoạn nữa là vượt qua đồng nội, lẫn vào rừng, theo lối mòn một đường tẩu thoát về Thanh Quan.

Thế nhưng trong hiểm cảnh này, chỉ một đoạn đường ấy lại sâu như vực thăm nghìn trùng. Chẳng lẽ đoạn đường này lại là đoạn kết của bọn họ.

Biết rõ, chiến trường không có chiến thắng vĩnh hằng. Biết rõ, đã là quân nhân thì sẽ có lúc gục ngã, máu nóng hoà chung, thấm vào đất. Mục Tử Hàm ngẩng cao đầu cười lên một tiếng, mạch kiếm trong tay càng lúc càng nhanh. Một đường ngông cuồng chém giết, hất cưỡi ngựa, đạp lên xác người mà đi.

Được, vậy thì ta giết, thống khoái mà giết.

Một màn tắm máu vẫn diễn ra trên đồng nội sáng rực ánh đuốc. Nhưng đột nhiên, ngoài ánh lửa đỏ, từ trên cao, hằng hà sa những tia lửa khác bắn ra nhiều hướng khác nhau, tất cả đều theo một đường vòng cung tuyệt đẹp, đổ ập xuống quân Thuận Vương. Tên roi tới đâu liền cháy lan ra, lẫn thêm tiếng xèo xèo cùng thứ mùi khét lẹt, cay mắt người. Số khác lại hướng tới chủ tướng ngự chính giữa mà bắn tới.

Toàn bộ quân địch thấy cảnh này thì không khỏi hoảng hốt, đội ngũ rối loạn, lú lù không kịp, vội vàng hết lớn, chia nhau chạy về phía lều chính.

Lúc này, đám thiếu niên phía sau Mục Tử Hàm như mới bừng tỉnh, quá đổi vui mừng kêu lên: "Viện quân,... tướng quân, là viện quân, là viện quân,...".

Thoáng giật mình bởi tiếng thét vừa rồi, bên hông chợt truyền đến trận đau xé thịt. Tử Hàm đưa mắt nhìn xuống. Đáp lại hắn là ánh mắt hung tợn, đắc thắng, mỉa mai,... khoe miệng của kẻ kia còn chưa kịp nhếch lên thì đã bị đoạt đi thủ cấp. Cái xác không đầu của hắn bị Tử Hàm dùng chân hất văng ra, đổ xuống, xác chổng chất xác.

Chịu đựng cơn đau nóng rực bên hông, Mục Tử Hàm tiếp tục thúc ngựa chạy thẳng về phía trước. Từng điểm sáng trên cao vẫn tiếp tục đổ xuống. Nhìn số lượng hoà tiễn cùng thời điểm các đợt tấn công được xuất ra, hắn lập tức nhận ra số lượng viện quân không lớn, nói trắng ra là ít ỏi.

Cuộc tập kích bất ngờ này chỉ đủ khiến cho kẻ địch sinh ra chút khản trương cùng nghi kỵ. Nhưng tuyệt không thể kéo dài. Dù chỉ là một tia cơ hội mong manh như thế, hắn cũng phải dùng hết sinh mạng để nắm lấy. Bởi lẽ, một khi phát hiện viện quân chỉ là một nhóm nhỏ, tới lúc đó, không chỉ mình hắn mà cả nhóm người kia cũng sẽ bị quân đội của Thuận Vương nuốt chửng.

"Giết... lao ra".

Tiếng thét như tiếng gầm vang vọng khắp đồng nội.

Binh lính sốc tinh thần, một lần nữa điên cuồng thúc ngựa lao về phía trước. Trên cao là hoà tiễn, phía trước có đại tướng quân xả thân mở đường. Tia sinh cơ của bọn họ tới rồi. Làm sao mà không phấn khích, làm sao mà không gào thét nắm lấy cho bằng được.

Chìm giữa ánh đuốc của quân địch, thứ ánh sáng bùng cháy, còn đáng sợ hơn cả bóng đêm thăm thẳm. Giữa cảnh chém giết không thấy điểm dừng. Hết lần này tới lần khác vung đao, đâm đạp lên thi hài để thoát ra khỏi chốn địa ngục trần gian này. Là thống khổ, hay bi ai, hay là đau đớn? Chính họ cũng không có thời gian để mà cảm nhận. Chỉ biết, bóng lưng của vị thiếu niên phía trước đã nhuộm đỏ máu tươi nhưng một mực thẳng tắp, vững vàng như núi, không chút lung lay. Trong đầu từng binh sĩ vẫn vang vọng câu nói của hắn: "Phải sống. Sống mà trở về Thanh Quan".

Một đoạn nhiệt huyết này, bất kể người nào còn sống mà hồi tưởng lại cũng đều khiếp sợ trước thứ ý chí gắn liền với cái tên Mục Tử Hàm.

Lại chém, lại giết từng hồi. Bên tai chỉ còn lòng bùng tiếng gào thét cùng tiếng trái tim réo liên hồi trong lồng ngực. Mục Tử Hàm nâng mắt nhìn về phía trước, chỉ cần vượt qua vòng vây phía trước là có cơ hội.

Chỉ một đoạn nữa thôi...

Đột nhiên phía sau truyền tới xung động bất thường, Tử Hàm theo phản xạ cúi người tránh qua một bên. Mũi lao sắc bén sượt qua cổ, thứ chất lỏng nóng hồi lập tức chảy ra. Mồ hôi lạnh tủa ướt lưng áo, chỉ cần hắn chậm đi một nhịp liền không còn cơ hội sống.

Tiếng hét lớn đập thẳng vào màng nhĩ, pha lẫn đủ thứ âm thanh hỗn tạp trên chiến trường nhưng không hiểu vì sao, tiếng hét này nghe vào tai hắn lại rõ ràng tới vậy. Tử Hàm quay đầu lại nhìn, thân mình chấn động.

Hình ảnh toàn thân nhuộm đỏ máu tươi của hắn dường như phản chiếu rõ ràng trong ánh mắt sáng ngời của vị phó tướng trẻ tuổi. Kẻ này đã cùng Tử Hàm trải qua không biết bao lần sinh tử. Nhìn vị thiếu niên này, cho tới tận lúc chết vẫn nắm chặt dây cương. Ánh mắt kia một mực nhìn về phía trước, nhìn theo bóng lưng của hắn.

Vạn vật xung quanh dần trở nên mơ hồ, cơn đau bên hông càng lúc càng nghiêm trọng. Toàn thân Tử Hàm ướt đẫm, không phân biệt được là máu hay là mồ hôi.

Kẻ địch vẫn gắng gấn lùi, càng lúc càng hung hãn. Giữa tám vạn quân lang sói lại để cho vẹn vẹn ba ngàn người đột phá, làm sao không phẫn nộ. Mất thấy Mục Tử Hàm dẫn đầu đoàn người kia sắp thoát khỏi đồng nội. Vòng vây của quân Thuận Vương lại càng gấp rút siết chặt. Từ hai bên, bất kể có vũ khí gì trong tay cũng đều thi nhau phóng tới. Điện cuồng tới mức dù có ngộ thương chiến hữu cũng chẳng màng.

Hơi thở Mục Tử Hàm càng lúc càng đứt quãng, hình ảnh phía trước dần trở nên mơ hồ nhưng thân thể vẫn sắt đá theo quán tính mà chém giết.

Tiếng mưa tên lại vun vút phóng tới, âm thanh này ngày ngày đã nghe quen, bất tri bất giác giúp hắn thanh tỉnh đôi chút. Từng mũi tên sắc bén phóng sang hai bên khiến cho rất nhiều kẻ địch bỏ mạng, mở rộng thông đạo hướng tới bìa rừng.

Tử Hàm siết chặt dây cương, khó nhọc nâng mắt nhìn tới cuối đường kia. Vài ánh đuốc lập lòe trong đêm tối.

Một nhóm năm mươi người, kẻ trước kẻ sau không ngừng bắn tên nhắm vào quân Thuận, yểm trợ cho hắn.

Bóng người theo ánh đuốc, lay động, thần sắc nhợt nhạt như tờ màn sương lúc ẩn lúc hiện. Dù vậy, Tử Hàm biết người đón hắn nơi cuối đường kia.

Nam nhân này, không đồ lấy một giọt lệ nào, nhưng hốc mắt hắn nóng rực, đỏ lên. Bên tai vang vọng tiếng cười nói của nàng. Nàng cười lên vai hắn, ra sức hò hét. Hắn kiệu nàng phá phách khắp trong ngoài Bạch Thành. Đến chiều tối, nàng chơi mệt, vẫn là hắn công nàng về cùng chịu phạt.

Bất chợt, hắn hoài nghi.

Chiến trường như địa ngục này là mộng?

Hay nàng là mộng?

"Tử Hàm...". Giữa tiếng người la hét, giữa tiếng ngựa rống rít, giữa một mảng hỗn loạn. Mục Tử Hàm nghe rõ mồn một tiếng nàng gọi hắn. Chiến trường dường như chẳng còn tồn tại,

chỉ có nàng trong mắt hắn.

Kiểm lại vung lên, chém người như chém vào hư không, một đường lưu loát, ba thước quanh thân chỉ toàn là thi thể. Cái khát vọng được sống lại sôi sục. Từng bước vó ngựa hắn đi qua đều là đạp lên thầy người mà tiến về phía trước.

Quân Thuần Vương thấy hắn lúc này như thấy quỷ, khí thế gấp Thần giết Thần, gấp Phật sát Phật của hắn không phải là chưa từng trải nghiệm nhưng lại gọi lên cảm giác ám ảnh khiến người ta kinh sợ.

Cho tới lúc này Từ Chiêu mới hiểu.

Chiến trường này là của hắn.

Kẻ được hắn bảo vệ có thể gọi hắn là anh hùng. Nhưng kẻ chết dưới đường kiếm của hắn đều coi hắn là sát thần. Vậy kẻ được hắn cứu nhiều hơn? Hay kẻ bị hắn giết nhiều hơn? Từ Chiêu không biết.

Nàng chỉ biết, hắn là Mục Từ Hàm.

Bạn đang đọc truyện *Vì Sư Tới Đón Người, Vì Sư Sợ Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Vây hãm

Từ Chiêu nén lại cảm xúc hỗn độn trong lòng, nàng cũng giương cung bắn tới đám truy binh đang đuổi theo phía sau.

Từ Hàm cuối cùng cũng đột phá vòng vây, viện quân lập tức dạt sang hai bên, nhường một đường cho hắn. Nhưng là, hắn vừa đi qua, tất thấy bọn họ lại trở về vị trí cũ, chia thành hai nhóm. Một nhóm bắn tên, một nhóm tuốt kiếm bên hông, dáng vẻ liều mạng, dường như không có ý định rút lui. Im lìm đáng sợ, căn cứ đường như cứng ngắc chỉ nhìn về phía trước.

Cảm thấy có gì đó không đúng, Từ Hàm một nhọc xoay người nhưng lại bị Từ Chiêu giữ lại: "Là bọn họ tự nguyện". Nắm tay nàng siết chặt, ánh mắt như cầu xin.

Vì một màn viện quân này, nàng phải chia quân ra làm hai. Năm mươi người đóng ở trên núi, từ trên cao xả hoả tiễn xuống lầu trại của Thuần Vương, đủ gây ra chút oanh động. Còn lại năm mươi người này ở lại bọc hậu. Thuần Vương bằng mọi giá không thể để Từ Hàm sống sót trở về, hắn nhất định sẽ dốc toàn lực mà đuổi giết. Tất thấy một trăm người đi cùng nàng chính là quỷ gối, tự mình thình cầu nàng dùng mạng của bọn họ đổi lấy mạng của hắn. Khi đó, Từ Chiêu không dám mở miệng đáp lời, nàng chỉ sợ một khi mở miệng, nàng sẽ không kìm được mà nức nở. Là nàng mang theo bọn họ tới đây. Cũng là nàng đưa bọn họ xuống hoàng tuyền. Mà Mục Từ Hàm, nàng không thể không cứu.

Năm mươi từ sĩ, sắt đá một mực không quay đầu nhìn lại. Từ Chiêu vẫn còn ghi nhớ từng gương mặt, từng cảm xúc mà mấy ngày qua nàng chứng kiến. Nàng cắn chặt răng, ở phía sau lưng bọn họ âm thầm bài một lạy.

Không có thời gian để phi hoài, Từ Chiêu lên ngựa, quả quyết vung roi. Cùng Từ Hàm và những binh sĩ vừa thoát khỏi trận chiến kia một đường hướng Thanh Quan mà chạy.

Sứ sách ghi lại, trận tập kích Thanh Sơn, Mục tướng dùng ba ngàn binh lực phá tan vòng vây của Thuần Vương. Thế nhân còn say sưa kể mãi cái đêm hung hiểm nhất đời người. Ba ngàn quân phá vây, về tới Thanh Quan lại chỉ còn chưa tới ba chục.

Giữa lúc Mục Từ Hàm phá vây, Thuần Vương còn đang kẹt giữa biển lửa, mắt nhìn cảnh tượng hỗn loạn bên ngoài. Kẻ thì dập lửa, người ngựa phát độc chết vô kể, truy binh thì bị dính bẫy, không cách nào đuổi theo. Sau lại nghe được thuộc hạ bẩm báo tiểu từ kia đang men theo đường rừng tẩu thoát về Thanh Quan. Hắn giận tới mờ mắt, giữa trùng trùng quân thiện chiến lại để kẻ kia dạt theo ba ngàn quân phá vây ra ngoài. Không những vậy, hắn còn thiệt hại mất tới hai vạn quân. Thuần Vương tức giận, một cước đạp đổ trụ gỗ khiến cho lầu trưởng đang bốc cháy phía sau sụp đổ. Sắc mặt thâm trầm, quát lớn: "Chuẩn bị ngựa, lập tức theo ta truy sát".

Rất nhanh hắn vọt lên ngựa, vung roi quát mạnh, tiếng gầm như mãnh thú vang vọng: "Tận diệt Mục gia, trước khi trời sáng, tuyệt đối không thể để hắn sống sót trở về Thanh Quan".

Thân binh Thuần Vương lập tức theo sát. Hắn gấp rút chia quân theo đường khác bao vây Thanh Quan, còn lại dẫn theo một ngàn quân đuổi theo Mục Từ Hàm.

Vó ngựa đạp lên lá vàng, cảnh sắc cứ thế xẹt qua. Từ Chiêu còn không nghĩ nổi đây là đâu, một đường chỉ nhìn chăm chăm Từ Hàm. Lúc hắn mới thoát khỏi vòng vây, nàng đã phát hiện trên người hắn loang lổ chỉ toàn là máu, điểm sơ qua cũng tới hơn chục vết thương, tất cả đều không phải vết thương chí mạng nhưng hắn vì mất nhiều máu lại gây thêm lao lực. Thân sắc lúc tỉnh lúc mê, có vài lần còn thiếu chút nữa là ngã ngựa. Trong lòng nàng âm thầm sợ hãi. Lại càng lúc thấy hắn có điểm bất thường, một đường đều là nàng ra sức gọi, chỉ thì thoảng mới thấy hắn đáp lại một câu.

Đột nhiên thấy thân thể hắn lao đảo, Từ Chiêu lập tức vọt lên, điều chỉnh ngựa của hắn thả chậm tốc độ. Từ Hàm nhìn nàng có chút mơ hồ, sắc mặt hắn xám như tro, khó nhọc mở miệng: "Ta không sao".

Một lời này, Từ Chiêu cơ hồ cảm nhận hắn là dùng hết sức lực mà thốt lên.

Trống ngực đập liên hồi, nàng kinh hãi gọi Viêm Ngân. Nàng ta vừa đi tới liền trợn mắt, sau đó quay ra kêu Từ Chiêu thử gọi hắn. Nhưng nàng gọi hắn mấy lần đều không thấy hắn có chút phản ứng nào.

Trong lòng sợ hãi lại không thấy Viêm Ngân nói thêm lời nào. Từ Chiêu cắn chặt răng nhìn hắn vẫn duy trì một vẻ vững vàng trên lưng ngựa. Đột nhiên nàng nhớ tới Hồng Trung, cái xác không hồn vừa tới trước cửa Mục gia mới ngã ngựa.

Hồ hấp kịch liệt co rút, nàng run rẩy nắm chặt lấy bàn tay cứng đờ của hắn, đặt tay hắn lên mặt mình, nước mắt lã chã rơi.

Ngón tay hắn hứng lấy từng giọt nước mắt của nàng, một chút ý thức mơ hồ cảm nhận được, không biết vì sao thân thể lạnh dần nhưng chỉ riêng bàn tay hắn lại ấm áp. Bên tai nghe tiếng rên rì như xa như gần: "Cầm cự thêm một chút. Huỳnh mờ mắt ra xem, chúng ta gần tới Thanh Quan rồi, muội nhìn thấy tường thành rồi...Huỳnh mau mở mắt ra".

~Trở về Thanh Quan. Phải, ta còn phải bảo vệ Thanh Quan, bảo vệ Duẩn nhi,... ta còn chuyện chưa hoàn thành~

Hắn khắc khoải mong ước trở về.

Đột nhiên khoe miệng mỉm cười. Hắn lờ mờ mắt, loáng thoáng thấy bàn tay đỏ máu của mình trên mặt Từ Chiêu, hắn muốn lau vết máu trên mặt nàng nhưng bị nàng giữ chặt, bàn tay không còn chút sức lực.

Hắn mệt quá rồi. Từng cơn đau buốt bên hông truyền tới, gầy vò hắn. Mí mắt càng lúc càng nặng, một chút sức lực dùng để hô hấp cũng dần cạn. Xung quanh trở nên tĩnh lặng đến khác thường, như thể có thứ gì đó từng chút, từng chút một biến mất. Hai mắt không chống đỡ nổi, dần dần khép lại, vạn vật cũng theo đó, chậm rãi chìm vào bóng tối...

Thật ra, có rất nhiều chuyện hắn còn luyến tiếc.

Rất không cam lòng...

"Từ... Từ Hàm. Huynh có nghe thấy ta nói gì không? Mau mở mắt ra, huynh có nghe thấy không? Mau mở mắt ra". Từ Chiêu nắm lấy bả vai đã rù ra của Từ Hàm, ra sức lắc mạnh. Thanh âm nức nở òa lên. Nàng không có hơi sức mà đỡ lấy thân mình nặng nề của hắn. Ôm lấy hắn, cứ như vậy cùng hắn ngã nhào khỏi lưng ngựa.

Khô giáp trên người đã sớm nhuộm đỏ máu, hoá thành màu đen ẩm ướt. Khuôn mặt lạnh lẽo như băng sương, khoe mắt còn vương chút lệ. Cả khối thân thể mềm rũ của hắn nằm gọn trong vòng tay của nàng.

Từ Chiêu mặc kệ thân thể này có lạnh lẽo tới nhường nào, mặc kệ máu trên người hắn thấm ướt áo nàng. Nhát nhất ôm chặt lấy hắn. Khóc không thành tiếng.

Nàng mất hắn. Sau tất cả, nàng vẫn mất hắn.

Tiếng khóc ai oán vang lên giữa rừng, binh lính cũng nhin không được đều òa lên. Chính hắn là người dắt bọn họ thoát khỏi chốn địa ngục trần gian, vậy mà lúc này lại an tĩnh nhảm nhiền. Niềm tin của họ, niềm tin của Thanh Quan, trong nháy mắt đã vỡ vụn.

Bí ai thấu tận trời.

Từ Chiêu dờ dẩn bất động. Cảm giác tất cả những chuyện này chỉ là một cơn mộng mị. Trông mắt rơi trên gương mặt đẹp đẽ như tượng tạc nhưng lạnh lẽo của hắn.

Nàng chậm chậm nhớ lại, lần đầu tiên mở mắt, người thu hút nàng chính là hắn. Ngoài cười với nàng ra thì mỗi lúc mở miệng đều chộc nàng là "bánh bao nhỏ".

Lần đầu nằm trong vòng tay hắn, chính là ngắm nhìn tới nỗi quên cả khóc. Hương cam tùng trên người nhàn nhạt mà lại khó quên. Chỉ là, quanh chóp mũi nàng, giờ khắc này lại chỉ toàn mùi máu.

Từ Chiêu khó nhọc hít từng ngụm khí. Nàng không biết đây có phải là đau? Nàng chỉ muốn xé toạc lồng ngực, giải thoát cho trái tim như bị bóp nghẹn bên trong.

Tiếng rít khe vang, không khí xung quanh chột dao động. Viêm Ngân giật mình hét lên một tiếng: "Cẩn thận!!!!". Nàng ta phóng ám khí, lách mình ra phía sau lưng Từ Chiêu, thuận lợi làm chệch hướng mũi tên sắc bén đang phóng tới chỗ này.

Nhìn đường tên bay vừa rồi, đích thị là muốn nhắm vào Từ Hàm.

Từ Chiêu phản hận, nghiêng răng nhìn về phía cuối đường.

Hàng trăm chiến mã, hai hàng tiền thủ giương cung chờ lệnh. Giữa vô số binh lính, có một kẻ phục sức khác hẳn, tay nắm cung lớn. Nhìn tư thế của hắn, nàng khẳng định đây chính là kẻ vừa động thủ.

Một sớm âm ảm giữa rừng. Bầu trời chập choạng nửa sáng nửa tối nhưng cũng không cản được tầm nhìn trước mắt Từ Chiêu và Thuần Vương. Hai người vừa thấy đối phương liền thoáng kinh ngạc.

Là hắn!

Thiếu niên nhỏ bé ngồi trên đất lạnh, ôm lấy Mục Từ Hàm. Vết máu loang lổ một bên má của kẻ đó đặc biệt chói mắt trên gương mặt trắng muốt như bạch ngọc. Ánh mắt khi trước mà hắn thấy là tự tin pha lẫn hiếu kỳ, nhưng ngay lúc này lại âm trầm, băng lãnh bắn thẳng về phía hắn.

Là sát ý!

Mới cách đây không lâu, hắn tình cờ gặp được một thiếu niên, còn hào sảng dạy người này bắt cá, còn tự tay nướng cá cho hắn ăn, còn cùng nhau nói chuyện, vui vẻ đàm luận thế sự. Lúc trở về, hắn còn nghĩ thiếu niên này thật giống hắn hồi trẻ. Tự tin có thừa, trí lực có thừa. Chỉ là hắn đi sai một bước, vạn kiếp bất phục. Gặp qua thiếu niên kia, tuy không quen không biết, nhưng kỳ lạ, lại khiến hắn nhẹ lòng hơn một chút.

Đối diện với địch ý kia, hắn thoáng do dự. Cánh cung trên tay vô thức hạ xuống. Binh lính phía sau thấy vậy cũng làm theo.

Thấy phía này không có động tĩnh, Từ Chiêu cùng Viêm Ngân nhanh chóng đỡ Từ Hàm lên ngựa. Xong xuôi, nàng lạnh lùng ra lệnh cho tất cả binh lính lên ngựa. Trước ngàn kẻ địch đang nhìn chòng chọc, bọn họ thần nhiên rời đi như chốn không người.

Binh lính phía sau hoảng hốt, lại không thấy Thuần Vương ra lệnh thì liền kêu lên: "Vương gia, cơ hội tốt như vậy sao có thể thả bọn chúng đi. Chỉ một cái xác của Mục Từ Hàm cũng vô cùng có giá trị với quân ta".

Thuần Vương trừng mắt khiến đám binh sĩ câm miệng. Nhưng là, lúc này hắn cũng thật sự khó hiểu chính mình. Yên lặng một hồi, hắn cứng nhắc ra lệnh: "Lệnh cho quân chủ lực bao vây Thanh Quan. Nội trong ba ngày ép chúng phải đầu hàng".

Đoàn người Từ Chiêu từng bước rời đi, ước chừng một đoạn khá khá thì chính là ra roi quất ngựa, dùng tốc độ nhanh nhất chạy về Thanh Quan.

Khoảnh khắc nàng thấy Thuần Vương do dự, nàng đánh cuộc đưa bọn họ an tĩnh rồi đi. Đối diện với hàng ngàn kẻ địch, làm sao nàng lại không sợ, mà trong tay chỉ có vài chục người đang bị thương, muốn chạy cũng không được. Lưng áo đã sớm ướt đầm mồ hôi lạnh, đầu không hiểu vì lý gì hắn lại buông tha bọn họ, nhưng Từ Chiêu cũng không muốn nghĩ nhiều. Trong đầu nàng chỉ nghĩ một, tuyệt đối nàng không thể để Từ Hàm rơi vào tay kẻ địch. Tuyệt đối không thể để kẻ khác đem phơi thây hắn lên thị chúng, đập tắt niềm tin của bách tính.

Một đường vất vả mang thi thể Mục Từ Hàm chạy trên lưng ngựa, nàng nhất quyết không rời hắn dù chỉ một khắc. Đoàn người lầm lũi trở về, đều là tang thương.

Cuối cùng cũng nhìn thấy phía trước là cổng thành. Toàn bộ binh sĩ như vỡ oà, bọn họ thực sự đã trở về.

Viêm Ngân nhìn những giọt nước mắt khi vui khi buồn kia, trong lòng dâng lên một cỗ tư vị khó nói. Nàng ta quay đầu, muốn nói gì đó với Từ Chiêu nhưng lại phát hiện ra tình hình không ổn. Khoé miệng trào ra máu đen, ánh mắt vô thần, dựa vào chút ý thức còn sót lại mà gắng gượng nắm chặt dây cương. Từ Chiêu lại phát độc, lúc này đã nửa tỉnh nửa mê. Nếu không phải ý chí của nàng mạnh mẽ trong lúc đầu rồi lửa bóng này thì chính là như mọi lần, trực tiếp ngã ra đất bất tỉnh.

Viêm Ngân ra lệnh đám binh sĩ đỡ lấy Từ Chiêu cùng Từ Hàm. Đoàn người nhanh chóng vào thành, bỏ qua quân doanh, một đường chạy thẳng tới phủ Tướng Quân.

"Người nói đồ đệ đó của người nhất định là sẽ tới đây?" - Thanh âm khàn khàn lại được phát ra từ miệng của một nữ tử. Chỉ là, nữ nhân này có vẻ ngoài hết sức đáng sợ, quanh thân tản ra cỗ khí tức lạnh lẽo, trong không khí còn thoang thoảng mùi máu tươi rất nhẹ. Da dẻ trắng bệch như người bị bệnh, vành mắt đỏ thẫm. Ngang nhiên chiếm lấy chủ vị giữa đại sảnh, nhưng tuyệt nhiên gia nhân trong phủ không người nào dám lên tiếng.

Tiêu Thanh buồn bực đưa mắt nhìn tới người được hỏi. Nam tử vận huyền y, dáng điệu an tĩnh mà thư thái, giờ tay nhấc chân cũng là thập phần đẹp mắt. Đó là còn chưa kể đến mỹ mạo đẹp đến dọa người kia. Có điều, từ khi hắn cùng nữ tử kia đến đây, hai mắt lại dùng một băng vải đen che lại, nhìn qua cứ chỉ thấy người này nhất định không mù. Tiêu Thanh tuy khó hiểu nhưng cũng không tiện hỏi. Chỉ nghe người này nói hắn là sư phụ của Lãnh đệ, hiện tại không tìm được người liên tới đây đợi. Còn nói, Lãnh Thiên Diệt đi một chuyến nhất định sẽ trở về đây.

Mấy ngày qua, thấy hắn cũng là người lễ độ, ngoài chờ đợi cũng không nói nhiều. Tiêu Thanh chỉ quan sát, không có ý đuổi khách.

Ngoài hai người quái gờ kia ra, trong đại sảnh còn có thêm một người, khí độ hết sức bất phàm. Dung Hoa an tĩnh thường trà, an tĩnh tới nỗi bất kỳ kẻ nào cũng không dám thờ ơ, chỉ sợ làm phiền tới vị tiền nhân này. Một ngày trước, Hồng Lang đi cùng Dung Hoa tới đây, còn nói là tình thế của Từ Hàm không ổn, mà Lãnh đệ lại có điểm không tin tưởng Từ công công, thấy ông ta xuất đầu lộ diện liền có dự cảm chẳng lành nên mới nhờ và vị tiền bối này để mắt tới mẫu tử bọn họ.

Mỗi người lưu lại đây đều có mục đích. Nhưng chung quy đều có liên quan tới Lãnh Thiên Diệt.

Mấy ngày qua Tiêu Thanh đều không thể chợp mắt, tinh thần có chút mệt mỏi. Không biết vì lý do gì gần đây nàng đều nóng ruột, lại không nhận được chút tin tức nào, càng lúc càng thấy bất an.

Thanh âm ồn ào từ cửa lớn vọng vào, nữ tử mặc y phục Đường Môn, một cước đạp tung cửa lớn, theo sau là cả đám người bị thương. Gia nhân trong phủ hai bước cũng chạy làm một, chạy tới đỡ lấy bọn họ. Nháy mắt, sân viện chật kín người. Cả bốn người ngồi trong đại sảnh đều giật mình, Tiêu Thanh là người chạy tới đầu tiên. Vừa nhìn thấy nàng, những quân sĩ bị thương đều trợn miệng như một, nước mắt cứ thế tuôn ra: "Phu nhân... phu nhân... Tướng quân ngài đã...".

Thấy biểu hiện của quân sĩ, Tiêu Thanh dờ dẫm, trống ngực đập liên hồi. Nàng loạng choạng chạy vào giữa đám người, đưa đôi tay nhỏ tách bọn họ ra. Cho tới khi nàng nhìn thấy Mục Từ Hàm, hắn nằm đó, không như mọi lần trở về đều là tới ôm nàng cùng Duẩn nhi vào lòng.

Tròng mắt ngập nước, nàng run rẩy quỳ gối bên xác hắn, khẽ chạm vào hắn. Không còn cảm nhận được hơi ấm thường ngày, Tiêu Thanh khóc không thành tiếng, ra sức ôm lấy hắn vào trong lòng. Khắp sân viện, người người đều cúi đầu tang thương.

Hắn là sát thần trên chiến trường, cũng là bô tát sống trong lòng bách tính. Vậy mà giờ đây lại an tĩnh nằm trên đất lạnh, quanh thân vết thương chồng chất. Liệu có ai ngờ, hắn lại nhắm mắt xuôi tay như vậy hay không?

Điều Phần vẫn đứng dưới mái hiên trong đại sảnh nhìn ra ngoài, thấy một màn trước mắt cũng không có lấy một biểu tình gì. Thứ duy nhất khiến nàng ta hứng thú chỉ vờn vờn nằm gọn trong lòng Dữ Ngọc. Cát bước tiến lại gần, hương thơm thảo mộc của hân pha lẫn mùi độc được trên người Từ Chiêu càng mãnh liệt khiến cổ họng nàng ta bỏng rát. Chỉ muốn một ngậm có thể ăn sống Từ Chiêu.

"Đồ đệ của người đây sao? Thật không ngoài kỳ vọng, mau đem cho ta".

"Người còn nhớ giao dịch giữa chúng ta?"

"Nhớ, ta tuyệt đối không làm hại tới tính mạng của kẻ này".

Ánh mắt khát máu của nàng ta dán chặt lấy Từ Chiêu không rời, Dung Hoa không vừa ý liền tiến lên một bước che khuất tầm nhìn của Điều Phần, cao ngạo nói: "Quần cấp mắt của người cho tốt".

Hứng thú vừa bị người đánh gãy, nhưng Điều Phần lại không vì thế mà giận. Dù sao cũng là Dữ Ngọc thỉnh nàng ta tới, còn không phải vì đồ đệ hắn thì còn vì ai.

Điều Phần cười cợt bỏ ngoài tai lời của Dung Hoa, xoay người dạo qua đám quân sĩ, trên người bọn họ toàn là máu nhưng một chút cũng không khơi gợi lên cảm giác gì. Chỉ là trước khi rời đi nhìn thấy Tiêu Thanh vẫn ôm chặt lấy Từ Hàm, cánh môi nhợt nhạt khẽ cong lên nụ cười.

Bên tai đột nhiên có tiếng người khẽ hỏi: "Người có muốn làm một cuộc giao dịch với ta không?"

Tiêu Thanh giật mình, toàn thân lạnh toát, nàng ngẩng đầu tìm kiếm xung quanh, lại chỉ thấy bóng lưng của Điều Phần.

Mùi khói lửa bốc lên, len lỏi tới mọi góc ngách. Hồng Lang cẩn thận bưng một thau nước ấm, vừa bước vào nội viện liền ngửi thấy mùi thuốc nồng nặc thì không khỏi cau mày. Cước bộ tuy nhanh nhưng lại không phát ra tiếng động, nàng tiến vào phòng, đặt thau nước trên bàn, khe khẽ nói: "Sư phụ, người trở về chợp mắt một chút, Lang nhi lưu lại chăm sóc tỷ tỷ".

Dữ Ngọc quay đầu, hết sức tự nhiên lấy khăn vò qua nước ấm vừa được đem tới, bắt đầu tỉ mỉ lau mặt cho Từ Chiêu. Người trên giường lại vẫn nằm yên bất động.

Từ lúc hắn cùng nữ tử kia tới, trên mặt lúc nào cũng đeo một tấm vải đen, nói chuyện cũng là lười mở miệng. Thật sự không thể nắm bắt được chút tâm tư nào.

Đã qua hai ngày, Điều Phần có lui tới bốn lần, mỗi lần đều cùng Dữ Ngọc ở trong phòng đóng chặt cửa. Lúc trở ra, trong tay ngoài ôm theo một cái hũ thì trên miệng chính là loang lổ toàn máu đen khiến người ta kinh hãi. Viêm Ngân ở một bên trấn an mọi người, nói là Điều Phần giúp Từ Chiêu hút đi máu độc, số máu đó đối với nàng ta chính là linh dược. Ngoài việc hút máu ra thì cũng không có gì đáng lo ngại. Nhờ thế mà Dung Hoa cùng Hồng Lang mới an tâm được phần nào.

Từ lúc bắt đầu trị độc, Dữ Ngọc vẫn luôn ở bên cạnh nàng, một bước cũng không rời. Khí sắc của Từ Chiêu đã tốt hơn trước rất nhiều, hắn nhấc tay, chậm rãi chải tóc cho nàng. Giống như những ngày hắn cùng nàng ở trong Vụ Ân Cốc, đều là hắn lau khô tóc cho nàng, giúp nàng chải.

Đầu mày khẽ nhúc nhích, Dữ Ngọc biết nàng sắp tỉnh lại. Hấn cẩn thận kéo lại chăn, rót một chén nước đầy đặt sẵn trên bàn. Bàn tay to lớn ảm áp ôm trọn bàn tay nhỏ của nàng. Ngắm nhìn nàng một hồi, cuối cùng buông tay rời đi.

Vừa ra tới cửa liền chạm mặt Hồng Lang.

"Sư phụ, người đi đâu vậy?". Hồng Lang thấy hấn thì có chút kinh ngạc. Chẳng phải mấy ngày qua đều ở trong phòng không chịu ra ngoài sao? Chẳng lẽ có chuyện gì.

Dữ Ngọc không đáp mà chỉ căn dặn Hồng Lang chú ý việc thuốc thang của Từ Chiêu sau đó liền rời đi. Người như lạc trong sương mù, chưa kịp hiểu ra chuyện gì thì nghe được chút thanh âm dứt quãng từ trong phòng truyền tới. Hồng Lang rất nhanh chạy vào, vừa lúc thấy người trên giường có chút thanh tỉnh, vì khát nước mà chân tay vung loạn, loạn choạng ngồi dậy. Nàng ta mừng rỡ nước mắt, ôm lấy Từ Chiêu giúp nàng uống nước.

Vừa kịp lấy lại nhịp thở, Từ Chiêu mệt mỏi nâng mắt nhìn Hồng Lang, gấp giọng hỏi: "Từ Hâm đâu? Huỳnh ấy sao rồi".

Hồng Lang cứng đờ người, không biết nên nói thế nào. Giữa lúc hoang mang, Tiêu Thanh đẩy cửa bước vào. Hai người nhìn nhau, đều không dám mở miệng.

Nhìn Tiêu Thanh hai mắt trũng sâu, dáng dấp lộ vẻ tiêu tụy nhưng cũng không thấy nàng mặc áo tang. Đấy mắt Từ Chiêu thật sự lệ lối một tia sáng khác thường: "Tẩu tử... Từ Hâm huỳnh ấy...".

Nhưng đáp lại nàng chỉ là cái lắc đầu.

Đứng trên tường thành cảm nhận gió đêm thổi mạnh như muốn bạt đi hơi thở. Từ Chiêu siết lại vạt áo, ánh mắt vô hồn nhìn phía xa cách đó mấy dặm, quán Thuận vương đốt lửa đỏ rực một vạt trời.

Thanh Quan bị vậy hăm.

Lần này tiến vào chủ trương rất dễ dàng, không phải chờ đợi bất bảo, không cần phải giằng co nói lý. Từ Chiêu cứ như vậy tới trước mặt Cát Kỳ, đem chút quân tình ít ỏi nàng thu được đưa cho hấn.

Nhìn thiếu niên khi trước còn giằng co với hấn một trận, nay lại im lìm ngồi một chỗ, đến cả liếc cũng không buồn liếc hấn lấy một lần. Sắc mặt nhợt nhạt tang thương.

"Có phải người đang cảm thấy rất nực cười đúng không? Chính ta nhất quyết không chịu phát binh cứu viện. Hiện tại rơi vào tình cảnh này, lại không có Từ Hâm ở đây... là ta ngu muội". Trong trường chỉ có hai người, thanh âm của Cát Kỳ không giấu nổi tự giễu. Hấn đột nhiên bật cười, khoe mắt lại ân ân chút lệ.

"Là người nghĩ nhiều. Cầm quân có đôi khi hiểu rõ nặng nhẹ lại chính là lúc người phải đưa ra quyết định tàn nhẫn nhất. Ta sao lại không hiểu".

"Ta truyền lệnh xuống, tuyệt đối không được phát tang. Không biết, ở dưới Hoàng Tuyền hấn có trách ta không?".

Từ Chiêu nhớ lại, nàng vừa tỉnh dậy, tiếp nhận vô số tin tức. Ngậm ngùi nuốt ngược nước mắt vào trong mà tới gặp Cát Kỳ. Lúc rời phủ, khắp trong ngoài cũng không thấy treo lấy một mảnh khăn tang.

"Lúc này tuyệt không thể để quân tâm dao động. Mất đi sĩ khí, Thanh Quan tất loạn. Người cũng là bất đắc dĩ". Từ Chiêu chỉ biết thờ dài. Có nhiều chuyện, nếu không nhìn được, làm sao vẫn hỏi thế cục.

Cát Kỳ cụp mắt cười khổ, chỉ là một thiếu niên trẻ tuổi mà còn hiểu được thời thế. Hấn tự nhận không bằng.

"Người xem qua một chút". Hấn đứng dậy, đưa tới trước mặt nàng một phong thư.

Từ Chiêu nhận lấy, nghi hoặc hỏi lại: "Đây là quân văn?".

Cát Kỳ không nói, chỉ gạt đầu. Để người cẩn trọng như hấn có thể đưa quân văn cho người ngoài xem, một là đã tin tưởng nàng. Còn hai, chỉ có thể là hấn đang bế tắc.

Nàng lập tức mở ra xem, là tuyên chiến thư. Trong thư chỉ viết vồn vện vài chữ: cho Thanh Quan ba ngày, không đầu hàng, Giết.

"Người tính sao?".

"Thanh Quan tuyệt đối không đầu hàng?".

Nàng khẽ cười: "Nếu chịu đầu hàng, có lẽ đã không còn là người nữa rồi".

"Lần này Thuận Vương dốc toàn lực. Đồi bên quá chênh lệch. Tình thế hung hiểm vạn phần. Người cho rằng có kế hay được sao?".

Từ Chiêu chậm rãi lắc đầu: "Trận chiến này chúng ta tránh không được". Còn có điều suy nghĩ, nàng hơi ngừng lại rồi tiếp: "Thù thành quan trọng nhất là trên dưới đồng lòng. Từng đường đi nước bước phải tính toán cẩn thận. Lương thực phải đủ để giúp chúng ta cầm cự. Người thấy, có khả năng không?".

"Người rút cuộc là có học qua binh pháp?". Nghe lời này phát ra từ miệng một kẻ hành tẩu giang hồ, Cát Kỳ có điểm hoài nghi.

Nàng cũng không trả lời câu hỏi của hấn. Hướng mắt ra ngoài nhìn ánh lửa phía xa kia.

"Ngày mai là hạn chót. Phiên người gửi đi một phong thư. Ta muốn nói chuyện với Thuận Vương".

"Người... người muốn chết?".

Bạn đang đọc truyện *Vì Sư Tới Đón Người, Vì Sư Sợ Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 62: Cá trong chậu

Vó ngựa lọc cọc trong đêm, Từ Chiêu nhấc tay vén rèm kiệu nhìn ra phía ngoài. Bất kể đi qua nơi nào cũng thấy cũi lửa sáng rực, nhà cửa tiêu điều xác xơ. Thanh niên trai tráng đều được điều động tới quân doanh nên lúc này trong thành trở nên tiêu điều, ảm đạm khác thường. Tiếng quân binh gác đêm tuần tra vọng tới đều đều phá vỡ cái tĩnh lặng của một đêm tràn ngập khói lửa.

Ngồi trong kiệu, Từ Chiêu có chút bần thần. Nàng nhớ lại mấy lời khi này Cát Kỳ nói: "Người có hiểu được cái gọi là thâm thù đại hận không? Thuần Vương dùng một đêm tắm máu Mục gia. Từ Hàm dùng ba năm ròng rã đuổi hấn tới cùng trời cuối đất. Mọi mảnh đất hấn đi qua không thấy một bóng dáng quân kỳ Thuần vương. Dùng chính máu thịt Thuần quân để xóa bỏ toàn bộ nỗ lực tranh quyền đoạt vị mà Thuần vương mất cả đời mới giành được. Thanh Quan này, hấn nhất định phải chiếm được. Người muốn là thuyết khách, chính là đi nạp mạng".

Lúc đó, Từ Chiêu không đáp. Nàng vốn dĩ không muốn làm thuyết khách. Chỉ tự vấn, tại sao biết bao chuyện đau lòng nhất lại đều là Mục gia gánh chịu?

Xe ngựa chậm rãi dừng lại trước cửa phủ, vừa ra khỏi kiệu, Từ Chiêu đã thấy đáng vẻ bồn chồn của Hồng Lang.

Hàng lông mày thời thời khắc khắc đều được tô vẽ cẩn thận kia không khỏi nhú lại: "Có chuyện gì vậy? Giờ đã là giữa đêm, sao muội còn chưa ngủ?

"Đi... đi thể của đại ca tỷ biến mất rồi".

"Cái gì?". Từ Chiêu tròn tròn mắt, không lý nào tin tưởng lời vừa nghe được, hô hấp như muốn đình trệ.

"Muội không biết đây là có chuyện gì. Lúc phát hiện ra thì đến cả Dung Hoa tiền bối cùng đại tẩu và Tiểu Dẫn cũng biến mất. Chỉ để lại duy nhất phong thư này". Vài lời ngắn gọn lại không giấu được vẻ khẩn trương. Từ Chiêu rất nhanh lật lấy phong thư trong tay Hồng Lang, gấp gấp mở ra.

Tròng mắt âm trầm phẳng phát một tầng sương lạnh, nàng không thể tin những gì vừa đọc được. Tại sao lại là lúc này?

Trong thư hoàn toàn không nhắc tới chuyện bọn họ sẽ đi đâu, chỉ nói Mục Từ nhất định sẽ đưa hai người trở lại Kinh Thành. Với tính cách của Tiêu Thanh, không lý nào nàng ta bỏ lại Thanh Quan, hơn nữa còn đem Tiểu Dẫn rời đi ngay trong đêm, điều này Từ Chiêu không lý giải nổi. Dung Hoa không những không ngăn cản mà còn đồng ý mang cả di thể Mục Từ Hàm đi theo mẫu tử bọn họ. Nàng dám chắc phải có lý do khác mà Tiêu Thanh không tiện nói ra. Nhưng tại sao lại cấp bách tới nỗi một chút cũng không nói với Từ Chiêu.

Suy nghĩ còn quẩn quanh trong đầu thì trước cổng lớn đã xuất hiện thêm một cỗ kiệu.

Mục Từ vén rèm bước xuống, đáng vẻ không có lấy một tia đau thương, chung thủy giao hoạt.

Nàng bất động nhìn hấn, trong phút chốc hoàn toàn không biết nên dùng thái độ gì mà đối đãi. Lại nghĩ tới những lời trong thư kia, đáy lòng chợt thất lại, Từ Chiêu thờ dãi, tùy tiện phóng lá thư về phía hấn. Cùng lúc nhấc chân tiến vào viện phủ rồi sai người đóng chặt cổng lại. Nhưng thanh âm ảm đạm vẫn còn phảng phất bên tai Mục Từ: "Là người họ Mục, lý gì lại chen ép khiến mẫu tử họ trong đêm bỏ trốn. Chử Mục trong Mục Từ, người còn dám mang sao?".

Hấn nắm chặt lá thư trong tay, an tĩnh đứng trước cửa phủ một hồi rồi mới lẳng lặng trở lên kiệu. Chậm rãi theo cỗ xe biến mất dần vào bóng đêm.

Không biết trong đầu ông ta nghĩ gì, suốt dọc đường đi vẫn nắm chặt lá thư trong tay. Một lúc lâu sau mới hồi thần, nhẹ giọng thờ dãi: "Sớm nên hỏi kinh thôi".

Lại nói tới Từ Chiêu, vừa một mạch tiến vào nội viện cũng là lúc bình minh ló rạng. Từng ánh ban mai vén mây mà đắm xuống, chiếu lên mái tóc đen óng của nàng như chiếu lên những sợi tơ bạc. Hai mắt ưu sầu quét qua một lượt chỉ thấy cô quạnh. Trong lòng trống rỗng, nàng dừng bước, chợt bất an vô kể. Mọi thanh âm dường như biến mất. Chỉ còn một mình nàng.

Bọn họ rời đi hết rồi, chỉ có mình nàng.

Đại ca cũng không còn, nàng biết phải làm sao?

Nàng phải làm sao bây giờ?

Hồng Lang ở phía sau, vẫn duy trì một khoảng cách nhất định. Người phía trước đột nhiên ngã quỵ xuống khiến nàng ta sợ hãi, muốn chạy lên đỡ lấy: "Không phải độc tính trong máu vẫn chưa trừ hết chứ? Cả Điều Phần lẫn sư phụ đều không nói một lời đã bỏ đi. Lúc này phát độc chỉ e không tốt". Nàng ta nhanh trí gọi Viêm Ngân, tiếng gào thét vang khắp nội viện. Nhưng thanh âm rất nhỏ vang lên làm cho Hồng Lang đứng khựng lại. Cả đời cũng không thể quên được một khắc này. Một khắc Từ Chiêu khụy gối, đau đớn khóc không thành tiếng. Là bất lực, là tự trách.

Kể từ cái đêm ở Mục gia, Hồng Lang chưa từng nghe thấy Từ Chiêu khóc như vậy. Từ Chiêu mà nàng biết cũng giống như phượng hoàng, từ đồng tro tàn vung cánh hồi sinh. Bất kể có chuyện gì cũng không thể quật ngã nàng thêm một lần nào nữa. Vậy mà...

Hồng Lang không mở miệng, chỉ lẳng lặng đứng một chỗ nhìn bóng lưng của nàng. Giống như khi còn ở Vụ Ân cốc, dù ban ngày có luyện tập mệt mỏi thế nào, đến đêm Từ Chiêu vẫn không ngủ được. Nói đúng hơn là nàng không dám ngủ, nàng sợ chỉ cần nhắm mắt, nàng lại mơ thấy một đêm Mục gia bị tàn sát. Khi đó, cũng là Hồng Lang an tĩnh ở bên cạnh nàng, thức trắng một đêm.

Tiếng bước chân của Viêm Ngân khe khẽ vang lên cũng khiến Từ Chiêu thanh tỉnh, nàng ngẩng đầu nhìn nàng ta, ánh mắt cũng điềm đạm hơn mấy phần.

Từng cỗ xe lớn che chắn kín mít được chuyển tới chân tường thành. Nhóm người vận chuyển những thứ này tới đây lại không phải binh sĩ, ngoài bọn họ ra thì không ai biết bên trong là thứ gì. Chuyện này được đích thân Cát tướng quân chấp thuận, chỉ biết chủ ý này có liên quan tới vị công tử vận huyền y kia. Nên mặc nhiên, trong quân không có bất kỳ sự phản đối nào.

Từ Chiêu ngồi trong chủ trường lắng tai nghe động tĩnh bên ngoài, trong lòng không khỏi cảm thán.

Trước nay nàng chỉ biết lúc công thành, đều là quan binh, lính tráng mới phải xả thân nơi chiến trường. Còn dân chúng chủ yếu là đi lánh nạn. Nhưng ở Thanh Quan này lại khác. Toàn bộ bá tánh đều mỗi người một việc, không ai chịu rời đi.

"Người đang nghĩ làm sao bọn họ có can đảm ở lại?". Thanh âm chói tai từ phía sau truyền tới. Từ Chiêu không quay đầu lại, chỉ lẳng lặng ngồi đó. Nàng không còn tâm trí quan tâm tới Mục Từ nữa.

Vẫn là bản tính trước nay không chịu buông tha. Ông ta tiến lại gần, đứng chắn trước tầm mắt của nàng: "Nếu người đứng trên lập trường của triều đình mà nhìn lại, người sẽ thấy Mục

Từ Hàm quả thật rất đáng sợ".

Lời này thành công lôi kéo lực chú ý của Từ Chiêu. Thấy vậy, Mục Từ ra vẻ hả hê, ông ta chậm rãi mở miệng: "Thứ đáng sợ nhất của thiếu gia chính là quân tâm, dân tâm. Tất thấy những người ngoài kia không hề biết thiếu gia đã từ trần. Chính là một lòng muốn cùng hấn gánh vác lấy Thanh Quan. Một kẻ không phải là thiên tử như hấn, người thử nói xem, liệu có đáng sợ không?".

Từ Chiêu nuốt khan một tiếng, nàng không thể phủ nhận điều đó. Không những nắm trong tay quân đội tinh nhuệ mà tới cả bách tính khắp Đại Minh đều là người người kính ngưỡng, công cao cái chủ. Chỉ cần là kẻ có ý đồ, thời thời khắc khắc đều có thể nắm lấy cái cơ này mà khiến cho triều đình chao đảo, giang sơn dậy sóng. Nhưng đầu sao cũng là Mục Từ Hàm, là ca ca của nàng. Mà người trước mặt này cũng mang họ Mục, có sao lại nhẫn tâm nói ra những lời như vậy.

Từng khớp xương trên cơ thể siết chặt, nàng mặc kệ người trước mặt có là ai, một chiêu vung tay liền đánh tới. Ánh mắt không mang theo sát khí nhưng lạnh lẽo thấu xương, thần sắc xám như tro tàn.

Mục Từ không có vẻ gì là bất ngờ, thuận thực tránh qua một đường.

Đúng lúc này, Cát Kỳ tiến vào, vừa vận chứng kiến một màn trước mắt. Một khắc sau đó lại không khỏi kinh hoàng thủ thế muốn xông tới ngăn cản hai người.

Từng sợi tơ mảnh, trắng như cước, theo quán tính đang đà tung lên một vòng giữa không trung như dè quạt lại đột nhiên bị người cắt xuống, nằm hỗn độn trên mặt đất. Mái tóc trắng như ma đầu của Mục Từ trước nay đều tùy tiện buông xõa. Chưa kể đến hấn là kẻ thâm tàng bất lộ, chỉ riêng cái danh phận trong cung đủ khiến cho không một kẻ nào to gan dám động chạm tới, đám hoàng thân quốc thích trước mặt hấn cũng phải thu liễm mấy phần. Nhưng nay, một đường vung tay cắt tóc, Từ Chiêu đem nửa cái đầu của hấn chém xuống. Nàng một chút biểu cảm cũng không buồn xuất ra.

Một bên, Mục Từ như bị đá kích, bất động thanh sắc không nói thành lời, sắc mặt chuyển từ trắng sang xanh. Một bên Cát Kỳ phi thân đứng giữa hai người, chỉ lo vào thời khắc đầu sôi lửa bỏng, hai kẻ điên này còn muốn sinh sự.

Bất quá, còn không để hai người bọn họ kịp có phản ứng, lại không biết từ lúc nào Từ Chiêu đã đứng trước thư án, nhìn một vòng bố trận mà Cát Kỳ vạch ra. Tài lực, vật lực, nhân lực của Thanh Quan hấn nắm rõ trong lòng bàn tay, tận dụng tới triệt để, an bài tất thấy chu toàn. Nàng phải công nhận, hấn sinh ra chính là để cầm quân, có hấn, Từ Chiêu cũng thoáng an lòng.

Nhìn thiếu niên trước mặt rõ ràng vừa xảy ra xung đột với Mục Từ, ánh mắt nhu hòa hiếm thấy kia lại càng không ăn nhập với vết sẹo cắt ngang cả khuôn mặt. Cả Mục Từ lẫn Cát Kỳ đều có chút không tin tưởng vào mắt mình.

Đột nhiên nàng xoay người, nhìn chằm chằm chiếc riu lớn phía sau. Ngón tay thanh mảnh khẽ lướt qua từng đoạn dây xích. Chỉ một chút tiếp xúc như vậy đã khiến lưỡi riu dừ dội rung lên một hồi.

Mục Từ kinh ngạc quát lớn: "Người muốn làm gì? Thứ đó không thể tùy tiện động vào".

"Ta làm gì? Ta chỉ là gặp lại một người bạn cũ mà thôi". Nàng nhếch miệng cười, khoé môi phảng phất chua xót trong lòng.

Chỉ biết, bầu không khí trong trướng này, mới chớp mắt đều thay đổi theo ý niệm của nàng.

Một khắc trước nàng an tĩnh, điềm đạm, vậy mà chỉ một cái nhướn mày lại khiến cho hai người bọn họ cảm thấy ớn lạnh, ngữ khí đột nhiên thay đổi: "Mục Từ, người hấn phụng sự Thái tử đệ họ đã nhiều năm. Hay cho câu "đứng trên lập trường của triều đình mà nhìn lại". Nhưng cái đó ta không biết, cũng không cần biết.

Mục Từ Hàm đầu có đáng sợ thế nào, cũng không thể đáng sợ trong mắt người Mục gia. Một câu người gọi hấn là thiếu gia, ta nghĩ sớm nên sửa lại kéo làm phật lòng trước thánh nhan.

Chữ "Trung" mà người đem ra thề hẹn với Mục Từ Chiêu đêm ấy đã không còn, vậy hôm nay ta cắt tóc của người, coi như cắt đi đoạn ân nghĩa giữa người và Mục gia.

Từ nay về sau, chỉ có Từ công công, không có Mục Từ".

Lời vừa nói ra, vang dội như sấm rền. Mục Từ trước là không tin tưởng, cổ họng cứng ngắt không nói thành lời. Loại khí thế này, hấn đã từng kinh qua. Nhưng là, có làm cách nào cũng không thể mở miệng lý giải.

Một đêm ấy, đem lòng trung của hấn thủ phục trước Mục Từ Chiêu mà nói ra. Chính là tuyệt mật, chỉ có nàng mới biết. Rốt cuộc kẻ này còn biết được bao nhiêu bí mật.

Hấn đứng đó bất động rất lâu, lâu tới nỗi Từ Chiêu đã rời đi từ lúc nào. Chỉ có thể chậm rãi nhìn theo hướng nàng vừa khuất bóng. Những lời khi nãy, dường như vẫn còn văng vẳng bên tai.

Dáng vẻ điềm đạm kia như thể mọi sự đã nắm trong lòng bàn tay. Nói cho cùng, cái thân phận mà hấn để cho thiên hạ thấy lại có chút không thích hợp.

Từ Chiêu vừa rời khỏi chướng, khác với vẻ ngoài lãnh đạm, trong lòng thực chất rối như tơ vò. Nhìn quân dân khắp nơi trong thành, lại nhìn phía xa rợp bóng chiến kỳ Thuần Vương. Người nào cũng thành thực không biểu lộ ra nhiều cảm xúc, nhưng nàng thừa hiểu, có là quân đội tinh nhuệ cũng không tránh khỏi hoang mang. Trùng trùng địch nhân đang ở trước mắt, lẽ nào không lo sợ?

Đại tướng của bọn họ không ở đây, niềm tin của bách tính không ở đây. Quân tâm át đã có phần lung lay.

Vốn dĩ nàng định dùng Tiêu Thanh để khích lệ sĩ khí trong quân nhưng giữa đường lại xảy ra chuyện. Chỉ còn cái danh phận Mục Từ Chiêu mới được coi là hợp tình hợp lý. Hiềm một nỗi, Viêm Ngân là người của Đường Môn. Chỉ sợ những chuyện này đến tai trưởng lão Đường Môn thì e là cả Viêm Ngân cũng sẽ gặp rắc rối. Nàng ta nguyện ý giúp nàng tới tận bây giờ đã chính là cực hạn. Từ Chiêu không thể kéo nàng ta lún sâu vào vũng bùn này thêm nữa. Trước là để Cát Kỳ truyền lệnh, giao cho Viêm Ngân trọng trách dẫn theo người già và trẻ nhỏ trong thành đi lánh nạn. Mặt khác nàng để Hồng Lang đi theo yểm trợ nàng ta. Sau có thể tùy thời mà rời đi.

Chuyện trước mắt cần phải lo lắng chính là hàng ngàn hàng vạn Thuần quân kia.

Quân lính chuẩn bị ngựa cùng những vật dụng mà Từ Chiêu dặn dò, trong lòng không khỏi khó hiểu. Đợi tới lúc nàng lên ngựa rồi mới có người bắt an hỏi: "Công tử, người tại sao lại đơn thương độc mã tới gặp Thuần Vương, hơn nữa còn mang theo mấy thứ này?". Hấn nhìn giỏ cá đeo bên hông ngựa, có điểm không tin tưởng.

Từ Chiêu có chút chần chừ, nhìn đại quân trước mặt, cảnh tượng hùng tráng chưa từng thấy. Trong lòng nặng như đeo đá, chỉ nhếch miệng cười nhẹ, không đáp.

Trước khi rời đi, nàng thấy Cát Kỳ đứng trên tường thành mà nhìn xuống, ánh mắt vô tình đã thêm vào một phần tín nhiệm. Lần đầu tiên nàng mỉm cười đáp lại hấn, khoé miệng vừa nhếch lên chính là phong hoa vô hạn. Thấy nàng cười, Cát Kỳ đột nhiên tự hỏi: "Kẻ này rốt cuộc là có thân phận gì? Một người, lấy đầu ra can đảm thay đổi thế cục này?".

Từ phía xa, chỉ thấy bóng một người một ngựa lững thững tiến lại gần. Từ Chiêu sớm đã bị Thuần quân bao vây. Chỉ là nàng vẫn một vẻ bất động thanh sắc tiến về phía trước. Hàng trăm mũi kiếm bén nhọn chìa tới cũng không khiến nàng kinh hoảng. Sống lưng thẳng tắp ngồi trên lưng ngựa. Hiên ngang đi giữa lòng địch.

"Người là thuyết khách Thanh Quan phải tới?". Thanh âm già nua nhưng ẩn ẩn lãnh đạm thếp. Từ Chiêu hướng mắt nhìn kỹ, người vừa lên tiếng là một lão tướng, hai mắt sáng quắc, giáp trụ kiên cố không che nổi vóc người vạm vỡ, cứng rắn của ông ta. Nàng nhếch miệng, chẳng trách Thuần Vương dù bị dồn tới cùng trời cuối đất nhưng vẫn bền bỉ được tới tận lúc này. Thì ra trong tay cũng toàn là tinh anh.

Nàng siết dây cương cho ngựa hướng thẳng phía ông ta rồi gật đầu có lễ: "Ta không phải thuyết khách của Thanh Quan. Chỉ là một thiếu niên muốn hàn huyên vài lời với Thuần Vương. Phiên lão tướng chuyển lời".

"Kê muốn gặp Vương gia chẳng có mấy người. Không biết công tử đây quý tính đại danh thế nào?". Lão tướng cũng là người lễ nghĩa, thần sắc ôn trọng đáp lại.

Đột nhiên, thiếu niên ngồi trên lưng ngựa nhếch miệng cười. Nét cười này chính là thật tâm mà xuất ra khiến cho binh lính xung quanh không khỏi sửng sốt. Vào tình cảnh này lại có thể cười như vậy? Nụ cười kia đậm đậm mà sáng khoái. Tưởng như đem tới làn gió mát giữa chốn khói lửa này.

"Tên ta chỉ sợ nói ra Thuần Vương càng không biết. Ngài hỏi giúp ta một câu, hỏi hẳn có muốn ăn cá không? Chỉ vậy thôi".

Lão tướng không do dự gật đầu, xoay người hướng chủ tướng mà đi.

Quả thật, Từ Chiêu không phải đợi lâu. Hắn từ nọ nhấc mình bước ra, khác với lần trước gặp hắn. Nhìn một thân khôi giáp ánh lên hào quang, cặp mắt như hùng ưng nhìn xa vạn dặm. Từ thái lâm liệt, hiên ngang. Nhìn qua không chỉ thấy cốt cách của người cầm quân và còn toát lên khí chất của bậc vương giả. Trăm ngàn lần nàng cũng không ngờ người nàng gặp trong rừng hôm ấy lại chính là Thuần Vương. Phải chi...

Vừa nhìn thấy Từ Chiêu, hẳn cũng không ngoại lệ, đánh giá qua nàng một lượt. Đến lúc này quả thật vẫn không biết nàng có thân phận gì. Ngày ấy dùng một nhóm người mà có thể đưa Mục Từ Hàm từ cửa tử trở về. Nói cho cùng là không đơn giản.

"Người thật sự một mình tới tận đây?".

"Tiền bối bắt ngờ sao? Cũng phải, vào tình cảnh này cũng không kẻ nào dám mời người ăn cá".

Hắn ta nhú mày, tránh đi ánh mắt ẩn nhẫn của nàng. Thời điểm này còn một mình xông pha tới tìm hắn, chính là muốn lấy thêm chút thời gian cho Thanh Quan phòng thủ kỹ càng. Làm sao Thuần Vương có thể không biết. Trong lòng suy tính cẩn thận. Dù sao thành này hẳn nhất định sẽ chiếm lấy, chỉ là sớm hay muộn, chỉ là thương vong bao nhiêu. Hắn tự tin sẽ chiếm được. Thiếu niên này cam tâm đến gặp hắn vì một toà thành sắp mất, phải chăng giống như cá trong chậu, ra sức vùng vẫy thoát thân.

Thuần Vương đã quyết, dùng sinh mạng của thiếu niên này, đánh gãy phần ý chí còn sót lại của Thanh Quan. Đem thi thể người này phơi lên trước chiến kỳ, lúc đó Thanh Quan chỉ còn nước mở cổng thành xin hàng.

Vừa nướng cá, Thuần Vương vừa nghĩ, mặc cho thiếu niên trước mặt đắm chiêu tìm tòi từng cái nhếch môi của hắn. Hồi lâu mới thấy thiếu niên mở miệng cười thành tiếng: "Có phải đang nghĩ ta giống con cá nằm trong chậu, dù muốn thoát thân cũng vô vọng? Nghĩ ta tự mình tới nạp mạng, thuận lợi cho người một mũi nhọn đánh thủng quân tâm?".

"Người biết sao còn cá gan tới đây?". Hai mắt chợt lóe, tưởng chừng thiếu niên này thấu hiểu hắn như lòng bàn tay. Tâm tư nhạy bén tới vậy sao có thể làm chuyện vô nghĩa.

Từ Chiêu cười nhạt lắc đầu: "Đã bao giờ Vương gia bắt trượt cá chưa?".

"Bỏn vương chưa từng để con cá nào lọt khỏi tay". Ngữ khí bén nhọn, tràn ngập tự mãn.

Nàng cười càng lúc càng lớn, thuận tay đón lấy cá nướng Thuần Vương đưa qua. Cảnh tượng như đôi tri kỷ đàm đạo, không một chút địch ý. Toàn bộ Thuần quân đều là kinh ngạc hướng mắt tới chỗ này.

"Vậy Vương gia có muốn ném thử cảm giác để cá lọt lưới hay không? Muốn thành sự thì nhất định phải kinh qua thất bại. Chuyện gì cũng có lần đầu tiên".

"Người nghĩ thế cục này còn có khả năng xoay chuyển sao?".

"Không, ta không nghĩ. Mà ta sẽ khiến thế cục này phải xoay chuyển".

Lần này là hắn cười, tiếng cười sang sảng vang dội khắp quân doanh. Quân sĩ cũng là một mặt cười như mặt trời, có kẻ nào đơn độc đứng giữa hàng vạn quân địch còn lớn lối mạnh miệng. Thật đúng, đây mới là lần đầu tiên nhìn thấy.

Nàng nhàm chán đứng dậy, từng bước tản bộ giữa đám người này. Hai mắt kiên định hướng về Thanh Quan. Ánh nắng chói lòa chiếu thẳng lên gương mặt cũng không khiến nàng phải nhíu mày. Thuần Vương nhìn theo bóng lưng của Từ Chiêu, hẳn chợt nhận ra bóng lưng ấy nhỏ bé tới nhường nào. Bộ dạng châu chấu đá xe còn dám mở miệng quả quyết, khẩu khí thật lớn.

Qua một cái chớp mắt, tia khát máu lóe lên. Thanh âm trầm thấp, hư hư ảo ảo như vọng lên từ địa phủ: "Lúc ta ở trên núi nhìn xuống một màn vây bắt mà Thuần Vương phải dùng tới tám vạn quân chặt kín Thanh sơn. Ta lại chỉ có một trăm người. Các người hẳn sẽ đoán được nỗi tuyệt vọng trong tình cảnh nước sôi lửa bỏng ấy. Nhìn từng trận mưa tên xối xả phóng đi như gấm vào trái tim. Ta từng nói, muốn lấy mạng Từ Hàm, phải trả giá bằng thiên quân vạn mã. Muốn lấy mạng đại ca ta, ta nguyện tiến tám vạn quân xuống điện Diêm La, dùng máu Thuần quân đền tội. Dùng máu Thuần quân gột rửa sân vận Mục gia năm đó. Thời khắc này, không chỉ có tám vạn quân, ta nguyện ý tiến tất cả các người xuống địa phủ".

Lời vừa dứt, nàng chậm rãi quay lại nhìn Thuần Vương, ánh mắt âm u nhưng bắn ra từng tia căm hận. Chính bọn chúng dồn Từ Hàm đi vào chỗ chết. Cũng chính bọn chúng năm đó dẫm đạp lên máu thịt người họ Mục. Chính bọn chúng khiến nàng tan cửa nát nhà, phụ mẫu trút hơi thở cuối cùng rồi xa huynh muội bọn họ. Tất thấy đau thương nàng phải hứng chịu, ngày hôm nay nàng sẽ trả đủ.

Từ Chiêu dứt khoát rút ra pháo hiệu bắn thẳng lên trời. Chúng nhân một khắc im lặng đến nghẹn thở. Bất quá, quân sĩ rất nhanh hoàn hồn, tập trung cảnh giới cao độ. Bọn chúng đóng quân đánh vào Thanh Quan, cẩn trọng xác nhận không bị bất kỳ nhóm quân nào khác bao vây đánh úp. Pháo hiệu vừa rồi đúng là có khiến cho bọn chúng giật mình khiếp sợ nhưng xét thấy từng đường đi nước bước Thuần Vương đã chu toàn không thể có sai sót. Quân tâm vẫn vững vàng không chút sụt mẻ. Ánh mắt nhìn tới Từ Chiêu lại tăng thêm mấy phần há hê chọn tức.

Thuần Vương không nhanh không chậm tiến tới trước mặt nàng: "Ta chờ xem, tiểu tử người có trò gì có thể khiến bỏn vương kinh ngạc".

"Ta chỉ là dùng cách của người trả lại cho người. Chỉ sợ nỗi kinh hoàng này Vương gia không nuốt trôi".

Hắn còn muốn mở miệng khiêu khích. Nhưng một thoáng nhìn lên bầu trời phía sau lưng nàng. Khoé miệng mở ra giữa chừng đột nhiên đông cứng. Hẳng hà sa những chấm đen dày đặc

giữa không trung muốn đổ ập xuống. Nhìn từ khoảng cách này đã rõ ràng tới vậy, từ khoảng cách này đã có thể nghe được tiếng xé gió rít lên như muốn kéo rách lỗ tai. Uy lực rung chuyển đất trời.

"Không... không thể nào. Từ tường thành không thể bắn tên xa tới vậy. Không có khả năng".

"Ngươi vẫn còn ngu xuẩn? Vạn tiễn trước mặt chính là nhắm tới đại đội đang dàn trận phía trước kia. Ngươi thử nói xem cảm giác loạn tiễn xuyên tâm sẽ thế nào?"

Thuần vương cúi xuống, chỉ thấy thiếu niên miệng cười lạnh sống lưng, hai mắt lồng lên vẫn tia máu.

Lần đầu tiên hắn có cảm giác đối diện với một người lại đáng sợ như quý Diêm La.

Bạn đang đọc truyện *Vì Sự Tới Đón Ngươi*, *Vì Sự Sợ Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: Tấn Tuyệt Thuần quân

Một khắc trước bầu trời còn quang đấng, tinh mịch. Vậy mà chỉ qua một cái đảo mắt lại hiện ra vô số đại tiễn hướng tới. Không chỉ khiến cho Thuần quân khiếp sợ, chôn chân chịu chết mà tới cả người trong thành nhìn một màn đại tiễn dàn trận kia cũng run rẩy không cách nào tin tưởng. Thật sự vị công tử kia đã đem tới cho bọn họ thứ vũ khí mang uy lực đáng sợ, chưa từng thấy qua. Nhìn bóng mưa tên cứ xa dần rồi nhất loạt trút xuống, mặt đất hứng chịu cỗ kinh lực rung chuyển một trận kinh thiên động địa.

Trận mưa tên vừa rồi không biết còn được bố trí thêm thứ gì, vì tác phong của nhóm người lạ mặt kia quá nhanh nên không ai có thể nhìn được rõ ràng, nhưng uy lực dường như đủ sức san bằng cả một thành trấn.

Quân sĩ đứng trên tường thành vừa mừng vừa sợ, cắn chặt răng mà mồ hôi mắt chờ cho khói bụi tan bớt. Tường chừng như phía trước sẽ là cảnh tượng thê thảm, máu thịt ngổn ngang của Thuần quân nhưng đám người vừa phóng tiễn kia lại chưa ngừng tay. Lần này tiễn được lắp lên khác với lần trước, là hoá tiễn. Tiễn thủ theo hiệu lệnh nhất loạt bắn đi, phản lực tạo ra mạnh mẽ khiến từng cỗ đại tiễn giật lùi lại phía sau.

Một cái chớp mắt qua đi, khắp mười dặm phía trước thành Thanh Quan chìm trong biển lửa. Thì ra trận tên trước không chỉ để triệt hạ đại quân đang trực chờ đánh vào thành mà thêm vào đó còn có đầu hỏa. Theo Từ Chiêu tính toán, tấn công một lần có thể chưa chắc diệt toàn quân nhưng nếu thả bọn chúng trong biển lửa, thế lửa lan tràn khắp nơi, phá tan thế trận. Thuần Vương muốn công thành? Chính là vô vọng.

Trong đáy mắt chỉ hiện lên kinh hoàng.

Nhìn một màn trước mặt, có trở tay cũng không kịp. Binh sĩ khắp nơi nao loạn, tiếng gào thét đau đớn từ trong biển lửa vang vọng, rung động tâm can.

Cảnh người hỗn tạp, chỉ còn Thuần Vương cùng Từ Chiêu vẫn đứng đó.

"Không mất tới một binh một tốt vậy mà bảo toàn được Thanh Quan. Vậy ra đây là ý trời". Bao nhiêu năm trời ròng rã lại chỉ kết thúc chóng vánh ngay trước mắt, hỏi làm sao hắn lại không tiếc hận. Hắn, thật sự phải buông tay? Sắc mặt Thuần Vương xám như tro, tự mình lâm bầm.

"Sao? Có cam tâm không? Nhìn từng quân sĩ ngoài kia đau đớn tê tâm liệt phế cũng không có khả năng kháng cự. Cho ta mặc sức hủy hoại. Cảm giác này, đối với Thuần Vương nhất định là quen thuộc". Nàng chậm rãi đứng bên cạnh hắn, chỉ tay vào biển lửa. Bóng người quẩn quại rên rỉ bị sức nóng hoá cho lay động.

Thuần vương siết chặt nắm tay, khẽ gầm từng tiếng: "Trước nay trong mắt ta chỉ có Mục Từ Hàm mới xứng là đối thủ trên sa trường vậy máu. Vậy mà, không nghĩ lại dễ lọt mắt ngươi".

Mũi kiếm bén nhọn ánh lên hào quang chói trắng về phía nàng, không do dự nổi lên sát tâm. Nếu đây là kết thúc, hắn muốn đầu một trận thật thống khoái. Có chết, cũng chính là phải chết trên chiến trường.

Từ Chiêu nâng lên khoé miệng câu hồn người, không nhanh không chậm ra hiệu gọi ngựa tới. Báo mã rất nhanh theo tiếng huýt dài của nàng liền xuất hiện. Từ Chiêu quay người, rút ra bảo kiếm treo bên hông ngựa, tuý ý vượt ve.

Chỉ liếc qua một cái, Thuần Vương nhìn ra được đó là thanh Chiêu Nguyệt, bảo kiếm như hình với bóng, một khắc cũng không rời khỏi Mục Từ Hàm. Hốt nhiên một thoáng giật mình, nhìn thiếu niên cầm kiếm, dáng người ngay thẳng lại giống với người kia đến tám phần. Hắn tin tưởng bản thân không nhìn lầm.

Tuốt kiếm ra khỏi vỏ, thứ ánh sáng phản chiếu ra hơi lạnh như sương, dường như nặng nề phủ xuống toàn bộ thân thể nàng. Thứ cảm giác này lại không khiến nàng ghét bỏ, cảm giác như có Từ Hàm ở bên nàng, từng đường kiếm chỉ cho nàng.

"Nếu Vương gia đã có lòng coi trọng Mục gia Mục Từ Hàm tới vậy. Nay lấy danh phận Mục gia Mục Từ Chiêu, ta nguyện ý phụng bồi". Lời vừa dứt, đổi lại một hồi kinh ngạc. Nhưng rất nhanh, Thuần Vương đã khôi phục thần sắc, tự giễu cười một tiếng: "Quả nhiên, giữa ta và họ Mục các ngươi có thể nói là nghiệt duyên".

Thanh âm chém giết từ bên ngoài vọng tới, quân binh Thanh Quan đã sớm sát phạt trên chiến trường. Phía này lại chỉ thấy hai thân ảnh qua lại, kiếm quang ngút trời, càng lúc càng nhanh. Từng bước di chuyển quỹ dị, bóng dáng huyền y như ma quỷ gọi hồn. Thứ âm thanh đinh tai nhức óc liên tiếp vang lên. Đường kiếm nhìn qua đơn giản nhưng thực chất uy lực khó dò, huyền bí sâu xa. Thế công cùng phòng thủ của thiếu niên này đều là tuyệt hảo. Thuần Vương gạt kiếm, linh hoạt chém một đường bắt quả lại là tàn ảnh. Hắn thật sự không theo kịp tốc độ của nàng. Lần đầu tiên đứng trên chiến trường lại rơi vào thế hạ phong, chưa kể kẻ đang đón dập đánh tới kia lại là một nữ tử thua kém hắn nhiều tuổi. Chân thực không thể nào tưởng tượng. Bốn mắt nhìn nhau xẹt qua tia lửa, hai bên xuất chiêu đều là tàn độc, nhất nhất đều muốn đâm vào tử huyệt của đối phương. Mối qua nháy mắt có thể thấy huyết quang bắn ra tung toé. Thương thế đều hứng chịu không ít nhưng đôi bên vẫn không có ý định trốn tránh hay dừng lại.

Bình khí liên tiếp va chạm, Từ Chiêu dùng sức, cuối cùng là chém bay lưỡi kiếm của hắn. Chiêu Nguyệt nắm trong tay, tin tưởng không có một thanh kiếm nào còn nguyên vẹn. Một màn thắng bại đã định. Thuần Vương buông kiếm, từ đầu tới chân không chỗ nào là không thấy máu. Phía này, Từ Chiêu cũng đồng dạng không thua kém, nàng điều hoà lại nhịp thở có phần nặng nhọc, nhìn ánh mắt vô hồn của Thuần Vương, nhếch miệng cười khê: "Sớm như vậy đã buông xuôi? Ngươi còn chưa hỏi xem ta có đồng ý hay không? Chưa hỏi xem vong linh toàn bộ Mục gia có đồng ý hay không?".

Hướng ánh mắt có điểm mong lung về phía nàng, lại nhìn thấy tiểu nhan lộ lên, một tia lạnh lẽo vô thanh vô tức chạy dọc sống lưng.

"Có phải Vương gia nghĩ ta sẽ một kiếm chém bay đầu ngươi cho hả giận? Nào có dễ dàng như vậy, đại tội của ngươi có dùng chính sinh mạng này cũng không thể trả hết. Ngươi còn phải sống mà nhìn ta một tay tận diệt Thuần quân, nhìn phía sau tường thành kia chính là một mảng thái bình dưới vương triều của Hoàng đế Đại Minh, thứ mà ngươi vĩnh viễn sẽ không

bao giờ có được. Muốn ngồi lên long ý dỗi mắt nhìn thiên hạ sao? Người có biết long ý kia đều dùng máu tươi mới vững vàng như vậy hay không?". Lời này nói ra càng lúc càng lớn tiếng, vang vọng khắp một mảng bình địa. Tiếng chém giết ngừng lại, vì lời nói của nàng mà kinh động tới chúng nhân.

Nhìn kiếm trong tay đám người đó dường như run rẩy.

Run rẩy? Nhận ra rồi sao? Nhận ra mọi thứ các người làm đều là vô nghĩa?

Muộn rồi. Có nhận ra cũng đã muộn rồi.

Vì ngày hôm nay, nàng sẽ trở thành ma đầu đại khai sát giới.

Vì ngày hôm nay, nàng sẽ cho cả thiên hạ này biết, bao nhiêu năm vô nghĩa kia trôi qua lại đều trả giá bằng máu người Mục gia.

Nàng không cam tâm.

Tiếng xích sắt kéo lê trên mặt đất. Một nhóm ba người trang phục không đồng nhất, trong đó một người ôm theo cây rìu rất lớn. Dùng tốc độ nhanh nhất chạy về phía này. Điều đáng nói, chiếc rìu kia vô duyên vô cớ lại được quấn chặt bằng một tấm vải liệm. Hình ảnh xẹt qua đường như reo rắc tới nỗi sợ hãi vào sâu thẳm tâm can. Ba người kia thủ phục trước mặt Từ Chiêu, lặng lẽ hướng nàng dâng tới.

"Khẩn cầu các chủ thận trọng".

"Đã biết. Chú ý Thuần Vương cho tốt, đảm bảo hấn nhìn cho kỹ, không bỏ sót một khắc nào".

Xé tung tấm vải liệm, lưỡi rìu tức khắc rung lên dữ dội, từng đường vân như bầy sói khát máu ánh lên tia sáng sắc lạnh. Từ Chiêu nhắm mắt cảm nhận cổ sắt khí nồng đậm bao trùm cả cơ thể, gần như hoà làm một với hơi thở của nàng. Trong lòng trấn định để nén thứ cảm xúc không phải tự phát này đang cuộn trào như muốn nuốt chửng lấy Từ Chiêu.

Khí tức tàn ra có điểm khác thường. Người người trước mắt đều là hướng nàng nhìn. Càng nhìn, trong lòng càng sợ hãi, bất giác muốn chạy. Bàn năng của họ, những binh lính từng trải qua thập tử nhất sinh đều không sai.

Chỉ biết, khi nàng mở mắt ra, sát tâm điên loạn chưa từng thấy. Bóng đen trong một cái chớp mắt lao thẳng vào giữa chiến trường. Rìu lớn vung lên, đầu người liên tiếp rơi bịch xuống đất. Thứ âm thanh kì dị khiến người ta bùn rùn đứng không vững. Giáp trụ đưa ra cũng không chống đỡ nổi một kích của nàng. Chỉ có chém giết. Quân binh Thanh Quan nhìn lại, không tưởng tượng nổi ra đây là vị thiếu niên đã ở cùng họ trên Thanh Sơn. Lạnh lùng mà trong trẻo, giờ khắc này những thứ đó đều biến mất, thay vào đó chỉ còn nỗi thống hận bi ai, sát tâm cuộn trào như thú dữ. Rốt cuộc người này là ai, đã trải qua những chuyện gì? Không một ai lý giải nổi.

Nam tử toàn thân y phục từ sắc, cao ngạo, tôn quý. Nhue quang vốn âm đạm nhìn xuống một màn đàng xa kia không không chế được mà ánh lên tia sáng khác thường, thập phần nguy hiểm. Nhưng một kẻ âm trầm nội liễm như hấn há có thể để người ta nhìn ra tâm tư nơi đáy mắt. Khí tức lạnh lẽo như băng, uy nghi ngồi trên lưng ngựa, cùng viện quân mà hấn đưa tới nhanh chóng bao vây tàn quân còn sót lại. Bất quá đơn giản chỉ có vậy, phần còn lại để cho thiếu niên huyền y kia mặc sức chém giết. Hấn biết người đó hoàn toàn có khả năng. Hơn nữa, hấn còn muốn xem, nhân vật này rốt cuộc là thế nào lại khiến hấn tò mò.

Huyền y công tử ngự trên chiến trường như hung thần. Một rìu vung lên đôi lại là đầu người rớt xuống, máu chảy thành sông. Cảnh tượng này mãi mãi lưu lại trong lòng thế nhân.

Yến Lân vì sự xuất hiện của Mục Từ Chiêu, không quản thời gian hạn hẹp, hành quân điên cuồng tới Thanh Quan. Đến nơi lại là người đã đưa nạn dân lánh đi, kết quả chỉ thấy một màn kinh thiên động địa trước mắt. Lịch sử trị quốc của Đại Minh lại có thêm một giai thoại.

Mặt đất dưới chân như vừa trải qua một trận mưa lớn, mềm nhão tanh tươi, trận mưa này là máu người. Từ Chiêu dừng lại, nhìn trước mắt mờ mịt, xác người ngổn ngang, đa phần là đầu lia khỏi cổ, máu chảy ra nhiều tới nỗi đọng thành vũng, tuôn thành dòng. Một trận này, tám máu toàn quân.

Thấy nàng đã dừng lại, có người điềm tĩnh tiến lại gần, rất nhanh bọc vải liệm quanh chiếc rìu trong tay nàng rồi ôm trở lại. Xong xuôi hấn cũng không rời đi, âm đạm đứng cạnh nàng, lại nhìn sự vô cảm trong ánh mắt kia, không nhịn được lên tiếng: "Người có hối hận không?".

Nàng yên lặng, dường như là đang tìm tòi chính cảm xúc của mình, cổ họng khẽ run, hồi lâu mới chậm rãi mở miệng: "Không hối".

Nam nhân cúi đầu thờ dài: "Chuyện đã qua, chỉ mong người nhìn về phía trước. Dù có là cùng trời cuối đất, chẳng phải người từng nói vẫn có Hồng Vân son là mái nhà của chúng ta hay sao? Mong cầu người không cần tự mình gánh vác lấy mọi chuyện".

Quả vậy, miệng thì luôn nói không muốn màng tới thế sự, luôn tự nhủ bản thân chỉ cần an an ổn ổn sống qua ngày. Nhưng không biết từ lúc nào, Từ Chiêu chính là tự mình can thiệp vào mọi chuyện. Phải chăng là kể từ lúc nàng cùng phụ thân và Từ Hàm bàn chuyện chính sự, một đứa trẻ như nàng làm gì ở đó. Phải chăng là từ lúc nàng nhập cung, trong ngự thư phòng buông vãi lời trước mặt Hoàng Thượng, trong Trường Sinh doanh nâng bút trước mặt Thái tử điện hạ.... Chính là như vậy, tất cả đều là tự mình nàng kiểm lấy. Kiên quyết một mình gánh vác mọi chuyện, trong vô thức, không một lần tin tưởng bất kỳ ai hành sự. Cũng tuyệt đối không muốn bất kỳ ai can dự vào.

Dữ Ngọc từng nhắc nhở nàng buông tay, nhưng đáp lại hấn là một lời quyết tuyệt không khuất phục. Nàng tự cho đó là tôn nghiêm của Mục gia, tôn nghiêm của nàng. Phải chăng là ngộ nhận. Từ đó hấn để nàng mặc sức hành sự, không một lời can gián. Chỉ yên lặng ở phía sau chờ đợi, đợi tới khi nàng không thể bước tiếp, chính là muốn khi đó có thể ôm nàng trở về.

Bản thân đã như vậy cố chấp mà không hề hay biết.

Nhìn xuống bàn tay nhuộm đỏ máu, Từ Chiêu bất giác sợ hãi. Đây là nàng sao?

Người bên cạnh thấy một tia quang mang xẹt qua nơi đáy mắt nàng, hấn còn muốn lên tiếng lại bất chợt bị nàng nâng tay cản lại. Đầu ngón tay vẫn không ngừng run rẩy. Rõ ràng đã chịu đã kích không nhẹ, nhưng một mực không nói ra, một mực không để bất kỳ ai san sẻ. Người này, chủ tử của hấn, quá cương liệt, cương liệt tới mức tự tổn thương chính mình.

Ba người, lại như cũ mang theo rìu lớn rời đi. Điều đáng nói xung quanh đều là đại quân Yến Lân đưa tới nhưng không ai cản bọn họ. Cứ như vậy dần dần khuếch đại.

Từ Chiêu vẫn đứng giữa đám xác người ngổn ngang, từ lâu đã cảm nhận được có quân đội bao vây. Khó hiểu ở chỗ vì sao bọn họ chỉ bao vây chứ không tham chiến. Dẫu vậy, đây cũng không phải chuyện khiến nàng lưu tâm.

Nàng xoay người, ghim lại cảm giác nhồn nhợn ở cổ họng, nàng còn muốn trở lại chỗ của Thuần Vương, muốn đối mặt với hấn. Nào ngờ nơi đó đã xuất hiện thêm một người nữa.

Từ y có phần quen mắt, phiêu dật mang theo cổ khí tức lạnh lẽo bao trùm. Diện mục như ngọc tạc, không chút cảm xúc. Phượng mâu quét qua rõ ràng nhấn chìm chúng sinh vào hầm băng. Từ Chiêu một thoáng sững sốt, không ngờ tới viện binh lại là đích thân Thái tử Yến Lân điều tới.

Thuần Vương nâng mắt, nhìn qua Từ Chiêu một hồi lại nhìn qua Yến Lân, cuối cùng là phá lên cười điên dại. Hấn cười tới nỗi kho khan, phun ra một bụng máu. Nhãn lực vẫn ánh lên tia

sáng thấp phần nhứt mắt, hết cười rồi lại an tĩnh nhìn Từ Chiêu. Nàng không biết có lẽ là nhìn lầm hay không, trong ánh mắt kia dường như phảng phất một tia thương hại: "Tiểu bằng hữu, có bao giờ ngươi từng nghĩ buông hết tất cả, cứ như vậy đơn giản sống qua một đời hay không?".

"Ngươi có ý gì?".

"Ngươi thật sự không nghĩ ngờ chút nào sao? Thật sự không muốn nghĩ làm thế nào chúng ta có ngày hôm nay?...".

Lời vừa nói ra khỏi miệng, khớp hàm lập tức bị người kia siết chặt, đau như muốn vỡ vụn. Quang mang phảng phất sát khí âm trầm, thanh sắc không có lấy một cái nhường mảy, điềm tĩnh phun ra từng chữ: "Chẳng phải là do Hoàng thúc tham quyền hoạn quyền hay sao?".

Hai mắt Thuần Vương tràn ra uất hận, Yến Lân lại thân nhiên đón lấy, hoàn toàn không bị kích động. Lập tức sai người áp giải Thuần Vương rồi đi. Lực chú ý, ngay sau đó liền đổ dồn về phía thiếu niên huyền y toàn thân đều là máu kia.

Nàng âm thầm đánh giá vị Thái tử đã vài năm không gặp. Lãnh ý ngạo nghễ, dù chỉ là một cử động nhỏ cũng đều ẩn hiện phong phạm tôn nghiêm cao quý. Quả nhiên xuất chúng, mới qua mấy năm đã tăng thêm vài phần thành thực, tính tình âm trầm nội liễm khiến người ta không đoán được hắn đang nghĩ gì, phượng mâu quét qua lại như đề xuống một cỗ áp lực vô hình. Thời thời khắc khắc lạnh như băng.

Ánh mắt của hắn lúc này như muốn đem hết tâm can Từ Chiêu ra xem một lượt. Bất giác khiến nàng muốn né tránh.

Sắc mặt như cũ không biểu đạt cảm xúc gì, Từ Chiêu cứ như vậy đăm đăm nhìn hắn rồi xoay người vào thành. Nàng thật không có tâm trạng mở miệng, cũng là không biết mở miệng sẽ nói gì với hắn.

Nhìn bóng lưng thẳng tắp rồi đi, Yến Lân nheo mắt. Người này chỉ đơn giản là nhìn hắn một lúc, vậy mà lại cho hắn cảm giác có gì đó rất quen thuộc, nhưng lại không thể nói là quen thuộc ở điểm nào. Bất quá trước nay hắn tuyệt đối tin tưởng, nhất định bản thân không nhìn lầm.

Thuần Vương bị áp giải vào thành, chỉ có một mình hắn, tới cả tàn quân cũng không có. Dân chúng trước là mừng rỡ nhưng tận sâu đáy lòng cũng không khỏi khiếp sợ. Vị công tử kia quả thật bảo toàn được trong ngoài Thanh Quan không hề sút mẻ, thậm chí không hề tổn thất một binh một tốt nào. Bất quá ra tay lại quá tàn nhẫn. Nhớ lúc đó hắn trở vào thành, toàn thân là máu, một chút cảm xúc dù cho là mệt mỏi cũng chẳng buồn xuất ra. Còn trẻ như vậy, thật sự khiến người ta phải cổ ký.

Tuy nghĩ vậy, nhưng vẫn là tránh không được mang ơn thiếu niên ấy. Không có hắn, vậy thì máu đổ xuống sẽ không phải máu Thuần quân mà là máu của bách tính Thanh Quan.

Trong thành qua vài ngày liền thi thoảng cất lên một khúc đồng dao. Đồng dao hát về thiếu niên như hoa, dáng người như cành trúc mỏng manh, phiêu miểu trong màn khói lửa. Một cái chớp mắt đã hoá thành chiến thần, cầm thanh Chiêu Nguyệt vẩy máu, về nên bức huyết đồ trước thành Thanh Quan. Khúc hát này cứ như vậy truyền đi khắp nơi, chỉ là hỏi qua cái tên, một đứa trẻ cũng có thể mạnh mẽ trả lời: "là khúc Tẫn Tuyết Thuần quân ". Có kẻ lại cũng không thể kể hết sự đáng sợ của thiếu niên kia, một mình tằm máu toàn quân. Khắp Đại Minh dường như bùng nổ khi biết tin tức này, chỉ hận không thể lập tức kéo tới Thanh Quan nhìn xem rốt cuộc là thần thánh phương nào.

Cát Kỳ đã truyền tin tới Kinh thành, nửa tháng sau đích thân Thái tử đương triều sẽ áp giải Thuần Vương hồi kinh chịu tội.

Từ Chiêu không buồn nán lại, nghỉ ngơi hai ngày liền rồi đi. Trước khi đi chỉ để lại cho Cát Kỳ một câu: "Tạm thời Mục gia quân đề ngươi trông coi, bất quá ngươi nên phân biệt rõ ràng, đó là tư binh, không phải quân triều đình".

Lời này khiến cho Yến Lân lập tức nhủ mảy: "Người này, phải chăng là chuyện gì cũng muốn quản?".

Đôi lại Cát Kỳ lại không lên tiếng trả lời.

Nàng rồi đi cùng nhóm người la mắt hôm đó dân trận phóng đại tiếng trên tường thành. Từng cổ dải tiền còn lưu lại ở đó chính là nhắc nhở cho khắp thiên hạ này phải biết, Thanh Quan là bất khả xâm phạm, lấy Thuần quân làm chứng. Toàn bộ bá quan văn võ từ trên xuống dưới biết được tin tức liền ở trên đài điện nổ ra một trận bàn luận, chỉ là vẫn không lý giải nổi căn nguyên trong truyện này. Vậy mà thiếu niên kia xong chuyện đã rồi đi, một chút tung tích cũng không sót lại.

Nhưng chuyện này cũng sớm trôi vào quên lãng, bởi vì Mục Từ hồi kinh đem sự tình trước đó kỹ càng thuật lại.

"Ngươi... ngươi vừa nói gì?" Đương kim thánh thượng không kim được đứng bật dậy, nhìn chằm chằm người đang quỳ gối kia.

"Khỏi bẩm Hoàng thượng, những lời vừa rồi chính là sự thật. Mục tướng quân tử trận, di thể cũng là Mục phu nhân mang đi, vì chuyện cũ không nguyên ý trở về kinh thành. Còn nói máu người Mục gia rơi đủ rồi, không muốn trở về tiếp tục bị tính kế. Chuyện này Cát tướng quân có thể xác nhận". Mục Từ tuy là có nói thật nhưng miệng lưỡi như không xương thêm thắt, kể lại hết sức chân thực thẳng thắn. Tuy tiện lại giống với cá tính của Tiểu Thanh nên không ai lấy làm khó hiểu. Nhưng là ông ta cũng biết dưới gối thiếu gia còn có một nhĩ tử, Mục gia quân trước nay đều chỉ nghe theo lệnh người họ Mục. Tiểu Thanh làm vậy liệu có thể bảo hộ được Mục Từ Duẫn hay không còn tùy thuộc vào biểu hiện của Mục Từ Chiêu kia.

Cái tên này, sớm đã nhắc lên một trận sóng ngầm.

Từ Chiêu trở về cũng không vào thành mà trực tiếp lên Hồng Vân sơn. Bốn vị trưởng lão cùng Tiểu Nhan nhìn nàng tiêu tụy đi một vòng, đáy lòng như thất lại. Vậy mà người kia về ngoài không có lấy một tia mệt mỏi, mở miệng ra chính là hỏi thăm tin tức gần đây.

"Ngươi cái gì cũng để ý, chỉ có bản thân là bỏ mặc. Nhìn lại ngươi xem đã thành cái dạng gì? Mau mau chấn mạch giúp nha đầu, nhìn xem một tia sinh khí cũng không có. Đám người các ngươi đi theo hầu hạ chủ tử kiêu gì? Hồng Vân sơn không có nuôi một đám ăn hại!". Tùng Giảo Minh tròn mắt nểng loạn, nểng nàng không xong liền nểng tới người xung quanh. Nhìn đáng vẻ lãnh đạm của Từ Chiêu ngồi xem xét một đồng tin tức bày trên thư án, hắn hận không thể lao tới bỏ đầu nàng ra xem bên trong là thứ gì.

Kể từ lúc nàng ở Thanh Quan cho đến giờ vẫn không nhận được chút tin tức nào của Hồng Lang và Viêm Ngân. Theo kế hoạch, Hồng Lang cùng nàng ta mang theo người già và trẻ nhỏ rời thành lánh nạn, trên đường đi ắt hẳn sẽ gặp quân địch, nếu không cũng là đám sơn tặc lợi dụng lúc hỗn loạn cướp bóc trục lợi, chuyện như vậy xưa nay không có gì là lạ. Nhân lúc đó để cho Viêm Ngân rời đi, với thân phận của nàng ta tốt nhất không nên lún sâu vào chuyện này. Còn về chuyện Mục tiểu thư đột nhiên mất tích nàng sẽ tìm cách lo liệu sau, chỉ sợ đám triều thần nắm được cơ hội, một hơi nuốt chửng Mục gia quân. Điều này không phải là nàng không nghĩ tới, chỉ là lúc đó tình thế cấp bách, không thể chu toàn tất cả.

Mây khẽ nhú, cánh môi mím lại trầm tư cũng không thể nào che giấu nỗi thiên tư tuyệt mỹ, dung mạo chân chính này chỉ có thể tùy tiện lộ ra trên Hồng Vân sơn.

Từ Chiêu cứ như vậy, ngồi trước thư án không có chút phản ứng nào. Bất kể ai nhìn vào cũng không biết nàng đang nghĩ ngợi điều gì, lại càng không quen với dáng vẻ này, xưa nay chưa từng thấy nàng thất thần như vậy.

Bách Nương cầm theo một cái khay nhỏ tiến vào, thấy Từ Chiêu lại có chút bất đắc dĩ, đặt khay xuống cũng là thêm chút lực đạo.

Từ Chiêu bị âm thanh phát ra làm cho giật mình thanh tỉnh, ngược lên nhìn người vừa tới, chưa kịp lên tiếng đã nhận một cái nguyệt dài: "Ồ đây có một chén canh an thần, người ngoan ngoan uống cho ta".

Nàng lập tức buông giấy tờ trong tay, đón lấy chén canh còn nóng kia, thức thoi uống sạch. Trên Hồng Vân sơn này, các chủ là nàng vẫn tính là hậu bối, mà người không nên chọc nhất lại chỉ có thể là Bách Nương. Một khi đề trường lão này tức giận, đến cả Cao Lỗ cũng không dám bênh vực nàng.

Một chén canh vậy mà rất có tác dụng, qua một lúc Từ Chiêu đã an tĩnh ngủ. Bách nương giúp nàng kéo chăn, cẩn thận vén gọn những sợi tóc tán loạn của nàng. Rèm mi phủ xuống bất động, mi tâm thoáng nhăn rồi lại dần ra. Bách nương lạnh mặt thờ dài, nhẹ nhàng khép cửa lại, hướng mắt nhìn bên ngoài đã thấy Cao Lỗ.

"Nha đầu có ngủ được không?".

"Đã ngủ, dường như là kiệt sức rồi. Ta quả thật không thể chạm tới tâm của nó. Chuyện gì cũng không nguyện ý nói cho ta biết".

"Lúc nhỏ quả quyết lập nên Hồng Vân sơn, trong mắt ta chỉ đơn giản là tán thưởng. Không nghĩ tới, thực ra bản tính của đứa nhỏ này ngay từ đầu đã muốn tự mình gánh vác rất nhiều chuyện. Có phải đám hậu bối đều như vậy không?".

Bách nương khẽ nhếch môi đậm cười: "Từ trước đến nay đều là nha đầu này một mình một kiểu. Quả thật khó quản".

Cao Lỗ vì lời này mà bật cười, gật gù nói: "Phải, quả thật rất khó quản. Không biết người như thế nào mới quản nổi nha đầu này đây?".

Rất nhanh đã một tháng trôi qua, Thái tử Yến Lân cùng đoàn áp giải Thuần Vương cũng sắp tới Kinh thành.

Đoàn người vừa ra khỏi một thành trấn, phía trước đều là đường bằng, không có lấy một thôn xóm. Mà thành trấn phía trước cũng phải cách mấy ngày đường. Yến Lân không muốn trì hoãn thêm, hẳn phải hồi kinh, còn nhiều chuyện hẳn cần làm nên đoàn người tốc hành ít khi dừng trại nghỉ bên đường.

Đột nhiên từ phía xa một cỗ xe ngựa xuất hiện, đi theo cũng có vài tên tùy tùng. Giữa nơi hẻo lánh này lại xuất hiện một cỗ xe, hơn nữa là hướng thẳng chỗ này mà chạy tới. Không phải rất kỳ lạ hay sao? Yến Lân nheo mắt nhìn trên đỉnh kiệu còn thấp thoáng bóng một lá cờ.

Nhưng không để hẳn đợi lâu, quân sĩ truyền tin nhận biết được là cờ này liền lập tức có người chạy lại cấp báo: "Khởi bẩm Thái tử, cỗ xe phía trước có gắn quân kỳ Mục gia quân".

Mây càng nhù chặt, Yến Lân không khỏi hoài nghi: "Không phải Mục gia quân đang được Cát tướng quân giám sát ở Thanh Quan hay sao? Tuyệt không thể tự ý hành động".

Lời vừa dứt, lại thấy thêm một quân sĩ truyền tin khác gấp gấp lao tới: "Thái tử, người trên kiệu là Mục tiểu thư".

"Người nói cái gì?". Yến Lân không kìm được kinh ngạc. Khi biết nàng đã đưa nạn dân rời đi, hẳn lập tức cho người theo sát nhưng liền mất dấu, hoàn toàn không tìm được tung tích.

Vậy mà lúc này đột nhiên lại xuất hiện.

Đáy lòng không biết có tư vị gì, vô thức bật ra hai tiếng: "Chiêu nhi".

Bạn đang đọc truyện *Vì Sự Tới Đón Người, Vì Sự Sợ Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 64: Vô tình diễn một màn tương ngộ

Khắp nơi phổ lớn ngõ nhỏ không chỗ nào là không có người. Kinh thành như có đại điển, trên dưới trang hoàng một lượt, nếu chọn được chỗ tốt còn có thể ngồi trên lầu mà nhìn xuống, hai bên đường dân chúng kéo thành hàng dài, nô nức như xem hội.

Người trên lầu nhấp một ngụm trà, cảm thán vừa rồi nhập thành, phải vất vả thế nào mới từ đám đông kia chạy tới được Dữ Tự lâu.

Đột nhiên nhận được tin tức, lần này đoàn áp giải Thuần Vương hồi kinh không chỉ có Thái tử diện hạ mà còn thêm một nhân vật có tiếng tăm nữa - Mục tiểu thư. Từ Chiêu không khỏi hít một ngụm khí, Mục tiểu thư này có lẽ chính là Viêm Ngân đi. Không phải nói nàng ta nên sớm rút lui sao, ngược lại còn muốn làm lớn tới mức này, đi cùng ai không đi lại chọn trúng Yến Lân. Với tâm cơ của hẳn, chỉ sợ thân phận nàng ta che giấu được tới giờ nhất định là chặt vật.

Trong đầu Từ Chiêu không khỏi nghĩ tới nghĩ lui, lo lắng cho tình hình của Mục tiểu thư già mạo kia. Đáng về đám chiêu của nàng rơi vào mắt một thân bạch y đang tiến lại gần, chính là càng thêm hiếu kỳ.

Yến Bạch ngồi xuống đối diện nàng, không khách khí tự rót cho mình một chén trà. Biểu hiện của hẳn so với trước kia dường như kém đi vài phần phóng túng, lại tăng thêm mấy phần ôn trọng. Tuy là trước sau vẫn tùy ý nhưng trong mắt không còn một mảng vô định, âm thầm ánh lên tinh quang nội liễm. Từ Chiêu có thể khẳng định, lần này gặp lại, hẳn khác trước rất nhiều.

"Tam hoàng tử ban ngày ban mặt sao có thể xuất hiện trước bàn dân thiên hạ đây? Chẳng phải nói người chỉ ra ngoài vào ban đêm sao. Thật khiến cho tại hạ mở rộng tầm mắt. Không biết thời gian qua ta rồi đi, sân viện có được người quét dọn chu đáo hay không?".

"Người bớt nói nhảm. Bồn cung hiện tại có chuyện muốn làm rõ". Nhếch miệng cười như có như không, nhưng gương mặt yêu nghiệt này nhìn qua tới tám phần chỉ có nghiêm túc.

"Hiếm khi thấy một mặt này của Tam hoàng tử, không biết chuyện mà người muốn làm rõ là chuyện gì đây?".

"Người, rốt cuộc có quan hệ gì cùng Mục gia?".

Từ Chiêu nhướn mày, vô thức mân mê ly trà trong tay: "Chẳng phải rất rõ ràng sao. Mục Từ Hàm cùng ta kết thành huynh đệ. Chuyện này những người cần biết đều đã biết".

"Chuyện ở Thanh Quan đều là một tay người giải quyết, nhìn vào chính là tuyệt đối bảo hộ cho Mục gia. Một kẻ không danh không phận, không có chỗ dựa. Người nghĩ với người bây giờ có thể một tay khoáng đạt nước trong hồ? Người đủ sức bảo hộ Mục gia?".

"Ai ai~~~~ đây chẳng phải là Tam hoàng tử đang lo lắng cho ta hay sao?" Nàng bật cười, nhìn sắc mặt không chút giận dữ của Yến Bạch. Xét trên góc nhìn của hắn, quả thật không sai.

"Hừ, ta chỉ lo người làm không tới, ngược lại còn liên lụy tới Chiêu Nhi. Chuyện ở Thanh Quan quả thật khiến cho người khiếp sợ. Nhưng Kinh thành thần long thấy đầu không thấy đuôi, người chết lúc nào còn không biết. Người tưởng cứ vung kiếm lên là xong chuyện sao?". Càng nhìn thiếu niên vận huyền y này, hắn lại càng không vừa mắt. Tiểu nhan rõ lên như kiêu khích, hắn không tin Lãnh Thiên Diệt có đủ tâm cơ. Nói cho cùng cũng chỉ là hạng mạng phu chỉ giỏi chém giết, xuất thân giang hồ, lưu lại tại kinh thành càng không phải ý hay.

"Nếu Tam hoàng tử đã nói vậy, phải chăng là đã có tính toán?".

"Người trước nên lánh mặt một thời gian, ở Thanh Quan làm một trận lớn như vậy không tránh khỏi khiến người ta dè chừng. Người giang hồ cùng quan gia trước nay không thể đứng chung một thuyền. Tại kinh thành, hoàng quyền ngập trời, thấp cổ bé họng thì không thể làm nên chuyện, thân phận của người chính là gây bất lợi cho Chiêu nhi. Dù gì thân phận của muội ấy cũng là tiểu thư tướng phủ, muốn động tay động chân phải ít nhiều có kỷ. Chuyện khác ta sẽ tự mình lo liệu. Người có hiểu được không?".

Một thoáng ngáy người, Từ Chiêu nhìn sâu vào mắt Yến Bạch. Nàng không nghĩ nhanh như vậy hắn đã lấy lại tinh thần. Chẳng phải lúc trước còn như người mất hồn, chuyện gì cũng bỏ ngoài tai sao. Hắn chính là hồi hận ngày ấy giúp nàng trốn ra, tự mình giãy vò suốt chừng ấy năm. Từ Chiêu từng tưởng tượng ra rất nhiều biểu hiện của hắn nếu nghe tin nàng còn sống, chỉ là không nghĩ tới hắn khôi phục nhanh như vậy. Hơn nữa còn lo trước sợ sau, tính toán giúp nàng. Chung quy vẫn là không muốn đẩy nàng lên nơi đầu sóng ngọn gió. Xem ra Yến Bạch này, nàng đánh giá thấp hắn rồi.

Gương mặt quý địa của thiếu niên trước mặt đột nhiên sáng bừng, khoé môi khẽ nhếch, tràn ra nụ cười ấm áp.

Yến Bạch chớp mắt. Hắn quả thật không nhìn lầm. Nụ cười này chính là nhẹ nhàng, ấm áp.

"Người... người muốn gì diễn cái gì? Ta nói như vậy người nghe có hiểu hay không?".

"Tam hoàng tử không hồ là bằng hữu của Chiêu nhi. Bất quá, muốn đem nàng đặt ở sau lưng mà bảo hộ là điều không thể. Luận thân phận thôi đã đủ khiến nàng trở thành cái gai trong mắt của đám vương công quý tộc các người. Chưa kể còn Mục gia quân phía sau, khác nào miếng bánh ngon để người ta xâu xé. Trong mắt bọn họ, một nữ tử thì có thể làm nên được chuyện gì chứ".

"Người không tin tưởng ta? Đã vậy sao còn dám đem việc này đẩy tới tay ta?"

Nhìn hộp gỗ đen bóng hắn ném trên bàn, lại nhìn gương mặt yêu mị kia không có lấy một tia giận dữ, thân nhiên như có như không, chỉ đơn thuần là muốn chất vấn nàng.

Từ Chiêu lấy ra tin tức trong hộp, từ tốn châm lên một mồi lửa, đốt sạch sẽ.

Trước khi rời đi, nàng để lại cho hắn toàn bộ tin tức về bạch phiến, kể cả chuyện này có liên quan tới người trong Liên Trì cũng không giấu giếm mà viết ra rõ ràng. Chỉ cần xử lý không khéo, rất có thể khiến cho toàn bộ mũi nhọn đều hướng vào Tiểu Kỳ, mà người duy nhất nàng tin tưởng lúc này lại chỉ có một mình Yến Bạch. Hắn tuy xảo quyết nhưng không phải là người tâm ngoan. Tuy lớn lên trong hoàng thất nhưng đối với huynh đệ, tuyệt không tương tàn. Nếu là hắn giải quyết, nhất định Tiểu Kỳ có thể bình an vô sự.

Một lần ra tay không phải là kinh thiên động địa, mà âm thầm huỷ đi từng cái diễn trang bạch phiến. Khắp nơi ở kinh thành số lượng trà cũng khan hiếm dần, từng chút một không dễ lại mạnh mẽ, cũng tuyệt nhiên không ai đề ý tới chuyện này. Trà càng ít, giá đẩy lên càng cao, kẻ lắm tiền mua nhiều rồi dần dần cũng không thể mua nữa. Cách tốt nhất để họ từ bỏ loại trà này, chỉ có thể là đi từng bước. Yến Bạch dưới cái lốt thương gia nhiều năm từng làm mưa là gió chốn kinh thành, từng đường đi nước bước chu toàn mà cẩn trọng. Chuyện hắn muốn xử lý, chỉ e Kim Tịch Đường kia cũng không phải là đối thủ.

Đột nhiên nghĩ tới nàng ta, Từ Chiêu lại thấy lẩn cấn trong lòng.

Thấy nàng một khắc trước còn tươi tỉnh, một khắc sau lại rơi vào trầm tư. Yến Bạch không khỏi nhủ mảy, người này đối với hắn lúc nào cũng bí hiểm, trên gương mặt để lại vết sẹo dài nhưng từng cái chớp mắt, nhếch môi lại thấp phẫn hút mắt người, khiến người ta vừa sợ mà vừa muốn ngắm nhìn.

Thanh âm dưới đường rõ lên âm ỉ, phá vỡ không khí khó hiểu giữa hai người bọn họ. Từ Chiêu cùng Yến Bạch đưa mắt nhìn lại, phía xa đã thấy bóng dáng người ngựa, quân kỳ theo gió bay phấp phới kéo dài từ tận công thành. Đại quân tiến kinh, chính là uy phong vang dội chưa từng thấy.

Tiếng hò reo của dân chúng hai bên đường như con sóng trào, vang lên không ngớt. Trong đó, cũng không ít hiệu kỳ.

"Nhìn xem Mục tiểu thư bằng xương bằng thịt. Thật sự là còn sống".

"Kia là Mục tiểu thư sao? Nghe nói toàn bộ nạn dân Thanh Quan đều là một tay tiểu thư chu toàn. Không hồ là tiểu thư tướng phủ".

"Dung mạo kia sao lại che đi như vậy?".

"Đáng vẻ kia đi giữa đại quân quả thật có thể sánh ngang cùng nam nhi a".

...

Nữ tử cười ngửa vận nam trang đơn giản, tóc dài vấn nửa nhẹ nhàng bay trong gió. Tấm lụa mỏng phủ lên ngang mặt nhưng không che giấu được đường nét thanh cao của thiếu nữ. Rèm mi dài phủ xuống, nhìn không ra là có tâm tư gì.

Từ Chiêu từ xa quan sát kỹ càng, từng cử chỉ kia bót đi mấy phần mỉa hoặc, kiêu diễm thường ngày, lại tăng thêm mấy phần ngay thẳng, điềm đạm. Nàng nhẹ nhàng thở ra một hơi, ít nhất Viêm Ngân cũng biết giữ thể diện cho Mục tiểu thư nhà.

Hai người không hẹn nhau đều là đồng nhất đứng dậy, muốn xuống lầu.

"Người muốn làm cái gì?".

"Ta là muốn đón người, chuyện này có chẳng phải báo trước với Tam hoàng tử?".

"Vừa rồi ta nói, người rút cuộc nghe không hiểu hay cố tình không hiểu?"

"Chuyện gì cần hiểu ta tự khắc hiểu, chỉ là chúng ta có cách của riêng mình. Ý tốt của Tam hoàng tử chi e ta không thể nhận. Người diễn kịch lâu như vậy, ta không muốn vì ta mà khiến người đồn cũi ba năm thiếu một giờ".

Yến Bạch đột nhiên khựng lại, lời này hẳn từng nghe qua rất lâu về trước. Lúc đó vì một lời mà nghĩ phải nhìn Từ Chiêu bằng con mắt khác. Lần này lại được nghe từ Lãnh Thiên Diệt. Có sao có cảm giác quen thuộc như được nghe từ cùng một người. Cảm giác này, hẳn không nhầm. Rốt cuộc là chuyện gì?

Nhưng mặc kệ chuyện là gì đi nữa, hẳn lập tức lắc đầu, quyết theo sau Từ Chiêu đi ra ngoài.

Tiểu tử mặt mày hung hăng lúc nào cũng kè kè bên cạnh Mục tiểu thư. Nhìn qua như muốn ăn tươi nuốt sống đám dân chúng bu xung quanh, vậy mà vừa nhìn thấy bóng dáng thiếu niên vận huyền y thấp thoáng dưới đường. Cơ mặt lập tức thay đổi trở thành người chết đuối vớ được cọc. Trong nháy mắt liền tách khỏi đại quân, chạy về phía trước, mở miệng là la lối om sòm: "Công tử, Lang nhi cùng tiểu thư mong người muốn chết".

"Khép cái miệng nguoi lại, ngại chưa đủ gây chú ý sao?". Sắc mặt Từ Chiêu vì một cái liền đen như y phục của nàng vậy. Cùng lúc một thân bạch y bước tới, một đen một trắng khiến cho bàn dân thiên hạ vô tình lại được diện kiến Hắc Bạch vô thường giữa ban ngày. Lực chú ý quả nhiên đổ dồn lên người bọn họ không ít.

Vù vù thêm một cái, sắc mặt người nào đó càng ngày càng đen.

Có người ngón tay run lên chỉ về phía này, lập bắp nói một câu, thanh âm không lớn không nhỏ, vừa vặn để cho những người xung quanh nghe thấy. Cũng như một mồi lửa đốt lên sự hiếu kỳ của chúng nhân.

"Nhìn... nhìn nam tử có vết sẹo kia... không phải rất giống với người gần đây được nhắc đến sao?".

"Liệu có phải là người ở Thanh Quan đấy không?".

"Gương mặt cùng khí tức kia khiến người ta cảm thấy lạnh gáy a".

"Hắn còn đi cùng Tam hoàng tử. Nhất định chính là hắn".

"Quý thần thiên địa. Hắn là chiến thần đó".

"Một màn sinh tử ở Thanh Quan là hắn".

Từ Chiêu lạnh mặt, âm thầm liếc nhìn Hồng Lang: "Nhìn xem nguoi nháo thành cái dạng gì rồi?".

Nàng đích thực muốn gặp Viêm Ngân càng sớm càng tốt, chỉ là ngoài ý muốn lại trở thành tâm điểm bàn tán. Trước mặt còn có Yến Lâm, chuyện này nếu kéo dài chỉ e dễ lộ ra sơ hở.

Ngược lại, Viêm Ngân lúc này cũng là nóng lòng muốn thoát thân khỏi nam tử bên cạnh, thời thời khắc khắc chính là không rời mắt khỏi nàng. Vì vậy mà tự ý xuống ngựa, nét cười hiện lên nơi đáy mắt, miệng nhỏ thanh thúy kêu lên một tiếng: "Thiên Diệt".

Một tiếng này nghe ra có bao nhiêu nhưng nhó, có bao nhiêu chờ mong.

Để đón đại quân khai hoàn, khắp nơi chốn kinh thành trang hoàng sắc đỏ, hoa giấy bay ngợp trời.

Trường bào thiếu nữ tung bay dưới làn mưa hoa, vẽ nên cảnh sắc diễm lệ động lòng người, như thể khung cảnh này bày ra chỉ để dành cho nàng. Nam tử huyền y vừa vặn cao hơn nàng nửa cái đầu cũng tiến lên bắt lấy cánh tay nàng, nhất mực quan tâm lo lắng: "Chiêu nhi không sao chứ? Mấy ngày qua đi đường vất vả, có uy khuất mệt không?".

"Dẫu sao vẫn là hành quân có chút vất vả nhưng Chiêu nhi rất tốt. Thiên Diệt, huynh đừng lo lắng".

Hai người, người một câu ta một câu, chung quy đều là ngầm trao đổi tình hình, xác nhận chuyện còn chưa bị bại lộ.

Nhưng rơi vào mắt người ngoài lại là một màn xa cách rồi tương ngộ. Hồng Lang còn ngại bọn họ chưa đủ đặc sắc, hốc mắt đỏ như sắp trào lệ: "Công tử, mấy ngày qua không có công tử ta là thấp phần bất an a".

"Lang nhi ngoan, nếu không phiền nguoi liền bớt cho ta chút thể diện chứ?". Thanh âm nhỏ như muỗi kêu của Từ Chiêu dường như là dùng hết nội lực mà truyền ra.

"Đây chẳng phải là Lãnh công tử sao? Lần trước ở Thanh Quan bốn cung không có cơ hội đàm đạo cùng công tử. Phải nói là nhờ công tử mới có được ngày hôm nay. Bởi vậy, Yến Lâm ta đích thân mời công tử tiến cung diện thánh, không biết ý công tử thế nào?".

Giọng điệu xa cách lạnh lùng, dù ở khoảng cách không nhỏ vẫn có thể nghe rõ ràng từng lời hẳn nói. Uy áp này quả thật không thể xem thường.

Từ Chiêu xoay người, đối diện với hắn, môi khẽ nhếch tạo nên một đường cong nhỏ: "Thái tử đã có lời, vậy thì cung kính không bằng tuân lệnh".

Đại quân rất nhanh tiếp tục khởi hành, bốn người Từ Chiêu, Viêm Ngân, Hồng Lang cùng Yến Bạch không biết là vô tình hay cố ý liền đi thành một nhóm.

"Viêm Ngân, nguoi rốt cuộc không nghe lời ta mà trở lại. Ta quả thật không biết phải cảm tạ nguoi như thế nào. Nhưng hiện tại sắp phải tiến cung, trước mắt ta chỉ có thể nói cho nguoi các mối quan hệ cùng cách xưng hô mà lúc nhỏ ta thường dùng. Chuyện khác tùy thời mà lựa. Còn nữa, với thân phận của ta lúc này không tiện theo sát nguoi, cho nên nếu không có ta bên cạnh, nguoi cứ nghe theo chỉ dẫn của Yến Bạch, hẳn là Tam hoàng tử, cũng là bằng hữu của ta". Từ Chiêu không khỏi lo lắng, vừa đi vừa bí mật bàn bạc cùng Viêm Ngân.

Nam nhân bạch y theo sát bọn họ, trầm lặng không lên tiếng. Dường như hẳn còn chưa tiêu hoá được hết lời vừa nghe được.

"Mấy ngày qua Hồng Lang nhồi nhét vào đầu ta không ít, đại khái có thể hình dung ra tình cảnh của nguoi. Còn về thái tử kia ta cũng không trò chuyện nhiều, chủ yếu là giả bộ thấy trong người không khỏe mà tránh đi. Hẳn cũng không tỏ ra hoài nghi, nguoi không cần căng thẳng".

Suốt dọc đường đi Từ Chiêu tận lực đem mọi chuyện kể lại, điểm nào cần lưu ý cũng hết sức cẩn thận cẩn dạn. Viêm Ngân vốn là một nữ tử thông minh, lại xuất thân từ Đường Môn, gang hồ hiểm ác thế nào, nàng ta đã kinh qua không ít, cho nên những chuyện này cũng không khó để xoay sở. Che giấu đi ánh mắt tai mỉ thương ngày, điểm đạm cười một tiếng trấn an Từ Chiêu.

Đoàn người đi được không bao lâu nữa thì nhóm người Từ Chiêu theo Yến Lâm, tách khỏi đại quân, hướng cửa cung mà đi.

Nhập cung không thể mang theo ngựa, Từ Chiêu cẩn thận đỡ Viêm Ngân lên kiệu, động tác dứt khoát mà ôn nhu, bộ dạng hết mực săn sóc. Đúng lúc này, Yến Bạch vô thanh vô tức tiến sát lại, hẳn trầm mặc nhìn Từ Chiêu, trong mắt dường như phảng phất một tia không đành lòng. Ngay sau đó lại chuyển hướng sang Viêm Ngân, cánh môi khe khẽ mở lời rồi rất nhanh xoay người rời đi: "Mục Từ Chiêu lúc nhỏ là người hiểu lý lẽ, nhưng làm chuyện gì cũng hết sức tùy ý, ngang ngược".

Viêm Ngân thuận tiện đáp một tiếng: "Đa tạ". Còn lại Từ Chiêu lại không hiểu ánh mắt kia của hân.

Thu xếp xong xuôi cho Viêm Ngân, nàng tính theo sát kiệu, đi bộ vào đại điện nhưng đột nhiên có thái giám chạy tới bên cạnh mời nàng lên cỗ kiệu phía sau.

"Đây chẳng phải kiệu của thái tử điện hạ sao?".

"Khởi bẩm công tử, thái tử nói người là công thần, tuyệt đối không thể để người đi bộ. Mời người lên kiệu".

Kiệu của Đông cung trước nay đặc biệt rộng rãi khác thường, dù cho có hai người ngồi bên trong vẫn còn cách nhau một khoảng. Lúc này ngồi chung kiệu với Yến Lân cũng không có gì là không thể. Nàng gật đầu với thái giám, tùy ý để hân sắp xếp.

Hai người ngồi trong kiệu, duy trì một mảng trầm lặng. Vẫn là khí tức lạnh lẽo của hân khiến người ta khó mở lời. Từ Chiêu cũng là an phận ngồi một chỗ, không nhúc nhích.

Đột nhiên Yến Lân đảo mắt nhìn qua, hân nhớ lần đầu chạm mặt nơi chiến trường, toàn thân phủ lên tầng sát khí nồng đậm, khiến cho hân cảm giác như bị kéo về một cõi xa xưa, oán hận ngập trời, người không một lời liền rời đi. Thời khắc này mới có thể chân chính đánh giá một lượt, huyền y đơn giản nhưng tinh xảo, quý khí quanh thân không thể che giấu, hân tự hỏi, nếu không có một màn tấm màu kia, người này thật sự là nhân sĩ giang hồ sao? Đường như có điểm không giống.

Từ Chiêu cảm nhận rõ ràng ánh mắt của nam nhân bên cạnh đang rơi trên người mình. Nàng không ngại ngần nhìn lại, bất giác ánh mắt của hân thay đổi từ tìm tòi sang lạnh nhạt. Quả thật chuyện xảy ra ở Thanh Quan ít nhiều khiến cho triều đình có điểm cổ kị.

Đối với Yến Lân, không phải nàng không tin tưởng. Nhưng hân là thái tử, chuyện triều chính đều có liên quan tới hân, mà hiện tại Mục gia chỉ còn một mình nàng, nếu không ra mặt vậy thì toàn bộ Mục gia quân phải làm sao. Ai cũng biết, triều đình không thể bỏ qua tư binh hùng hậu này. Còn nếu nói cho Yến Lân thân phận thật, nàng lại không dám chắc hân sẽ bỏ qua lợi ích mà giúp nàng. Yêu cầu của nàng sẽ khiến hân khó xử.

Sao với Yến Bạch, một kẻ xảo quyệt nhưng lại hoàn toàn không quan tâm tới hoàng quyền, thế lực phía sau hân đơn thuần chỉ là để phòng bị. Đối với hoàng thân quốc thích mà nói, kẻ không có khả năng tự bảo vệ mình thì sớm hay muộn cũng bị người ta lợi dụng, lôi kéo vào trận chiến tranh quyền đoạt vị, không thể thoát thân. Vì vậy, nếu có người có thể yểm trợ cho nàng, lúc này chỉ có Yến Bạch.

"Ta có vài chuyện chưa rõ, không biết công tử tìm thấy Chiêu nhi lúc nào?". Đột nhiên Yến Lân lên tiếng, phá vỡ không khí bí bách giữa hai người.

"Là trước khi ta phát giác chuyện ở Thanh Sơn không lâu".

"Mới qua một thời gian ngắn, nàng dường như rất tin nhiệm công tử".

"Vậy sao? Chuyện này ta cũng không rõ".

"Người có biết Chiêu nhi là người thế nào không?".

"Vấn đề này chắc hân thái tử sẽ hiểu nàng rõ hơn ta. Chiêu nhi từng nói cho ta biết, lúc nhỏ nàng chính là theo thái tử tới Kinh thành".

"Phải, cho nên bất kể có chuyện gì, nàng tuyệt đối sẽ không kiêu lời với ta, hơn nữa còn muốn tránh mặt ta".

Cảm nhận ngữ khí của Yến Lân có chút thay đổi, trong lời nói có điểm nghi hoặc. Từ Chiêu không nghĩ hân sẽ thẳng thừng nói ra điểm bất thường của Viêm Ngân với nàng, trong lòng không khỏi bất an, sớm như vậy đã phải đầu trí với hân, tốt nhất nàng vẫn nên giả ngu thì hơn: "Có chuyện này nữa sao? Ta lại không hiểu nàng tới mức có thể giải đáp thắc mắc này của thái tử. Vậy đi, lúc nào thuận tiện, ta sẽ lựa lời tìm hiểu giúp ngài".

"Người... hình như không giống với những gì người ta đồn thổi".

"Quả thật ta không rõ bị người ta đồn thổi thành cái dạng gì. Miệng lưỡi thế gian chỉ nên tin tưởng hai phần, không thể chuyện gì cũng cho là thật".

"Phải, không thể chuyện gì cũng cho là thật".

Vì một lời này của Yến Lân, Từ Chiêu thiếu chút nữa tự cắn vào lưỡi. Tâm tư quả thật nhạy bén, đối với Từ Chiêu giả mạo kia chính là có điểm hoài nghi. Xem ra mọi chuyện sẽ khó khăn hơn nàng nghĩ rồi.

Cuộc đối thoại giữa hai người vừa lắng xuống thì vừa lúc kiệu cũng chậm lại. Thái giám nhanh tay nhắc mình, hạ bực đón chủ tử xuống kiệu.

Phía trước mắt Từ Chiêu chính là thềm đá khảm thiên long, hai bên là bậc thang đá trắng dường như còn phảng phất hơi lạnh. Ánh mặt trời phản chiếu trên mái ngói lưu ly hắt ra ánh quang ngũ sắc. Người vừa tới liền nói lên tiếng trống vang dội từ phía, cùng cảnh tượng chói ngợp trước mắt khiến người ta không khỏi cảm thán.

Trong trí nhớ của Từ Chiêu, Nghị Chính Điện đối với nàng cũng chỉ là một cái điện rộng lớn không dùng để ở. Không nghĩ tới lúc trở lại lại cảm thấy áp lực như vậy.

Viêm Ngân cũng không phải ngoại lệ, nàng ta từng tới Kinh thành nhưng để đặt chân vào cung cấm thì lại là chuyện khác. Nhìn cảnh tượng này không khỏi nuốt khan, sắp tới chính là được diện kiến đương kim thánh thượng. Cảm xúc nhộn nhạo trong lòng phải tận lực đè xuống, yên lặng theo sau Yến Lân tiến vào điện.

Toàn bộ người trong điện hướng nhìn ra cửa lớn, lực chú ý không ai khác, đều rơi trên hai người Từ Chiêu và Viêm Ngân. Một người là Mục tiểu thư, người được cho là đã chết từ mấy năm về trước. Còn một kẻ toàn thân huyền y, mắt lạnh quét qua cũng đủ khiến người ta rùng mình.

Hai người một cao một thấp đồng dạng đều là tiêu sái, thản nhiên như bước vào chỗ không người. Viêm Ngân được Từ Chiêu dẫn dò cẩn thận, tỏ ra thuần thực hành đại lễ. Ngược lại Từ Chiêu làm như không biết, nhìn theo Viêm Ngân nên chậm hơn vài nhịp. Một màn ăn ý không có sơ hở.

"Bình thân, Chiêu nhi, lại gần ta xem một chút, có thật là người không?".

Viêm Ngân ngược lên nhìn, chạm phải ánh mắt chờ mong cùng nụ cười hoà ái của Hoàng thượng, trong lòng sùng sốt: "Người này là Hoàng Thượng đây sao, khoan nói tới phong phạm đế vương gì đó, hiện tại lại giống với lão nhân hiền từ hơn". Mọi áp lực khi này cũng theo đó mà tan biến.

Nàng ta vừa tiến lên một bước, đột nhiên lại có một vị quan phía sau đứng ra hô lớn: "Khởi bẩm Hoàng thượng, vị tiểu thư này khiến thần có điểm hoài nghi. Chỉ riêng việc nàng ta dám che mặt tới điện kiến thánh thượng đã phạm vào tội khi quân. Nếu là Mục tiểu thư thật sự sẽ không làm ra chuyện như vậy. Cúi xin Hoàng thượng minh xét".

Người này vừa lên tiếng, lập tức có biết bao người cũng hùa theo.

"Thần cũng có ý như vậy, Hoàng thượng chớ để nàng ta lại gần".

"Mục tiêu thư này có gì khuất tất mới phải dùng khăn che mặt lại. Hoàng thượng không thể lập tức tin nàng ta".

Đám quan lại nhón nhao, thi nhau phản đối tạo nên một trận huyên báo không nhỏ. Từ Chiêu nãy giờ đứng xem một màn này, tiểu nhân không kim được, cười rộ lên vài tiếng vang khắp đại điện: "Hoà ra quan lại các người vào triều nghị sự là như vậy sao? Thật khiến tại hạ mở rộng tầm mắt a".

"Người... người... hỗn xược, đứng trước thánh nhan còn dám cười cợt. Phải đem người ra chém đầu".

"Chém ta sao? Muốn chém ta còn phải có ý chỉ của Hoàng thượng, người trực tiếp muốn chém ta như vậy là tính tạo phản sao?" Từ Chiêu miệng cười nhưng trong không cười, cùng với vết sẹo đáng sợ khiến người ta càng có cảm giác không đồng nhất. Một lời nói ra khiến cho kẻ kia sợ hãi, run rẩy quỳ rạp xuống: "Hoàng thượng, thần không có ý đó. Xin người minh xét. Xin người minh xét".

Nàng vừa mở miệng mà đã xảy ra tình huống như vậy, khiến cho toàn bộ người trong điện nhắc lên cảnh giác. Dù muốn cũng không thể tiếp tục đòi co với nàng, mũi nhọn lập tức lại chĩa vào Viêm Ngân.

"Khỏi bẩm Hoàng thượng, chúng thần hiện tại đều có chung một nghi vấn. Mục tiêu thư nếu không có gì mờ ám, tại sao lại không thể để cho người ta nhìn thấy dung mạo của nàng?".

"Ai nói ta không thể?".

Bạn đang đọc truyện *Vi Sư Tới Đón Người, Vi Sư Sợ Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65: Nghị Chính điện kể tung người húng

Viêm Ngân đảo mắt nhìn người vừa lên tiếng, thấy đáng vẻ hần ta cương trực, bình hoà, nàng cũng không tiện đòi co, muốn đòi co cũng là phải đòi co với cả đám người bọn họ. Lại nhìn toàn bộ quan viên khắp đại điện, mây liễu nhủu chặt, ngang nhiên bước tiếp, dường như không coi một hồi tranh cãi vừa rồi vào mắt: "Hoàng bá bá chúng ta trải qua cách trở mới có thể gặp lại, mặc gì các người làm lớn chuyện vậy? Nữ tử lưu lạc bên ngoài đề đề phòng bắt trắc chẳng phải là nên che mặt lại sẽ tốt hơn sao?".

Vừa nói, Viêm Ngân vừa tháo khăn che mặt, vút thẳng xuống đất. Muốn phủ đầu, chính là phải phủ người cao tại thượng kia trước, lo xong vị đó liền không ngại kẻ khác còn dám nhiều lời. Nghĩ sao làm vậy, người đầu tiên trong điện này nhìn thấy dung mạo của Viêm Ngân chính là Hoàng thượng. Thiên tư tuyệt nãi có thừa, cánh môi nhỏ khẽ mím lại, hai mắt trong suốt sáng ngời phảng phất một tầng bi thương. Có điều thứ đập vào mắt Hoàng thượng đầu tiên lại là một vết bông kéo từ mang tai tới gần khoe môi, lan xuống tới tận cổ, có khi bên trong thân thể vẫn còn.

Gương mặt này được người ta cẩn thận tô vẽ mà thành, phần còn nguyên vẹn so với dung mạo cùng thần thái hiện tại của Từ Chiêu thì kém vài phần nhưng đem so với lúc nhỏ lại có điểm tương đồng.

Long nhan một thoáng sững người, có chút không tin tưởng chớp mắt vài cái, sau đó lại dâng lên tràn ngập tiếc nuối nhìn Từ Chiêu giả mạo kia mà đáy lòng quặn lại: "Năm đó gặp người, ánh mắt thật giống với Diệp Khang. Tối giờ nhìn lại, người thật không thay đổi nhiều... chỉ khác... cũng là thành thực hơn rồi. Mặt của người...?".

Viêm Ngân nghe Hoàng thượng nhắc tới phụ thân của Từ Chiêu, thuận tình cụp mắt, nhìn thế nào cũng thấy một mảnh tang thương, thanh âm rất nhỏ mà nỉ non: "Hoàng bá bá, Chiêu nhi năm đó thoát chết trong biển lửa nhưng tránh không kịp bị phóng rất nặng...". Nàng ta dường như là nói không nổi, được giữa chừng liền bỏ ngỏ.

Một màn này đổi lại cái cúi đầu xấu hổ cùng xót xa của đám quan viên vừa rồi.

Nhưng chỉ với diện mạo không rõ ràng này là chưa đủ. Trong đám người lại có kẻ đứng ra hỏi: "Bẩm Hoàng thượng, chúng thần trong lòng vẫn có nhiều điểm hoài nghi, không biết tiểu thư đây có thể giải thích rõ ràng?".

Hoàng thượng đưa mắt nhìn Viêm Ngân như hỏi ý.

"Hoàng bá bá, Chiêu nhi không có việc gì phải giấu diếm. Các người cứ việc hỏi đi".

"Tiểu thư đã thoát nạn, vậy mà hơn ba năm qua không hề có một chút tin tức. Tại sao lại tính toán chọn đúng lúc này mà trở về?".

Từ Chiêu nhủu mày bất mãn, trong mắt lửa giận âm ỉ cháy. Nàng muốn nhin, nhưng vốn dĩ lại không phải người chịu để kẻ khác đứng ở trước mặt khua môi múa mép. Từ Chiêu lễ độ nhấc tay, thẳng thắn nói: "Tại hạ Lãnh Thiên Diệt, xin chư vị thứ cho ta có phần lỗ mãng. Không biết vị vừa lên tiếng quý tính đại danh thế nào?".

Thiếu niên này nghe tới cái tên thôi chính là khiến cho lòng người khiếp sợ. Từ lúc vào điện cũng không thềm đảo mắt lấy một cái, thuy chung tĩnh lặng như nước. Chỉ là an phận đứng một chỗ cũng làm cho bọn họ không dám lại gần. Vậy mà lúc này lại đột nhiên mở miệng, ánh mắt âm trầm lạnh lẽo kia làm phần lớn quan lại trong điện hoảng hốt, muốn chạy thật xa. Huống hồ là người được hỏi kia, lòng bàn tay vô thức rịn ra một tầng mồ hôi: "Bản quan là Hình bộ thượng thư Tào Nhậm. Hôm nay được gặp Lãnh công tử quả thật là vinh dự của bản quan".

"Thiên Diệt không dám. Thiên Diệt hôm nay không có ý muốn can thiệp vào chuyện các người xác minh Chiêu nhi là thật hay giả. Nhưng xin thứ cho Thiên Diệt hỏi thẳng, Tào đại nhân thân là Hình bộ thượng thư hẳn phải biết tội vu khống nên xử phạt thế nào?".

"Nhẹ thì phạt tiền, chịu năm mươi đại bản, nặng thì ngồi đại lao từ ba tháng tới một năm".

Nàng nhướng mày nói tiếp: "Vậy Tào đại nhân căn cứ vào đâu lại nói Chiêu nhi tính toán đúng lúc này mới trở về? Trong lúc hoạn nạn là ta vô tình tìm thấy nàng, đại nhân liệu có muốn hỏi ta tại sao lại chọn đúng lúc này mới tìm thấy nàng không?".

"Chuyện này... bản quan không có ý đó".

Mặc kệ ông ta muốn biện minh cái gì, Từ Chiêu cũng bỏ ngoài tai: "Đại nhân nghĩ Chiêu nhi có thể chọn sao? Chọn đúng lúc Từ Hàm chết trận rồi mới trở lại, chọn đúng lúc huynh muội hai người bọn họ mới nhìn mặt nhau được một khắc sau đó liền âm dương cách biệt? Chúng ta có thể chọn sao?...".

"Thiên Diệt!!!!". Viêm Ngân rất nhanh chạy về phía này, cắt ngang lời nói của nàng. Từ Chiêu càng nói lại càng lớn tiếng, thanh âm vang khắp đại điện.

Tào Nhậm vừa rồi bị thiếu niên này quát tháo, vuốt mặt không kịp, lại hướng mắt nhìn lên đường như thấy long nhan gần dữ. Ông ta cúi người, thành thật đáp: "Là Tào mỗ nói sai rồi, xin công tử thứ tội".

Hoàng thượng mặt mày nghiêm nghị khác thường, trầm giọng nói: "Thân là mệnh quan triều đình phải cẩn trọng lời lẽ. Tào đại nhân lát nữa quay trở về Hình bộ chịu phạt đi".

"Tạ Hoàng thượng khai ân".

"Hoàng bá bá, lúc Chiêu nhi thoát khỏi biển lửa đã bị thương tích nghiêm trọng, tứ chi nhiều chỗ bị gãy không thể cử động, miệng không nói được, lại bị phỏng nặng. Chiêu nhi đã nghĩ bản thân không còn đường sống nhưng ông trời có mắt, lúc đó Chiêu nhi được người của Đường Môn cứu đem lên núi. Với thương thế như vậy, ta vẫn nửa tỉnh nửa mê suốt một năm, ban đầu thanh quân bị tổn thương không phát ra tiếng được, chỉ nghe người trên núi nói Chiêu nhi đã trải qua một trận đả kích nặng nề, cơ thể tự bại xích nên không nhớ gì cả. Cứ như vậy, khờ dại sống trên núi ba năm. Thân thể bắt đầu ổn định thì lúc đó Chiêu nhi cũng mới dần nhớ ra một số chuyện. Dù vậy mọi thứ với ta vẫn rất mơ hồ. Phải tới gần đây thần trí mới thanh tỉnh hoàn toàn nên nhanh chóng xuống núi tìm ca ca. Lần này là đích thân Thánh nữ Đường môn đưa Chiêu nhi xuống núi, chính là lúc này mới tình cờ gặp được Thiên Diệt. Còn có, vì lúc đầu không nhớ được gì cả, đến cái tên cũng không nhớ nên toàn bộ người trên núi đều gọi Chiêu nhi là A Hoà, cũng vì ta thoát chết trong biển lửa nên bọn họ mới gọi như vậy. Nếu còn hoài nghi, Hoàng bá bá có thể cho người lên Đường Môn điều tra, cứ hỏi tới A Hoà, không ai là không biết. Hơn nữa thân thể này chỉ cần cho ngự y khám qua có thể xác định đã từng nổi xương.

Chuyện là vậy, không biết bách quan còn muốn hỏi thêm gì nữa không?". Thiếu nữ đứng bên cạnh Lãnh Thiên Diệt, trôi chảy mà hàm xúc kể lại ba năm qua nàng sống thế nào.

Còn không chờ kẻ khác lên tiếng, vậy mà thái tử này giờ vốn lạnh nhạt lại mở miệng: "Phụ hoàng, trên người nàng cũng là có phiến ngọc chi thân của Mục gia, vật này nhi thần đã xem qua, không thể là giả".

Đôi lại khiến cả đại điện im lặng. Đến cả thái tử cũng lên tiếng rồi, còn ai dám nhiều lời.

Một hồi cứ như vậy trôi qua, cho đến khi một viên quan chậm chạp hỏi nhỏ: "Mục tiểu thư, Đường Môn kia là thế nào a?".

Từ Chiêu ném cho người đó ánh mắt không thể lạnh hơn, đáp: "Là đại môn phái rất có địa vị trên giang hồ. Môn đồ đệ tử chủ yếu dùng độc hành sự, trên núi thảo dược cùng kịch độc đều là trân quý".

Sau đó, lại là im lặng.

Từ Chiêu âm thầm khiếp sợ: "Viêm Ngân này giao hoạt có thừa, cẩn thận đối đáp một hồi liền đem hoài nghi của mọi người toàn bộ dẹp đi rồi. Không còn ai dị nghị vậy thì chuyện danh tính tạm coi là ổn thỏa, kể đến rắc rối chính là rơi lên đầu ta a".

Hoàng thượng chăm chú nhìn Từ Chiêu một hồi, sau đó gật gù nói tiếp: "Nếu triều thần không còn muốn hỏi gì vậy chuyện này chúng ta không nhắc nữa. Lát nữa nha đầu nguoi tới vấn an Hoàng hậu đi, nàng nghe được tin tức nguoi trở về liền kích động không thôi. Tới đó ta sẽ truyền thái y xem qua vết thương trên mặt kia xem có thể giúp gì được không".

Viêm Ngân hết sức nhu thuận liền đáp: "Dạ, Hoàng bá bá".

Không ngoài dự đoán của Từ Chiêu, Đường kim Thánh thượng vừa gật đầu với Viêm Ngân xong thì liền muốn hỏi tới nàng: "Thì ra đây là Lãnh công tử".

"Thiên Diệt tham kiến Hoàng thượng". Từ Chiêu chấp tay, cúi đầu chào cho có lệ, sau đó thản nhiên đối diện với người tại vị trên cao kia.

Người này lưu lạc bên ngoài, tính ra cũng chỉ là thường dân. Đứng trước bậc cửu ngũ chí tôn vậy mà không chút hèn mọn hay siểm nịnh, mắt lạnh nhìn thẳng trực tiếp thánh nhan. Có kẻ thường dân nào là gan lớn như vậy.

Hoàng thượng một mặt cười thành tiếng: "Nguoi là một tay cứu Thanh Quan thoát khỏi kiếp nạn, quả thật cốt cách không thể xem thường".

"Hoàng thượng quá lời, Thiên Diệt ngoài chút công phu cũng không có gì là hơn người cả".

"Nào có, bốn cung thấy công tử chính là một người trên vạn nguoi". Giữa đại điện, thanh âm băng lãnh mà từ tính vang lên, lực chú ý lập tức rơi trên người Yến Lân.

"Lời này của thái tử quá nặng rồi". Từ Chiêu ngoài mặt thì không biểu lộ ra chút cảm xúc nào, nhưng trong lòng lại âm thầm cắn răng, Yến Lân này chẳng lẽ vẫn còn hoài nghi với Viêm Ngân, vừa rồi chính là nói đỡ nàng ta. Vậy mà lúc này lại gây khó dễ là ý gì.

"Lân nhi, lời này là có ý gì? Lãnh công tử là công thần, không thể tùy tiện".

"Nhi thần không có ý gì cả. Ngày đó nhìn công tử cầm trong tay thần binh từ lâu đời của Mục gia, một mình tám máu Thuận quân, quân số không nhỏ lại toàn bộ là tinh binh thiện chiến. Lời của ta chỉ đơn thuần là tán thưởng".

"Vậy lời tán thưởng này của điện hạ, Thiên Diệt không dám nhận".

Thấy giữa hai người dường như có chút căng thẳng, Hoàng thượng lại bỏ ngoài tai, hai mắt vẫn nhu hoà, vui vẻ nói: "Tuổi trẻ tài cao, quả thật là công thần của Đại Minh. Trẫm sẽ luận công ban thưởng, tài vật không thể thiếu, còn có phẩm hàm cùng phù đệ, phong cho nguoi làm Định An tướng quân, tiếp nhận quân đội của Mục tướng quân đi, cùng với Cát tướng quân là đồng cấp".

Ý chỉ vừa ban xuống được giám quan ghi chép cẩn thận, đại điện lập tức rộ lên vài tiếng nghị luận.

"Hoàng thượng, chuyện phong phẩm hàm không thể vội, Lãnh công tử là nguoi xuất thân giang hồ, một sớm một chiều không thể hiểu hết quy củ, lại nắm giữ trọng binh, chi e khó lòng chu toàn".

Từ Chiêu đạm cười, sớm như vậy liền muốn đẩy cù khoai nóng kia cho nàng tiếp quản, thật không biết là có ý gì. Nhưng nếu đồng ý nhận liền không phải ý hay. Chi e đây là hoàng thượng muốn thử nàng.

Nàng cúi đầu chấp tay, tỏ ý tán thành với viên quan vừa lên tiếng: "Hoàng thượng, bách quan quả thật thấu hiểu tâm tư của Thiên Diệt. Chuyện mà Thiên Diệt làm không phải vì có tâm lòng lo cho bách tính hay an nguy xã tắc gì cả. Chỉ đơn thuần là muốn báo thù mà thôi. Ban thưởng của Hoàng thượng, Thiên Diệt không dám nhận, cũng không muốn nhận".

Lời này, nói ra trước mặt thiên tử, chính là đại bất kính. Cái gì mà không một chút lo cho bách tính mà chỉ có báo thù? Một lời quả quyết không muốn nhận lấy hoàng ân. Kẻ này hết sức ngông cuồng.

Đại điện rơi vào im lặng, thánh nhan một mặt không hồn không giận, sâu xa nhìn thiếu niên phía dưới vẫn đứng đó thẳng tắp, vững vàng như tùng, không chút e sợ nhìn lên.

"Người muốn báo thù, rốt cuộc là như thế nào?".

"Khởi bẩm Hoàng thượng, Thiên Diệt đối với Từ Hàm kết thành huynh đệ, ân tình sâu nặng. Năm đó chẳng phải là Mục gia bị huỷ trong tay Thuần Vương sao? Từ Hàm vì mối thù diệt môn mà kháng chi không chịu hồi kinh cũng là để giải quyết cho xong Thuần Vương. Nhưng thù còn chưa báo được lại bởi vì trận tập kích trên Thanh Sơn mà bỏ mạng. Hắn chính là trút hơi thở cuối cùng trên tay ta. Thử hỏi nếu không diệt được Thuần Vương, ta còn mặt mũi nào lập bài vị thấp nhang cho hắn. Ta dù tài cán hơn người nhưng nội chiến triều đình nào có liên quan tới một kẻ giang hồ như ta. Nếu không phải vì Mục Từ Hàm, ta cũng không nguyện ý giúp đỡ hoàng triều làm gì. Cho nên chuyện luận công ban thưởng gì đó, Thiên Diệt không có hứng thú".

Nàng một mạch nói ra, thể hiện bản thân có chút nóng nảy, lại không có ý tiến vào con đường công danh. Thành công xây dựng bản thân thành một kẻ có dũng mà không có mưu. Chính là kiểu người động một chút có thể chém giết, ngoài ra thì không khó đối phó.

Từ Chiêu mặt không biến sắc, thùy chung chỉ có lạnh đậm, lời lẽ xuất ra đều làm cho chúng nhân khiếp sợ, kẻ nào cũng nghĩ nàng đã phạm thiên uy, khiến cho long nhan giận dữ, phen này dù có là cứu được một toà thành, chỉ e cũng lạnh ít dữ nhiều.

Nhưng ngoài dự liệu, hoàng đế một cái nhíu mày cũng không có, điềm nhiên cười nhẹ, từ tốn nói: "Lãnh công tử có thể tạo nên kỳ tích, quả nhiên cũng không thể giống người thường. Là trăm đánh giá nhầm người. Nhưng công lao của người không thể phủ nhận, nếu không thể luận công ban thưởng, trong lòng bách tính lại nghĩ trăm bạc đãi người tài. Công tử tuy không phải người ham hư vinh nhưng hắn cũng còn mong muốn khác. Chỉ bằng nói với trăm, trăm có thể thành toàn giúp người".

"Hoàng thượng anh minh, Thiên Diệt quả thật có hai chuyện muốn cầu".

"Công tử cứ nói".

"Hiện tại Chiêu nhi lưu lại Kinh thành, một thân nữ tử không có thể gia che chở, Thiên Diệt không thể yên tâm. Hơn nữa Từ Hàm trước lúc nhắm mắt xuôi tay chính là cầu ta chiếu cố nàng. Thiên Diệt hiện tại mong muốn có thể lưu lại bên cạnh Chiêu nhi để bảo hộ nàng, nàng ở đâu ta cũng ở đó. Đó là chuyện thứ nhất.

Thứ hai, Thiên Diệt cùng Chiêu nhi muốn đổi chất với Thuần Vương".

Yêu cầu này của Từ Chiêu khiến cho khắp đại điện lại rộ lên một hồi bàn tán.

Tào Nhậm lần này nhất mực cung kính nói: "Công tử, Thuần Vương đã là trọng phạm mang lòng đối nghịch, cấu kết ngoại nhân ý đồ lật đổ hoàng triều. Nếu công tử đã là người ngoài, hà tất phải liên quan đến hắn. Còn có Mục tiểu thư là danh môn khuê tú, có công tử bảo hộ đương nhiên là tốt nhưng cũng làm tổn hại tới thanh danh của nàng. Giữa Kinh thành này làm sao có chuyện gì nguy hiểm. Công tử nghĩ nhiều rồi".

"Hình bộ thượng thư nói vậy hẳn là trị an Kinh thành cũng không đến nỗi tệ. Thứ cho Thiên Diệt chưa nắm rõ. Còn chuyện đổi chất kia, tại hạ là muốn biết được năm đó Thuần Vương bằng cách nào thần không biết quỷ không hay xuất hiện ở Mục gia. Lại càng muốn biết hẳn làm cách nào mà vượt qua toàn bộ bố phòng, bao vây Thanh Quan. Làm cách nào hẳn biết khi đó Từ Hàm luyện binh ở Thanh Sơn mà đánh úp. Nếu nói hẳn tài giỏi, liệu việc như thần thì Thiên Diệt không tin. Chỉ bằng, nói là ngoài Thuần Vương còn có kẻ nào đứng trong tối mà ra tay. Thiên Diệt chính là muốn lời toàn bộ bọn chúng ra, nợ máu phải trả bằng máu".

Kẻ này, thật sự ngông cuồng. Trước đem trị an tại Kinh thành cùng Hình bộ thượng thư đặt cùng một chỗ, khác nào ngầm ngầm đe dọa Tào Nhậm nếu như Mục Từ Chiêu mà xảy ra chuyện, hẳn sẽ tức thì tới hỏi tội ông ta. Cứ nhiên cho Viêm Ngân một cái đảm bảo, ít chuyện liên quan tới nàng ta thì cũng bớt đi nguy cơ bại lộ thân phận.

Sau lại đem bề phái phía sau Thuần Vương muốn lời ra. Đã là hoàng thân quốc thích đương nhiên chỉ có Hoàng thượng mới có quyền định đoạt. Thánh thượng đã ra tay đương nhiên là phải triệt để, nếu không làm sao giữ được thiên uy.

Đây là từ dưới ép lên, từ trên ép xuống. Thiếu niên nhỏ người vậy mà khẩu khí không nhỏ, lại biết nói xa nói gần, quay bọn họ vòng vòng trong lòng bàn tay. Người như vậy, khó mà chạm được tới hắn.

Yến Lân sắc mặt không đổi, sâu xa nhìn thiếu niên đang đứng giữa điện. Trong mắt loáng thoáng một tia ngưng đọng rồi biến mất. Người này, không biết nên nói thế nào. Không phải nói Lãnh Thiên Diệt là kẻ đạ mạc nhưng thủ đoạn tàn nhẫn, chính là không thích nhiều lời, câu cũng không được một cái liếc mắt của hắn sao. Lời đồn đại so với biểu hiện ngày hôm nay lại cảm thấy không đồng nhất.

"Nếu là chuyện này, công tử không cần tự mình lo lắng. Đó là chuyện đương nhiên mà Hình bộ thượng thư phải xử lý. Nếu không, cái Hình bộ kia cũng nên phế đi rồi. Tới lúc tra ra kẻ đứng sau, trăm sẽ cho Mục gia một cái công đạo". Quả nhiên đương kim thánh thượng một người trên vạn người. Long nhan tĩnh tại như thu thủy, trầm ôn nói một lời vừa dễ trấn an Từ Chiêu, lại vừa đặt lên Hình bộ một cái áp lực.

Tới lúc này, nàng cũng không thể tiếp tục dây dưa, vừa lòng đáp một tiếng: "Tạ Hoàng thượng. Vậy thì Thiên Diệt cùng Chiêu nhi sẽ chờ tin tốt của Tào đại nhân".

"Mọi chuyện cũng rõ ràng rồi, vậy thì buổi triều hôm nay kết thúc ở đây đi". Hoàng thượng phất tay ý bảo quan viên bãi triều lui xuống nhưng vẫn không quên hoà ái nhắc nhở Viêm Ngân: "Từ Chiêu, người nhớ tới vấn an Hoàng hậu, nếu được ở lại dùng bữa rồi trở về tướng phủ cũng không muộn".

Nàng tươi cười đáp một tiếng: "Chiêu nhi đã biết".

Hồng Lang đứng bên ngoài, do không có thân phận đặc thù nên không được phép tiến vào Nghị Chính điện, trong lòng đã sớm nóng như lửa đốt. Vừa thấy bóng dáng Yến Bạch, phía sau còn có hai người Từ Chiêu cùng Viêm Ngân trở ra, nàng ta lập tức lao tới nhìn sắc mặt bọn họ. Người nào cũng đều là khe khẽ thở ra một hơi. Hồng Lang cũng chính là thở ra theo, nàng biết cuối cùng mọi chuyện cũng trót lọt.

Yến Bạch thu lại biểu cảm thương ngày, quay sang nhìn Từ Chiêu nói: "Lát nữa tới gặp hoàng hậu, ta sẽ cùng nàng ta tiến vào, thân phận người hiện giờ không tiện. Sớm về phủ trước đi".

"Vậy ta trở về tiểu viện trong ngõ nhỏ ngày trước, không tiện lưu lại phủ của người nữa. Đề Hồng Lang theo cùng đi, coi như là nô tì cận thân của nàng". Từ Chiêu gật đầu, rất nhanh an bài.

"Gi chứ, ta như vậy lại bị giáng xuống làm nô tì?". Hồng Lang tròn mắt, ầm ức nhìn Từ Chiêu.

"Người không cần quá quý cù, hành lễ cứ nhìn theo người ta. Chúng ta lấy danh nghĩa là nhân sĩ giang hồ, người ở đó là để hộ chủ, không ai dám làm gì người". Nàng điềm nhiên cúi nhẹ lên đầu Hồng Lang, sau đó tiếp tục căn dặn Viêm Ngân một số chuyện. Mãi tới khi tiến đến gần kiệu bọn họ mới tách ra, nhóm ba người kia tiến vào hậu cung, còn nàng cứ như vậy, ngời kiệu lớn mà xuất cung.

Đêm đến, Từ Chiêu nhàn nhã ngồi dưới gốc cây trong tiểu viện uống trà. Trời trong trăng sáng, ánh sáng lành lạnh phủ lên một bên mặt, hoàn mỹ tới nỗi rung động lòng người.

Người tới thân nhiên đẩy cửa bước vào, là Yến Bạch. Hắn đứng ở cửa, trần trần nhìn nàng, mắt không buồn chớp.

"Mau lại đây ngồi, người còn đứng đó người ta lại nói ta bạc đãi khách nhân".

"Nơi này còn có người nào nhìn vào sao?". Hắn đậm đậm hỏi, thanh âm không nặng không nhẹ, bình thản ngồi xuống.

Từ Chiêu nhắc tay rót thêm một chén trà, đẩy tới trước mặt hắn.

Ánh mắt của Yến Bạch chưa lúc nào rời khỏi khuôn mặt của Từ Chiêu, đầu mày khoé mắt dường như còn mang theo ý cười: "Lúc trước nghe các người nói chuyện mới biết người đem người đóng giả làm bình phong. Lại nhìn vết sẹo ghê người của Lãnh Thiên Diệt, ta nghĩ năm đó trải qua biến cố người mới bị huỷ dung. Trên đại diện lại nhìn thấy vết bông trên mặt người kia, ta thật hoang mang không biết đâu là thật đâu là giả. Giờ nhìn thấy chân diện, trong lòng cũng như buông xuống một gánh nặng. Người quả thật biết trêu người".

"Dị dung phục dựng lại gương mặt của người với người không phải chuyện đơn giản. Nếu ta nói đem khuôn mặt của người tạc cho một người khác, đem so ra kỹ càng vẫn có thể nhận ra điểm không tự nhiên. Nhưng ngược lại, đem gương mặt ấy khắc lên một chút tí vết, mọi sự chú ý đều dồn vào đó. Nhìn lại tổng thể thì vẫn sẽ là người, chỉ khác một cái tí vết kia mà thôi. Không ai dám nói người là giả. Mặt của Mục tiểu thư giả mạo có thể khiến người ta sinh nghi, nhưng lại có thêm vết bông kia thì đã biến thành Mục tiểu thư thật sự rồi". Từ Chiêu thân nhiên đáp lại, như thể người kể chuyện, một câu chuyện chẳng liên quan tới nàng.

Sờ dĩ nàng trở lại cũng không trực tiếp nói sự thật với hắn, chỉ ở trước mặt hắn công khai bàn bạc. Hắn từ vậy mà nhận biết đâu là hư, đâu là thực.

Kẻ không biết chuyện có thể nói nàng vô tâm, nhưng kẻ hiểu được Yến Bạch sẽ nghĩ khác. Nếu lúc đó, nàng cứ thành thành thật thật mà nói cho hắn biết nàng là Mục Từ Chiêu, nói hắn không nên cảm thấy dần vật gì chuyện ba năm trước. Ngược lại, lại khiến cho hắn có tâm lý không thể chuộc lỗi, từ đó sinh ra hối hận càng sâu.

Bởi vậy, Từ Chiêu mới nói, làm người không phải Đức Phật, không cần quá nhân ái. Khiến cho người ta không có cơ hội cứu vãn, cứ như vậy thành ăn năn cả đời.

Nàng tuy không trách gì hắn, nhưng lần này không nói cho hắn biết cũng coi như là một dạng trừng phạt. Tránh sau này hắn nghĩ quẩn, cái gì cũng lo bảo hộ nàng, ngược lại lại không tốt cho hắn. Cứ như trước sẽ tốt hơn. Mà muốn như vậy, chỉ có cách là khiến hắn buông bỏ gánh nặng trong lòng.

"Vậy hôm nay vẫn an Hoàng hậu có thuận lợi không?".

"Nhắc tới chuyện này không thể không nói. Người kiếm đâu ra một kẻ thể thân quá sức nhập vai. Mẫu hậu cũng không nói gì phức tạp, vừa gặp liền ôm nàng ta trong lòng khóc hết nước mắt, nói người là đứa trẻ số khổ. Nàng ta liền ăn ý trào ra một trận bi thương. Sau đó dùng bữa, tư thái tự nhiên phóng khoáng nhưng lại không mất lòng người, ngược lại càng nhận được thêm yêu chiều. So ra với người nhiều năm trước đúng là có nét tương đồng. Nếu không phải ta biết trước sự việc, nhất định cũng bị các người che mắt". Yến Bạch vừa nói, vừa hết sức tỉ mỉ miêu tả lại phong thái của Viêm Ngân lúc đó.

"Viêm Ngân so với nữ tử từ quanh năm chỉ ở trong khuê phòng đương nhiên khác biệt, mà Mục Từ Chiêu năm ấy trong mắt đế hậu cũng là vô pháp vô thiên. Ấn tượng sẽ có chút tương đồng. Còn chuyện này là tự nguyện, không phải do ta an bài. Thể thân tiền kinh đối với Viêm Ngân mà nói thì gần như là chuyện dễ giải khuây. Huỳnh muội chúng ta còn phải nọ nàng ta một tiếng cảm tạ. Người tốt nhất đừng có tùy tiện đối đãi. Trên giang hồ mà nói thì chọc phải nàng ta chính là tự mình rước hoạ sát thân đấy".

Lấy tiểu viện này làm tâm, xung quanh toàn bộ có người của Hồng Vân sơn giám thị. Một chút chuyện xảy ra trong ngõ nhỏ cũng không lọt được ra ngoài. Hai người bọn họ cứ như vậy, thành thói ngồi ở sân viện hàn huyên rất nhiều chuyện.

Càng về đêm, không gian càng tĩnh mịch. Hai thân ảnh thoát ần rồi lại thoát hiện tiến vào ngõ nhỏ, một tiếng bước chân cũng không phát ra. Người đến dùng áo choàng màu đen trùm kín từ đầu tới chân, kẻ nào yếu bóng vía nhìn qua có lẽ sẽ tưởng mình gặp quỷ.

Bạn đang đọc truyện *Vì Sự Tới Đón Người, Vì Sự Sợ Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 66: Bình đàm thu hoạch khắp Kinh Thành

Viêm Ngân theo Hồng Lang vào sân, thân nhiên cỡi áo choàng ném sang một bên, bực dọc lên tiếng: "Nói cái gì mà tướng phủ, một chút tự do cũng không có. Người trong phủ từ trên xuống dưới, từ trong ra ngoài, chính là để mắt tới ta không rời".

"Ai nói người theo thái tử hồi kinh, toàn bộ kinh thành đều biết cả, người trong cung sớm đã dọn dẹp lại phủ đệ đón người vào. Tận tay sắp xếp hạ nhân giám thị nhất cử nhất động của người cũng không phải chuyện khó hiểu. Chẳng qua là ta còn chưa rõ, có những ai đặt nội gián trong tướng phủ của ta". Nhìn về mặt của Viêm Ngân, Từ Chiêu nhàn nhạt cười, cũng đẩy cho nàng ta một chén trà.

Viêm Ngân uyển chuyển bắt lấy, nhấp một ngụm cho nhuận giọng rồi tiếp: "Không rõ, chỉ cảm giác lúc nào họ cũng nhìn vào ta, trông coi cẩn thận nhưng hoàn toàn không ở quá gần, đều là người tâm tư kín kẽ. Nếu không phải ta có bản lĩnh thì đêm nay cũng khó mà lên ra được".

"Vậy cô nương vẫn nên ở trong phủ đi, tránh bắt dây động rừng. Ta sẽ sớm cho người an bài tâm phúc bên cạnh cô nương, có chuyện gì đều có thể qua đó mà truyền tin cho chúng ta". Yến Bạch nghe xong sự tình, thành thực khuyên nhủ, cốt là không muốn Viêm Ngân tự ý hành động, tránh bại lộ thân phận, mà hắn cũng muốn giúp đỡ một phen.

Nhưng với nàng ta mà nói, ngồi yên một chỗ để người ta trông chừng là không thể: "Vậy chẳng phải là chỉ được ở trong phủ thôi sao? Kinh thành còn nhiều chỗ ta chưa từng tới, vẫn là muốn đi ra ngoài".

Từ lúc quen biết tới giờ, Từ Chiêu còn không biết Viêm Ngân có một mặt trẻ con ham chơi như vậy, phì cười nói: "Ai nói người không thể ra ngoài. Hôm nay trước mặt hoàng thượng ta cũng đã nói là muốn trông chừng người, vậy nên thường xuyên tới đón người dạo phố cũng không phải chuyện gì to tát. Nhân tiện trao đổi chút tình hình".

Có lời này, Viêm Ngân mới tạm ậm ừ cho qua.

Một bên đùi của Từ Chiêu từ này tới giờ bị người ôm chặt, lúc này đã dần trở nên tê cứng, nàng không thoải mái, nâng tay đám đám vào đầu Hồng Lang: "Tiểu tử thói nhà người mau buông ra".

"Tỷ tỷ, Hồng Lang rất mệt mới a. Hồng Lang muốn lưu lại bên cạnh tỷ tỷ".

"Người có khi nào lại nũng nịu với ta? Chịu khó thêm một thời gian, ta sẽ nghĩ cách. Không thể để Viêm Ngân tự xoay sở được".

Hồng Lang khác người ở chỗ các giác quan đều rất nhạy bén, giống như một con thú đi săn, tuyệt nhiên không thể chấp nhận trở thành kẻ bị săn. Lần này đổi chỗ lại thành nàng ta thời khắc khắc bị người ta nhòm ngó. Cảm nhận thấp phần khó chịu nhưng lại không thể làm gì. Theo như Từ Chiêu từng nói cái gì mà trăm cảm, chuyện này mà còn kéo dài, lâu ngày nhất định sẽ trở nên như vậy. Chỉ ít thì nàng ta cho là vậy.

Suốt một đêm, bốn người một chỗ, chủ yếu là Yến Bạch thăm hỏi cận kề tình hình của Từ Chiêu, tưởng như nếu hắn không nắm được sẽ không buông tha để nàng đi ngủ.

Sau ngày đó, Từ Chiêu thuận lợi tiến vào tướng phủ rồi lại đón người bên trong ra ngoài tản bộ, thực chất là tranh thủ nói lại cho Viêm Ngân nghe những chuyện trước kia, về sau có thể tự mình xoay sở, tránh để người ta sinh nghi. Ngoài trừ Hồng Lang ra thì không có bất kỳ người nào bám theo. Nàng dụng tâm để ý, quả thực không thấy kẻ nào khả nghi nhưng cảm thấy vẫn nên cẩn thận liên tiếp một đám người trên Hồng Vân sơn trà trộn vào người đi đường, chú ý động tĩnh giúp nàng.

Từ lúc trở về từ hoàng cung, đã qua mấy ngày, kinh thành đều là sóng yên biển lặng, không có bất kỳ ai tới quấy rầy. Trước mắt có thể tạm coi là suôn sẻ. Trong lúc đó, Từ Chiêu cho người tìm kiếm tung tích của Tiểu Thanh đều không có kết quả. Trong lòng tuy bất an nhưng cũng không biết đi đâu mà tìm mẫu tử bọn họ. Nàng khó chịu xoa xoa thái dương, không lý giải được, nếu có Dung Hoa đi cùng, tại sao lại không truyền tin trở về. Lực bất tòng tâm, chỉ còn cách chờ đợi mà thôi.

Còn đang mải suy nghĩ chuyện này, Từ Chiêu không chú ý, có người đột nhiên nhào tới trước mặt nàng. Định thần nhìn lại thì ra là một tiểu hài tử, hai má tròn tròn lại hồng hào, không khỏi khiến người ta yêu thích. Tiểu hài búng búng khí thế, hai mắt mang theo vẻ sùng bái nhìn nàng, bàn tay mập mập mỗi bên còn nắm chặt một cái bánh bao nhỏ. Một cái cư nhiên hướng nàng đưa tới.

Từ Chiêu còn chưa hiểu chuyện gì, lại nghe hai bên đường đầy tiếng người cười khúc khích, bọn họ đều là chỉ tay vẫy vẫy phía này: "Công tử nhận lấy, là tiểu hài muốn tặng cho công tử".

Từ Chiêu cười cười ngồi xổm xuống đối diện tiểu hài tử, nhẹ hỏi: "Cái này cho ta? Trông ta dữ tợn như vậy, người đây là không bị dọa sao?".

Hài tử nghe vậy càng cười sáng lạn, cái đầu lắc lư qua lại, tỏ ý không sợ nàng, ngược lại là yêu thích.

"Được, vậy ta nhận tâm ý của người". Nói rồi, nàng nhận lấy bánh bao trong tay tiểu hài, lập tức bỏ vào miệng. Ngoài cười nhưng trong không cười, liền rào bước đi tiếp. Hài tử kia áo gấm thêu hoa, xung quanh cũng có ba bốn hạ nhân trông chừng, không phải đứa trẻ nhà quan lại thì cũng là danh gia phú quý. Dù là thật hay giả, Từ Chiêu cũng không muốn có kẻ dùng bất cứ một phương thức nào tiếp cận nàng cùng Viêm Ngân.

Hai người dù là đi tới đâu cũng đều được dân chúng chào đón niềm nở. Thậm chí, nếu mặt dày hơn, có khi còn có thể được dùng bữa không mất tiền. Không những thế, trong lúc dạo phố, chỉ cần Viêm Ngân tỏ ra hứng thú với món đồ nào thì đều được chủ quán chỗ đó lấy ra tặng cho nàng. Chả mấy chốc, trong tay Từ Chiêu và Hồng Lang đã phải xách đầy hoa quả, phần bột son môi, trăm cái đầu đủ mọi hình dáng, chiết phiên, tranh thêu,... thứ gì cũng có.

Từ Chiêu nhìn đồng tử phẩm này trong tay không khỏi toát mồ hôi, cảm thán nhìn Viêm Ngân: "Người có thể một chút hay không tiết chế lại, đừng thứ gì cũng yêu thích. Hại ta đi dạo cũng không khác đi sắm đồ cho người".

"Ai nói Kinh thành cũng quá phồn hoa đi, thứ gì cũng mới mẻ với ta. Không biết hưởng thụ chính là trời tru đất diệt. Hơn nữa, chuyện Lãnh công tử săn sóc, xách đồ cho Mục tiểu thư mọi người đã sớm quen. Người xem, đồ của ta đều là bọn họ tự động đưa tới trước mặt người. Thế diện của người cũng không thể nhạt lại nữa rồi". Viêm Ngân vừa trả lời nàng, vừa dùng một tư thái hết sức điềm đạm tiến vào một cửa tiệm.

"Người cũng đâu phải người rừng, chỉ là một chút náo nhiệt, làm sao mới mẻ?".

Viêm Ngân không cho là phải, xua tay phản bác: "Ta chính là ở trên núi xuống, còn không phải là người rừng thì là cái gì?".

Từ Chiêu một đầu găng đầy hắc tuyến, với nữ tử ham chơi này, tốt nhất là không nên nói lý với nàng.

Hồng Lang cùng Từ Chiêu đồng dạng đứng một chỗ như hai pho tượng, nhãn thần đảo qua đảo lại theo từng bước đi của Viêm Ngân, trăm mặt nhìn nàng ta đi tới đi lui trong cửa tiệm.

Lúc này, một thiếu niên trông không có vẻ gì đặc biệt, y phục cũng hết sức bình thường. Như có như không tiến lại gần nói nhỏ: "Nhị vị công tử, chủ nhân của ta trưa nay muốn mời ba vị dùng bữa tại Dữ Tụ lâu nên sai ta tới đây báo một tiếng".

"Như thế nào? Đây là hồi ý hay là ép buộc?". Từ Chiêu không nhanh không chậm đáp, đồng thời ném cho người nọ ánh mắt lạnh lẽo như thường.

Hồng Lang ở một bên nhìn lại người kia, sau đó khe khẽ nói với Từ Chiêu: "Tỷ, người này là người của Dữ Tụ lâu, trước kia ta hay tới đó truyền tin cũng có gặp qua".

Từ Chiêu nghe vậy cũng hoà hoãn hơn mấy phần: "Trở về báo với chủ nhân người, trưa nay chúng ta sẽ ghé qua".

Thiếu niên kia nhận được đáp án, bả vai hơi thả lỏng, lập tức cúi đầu rồi đi.

Theo Từ Chiêu nhớ được, lần cuối cùng nàng gặp Dữ Ngọc lại là lúc nàng mới trúng độc, sau đó được Viêm Ngân cứu đem về một khách điểm ở tạm. Đêm đó hắn giết toàn bộ sát thủ bên ngoài, lúc gặp nàng hai người còn không vui vẻ. Từ đó thì không nghe được tin tức của hắn nữa. Còn chuyện sau khi từ Thanh Sơn trở về, nàng được Điều Phần chữa trị lại do hôn mê bất tỉnh mà hoàn toàn không có chút ký ức nào. Vậy nên, theo trí nhớ của Từ Chiêu, lần cuối gặp Dữ Ngọc chính là có chuyện không vui.

Mà hiện tại nếu hắn muốn gặp nàng, theo tính cách của hắn nhất định là sẽ tự mình trực tiếp mà đến. Cho nên vị chủ nhân kia chỉ có thể là Kim Tịch Đường.

Từ Chiêu không khỏi nhớ lại dáng vẻ của nàng ta, lần trước chỉ vì bị nàng dọa một chút liền muốn giết người. Không có khả năng đối tượng Kim Tịch Đường muốn gặp lúc này là Lãnh Thiên Diệt. Người còn lại chỉ có Mục Từ Chiêu, hẳn là như vậy đi.

Đội bọn họ dạo phố thêm một lúc nữa cũng tới trưa, Từ Chiêu trên đường đi ngắn gọn nói cho Viêm Ngân biết mối liên hệ của bọn họ. Ba người một đường thẳng tới Dữ Tụ lâu.

Vừa đặt chân vào đại sảnh liền có tiểu nhị sắp xếp cho ba người vào phòng riêng ở trên lầu. Căn phòng này Từ Chiêu cũng quen thuộc, chính là tuyệt đối riêng tư.

Các nàng vừa ngồi xuống, đồ ăn lập tức cũng được dọn lên. Không lâu sau, Kim Tịch Đường cũng uyển chuyển bước vào, trên môi dâng lên nụ cười điềm đạm. Dáng vẻ đãi khách, niềm nở với Viêm Ngân: "Kim Tịch Đường mạn phép mời Mục tiểu thư trưa nay dùng bữa, xin tiểu thư cứ tự nhiên".

Thấy nàng ta một bộ dạng hết sức đáng yêu, Viêm Ngân khẽ ho một tiếng nhìn sang Từ Chiêu, âm thầm trao đổi bằng mắt với nàng: "Nữ nhân đáng yêu như vậy mà muốn độc chết người, nếu không phải ta trực tiếp chứng kiến, có đánh chết ta cũng không tin".

Ngoài cười bất đắc dĩ ra, Từ Chiêu thật không biết phải diễn tả cảm xúc của nàng như thế nào.

Quay trở lại đối diện với Kim Tịch Đường, Viêm Ngân vờ như đánh giá nàng ta một chút rồi nói: "Ta nghe Thiên Diệt nói người hiện tại mang họ Kim, hơn nữa đây chỉ là giả mạo để che mắt người. Chân chính chúng ta là biểu tỳ muội?".

Nàng ta không ngờ Viêm Ngân lại không vòng vo mà nói thẳng như vậy: "Biểu tỳ quả nhiên thẳng thắn". Vừa nói, Kim Tịch Đường đảo mắt qua nhìn Từ Chiêu, không chút che dấu sự căm ghét, thậm chí vì giận mà hai má phồng hồng.

Từ Chiêu không nghĩ nàng ta trắng trợn biểu lộ ra như vậy. Nếu đã không giết được nàng thì thôi đi, không nghĩ so với trước kia còn tăng thêm mấy phần bất mãn.

Kim Tịch Đường không muốn nói chuyện với nàng, trực tiếp ngồi xuống, bày ra bộ dạng tiểu muội gấp đồ ăn bỏ vào bát Viêm Ngân.

Bọn họ bốn người một bàn, chỉ có Viêm Ngân cùng nàng ta trò chuyện, hơn nữa còn hết sức hoà thuận. Dùng bữa xong, mọi người chuyển qua uống trà, Từ Chiêu ách chừng lúc này Kim Tịch Đường hẳn muốn nói vào chuyện chính, nếu không cũng không có lý do gì nàng ta sắp xếp lần gặp mặt này.

Quả nhiên suy đoán của Từ Chiêu không sai.

"Chiêu tỳ, nói gì thì nói, chúng ta vẫn là người một nhà, ta cũng không ngại nói chuyện này với tỳ. Tỳ cũng biết, chuyện Mạch gia năm đó diệt môn cũng là triều đình nhúng tay vào, chúng ta cùng triều đình không thể đứng chung một chỗ. Xưa nay Tịch Đường chưa một lần xuất đầu lộ diện cũng là muốn bảo toàn huyết mạch của Mạch gia. Hơn nữa tuy chúng ta là biểu tỳ muội nhưng tỳ mang họ Mục, ta không thể xem vào. Nhưng tình thế lúc này đã thay đổi, nhìn biểu tỳ một thân một mình ta không thể làm ngơ. Hiện tại, đám người triều đình đó chính là đề mắt tới tỳ, còn có...". Kim Tịch Đường đang nói liền hướng ánh mắt không vui nhìn Từ Chiêu sau đó mới tiếp: "Còn có, hẳn lại có quan hệ rất tốt cùng mấy tên hoàng thân quốc thích. Chuyện lần trước chính là hẳn muốn bảo vệ bọn chúng mới khiến ta tức giận. Người này nhất định không thể lưu lại bên cạnh".

Nàng ta thật biết cách làm nũng, bàn tay nhỏ nắm chặt bàn tay của Viêm Ngân lắc qua lắc lại, cái môi cong lên như muốn kể tội. Chính là đáng về khiến người ta muốn che chở, bênh vực.

Viêm Ngân miệng cười không dứt, thuận ý vỗ vỗ vào tay nàng ta: "Vì vậy mà muội muốn giết người ta sao? Như vậy cũng không tốt".

"Tỳ không cần bênh vực hần. Nghe lời muội, muội có thể sắp xếp để tỳ rời đi an toàn. Không còn bị hoàng thất chi phối".

"Kim cô nương, vận mệnh của Mục gia quân còn nằm trong tay Từ Chiêu, lúc này chúng ta không thể rời đi". Từ Chiêu vừa nghe liền biết mục đích của nàng ta. Thứ nhất là muốn vạch ra khoảng cách giữa nàng và Viêm Ngân. Thứ hai là muốn tìm cách để Từ Chiêu được tự do, không chịu sự giám sát của bất kỳ ai. Có thể nói ý nghĩ này xuất phát từ việc nàng ta quan tâm tới Từ Chiêu. Nhưng lúc này rời đi lại không thích hợp.

Từ Hàm chết, chỉ có Mục Tư Duẫn là hậu nhân của Mục gia. Nếu lúc này không có Từ Chiêu thì mọi rắc rối sẽ theo đó mà kéo lên đầu Duẫn nhi. Mà hiện tại Từ Chiêu còn không rõ tung tích của bọn họ. Nàng không thể bảo hộ, chỉ có thể đưa Mục Tư Chiêu ra để chống đỡ. Đợi đến khi nàng tìm được mẫu từ Duẫn nhi mới có thể tính tiếp.

Loại chuyện này trong mắt triều đình thì là muốn ra uy chống đối. Ngược lại, trong mắt Kim Tịch Đường lại thành trợ giúp triều đình. Hiện tại nàng tiến thoái lưỡng nan, không thể mở miệng giải thích.

Kim Tịch Đường nghe Từ Chiêu nói, đương nhiên không cho là phải, lập tức trừng mắt nói: "Việc của tỳ muội chúng ta làm sao đến lượt người an bài. Đám hoàng thân đó có gì tốt, người đứng về phía bọn họ chính là muốn đẩy biểu tỳ vào chỗ chết. Còn nói cái gì mà Mục gia quân? Mục gia quân này cũng không có liên hệ với người, người vốn không có lý do gì để giúp biểu tỳ". Không đề Từ Chiêu nói gì, nàng ta lại lập tức nhào vào lòng Viêm Ngân, cố gắng phân tích: "Tỳ tỳ, nghe muội nói. Thân phận Lãnh Thiên Diệt này rất mờ ám. Hần tự nhận hẳn là nghĩa đệ của Từ Hàm biểu ca, nhưng ở Thanh Quan hẳn giúp triều đình bắt Thuận Vương, sau lại đưa tỳ tới Kinh thành. Có tỳ trong tay còn sợ Mục gia quân không nghe lời sao? Mọi chuyện hẳn làm ra đều có lợi cho triều đình. Nhất định là người của bọn chúng. Tỳ phải cẩn thận".

Viêm Ngân càng nghe càng phấn chấn, khẽ vuốt đầu nàng ta: "Muội xem có ai như muội, muốn vạch trần người ta lại có thể đi nói hết trước mặt đương sự như vậy không? Chuyện này ta tự có tính toán. Muội không cần nghĩ nhiều".

Thấy Viêm Ngân một mặt hoà ái, không phản bác cũng không đồng tình, chỉ nhẹ nhàng khuyên nhủ. Không những không sinh ra lòng nghi kỵ với Lãnh Thiên Diệt, ngược lại lại hết sức trấn an nàng. Đây chẳng phải là biểu hiện lời nói của nàng đều nghe không lọt sao?

Kim Tịch Đường xưa nay nói ra một lời chưa từng bị ai bỏ ngoài tai. Từ lúc gặp Lãnh Thiên Diệt, chuyện ngoài ý muốn lại chỉ xảy ra trên người hần. Nhất thời nộ khí xung thiên, không cần biết có biểu tỳ gì ở đây hay không, nàng ta nâng tay chỉ thẳng mặt Từ Chiêu mà nói: "Người là tên cầu nô tài của triều đình. Biểu tỳ chính là bị người lừa tới mức không phân rõ trắng đen, rồi nhất định có một ngày người quay ngược lại cắn chúng ta. Dữ Ngọc vì người mà bắt vô âm tín, một chút tin tức cũng không có. Xưa nay chưa từng có chuyện như vậy. Tất cả đều bị người lừa gạt, là người muốn hại chúng ta. Ta nhất định có một ngày vạch nát cái mặt của người, cho mọi người biết bộ mặt thật của người". Nguyên lai chuyện nàng ta ngày càng tức giận với Từ Chiêu lại có liên quan tới Dữ Ngọc, uất ức nghẹn trong họng một lần trào ra, kèm theo cả lệ quang nơi khoé mắt. Ngón tay thanh mảnh run rẩy chỉ vào mặt nàng, cư nhiên muốn cào lên mặt Từ Chiêu mấy cái. Thiết nghĩ vết sẹo dử tợn kia hẳn là chưa đủ.

Từ Chiêu nhủ mảy: "Dữ Ngọc làm sao? Hần vì ta làm cái gì?". Nàng quả thật không có chút kỷ ức nào về chuyện ở Thanh Quan, trong lòng nàng, việc trị độc có kết quả đều nhờ cả vào Viêm Ngân. Lúc này nghe Kim Tịch Đường mắng, đầu óc tri độn không nghĩ ra được cái gì.

Dữ Ngọc tính tình quái dị, tâm tư tuy nói là đơn giản nhưng là người thông minh, võ công của hần thì không cần phải nói, người trên giang hồ nghe tới cốc chủ Vụ Ân cốc đều muốn tránh. Thật sự nàng cũng chưa từng nghĩ hần có khả năng xảy ra chuyện.

Kim Tịch Đường thấy bộ dạng nàng một chút chột dạ cũng không có, trong lòng bất mãn càng cao, vỗ bàn thét lên: "Người là tên vong ân phụ nghĩa, lòng dạ lang sói. Dữ Tụ lâu chúng ta không muốn có bất cứ liên quan gì tới người. Kim chương quấy mau tiễn khách".

Kim lão quân gia đương nhiên vẫn tức trực bên ngoài. Nghe một lời này không khỏi lạnh ngắt sống lưng. Ông ta biết Kim Tịch Đường có thể nhất thời nóng giận thiếu suy nghĩ nhưng tính khí Lãnh Thiên Diệt ở Dữ Tụ lâu ai mà không rõ. Kiềm lời, không thích gần người, lại là kẻ có thù tất báo, hành sự quả quyết vô tình. Chính là nhân vật không thể chọc vào. Nhớ tới sòng bạc của Tam hoàng tử còn bị hần một tay kéo sập, còn không phải nên rút ra bài học hay sao. Chưa kể món nợ đuôi giết kia hần còn chưa có đòi. Chi e lần này Kim Tịch Đường lành ít dữ nhiều.

Kim chương quấy một thoáng kinh sợ, vội vàng đẩy cửa bước vào, muốn mở miệng nói giúp chủ tử vãi câu hoà hoãn. Nào ngờ chỉ thấy bóng dáng thiếu niên bình thân giúp Mục tiểu thư khoác lại áo choàng: "Từ Chiêu, dùng bữa xong rồi, chúng ta đi".

"Cứ... cứ như vậy mà đi sao?". Kim chương quấy không nhịn được âm thầm hoài nghi.

Tới tận lúc nàng đi lướt qua, liền gật đầu với ông ta một cái mới khiến Kim chương quấy định thần lại: "Thật sự cứ như vậy mà đi sao?".

Vừa lấy lại tinh thần, ông ta rất nhanh xoay người đuổi theo bọn họ: "Công tử, Kim mỗ thay mặt tiểu thư tạ tội với công tử. Tiểu thư còn nhỏ tuổi, không đủ trầm ổn. Thật sự chỉ là nhất

thời nóng giận mới mạo phạm công tử".

"Ta cũng không phải khách nhân bình thường, Kim gia không cần khách sáo như vậy. Nàng ta tuy nhỏ tuổi nhưng đã phải chấp chương Mạch gia, chịu không ít áp lực. Vài lời quá phận cũng không có gì là không thể bỏ qua. Sau này Kim gia chú ý bồi dưỡng là được". Từ Chiêu giúp Viêm Ngân lên xe ngựa, còn không quên quay đầu lại nhìn Kim chương quỳ, điểm đạm cười một cái.

Thái độ này so với trước kia khác quá xa. Không những không ghi hận gì, ngược lại ngữ điệu còn giống như huynh trưởng trong nhà phân phó quân sự chú ý chăm sóc tiểu chủ nhân cho tốt.

Kim chương quỳ ngay đại một lúc, đến khi hồi thần thì xe ngựa đã rời đi được một đoạn.

Vừa lên xe, Viêm Ngân lại coi bỏ áo choàng ném sang một bên. Y phục của mấy vị thiên kim tiểu thư, áo trong áo ngoài cũng có mấy lớp, đối với nàng ta chính là rườm rà không cần thiết. Nếu không có người ngoài thì chính là một mặt ghét bỏ ném đi thật xa. Từ Chiêu đương nhiên là thu áo lại, ôm vào trong lòng, lát nữa còn có thể rất nhanh giúp nàng ta mặc vào. Thời gian này bên ngoài đã trở lạnh, thanh danh của Mục tiểu thư ở Kinh thành lại rất thịnh, đi tới đâu cũng là bị người ta chú ý. Nhìn Viêm Ngân tuy khôn khéo nhưng nói gì thì vẫn là nữ tử giang hồ, hành ngôn sẽ có chút khác biệt với thiên kim được nuôi dạy từ nhỏ. Vậy nên Từ Chiêu vẫn đề tâm tới về bề ngoài của nàng, một chút cũng phải cẩn thận sao cho giống với danh giá khuê tú, không được qua loa.

Viêm Ngân nhìn Từ Chiêu ôm một kiện áo choàng trong lòng, lưỡi biếng ngả người xuống gối mềm, nhắm mắt định thần. Vừa nãy đã nghe qua Kim Tích Đường nói chuyện nhưng đáng và không có chút nào đề tâm đến Dữ Ngọc. Lại nhớ từ sau khi tỉnh lại, Từ Chiêu chính là đối mặt với cái chết của huynh trưởng, sau lại trực tiếp ra chiến trường. Chuyện làm sao mà chữa trị đường như đã sớm bỏ ra khỏi đầu.

Dù sao chuyện đi tìm Diêu Phần cũng là nàng nói cho hắn biết. Mà Diêu Phần kia, âm hiểm khó lường, thủ đoạn hại người vô số, không có chuyện nàng ta nguyện ý giúp người khác mà không ra điều kiện. Không chừng Dữ Ngọc biến mất là có liên quan tới nàng ta. Thiết nghĩ vẫn nên nói rõ lại với Từ Chiêu, nếu Dữ Ngọc có chuyện gì, chẳng phải nàng cũng gián tiếp gây ra sao. Chỉ bằng sớm nói ra, còn có thể cho Từ Chiêu tự tính toán.

Viêm Ngân điều chỉnh lại dáng ngồi, tỉnh mở miệng nói chuyện nhưng đột nhiên xe ngựa rung lắc một hồi rồi dừng lại. Nhân thần lơ mơ mang theo khó chịu hé mở, Từ Chiêu vẫn nằm nguyên một chỗ, hướng ánh mắt nhìn ra phía cửa xe.

"Công tử, phía trước có xe ngựa của phủ Thái tử". Hồng Lang ngồi bên ngoài cùng phu xe, đồng dạng báo vào trong. Hiện tại lấy thân phận là thiếp thân nô tỳ của Mục tiểu thư, nàng ta đương nhiên phải khoác lên y phục của nữ tử, khác ở chỗ loại y phục này cũng là do Từ Chiêu tự mình thiết kế, tính linh động rất cao. Nhìn một tiểu nữ tử ngồi ngoài xe ngựa không có chút nào ủy khuất, ngược lại đáng vẻ thanh thục, khí lực mạnh mẽ, gương mặt thời thời khắc khắc muốn dọa người khiến không ít người sợ hãi nàng ta.

"Yến Lân? Hắn không phải giờ này nên ở trong cung sao?".

"Hành tung của bốn cung Lân công tử dường như rất rõ ràng". Thanh âm trầm mặc, người còn chưa thấy nhưng một từ cũng nghe rất rõ ràng.

Từ Chiêu vẫn một mực ở nguyên trong xe ngựa, một tay chống lấy đầu, thiết nghĩ nỗ lực của hắn không phải tầm thường, nàng thân nhiên nói chuyện: "Chỉ là gần đây thấy mọi người đều nói thái tử bận bịu chính sự, thường xuyên ở trong cung. Nay lại thấy đột nhiên xuất hiện trên đường, không khỏi ngạc nhiên". Thấy thái tử mà không hành lễ, chính là bất kính. Nàng cũng mặc kệ hắn có nổi giận hay không, với thân phận hiện tại cùng tính cách của Lân Thiên Diệt, nếu xuống kiệu chào hỏi mới là lạ.

Vô thanh vô tức trong lòng đều sinh ra cảm giác né tránh với Yến Lân, từ đó chuyện gì cũng muốn làm ngược lại. Mỗi lần mở miệng đều mang theo ý tứ chống đối, chuyện này cả bản thân Từ Chiêu cũng không nhận ra.

Yến Lân không đề ý chuyện tiểu tiết. Hắn cũng như nàng, ngồi trong kiệu mà nói chuyện qua lại. Phu xe của đôi bên đều thấy lăm lăm, nói chuyện còn có thể như vậy sao? Hơn nữa người kia còn là thái tử đương triều.

"Ta vừa từ Hoàng cung trở ra, thật là cũng có chuyện muốn nói qua với Chiêu nhi. Không ngờ có thể gặp ở nơi này. Nhân tiện, các người cùng ghé qua phủ Thái tử một chuyến".

"Tĩnh cờ sao? Còn có thể biết ta và Viêm Ngân cùng ở trong xe ngựa. Không biết là tin tức của hắn nhanh hay là võ công xuất chúng, cảm nhận được chúng ta?". Từ Chiêu âm thầm đánh giá lời nói của Yến Lân, lại nghĩ không thể từ chối nhưng lời đồng ý cũng không thể để nàng nói ra. Từ Chiêu ra hiệu cho Viêm Ngân, nàng ta rất nhanh hiểu ý, thanh âm bình thản nói: "Vậy chúng ta theo Lân ca ca hỏi phủ đi".

Hai cỗ xe ngựa lần lượt lăn bánh, cùng một hướng mà đi.

Từ Chiêu trước kia chưa từng tới nơi này, nàng nhớ lúc nhỏ hắn ở trong Đông cung, không biết vì sao khi thành niên lại chuyển ra bên ngoài. Nhưng với thân phận thái tử của hắn, đương nhiên không có người dám dị nghị. Ở đâu thì cũng chỉ ở trong Kinh thành mà thôi, Hoàng thượng không có ý kiến, trước nay vẫn là đặc sủng hắn như vậy.

Một tòa viện phủ rộng lớn, lại chỉ có một mình hắn, hạ nhân trong phủ cũng không nhiều, khó tránh cảm giác cô quạnh, bầu không khí có gì đó không thích hợp với một phủ thái tử cho lắm.

Có hạ nhân đi phía trước trầm mặc dẫn đường, nếu không phải người này thi thoảng mở miệng ra nói vài tiếng, Từ Chiêu còn tưởng hắn câm. Yến Lân trước nay lạnh lùng ít nói, không nghĩ có thể đường ra thuộc hạ cũng thành như vậy.

Hai người được đưa thẳng tới thư phòng, trên văn án cùng giá sách đặt rất nhiều giấy tờ, văn thư nhưng lại không nhiễm chút bụi bẩn nào. Hắn là được dọn dẹp tỉ mỉ hoặc là thường xuyên được dùng tới.

Hôm nay đột nhiên bị mời tới đây nhưng trong lòng Từ Chiêu cũng không lo lắng. Yến Lân tuy là có điểm không tin tưởng các nàng, bất quá hắn không có ý gây khó dễ, trước sau chỉ là thăm dò mà thôi. Trong lòng e sợ tất sẽ là lý do đề người khác hoài nghi. Hơn nữa Viêm Ngân lại rất được Đế Hậu sủng ái, thân phận chưa bị lộ thì còn sợ cái gì? Đối với Từ Chiêu lúc này, chuyện gì tới, chỉ cần bình tĩnh ắt sẽ có cách giải quyết, không cần nóng vội.

Nàng vừa nhấp một ngụm trà thì Yến Lân cũng bước vào, thanh sắc lạnh lẽo không đổi. Phượng mâu liềm điểm đảo qua Viêm Ngân một cái rồi lập tức rơi trên người Từ Chiêu.

Bạn đang đọc truyện *Vi Sư Tới Đón Người, Vi Sư Sợ Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 67: Loạn tâm

Sắc mặt âm trầm khó đoán, thoi thoi khắc khắc được người ta ví như băng sương. Từ Chiêu biết hẳn từ nhỏ, đương nhiên không bị khí tức này dọa sợ. Liếc qua Viêm Ngân, thấy nàng ta tươi cười hòa nhã, dường như còn rất thương thức vẻ đẹp của Yến Lân. Từ Chiêu là thập phần ưng ý biểu hiện này. Căn bản những người từng tiếp xúc với Thái tử, có mấy ai là không kiêng dè hẳn. Vốn dĩ phong thái cùng địa vị đã đủ bức người ta phải cúi đầu chứ chưa cần nói tới tính tình.

Yến Lân rất nhanh quan sát biểu hiện của hai người trong phòng, từng cử chỉ đều vô thanh vô tức ẩn ý như một, nhìn qua một chút mắt tự nhiên cũng không có. Hai người trước mặt, nếu không phải là tương liên thì sẽ không sinh ra cảm giác hoà hợp tới vậy.

Giương mặt phảng phất hơi lạnh bỗng dưng đi mấy phần, hướng Viêm Ngân nói: "Mấy ngày qua ta ở trong cung sắp xếp một số chuyện cùng Hình bộ thượng thư. Từ Thuần Vương tra ra cũng không ít kẻ có liên quan. Tào Nhậm chính là rất muốn càng sớm càng tốt báo cho nàng kết quả". Tuy hẳn là nói chuyện cùng Viêm Ngân, nhưng nhất cử nhất động của Từ Chiêu toàn bộ đều thu vào trong mắt. Đáng vẻ thiếu niên tựa vào lưng ghế, chân bắt chéo, lơ đãng thưởng trà, màu quang bình thân cup xuống, có vẻ là đang quan sát lá trà trong chén. Đường như chuyện này không khiến hắn bất ngờ lại càng tỏ ra không có hứng thú.

Ngược lại, Viêm Ngân rất biết phối hợp, trong mắt ánh lên một chút kích động: "Huynh nói xem, rốt cuộc tra ra cái gì?".

Yến Lân chậm rãi đem toàn bộ sự việc thuật lại, những quan lại nào tiếp ứng cho Thuần Vương, nội gián trong Kinh thành có mấy người, nắm đó tin tức về Mục gia được truyền đi ra làm sao, tài lực thu thập như thế nào,..... Tất cả trong một buổi chiều đều đem ra phơi bày, lý giải chuyện nắm đó cả nhà nàng bị sát hại. Lẽ tất nhiên, cũng không thể thiếu phần của Thái hậu. Nếu không có bà ta trợ giúp, Thuần Vương cũng không thể đi xa tới vậy. Để có được đầy đủ bằng chứng cũng tốn không ít công sức, chủ yếu chỉ có Hình bộ thượng thư là vất vả nhất. Qua mấy ngày đã trở nên tiêu tụy.

Viêm Ngân nhũn mày: "Can hệ sâu như vậy, Hoàng bá bá sẽ xử trí thế nào?".

"Thuần Vương mưu đồ tạo phản, có là hoàng thân quốc thích cũng không thể dung thứ, dùng máu của hắn mới có thể rửa hận thay cho những người đã ngã xuống. Chính là chém đầu thị chúng. Còn về phần Thái hậu, vẫn là tổ mẫu tiên triều, chỉ có thể biếm vào lãnh cung tới hết đời".

Từ Chiêu nghe xong, ngẩng đầu hướng ra cửa sổ, nhìn một vạt nắng dần lụi tàn, khe khẽ thở dài.

Chuyện tới đây chẳng phải là viên mãn rồi sao? Lòng nàng những tưởng phải là vui mừng khôn xiết, nhẹ nhàng thanh thản. Nàng trả được thù cho Mục gia. Nhưng nàng có vui không?

Từ Chiêu thật không dám trả lời.

Viêm Ngân cũng một mặt không nói gì, cúi đầu trầm tư. Nàng cùng Từ Chiêu ở cạnh nhau cũng được một thời gian, tính khí người này thế nào nàng có thể nắm bắt ít nhiều. Một màn Thanh Sơn kia có bao nhiêu đau đớn, đều là nàng tận mắt chứng kiến. Đến nay số kiếp Thuần Vương đã tận, trong lòng lại khó nói ra tư vị gì.

Yến Lân nhìn biểu hiện của hai người, khẽ cười hỏi lại: "Muội có chuyện gì sao?".

"Không có. Chỉ là nhớ lại một chút chuyện trước kia. Giờ nhìn xem, Chiêu nhi chỉ còn có một mình, không biết là vui về cái gì đây?" Viêm Ngân lắc đầu, bày ra một mặt yếu ớt cười. Lời nói ra phải chăng là nói lên tiếng lòng của Từ Chiêu.

Nghe được câu trả lời, Yến Lân không khỏi nheo mắt. Người trước mặt thật thật già già khó đoán, nếu nói hẳn hoàn toàn không một chút tin tưởng thì cũng không đúng. Chỉ là Từ Chiêu này vẫn có gì đó khiến hắn cảm thấy xa cách. Ngược lại đối với Lãnh Thiên Diệt kia, dường như lúc nào cũng khiến hắn chú ý. Trong lòng sớm đã nhắc lên một hồi đấu tranh.

Viêm Ngân vừa rồi tự vấn một câu lại khiến Yến Lân không thể không mờ lời: "Làm sao lại có một mình, chẳng phải còn có ta hay sao?".

Từ Chiêu hơi ngần ngại, ngập ngừng như khúc gỗ, trong lòng lại chỉ có một ý nghĩ duy nhất: "Nói lời này... chẳng lẽ hẳn không còn hoài nghi Viêm Ngân sao?".

Yến Lân nhìn nữ tử đối diện, trong mắt nhiều hơn một phần an ủi. Viêm Ngân đương nhiên bày ra bộ dạng nhu thuận khẽ cười, nhãn lực tinh tế đảo qua Từ Chiêu, âm thầm tặc lưỡi: "Ta nói người này rất không biết thế nào là phong tình a".

Nhớ lại lúc mới gặp Yến Lân, nàng ta quả thật có chút hoảng hốt. Từng đường nét trên gương mặt hẳn đẹp dễ tình xảo như tượng tạc. Phong thái vương giả bức người. Ánh mắt lúc vừa nhìn thấy nàng tuy là vẫn lạnh lẽo tới cực điểm nhưng không che giấu được một con mắt động. Sau vì sợ bại lộ thân phận, nàng chỉ còn cách giả bộ thân thể không khỏe mà né tránh, hạn chế tiếp xúc hết sức có thể. Nhưng suốt thời gian đó, hẳn không lúc nào không quan tâm tới nàng. Dần dần vì nàng tránh hẳn rất nhiều nên mới sinh ra nghi ngờ.

Bất quá, nhìn biểu hiện của hắn là có thể biết. Mục Từ Chiêu đối với Thái tử Yến Lân mà nói, chính là chiếm được một vị trí nhất định.

Hai người chỉ trao đổi thêm đôi ba câu thì Viêm Ngân cũng tỏ ý muốn trở về. Yến Lân đương nhiên không giữ lại.

Ngồi trong xe ngựa, Từ Chiêu chống cằm lẩm bẩm "Vậy là tin rồi sao? Hay là giả bộ? Nhanh như vậy có thật là tin sao?".

Viêm Ngân nhìn bộ dạng phân vân của nàng ta, ngũ quan không khỏi cứng nhắc: "Ta nói người quen biết hẳn từ nhỏ, có hay không hiểu hẳn là người như thế nào?".

"Lạnh lùng, hành sự quyết đoán vô tình. Tuy không phải là người sử dụng những thủ đoạn ti bỉ nhưng có thể khiến người khác khiếp sợ thì đương nhiên cũng là người có dã tâm". Từ Chiêu rất tự nhiên nói ra suy nghĩ trong lòng.

"Vậy người có biết hẳn vì sao tới giờ còn chưa lập Thái tử phi?".

"Chuyện hôn sự đối với người trong hoàng thất mà nói thì chỉ có một mục đích duy nhất là để củng cố địa vị. Đối với vị trí Thái tử hẳn nên lựa chọn nhạc phụ đại nhân là người nắm giữ trọng binh. Nhưng bối cảnh lúc này, ngoại trừ Mục gia quân ra thì trọng binh triều đình đều là nằm trong tay Thái tử. Địa vị có, binh quyền có, hẳn cần gì phải vội vã lập phi. Ngược lại, thiên kim tiểu thư khắp Đại Minh chính là cầu hắn đề mất tới".

Viêm Ngân nhướng mày, ý vị sâu xa cười: "Đây là người không nói tới Mục gia quân. Nhưng nếu nói tới thì sẽ thế nào? Chẳng phải Mục tiểu thư sẽ là người thích hợp nhất hay sao?".

Từ Chiêu ngả người ra phía sau, lạnh nhạt xua tay: "Vội tính cách của Yến Lân, hẳn sẽ không chấp nhận dựa dẫm vào bất kỳ ai. Hơn nữa Đuẩn nhi chỉ là chưa biết tung tích. Mục gia quân sau này cũng sẽ không phải là ta tiếp quản. Nếu nhất định phải là người Mục gia thì hẳn chỉ có thể lấy Đuẩn nhi mới có thể nắm được Mục gia quân. Người nghĩ chuyện này có khả năng?".

"Người nói như vậy cũng không đúng. Chẳng phải lúc trước hẳn chính là dựa vào Mục gia các người sao? Nếu không cũng sẽ không cùng đại ca người đánh trận. Lúc đó chẳng phải binh lực đều là Mục gia đem tới sao?". Viêm Ngân tuy là người ngoài nhưng tâm tư sâu kín, những chuyện được Từ Chiêu kể lại rất nhanh đã nắm bắt được. Chính vì lẽ đó mà khó có ai ngờ được rằng nàng ta chỉ là giả mạo.

"Trước khác, giờ khác. Lúc hẳn mới được sắc phong thì chỉ là một thiếu niên, đương nhiên địa vị còn chưa vững. Lại thêm một Thuần Vương kia quả thật khó lòng mà dẹp yên. Nay Thuần Vương đại bại, trong triều không có thế lực nào có khả năng đe dọa tới địa vị của hắn, hẳn còn cần tới chúng ta sao?".

Vừa nhắc tới Thuận Vương, Từ Chiêu chỉ nhớ hần là kẻ đem đồ đem quân tới Mục gia, là kẻ đuổi giết Từ Hàm. Nàng không thể không hận hần. Nhưng ngày đó gặp hần trong rừng, rõ ràng là một người hào sảng, khí phách oai phong. Mới gặp qua một lần vậy mà nghĩ lại, trong lòng không biết có phải là hận hay không. Phải chỉ ngày đó nàng không tiến vào rừng, sẽ không phải gặp hần. Trong lòng cũng sẽ không có cảm giác khó chịu như lúc này.

Thấy Từ Chiêu đột nhiên trầm mặc, Viêm Ngân cũng không nói thêm lời nào, nàng biết, trong đầu nữ tử kia có rất nhiều suy nghĩ, rất nhiều nỗi lo, nhiều tới mức khó lòng có thể nói ra thành lời.

Chỉ vồn vện vài ngày sau, toàn bộ chuyện hôm đó Yến Lân nói với Từ Chiêu cũng được báo cáo thiên hạ. Khắp nơi người người sục sôi, đa phần đều là muốn tận mắt chứng kiến Thuận Vương bị đưa lên pháp trường xử trảm.

Từ Chiêu nàng vốn không có hứng thú với loại chuyện này, cảnh đầu rơi máu chảy có gì mà xem. Nhưng trước Ngọ môn ngày hôm đó không chỉ bày ra chỗ ngồi cho Hoàng đế, mà đặc cách có thêm một chiếc ghế nữa. Chính là dành cho nàng. Không ai là không biết, Thuận Vương với Mục gia thù sâu như biển. Sự hiện diện của nàng cũng coi như là một màn rửa hận trong mắt thiên hạ, khiến bọn họ há hê thay nàng. Dù là đoán ý dân. Hơn nữa, Hoàng thượng còn có ý để cho bách quan trong triều biết dù chỉ còn một nữ nhi, Mục gia cũng không lụi tàn, địa vị trước sau sẽ càng lúc càng cao. Loại chuyện toan tính này, nàng cũng không muốn dây dưa.

Từ sáng sớm, Từ Chiêu đã quang minh chính đại tiến vào tướng phủ. Nàng ra vào nơi này rất thường xuyên, đương nhiên không có ai dám ngăn cản.

"Giày ta đưa cho người đối tới đôi thứ mấy rồi?". Từ Chiêu tự mình mở tủ, lựa ra y phục thích hợp cho Viêm Ngân.

"Vừa mới sang đôi thứ hai, chỉ còn một đôi nữa là chiều cao của chúng ta sẽ không quá khác biệt".

"Cứ mang như vậy đi. Một thời gian nữa mới có thể thay sang đôi thứ ba. Người đã quen chưa? Còn đau chân không?".

"Mới đầu có chút không thoải mái nhưng đi vài hôm liền hết. Hiện tại đi lại cả ngày cũng không có vấn đề gì. Không nghĩ người lại tỉ mỉ để tâm tới chuyện này". Viêm Ngân cảm đôi giày có thiết kế rất khác biệt, đưa lên trước mặt ngắm nghía.

"Buổi tối ta sẽ nói Hồng Lang giúp người ngâm chân. Như vậy mới thoải mái". Từ Chiêu chọn ra được một bộ y phục màu nguyệt nha không quá cầu kỳ, cổ áo và tay áo thêu một dải hoa trắng. Nàng vừa ý đặt lên giường, rất nhanh giúp nàng ta sửa soạn.

Dáng dấp của Viêm Ngân có chút nhỏ bé hơn Từ Chiêu, đứng cạnh nhau so ra có thể thấy nàng ta thấp hơn Từ Chiêu tới nửa cái đầu. Tránh cho sau này nếu phải đối vị trí, giữa hai người sẽ không quá khác biệt. Từ Chiêu truyền tin cho Hồng Vân son giúp nàng làm ra ba đôi giày, mỗi đôi từ thấp tới cao không quá chênh lệch nhưng trong nháy mắt có thể điều chỉnh chiều cao của Viêm Ngân. Từng chút một xảy ra thay đổi rất nhỏ, nhất định sẽ không ai có thể phát hiện ra.

Hôm nay chính là ngày Thuận Vương bị dẫn lên đoạn đầu đài, dân chúng kéo tới pháp trường đông như mắc cửi. Quân binh cũng được điều động tới không ít. Nói chung nhìn đông nhìn tây cũng chỉ thấy toàn người là người.

Viêm Ngân cùng Từ Chiêu được thái giám dẫn vào chỗ ngồi, hai người đơn giản thi lễ với Hoàng thượng sau đó cùng yên vị một chỗ.

Giữa Ngọ môn, Thuận Vương tay vẫn còn đeo gông, ánh nắng trên đầu khiến ông ta nheo mắt lại, không nhìn ra thần sắc gì.

Đột nhiên Hoàng đế Đại Minh nhắc tay, lệnh cho thái giám tháo hết toàn bộ gông cùm xiềng xích ra. Ông chậm rãi nhìn Thuận Vương, khoảnh khắc ánh mắt của bọn họ giao nhau, dường như mang theo rất nhiều hoài niệm: "Trăm hôm nay đích thân tới đây là muốn tiễn người một đoạn đường. Hoàng đế, người còn lời nào muốn nói không?".

Chỉ thấy khoé miệng Thuận Vương nhếch lên, nhàn nhạt cười. Hoàng đế kia dù có nói gì, dường như cũng không thể thu hút nổi sự chú ý của ông ta bằng một người.

Từ Chiêu đứng ngay sau lưng Viêm Ngân, bất chợt bất giác cảm nhận được Thuận Vương đang nhìn về phía này. Nàng đương nhiên có thể bình thản tiếp nhận ánh mắt ấy, dẫu sao trước mặt nàng, hần cũng là một kẻ sắp chết, nàng rốt cuộc muốn xem xem, vì cái gì mà cho tới tận lúc này nàng lại không cảm giác hận hần.

Thấy nàng xuất hiện ở đây mà lại chỉ đứng phía sau vị tiểu thư giả mạo kia. Thuận Vương không biết nàng đang mưu tính chuyện gì, nhưng thái độ của ông ta đối với nàng lúc này, chính là thờ ơ thờ ơ. Một nữ tử từ dư sức xoay chuyển càn khôn, trong mắt ông ta mới chỉ có một người, là nàng.

Thanh âm cất lên mơ hồ xa xăm, không biết là đang đáp lại Hoàng thượng hay là nói chuyện với Từ Chiêu: "Mẫu phi vừa qua đời, ta lập tức bị đuổi tới biên quan trấn thủ. Lúc đó, ta mới tròn mười ba tuổi. Người có biết, đứa trẻ mười ba tuổi ấy được người ta biết tới là gì không? Là một tiểu hoàng tử rất hiền lành, rất an phận, cái gì cũng không biết. Một đứa trẻ như vậy, theo đại quân huyện tập cũng có thể dờ sống dờ chết, còn nói gì tới trấn thủ biên quan? Vô lý làm sao. Vậy mà ta cứ như vậy, ngoan ngoãn để người ta đưa vào chỗ chết. Trên đại điện, ta nhìn phụ hoàng đưa ra thánh chỉ, trong lòng vô cùng sợ hãi. Ta còn nhớ như in, vị hoàng huynh duy nhất mà ta tin tưởng, lúc ấy quay lưng lại với ta, tận lực né tránh ánh mắt cầu cứu của ta. Hiện giờ, người ấy đang ở ngay trước mắt ta đây. Lúc này nhìn ta lại là ân cần, từ ái. Vậy sao năm ấy lại không thể vì ta mà cầu tình? Bởi vì người chỉ biết giữ mình, nào còn biết tới hoàng đế này.

Ta ở biên quan, trải qua thập tử nhất sinh vậy mà lại có thể sống sót. Hơn nữa lại có thể lập đại công. Ta những tưởng nhiều đó đã đủ để ta được phụ hoàng triệu hồi kinh. Nhưng đều là ta ảo tưởng. Các người tới một cái liếc mắt cũng không buồn liếc tới ta.

Rồi qua mấy chục năm, binh lực trong tay ta ngày càng lớn mạnh, các người lại từng bước từng bước, cường chế thu về. Tướng lĩnh đều là theo ta từ nhỏ tới lớn, không chỉ là thầy ta, dạy ta cầm binh đánh giặc, mà còn là cha mẹ ta, lo cho ta từng đêm đồ bệnh, là huynh đệ ta, chia cho ta từng miếng lương khô. Bọn họ theo ta từ nhỏ tới lớn, ở biên quan, chỉ nhìn ta, chưa từng nhìn hổ phỉ. Các người đương nhiên dùng không được, thì là ra tay hãm hại họ.

Giang sơn này cũng là dùng máu Thuận quân đổi lại. Vậy mà các người trả lại cho họ cái gì? Toàn là xương trắng.

Nếu cho ta được chọn lại, ta vẫn sẽ chọn cùng bọn họ tạo phản. Tuyệt không hối hận".

Toàn thân Từ Chiêu cứng đờ, những lời kia, tuy là chỉ qua loa kẻ lệ. Nhưng nàng hoàn toàn có thể hiểu rõ, bên trong Thuận Vương đã phải chịu bao nhiêu oan ức, bao nhiêu đau khổ. Hần một lòng dùng tính mạng đổi lấy giang sơn, ao ước một lần được phụ hoàng triệu hần về kinh. Đây không phải đạo quân thần, chỉ đơn thuần là tình phụ tử, tình huynh đệ, thứ tình cảm sơ khai nhất của con người. Nhưng hần đợi mãi, đợi mãi, chỉ có thể đợi được một đạo chiếu chỉ thu binh quyền. Ờ ờ làm sao.

Có cha mẹ nào đối đãi với con cái của mình như vậy? Từ Chiêu nhìn lại, suốt những năm tháng nàng trưởng thành, đều là được phụ mẫu yêu thương, ca ca bao bọc, có khi nào biết tới cảm giác bị lạnh nhạt, ruồng bỏ là gì. Thứ đó, chỉ có thể là hồi ức nàng có của kiếp trước. Chỉ khi nàng được nếm trải hương vị ngọt ngào của tình yêu thương, nàng mới nhận ra, kiếp trước kia giống như một cơn ác mộng, đen tối, đáng sợ tới mức nàng không tưởng tượng được, những năm đó nàng làm thế nào mà vượt qua?

Trên đời này, không một ai biết Mục Từ Chiêu còn từng trải qua những điều như vậy, cũng không một ai hiểu nàng lúc này đang nghĩ cái gì.

Nhân thân dường như mất đi tiêu cự, trống rỗng một mảng. Những lời kia vẫn như vọng vẳng trong đầu nàng:

"Tướng lĩnh đều là theo ta từ nhỏ tới lớn, không chỉ là thầy ta, dạy ta cầm binh đánh giặc, mà còn là cha mẹ ta, lo cho ta từng đêm dỗ bệnh, là huynh đệ ta, chia cho ta từng miếng lương khô. Các người đương nhiên dùng không được, thì là ra tay hãm hại họ.

Giang sơn này cũng là dùng máu Thuần quân đổ lại. Vậy mà các người trả lại cho họ cái gì? Toàn là xương trắng.

Nếu cho ta được chọn lại, ta vẫn sẽ chọn cùng bọn họ tạo phản. Tuyệt không hối hận".

Từ Chiêu cúi xuống nhìn đôi bàn tay đang run rẩy của nàng, bất chí bất giác cảnh tượng máu chảy thành sông trước thành Thanh Quan lại hiện ra trước mắt. Là nàng, chính tay nàng giết bọn họ, chính tay nàng giết những người mà Thuần Vương coi như thù hắc.

Nếu nàng bình tĩnh hơn, nếu nàng không bị thù hận che mắt, có khi nào nàng cũng có thể nhìn ra, bọn họ với Mục gia quân chẳng khác gì nhau. Không... thậm chí thâm tình của bọn họ với Thuần Vương còn lớn hơn nàng tưởng tượng.

"Ta đã làm gì sai? Ta đã làm gì sai? Sao lại ta lại trở nên như vậy? Ta... từ lúc nào lại trở nên như vậy?".

Viêm Ngân nghe được lời thì thảo rất khê của Từ Chiêu, nàng ta giật mình quay đầu lại. Thấy thiếu niên vận huyền y kia thời thời khắc khắc bày ra sự lạnh lùng vô cảm, vậy mà lúc này trong mắt có phần hoảng loạn, nhìn chằm chằm vào đôi tay đang phát run của chính mình.

"Thiên Diệt, người làm sao vậy?". Nàng ta đứng dậy, không giấu được lo lắng.

Động tĩnh này kéo tới sự chú ý của tất cả mọi người, đương nhiên trong đó cũng có Thuần Vương. Thân phận của nàng là gì, ngày đó cũng đã nói rõ. Ông ta lại bình thản cất giọng, vẫn là chất giọng trầm ấm mà hào sảng như lần đầu tiên gặp nàng: "Giờ thì người đã biết làm thế nào mới có ngày hôm nay chưa? Chúng ta,... căn bản đều là giống nhau".

Viêm Ngân không hiểu ý tứ trong lời nói của Thuần Vương nhưng nàng ta nhìn ra được, Từ Chiêu vì những lời này mà càng lúc càng trở nên kích động, nàng chuyển từ thất thần sang chăm chăm nhìn ông ta. Trong mắt hiện rõ có căm phẫn, có tự trách, đủ các cảm xúc lẫn lộn giằng xé khiến cho toàn thân phát run, vô lực không đứng vững. Đầu là Viêm Ngân giúp nàng ổn định lại thân thể.

"Người làm sao vậy, còn không mau lấy lại tinh thần thì vai diễn này chúng ra không thể diễn nữa đâu". Nàng ta rất nhanh ghé vào tai nói nhỏ với Từ Chiêu một câu. Thành công đoạt lại chút thần chí của nàng.

Từ Chiêu đôi phần thanh tỉnh, đương nhiên là hướng mắt nhìn qua Hoàng thượng, chợt nhận ra mắt phương kéo ra một tia nghi hoặc. Nhưng không đợi nàng mở miệng, Viêm Ngân tay đã nắm lấy cổ tay nàng, giành lời nói trước: "Hoàng bá bá, trước đây Thiên Diệt là vì trúng độc mới tình cờ gặp được Chiêu nhi. Xem mạch tượng của hắn có chút bất ổn, hình như độc tính trong người chưa tan hết. Chúng ta tạm thời lui xuống được không?".

Hoàng thượng phát tay, trầm ổn hạ giọng: "Lãnh công tử trong người không khỏe, vẫn nên nghỉ ngơi cho tốt". Nói rồi, ông hướng phán quan khê gật đầu.

Quan giám trăm lập tức đọc lên chiếu chỉ trong tay. Đại khái là ý chỉ của Hoàng thượng, luận tội Thuần Vương. Nghe ra từng câu từng chữ đều sắc bén không một kẽ hở, rất nhanh nhắc lên một hồi ai oán trong lòng dân chúng. Thắng làm vua, thua làm giặc, đạo lý này tự cổ chí kim xưa nay không thể thay đổi.

Từ Chiêu im lặng, cùng Viêm Ngân rời khỏi, phía sau lưng vẫn có thể nghe rõ tiếng ồn ào của dân chúng. Qua một hồi lại nghe thấy một tiếng "bịch", sau đó Từ Chiêu không thể nghe được gì nữa. Không phải do xung quanh đã yên lặng, mà là chính nàng không muốn để những thanh âm ấy lọt vào tai.

Hắn là kẻ mang tội, tay hắn nhuốm máu phụ mẫu nàng nhưng hắn chết, Từ Chiêu lại càng trống rỗng.

Một đời Thuần Vương, vinh nhục, tui hờn, oán hận đều ném đủ. Đến đây là hết.

Viêm Ngân nhìn bộ dạng nàng lúc này không khác với lúc Từ Hàm chết. Trong lòng cũng gấp gấp, muốn mở miệng nhưng lại không biết phải nói gì: "Người...".

"Ta? Hắn nói hắn không hối hận, có lẽ là ra đi cùng thanh thản. Còn ta? Ta có thanh thản không đây? Thuần Vương, người tốt lắm. Đi như vậy, hại ta không yên ổn". Nhếch miệng cười tự giễu, Từ Chiêu căn bản rơi vào trạng thái mất phương hướng.

Nàng trở về tiểu viện, lại nói muốn ở một mình nên Viêm Ngân cũng không nán lại. Chuyện này dĩ đầu về đầu cũng đều dựa vào ý chí của Từ Chiêu, nàng ta tất nhiên không muốn làm người can gián.

Chỉ còn lại một mình trong sân, Từ Chiêu ngây ngốc ngồi tựa vào gốc cây nhìn trời. Nàng nhớ phụ mẫu, nhớ Từ Hàm, nhớ những ngày tháng sống ở Bạch Thành vô lo vô nghĩ. Đời người trải qua bao nhiêu năm tháng, chung quy cho đến lúc chết vẫn là hoài niệm về những tháng năm trưởng thành mà thôi. Vậy mà nàng, những tháng năm như vậy lại quá ngắn ngủi.

Trong lòng thương tâm, cứ như vậy ngồi dưới gốc cây, trần trọc tới tận lúc trăng lên.

Đêm tối, khắp tương phủ yên lặng không một tiếng động, chỉ nghe tiếng gió thổi, tiếng tán cây xào xạc.

Bóng đen vun vút lao trong đêm, một chút động tĩnh cũng không để lại. Thoắt một cái có thể vượt qua thủ vệ trong phủ, thần không biết quỷ không hay tiến vào sương phòng.

Viêm Ngân cùng Hồng Lang đều bất động. Đèn cũng không thấp, hoàn toàn để mặc cho người kia tiến vào.

"Ban ngày người không nói lời nào, đêm tối lại tự mình tới đây. Có chuyện gì quan trọng sao?".

"Viêm Ngân, tới tận lúc này người nguyện ý giúp ta, không màng chút tư lợi nào đã là chuyện không tưởng. Vậy mà chính ta lại không thể giữ vững tinh thần, chẳng khác nào phụ lòng người. Thật xin lỗi. Nhưng...ta muốn trở về Vụ Ân cốc vài ngày, ta muốn bái kiến phụ mẫu. Người giúp ta thêm một chút thời gian nữa, đợi ta trở lại, người có thể rời đi".

"Từ Chiêu, con người không phải được luyện từ sắt đá, nếu người không có những cảm xúc ấy thì khác nào thứ vô tri vô giác. Ta chịu giúp người chính là vì ngưỡng mộ con người của người, ý chí của người. Còn nếu nói ta không có chút tư lợi nào cũng không đúng.

Cách đây rất lâu, có một môn đồ vì không tuân theo tôn chỉ của môn phái, âm thầm luyện thứ võ công quái dị nên mới bị trục xuất. Nhưng trong số các đệ tử của Đường Môn, nàng ta chính là người xuất chúng nhất, nếu không có biến cố năm đó thì vị trí Thánh nữ này cũng sẽ không phải là do ta nắm giữ rồi. Độc của Đường Môn nếu ta không thể giải, vậy thì trên đời này chỉ có một mình nàng ta có thể. Đối với Đường Môn chúng ta mà nói, đó chính là từ huyết. Lợi dụng thương thế của người, ta chỉ điểm đề cho Dữ Ngọc đi tìm Điều Phần. Trong những ngày giải độc cho người, ta quan sát nàng ta không ít, từ đó rút ra được rất nhiều thứ có lợi cho Đường Môn, biết được cách thức nàng ta giải độc, nhờ vậy thay đổi cách chế được, hạ cô thuật.

Hơn nữa, ở Kinh thành này ta cũng điều tra được hoàng thất lưu giữ rất nhiều loại kỳ dược mà dân gian không có. Ta làm sao có thể bỏ qua cơ hội lớn như vậy.

Giúp người ta cũng được lợi. Giữa chúng ta đều là có qua có lại mà thôi".

Từ Chiêu nghe Viêm Ngân nói xong nhưng ánh mắt vẫn mờ mịt như cũ: "Người dùng phương thức này để trấn an ta?". Nàng cũng không đợi nàng ta đáp lại, bỏ lại một câu như vậy rồi cũng biến mất trong màn đêm.

Rất lâu sau, trong phòng truyền ra tiếng thờ dài khe khẽ: "Hồng Lang, vị tỷ tỷ này của người thật sự rất có chấp".

Bạn đang đọc truyện *Vì Sư Tới Đón Người*, *Vì Sư Sợ Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 68: Nhìn nàng đau lòng

Giữa đêm, phố hoa tấp nập kè qua người lại. Trong vòng tay của quý công tử đều là người đẹp quốc sắc thiên hương. Từ Chiêu lẫn vào trong đám đông, ở chỗ này, toàn bộ nữ tử, gia nhân đều biết nàng không phải là người dễ chọc, cư nhiên không có kẻ nào dám tới ve vãn.

Người này một khi đã xuất hiện ở Tú Lệ phường, đương nhiên là có chuyện quan trọng. Còn là loại chuyện gì thì chỉ có một mình Tú nương mới biết.

Chưa được bao lâu, Tiểu Nhan một thân y phục đỏ thắm tiến vào phòng, xung quanh gian trong gian ngoài, không ít thì nhiều cũng toàn là người của đội Bách Hoa.

"Chuyện hôm nay ở Ngộ Môn ta đã nghe nói qua, thân thể muội không có vấn đề gì chứ?".

"Ta không có vấn đề gì, chuyện độc phát đó là để che mắt Hoàng thượng, tỷ không cần lo lắng".

Với thân phận của Lãnh Thiên Diệt, đương nhiên không thể ngang nhiên gây chú ý ở nơi này. Nếu như Từ Chiêu đã tới, nhất định là có chuyện cần phân phó. Tiểu Nhan rất nhanh tới gặp nàng, còn để cho đội Bách Hoa canh giữ cẩn thận bên ngoài cũng là vì lẽ đó. Nhìn y phục trên người Từ Chiêu hôm nay có chút khác thường. Cổ áo kín như bưng, trường bào cũng được đổi sang loại mà mỗi lần đi xa nàng đều sử dụng.

"Muội đây là tính đi đâu sao?".

"Phải, muội sẽ rời khỏi Kinh thành ít ngày, chuyện của Viêm Ngân, phải phiền tỷ giúp ta trông chừng. Tuy vẫn có Hồng Lang bên cạnh nhưng nội ứng ngoại hợp ta vẫn yên tâm hơn. Lần này rời Kinh, ta cũng sẽ nói với Tam hoàng tử, nếu có chuyện không hay xảy ra, vạn bất đắc dĩ tỷ vẫn có thể nhờ cậy hắn. Còn có, người của Dữ Tụ lâu, tuy đối với thân phận Mục tiểu thư không có ý gây trở ngại nhưng tỷ vẫn nên cho người trông chừng. Không nên để người ngoài biết giữa Mục gia và nơi đó có quan hệ gì". Về mặt không lộ ra chút cảm xúc nào của Từ Chiêu cùng với ngữ khí bình thản khiến cho Tiểu Nhan không chút nghi ngờ về quyết định này của nàng. Nàng ta chỉ có thể nghĩ biểu hiện hôm nay của Từ Chiêu trên pháp trường đều là có tính toán.

Kinh thành sâm nghiêm cẩn mật, Lãnh Thiên Diệt còn là đối tượng mà người ta rất dễ mất tới, đương nhiên nàng không thể vội vàng xuất quan ngay trong đêm. Lấy danh nghĩa là phải trị thương, ở nơi này lại không có phương thuốc nàng cần, Từ Chiêu cứ như vậy rời Kinh lúc sáng sớm hôm sau.

Nàng biết rõ, chuyến đi này, phía sau sẽ kéo theo không biết bao nhiêu người theo dõi, nhưng nàng mặc kệ, chỉ cần không quá lộ liễu phô trương thì nàng cũng không muốn để tâm tới đám người này. Dù có theo sát được Từ Chiêu tới đâu thì nơi mà bọn họ có thể tiến xa nhất cũng cách phạm vi Vụ Ân cốc hàng trăm dặm. Nơi ấy, nếu không phải là người từ trong cốc mà có tình tiếp cận thì chỉ có lạnh ít dữ nhiều. Lần theo dõi này cuối cùng cũng chỉ là vô nghĩa.

Sương mù ảm ảm lúc hợp lúc tan, xen lẫn từng vạt nắng phủ xuống đồng cỏ. Mặt hồ phản chiếu thứ ánh sáng kỳ diệu khiến người ta mê mẩn. Như cõi sơ khai nguyên thủy, khắp thiên hạ này cũng không nơi nào có được cảnh sắc như vậy, mà mị ảm hiện trong sương, trong trời ngập nắng, tản ra hòa quang khó lòng cưỡng lại. Nghe ra thì chính là đối lập, nhưng phải tận mắt chứng kiến mới có thể tin, một nơi được thiên địa ưu ái như Vụ Ân cốc có tồn tại.

Chỉ có điều, một nơi hùng vĩ tráng lệ là thế, rơi vào mắt nam tử kia cũng không tránh khỏi cô quạnh. Thiên nhiên không được người chiêm ngưỡng cũng không phải là chuyện gì to tát, nhưng là vì một người trong lòng không có tư vị, liền có thể nhuộm đen cảnh sắc.

Dữ Ngọc tay cầm một cái gáo gỗ, chậm rãi tưới nước cho gốc lê hoa. Chuyển động của hắn chậm tới mức khiến cho người ta lầm tưởng, hắn đang bất động. Thần trí rõ ràng không đặt tại nơi này. Dầu vậy, ở đây cũng đâu có người nào khác, hẳn tất nhiên không cần giả bộ. Thất thần thì thất thần, nào có ai đánh giá hắn nữa.

Đêm xuống, chỉ có tiếng gió thổi qua một vùng rộng lớn, khiến cho thảm cỏ xào xạc, côn trùng kêu râm ran như đang giao tiếp với nhau. Còn trong phòng, một mảnh im lìm tĩnh lặng. Hoàn toàn đối lập.

"Thật đáng chết, đến cả đám cây cỏ, còn trùng các người cũng muốn khi dễ ta, chê ta chỉ có một mình sao? Đợi đồ nhi của ta trở về liền nháo cho các người xem!". Một tiếng oán trách ngang ngược nhưng trong giọng điệu của Dữ Ngọc có thể nghe ra nỗi cô đơn khó nắm bắt.

Hắn chợt ngăn người, rồi tiếng cười tự giễu lại vang lên. Nâng bầu rượu, lặng lẽ uống.

Dữ Ngọc buồn bực, tựa người vào gối mềm, nhìn ra khoảng sân được ánh trăng chiếu sáng. Đàng xa là hồ nước, tuy tiện nổi lên vài phiến đá. Nước trong hồ cũng như tâm tình, đều là tĩnh lặng, trống rỗng.

Muốn từ đồng cỏ tiến vào sương phòng chính là phải vượt qua cái hồ đó. Nơi mà ngày trước hắn rất thích thú một cuộc đạp nha đầu kia ngã xuống nước. Nàng cũng sẽ không chịu thua, toàn thân ướt sũng từ mặt hồ phóng lên, thể chết ôm chặt lấy hắn, có ướt cũng không chịu ướt một mình.

Cuối cùng, lần nào hắn cũng đều thoả hiệp, lúi lúi kéo kéo một hồi lại sự nàng nhiệm lạnh liền tự mình giúp nàng chuẩn bị nước tắm.

Dữ Ngọc còn khác người ở chỗ, hắn thích chải tóc cho Từ Chiêu. Từng sợi, từng sợi mảnh như tơ, mềm mại len lỏi qua ngón tay. Mềm mại len lỏi tận tâm can.

Từ Chiêu từ nhỏ, đối với vẻ ngoài của bản thân đều rất qua loa, tắm gội xong chỉ chờ tóc khô thì liền túm lại một chỗ cột ra sau đầu. Ngược lại, Dữ Ngọc hẳn lại là người tỉ mỉ cầu toàn. Nhìn nàng một chút cũng không giống với nữ nhi thường tình thì trong lòng sẽ âm thầm sốt ruột.

Từ Chiêu càng lớn, quả thật mang phong thái bức người, một cái liếc mắt cũng có thể nói là phong tình vạn chủng, tuy là có mấy phần lãnh đạm nhưng lại càng khiến người ta quyến luyến. Chỉ hiếm bản tính nàng không giống hẳn, cư nhiên muốn bỏ phí mỹ mạo trời cho ấy. Như một chuyện đương nhiên, nếu nàng đã không đề ý vậy hẳn sẽ đề ý giúp nàng.

Mỗi lần Dữ Ngọc chải tóc cho Từ Chiêu đều có thể chải những kiểu khác nhau, không phải cầu kỳ khoa trương mà là thanh thuần thoát tục, hơn nữa lại rất hợp với dung mạo cùng khí chất của nàng. Y phục hẳn chuẩn bị tuy vẫn chỉ có một màu đen nhưng chất liệu đều là thượng đẳng.

Càng ở cạnh nàng, hẳn càng phát hiện ra, khẩu vị của Từ Chiêu thật ra còn rất đặc biệt, những món ăn mỹ vị kỳ lạ kia nàng đều biết làm nhưng lại không chịu vào bếp. Tất nhiên vẫn là nàng chỉ, Dữ Ngọc làm thay, chăm lo từng bữa. Cũng từ đó, chỉ cần đồ ăn không phải do hẳn nấu nàng liền không có hứng thú. Một nam tử như thế, so ra còn tình tế gấp vạn lần những thiếp thân hầu hạ chủ từ từ tám bé. Nếu kể cho người ngoài nghe, tuyệt đối sẽ không tin tưởng.

Hắn còn nhớ lại, thời điểm Mạch gia gặp chuyện, hẳn lên lút tới Mục gia. Thần không biết quý không hay ở trong phủ suốt một thời gian dài, cho tới khi cảm thấy mẫu thân nàng sẽ không gặp phải nguy hiểm mới rời đi. Khi đó cũng là lần đầu tiên hẳn gặp Từ Chiêu. Nhìn hai từ hai má phúng phính như hai cái bánh bao nhỏ. Cặp mắt có thần, trong veo như biết nói. Chính là như thế gian đơn thối: "có người khi sinh ra đã khiến cho người gặp người thích". Hẳn thật sự không phải là ngoại lệ. Ít nhất là hẳn nghĩ vậy.

Nhiều năm sau đó, không ngờ Mục gia xảy ra biến cố. Hẳn tới muộn, chỉ có thể cứu được nàng. Đưa nàng trở về Vụ Ân cốc, nhận nàng làm đồ đệ.

Nhưng đó cũng là những ngày tháng hẳn nhìn nàng sống trong địa ngục. Hằng đêm, vẫn có tiếng nàng gào thét trong con mộng mị. Nhìn nàng điên cuồng luyện tập, đẩy bản thân đạt tới giới hạn, kiệt sức mà mất đi ý thức. Là hẳn tự mình chữa trị cho nàng, nắn lại từng cái xương sườn bị gãy, tự mình bón thuốc cho nàng trong lúc hôn mê bất tỉnh. Những đêm ấy đối với hẳn mà nói, là dài đằng đẵng.

Nhưng hẳn còn có thể làm gì hơn.

Mục đích sống duy nhất lúc đó của nàng là vậy, nàng muốn báo thù, nàng muốn để nỗi đau thể xác chôn vùi nỗi đau thấu tận tâm can.

Nàng tự ngược, hẳn cũng tự trách. Nhưng hẳn biết, bản thân không có tư cách ngăn cản nàng. Nếu cản, có phải là nàng sẽ tự tìm tới cái chết?

Vì vậy, hẳn chọn ở phía sau nàng. Nhìn nàng.

Hắn thả dưỡng nàng trở nên thật mạnh mẽ, còn hơn là mất nàng.

Vốn dĩ, sau khi sự phụ của hẳn qua đời, trong cốc chỉ có một mình. Đối với thiên hạ bên ngoài sớm đã không còn hứng thú. Vẫn nghĩ việc ẩn cư ở một nơi cách biệt, sống tào nhả qua ngày không có gì là không ổn. Lúc đó, trong lòng thập phần thoải mái cùng hưởng thụ.

Nhưng lần này hẳn chợt nhận ra hẳn đã thay đổi. Không có nàng, hẳn không thoải mái.

Cánh môi khẽ động, Dữ Ngọc nhẹ nhàng mỉm cười, từng đường nét trên gương mặt như thể được tạo hoá tô vẽ tỉ mỉ mà thành. Khiến cho vạn vật vì hẳn mà không thể chiếm được một chút hào quang.

Phong hoa vô hạn vậy mà lại bị che lấp bởi một mảnh lụa đen.

Dữ Ngọc băng kín hai mắt.

Lờ mờ qua tấm lụa mỏng, hẳn có thể nhìn ra thân ảnh quen thuộc từng bước đạp lên phiến đá trong hồ, một đường hướng tới nơi này.

Tiếng cười trở nên khô khan trầm thấp. Không những nhớ nàng, hẳn còn có thể tưởng tượng ra hình bóng của nàng chân thật tới như vậy. Dữ Ngọc nhìn bầu rượu còn chưa uống hết. Hẳn dám chắc, bản thân không say mà thật sự đã điên rồi.

Từ Chiêu đi đường có chút mệt mỏi. Chuyện Kim Tích Đường nổi giận với nàng chỉ vì không có tin tức của Dữ Ngọc cũng đã sớm bị Từ Chiêu vứt ra khỏi đầu. Thế nên khi vừa cảm nhận được sự hiện diện của hẳn, nàng một chút bất ngờ cũng không có.

Vừa mới từ hồ nước đáp xuống sân, không hiểu vì sao nàng có cảm giác sương phòng phía trước tản ra cỗ khí tức u ám. Nhưng nàng thật sự rất mệt, không còn tâm trí nghĩ ngợi gì, một bước tiến thẳng vào trong.

Trong phòng không thắp đèn, nam tử tựa vào gối mềm vẫn hoàn toàn bất động, cả gương mặt cho tới bả vai của hẳn điều hoà lẫn trong bóng tối. Dựa vào chút ánh trăng hắt từ bên ngoài vào, nàng chỉ có thể nhìn thấy thân ảnh hoàn mỹ như bạch ngọc kia có phản cứng nhắc.

Chỉ biết tới lúc nàng ngồi xuống bên cạnh hẳn, nam tử mới giật mình hít vào một ngụm khí.

"Người uống rượu say tới nỗi ngủ gật sao?". Nàng không nhìn thấy vẻ mặt của Dữ Ngọc lúc này, thấy hẳn bất động như vậy đương nhiên chỉ có thể nghĩ là hẳn ngủ gật.

Toàn thân Dữ Ngọc như đông cứng, đợi qua một hồi mới nghe hẳn đáp lại: "Người tới đây làm gì?". Trong lời nói rõ ràng có xa cách.

Từ Chiêu hơi nhíu mày, nhưng hẳn hỏi một câu như vậy thật ra không có gì là lạ. Bởi vì, đây vốn dĩ không phải phòng của nàng. Từ Chiêu không biết bản thân nghĩ cái gì, khi vừa vào cốc, nàng liền muốn tới đây. Thần trí dần trở nên mông lung, suy nghĩ một chút cũng không biết phải mở miệng thế nào.

Dữ Ngọc tuy hỏi vậy nhưng cũng không muốn thúc giục người bên cạnh, hẳn vẫn nhìn ra khoảng sân trống phía trước, an tĩnh cảm nhận sự hiện diện chân thật của nàng. Hóa ra không phải do hẳn tưởng tượng, thật may là hẳn không điên.

Bên cạnh chợt truyền tới tiếng hít thở đều đặn. Từ Chiêu an ổn thiếp đi từ lúc nào. Nhìn nàng ngồi ngủ như vậy, thân thể nghiêng ngả không được thoải mái. Dữ Ngọc vỗ vai nàng khẽ gọi: "Mau tỉnh, không thấy đau lưng sao, muốn ngủ thì cũng phải lên giường mà ngủ".

Nhưng dù hẳn đã gọi mấy lần, Từ Chiêu cũng không có chút phản ứng. Tiếng thở đều đều vẫn truyền vào tai.

Ánh trăng vừa đủ chiếu lên gương mặt người đang say giấc, không biết có phải do đi đường mệt mỏi hay không mà thần sắc Từ Chiêu có đôi phần tiêu sái. Dữ Ngọc nhìn nàng so với lần trước rõ ràng gầy đi một vòng, hẳn không nhận được đau lòng: "Chính bản thân mệt mỏi người cũng không nhận ra?".

Từ Chiêu so với những nữ tử khác thì có cao lớn hơn một chút, nhưng so với Dữ Ngọc, thân thể nàng vẫn rất nhỏ bé. Hẳn không cần dùng sức cũng có thể nhắc bổng nàng, ôm

gọn vào trong lòng.

Nàng quả thật gầy hơn trước rất nhiều.

Cảm nhận thiên hạ trong lòng rất nhanh thả lỏng, tùy tiện rúc sâu vào hõm cổ hần. Hơi ẩm từ trên người nàng truyền qua đã bắt trí bắt giác xua tan cái lạnh trong tâm trí Dữ Ngọc. Toàn bộ sương phòng cũng trở nên ẩm áp kỳ lạ.

Giống như một khoảng không yên bình trong hần vừa mở ra, khoảnh khắc này khiến cho người ta muốn triền miên. Dữ Ngọc thầm nghĩ, nếu hần cầu cho nàng ngủ lâu hơn một chút, chẳng phải hần cũng có thể ở cạnh nàng lâu hơn một chút hay sao?

Nhưng loại chuyện vô nghĩa như vậy, hần sẽ không cầu.

Bởi vì, hần biết, bản thân hần lúc này, không còn khả năng bảo hộ tuyệt đối cho nàng được nữa.

Những ngón tay thon dài chạm tới mảnh lụa trên mắt. Hần chợt nhận ra, chẳng bao lâu nữa trời sẽ sáng, nếu nàng tỉnh dậy, nhìn thấy hần như thế này. Nếu nàng hỏi, hần biết trả lời ra sao?

Nếu biết vì nàng hần làm ra loại chuyện này, Từ Chiêu nhất định sẽ tự trách. Mà hần, không muốn tạo thêm cho nàng bất kỳ một gánh nặng tâm lý nào.

Vừa nghĩ tới đây, vòng tay khẽ siết lại. Ít nhất hần vẫn muốn cảm nhận hơi ẩm của nàng, như thể đây là lần cuối: "Có lẽ ta không những không thể bảo hộ nàng, mà còn không thể ở bên nàng nữa rồi".

Từ Chiêu không biết bản thân đã ngủ bao lâu, nàng lơ mơ chống đỡ thân thể ngồi dậy. Ánh nắng dịu nhẹ từ bên ngoài như tàn mạn chiếu vào trong phòng. Đây vẫn là phòng của Dữ Ngọc, mà nàng thì lại ngủ trên giường. Cả căn phòng, đều là mùi hương của hần. Từ Chiêu không nhận ra bản thân đã quá quen thuộc với mùi hương này, trong lòng sẽ vô thức sinh ra cảm giác an tâm.

Không biết đêm qua mình đã thiếp đi lúc nào, nhưng một giấc này, đã lâu rồi Từ Chiêu cũng không ngủ ngon như vậy.

Tinh thần dần thanh tỉnh, điều đầu tiên Từ Chiêu muốn làm là đi tắm. Bốn ba một chặng đường dài, trở về cũng chưa có tắm rửa đã tùy tiện đi ngủ, thân thể nhất định không thoải mái.

Nàng băng qua hồ nước, vốn định trở về phòng lấy y phục nhưng sự chú ý của nàng lại hướng tới gian phòng tắm. Ngoài những cột gỗ dựng làm trụ ra thì xung quanh gian nhà đều dùng tơ lụa phủ xuống. Qua lớp tơ lụa này cùng làn hơi nước bốc lên từ bồn tắm, nhìn vào bên trong hư hư ảo ảo. Từ Chiêu nhớ lần đầu tiên tới nơi này, nàng mới biết thế nào là nhà tắm không cửa.

Bên trong hơi nước bốc lên nghi ngút, chậm rãi tàn ra tứ phía, mùi hương hoa cỏ quấn quanh chớp mũi. Nhìn nước tắm có màu sắc như sữa gạo cùng độ ẩm trong bồn, hần là vừa mới được chuẩn bị. Mà gần đó lại để sẵn một bộ y phục của Từ Chiêu. Nơi này ngoài nàng ra thì chỉ còn Dữ Ngọc, nhưng từ lúc tỉnh dậy tới giờ, nàng một chút cũng không cảm nhận được sự hiện diện của hần ở gần đây.

Từ Chiêu không nghĩ ngợi nhiều, có y phục của nàng ở đây thì đương nhiên bồn tắm này cũng là chuẩn bị cho nàng. Rất nhanh trầm mình xuống làn nước ấm, cảm nhận gân cốt như được xoa dịu mà dần ra, thoải mái tới độ Từ Chiêu nghĩ mình có thể ngủ thêm một giấc nữa. Toàn thân thả lỏng, nàng chậm rãi nhắm mắt dưỡng thần.

Cả ngày hôm đó, Từ Chiêu không nhìn thấy Dữ Ngọc, nhưng từ trà cụ cho đến đồ ăn thức uống đều có người chuẩn bị. Hần nhất định vẫn còn ở trong cốc. Có điều, nơi này rộng lớn, trước đây chuyện này không phải chưa từng phát sinh. Từ Chiêu chỉ là không biết hần đang làm gì, Dữ Ngọc vốn dĩ hành xử khác người nên nàng cũng không lấy làm khó hiểu.

Đêm hôm trước, từ chỗ Viêm Ngân, nàng biết được hần vì nàng mà lận lợi đi tìm người tên Diêu Phần kia. Vốn cũng muốn gặp hần cảm tạ một tiếng, nhưng đã không gặp được cũng không sao. Từ Chiêu thiết nghĩ giữa nàng và hần cũng không đến nỗi phải khách sáo như vậy.

Bồng chiều tà tà phủ xuống sơn cốc, làn gió mát lạnh hiu hắt thổi. Thổi tung mái tóc tùy ý buông xoã của nàng. Dáng người hoàn mỹ bước đi dưới ánh hoàng hôn như thể nhập làm một với trời đất. Từ Chiêu mang theo chút đồ lễ, một mình tiến vào nơi sâu thẳm nhất của Vụ Ân cốc. Đi qua một cái sơn động, phía trước lại dần sáng tỏ, mở ra trước mắt thảm cỏ trải dài, xanh tươi mon mẫm. Trên vách động ngoài vô số đường thông gió còn có từng khối lưu ly thạch nhũ được thiên nhiên kết tinh qua ngàn năm mà thành. Phản chiếu ánh sáng huyền ảo, êm dịu. Thực vật sinh trưởng trong môi trường hanh khô, mát mẻ đều có hình dáng thanh mảnh, thân lá có một lớp lông mịn phủ kín. Mỹ cảnh so với bên ngoài càng thêm kỳ diệu.

Giữa động, nơi hội tụ nhiều nhất ánh sáng từ lưu ly phát ra có hai ngôi mộ. Bia đá được người ta tỉ mỉ mài dũa, điêu khắc, mặt đá trơn bóng, theo ánh sáng của lưu ly mà tản ra một vàng sáng nhẹ.

Bên trên mộ phần không có cỏ dại, trong đĩa tuy không có đồ lễ nhưng cũng không nhiễm bụi.

Từ Chiêu hơi ngần người, nàng ngồi phía trước hai ngôi mộ, chậm chạp đặt đồ lễ cùng một cành hoa lê, yếu ớt cười: "Phụ thân, mẫu thân. Chiêu nhi là một đứa trẻ vô tâm. Nếu không phải có Dữ Ngọc ở đây, chẳng phải mộ phần của hai người sẽ đóng cả mạng nhện rồi sao?"

Chờ ta lo liệu xong cho Mục gia quân, chờ ta tìm được Từ Hàm, tìm được Tiểu Dẫn. Chiêu nhi nhất định sẽ cùng bọn họ ở bên hai người. Mãi mãi... mãi mãi không rời".

Lệ nóng ầng ậng trong hốc mắt một lần trào ra, tí tách tí tách rơi trên nền đất.

Ngôn từ lúc này tắc nghẹn trong cổ họng khiến nàng khó thở, tiếng rưng rức đứt quãng vang vọng khắp sơn động như lệ quý.

Thân mình không vững nằm rạp xuống, cánh tay vô lực, run rẩy chới với trong không trung. Hai mắt nhoè đi vì lệ, Từ Chiêu cố gắng chạm tới bia đá trước mặt. Trong tiếng nấc, nàng thì thào: "Chiêu nhi một quả... Phụ thân, Từ Hàm... huynh ấy trút hơi thở cuối cùng trong chính vòng tay này. Chiêu nhi không biết làm gì cả. Chiêu nhi một lần rồi. Huynh ấy rời xa ta, hai người... hai người mau nói hần trở lại, Chiêu nhi không tìm được hần... không tìm thấy hần". Lời lẽ lộn xộn cứ như vậy mà ni non.

Than vãn, tự trách, Từ Chiêu trước nay không thích nhiều lời. Nhưng lúc này nàng lại có vô vàn điều muốn nói. Cả một đêm, chỉ có tiếng nàng rên rỉ, không có hồi đáp.

Kinh thành náo nhiệt, ban ngày ban mặt vốn nên tươi tỉnh nhưng cả bốn gương mặt trong phòng lại rơi vào trầm tư.

Mục tiểu thư ra ngoài dùng bữa, đương nhiên là chỉ chọn Dữ Tự lâu, gian phòng đương nhiên cũng là tuyệt đối riêng tư. Ngoài Viêm Ngân cùng Hồng Lang, bữa trưa nay còn bí mật mời thêm hai vị khách, là Tam hoàng tử Yến Bạch và phường chủ Tú Lệ phường.

Bốn người một bàn, bầu không khí lại vì một chuyện mà trở nên bí bách.

"Chỉ là cười ngửa sân bắn mà thôi, các người hà tất phải nghiêm trọng như vậy?". Viêm Ngân nhìn mặt mày người nào người nấy cũng khó coi, nàng ta mất kiên nhẫn gõ từng ngón tay xuống bàn.

"Cô nương đã từng nghe qua lúc nhỏ Từ Chiêu từng giết một con hổ?". Yến Bạch nâng mắt, hỏi ngược lại nàng ta.

Viêm Ngân chớp mắt gật đầu.

"Vậy cô nương cũng biết, ngày đó Từ Chiêu chính là ngồi trên lưng Ô Vân mà giết hổ. Con ngựa đó cho đến nay chưa từng để cho người nào khác cưỡi, tới cả Hoàng huynh ta cũng không thuần phục được nó. Với độ tuổi lúc đó của Từ Chiêu, chuyện này đã trở thành giai thoại lưu truyền rất rộng".

"Cưỡi thì cưỡi, dù sao cũng chỉ là một con ngựa, cũng không có linh tính cao như vậy chứ? Chẳng lẽ nếu không phải là Từ Chiêu thì không thể cưỡi nó".

Tiểu Nhan nhú mày: "Chính là như vậy. Ta từng giúp Từ Chiêu học cưỡi ngựa, tiếp xúc với Ô Vân cũng nhiều không kém nàng ấy. Tính khí con ngựa này rất quái gở, lúc Thái tử đem nó tặng cho tiểu thư thì vẫn ngoan ngoãn để nàng cưỡi. Nhưng một thời gian sau thì không ai ngoài tiểu thư có thể ngồi trên lưng nó nữa. Từ sau khi nàng biến mất, ta nghe nói ngoài những lúc ở trong chuồng ra thì nó vẫn một mình chạy trên đồi cỏ, thì thoảng còn tấn công cả mã phu. Nhưng dù có thế nào cũng không chịu rời đi".

"Đã vậy, ta chỉ cần nói thân thể không khoẻ là được".

Yến Bạch lập tức lắc đầu: "Sẽ không đơn giản như vậy. Lần này trong cung mở ra đại hội săn bắn, lại diễn ra ở ngay Thanh Lâm cung, chỉ cần nhắc tới nơi này không ai là không hỏi tường đến chuyện năm đó. Thiên kim, công tử hầu tước từng tận mắt chứng kiến cũng tham gia lần đi săn này. Chỉ e bọn họ đều muốn nhìn thấy Mục tiểu thư cưỡi ngựa. Thân thể không khoẻ chẳng lẽ không thể lên ngựa đi dạo một vòng? Lúc đó Ô Vân phản kháng, chỉ e thân phận của cô nương sẽ bị nghi ngờ".

Bạn đang đọc truyện *Vì Sư Tới Đón Ngươi*, *Vì Sư Sợ Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69: Diện kiến phản tặc họ Ô

Từng cỗ xe ngựa hoa lệ nối đuôi nhau, hướng Thanh Lâm cung mà đi. Dịch cung ngự trên triền núi, phía trước là đồng cỏ trải dài, xung quanh có rừng rậm, sông suối đan xen. Khí hậu ôn hoà, là nơi thích hợp để tổ chức đua ngựa, săn bắn.

Vốn là hoàng triều vẫn luôn tổ chức những sự kiện như thế này mỗi năm một lần. Có điều, vài năm qua hoàng đế lại luôn bận lòng về Thuần Vương, đương nhiên không có ai còn lòng dạ mà vui chơi hưởng thụ. Nhưng tới năm nay, chiến sự đã yên, bầu không khí khắp Đại Minh như được một trận mưa gột rửa, hoan hoan hi hi, dịch cung cũng đã sớm chuẩn bị cho hội săn lần này.

Cần cuối mùa thu, thời tiết chưa tính là lạnh, chính là rất thích hợp để đi săn làm nóng cơ thể. Quan viên cùng gia quyến dưới tâm tình rất tốt của Hoàng thượng nên năm nay tham gia không ít. Mà Mục tiểu thư đương nhiên cũng là nhân vật rất đáng chú ý, dù nàng có muốn hay không, hiển nhiên cũng phải tham gia.

Viêm Ngân nửa nằm nửa ngồi trong kiệu lớn, ngoài Hồng Lang vẫn luôn đi theo nàng ra thì còn có thêm một nữ tử nữa.

Tiểu Nhan vừa soi gương, vừa chạm khẽ lên khuôn mặt của mình, dáng vẻ hết sức tìm tòi: "Hồng Lang, không nghĩ tay nghề của người rất được nha. Ta đã luyện cách dịch dung vài năm trời cũng không thể nào đạt đến trình độ như người. Nhìn ta như biến thành một người hoàn toàn khác vậy". Trên người khoác lên y phục của thiếp thân nô tì cùng với gương mặt hết sức bình thường nhưng cũng khó lòng che đi được ánh mắt sắc bén. Phải nói một người đi ra từ cửa tử rồi lại có thể một tay quán xuyến cả Tử Lệ phường, hiển nhiên không thể xem thường. So với Hồng Lang, Tiểu Nhan quen thuộc với chuyện trong cung hơn rất nhiều, có nàng ta cũng như thêm được một cánh tay đắc lực. Chuyện đi này sắp xếp thêm một người theo hầu đối với Mục tiểu thư không phải chuyện khó.

"Cái này cũng tùy vào cảm nhận và quan sát của mỗi người. Người có điều không biết, lúc ta theo sư phụ học dịch dung, mỗi ngày đều phải lưu lạc bên ngoài, nói là đi thu thập tin tức nhưng thực chất chính là ngồi hàng canh giờ chỉ để sờ nắm khuôn mặt của đám người ở Dữ Tụ lâu. Cho nên đối với hình dạng cùng những cử động trên khuôn mặt ta hiểu rất rõ. Hàng ngày đều phải luyện tập, nhờ vậy mới có thể tạo nên lớp dịch dung tự nhiên nhất". Hồng Lang hiếm khi được người ta khen, đương nhiên là có thể phá lệ, nói nhiều một lần.

Lại nhìn qua dáng vẻ mơ màng của Viêm Ngân, nàng ta từ sớm đã bị Hồng Lang lời dầy xoay tới xoay lui một vòng, hiện giờ vẫn còn buồn ngủ.

"Viêm cô nương, có điều này ta vẫn chưa có cơ hội hỏi. Không biết cô nương đối với tiểu thư nhà ta hiểu biết mấy phần?". Tiểu Nhan mỉm cười, đương nhiên không có ý tha cho nàng ta muốn ngủ là ngủ.

Viêm Ngân vẫn không buồn hé mắt, bâng quơ trả lời: "Cũng không tính là nhiều, ta đối với nàng ta dù là thân phận nam tử hay nữ tử thì đều là ái mộ. Lúc nàng ta là Lãnh Thiên Diệt còn hại ta thâm thương tột độ. Sau khi trải qua chuyện ở Thanh Sơn thì là khám phục. Tính tình... cũng rất hợp ý ta".

"Ta không có hỏi cô nương thấy vừa mắt tiểu thư chỗ nào. Chỉ là thấy dáng vẻ lười biếng của cô nương có phần giống với tiểu thư nên mới nghĩ hai người hẳn có giao tình rất tốt". Tiểu Nhan nghe nàng ta nói mà không nhịn được khúc khích cười: "Nhắc mới nhớ, lúc còn nhỏ, tiểu thư ra ngoài đều là ngồi kiệu cùng thái tử, dáng vẻ cũng vẫn là như thế này. Nếu cô nương phải tiếp xúc với thái tử thì cũng không cần quá quy củ. Tiểu thư trước nay đều không phải người biết đến hai chữ quy củ đâu".

Một hàng dài xe ngựa nối đuôi nhau, phía sau đếm cũng không biết bao nhiêu ruộng đồ đi theo. Đại hội săn bắn mở ra cũng phải kéo dài tới mấy ngày, đồ dùng mang theo cũng không ít. Năm nay lại có nhiều người tham gia, quan lại trong triều cũng nhân cơ hội đem theo nữ nhi nhà mình. Bọn họ toan tính cái gì, chẳng cần nói ai cũng tự hiểu. Nạn binh đao vừa lắng xuống, thời kỳ quốc thái dân an, chẳng phải là thời điểm thích hợp để củng cố quyền lực hay sao. Nhìn lên vị trí thái tử phi còn bỏ trống, không tranh thủ thì quả thật là không biết thời thế.

Nếu là Từ Chiêu, chuyện này nàng sẽ cật lực tránh né, chốn cung đình đầy đá tranh giành vốn không phải nơi tốt đẹp. Nhưng người ngồi trong kiệu đây lại không phải Từ Chiêu, mà là Viêm Ngân. Nàng ta có trí có thừa, chỉ cần trông tượng sắp tới được xem một đám oanh oanh yến yến lờm nguýt diễn trò, trong lòng vô cùng phấn khích, không nghĩ chuyện đi lần này có thể thâm nhập vào sâu trong đại nội, quả đúng là mở mang tầm mắt.

Cho tới khi xe ngựa của nàng dừng lại trước dịch cung, Viêm Ngân hết sức thuần thục, dùng một tư thái bình đạm để người rìu xuống kiệu. Trước mắt diễn ra cảnh tượng đúng như mong đợi.

Hoàng thượng cùng quan viên đã sớm tiến vào nội viện nghỉ ngơi, trong sân viện rộng lớn chủ yếu chỉ còn nhóm người quý công tử đang trò chuyện cùng các hoàng tử, còn lại thì là một đám tiểu thư cũng rất nhanh tiến lại chỗ này chào hỏi.

Viêm Ngân nhìn bọn họ người nào người nấy cũng là tư tầm thượng hạng, lụa mềm như mây đủ loại màu sắc, trên đầu cài không thiếu châu sa, thạch lựu, mỗi một bước chân đều có thể phát ra tiếng đình đình đang đang. Hương thơm trên người bọn họ hòa lẫn vào nhau, không thể nhận biết rõ ràng. Nàng ta có chút choáng ngợp đến hoa cả mắt, cũng chẳng trách vì sao Từ Chiêu luôn né tránh yến tiệc cung đình, căn bản là thấy phiền phức.

Nhưng mấy loại diễn trò cùng đám nữ tử cũng không làm khó được Viêm Ngân, nàng ta chỉ đơn giản cười hòa ái, thi thoảng góp vui một chút, đảo mắt nhìn người này cười giả tạo ra sao, tùm tùm nghe người kia nói chuyện nhằm chán tới nhường nào. Tất cả đều đã thu vào đáy mắt, rất nhanh có thể đại khái hiểu bọn họ là kiểu người gì.

Nhóm nữ quyến còn mãi mê ngồi trong đình nói chuyện, không để ý tới bóng dáng nữ tử kiều diễm như hoa đang tiến lại gần.

"Đi một đoạn đường xa như vậy cũng không khiến các người mệt mỏi hay sao, tới giờ còn có thể ngồi đây thưởng trà?". Giọng nói thanh thúy, mềm mại như nước. Trường bào thêu chỉ ngũ sắc khoác hồ cang tôn lên dáng vẻ cao ngạo. Mọi người nhìn thấy nàng ta đều là nhún nhường hành lễ: "Tham kiến quận chúa".

Người mà bọn họ kêu một tiếng quận chúa, chỉ có thể là Lạc Vân. Từ lúc nàng ta tiến vào đình, đám nữ tử kia cũng không còn nhiều khách sáo, người nào cũng tỏ ra vô cùng thân thiết.

Viêm Ngân đã sớm được nghe về người này, ngẫm lại những chuyện trước kia, cảm thấy Lạc Vân cũng hết sức tầm thường. Nhưng hiện tại đã không còn Thái hậu chống lưng, địa vị của nàng ta như vậy lại không chút sút mẻ. Chỉ có thể hiểu là tâm cơ không tồi. Bất quá, Viêm Ngân lại rất thích, chỉ nóng lòng chờ xem bọn họ muốn bày ra trò gì.

Mới nghĩ tới đây, quả đúng như ý nguyện, Lạc Vân trò chuyện qua loa một lúc thì liền muốn hỏi tới nàng: "Ta nghe nói tiểu muội gần đây không được khoẻ, đã ngồi xe ngựa lâu như vậy rồi mà còn chưa chịu nghỉ ngơi sao? Các người xem, muốn trò chuyện tâm sự cũng nên để cho Mục tiểu thư nghỉ ngơi trước mới phải chứ". Nàng ta vừa nói, cũng không quên uyển chuyển trách mắng đám người xung quanh.

Viêm Ngân âm thầm cười lạnh: "Nha, từ khi nào Mục tiểu thư ta lại quan trọng như vậy chứ. Một lời nói ra rất nhanh có thể khiến cho đám người này không có thiện cảm với ta, lại được tiếng là biết quan tâm săn sóc tới người khác. Nữ tử nơi này đều là ngấm ngấm đầu đá nhau như vậy?".

Nàng ta cũng không đợi Viêm Ngân lên tiếng liền đứng dậy đỡ lấy nàng: "Nào, để ta cùng người trở về nghỉ ngơi".

Cả Viêm Ngân, Hồng Lang lẫn Tiểu Nhan đều mặc kệ cho nàng ta đụng chạm, cứ như vậy đi xa khỏi đình viện.

"Lạc Vân tỷ đã lâu không gặp, hiện tại quả thật xinh đẹp động lòng người".

"Không nghĩ người như người có thể chịu ngồi yên nghe đám nữ tử kia nói chuyện phiếm. Lần này ta giúp người thoát khỏi bọn họ, ít nhất cũng nên nói một tiếng cảm tạ mới phải". Nàng ta bình thân đi bên cạnh Viêm Ngân.

"Cũng không có gì là không được, ngược lại, nghe các nàng nói chuyện ta lại cảm thấy có chút mới mẻ. Lạc Vân tỷ đúng là không hiểu tâm tình của ta, còn nói cái gì mà cảm tạ?".

Lạc Vân nghe vậy cũng không biểu lộ ra cảm xúc gì, nàng ta chăm chú nhìn lên gương mặt được che đầy bằng một tấm sa mỏng của Viêm Ngân, hồi lâu mới lên tiếng: "Ta nghe nói trên mặt người có vết thương? Chuyện này là thật sao?".

"Là thật. Bằng không ta cũng không phải che nó đi như vậy".

"Người có biết, trở lại với vết thương như vậy, ở Kinh thành này người sẽ không còn cơ hội tranh đoạt".

"Tranh đoạt? Nơi này có thứ gì mà ta phải tranh đoạt hay sao?". Viêm Ngân vẽ mặt không coi ai ra gì, nhếch môi cười.

"Tỷ như... vị trí thái tử phi". Lạc Vân ánh mắt thăm dò, nàng ta vẫn chăm chú nhìn Viêm Ngân như muốn nhìn ra tâm tư của nàng sau lớp vải kia.

"Thái tử phi? Là vị trí mà các người muốn, không có nghĩa là ta cũng muốn". Viêm Ngân để lại một lời như vậy, sau đó liền rào bước rồi đi. Bỏ lại Lạc Vân một dạng không biết là tư vị gì.

Hai người mới chỉ nói chuyện đôi ba câu, Viêm Ngân cảm thấy Lạc Vân cũng không thật sự tỏ rõ chút địch ý nào, chỉ đơn giản là muốn thăm dò. Đã như vậy, hứng thú rục rịch này giờ của nàng cũng bị dập tắt, nhanh chóng sắp xếp hành lý dọn vào phòng nghỉ ngơi.

Buổi tối, yến tiệc ở dịch cung cũng không quá long trọng. Viêm Ngân một tay chống cằm, mắt hạnh đảo qua một vòng đánh giá, cũng chỉ là một bữa cơm, không có điều gì bất thường.

Trong đầu vốn đã có chủ ý, nàng ta điều chỉnh lại thân thể, âm thầm nhấp một ngụm trà, khí sắc có phần sa sút, dường như không còn quá để tâm đến xung quanh, đám thiên kim tiểu thư vẫn không ngừng nói chuyện, nàng lại chỉ âm ỉ cho có lệ. Hiện tại vị trí của nàng đang ngồi cũng được sắp xếp rất gần Hoàng thượng, chỉ cần đảo mắt một cái cũng có thể thấy rõ nàng. Sắc mặt không tốt của Viêm Ngân đương nhiên là sớm bị nhìn ra.

"Nha đầu người có chuyện gì sao? Hay là đồ ăn không hợp khẩu vị?". Hoàng thượng không màng tới bầu không khí vui vẻ trong đại điện, cư nhiên hỏi một câu khiến cho toàn bộ sự chú ý lập tức đổ dồn về phía này.

Viêm Ngân vẽ mặt như có điều phân vân. Diễm này là diễn sao cho người ta có thể nhìn ra, vậy mà diễn lại rất tự nhiên.

Hoàng thượng thấy nàng không trả lời, nét mặt lại như có điều suy nghĩ liền hỏi tiếp: "Người đây là ý tứ thế nào? Có ở đây, không cần giấu diếm". Quả thật là nhất mực cung chiều, quân vương trước nay có bao giờ phải xem ý tứ của người khác bao giờ. Vậy mà Mục tiểu thư này vừa mới trở về liền nhận được ân điển không tầm thường. Trên dưới đại điện có người trầm trồ nuốt khan, có người ghen ghét đố kỵ, có người lại chỉ đơn giản cho đó là lẽ tự nhiên.

"Hoàng bá bá, thực ra gần đây thời tiết thay đổi, xương cốt Chiêu nhi vốn từng bị tổn thương, hiện tại lại trở nên đau nhức. Ban đầu ta cũng định nói trước với người chuyển đi săn lần này có thể hay không không tham dự. Nhưng Hoàng hậu một hai muốn ta ra ngoài cho khuấy khoa, ta nhất thời mũi lòng không thể từ chối. Nhưng là hiện giờ Chiêu nhi cảm thấy có chút mệt mỏi. Ngày mai có thể để Chiêu nhi ở lại dịch cung nghỉ ngơi có được không?". Viêm Ngân thần sắc nhợt nhạt, linh quang trong mắt ánh lên tia khó xử, nhìn thế nào vẫn khiến cho người ta cảm giác nàng giống như hải tử.

"Đã như vậy sao còn không mau truyền thái y?". Hoàng thượng nghe xong cũng không bận tâm lời lẽ của nàng có thích hợp hay không, nét mặt tràn ra lo lắng.

"Hoàng bá bá, Chiêu nhi cũng có am hiểu chút y thuật, chỉ cần nghỉ ngơi, uống thuốc điều dưỡng vài ngày là được. Nếu truyền thái y cũng chỉ có như vậy nên Chiêu nhi không muốn làm lộn chuyện. Người không nên lo lắng".

Hoàng thượng thấy nàng ta nói như vậy nhưng vẫn chưa hẳn là đồng tình, dường như vẫn còn muốn tiếp tục khuyên nhủ. Viêm Ngân phải ra sức trấn an một phen mới khiến ông an tĩnh lại.

Khắp đại điện trước đó vẫn đang vui vẻ, nháy mắt liền trở thành Hoàng thượng một câu, Viêm Ngân một câu, chỉ có hai người nói chuyện qua lại khiến cho người ngoài cảm thấy bản thân như trở thành kẻ thừa. Một màn đối đáp kia trôi qua, nhất thời không ai mở miệng nói tiếng nào.

Giữa lúc Viêm Ngân coi như mọi chuyện đã ổn thoả thì không biết Lạc Vân từ đâu đã tiến tới chỗ nàng: "Ta nói ban ngày người chịu khó nghỉ ngơi một chút còn bướng bỉnh. Giờ thì hay

rồi, chúng ta có thể ra ngoài vui chơi săn bắn, chỉ có một mình ngươi ở trong dịch cung". Nói rồi nàng ta yểu chuyển hướng Hoàng thượng, ra về thân thiết với Viêm Ngân: "Hoàng thượng, muội muội nếu thật sự ở lại dịch cung nhất định không tránh khỏi buồn chán. Hơn nữa các thiên kim tiểu thư ở đây cũng có người tới cười ngửa còn không biết. Chi bằng cứ để chúng ta cùng muội muội ra ngoài, xem các vị săn bắn là đủ rồi".

Lạc Vân vừa nói xong, không ít các tiểu thư khác cũng hưởng ứng theo:

"Đúng vậy, dù sao chúng ta cũng là ngồi một chỗ, sẽ không khiến Mục tiểu thư mệt mỏi".

"Phải a, nếu thật sự ở trong phòng một mình sẽ không thoải mái. Ra ngoài hưởng thụ chút không khí trong lành vẫn hơn".

Một đám nữ tử vui vẻ kẻ cạ nhau, trong mắt Hoàng thượng chính là họ biết quan tâm tới Tử Chiêu, tương thân tương ái, đương nhiên là chuyện tốt. Nhưng trong mắt Viêm Ngân chính là gây khó dễ hội đồng.

Nàng không khỏi âm thầm hướng Lạc Vân thưởng cho nàng ta một ngón tay cái: "Nữ nhân này quả nhiên lợi hại, rất biết lấy lòng người khác. Sớm không sớm, muộn không muộn, lại nhắm đúng lúc này lên tiếng. Lời nói ra hợp tình hợp lý, tới cả ta cũng phải gật đầu. Đây phải chăng là cung đầu trong truyền thuyết? Chuyện Tử Chiêu kể cho ta còn quá ít, chính là trực tiếp trải nghiệm mới cảm thấy thú vị". Mặt hạnh lộ lên, nàng mỉm cười tủm tỉm cười, cũng không quên mở miệng cảm tạ hảo ý của các tỷ muội.

Toàn đại diện, rất nhanh trở lại náo nhiệt như cũ.

Tần tặc, từng nhóm người lục tục rời đi. Lạc Vân chủ động ngó ý muốn tiễn Viêm Ngân về phòng. Không nhìn cũng biết nàng ta là có chuyện muốn nói, Viêm Ngân đương nhiên tiếp nhận. Ban đầu Yến Bạch còn muốn đi theo nhưng cũng bị nàng ra hiệu không cần. Bởi vì nàng hiểu kỳ, không biết Lạc Vân là muốn nói cái gì với nàng.

"Khi này vẫn là cảm tạ tỷ nghĩ ra một chủ ý hay, nếu không ta ở trong dịch cung hẳn sẽ buồn tới thổ huyết".

"Chỗ này chỉ còn hai chúng ta, ngươi không cần nói chuyện đưa đẩy như vậy. Hẳn ngươi cũng nhìn ra, ta hoàn toàn không có ý tốt". Lạc Vân không còn lạ gì với biểu hiện không biết trời cao đất dày của Viêm Ngân. Nàng ta chính là loại người thích ứng rất nhanh.

"Chỉ cần chuyện tỷ làm vì ta cũng đã khiến ta vui rồi. Còn tốt hay xấu cũng không quan trọng". Viêm Ngân rất hào sảng xua tay.

"Ta không tin là ngươi không nhìn ra. Đám nữ nhân kia ngoài mặt thì hoà ái thân thiết, nhưng cũng vì ngươi mà chuẩn bị không ít thủ đoạn. Lần này ngươi nói không tham dự, chẳng phải là kế hoạch của bọn họ liền đổ sông đổ bể sao? Ta chỉ là muốn ở giữa xem kịch hay, nên mới kéo ngươi trở lại. Tuy rằng bọn họ phải toan tính lại từ đầu nhưng ít nhiều cũng sẽ động tay động chân. Ngươi ăn chút tổn hại, đối với ta là có lợi". Nàng ta không ngần ngại nói ra suy nghĩ trong lòng, so với Lạc Vân của trước kia, cảm giác thoải mái hơn rất nhiều.

Viêm Ngân hai mắt chứa tinh quang, vui vẻ ghé sát vào người nàng ta: "Tỷ tỷ đây là lo lắng cho ta bị người khác khi dễ? Quả nhiên là hảo tỷ muội, rất hợp ý ta".

Lạc Vân không hiểu được ý tứ trong lời nói của Viêm Ngân, nàng ta nhún mày một cái sau đó cũng lách mình rời đi. Trong lòng vẫn có chút nghi hoặc. Mục Tử Chiêu mà nàng biết tuy không phải là người quy củ, lại càng không phải người dễ chọc. Nhưng dù gì cũng không mang lại cho người ta cảm giác bất an như thế này. Mỗi lần nhìn thấy Viêm Ngân cũng đều thấy nàng ta cười lơ đãng nhưng ánh mắt âm hiểm lạnh lẽo, như có như không, nhìn người khác như rắn độc nhìn mồi. Chi qua một cái chớp mắt lại trở về đáng vẻ vô hại. Không ít lần, Lạc Vân nghĩ bản thân hoa mắt, nhưng nàng ta dùng trực giác để cảm nhận. Mục Tử Chiêu này có gì đó rất đáng sợ, ngàn vạn lần không nên đối đầu với nàng ta.

Đêm tối, trong sương phòng vẫn thấp đèn. Tiểu Nhan nhìn Viêm Ngân cúi đầu, cẩn thận kiểm tra lại một kiện y phục rồi gói lại thật kỹ. Từng động tác đều làm rất nhanh, như muốn tránh cho kiện y phục đó không gặp chút tổn hại nào.

"Ngày mai nếu thật sự phải lên ngựa, lại ở trước mắt bao nhiêu người. Cô nương có chắc là không bị phát hiện?". Tiểu Nhan không có ý tỏ ra thiếu tin tưởng, nhưng trong lòng lo lắng không thôi. Vẫn là không nhận được mở miệng hỏi.

"Đường mòn chúng ta ra tay giết người thế nào, quý thần còn không biết. Huống chi là động tay động chân với một con ngựa. Đám người sống ở Hoàng thành này càng không có khả năng nhìn thấy bốn thành nữ tử hành sự". Viêm Ngân vừa nói, vừa đứng dậy cất lại bao vải vào trong tủ. Bên trong chính là kỵ phục mà Tử Chiêu thường dùng, loại trang phục có thiết kế độc đáo này khắp thiên hạ cũng chỉ có một mình nàng có, không thể lẫn đi đâu được. Sở dĩ Viêm Ngân phải gói nó lại thật kỹ là vì muốn nó giữ nguyên được mùi hương của Tử Chiêu. Nghe nói con ngựa kia nếu không phải là chủ nhân thì không thể cười, cho nên, nếu có thể dùng được mùi hương còn lưu lại của Tử Chiêu mà khiến nó nhầm lẫn thì quả thật là quá tốt.

Mọi chuyện coi như đã an bài. Viêm Ngân cảm thấy không còn chuyện gì vương vẩn, nàng ta liền vui vẻ lên giường đi ngủ. Trong lòng vẫn là háo hức chờ tới ngày mai.

Viêm Ngân theo đám nam thanh nữ tử ngồi trên đài cao, từ chỗ này có thể nhìn xuống toàn cảnh cánh rừng phía dưới. Tuy không thể nhìn rõ tường tận bên trong nhưng cũng có thể nắm bắt được ít nhiều tình hình.

Hội săn đã bắt đầu được một lúc, thái giám luân phiên nhau báo về thành tích của từng người. Viêm Ngân không tham gia nên cũng chẳng có hứng thú mà nghe, nàng ta này giờ vẫn chỉ âm thầm chờ đợi: "Không phải nói là có người muốn khi dễ ta sao? Ta từ đầu tới cuối chính là bày ra bộ dạng dễ người khi dễ. Tại sao đến giờ vẫn chưa có ai ra tay, chẳng lẽ ta thiếu mị lực tới vậy sao?".

Giữa lúc còn đang hoang mang, lo lắng bị người ta quên mất thì thanh âm mềm mọng của nữ tử cũng vang lên, êm ái truyền vào tai: "Chúng ta cứ ngồi đây lại có chút bí bách, hội săn kéo dài có khi phải tới hoàng hôn mới kết thúc. Nơi này không hạn chế tự do đi lại, chi bằng chúng ta cùng cười ngửa thưởng lãm phong cảnh. Ta biết gần đây có một nơi rất đẹp, non nước hữu tình. Vừa đi vừa có thể nói chút chuyện phiếm".

Mọi người nghe vậy đều cho đây là chủ ý hay, nhất loạt đồng ý.

Lạc Vân đương nhiên không quên có người còn đang không khoẻ, miệng cười như có như không hỏi: "Muội muội thế nào? Chi là thông thả cười ngửa, hẳn cũng không làm khó được muội chứ?".

Chỉ cần nhắc tới chữ ngửa, trong lòng Viêm Ngân liền có chút lộp bộp. Xem ra không tránh được phải ra mắt con ngựa kia. Vốn dĩ nàng đã nhờ Tiểu Nhan cho người sắp xếp một con ngựa khác nhưng trại ngựa của Hoàng cung lại do quân lính của Yến Lân đảm nhận, việc này dường như là bất khả thi. Hơn nữa, theo lời Yến Bạch nói, tên tuổi của Mục tiểu thư cùng Ô Vân như thế gắn liền với nhau. Nếu lúc này nàng sử dụng một con ngựa khác chẳng phải sẽ khiến người ta dị nghị hay sao? Ngựa quý Thái tử ban tặng lại dám không dùng? Cho nên, chuyện này, cuối cùng vẫn là muốn tránh cũng không được.

Trước câu hỏi của Lạc Vân, Viêm Ngân không thể từ chối. Nàng rất nhanh lui vào trong phòng, cởi bỏ tầng tầng lớp lớp y trang kiểu điệu, thay vào kỵ phục màu lục bảo. Giầy ống bó cao ôm sát, tôn lên đôi chân dài thanh mảnh. Tóc dài buộc lại phía sau, theo từng bước đi mà yểu chuyển tung bay. Tuy là gương mặt đã được che lại nhưng khí chất tàn ra lại vô cùng thân nhiên tự tại, ngay thẳng chính trực, nhìn có chỗ nào giống người không khoẻ.

Thân hình cùng dáng điệu của Viêm Ngân vốn rất mềm mại nữ tính, lại mang theo mị lực hút hồn người nhưng để cho giống với Từ Chiêu nhất, nàng ta đã phải quan sát rất cẩn thận, tình tế mô phỏng lại mới có thể cho ra dáng vẻ như vậy. Không tưởng tượng được nếu có người thật ở đây mà khoác lên kiện y phục này còn có thể soái tới mức nào.

Trong đám người nam thanh nữ tú, không ai có thể rời mắt khỏi nàng, cũng không thể phủ nhận, mỗi lần Mục tiểu thư xuất hiện đều là kinh điển.

Mọi người ai nấy đã chuẩn bị xong xuôi, nhóm mã phu lần lượt dắt ngựa đi tới. Viêm Ngân rất nhanh có thể nhìn ra giữa đàn ngựa có một con là ưu tú nhất. Toàn thân lông tơ đen bóng, theo từng chuyển động còn ánh lên linh quang từ sắc. Cẳng chân thon dài, gân to, cẳng cổ vạm vỡ. Điều đáng nói ở đây là ánh mắt của nó lại không chút nào phù hợp với một loài động vật ăn cỏ. Cánh mũi phỉ phò hung dữ, bất kỳ con ngựa nào đi gần cũng bị nó hất đầu đuổi đi. Dáng vẻ không có điểm nào dễ bảo.

Viêm Ngân không phải là chưa từng cưỡi ngựa nhưng nhất định là chưa từng nhìn thấy con ngựa nào ngổ ngược như vậy. Trên trán không khỏi rơi xuống ba vạch hắc tuyến: "Đây... đây là nuôi ngựa chiến sao?"

Bạn đang đọc truyện *Vi Sư Tới Đón Người, Vi Sư Sợ Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70: Một chương muốn đoạn tình

Ô Vân không giống những con ngựa khác chỉ đứng yên mà đợi chủ nhân tới cưỡi. Hai chân trước giậm mạnh liên hồi. Từ lúc mã phu cưỡng ép đeo yên ngựa, nó liền có phản ứng bất mãn dữ dội.

Chỉ là, khứu giác của loài động vật này cũng không tồi. Hương thơm quen thuộc, phảng phất nhàn nhạt vậy mà lại đủ khiến nó nhận ra. Đã bao lâu rồi, nó chưa từng ngửi thấy mùi hương này?

Viêm Ngân từng bước tiến lại gần, bản thân nàng cũng không dám chắc con ngựa này sẽ ngoan ngoãn để cho nàng cưỡi. Nhưng chuyện đã tới nước này, nàng cũng không thể làm gì hơn.

Xung quanh, tiếng cười nói vẫn không dứt, nếu không phải là trầm trồ khen ngợi Ô Vân một tiếng báo mã thì cũng là tâm đắc nhắc lại chuyện giết hổ năm xưa có bao nhiêu phần ác liệt.

Chỉ sợ có chuyện bất trắc nên trong lúc Ô Vân chưa có phản ứng gì, Viêm Ngân liền một mạch nắm lấy dây cương, tung mình ngồi vững trên ngựa. Tư thái thành thục dứt khoát càng khiến cho những người xung quanh nhìn không chớp mắt, kể cả người đang cưỡi ngựa ở phía xa cũng không ngoại lệ.

Yến Lân một thân kỳ phục từ sắc, từ đằng xa vẫn nhìn chăm chú về phía này. Lúc hắn nhìn thấy Ô Vân được dẫn tới, trong lòng không biết là chờ đợi cái gì mà còn dừng lại quan sát. Mãi cho đến khi thấy nàng ngồi vững trên lưng ngựa, hắn mới chột thờ dài吁 hỏi, không biết gì lý gì mà hắn lại nghi ngờ nàng, tự trách bản thân quá đa nghi.

Viêm Ngân vừa lên ngựa, Ô Vân cũng lập tức hí lên một tràng dài, cánh mũi phập phồng, đầu ngựa lắc lắc mấy cái rồi tự ý chạy lên mấy bước. Ai cũng có thể nhìn ra nó mừng rỡ như thế nào.

"Con ngựa này thật có linh tính, từ khi tiểu thư rời đi, không một ai có thể ngồi lên lưng nó nữa, vậy mà vừa gặp lại chủ nhân liền trở nên ngoan ngoãn. Ta đã từng này tuổi mới lần đầu được thấy con ngựa nào trung thành như vậy". Mã phu nhìn thấy cảnh tượng này không khỏi vui mừng. Đối với ông, Ô Vân là một con ngựa quý, mã lực cực kỳ vượt trội, nhưng nếu không thể dùng thì chính là phế vật. Nhìn một con ngựa tốt, cứ như vậy trở thành đồ bỏ thì ông ta cũng không cam lòng.

Ngựa hí lên một tràng dài khiến cho Viêm Ngân giật mình nhưng sau lại thấy nó không có biểu hiện muốn hất nàng xuống thì mới thở phào nhẹ nhõm. Xem ra con ngựa này cũng không tới nỗi khó khăn như nàng tưởng.

Nhóm người chuẩn bị xong xuôi bắt đầu xuất phát, Viêm Ngân cũng bình thản cưỡi ngựa đi lẫn trong dòng người.

Mọi chuyện gần như đã suôn sẻ, nhưng chỉ mới khởi hành được một lúc thì đột nhiên Ô Vân dừng bước không chịu đi chuyển. Viêm Ngân mấy lần thử kéo kéo dây cương nhưng ngựa vẫn không có phản ứng. Giữa lúc nàng còn chưa biết nên làm thế nào thì lại thấy toàn bộ cơ thể Ô Vân lông lên dữ dội. Nó có phản ứng bách giậm chân liên tục, không những thế còn tung vài cú đá về phía sau.

Những người xung quanh nhìn thấy cảnh tượng này thì hết hoảng tránh xa.

Viêm Ngân thấy tình hình không ổn, nàng lập tức cúi người, làm như không thể kiểm soát được ngựa, toàn thân chao đảo, gắng gượng thêm một chút rồi thuận theo sự điên cuồng của Ô Vân mà bị hất văng xuống đất.

Trên người nàng tuy đã nguy trang bằng y phục của Từ Chiêu nhưng từ nhỏ tới lớn, quanh năm đều tiếp xúc với độc vật, bản thân vẫn luôn âm thầm tản ra cỗ khí tức âm trầm, cổ quái. Mùi hương trên y phục dần phai đi cũng là lúc Ô Vân phát giác ra điểm bất thường. Dù có hung hăng thế nào thì nó cũng chỉ là một con ngựa, là động vật ăn cỏ. Bản năng của một con vật vô hại mách bảo nó rằng trên lưng không những là người lạ, mà còn là sự hiện hữu thập phần nguy hiểm như rắn rết.

Đám người xung quanh đều lấy làm sợ hãi trước sự kháng cự gần như điên loạn của Ô Vân, không ai còn đủ minh mẫn mà nhìn ra được một chi tiết rất nhỏ. Thời điểm lúc Viêm Ngân ngã xuống, nàng rất nhanh phóng ra hai cái ngân châm, mỗi cái đều chỉ mảnh như sợi tơ, thần không biết quỷ không hay găm thẳng vào đuôi ngựa. Người của Đường Môn nổi tiếng nhất về khả năng dụng độc nhưng làm thế nào để hạ độc thì lại có rất nhiều cách, tỉ như là dùng ám khí. Mỗi một phương thức hạ độc cũng phải trở nên thuần thục, điều luyện. Cho nên trước thủ đoạn còn con này của nàng, đám người chỉ biết chút võ nghệ mèo cào không có khả năng nhìn ra.

Cả thân mình mạnh mẽ tiếp đất, Mục tiểu thư chỉ có thể thét lên một tiếng đau đớn. Những người xung quanh cũng lập tức xuống ngựa giúp đỡ nàng, hạ nhân thì lao vào khống chế Ô Vân.

Không biết có vị tiểu thư nào sợ hãi tới độ hét lên: "Con ngựa này điên rồi, mau chém nó đi, bằng không sẽ có thêm người bị thương".

Mục tiểu thư trong cơn đau vừa nghe xong thì hoảng hốt ngăn cản: "Không được giết nó". Vừa nói, miệng vừa phun ra một bụng máu. Sau đó liền hoa lệ mà ngã đi.

Nhóm người vừa vui vẻ rời đi chưa được bao lâu thì đã nhốn nháo trở về. Có người ôm theo Mục tiểu thư đã bất tỉnh, nhanh chóng gọi thái y. Thanh Lâm cung trong nháy mắt liền mất đi vẻ yên tĩnh.

Viêm Ngân được đưa vào phòng, các thiên kim tiểu thư khác cũng chạy vào theo, không ngừng sốt ruột thay nàng: "Sao giờ thái y còn chưa tới?"

Đám người vẫn đang loạn thành một đoàn thi của phòng bị người nào đó đá văng ra.

Ánh mắt vốn lạnh lẽo như hàn băng lúc này lại mang theo lửa giận, một ánh nhìn cũng đủ khiến tứ chi bông rãt. Yến Lân vừa bước vào, toàn thể trở nên yên lặng. Hần gần giọng phun ra một chữ: "Cút".

Trong nháy mắt, ngoài hần và Tiểu Nhan ra thì không còn ai lưu lại.

Viêm Ngân vốn rất tinh táo, nghe động tĩnh liền biết nàng không thể giả bộ được nữa. Lông mày nhíu chặt, toàn thân giắt giắt mấy cái rồi hét lớn: "Không được giết nó".

Thấy người trên giường vì sợ hãi mà choảng tỉnh, hai mắt ngấn lệ nhìn loạn khắp phòng. Yến Lân không đành lòng, tiến tới bên giường, nhẹ nhàng vỗ về: "Không sao, Ô Vân không có chuyện gì".

Tuy lời hần nói có chút mất tự nhiên nhưng đối với người ngoài, cảnh tượng này chính là không có khả năng. Một kẻ được cho là lãnh huyết vô tình, sao có thể đi an ủi người khác.

Viêm Ngân rõ ràng bất ngờ vì biểu hiện này nhưng cũng không quên diễn sao cho nhập vai: "Lân ca ca, bọn họ nói Ô Vân điên rồi. Nhất định là không phải. Mọi người không tin có chuyện vô lý như vậy. Ban đầu chúng ta tàn bộ vẫn rất bình thường".

"Ta biết, nàng yên tâm, ta sẽ giúp nàng tra rõ chuyện này".

Đúng lúc này, Hồng Lang dẫn theo thái y tiến vào. Yến Lân ở một bên quan sát kỹ càng, chỉ nghe thái y nói nàng bị kinh sợ quá mức, hơn nữa vì ngã ngựa mà thân thể tiếp nhận không ít tổn thương, cả lưng cùng chân tay tụ máu tím bầm. Còn nói, trước kia gần cốt tủy bị tổn hại không ít, nay lại vì chuyện này mà cơ thể càng trở nên suy nhược. Hần vừa nghe liền siết chặt nắm tay, giận tới tím mặt. Sau đó, phải tận mắt thấy thái y chẩn mạch kê thuốc xong xuôi mới an tâm rời đi. Trước mặt Viêm Ngân hần nhu hoà bao nhiêu thì lúc quay người rời đi nét mặt lại rét lạnh bấy nhiêu.

Khi chỉ còn lại ba người Viêm Ngân, Tiểu Nhan cùng Hồng Lang trong phòng, nàng mới lắc đầu nói: "Xem ra cái vị trí thái tử phi của các người là dọn sẵn cho Mục tiểu thư. Chờ thời điểm thích hợp chỉ việc lên ngôi".

"Thái tử đã dung túng tiểu thư từ nhỏ. Lập phi là chuyện hệ trọng tới mức nào, chúng ta cũng không thể đoán mò". Tiểu Nhan ở một bên suy tính quan hệ giữa hần và Từ Hàm vốn tốt đẹp, nay người đã không còn, nếu vậy Yến Lân thay Từ Hàm đối tốt với Từ Chiêu cũng không có gì là lạ.

"Rốt cuộc người có phải tú bà thanh lâu không vậy? Một chút phong tình cũng không có, giống hệt tiểu thư nhà người. Ta có dùng ngón chân để nhìn cũng có thể nhìn ra vị thái tử kia là thích Từ Chiêu".

Hồng Lang ở một bên hừ lạnh: "Thích thì thế nào? Muốn tỷ tỷ ta đáp lại hần? Không có khả năng. Lần này tỷ ấy trở lại, nhất định là cả Kinh thành cũng sẽ bị thiêu trong lửa giận. Nói gì tới mấy thứ tình cảm vô vị".

Viêm Ngân nhướng mày: "Nói cũng đúng. Từ Chiêu trong lòng vẫn luôn tin tưởng Hoàng thượng là người nhân ái, nhưng ngày đó trên pháp trường ngộ ra bọn họ đối đãi với Mục gia quân nào có khác gì với Thuần Vương, đều như một quân cờ mặc cho người ta sắp xếp. Càng tin sẽ càng hận. Ta hiểu kỳ không biết nàng ta làm thế nào vượt qua được chuyện này".

Nhưng, Từ Chiêu lưu lại Vụ Ân cốc lại không có thời gian suy nghĩ đến chuyện mà Viêm Ngân còn đang nghi hoặc. Ban đầu, đúng là trong lòng mang theo lửa giận âm ỉ cháy nhưng nàng nguyên ý gác lại. Từ Chiêu luôn có cảm giác chỉ cần vượt qua vách đá, tiến vào trong cốc thì mọi chuyện ngoài kia nàng có thể tạm quên đi. Bản thân nàng từng nghĩ nơi này không chỉ cách biệt với bên ngoài, mà còn là nơi phụ mẫu nàng yên nghỉ. Mọi chuyện đều có thể vì thế mà cho qua.

Có điều, hiện tại không suôn sẻ như nàng mong muốn.

Lần đầu tiên, Từ Chiêu phát hiện thấy trong cốc không chỉ có nàng và Dữ Ngọc.

Một nhóm người lạ mặt không biết từ khi nào đã xuất hiện trong cốc, y phục từ đầu tới chân che phủ kín kẽ. Lúc nàng từ son động bước ra, phát hiện đám người này đều tập trung lại bên ngoài gian phòng của Dữ Ngọc. Nhìn dáng vẻ như đang canh gác, nhất định bên trong có chuyện gì đó.

Từ Chiêu không tỏ rõ thái độ gì, chỉ đơn giản là muốn tiến vào xem xét tình hình thì liền bị người ta ngăn cản.

Nàng đã suy nghĩ rất nhiều, nếu có người tới không lý nào Dữ Ngọc không nói với nàng. Ánh mắt vẫn duy trì bình tĩnh, không nhanh không chậm nói: "Các người đây là không biết phân biệt nơi này ai là chủ, ai là khách sao? Khách nhân từ khi nào tự cho mình cái quyền làm chủ ở đây?".

Tuy không mang theo địch ý rõ ràng nhưng trong giọng điệu không hề che dấu ý tứ cảnh cáo. Đám người kia biết bản thân đã thất lễ nên cũng lùi lại nhưng vẫn kiên quyết không để nàng tiến thêm một bước.

Lần này Từ Chiêu không quá cứng rắn, thân phận người tới còn chưa biết chứ nói gì tới mục đích của bọn họ. Vẫn là không nên mạnh động.

Nàng mở miệng, hướng vào trong gian phòng mà gọi. Bất quá bên trong qua một hồi vẫn không có động tĩnh gì.

Đám người trước mặt không chút suy chuyển, một mực đứng ra ngăn cản. Trong lòng đã sớm sôi sục ruột, thân hình vừa động cũng là lúc Từ Chiêu nghe được tiếng binh khí tuốt ra khỏi vỏ.

"Các người đây là muốn làm càn. Vụ Ân cốc chúng ta không dễ bắt nạt như vậy". Nàng nhíu mày, một cái lướt tay nhanh như thiểm điện vừa vịn nắm chặt vào yết hầu của kẻ đối diện, dùng sức khế siết một chút liền chế trụ hần ta.

Cả đám người, mới chớp mắt đã bị khống chế, lập tức bao vây chặt chẽ lấy nàng. Nhưng rốt cuộc cũng chỉ có vậy, không hề tấn công.

Từ Chiêu một thoáng không biết nên tiến lui thế nào thì trong sương phòng đã có người vén màn bước ra. Chỉ có điều đó không phải là Dữ Ngọc.

Nữ tử da dẻ xanh xao, vành mắt trùng sâu ăn ăn đỏ lên. Nhìn qua tuy có phần hốc hác nhưng từng bước đi dứt khoát hữu lực, trên tay còn ôm theo một cái bình. Mùi máu tanh từ trong bình bốc ra nồng nặc tới nỗi dù ở cách đó một khoảng, Từ Chiêu cũng có thể cảm nhận được. Đồng tử nàng kịch liệt co rút, rốt cuộc Dữ Ngọc đã xảy ra chuyện gì.

Điều Phần vừa liếc qua liền có thể nhận ra Từ Chiêu, hai mắt nàng ta sáng ngời, khoe miệng kéo lên vui mừng nhưng trong mắt người ngoài nhìn vào thì quả thật hết sức man rợ. Lần trước giúp Từ Chiêu trị độc, Điều Phần phát hiện ra máu của nàng rất đặc biệt, vô tình khơi lên sự khát máu của nàng ta. Không biết đã bao lâu rồi Điều Phần mới có lại cái cảm giác khó không chế bản thân như vậy. Từng thứ qua máu của rất nhiều người, nhưng đây là trường hợp duy nhất. Cũng vì thế mà Điều Phần rất có hảo cảm với người này, chỉ có điều phương thức bày tỏ của nàng ta... chính là rất khác người.

Tùy tiện đẩy bình máu trong tay cho một tên thuộc hạ, thân ảnh xẹt qua lập tức áp sát Từ Chiêu. Thân thủ này, đương nhiên là chỉ hơn chứ không hề kém năng, Từ Chiêu thật sự chạm mặt một đối thủ cư nhiên võ công cao hơn mình, nhất thời không kịp né tránh, bất đắc dĩ hứng trọn một trào của nàng ta.

Vừa đã thương cánh tay của Từ Chiêu, từng ngón tay sắc nhọn của Điều Phần phủ đầy máu nóng, sắc đỏ chói lọi tương phản trên làn da trắng nhợt. Nàng ta vui sướng đưa ngay lên miệng. Ánh mắt thêm khát pha lẫn hưởng thụ vẫn dán chặt lấy Từ Chiêu không rời.

Nhìn một màn trước mắt, nàng không tin tưởng nhủ mảy. Lần đầu tiên nghi hoặc thế giới này thật sự có quỷ? Nếu không, quả thật khó lòng lý giải được những biểu hiện đáng sợ của nữ tử kia.

Từ Chiêu không phải người không biết tự lượng sức, người trước mặt này dù chỉ dùng tay không, một chiêu duy nhất đã có thể đã thương nàng, ước chừng không tới hai mươi chiêu tiếp theo rất có thể bị nàng ta đoạt mạng, vì vậy chuyện đối đầu trực diện là không thể. Toàn thân luân động, Từ Chiêu theo một hướng khác, nhằm vào đám thuộc hạ của người kia. Tuy trên tay có thương thể nhưng cũng không phải quá nghiêm trọng, trong nháy mắt nàng đã đánh ngã đám người này, thuận lợi hướng thẳng tới sương phòng.

Nhưng có một chuyện, không bao giờ Từ Chiêu có thể lường trước được.

Cổ kinh lực từ trong phòng xuất ra quá sức mạnh mẽ, đánh thẳng lên ngực nàng. Hô hấp bị chèn ép nhất thời không thông, thân thể Từ Chiêu một đường văng ngược ra, đập thẳng xuống nền đất. Đầu óc quay cuồng không hiểu đây là chuyện gì. Nếu là Dữ Ngọc ra tay, nàng đương nhiên không thể tránh được, nói đúng hơn là không có cơ hội tránh thoát.

Vì lý gì hấn lại tấn công nàng?

Điều Phần thấy một chương vừa rồi Từ Chiêu ăn đau thì không khỏi tỉnh táo lại: "Nha, người ra tay mạnh như vậy. Cái mạng của nàng làm sao mà giữ lại?".

Bàn tay lạnh lẽo của nàng ta đang rộng, muốn đỡ lấy Từ Chiêu nhưng tinh thần cảnh giác của nàng đã ở ngưỡng đỉnh điểm. Điều Phần vừa động, Từ Chiêu liền nghĩ nàng ta muốn nhân cơ hội tấn công, cần rằng chịu đựng cơn đau dữ dội trước ngực, nàng lập tức ổn định lại thân thể, tung mình tránh thoát, thủ thế phản công.

Điều Phần bất huyệt vào không khí, toàn thân cứng ngắc nhận ra bản thân đang ở trong một tư thế dang dở rất mất mặt. Nàng ta háng giọng đứng thẳng người, nhìn đáng vẻ của Từ Chiêu lại càng thêm ăn căn: "Đã vậy ta đi trước, sự đồ các người cứ thông thả tự giải quyết". Nói rồi, Điều Phần ôm trở lại bình máu vào trong lòng, im lặng dùng nội công giữ cho nó ở một nhiệt độ thích hợp, trần trần quý quý nâng niu.

Một đám người, cứ như vậy không phát ra tiếng động nào, kéo nhau rời đi.

Từ Chiêu không biết bọn họ dùng cách nào vào được trong cốc, cũng không biết dùng cách nào để ra ngoài. Nhưng nàng cũng không có tâm trí mà suy nghĩ nữa bởi lẽ trong đầu nàng lúc này có vô vàn câu hỏi khác nhau.

Hơi thở đứt quãng một lúc lâu cũng không thể ổn định lại, nàng cố gắng điều tức, cuối cùng phun thẳng ra một bụng máu, suy yếu ngã vật xuống. Mồ hôi lạnh rịn ướt lưng áo, thần trí vì cơn đau mà trở nên mơ hồ.

Không hiểu vì sao, gió trong cốc hôm nay nổi lên càng lúc càng lớn, Từ Chiêu không biết là run rẩy vì lạnh hay vì ảm ức. Nàng không biết đã xảy ra chuyện gì, ngày trước lúc luyện võ, Dữ Ngọc vì muốn dạy bảo nàng cũng từng đánh nàng nhưng tuyệt đối không thể ra tay nặng như thế này. Mà hấn, từ lúc nàng trở về, nửa chữ cũng không buồn mở miệng.

Hai mắt hoa lên, lơ mơ thấy nam tử từng bước tiến lại gần. Sắc trời nửa sáng nửa tối, nàng không thể nhìn rõ hấn.

Cổ áo bị người ta sọc ngược lên, không thương tiếc kéo lê thân thể mềm rũ của Từ Chiêu vào trong phòng. Thanh âm lạnh lẽo tới cực điểm mà trước nay nàng chưa một lần nào nghe thấy từ miệng hấn: "Người... thật thâm hại. Ta đây công bồi dưỡng, vậy mà một chương phong của ta người cũng không cảm cự nổi. Thứ phế vật như vậy, sống có ích gì? Nếu không phải nể tình năm xưa được Mạch Từ Yên, mẫu thân người cư mạng, ta cũng không muốn dây dưa với người lâu như vậy. Lần này ta giúp người chữa trị, thương thể bình phục lập tức cắt khỏi nơi này".

Từ Chiêu không còn sức lực mà gãy giữa, để mặc cho hấn ném nàng lên giường, thân thể khẽ run lên vì đau. Đầu óc trống rỗng, không tin tưởng vào những gì vừa được nghe: "Dữ... Dữ Ngọc... tại sao lại như vậy?".

"Là ta chán ghét thế sự bên ngoài, nếu không sao có thể một mình ở nơi này. Chuyện nhà họ Mục các người quá phiền phức. Cái gì mà báo thù, cái gì mà bị người ta lợi dụng.. Chẳng phải là không đủ cường đại nên mới bị lợi dụng sao? Đúng là ngu dốt, là phế vật. Tất cả những điều ta chán ghét, người đều có".

Những lời này sao có thể phát ra từ miệng hấn. Từ Chiêu hai mắt tròn tròn, nàng muốn đính chính lại, rốt cuộc có phải là hấn nói ra những điều này? Nhưng đáng tiếc, trong phòng không thắp đèn, một chút ánh sáng từ bên ngoài cũng không để lọt vào. Từ đầu tới cuối, nàng không thể nhìn ra nét mặt của hấn.

Dữ Ngọc mạnh bạo kéo nàng dậy, không quan tâm tới thương thể của nàng đau đớn cỡ nào. Nhưng Từ Chiêu tới cả một cái nhăn mặt cũng không có. Nàng lúc này như trở thành một cái xác không hồn, để mặc cho hấn giúp nàng chữa trị.

Từ sau đêm hôm đó, chỉ có Từ Chiêu một mình vật vờ trong phòng, tới một cái góc áo của Dữ Ngọc cũng không thấy đâu.

Nàng tiêu tụy lẽ từng bước xuống nhà bếp sắc thuốc. Tuy đi lại đối với nàng lúc này là quá sức nhưng nếu không tự mình làm thì chỉ có thể nằm một chỗ mà chờ chết.

Guang mặt vô hồn, dường như đối với Từ Chiêu, mọi cảm xúc đã bị triệt tiêu hoàn toàn. Không có đau đớn, không có phẫn hận, không còn chút tự vị nào... chỉ đơn giản lui thui làm mọi việc chờ cho thương thể dần khá hơn.

Nơi này không thể lưu lại được nữa, Từ Chiêu tự nhắc nhở bản thân phải sớm bình phục. Còn lại, trong đầu đều là cưỡng ép bản thân không cần suy nghĩ. Chuyện này đối với nàng hệ trọng tới mức, chỉ cần có chút ý nghĩ nào liên quan tới Dữ Ngọc, cơ thể sẽ tự động như của người khác, lập tức nâng tay giáng một cái tát lên mặt mình. Từ lúc đó, không lúc nào không thấy hai bên mặt của nàng sưng đỏ. Toàn thân gồng cứng chịu đựng, như thể chỉ cần nàng buông lỏng, sẽ không kim được mà khóc lên. Nàng tự nói với bản thân, tuyệt đối không được khóc.

Bóng lưng gầy gộc, lê lét trở lại phòng của Từ Chiêu in hấn trong đôi mắt tràn ngập đau đớn của Dữ Ngọc. Hấn không còn cách nào khác, chỉ có thể đuổi nàng đi. Chỉ cần nàng không biết, sau này sẽ không đau lòng.

Điều Phần đã nói, thời gian của hấn không còn nhiều. Người kia chỉ có thể tiếp nhận số máu độc của Từ Chiêu mà lần trước Điều Phần thu được. Nếu để nàng biết chuyện, nhất định sẽ không tiếc thân mình trở thành vật chứa, dùng độc nuôi máu. Làm như vậy chỉ có một con đường chết.

Hấn không nở.

Đối với hấn, thế gian một chút cũng không còn thú vị. Đã vậy, chỉ bằng hấn thay nàng làm chuyện này. Chỉ cần người kia sống, nàng cũng không phải cô đơn.

Vốn dĩ máu của hắn không hoàn toàn phù hợp nhưng một kẻ như Điều Phần không thể xem thường. Dùng độc cứu người, bản lĩnh của nàng ta, thiên hạ này cũng không có người thứ hai sánh kịp. Chỉ có điều phương pháp thực hiện vô cùng độc ác, không những phải dùng máu của người còn sống, mà còn phải là máu độc.

Một người cảm cự trong đau đớn bị độc phát để cứu sống một người khác, chuyện này đáng sợ tới mức nào. Đó là còn chưa nói tới có ai nguyện ý hay không.

Nếu là Điều Phần, đương nhiên có thể tùy ý bắt một kẻ xấu số nào đó chứa độc. Bất quá, nàng ta vốn không có lòng tốt ra tay cứu người. Nhưng Dữ Ngọc lại tự mình đưa đến tận cửa, rốt cuộc Điều Phần cũng đồng ý, nàng ta cũng muốn xem xem hiệu quả tới đâu.

Những loại độc được Dữ Ngọc phải dùng đều là kỳ độc hiếm thấy trên đời, chỉ cần làm theo đúng chỉ dẫn của Điều Phần, tuy rằng hiệu quả cứu người chậm hơn nhiều so với việc dùng máu của Tử Chiêu nhưng nhất định sẽ thành. Đây chỉ còn là vấn đề thời gian. Mà độc tính càng cao, đương nhiên thời gian của Dữ Ngọc cũng không còn nhiều.

Vụ Ân cốc gió hiu hắt thổi, vẫn là không thể thổi đi lòng người cô quạnh.

Bạn đang đọc truyện *Vì Sư Tới Đón Người*, *Vì Sư Sợ Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 71: Hạ độc

Viêm Ngân nửa nằm nửa ngồi trong kiệu, tay gác lên gối mềm, vô cùng cao hứng bỏ một miếng hồng vào miệng. Xe ngựa của nàng đi tương đối chậm, lý do là vì người ngồi bên trong mệt mỏi, không chịu được đường đi xóc nảy. Tuy là tụt lại phía sau so với mọi người nhưng một đường thông thả hồi kinh có thể thưởng thức cảnh sắc bên ngoài cũng không tệ.

Hội săn diễn ra mấy ngày thì Mục tiểu thư ở trong phòng nghỉ ngơi tình dưỡng từng ấy ngày. Đối với nàng ta tuy là buồn chán nhưng cũng bớt được không ít phiền toái.

Vài hôm trước, thuốc hạ của Thái tử phát hiện có người dùng ám khí với Ô Vân, ngựa thì không có vấn đề gì nhưng người thì đã bị thương nghiêm trọng. Cả Hoàng thượng, Thái tử và Tam hoàng tử đều nổi một trận lôi đình, nhất định phải tra cho rõ chuyện này. Bất quá cho tới giờ vẫn không có một chút manh mối nào.

Trước mặt bọn họ, Viêm Ngân chỉ làm như không có chuyện gì, ý vị sâu xa nói: "Có bản lĩnh ở giữa chốn đông người động thủ, đương nhiên là đã chuẩn bị kỹ lưỡng. Há có thể dễ dàng cho chúng ta dễ dàng tra ra". Nghe qua có cảm giác nàng đối với chuyện này không mấy để tâm. Đương sự đã tỏ ý như vậy, cũng không ai muốn dây dưa nhiều lời.

Một đám thiên kim đi theo vốn đã có sắp xếp, ngày ấy ít nhiều cũng muốn gây khó dễ cho nàng. Nhưng nào ngờ, vừa mới bắt đầu, còn chưa động tới nổi một sợi tóc của Mục tiểu thư thì Viêm Ngân đã ngã ngựa. Mọi công sức bọn họ toan tính chuẩn bị cũng theo đó mà đổ sông đổ bể. Hơn nữa, từ sau chuyện đó, phía Thái tử lúc nào cũng có người giám thị, nào có ai dám cả gan làm liều.

Tình hình có chút căng thẳng khiến cho mấy ngày vừa rồi của Viêm Ngân trôi qua hết sức vô vị. Đám người kia thì thoảng khách sáo tới thăm, còn lại thì không xảy ra chuyện gì. Vậy nên Viêm Ngân chỉ có thể làm cho Mục tiểu thư mau khỏe trở lại. Đi lại nhiều một chút, nhất định có thể hứng lấy tai bay vạ gió. Trong lòng đã quyết, nàng ta tính toán khi nào về tới Kinh thành, sẽ để cho tình hình sức khỏe của Mục tiểu thư khởi sắc.

Hoàng hậu Duyên Khánh ở trong cung, biết được tin Viêm Ngân gặp chuyện không may thì vô cùng sốt ruột. Nàng ngay lập tức cho thái giám truyền tin, muốn triệu Viêm Ngân vào cung ở bên cạnh nàng mấy ngày. Hoàng cung lúc nào cũng có thái y túc trực, càng dễ bề coi sóc. Đối với Viêm Ngân, vị Hoàng hậu này là người tử ái, dễ mềm lòng, chỉ cần nhìn thấy Mục tiểu thư lại có thể nghĩ tới chuyện cũ mà rơi lệ. Đem toàn bộ chân tình mà đối đãi với Viêm Ngân. Có thể nói, địa vị của Mục tiểu thư ở Kinh thành vững vàng như vậy cũng là nhờ sự sủng ái của Duyên Khánh mang lại. Không ai là không biết, Hoàng hậu cực kỳ coi trọng nàng.

Háo cảm đối với vị Hoàng hậu này cũng không tồi, Viêm Ngân ngay lập tức gật đầu chấp thuận.

Xe ngựa của nàng một đường tiến thẳng vào hoàng cung. Hơn nữa còn trực tiếp ở lại chính điện cung hoàng hậu. Sự dụng túng này không biết là khiến cho bao nhiêu người lo lắng. Tiểu nữ chưa gả ra ngoài lại có thể ngang nhiên dọn vào chính cung ở vài ngày. Điều này nói lên điều gì, ai cũng ngầm hiểu.

Những người như Yến Bạch sẽ lo nàng bị phát hiện, bại lộ thân phận. Còn những người như đám quan lại trong triều cùng gia quyến sẽ lo lắng Hoàng hậu thiên vị nàng, đón nàng vào chính cung là ý muốn nói đã chọn Mục tiểu thư làm Thái tử phi, tương lai sẽ làm chủ hậu cung. Trong lòng biết bao nhiêu người đều là ghen tỵ, đều là khản trương.

Viêm Ngân ngược lại, vô cùng thành thoi vừa ý, nàng ta ở trong cung nghe không ít chuyện bát quái từ đám cung nữ, lại rất hay cười nói nên cũng chiếm được cảm tình từ bọn họ. Vậy nên trong cung xảy ra chuyện gì đều có thể rất nhanh biết được.

Nhìn vào trong phòng thấy Mục tiểu thư không để tâm tới ý tứ, vừa cắn một miếng điểm tâm, vừa nghe cung nữ bên cạnh kể chuyện nào là Lam phi nương nương bị chuột dọa sợ tới quên ăn quên ngủ, nào là thái giám cung này khi dễ nô tỳ cung kia ra làm sao,... khiến cho Viêm Ngân hai mắt sáng ngời. Bộ dạng không đứng đắn nằm dài trên ghế, cười tới nỗi không nhìn thấy trời đất nữa rồi.

Duyên Khánh Hoàng hậu vốn đã căn dặn nàng ta là nữ tử phải biết giữ thể diện, nhưng Viêm Ngân lại triệt để học theo Tử Chiêu, trở thành một người không có quy củ. Mỗi lần bị Hoàng hậu nhắc nhở nàng ta đều như rắn quần rắn, trườn tới bên người Hoàng hậu ôm ấp ấp, chọc cho Hoàng hậu bật cười, không nổi mắng nàng nữa.

Cũng may, nàng ta chỉ như vậy khi có một mình Hoàng hậu, còn nếu có người ngoài, đương nhiên là một bộ dạng vô cùng nghiêm chỉnh, điềm đạm cười. Nếu không thì cái thể diện gì đó của Mục tiểu thư thật sự không thể nhặt lại nổi.

Từ lúc Viêm Ngân chuyển vào trong cung, Thái tử điện hạ cùng Tam hoàng tử thường xuyên tới vấn an Hoàng hậu, chuyện này trước nay không phải chưa từng có tiền lệ. Tỳ như lúc Tử Chiêu còn nhỏ, bọn họ cũng làm như vậy. Bất quá Đế Hậu chỉ có thể oán trách, bản thân thật là không được hoàng nhi coi trọng.

Càng như vậy, người ngoài lại càng cho rằng Mục tiểu thư chính là bảo vật ở Kinh thành, chuyện lan truyền càng rộng.

Có người nói, vị tiểu thư này tuy là một tiểu thư tướng phủ nhưng không phải người chịu nổi mình trong khuê phòng. Trận chiến ở Thanh Quan lúc đó cũng là nhờ nàng cùng nghĩa đệ của tướng quân, xả thân mở đường máu mới giải cứu được Mục Tử Hàm từ Thanh Sơn.

Sau đó còn tự mình dẫn theo nạn dân tạm lánh ở nơi khác. Nói cho cùng, trận chiến ấy thành hay bại, tổn thất nhiều hay ít, cũng do nàng một tay góp sức. Dân chúng không chỉ ca ngợi mà đối với việc nàng được hoàng thất sủng ái đều coi là lẽ đương nhiên.

Nhưng đối với người có dã tâm, chuyện này quả thật chương tai gai mất.

Sau hội sấn vừa rồi, Thanh Lâm cung được dịp tổ chức yến tiệc hết sức xa hoa, nhưng vì thân thể Mục tiểu thư không khỏe nên không tới dự. Mất thấy nàng ở trong cung tuy không âm đạm nhưng cũng không có nhiều bạn bè, Hoàng hậu Duyên Khánh vì nàng mà tổ chức một tiệc trà nhỏ ngay trong ngự hoa viên, khách mời đều là thiên kim tiểu thư nhà quan lại trong triều. Muốn nhân cơ hội này có thể giúp Viêm Ngân kéo gần khoảng cách, có thêm vài người bạn để trò chuyện giải khuây. Bà căn bản không phải lúc nào cũng có thể ở bên cạnh bầu bạn với nàng.

Nắng chiều êm ả phủ xuống, suối ẩm cho từng cành cây ngọn cỏ trong ngự hoa viên giữa tiết trời chớm đông. Hồn non bộ trải dài, hồ nước xanh thăm thẳm lặng, trụ hành lang khám ngọc, thêm đá trắng dẫn tới đình viện lợp mái lưu ly. Viêm Ngân theo sau Hoàng hậu tiến vào, trong lòng có chút choáng ngợp trước cảnh sắc thiên nhiên kiểu điểm hoa lệ.

Trong đình mọi người sớm đã tề tựu đông đủ, từ xa cũng có thể nghe ra một trận huyền ảo. Viêm Ngân cùng Hoàng hậu là người tới sau cùng, nàng đương nhiên không tránh khỏi bị người ta chú ý.

Váy dài màu thạch lưu, cổ và tay áo đều thêu những đoá hoa tuyết liên, trường bào gấm quý quết đất. Dáng vẻ điềm đạm, mắt hoa đào khẽ chớp mang theo ý cười, nhìn một vòng các tiểu thư có mặt ở đây, ý cười càng thêm sâu. Tuy là gương mặt vẫn dùng một tấm lụa che đi nhưng từng đường nét thanh nhã lại khiến cho người ta càng thêm hiếu kỳ.

Một đám người hành lễ xong xuôi, Hoàng hậu cũng từ tốn mà khai tiệc. Chủ đề trò chuyện của nữ nhân trước nay không có gì đặc biệt, không phải nói về tơ lụa gấm vóc thì cũng là sơn phấn, không phải nói về cao lương mỹ vị thì liền là bảo ngọc châu sa. Hơn nữa, cơ nghiệp Mục gia truyền đời đều là chế tác châu ngọc cùng trang sức. Các tiểu thư cũng vin vào đó mà tranh thủ thân thiết với Viêm Ngân. Mà nàng, ngọc quý hay cái gì cũng không rõ lắm, đều là có Tiểu Nhan phía sau mở lời, xuất thân của nàng ta cũng từ Bích Mục lâu mà ra.

Trò chuyện một hồi, không biết vị tiểu thư nào đề nghị bọn họ chơi đối chữ. Tất cả đều hưởng ứng. Viêm Ngân đối với trò chơi này cũng rất có hứng thú, còn hơn là nói tới nói lui, nói nhiều càng dễ để lộ sơ hở.

Vào đông trời mau tối, mới đó mặt trời đã ngã về tây. Hoàng hậu sớm đã cho người chuẩn bị ngự thiện, ngũ khí hoà ái, lệnh cho các nàng cùng trở về tẩm cung dùng bữa.

Đại điện trang hoàng đơn giản nhưng vẫn toát lên vẻ nguy nga tráng lệ, bình phong tứ phía thêu hoa, giương cột trạm khắc phượng hoàng bay lượn, hoa thom ngập tràn, đủ hương đủ sắc.

Viêm Ngân cùng mọi người an vị một chỗ, nét mặt vẫn giữ nguyên một vẻ điềm đạm như thường. Nhìn biểu hiện của đám người bên cạnh có thể thấy nàng được sấn đón hơn trước rất nhiều. So với mọi lần, ai cũng là người biết trước biết sau, đều phải xem nét mặt của quận chúa Lạc Vân lấy một cái. Nhưng hôm nay, yến tiệc là do Hoàng hậu mời đến, lại nói thời gian gần đây người còn đem Mục tiểu thư vào trong cung, quý như trân bảo. Còn ai đủ tâm tư nhớ tới Lạc Vân.

Mắt hoa đào vì một cái mỉm cười mà khẽ cong lại, nhìn biểu hiện không mấy hứng thú của Lạc Vân mà suy nghĩ: "Xem ra ở nơi này vốn không có cái gì gọi là tình tỷ muội. Chỉ là tốt với người ta có lợi hay không, lợi ích của người có gây trở ngại cho ta hay không mà thôi".

Còn mãi suy nghĩ vẩn vơ, đột nhiên từ nữ đang rót trà cho nàng sẩy tay, đem toàn bộ nước trà trong bình đổ ra. Viêm Ngân rất nhanh đứng dậy, may mắn chỉ bị ướt một vạt áo, nếu không nước trà nóng như vậy đương nhiên có thể khiến nàng bị thương.

Toàn bộ người trong đại điện đều là một phen giật nảy, Hoàng hậu nương nương còn đích thân rời khỏi ghế phượng, tiến lại xem xét. Phát hiện Viêm Ngân chỉ bị ướt chút y phục mới thở phào nhẹ nhõm.

Lạc Vân nhìn một màn này, trong mắt ánh lên nghi hoặc, thầm nghĩ: "Không biết là vô tình hay cố ý, nếu thật sự có kẻ động tay động chân, hiển nhiên là biết trên mặt Mục tiểu thư là một vết bông, cư nhiên muốn đoạ nàng ta? Chỉ e một chữ sợ vĩnh viễn không thể viết lên trên gương mặt kia rồi".

Khóe miệng khẽ nhếch, Lạc Vân đơn thuần là chỉ muốn nhắc nhở, như có như không mở lời: "Tien tỷ kia, người cảm thấy vết bông của Mục tiểu thư còn chưa đủ hay sao?".

Một lời nói ra, rơi vào tai mỗi người lại có hàm ý khác nhau.

Có kẻ há hê cho rằng đây là quận chúa muốn làm xấu mặt Mục tiểu thư, mượn chuyện này nhắc nhở rằng trên mặt nàng ta có tí vết. Lấy tư cách gì mà được sủng ái tận trời.

Có người chỉ đơn thuần cho rằng quận chúa là muốn trách phạt nô tỳ kia.

Còn Viêm Ngân, tuy là lời lẽ dễ gây hiểu lầm nhưng một chút địch ý nàng cũng không cảm nhận được trong mắt Lạc Vân. Không biết là nữ tử này giỏi che dấu hay là chỉ đơn giản là muốn ngồi một chỗ quan sát, không có ý muốn tranh đoạt gì. Dầu sao nàng cũng cho đây là một lời nhắc nhở, nếu chuyện này do người khác sắp đặt vậy là đang muốn dẫn mặt nàng sao? Không biết là kẻ nào ra tay nhưng chỉ mong người đó khôn khéo một chút, có thể che dấu tới tận cùng. Bởi vì, nếu để lộ ra cho Viêm Ngân biết được, chỉ sợ một chút thủ đoạn hạ độc của nàng, bọn họ liền không thể chống đỡ.

Viêm Ngân lui vào trong, để một đám cung nữ giúp nàng thay đổi y phục, rất nhanh đã trở ra. Còn về cung nữ kia thì đã sớm bị kéo xuống, nàng chỉ âm thầm ra hiệu cho Hồng Lang để ý chuyện này. Bóng dáng nhỏ nhắn linh động, thoát một cái đã rời đi.

Sau đó Hoàng hậu cho mời cầm sư tấu tấu nhạc góp vui, khiến cho bầu không khí cũng náo nhiệt trở lại. Thanh âm nữ tử cứ như vậy truyền ra không ít. Giữa chừng đang vui vẻ là vậy, đột nhiên lại nghe tiếng chén ngọc rơi thẳng xuống đất, vỡ tan thành nhiều mảnh, trà nóng bên trong theo đó mà chảy đầy trên sàn.

Viêm Ngân vẫn bình thản nhắc một ngụm trà, neho mắt nhìn Lạc Vân ôm chặt lấy cổ họng, gương mặt lúc thì đỏ bừng lúc thì tím ngắt. Mạch máu nổi rõ trên trán khiến cho gương mặt vằn vện vì đau đớn càng thêm đáng sợ. Một lời cũng không nói được, chỉ có tiếng kêu đứt quãng phát ra.

Mọi người xung quanh hoảng hốt chạy tới đỡ lấy thân thể chao đảo của nàng ta. Tiếng người huyền ảo, trăm cái miệng như một đều là lớn tiếng thét lên: "Mau gọi thái y. Quận chúa hình như trúng độc rồi".

Loại chuyện này, xảy ra ở trong cung liền trở thành vô cùng nghiêm trọng.

Viêm Ngân vẫn ngồi một chỗ quan sát biểu hiện của Lạc Vân, cảnh môi không khỏi nhếch lên. Đúng là Lạc Vân trúng độc, độc này khiến cho cổ họng bỏng rát, ngũ tạng như bị dao đâm, đau đớn tột cùng nhưng chỉ để giầy vò người ta trong một khoảng thời gian, không thể giết người. Nàng thật không hiểu hạ độc như vậy để làm gì.

Nhìn xem một đám người bị kinh sợ, nàng không mấy bận tâm, chỉ từ tốn tiến tới bên cạnh Hoàng hậu, khẽ trấn an người.

Chờ cho tới khi thái y được truyền vào trong điện, chỉ thấy Lạc Vân đã bất tỉnh, được người ta dìu lên nhuyễn tráp, thân thể mềm rũ nằm một chỗ. Ông ta hết bắt mạch rồi lại xem bên trong miệng của Lạc Vân, còn hỏi mọi người về biểu hiện khi phát độc, cuối cùng là kiểm tra chén trà mà khi nãy nàng ta làm rơi.

"Khởi bẩm Hoàng hậu nương nương, quận chúa bị hạ độc trong trà. Loại độc này quả thật rất hiếm gặp, khắp Kinh thành vốn không xuất hiện bao giờ. Nếu để lâu dài sẽ nguy hiểm tới tính mạng, hiện tại trong cung vẫn có thảo dược có thể tiêu độc. Vì thân sẽ tự mình kê đơn sắc thuốc, theo dõi bệnh tình của quận chúa".

Viêm Ngân hơi nhường mày: "Vị thái y này sao có thể lấp lửng như vậy? Rốt cuộc là ông có chữa được hay không?". Độc tính không thể giết người mà có thể nói thành nguy hiểm tới tính mạng, Viêm Ngân không khỏi đánh giá người trước mặt có thật sự là biết về y thuật hay không.

"Khởi bẩm tiểu thư, độc này dường như chỉ lưu truyền nơi giảng hồ lăng khách, hạ quan thẹn tài hèn sức mọn chưa từng gặp qua. Chuyện điều chế giải được không thể một sớm một chiều mà thành. Nếu muốn giải độc, phải tìm ra độc được là gì, lúc đó mới có thể nói tiếp". Biểu hiện của ông ta thấp phẫn thành kính khiêm nhường, không có vẻ gì là đang diễn trò. Viêm Ngân chỉ có thể nghĩ là thái y trong cung tài cán không đủ mà thôi.

Chuyện này nếu kéo dài sẽ khiến cho lòng người hoang mang lo sợ.

Lạc Vân là công chúa Triệu quốc được gửi gắm tới Đại Minh cầu hoà. Trước đây vốn dĩ không cần dựa vào Thái hậu cũng không kẻ nào dám động đến nàng ta, trừ khi kẻ đó muốn làm phản. Nếu công chúa Triệu quốc ở trên đất Đại Minh có mệnh hệ gì, hiển nhiên sẽ khiến mối giao hảo giữa hai nước gặp khủng hoảng nghiêm trọng. Bên nặng bên nhẹ thế nào Viêm Ngân đều hiểu rõ. Trong lòng suy tính, muốn lấy lý do Mục tiểu thư lúc lưu lạc bên ngoài từng được Đường Môn cứu mang mấy năm trời nên ít nhiều có hiểu biết về các loại độc để chỉ điểm cho vị thái y kia. Nhưng nàng còn chưa mở miệng, một thanh âm mềm mòng hết sức nhu nhược, dường như bị kinh sợ mà trở nên run rẩy: "Nếu... nếu độc là từ bên ngoài tới. Vậy thì chẳng phải Mục tiểu thư từng ở Đường Môn sao? Chuyện này... quá trùng hợp".

Hoài nghi vừa nói ra khỏi miệng, khiến cho các nữ tử hai mắt nhìn nhau, rất nhanh cho là hợp lý:

"Phải, ta nghe nói nơi đó nổi tiếng dùng độc hại người. Chẳng lẽ... chẳng lẽ là Mục tiểu thư".

"Lạc Vân tỷ tỷ vốn chỉ nói một câu có hơi động chạm tới vết thương của tiểu thư. Sao có thể ra tay độc ác như vậy?".

Không những chỉ là hoài nghi, mà không ít người thậm chí còn ra mặt cầu tình: "Mục tiểu thư, xin tiểu thư nghĩ cho đại cuộc. Tính mạng của Lạc Vân tỷ tỷ liên quan tới yên bình của chúng ta. Tuyệt đối không thể lấy mạng nàng".

Viêm Ngân không khỏi choáng ngợp trước tốc độ trở mặt của đám người này. Vài câu nói qua nói lại, thế nào nàng lại trở thành hung thủ.

Hoàng hậu Duyên Khánh cũng vì thế mà giận dữ, đem theo một cỗ uy nghi đập tay lên ghế phượng: "To gan. Không có bằng chứng sao có thể tùy tiện kết tội Mục tiểu thư. Thật không có phép tắc".

Trước con thịnh nộ ấy, tất cả mọi người trong điện đều hốt hoảng quỳ rạp xuống.

Vị thái y kia có chút bất đắc dĩ, ông ta hướng mắt nhìn qua Viêm Ngân một cái, sau đó lại cúi đầu, hướng Hoàng hậu nói: "Xin Hoàng hậu nương nương minh xét. Nếu như thật sự có thể tìm ra loại độc kia, hạ thần cam đoan có thể giải hết độc cho quận chúa. Bằng không, để tính mạng của quận chúa gặp nguy hiểm, hạ quan có dùng cái mạng già này cũng khó mà gánh vác nổi trọng trách".

Thái y đã nói như vậy, ai cũng hiểu được ẩn ý sâu xa. Đừng nói là cái mạng của ông ta, tới cả tính mạng của tất cả những người trong điện này cũng khó tránh khỏi liên lụy. Hoàng hậu ngay lập tức rơi vào thế bị, giữa lúc còn đang phân vân thì Viêm Ngân đã lên tiếng: "Các người đều cho rằng ta hạ độc nàng. Ta nói không phải, vậy các người muốn thế nào?".

Vị thái y kia nghe nàng hỏi liền không biết trả lời ra sao. Người trước mặt lại có địa vị không tầm thường, ông ta không thể đắc tội.

Nhưng một đám nữ tử từ bên dưới dường như không chịu được tình mạch quá lâu:

"Tiểu thư như vậy là làm khó chúng ta. Nếu tiểu thư không hạ độc vậy sao không để thị nữ khám người?".

"Cũng phải, khám người liền có thể chứng minh bản thân trong sạch".

Viêm Ngân không nhịn được tặng cho các nàng ánh mắt khinh bỉ: "Khám người ta? Chú ý thật hay. Nếu đã như vậy thì khám đi, ta cũng muốn xem các người ở trên người ta tìm được cái gì".

Hoàng hậu tuy là khó xử nhưng chuyện đã tới nước này, lại ở trước mặt rất nhiều người, nàng cũng không thể làm khác được. Cùng theo Viêm Ngân tiến vào hậu viện, tận mắt nhìn các cung nữ kiểm tra trên người nàng mới khiến Hoàng hậu an tâm.

Nhưng mọi chuyện có phần không đơn giản như nàng nghĩ. Cung nữ kiểm tra kỹ càng một hồi, dường như là tới một đường chỉ trên y phục cũng không bỏ sót. Cuối cùng, từ trong thắt lưng lấy ra một gói giấy nhỏ, đưa tới trước mặt Hoàng hậu.

Viêm Ngân nhìn gói giấy trong tay thị nữ kia, có chút ngờ ngác. Nàng không hề biết trên người mình lại có thứ này.

Trong lòng cũng dần liên kết lại những chuyện trước đó. Từ lúc nàng bị tra đồ lên người, cho đến lúc phải đi thay y phục. Đám cung nữ kia không phải là nô tỳ thiếp thân của nàng nhưng lại rất nhanh có thể lấy ra một bộ y phục như được chuẩn bị sẵn cho chuyện này. Lúc đó, Viêm Ngân thật sự không để tâm. Nhưng vừa nghĩ lại liền thấy có chỗ không đúng.

Đồng tử Duyên Khánh có chút run lên nhìn gói giấy bột trước mặt: "Chiều nhi... đây là thứ gì?".

Viêm Ngân một mặt điềm tĩnh trả lời: "Là loại độc mà Lạc Vân tỷ tỷ trúng phải".

Bạn đang đọc truyện *Vì Sự Tới Đón Người*, *Vì Sự Sợ Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 72: Đại lao không vô vị

Thân thể Hoàng hậu sau đó liền chao đảo không vững, nàng rất không tin lời vừa rồi có thể cứ như vậy phát ra từ miệng Viêm Ngân. Hơn nữa, gương mặt nàng lại bình thản đến phát ghê, ánh mắt thay đổi hoàn toàn khiến người ta không thể nhận ra.

Mục tiểu thư điềm đạm thường ngày đột nhiên đổi thành giao hoạt khó lường, khí tức tản ra vô cùng đáng sợ. Nhìn qua không biết nàng ta đang suy tính cái gì.

Thanh sắc lẫm liệt ẩn ý cười tiến tới bên người Hoàng hậu, bàn tay lạnh lẽo khác thường khẽ nắm lấy tay nàng: "Người có tin tưởng Từ Chiêu không? Tin Từ Chiêu không bao giờ làm ra chuyện ngu xuẩn này?".

Người được hỏi trong phút chốc có hơi lẩn lộn, không biết Viêm Ngân tự nhiên nhấn mạnh vào cái tên Từ Chiêu là có ý gì.

"Ta sao có thể không tin tưởng người. Nhưng chuyện này can dự rất lớn. Chứng cứ lại rõ ràng nằm trên người người. Chiêu nhi, dù ta có muốn giúp người che dấu cũng không được".

"Hoàng hậu, Chiêu nhi hoàn toàn không có ý định che dấu. Chuyện có sao thì nói vậy, Chiêu nhi cũng không ngại". Viêm Ngân càng thêm kiên định siết chặt lấy bàn tay Hoàng hậu, tỏ ý muốn Hoàng hậu tin tưởng nàng sẽ không có chuyện gì.

Chuyện xảy ra trong cung lâm kinh động tới không ít người. Mục tiểu thư vẫn giữ nguyên nụ cười nửa miệng khiến cho ai nhìn qua cũng phát run, chỉ sợ thờ mạnh một chút sẽ bị ánh mắt sắc như dao của nàng ta chiếu tới.

Nghị Chính điện giữa trời đêm, đèn đuốc sáng trưng. Vốn là nơi Hoàng thượng cùng bá quan văn võ dự buổi triều sớm, có khi nào sáng đèn vào lúc ban đêm.

Hoàng hậu dẫn đầu tiến vào chính điện, theo sau chính là Mục tiểu thư, tiếp đó đều là những người có mặt trong yến tiệc ngày hôm nay.

Đoàn người đi tới giữa điện thì quý gối hành lễ trước long nhan. Phải nói, ngoại trừ Viêm Ngân ra thì đám thiên kim tiểu thư phía sau nào có cơ hội được tiến vào Nghị Chính điện, sớm đã bị khí thế uy nghiêm trầm ổn bức tới phát run. Trước mặt đương kim thánh thượng chỉ có thể cúi mặt xuống đất.

Ngược lại, Viêm Ngân vẫn an nhàn tự tại như ở chỗ quen thuộc. Vừa được miễn lễ nàng ta đã đảo mắt nhìn khắp trong điện một vòng, nào là Thái tử điện hạ, Tam hoàng tử, Thừa tướng, Hình bộ thượng thư, Binh bộ thượng thư, Nội các, người của Thái y viện,... trọng quan triều đình giữa đêm đều có mặt đủ cả.

Tinh thần không biết vì sao lại phấn chấn lạ thường. Không phải là nàng muốn chơi sao, hiện tại vui vẻ một chút, bù đắp lại những ngày vừa qua ảm đạm tới ngu muội.

Những người có mặt ở đây tuy là nắm được tình hình, nhưng Hoàng hậu vẫn đứng ra thuật lại sự việc một lần. Còn có người của Thái y viện ra mặt chứng thực gói thuốc bột tìm thấy trên người Viêm Ngân cùng kịch độc mà quận chúa mắc phải là cùng một loại.

Trong điện, gương mặt ai cũng trở nên tối sầm. Hoàng thượng yên tĩnh hồi lâu mới trầm ổn hỏi Viêm Ngân: "Từ Chiêu, chuyện vừa rồi đều là sự thật?".

"Hoàng bá bá, Chiêu nhi oan uổng". Nàng cũng không vội vàng, chỉ đơn thuần dùng ánh mắt không đồng tình đáp lại.

Biểu hiện thân nhiên, không sợ trời không sợ đất này khiến cho người ta ai nấy cũng khó hiểu. Nàng ta lấy đầu ra tự tin như vậy?

Đại điện lại trở nên yên lặng khiến cho bầu không khí càng thêm bí bách ngột ngạt.

Hình bộ thượng thư vốn là người phải thụ lý chuyện này, cuối cùng cân nhắc một hồi mới nói: "Nếu vậy thì chuyện vật chứng ở trên người tiểu thư nên giải thích thế nào?". Từ sau lần xung đột với Lãnh Thiên Diệt trên đại điện, Tào Nhậm rất biết kiềm chế bản thân không phát hỏa trước mặt người này. Theo lý thông thường, chỉ cần tang chứng vật chứng đầy đủ, ông ta đã có thể lớn tiếng đe dọa, đem người về đại lao nghiêm trị.

"Còn có gì mà giải thích, đương nhiên là bị người ta hãm hại. Còn là ai thì ta chưa có tra ra". Nàng từ tốn đem lý do vì sao phải thay y phục cùng hoài nghi trong lòng nói ra.

Nhưng đó vẫn chỉ là suy luận từ một phía, không có bằng chứng.

Hơn nữa, Hình bộ thượng thư còn cẩn thận tra hỏi những người có mặt trong yến tiệc. Đa phần các nữ tử đều cho rằng nàng có hiềm khích với Lạc Vân, lại vì một lời nói liên quan tới vết bồng trên gương mặt mà trở nên kích động mới làm ra chuyện này.

Viêm Ngân nghe xong, đột nhiên cười lạnh, khóe miệng kéo ra một đường cong hết sức quỷ dị, nhãn thần tràn ra uy hiếp, không một ai có thể ngờ thiếu nữ lúc nào cũng điềm đạm cười lại có thể tàn ra khí tức mãnh liệt tới như vậy.

Toàn bộ đại điện như chết lặng.

Viêm Ngân dùng ánh mắt khát máu nhìn về phía đám nữ tử kia.

Bất chợt thanh âm trầm ấm gọi nàng như nhắc nhở: "Chiêu nhi".

Yến Lân không có vẻ gì là bất ngờ trước biểu hiện này, bất động thanh sắc nhìn thẳng vào nàng. Hắn không muốn nàng trước mặt Hoàng thượng phạm phải tội đại nghịch.

Tự biết bản thân nếu tiếp tục như vậy cũng không phải ý hay, nàng ta thu liễm trở về dáng vẻ vô hại thường ngày. Bất quá một chút lo lắng cũng không hiện nổi lên mặt.

"Từ lúc bốn tiểu thư còn chưa khám người, các người đã quả quyết là do ta hạ độc. Không bằng chứng đã kết tội, ta một chút cũng không nhìn ra các người giáo đường để đi đâu. Tới lúc quận chúa phát độc, trăm miệng như một, ai cũng nói lời giống nhau, vừa vặn lại có thể từ trên người ta lấy ra tang chứng. Chuyện này có dùng ngón chân để nghĩ cũng có thể nhìn ra được có kẻ nhắm vào ta ngay từ đầu". Lời cuối cùng là hướng Hình bộ thượng thư mà nói.

"Hơn nữa... Từ Chiêu không giống như kẻ khác, là người có giáo đường đường hoàng. Đi không luôn ngồi không cúi. Đường Môn nhân từng dạy bảo, không độc thì thôi, đã độc thì không chết cũng phải tàn phế. Thứ độc rẻ tiền mà Lạc Vân tỷ tỷ trúng phải không nằm trong tôn chỉ của Đường Môn, chuyện trái lương tâm như vậy, ta sao dám làm". Lần này Viêm Ngân vừa cười vừa nói, như thể biến cố vừa rồi một chút cũng không liên quan tới nàng. Chuyện hạ độc lại đem nói thành một việc hết sức có nhân phẩm.

"Vậy là tiểu thư biết rõ loại độc này?". Trưởng lão Thái y viện đột nhiên lên tiếng, thanh âm không giấu nổi vui mừng.

Viêm Ngân rõ ràng nghe ra, thừa hiểu đám người này dù đã biết độc được là gì nhưng vẫn không đủ khả năng chế ra thuốc giải. Nàng ta không nhanh không chậm nhếch môi, mắt hoa đào khẽ híp lại: "Biết thì thế nào? Độc không phải do ta hạ. Tôn nghiêm của bốn tiểu thư năm lần bảy lượt bị các người chà đạp. Theo ý tứ của các người đây là muốn hung thủ ra tay cứu người?". Lời vừa nói ra ngụ ý là gì ai cũng hiểu. Muốn cứu Lạc Vân thì không thể truy cứu nàng. Nhưng chuyện xảy ra, mọi manh mối đều chỉ nằm trên người Viêm Ngân, muốn tẩy trắng án này làm sao có thể.

Nàng ta cư nhiên hiểu điều đó, thuận ý khoát tay nói: "Vẫn là thôi đi. Người đáng nghi như bốn tiểu thư tốt nhất không nên động tay động chân nữa".

Hoàng thượng ngự trên long ý nhìn một màn bên dưới, có phần đề nén tâm tình, nhíu mi khuyên nhủ: "Chiêu nhi, người như vậy còn muốn làm rối tung mọi chuyện. Nếu đã có thể giải độc cho Lạc Vân liền bớt đi rất nhiều phiền phức. Chuyện này truy cứu rõ ràng, tội trạng của người cũng giảm xuống".

Vừa nghe Hoàng thượng nói xong, nụ cười trên môi chợt tắt, Viêm Ngân nhìn qua vẻ mặt bất đắc dĩ của Hoàng hậu, nàng vẫn nhớ rằng người nói rất tin tưởng Từ Chiêu. Thân hình khẽ động, quý rap dưới đất: "Hoàng thượng, độc này Chiêu nhi không hạ. Cúi xin Hoàng thượng giải Chiêu nhi khỏi đại lao, chờ Hình bộ thượng thư tra rõ chuyện này. Cho tới lúc đó, Chiêu nhi cái gì cũng không làm".

Một lời quả quyết không khoan nhượng khiến cho thánh nhan giận dữ, bàn tay vịn trên long ý phát run: "Người đây là ý vào được Đế Hậu sủng ái sinh công cuồng. Nếu người ngang ngược như vậy, Trẫm liền thành toàn cho người".

Hai bên đại diện một trước một sau có người lập tức ra mặt cầu tình. Một là Tam hoàng tử Yến Bạch, người còn lại chính là trưởng lão Thái y viện.

"Phụ hoàng, xin người bớt giận. Từ Chiêu là do oan uổng mới không cẩn thận lời nói. Thân thể nàng vừa mới khá hơn không thể chịu được cực khổ trong đại lao".

"Hoàng thượng, độc tính trên người quận chúa rất mạnh, chậm trễ sẽ ảnh hưởng tới tính mạng. Mục tiểu thư tuy ăn nói lỗ mãng nhưng không phải người xấu lại có khả năng giúp chúng ta giải độc. Vẫn nên lưu lại nhẹ nhàng khuyên bảo".

Viêm Ngân vừa nghe không khỏi bật cười, vị thái y này vốn chẳng quen biết nàng, vì gấp gáp muốn cứu chữa cho Lạc Vân liền có thể nói nàng không phải người xấu. Lý luận hết sức đơn thuần. Bất quá, nàng lại rất thích làm người xấu.

"Lão thái y không cần lo lắng. Độc này phát tác tuy mạnh nhưng tuyệt đối không nguy hiểm tới tính mạng. Cứ để quận chúa chịu chút đau đớn, chờ tới khi ông có đủ tài cán liền có thể giải độc cho nàng".

Ngang ngược, chính là hết sức ngang ngược. Bao nhiêu công sức của Yến Bạch cùng thái y ra mặt cầu tình giúp nàng coi như đổ sông đổ bể.

Trước khi áp giải Viêm Ngân ra ngoài, Tào Nhậm chợt thấy phía sau gáy lạnh toát. Quay đầu lại nhìn chỉ thấy ánh mắt âm trầm như băng sương rơi trên người ông ta. Nữ nhân này trước đây có Lãnh Thiên Diệt ra sức bảo vệ, sau lại có Thái tử chiếu cố. Chỉ một mình ông ta ở giữa chịu sự giầy vò của bọn họ.

Cuối cùng Mục tiểu thư cứ như vậy hoa lệ mà ngồi trong kiệu của Hình bộ thượng thư tiến thẳng tới đại lao. Nhìn qua đủ biết phạm nhân này rất không tầm thường.

Lão nhân gia dường như lại già đi thêm vài tuổi. Viêm Ngân nhìn qua là biết sắc mặt của ông ta không tốt, thuận miệng quan tâm: "Tào đại nhân sao vậy?".

Khò chủ khê thờ dài: "Mục tiểu thư vốn được hoàng thất coi trọng. Hà cơ gì phải chống đối lại Hoàng thượng. Phải chi nhẫn nhịn một chút cũng không đến nỗi phải vào đại lao".

"Ta đã nói, độc không do ta hạ. Ông nói nhẫn nhịn là muốn ta nhận tội? Hoàng thượng lại không tin tưởng ta. Đã vậy không cần nhiều lời. Đây là ta tự nguyện. Kinh thành cũng không có chỗ nào đáng chơi, chỉ bằng thử vào đại lao của hình bộ một chuyến, xem có gì thú vị". Lý lẽ này vừa nghe không khỏi khiến cho Tào Nhậm cứng người. Chuyện liên quan tới quốc gia đại sự, vậy mà nữ tử chỉ coi như một trò chơi. Ông ta thăm cân nhắc liệu có nên tức giận hay không. Nhưng nhìn lại đáng về nàng một chút cũng không lưu tâm. Vẫn là thôi đi, trong lòng âm thầm mặc niệm: "Lời đại nghịch bất đạo vừa rồi ta không nghe thấy. Không nghe thấy".

Hồi lâu tĩnh lặng, đột nhiên thanh âm lạnh lẽo như của một người hoàn toàn khác cất lên: "Cũng kỳ lạ, các người rõ ràng sợ mãnh thú nhưng lại dám gây chuyện với kẻ đi săn. Đây là đang chệch mạng mình quá dài? Chẳng lẽ muốn thử cảm giác trở thành kẻ bị săn?".

Tào Nhậm không tin tưởng nhìn vào người bên cạnh. Nhãn lực thâm sâu khó dò, chẳng còn vẻ gì giống với Mục tiểu thư một khắc trước mà là một người hoàn toàn xa lạ.

Nhìn Viêm Ngân như vậy, có đánh chết ông ta cũng không muốn tin rằng lại dùng thủ đoạn hạ độc ti bi để trả thù vài lời châm chọc giữa đám nữ tử với nhau. Chỉ sợ, một khi nàng ta đã muốn, liền có thể trực tiếp giết người.

Hài gấm thêu hoa, phục sức cao quý hoa lệ, nhìn qua đủ biết người tới có thân phận hiển hách thế nào. Lạc Vân từ trong kiệu bước xuống trước cửa lớn Hình bộ đã là mấy ngày sau. Y phục cao quý hoàn toàn đối lập với thân sắc tái nhợt.

Đại lao hôm nay có dịp được người tới thăm, bất quá còn chưa tiến được một bước vào trong, Lạc Vân đã bị mấy tên quan sai bên ngoài chặn lại.

"Bốn quận chúa đích thân tới vấn tội phạm nhân, chuyện này đã được Tào đại nhân thông qua. Lá gan của người quả không nhỏ, còn dám can ta?".

"Quận chúa bớt giận, hạ quan có mười lá gan cũng không dám kháng lệnh. Chỉ là, xin quận chúa đợi cho một lát, chúng ta vào bẩm báo một tiếng, bằng không kinh động tới người bên trong thì tất cả đám quan sai chúng ta chỉ sợ không sống nổi qua đêm nay". Quan giám ngục về mặt vô cùng bất đắc dĩ, nơm nớp lo sợ thành khẩn nói.

Lạc Vân nheo mắt: "Đây là thế nào?".

"Quận chúa không biết, từ khi Mục tiểu thư tới nơi này, đại lao cũng không còn là đại lao nữa rồi. Một lời không thể nói hết, người vừa nhìn sẽ biết thôi". Ông ta dờ khóc dờ cười, cứ nghĩ chỉ là chức quan giám ngục nho nhỏ, ngoài việc hồng hách trống coi đám phạm nhân ra thì cuộc sống cũng không có gì bất ổn. Nhưng chỉ cần nhớ lại mấy ngày qua, từ sông lưng không khỏi truyền tới một trận run rẩy.

Người ngoài đương nhiên không hiểu ý tứ của ông ta là gì, đúng lúc một tên quan binh khác từ bên trong đi ra, khom người ý mời Lạc Vân tiến vào. Khoé môi nàng ta khẽ gật: "Kỳ quái, đại lao cũng không phải tư gia, lấy đâu ra quy củ như vậy?".

Nhưng hình ảnh hai chữ "đại lao" trong tưởng tượng của Lạc Vân lại hoàn toàn khác với cảnh tượng trước mắt. Vừa đi hết cầu thang dẫn xuống hầm, chỉ thấy hành lang rộng rãi trải thảm nhung quý giá, các buồng giam nhỏ ở hai bên cũng được dọn dẹp sạch sẽ, đèn đuốc sáng rực. Phạm nhân bên trong người nào cũng hết sức điềm nhiên tự tại, không có vẻ gì trông giống người mang tội bị đẩy tới nơi này mà giống như đang ở nhà. Giữa phòng có một cái đỉnh đồng tỏa ra hương thơm vô cùng dễ chịu.

Lạc Vân không tin tưởng hít một ngụm khí, mở to mắt nhìn phòng giam phía cuối hành lang, nói đúng hơn là nhìn gian phòng trông như một thất tư gian ở phía trước. Cửa sắt đặc biệt nhiều dây khóa xích tới kỳ lạ, bên trong có giường ấm, thư án, giá sách, gương soi, tủ đồ, bình phong.... cái gì cũng có cả. Trước cửa phòng giam còn kê thêm một cái bàn cùng một cái ghế dựa, trà bánh đãi khách cũng đã được chuẩn bị xong xuôi. Hơn nữa, trà cũng là dùng loại hảo hạng, ẩm chén tráng men tinh xảo, điểm tâm bài trí cầu kỳ ngon mắt.

Nữ tử xiêm y vàng nhạt đang ngồi đọc sách. Ngược mắt thấy người tới vẫn đứng nguyên một chỗ, không có dấu hiệu muốn cử động thì nàng cười nhạt: "Lạc Vân tỷ hình như ý vào sức khoẻ tốt muốn đứng mà nói chuyện sao. Còn không mau ngồi xuống".

Kết quả, hai người ngồi đối diện nhau, chỉ có điều là cách nhau qua cái song sắt, một trong một ngoài. Lạc Vân vừa ngồi xuống, gã quan sai vừa rồi nói chuyện với nàng lập tức tiến lên rót trà, bộ dạng thập phần cung kính.

Tình huống này, đây có thật sự là đang bị tổng giam?

Viêm Ngân về mặt hết sức hưởng thụ căn một miếng điểm tâm, vừa nhai vừa chống cằm nhìn Lạc Vân: "Vừa tỉnh dậy liền tới gặp ta, quả nhiên là hảo tỷ muội. Xem ra thái y viện cũng không phải là toàn phế vật". Lời nói ra có thể khẳng định, người bị giam giữ nhưng tin tức vẫn vô cùng nhanh chóng.

Lạc Vân từ lúc tỉnh dậy, biết chuyện thì trong lòng đã ám ức. Bọn họ muốn khi dễ người khác nhưng ăn khổ lại là nàng. Vì muốn đổ tội cho Mục tiểu thư mới khiến bản thân liên lụy. Thử hỏi làm sao nuốt trôi con giận này. Hơn nữa, nghe được cung nữ bên cạnh trình báo, Mục tiểu thư rõ ràng biết cách giải độc nhưng có nói thế nào cũng không chịu ra tay cứu

người. Trong lòng lại càng thêm khó chịu.

"Người rốt cuộc muốn thế nào?"

"Ai, ta sao có thể muốn thế nào? Hiện tại bị giam nơi ngục tối, vô cùng lạnh lẽo đáng sợ. Bất quá còn chưa tìm ra hung thủ. Ta cũng lực bất tòng tâm". Về mặt trần ra tiếc hận, cơ thể còn phôi hóp khẽ run rẩy, nhìn thoáng qua hết sức giả tạo, ai cũng hiểu Viêm Ngân đang diễn trò.

Lạc Vân cắn răng, gần từng tiếng: "Xem người ở nơi này có chỗ nào lạnh lẽo, có chỗ nào cực khổ? Bản quận chúa đột nhiên bị các người hãm hại. Hiện giờ người không ra người, quỷ không ra quỷ, hàng đêm thân thể đau đớn đến phát run. Rốt cuộc người còn muốn hại ta thế thâm tới mức nào. Trước đây ta quả thật có đồ kỵ với người. Nhưng hiện tại đã không còn như vậy, người thông minh như người chẳng lẽ không thể phân biệt".

"Lạc Vân tỷ chớ nóng vội. Khiến người chịu đau như vậy ta cũng không thoải mái. Nhưng là chuyện xảy ra trong cung mà tiểu muội đây lưu lạc nhân gian đã lâu, một chút căn cơ cũng không có. Làm sao có khả năng tra ra hung thủ". Vừa nói đến đây thì Viêm Ngân hơi ngừng lại một chút, ý cười càng sâu, nhìn thẳng vào mắt Lạc Vân: "Cho tới lúc đó tiểu muội đây không thể làm gì hơn. Chuyện giải độc... còn phải xem khi nào tìm ra hung thủ mới có thể tính tiếp".

Vẫn là, vô cùng ngang ngược. Lý do không chịu cứu người của nàng ta dù có nói thế nào cũng là vô lý.

Lạc Vân gần tới toàn thân tím ngắt, ngón tay run rẩy qua song sắt chỉ về phía Viêm Ngân: "Người... người là kẻ điên sao?".

"Diên hay không cũng không quan trọng. Lạc Vân, tỷ nên nhớ, quan trọng là ta có thể giải độc cho tỷ. Giá trị của một kẻ điên như ta đối với tỷ không nhỏ đâu. Bằng không, cứ sống trong đau đớn như vậy tới hết đời đi".

Lời đe dọa này đương nhiên có tác dụng với một kẻ đang bị độc giày vò như Lạc Vân. Nàng ta vô cùng hoảng sợ, trong lòng cũng âm thầm tính toán. Xem ra nếu không tìm ra kẻ đứng sau chuyện này thì người thiệt nhất chỉ có bản thân. Nếu đã vậy, chỉ bằng giúp Viêm Ngân tìm ra hung thủ, chỉ có như thế mới có thể cứu lấy mình. Ý đã quyết, nàng ta không một lời lập tức bỏ đi.

Viêm Ngân thấy biểu hiện như vậy thì cười xoà, mở miệng thảo luận: "Các người thử nói xem nàng ta như vậy có ý tứ gì?".

Đám phạm nhân ở các phòng giam khác nghe vậy cũng nổi lên tranh luận:

"Theo ta thấy thì là giận quá bỏ đi".

"Ta lại thấy về mặt kia đến mười phần tâm tư sâu kín, nhất định là đã hiểu được tiểu thư muốn mượn sức nàng ta minh oan cho mình".

"Khó nói, có khi nào nàng ta nghi ngờ tiểu thư tri hoãn không chịu giải độc là vì không có khả năng. Căn bản là không hoàn toàn tin tưởng tiểu thư có thể giúp nàng ta giải độc".

"Biết đâu toàn bộ chuyện này đều do nàng ta dựng lên".

Viêm Ngân nghe vậy mỉm cười: "Mỗi người một ý, theo ta thấy thì đều hợp lý cả. Vẫn nên đề phòng vạn nhất. Chư vị quả nhiên đều là người có tâm tư mẫn tiệp. Chúng ta thật là mới quen nhưng lại như tri kỷ, chỉ bằng cùng nhau uống rượu trò chuyện. Ta trước tiên mời mỗi người một chén".

Từng vô rượu lớn được chuyển tới mỗi phòng giam. Nhìn đám phạm nhân cùng Viêm Ngân tuy mỗi người một phòng nhưng lại vui vẻ mở tiệc rượu với nhau trong địa lao khiến cho người ta không khỏi há mồm tròn mắt.

Từ khi được dẫn tới đây, không biết Mục tiểu thư làm cái gì khiến cho cả đàn chuột sợ hãi bỏ chạy hết. Nơi này bằng một tốc độ đáng kinh ngạc được người ta dọn dẹp trang hoàng. Chỉ sau một đêm, không còn thấy một chút cái gì gọi là hôi hám ẩm ướt vốn có của đại lao. Thay vào đó thì giống như tư gian mật thất của nhà giàu.

Vì trong phòng giam của những phạm nhân khác cũng cần dọn dẹp nên bọn họ được đặc cách tới hậu viện phủ Hình bộ tắm nước nóng một lần, y phục cũng được thay mới chín chu. Không những thế, Viêm Ngân còn cho mời tới một trù nương nổi tiếng, chiêu đãi bọn họ sơn hào hải vị.

Nói sao thì đã là người bị giải tới đại lao đều dính dáng tới những vụ trọng án. Không phải từng là gian thương thâu tóm cả một vùng thì cũng là kẻ có máu mặt, có quan hệ mật thiết với quan viên trong triều. Viêm Ngân biết những kẻ này không phải hạng ngu dốt, nàng thân nhiên đem chuyện bị ám hại ra thảo luận. Một đám người rất nhanh cùng đàm đạo, chẳng mấy chốc đã trở nên thân thiết. Cuộc sống trong đại lao cũng vì một đám người hoà hoà thuận thuận này mà không còn vô vị.

Từ Chiêu một mình đứng trong gian phòng nhỏ. Cảnh vật vẫn nguyên vẹn không có gì thay đổi từ khi nàng được hắt đem về. Bóng dáng của Dữ Ngọc đều khắc sâu trong tâm trí, tràn ngập khắp mọi nơi nhưng chỉ cần nghĩ về hắn, nàng lại không thoải mái. Cùng là đau đớn, nhưng đau đớn trong lòng ngày hôm nay khác với mấy năm trước rất nhiều.

Nếu nói chính là một tay Dữ Ngọc nuôi nàng trưởng thành cũng không có gì sai. Từ Chiêu tự nhủ, nàng nợ hắn thật nhiều. Lần này rồi đi, cũng không biết có phải là lần cuối cùng gặp lại hay không. Trái tim thổn thức như vừa bị ai đó siết chặt, cuộn trào đau nhói. Từ Chiêu không nói không rằng, mặt cũng không đổi sắc, giăng một cái tát thật mạnh lên mặt.

Nàng hoàn toàn không ý thức được, có những cảm xúc càng dè dặt thì sẽ tới một lúc bùng phát càng mạnh mẽ.

Đột nhiên gương mặt lạnh băng, không có một chút cảm xúc thừa thãi nào. Ánh mắt ngưng đọng thật lâu, nhìn xuống Chiêu Nguyệt kiếm đang nắm trong tay. Nàng coi nó như trấn bảo mà gìn giữ, thứ quý giá nhất nàng có được cũng chỉ là một thanh kiếm này.

Ánh mắt vô hồn, nàng lặng lẽ cảm theo kiếm hướng tới gian phòng của Dữ Ngọc.

Bên trong vẫn không có người. Từ Chiêu nhẹ bước tới bên giường, đặt thanh kiếm xuống.

Nàng hướng tới thư án, nhắc bút viết xuống. Sau đó bản thân nhìn chăm chăm vào từng chữ kia. Bất động hồi lâu mới rời đi.

Đại ân đại đức của Dữ Ngọc nàng không có gì báo đáp. Nặng lòng gửi gắm lại Chiêu Nguyệt kiếm cho hắn, vừa là báo đáp, vừa như đem kỷ vật của Từ Hàm lưu lại bên cạnh phụ mẫu.

Một đường không quay đầu, rời khỏi Vụ Ân cốc.

Bóng lưng đã gầy đi mấy phần, thương thế của nàng chưa hẳn bình phục nhưng trong lòng đã quyết. Sớm nên rời đi, tránh cho hắn thêm phiền chán.

Nàng vừa đi không lâu, trong phòng liền xuất hiện bóng dáng trường sam huyền sắc. Hắn nhìn một kiếm trên giường, lại nhìn tới bức thư nàng vừa viết, dường như vẫn còn lưu lại hơi

ấm của nàng.

Hắn không cần đọc cũng biết trong thư viết gì, chỉ lặng lẽ cầm lên nhét vào trong ngực áo.

Hồng Bảo kiểm các nhiều năm qua đã phát triển không tệ. Tuy ý tới một thành trấn không lớn không nhỏ cũng có thể tìm thấy cửa tiệm của bọn họ.

Từ Chiêu toàn thân y phục nguyệt nha bước vào bên trong. Chương quỳ nhìn người vừa tới, lập tức cup mắt, tự mình dẫn Từ Chiêu vào tư gian. Không phải ông ta không biết nàng, nhưng là, vị chủ tử này so với lần gần đây nhất được gặp thì có gì đó rất lạ. Thần sắc không biểu lộ ra bất cứ cảm xúc nào, vô cùng khó đoán.

Ông ta rất nhanh đem tin tức hệ trọng tới báo cho nàng. Vừa nghe xong, cả gian phòng tràn ngập khí tức lạnh lẽo, âm ỉ sát khí.

Chương quỳ nuốt khan một cái, nhưng dù sao ông ta cũng không phải kẻ nhát gan. Từ Chiêu mà ông ta biết lại càng không phải hạng người sẽ trút giận lên thuộc hạ. Một mực can gián: "Chủ tử vạn lần không nên nóng giận. Viêm cô nương bị áp giải tới đại lao nhưng theo tin tức báo về vẫn rất tốt. Hoàng thượng cũng không có dấu hiệu muốn bức ép nàng. Hiện tại các thế lực đều ăng bình bất động".

"Áng bình bất động? Ta cũng muốn xem, bọn họ không động được tới khi nào?".

"Ý chủ tử là..."

Từ Chiêu cười lạnh, tay khẽ miết lên chén trà khiến nước bên trong sánh ra bần: "Toàn bộ Mục gia quân vẫn ở lại Thanh Quan, tuy nhiên Hoàng đế lại không thể dùng tới đội nhân lực này nếu không có người Mục gia phò tá. Còn chưa rõ ý tứ của Mục tiểu thư ra làm sao, trước mắt giữ lại Kinh thành, khác nào giữ con tin trong tay. Bình lực hùng hậu lập tức bị nắm đằng chuôi, chỉ cần bọn họ mạnh động, Mục tiểu thư lập tức chết. Hiện tại không biết kẻ nào ngu xuẩn, ban cho ta một cái cơ động binh".

Chương quỳ cả kinh hô lên: "Chủ tử, với binh lực Mục gia quân hiện tại, nếu muốn động binh khác nào tạo phản. Một khi đã như vậy liền không thể quay đầu".

"Quay đầu làm cái gì? Từ lúc bọn họ muốn lợi dụng Mục gia, liệu có thêm nghĩ tới chuyện quay đầu?".

Ông ta nghe xong mà âm thầm run rẩy: "Chủ tử xưa nay không phải là người khát máu, từ khi trở về đều là tận lực tránh động tới binh đao, lại càng căm ghét cảnh chiến tranh, sinh linh đổ máu. Lỗi lẽ như vậy chứng tỏ trong lòng đã quyết, khó mà khuyên nhủ. Không biết đã xảy ra chuyện gì, tại sao lại thành ra thế này?".

Vừa nghĩ vậy, chương quỳ cũng khom người nói với Từ Chiêu: "Chủ tử, chuyện này can hệ rất lớn, cần phải bàn bạc kỹ lưỡng, thuộc hạ sợ rằng không đủ tài cán. Vẫn nên truyền tin về Hồng Vân sơn báo cho các trưởng lão tới đây hội ý cùng người".

Từ Chiêu chỉ mỉm cười, nhàn nhạt đáp ứng: "Được".

Trong thư, chương quỳ chỉ nói qua loa rằng nàng có chuyện cần thương nghị, nhưng lại đặc biệt nhấn mạnh một việc: "Chủ tử trở nên rất dễ nóng giận".

Bạn đang đọc truyện *Vì Sư Tới Đón Người, Vì Sư Sợ Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 73: Khởi sự

Không biết vì lý gì, chuyện Mục tiểu thư bị tổng vào đại lao vốn được hoàng thất giữ kín đột nhiên lại bị phanh phui. Chỉ qua vòn vẹn có một đêm, tin tức truyền đi nhanh tới chóng mặt, không chỉ mỗi Kinh thành đông đúc tức thì trở nên xôn xao mà khắp cả Đại Minh cũng dậy sóng.

Trong mắt người đời, chỉ cần nhắc đến một chữ Mục đã có không biết bao nhiêu cảm khái, bao nhiêu nể trọng. Từ đời lão gia đã vững vàng phụ giúp bách tính ở Bạch thành có cuộc sống no đủ. Tới đời Mục thiếu gia, Mục tiểu thư cũng là xông pha ra trận giết giặc, làm hậu phương vững chắc, giúp cho vương triều Đại Minh không chút sút mẻ mà trải qua một kiếp nạn. Dân chúng khắp nơi trong lòng đều có cảm kích, có mang ơn, đều nói bọn họ là công thần. Một chữ Mục, không nói quá, đã âm thầm trở thành biểu tượng không thể thiếu của Đại Minh.

Không lâu trước đó, khi trận chiến thành Thanh Quan vừa kết thúc. Những tướng chỉ có hân hoan reo mừng, tấu lên khúc ca khải hoàn đón binh sĩ trở về, những tướng là đoàn viên nhưng ai ngờ một tin báo từ vang lên, thiếu tướng Mục Từ Hàm chết trận. Dân chúng không khỏi bàng hoàng, khắp nơi đều nhuộm một màu thương xót. Không phải là đã thắng trận rồi sao, vậy mà sinh ly tử biệt cuối cùng vẫn không thể tránh khỏi. Tiếc cho hần tài hoa có thừa, cơ trí có thừa. Tiếc cho một trang nam tử phiêu dật xuất thân vậy mà chết trẻ. Tiếc cho tình cảnh Mục gia, gia quyến không thể tương phùng, không còn biết đến hai chữ đoàn viên.

Tuy không cần nói ra nhưng ai cũng hiểu, Mục tiểu thư chỉ còn một thân một mình, đau lòng tới cỡ nào.

Cũng vì lẽ đó, đối với vị tiểu thư này, bách tính có một sự chiếu cố nhất định.

Vừa biết tin nàng bị đẩy vào đại lao, dường như ai ai cũng không thể nào tin. Một người vốn được hoàng thất coi như trân bảo mà đối đãi, hiện giờ đâu đâu cũng rộ lên tin tức, chuyện còn chưa tra rõ, nghe chừng có bao nhiêu là oan khuất, khổ cực tứ bề. Không ít người còn kéo nhau tới trước Hình bộ, bắt bình thay cho nàng.

Bóng chiều nghiêng ngả, xe ngựa lọc cọc lần bánh nơi Kinh thành tấp nập. Người bên trong thân nhiên buộc sẵn rèm lên, ra điều muốn hít thở không khí bên ngoài, ánh mắt vô hồn không biết là nhìn đi chỗ nào. Khắp nơi trong Kinh thành đường xá đâu đâu cũng có người qua lại, xe ngựa vừa lướt qua cũng có đôi ba người hiếu kỳ ngược nhìn.

Không nhìn thì thôi, vừa nhìn không khỏi thất kinh: "Vị kia chẳng phải Lãnh công tử đại danh鼎鼎 hay sao?".

Một lời nói ra thu hút sự chú ý của biết bao nhiêu người. Chủ đề về Mục tiểu thư vốn dấy lên suốt mấy ngày qua, mà Lãnh công tử đối với tiểu thư tốt thế nào ai cũng biết.

Chuyện vừa xảy ra hần liền lập tức trở lại Kinh thành, xem ra sắp tới nơi này sẽ không còn yên bình nữa rồi.

Nhiều người biết tin hần xuất hiện, càng thêm nhao nhao bàn tán. Thậm chí còn là chủ đề đàm luận nóng hổi trong các quán trà tửu lâu.

Xe ngựa vừa dừng lại, Từ Chiêu vén rèm bước xuống. Trước phủ Hình bộ tập trung không ít người. Trong tay không phải hoa quả thì cũng là đồ ăn, thậm chí có người còn mang theo

cả một hòm thuốc bỏ.

Guorong mặt không biết từ lúc nào trở nên vô cảm lại thoáng kinh ngạc: "Đám quần chúng này, không biết là thật hay giả, nhưng bọn họ làm ra như vậy, là tận lực tiếp tế lương thực sao?"

"Quan gia, thường ngày tiểu thư vẫn rất thích mua điểm tâm chỗ ta. Phiên ngài giúp ta đem vào cho tiểu thư".

"Quan gia, chỗ quả tươi này ta mới hái sớm nay, một nửa cho tiểu thư, một nửa các ngài cứ giữ lấy, dù sao cũng bồi bổ".

"Quan gia, gần đây trời đã trở lạnh, đại lao lại là nơi ẩm thấp dễ sinh bệnh. Hơn nữa... hơn nữa tiểu thư có khi nào bị dùng hình bức cung, nhất định là chịu nhiều thương tổn. Chỗ thảo dược này không phải là trân quý nhưng vẫn có thể dùng được. Phiên ngài giúp ta gửi cho tiểu thư".

Gã lãnh gác canh cửa nghe vậy không khỏi hốt hoảng phản trần: "Không có, không có. Mục tiểu thư rất tốt, tuyệt đối không có chuyện dụng hình".

Thủ vệ bên ngoài cửa phủ hôm nay quả là khách khí hơn bình thường, dân chúng đưa tới bao nhiêu lễ vật thì đều nhận lấy bấy nhiêu. Nếu như không phải những thứ này là gửi tới cho Mục tiểu thư thì theo lẽ thường bọn chúng đã có thể lấy về làm của riêng. Nhưng mà... không có nhưng mà. Chỉ biết, đồ của nàng, nếu phát hiện có kẻ nhân cơ hội biển thủ ắt sẽ bị trừng trị. Mới qua mấy ngày, tiền lệ của phủ Hình bộ đã thay đổi không ít.

Từ Chiêu nhắc chân tiến lên thêm đá, nhàn nhạp nhìn đám thủ vệ, bình thản mở miệng: "Ta tới gặp Mục tiểu thư, phiên quan sai dẫn đường".

Ngữ khí tuy vẫn là lễ độ nhưng không hiểu vì sao lại khiến cho người ta cảm thấy không rét mà run.

Dân chúng xung quanh có người nhận ra người đến là ai, hồ hởi tiến tới. Dù sao công tử cũng vào bên trong, chỉ bằng nhờ hắn đem theo chút đồ tận tay đưa cho tiểu thư. Một đám người đột nhiên cảm thấy an tâm hơn rất nhiều.

Từ Chiêu được dẫn xuyên qua đình viện tầng tầng lớp lớp thủ vệ canh gác. Trước khi vào tới đại lao còn phải báo danh. Vừa nói tên liền đổi lại không ít kinh ngạc của mọi người. Nàng cũng mặc kệ, theo quy củ mới được người nào đó đặt ra mà đứng đợi ở bên ngoài. Chờ người ta bấm báo mới được tiến vào.

Cách bài trí bên trong không khiến nàng ngạc nhiên, chỉ tủm tỉm cười, hướng tới buồng giam ở nơi sâu nhất.

Viêm Ngân không biết đang cúi đầu viết cái gì, thấp phần tập trung. Từ Chiêu ngồi vào bàn trà kê trước song sắt, tiện tay đặt hoa quả lên, yên lặng nhìn.

Có lẽ là bị người ta nhìn quá lâu, Viêm Ngân cảm thấy nhột nhột sau gáy, nàng ta ngẩng đầu. Vừa thấy người tới, mặt mày tràn ra ý cười: "Người đã trở lại".

"Vừa nghe người gặp chuyện liền trở lại". Từ Chiêu gật đầu.

Không nhắc tới thì thôi, vừa nói, Viêm Ngân ngay lập tức tỏ ra uỷ khuất, nâng tay khẽ khàng che mặt: "Người xem ta ở nơi này bị khi dễ. Một chút cũng không thể trở mình".

Từ Chiêu nhướng mày, nhìn bộ dạng như tấu hài của nàng ta, khoe môi cũng bắt gác cong lên: "Ta xem người đâu có chỗ nào không thoải mái. Đã vào tới đại lao, một chút an phận cũng không có". Nàng đảo mắt nhìn những vật dụng được đem tới, không chỉ tiện nghi mà tất cả đều là những vật có giá trị không nhỏ. Xem ra thời gian vừa rồi Hồng Vân sơn cũng xuất ra không ít tiền bạc. Vị các chủ là nàng không biết có nên xót xa hay không.

Nhìn vẻ mặt tiếc tiền của Từ Chiêu, Viêm Ngân bĩu môi: "Người ta vì người không tiếc thân mình, suýt chút nữa còn bị đám người đó đổ nước sôi lên người. Tình thế lúc đó đúng là ngàn cân treo sợi tóc".

Vừa nghe vậy, Từ Chiêu rơi vào suy nghĩ đến xuất thần. Quanh thân vô tình tản ra cỗ khí tức u ám, âm trầm khiến người ta buộc phải kiêng kị.

Chuyện đầu đá trong cung nàng thực chất cũng chưa trải nghiệm qua nhưng cũng không phải là chưa từng nghe nói tới. Người hại ta ra làm sao, ta ám toán người thế nào, muôn hình vạn trạng, âm hiểm khó lường. Viêm Ngân tuy khôn khéo, thân thủ cũng không tệ nhưng nói sao thì vẫn chỉ là nữ tử gang hồ, tự do phóng khoáng. Mấy loại chuyện nhỏ nhen của đám danh môn khuê tú cũng có lúc thân bất do kỷ mà không thể trở tay.

May mắn lần này xảy ra chuyện nhưng cũng không tổn hại tới nàng ta. Nếu không Từ Chiêu sẽ thấy vô cùng ân hận. Việc nàng chỉ nhất thời dựa theo cảm tính mà rời đi, nói sao thì cũng là chuyện khó chấp nhận được.

Viêm Ngân hoàn toàn có thể nhìn ra suy nghĩ của Từ Chiêu. Nàng ta chỉ cười nói: "Người không cần lo lắng. Oan sai của Mục tiểu thư cũng có không ít người thay ta xử lý. Trong lúc chờ bọn họ, ta ở đây nhàn rỗi cũng có cái hay".

"Nhắc mới nhớ, người đồ hết mọi chuyện cho Lạc Vân xử lý cũng quá uỷ khuất nàng ta. Rõ ràng tai hoạ không đâu rơi trúng đầu. Đã vậy lại còn phải tự thân lo liệu. Người cũng ác quá rồi".

"Cũng không thể trách ta, tới cả gương mặt của đám người kia ta còn không nhớ rõ chứ nói gì được tới gia thế của các nàng. Quan hệ giữa mấy người này khi tra ra cảm thấy rất phức tạp, ta liền không muốn nghĩ. Lạc Vân tuy rằng chưa có đặc tội với ta nhưng nàng ta rõ ràng biết đám người đó muốn gây chuyện. Chỉ bằng đẩy cho nàng ta lo liệu, hẳn là ổn thôi".

Từ Chiêu nhìn điệu cười gáo hoạt của nàng ta cũng bật cười theo. Tiếng cười tuy nhẹ nhưng đủ thanh thúy, rơi vào tai người khác đương nhiên sẽ cảm thấy có điểm bất đồng so với diện mạo của nàng lúc này.

Yến Lân tới cũng không báo trước, vừa vặn nghe được tiếng nàng, một thoáng mơ hồ quen thuộc chọt xẹt qua.

Nhưng hắn cũng không kịp nghĩ ngợi gì, Viêm Ngân đã cất tiếng gọi: "Lân ca ca, huynh lại tới. Ta nghe nói thường ngày huynh đều rất bận bịu. Vậy mà ngày nào cũng chạy tới chỗ ta?".

Nàng ta vốn thích nghi rất tốt, qua mấy lời Tiểu Nhan dần dạn, lại cảm thấy Yến Lân gần đây không còn cảnh giác với nàng nên rất nhanh có thể dùng một thái độ hết sức lớn mật mà đối đãi với Thái tử điện hạ. Bất quá, càng như vậy lại càng giống với Mục tiểu thư trước đây.

"Cũng không phải không thể sắp xếp thời gian. Hơn nữa nếu ta không tới giúp nàng giải khuây, chỉ e sắp tới bách tính sẽ được mở mang tầm mắt, tiếp thu mấy chuyện tào bạo mà nàng viết ra. Thân là Thái tử, ta vẫn nên đích thân kim hãm thì hơn".

Từ Chiêu tuy đã sớm nhận được tin tức hắn mỗi ngày đều tới đây nhưng vẫn có chút không tưởng tượng ra. Một người xưa nay lãnh tính khó gần lại có thể đích thân tới giải khuây cho người khác.

Vốn là mấy ngày không được ra ngoài, Viêm Ngân đã có chút nhàm chán. Thế là nàng ta nghĩ ra một biện pháp. Giấy mực cũng được đem tới, không bao lâu đã có thể viết ra hẳn một cuốn sách. Sau đó đem ra ngoài nhờ Tiểu Nhan sao chép ra thật nhiều bản rồi bán cho mọi người.

Chi là không ngờ, phản ứng của bách tính vô cùng tích cực. Một ngàn cuốn sách vừa xuất ra chưa tới nửa ngày đã bán hết.

Lạ đời, rõ ràng là một phạm nhân, lại có thể viết sách đem bán. Đây là do được dung túng mà nên hay là quốc pháp không giữ nổi nạng. Nói cho cùng, Mục tiểu thư có ra sao đi chăng nữa cũng không ai dám bó buộc nạng. Triều đình mất nhấm mất mỡ, còn không phải là để bình ổn dân tâm thì là gì.

Lạ hơn nữa là nội dung viết trong sách, từ trước khai quốc cũng chưa từng xuất hiện qua. Truyện kể về một thể thiếp nhà hào phú, vì bị chính thể chèn ép, đối xử bất công nên mới vượt tường, ra ngoài làm nữ tặc. Muốn có bao nhiêu hã hê thì có bấy nhiêu, muốn có bao nhiêu oai phong lừng lẫy cũng có bấy nhiêu. Nói ngắn gọn là dạy người ta phá bỏ lễ lối, làm theo ý mình, tự tung tự tác. Táo bạo như vậy, Thái tử tất nhiên không thể không quán.

Sách viết ra dưới danh nghĩa của Mục tiểu thư, lại vô cùng được hưởng ứng khiến cho Từ Chiêu không biết nên vui hay nên buồn. Dù sao thì vẫn cảm thấy có chút thành tựu. Sau này biết đâu sẽ được lưu truyền, ghi danh sử sách.

Yến Lân vừa tới, ngoài trò chuyện cùng Viêm Ngân thì thật ra rất dễ mất tới Lãnh Thiên Diệt. Thiếu niên này một đường ngồi kiệu nhưng nhất nhất phải giống trống khua chiêng khiến người ta chú ý. Vừa vào thành, nơi đầu tiên hẳn tới chính là đại lao phủ Hình bộ.

"Không biết thương thế của Lãnh công tử thế nào rồi?".

"Đa tạ Thái tử quan tâm, hiện tại đã không còn vấn đề gì".

"Ta nghe nói công tử ngàn dặm xa xôi, tức tốc trở về cũng không nghỉ ngơi mà trực tiếp tới đây. Tới cả Tào đại nhân cũng không kịp nghênh đón".

Từ Chiêu vừa nghe cái tên này thì ra điều suy nghĩ, bất động thanh sắc, hồi lâu sau mới trả lời: "Là Hình bộ thượng thư sao? Đại lao vốn là của ông ta, đám lâu lan nhiều như vậy, còn cần ta đích thân tới bảo?".

Biểu hiện này hiển nhiên vô cùng hợp lý. Với thân phận của Lãnh Thiên Diệt, chuyện không biết quy củ cũng là lẽ dễ hiểu.

Như vừa nhớ ra chuyện gì đó, nàng thân nhiên mở miệng: "Nhắc tới ông ta mới nhớ. Đã qua vài ngày cũng chưa thấy tra ra cái gì. Thiên Diệt phải đích thân tới gặp Tào đại nhân một chuyện xem sao. Nơi này thiếu ánh sáng, không tốt cho Chiêu nhỉ".

Viêm Ngân nhìn khoẻ miệng Từ Chiêu khẽ nhếch, miệng cười như có như không, nghe ra sẽ hiểu nàng muốn ám chỉ cái gì. Đây là muốn tới trước mặt Tào đại nhân hỏi tội.

Nàng ta cũng thập phần vui vẻ, tìm tìm cười: "Ta ở nơi này cũng không có việc gì làm. Nếu huynh đã muốn tới gặp Tào đại nhân như thế, vậy ta sẽ giúp ông ta cầu phúc một chút vậy".

Hai người trao đổi qua lại, hết sức tự nhiên thoải mái. Mãi một lúc sau, Từ Chiêu mới từ trong lòng lấy ra một bình sứ nhỏ đưa cho Viêm Ngân: "Đường Môn nhân quả thật có lòng, vì vết bóng trên mặt người mà hao tâm điều chế, cuối cùng cũng cho ra một chút thành tựu. Sáng tối mỗi ngày hai lần, chưa tới nửa tháng biết đâu có thể trị khỏi mặt cho người".

Trong mắt Viêm Ngân thoáng qua một tia hoang mang rung động, đây là Từ Chiêu muốn đích thân lên sân sao? Với gương mặt mang tí vết như vậy còn bị người ta khi dễ chứ chưa nói tới khi dễ lộ dụng mạo thực sự, không biết đám người kia sẽ còn ra tay tàn nhẫn tới mức nào. Nhưng hiểu nhiên, trong mắt Yến Lân, biểu hiện của Viêm Ngân sẽ là vui mừng tới mức không nói thành lời. Hẳn như vậy lại có chút chờ mong.

Tới khi Lãnh Thiên Diệt hướng hẳn nói vài câu khách sáo rồi rời đi, nhìn theo bóng lưng của thiếu niên, áo bào xanh ngọc gọn gàng, cần cổ từ góc độ này không có lấy một điểm thô kệch, ngược lại giống như thư sinh nho nhã. Chẳng biết vì sao, trong lòng lại thấy giống một người. Nếu không tiếp xúc qua, không ai có thể tưởng tượng ra một Lãnh Thiên Diệt tàn nhẫn tuyệt tình, đơn phương tiến ca một đạo quân xuống địa phủ.

Lần này trở lại Kinh thành, trên thân ngoài mái tóc ra thì không có lấy một thứ gì màu đen. Vô tình khiến người ta có cảm giác vừa không quen lại thập phần thu hút. Ánh mắt người này tuy rằng có chút đáng sợ nhưng lại muốn nhìn mãi không thôi.

Viêm Ngân nghiêng đầu, nhìn một loạt biểu hiện giữa hai người này. Một kẻ thờ ơ, một kẻ dù không biết thân phận thật của người kia nhưng ánh mắt luôn bắt tri bất giác mà hướng tới. Nàng ta quả thật không biết, Yến Lân là để ý tới thân phận Mục tiểu thư hay là từ trước đã có tâm ý với nàng. Nhưng nói cho cùng, đây có lẽ là nghiệt duyên của hẳn, chi e, dù lý do có là gì, muốn cầu cũng không thành. Xem Từ Chiêu gần đây hành sự, dường nói là Yến Lân hay là Hoàng thượng, tới cả toàn bộ Kinh thành này, nàng cũng sẽ không buông tha.

Lúc gặp lại Từ Chiêu, không hiểu vì sao Viêm Ngân cảm thấy có gì đó không đúng. Nàng dường như có chút hồi hộp, lúc nói chuyện có đôi khi sẽ lơ đãng, trong mắt thì thoáng ánh lên hận ý. Ít nói ít cười, khó mà nắm bắt.

Không lâu trước đó, Viêm Ngân nhận được tin tức từ Hồng Lang. Ý nói Từ Chiêu sẽ khiến cho án này của Mục tiểu thư không thể giải. Cứ như vậy ép Hoàng thượng phải nghiêm trị dụng hình, uỷ khuất Viêm Ngân lưu lại trong đại lao một thời gian nữa. Nàng tuy không hiểu lắm dụng ý của Từ Chiêu nhưng ở nơi này cũng không tính là bất tiện, vẫn có thể an nhàn tự tại chờ xem nàng sẽ khiến đám hoàng thân kia thành cái dạng gì.

Chi là, Viêm Ngân không ngờ tới, một chút chờ mong xem kịch của nàng, lại chờ tới một sứ thần Triệu quốc.

Trên đại điện, Bình bộ thượng thư trình lên tấu chương, nói rõ đoàn sứ thần Triệu quốc lần này sang tiến cống, hiện tại đã chuẩn bị khởi hành, không tới nửa tháng liền có thể áp sát biên cảnh. Không ai đoán được chuyện tương lai, thời gian này rất vừa vặn, Mục tiểu thư trong ngục kia lúc ấy lại có thể lấy lại dụng mạo vốn có. Nhưng đó vẫn là chuyện hồi sau.

Triệu quốc mạnh nhất là chế tạo binh khí, khoáng sản dồi dào nhưng đất đai lại cằn cỗi, khó canh tác. Năm đó một mực gửi gắm tiểu công chúa Lạc Vân sang cầu hoà, đổi lại Đại Minh cấp cho bọn họ lương thực, còn cho người sang dạy bọn họ trồng trọt. Từ đó đời sống của bách tính không tới nỗi không thể tự cung tự cấp.

Năm nay mùa màng bội thu, hoàng đế Triệu quốc đương nhiên không thể quên ân tình này. Khoáng thạch cư nhiên chất đầy một đoàn xe. Không chỉ có vậy, lần này Triệu quốc là vô cùng có thành ý, bởi lẽ kẻ đích thân dẫn đoàn mang cống phẩm tới, chính là ca ca ruột thịt với công chúa Lạc Vân, Nhị hoàng tử Triệu Anh.

Khấp nghị chính điện nháy mắt nổi lên một trận bất an. Sớm không tới, muộn không tới, lại nhấm đúng lúc quận chúa Lạc Vân một thân trúng kịch độc liền xuất hiện.

Chuyện này nói ra, toàn bộ đại điện không có người nào biết, thực chất không phải do ý trời mà là có người sắp đặt.

Ngày đó Cao Lỗ cùng Bách nương đích thân xuất sơn tới gặp Từ Chiêu. Nhìn một thân áo bào mỏng manh giữa tiết trời se lạnh, như vậy lại không thể khiến nàng phát run. Thân sắc trầm ổn lạnh lẽo nói ra suy tính trong lòng, đổi lại kinh hãi trong mắt hai vị tiền bối. Bất quá, lúc đó nàng cũng không phải là ra lệnh, mà chỉ đơn giản, nói xong liền than thở: "Chuyện phản nghịch như vậy, chi e đi ngược lại với tôn chỉ của Hồng Vân sơn. Chiêu nhi đáng ra không còn mặt mũi để cầu tình. Nhưng đối với các người, ta đều coi như thân nhân, một chút ngại ngùng cũng không cảm thấy. Nếu các vị trưởng bối không nguyên ý, vậy Chiêu nhi chỉ có thể tự mình lo liệu".

Cao Lỗ hít vào một ngụm khí, thiếu chút nữa là quên cả thở ra. Nghe qua lời lẽ tuy là tự nhiên, thoải mái nhưng thần sắc tĩnh lặng dị thường khiến cho ông hiểu được, nàng như vậy chỉ là thông báo cho bọn họ, hoàn toàn không phải là hỏi ý kiến.

Ông và Bách nương đưa mắt nhìn nhau, cả hai đều có cùng một suy nghĩ. Hồng Vân son tiêm lực không nhỏ, nha đầu này dù muốn làm gì cũng không phải chuyện khó. Bọn họ đã sống tới từng này tuổi, vậy mà trước mặt tiểu nữ tử luôn cảm thấy chuyện kinh thiên động địa trên thế gian vẫn còn chưa thực sự kinh qua hết. Từ lâu đã tâm niệm, mọi chuyện phát sinh trên người Từ Chiêu đều không thể xem nhẹ.

Như vậy mà lại muốn đào điên theo nàng, thực chất là muốn tận tay dân xếp mới có thể chu toàn. Bằng không, nếu để Từ Chiêu tự chủ trương lại càng cảm thấy bất an. Không biết sự việc sẽ thành cái dạng gì.

Sau đó Bách nương ngay lập tức xuất ngoại một chuyến. Triều đình Triệu quốc từ trên xuống dưới đều không phức tạp như ở Đại Minh. Chỉ tận dụng một chút mối quan hệ mà bà ta bồi dưỡng được ở nơi này đã có thể đánh động tới Triệu đế.

Lão nhân gia tuy tự nguyện đẩy tiểu nữ tới nơi xa xôi đòi lại ám no cho bách tính nhưng nói sao bọn họ vẫn là phụ tử, đương nhiên sẽ cảm thấy Lạc Vân chịu nhiều thiệt thòi mà sinh lòng trắc ẩn. Lần này dễ vồ về nữ nhi, một đạo chiếu chỉ ban ra, đưa nhị hoàng tử tới thăm nàng ầu cũng là lẽ tự nhiên, còn ai có thể dị nghị.

Triều đình trên dưới trở nên vô cùng khẩn trương, toàn bộ đều tập trung vào chuyện làm thế nào để giải độc cho quận chúa Lạc Vân, xuất ra không ít người bốn ba tứ phương, nhưng cho tới bây giờ vẫn chưa có kết quả. Chuyện thành ra như vậy cũng đều do Hồng Vân son cùng một bộ phận tùy tùng của Viêm Ngân âm thầm gây trở ngại.

Từ Chiêu nhìn một đám người trên triều vốn đầu đầu nhau nhưng trước an nguy của Đại Minh, lại có thể đồng lòng nhất trí, trong lòng không khỏi cười lạnh. Cười một đám người ấu trĩ, lo sợ trước một Triệu quốc tuy mạnh mẽ về tài nguyên nhưng binh lực không đủ. Vậy mà lại có thể quên mất một Mục gia quân đang bị kìm hãm ở Thanh Quan kia, không những quân trang đầy đủ, binh lực đông mãnh mà trên hết là rất được lòng dân.

Chỉ cần tới lúc nhị hoàng tử Triệu Anh biết tin muội muội một thân một mình ở Đại Minh lại bị một tiểu thư tướng phủ còn con con hạ độc. Đương nhiên sẽ tức giận, gây áp lực buộc hoàng triều phải truy cứu chuyện này, cho Triệu quốc một câu trả lời thỏa đáng. Đến lúc không tra ra cái gì, chẳng phải Mục tiểu thư sẽ bị gán cho cái tội danh mưu phản, hạ độc quận chúa, ảnh hưởng nghiêm trọng tới tình hữu hảo hai nước hay sao.

Mà thân phận của nàng, sớm đã trở thành cái gai trong mắt đám người muốn tranh giành quyền lực kia. Bọn họ hiển nhiên không thể nào bỏ qua cơ hội này.

Ý cười càng thêm sâu.

Bởi lẽ, một đám người tự cho mình cái quyền định đoạt sinh mệnh người khác kia lại không hề biết tới, Mục gia quân xưa nay bất kể có hành động gì, đều không nhìn Vương, chỉ nhìn một chữ Mục.

Muốn diệt Mục Từ Chiêu, chính là phải đối đầu với binh lực hùng mạnh ấy.

Từ Chiêu tự hỏi, nếu như Mục gia quân tiến kinh hộ chủ, vậy thì dân tâm sẽ nghiêng ngả về đâu. Nàng quả thật muốn nhìn xem, chuyện này sẽ có kết cục thế nào.

Tôn chi này, vốn đã là ý niệm truyền đời của Mục gia, chỉ có người họ Mục mới hiểu rõ. Mà Từ Chiêu, hiển nhiên không hề quên còn có một Mục Từ. Nếu ông ta cảnh báo chuyện này với Yến Lân, mọi dự tính của nàng sẽ khó mà thành.

Nhưng cho tới giờ phút này, ông ta một chút động tĩnh cũng không có.

Hoặc là đang tương kế tựu kế nàng, hoặc là ông ta đang do dự, đấu tranh giữa quyền lực và lòng trung thành. Chỉ có thể chọn một trong hai.

Nàng muốn đánh cược, cược xem tâm của ông ta có đặt trên chữ Mục kia hay không.

Khi ấy gió vẫn thổi, sân viện của nàng đã khác xưa, nhuộm một màu lạnh lẽo quý dị.

Nàng trước nay chưa từng tính kế người khác. Nhưng lần này là tận tình tính kế lên đầu toàn bộ bách tính Đại Minh.

Từ Chiêu dường như không còn là nàng của trước kia nữa.

Joy lại muốn kể lể.

Chuyện là hơn 1 tuần vừa rồi Joy đi công tác trong Sài Gòn (joy ở Hà Nội, nếu các bạn chưa biết).

Lần đầu tiên đến SG luôn các bạn ạ, mà hơn một tuần trời không biết SG là gì luôn vì joy quá nhiều việc cần xử lý. Và cũng đồng nghĩa với việc joy không thể viết tiếp được.

Nhưng hôm nay vẫn ra được chương mới, biết vì sao hem?

Bởi vì bận quá xong lúc ra sân bay bị kẹt xe á, nên cuối cùng là joy lỡ chuyến. Vậy là thơ thần chờ ở sân bay 3 tiếng đồng hồ.

Và, trời ơi!!! Trong 3 tiếng + cả chặng bay đêm về HN, joy viết xong một chương này.

Hôm nay tới xử lý đờ đờ công việc, nghỉ trưa tranh thủ edit một tí, bây giờ mới up được.

Tuy chuyện không có gì đặc sắc nhưng đối với joy thì là trải nghiệm khá ấn tượng với SG đó

3

Mình chỉ muốn kể lể vậy thôi.

Bạn đang đọc truyện *Vi Sư Tới Đón Người, Vi Sư Sợ Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74: Nguy cơ

Tiếng bước chân dồn dập trong ngõ nhỏ. Cách cửa tiểu viện một đoạn thì dần an tĩnh lại. Tiếp đó chỉ có một vị công công cùng hai tên thị vệ cung kính tiến vào.

Lại thấy đáng về thiếu niên chống tay nằm dài trên sạp tre, an tĩnh nhắm mắt dưỡng thần. Người đến mang theo một trận huyên não như vậy lại không thể kéo hẳn tỉnh.

Vạn An công công nương mảy, ra điều dẫn đo suy nghĩ nhưng cuối cùng vẫn phải mở miệng: "Hoàng thượng truyền chỉ, cho mời Lãnh công tử lập tức tiến cung diện kiến long nhan".

Đáp lại ông ta vẫn là tiếng thờ đều khe khẽ của nàng. Hai tên thị vệ đi theo thấy vậy liền muốn tiến lên đánh cho tỉnh cái người không biết trời cao đất dày này. Bất quá ngay lập tức liền bị Vạn An ngăn lại. Ông ta là nội thị cận thân của Hoàng thượng, tới cả quan viên trong triều trước mặt ông ta còn phải khiêm tốn mấy phần. Vậy mà hôm nay Hoàng thượng cố ý để Vạn An đích thân tới truyền chỉ. Chuyện này chỉ có thể hiểu theo chiều hướng không nên đắc tội với thiếu niên trước mặt.

Tròng mắt khẽ đảo, thấp giọng gọi: "Công tử, công tử".

Như thể vừa rồi thật sự ngủ, Từ Chiêu một tay chống đỡ thân thể ngồi dậy, một tay xoa lên mi tâm, gương mặt mang theo một chút buồn bực, mắt cũng không thèm mở, trực tiếp mở miệng: "Là Vạn An công công sao? Khiến ngài đại giá quang lâm tới đây, không biết là có chuyện gì?".

"Công tử nói quá, nô tài chỉ phụng mệnh Hoàng thượng tới mời công tử tiến cung nghị sự". Vạn An khom người, dù rằng thiếu niên còn chưa có mở mắt, nhưng một chút khinh khi cũng không dám để lộ ra, một mặt tươi cười lấy lòng, khom người đáp.

Khoé môi nàng khẽ nhếch lên một đường cong nhỏ: "Nghe nói vài ngày trước nhị hoàng tử Triệu quốc đã tiến Kinh rồi".

"Công tử quả nhiên linh mẫn, nhị hoàng tử quả thật đã tới, còn được thánh thượng vô cùng chiều chuộng". Vạn An gạt nẩy trong lòng, chỉ muốn truyền thiếu niên này tiến cung nói chút chuyện, hẳn như vậy lại không lập tức tiếp chỉ, đây là quá dối to gan. Không những vậy còn có thể hiểu ra Hoàng thượng đây là muốn bàn tới chuyện gì. Không phải nói nhân sĩ giang hồ toàn hạng năng phu, trí dũng vô mưu sao. Nhìn xem, hiện tại mỗi lần nói chuyện với thiếu niên trẻ tuổi này lại khiến ông ta phải vận tới tâm tư kín kẽ, đọng đọng nặng nề. Chỉ sợ lỡ lời khiến cho Lãnh Thiên Diệt phật lòng thì có muốn từ chỗ hẩn mòi ra cái gì cũng là điều không thể.

Nhìn biểu hiện cung kính của Vạn An, Từ Chiêu hết sức vừa lòng. Ngày bé đều là nàng nói, ông ta lờm nguýt, hiện giờ tới cả một cái nhửu mày trước mặt nàng cũng không dám. Thật khiến người ta cao hứng. Nàng thật cũng không muốn làm khó ông ta, rất nhanh để một đám người an bài kiệu lớn, đưa người tiến cung.

Tiết trời càng ngày càng lạnh, Viêm Ngân đã ở trong đại lao tới vài tháng. Tuy nói là điều kiện sống không thiếu thứ gì, bên cạnh cũng có không ít phạm nhân làm bạn nhưng lâu như vậy không thể ra ngoài, đối với nàng ta mà nói thì có chút thiệt thòi.

Hiện tại Triệu Anh kia vì Lạc Vân đã muốn vắn tội rồi, nàng chỉ thuận nước đẩy thuyền, đem Mục tiểu thư ra ngoài, cũng là lựa chọn thời điểm thích hợp mà hoán đổi. Dù sao cũng không thể giữ Viêm Ngân ở bên nàng mãi.

Hoàng cung rộng lớn, bóng chiều nghiêng ngả sớm đã phủ đen cánh sắc hoa lệ lúc ban ngày. Đại nội tĩnh mịch, một đoàn người khiêng kiệu, yên lặng mà đi. Nhìn một màn như vậy, khiến trong lòng người ta liên liên tưởng tới một hồ bùn đen, vừa trầm mình đã bị nuốt mất dạng, có đơn quạnh quẽ.

Từ Chiêu được đích thân Vạn An công công dẫn vào ngự thư phòng. Trước thư án tôn nghiêm, để vương cũi đầu lật giờ tấu chuông, chỉ nghe mỗi tiếng bước chân của Vạn An, ban đầu còn tưởng Lãnh Thiên Diệt dám kháng chỉ. Nhưng vừa mới nhìn thấy người tới, trong lòng thầm nghĩ: "Thiếu niên kia đi đứng đều không phát ra tiếng động. Vô thanh vô tức khiến cho người ta sinh lòng cảnh giác. Một chút cảm xúc cũng không thể nắm bắt, rốt cuộc là người thế nào?".

Trường bào màu hồ phách hiện ngang, cũng không rõ là lựa đẹp vì người hay là người đẹp vì lựa mà khiến cho người ta hít thở không thông, giờ tay nhắc chân đều mang phong thái kinh người. Một đường hành lễ hết sức đơn giản. Không cần biết tới thế nào là hai chữ "miên lễ", rất nhanh nàng đã ngừng đầu, hướng mắt nhìn lên thư án: "Không biết hôm nay được Hoàng thượng triệu kiến là có chuyện gì cần bàn với Thiên Diệt".

"Lãnh công tử vừa tới liền hỏi thăm trăm như vậy, bao nhiêu năm chấp chính, trăm cũng là lần đầu thấy một kẻ lón mạp như ngươi". Hoàng thượng không hồn không giận phát tay, lập tức có nội thị mang ghế dựa đi lên, hướng Từ Chiêu mời nàng ngồi xuống.

"Xin thứ cho tại hạ hành xử lỗ mãng, Thiên Diệt căn bản không phải dám thần từ thích đi đường vòng. Trong bụng nghĩ sao thì nói vậy, dễ khiến người ta phật ý". Nàng rất tự nhiên an vị, nâng chén nhấp một ngụm trà.

"Được, Lãnh công tử làm người thẳng thắn, đã vậy trăm cũng không cần vòng vo. Hẳn ngươi cũng biết, sứ thần Triệu quốc vì chuyện của quận chúa Lạc Vân trúng độc mà vô cùng phần nộ".

"Chuyện này khắp Kinh thành đã sớm đồn đại ầm ĩ, Thiên Diệt lại không phải kẻ điếc. Sao có thể không hay biết gì?".

"Vậy thì ngươi cũng nên biết rồi, nhị hoàng tử Triệu Anh muốn dựa theo quốc pháp, xử tử Mục Từ Chiêu".

"Chiêu theo quốc pháp thì đúng là nên như vậy. Gần đây Thiên Diệt đã tìm hiểu qua, Triệu quốc so với chúng ta không phải một quốc gia lệ thuộc mà là quan hệ trao đổi, vốn không phải cũi đầu trước Đại Minh xưng thần. Với tội danh mưu đồ bất chính, hãm hại quận chúa ngoại quốc, đủ để Chiêu nhi bị đem ra xử trảm thị chúng, có như vậy mới cho Triệu quốc một câu trả lời thỏa đáng, cũng là để khẳng định đại quốc chúng ta không thiên vị, càng vô cùng coi trọng mối giao hảo giữa hai bên". Nàng rất thần nhiên gạt gù, như thể sự việc lần này không hề liên quan tới chuyện sinh tử của bản thân.

"Trên triều, nhị hoàng tử Triệu Anh vô cùng phần nộ, hẳn cứ cách hai ngày đều chạy tới chỗ ta, thỉnh cầu áp giải Từ Chiêu tới vắn tội, nói trăm cho hẳn một cái công đạo. Nếu ta không lấy lý do là cần điều tra thêm thì Từ Chiêu đã sớm mất đầu rồi". Vừa nói, Hoàng thượng thoáng nheo mắt, với một kẻ xuất thân giang hồ như Lãnh Thiên Diệt, vậy mà có thể nói ra những lời như vậy. Không biết là ý tứ gì.

"Đều là Hoàng thượng anh minh, trước sức ép của sứ thần Triệu quốc vậy mà vẫn có thể kéo dài thời gian giúp Chiêu nhi, Thiên Diệt bái phục, cũng là muốn thay mặt nàng cảm tạ người".

"Ngươi đây là nghĩ trăm triệu người vào cung để nói chuyện phiếm?" Thiếu niên vừa mở miệng đã nói không thích vòng vo, vậy mà tới cả mục đích chính khiến hôm nay hẳn được diện kiến long nhan lại hoàn toàn không cho vào mắt, bộ dạng cái gì cũng không liên quan tới hẳn. Như vậy là do hẳn không để tâm hay đã sớm tính toán ra dụng ý của Hoàng thượng, tự đề cao mình.

Vạn An ở bên Đế vương tử thuở niên thiếu, trong tiềm thức ông ta, chỉ có kẻ khác ở bên dưới cũi đầu xưng thần, mỗi một bước đi đều phải đoán ý long nhan.

Nhưng thiếu niên này, từ khi xuất hiện, xem chừng dù là Hoàng thượng muốn sắp đặt cái gì, hẳn đều cho qua, làm như không màng, làm như không thấy. Biểu hiện này đương nhiên không hợp với lễ thường trong mắt Vạn An. Bất quá, lại nhìn tới Hoàng thượng không có ý trách phạt, ông ta cũng không tiện nhiều lời. Nói sao thì Lãnh Thiên Diệt này vẫn có chỗ dùng tới.

Ấy vậy mà lại có thể qua vài canh giờ mới thấy thiếu niên ngoài mặt bình thản, từ ngự thư phòng trở ra. Không biết hẳn và Hoàng thượng đã trao đổi những gì, chỉ thấy hẳn vừa lên kiệu,

một đường hướng thẳng tới phủ Hình bộ.

Tào Nhậm vừa dùng xong bữa tối, đương lúc chuẩn bị về phòng nghỉ ngơi thì nghe tin Lãnh Thiên Diệt tới, ông ta liền nâng tay đỡ trán. Cách đây không lâu, hắn còn mặt nặng mày nhẹ tới hỏi ông ta xem đã điều tra tới đâu, lúc đó đối diện với một thiếu niên giết người như cò rác, ông ta tuy biết rõ bản thân sẽ không có việc gì nhưng vẫn phải thừa nhận, trong lòng sớm đã tránh không được có chút sợ hãi. Chỉ cần là chuyện liên quan tới Mục tiểu thư, ánh mắt người này, dường như lúc nào cũng mang theo sát khí chiếu lên người ông ta. Mà Hoàng thượng, đối với sự ngang ngược này lại không tỏ thái độ gì, ông ta có mười lá gan cũng không dám có động thái gây khó dễ.

Lão nhân sửa sang lại y phục, chỉnh tề hướng tới đại sảnh. Nhưng vào tới nơi, ngoài hạ nhân ra thì bóng dáng như muốn giết người kia đều không thấy đâu.

Lính gác hồi sau mới báo lại Lãnh công tử đã tới đại lao. Tào Nhậm nhìn sắc trời không còn sớm, không biết gì lý gì mà trời đã tối, Lãnh Thiên Diệt còn tới nơi đó. Thường ngày hắn đều tới thăm Mục tiểu thư, hiện tại chẳng phải là giới nghiêm rồi hay sao, có chuyện gì mà lại gấp gấp như vậy?

Chẳng lẽ muốn cướp ngục.

Suy nghĩ vừa thoáng qua trong đầu khiến cho toàn thân Tào Nhậm khẽ run. Báo hại ông ta phải phân phó đám thuộc hạ rồi vội vàng ra ngoài xem xét tình hình.

Trước cửa đại lao tĩnh mịch một mảng, Tào Nhậm càng nghĩ càng thấy không ổn, rất nhanh xông vào khiến cho quan giám ngục không khỏi kinh hô: "Đại nhân, chậm một chút, tránh kinh động tới người bên trong".

"Bên... bên trong... xảy ra chuyện gì?"

Nhìn vẻ mặt hốt hoảng đến thờ cũng không ra hơi của ông ta khiến cho quan binh không khỏi khó hiểu, đưa mắt nhìn nhau: "Đại nhân, cũng không có chuyện gì. Là Lãnh công tử tới thăm tiểu thư, người tới cũng đã được một lúc. Vị công tử kia khí tức đáng sợ, tuy tới giờ giới nghiêm nhưng chúng ta đều không có bản lĩnh can được hắn. Đây không phải là chúng ta lo là nghĩa vụ mà thật sự không được a".

Giám ngục thấy Tào đại nhân đột nhiên gấp gấp thì lại nghĩ rằng ông ta muốn trách bọn họ không chú ý canh gác nên mới như vậy. Ngay lập tức mở miệng giải thích. Nhưng ngờ đâu, Tào Nhậm đột nhiên thờ phào nhẹ nhõm, từng bước cẩn trọng tiến vào xem xét. Chỉ sợ bị người bên trong phát hiện nên ông ta cứ như vậy, toàn thân dán lên bờ tường mà đi.

Không nhìn thì thôi, vừa nhìn liền phát hiện ra một chuyện hiếm thấy. Lãnh Thiên Diệt thường ngày nhìn sao cũng khiến cho người ta bất an, cảnh giác, hiện tại lại có thể an tĩnh cúi đầu đọc sách, thì thoảng cũng cười lên mấy cái với Mục tiểu thư. Hắn lúc này hiền hoà hơn mấy phần, dường như đã biến thành một người khác.

Tào Nhậm vừa nhìn lên, vừa ai oán trong lòng: "Ta biết người chỉ bảo vệ Mục tiểu thư, không coi ai vào mắt. Nhưng ít nhất cũng nên làm người rộng lượng một chút, tối ngày dùng gương mặt như lệ quỷ nhìn ta. Lão nhân ta một chút cũng chưa từng cảm thấy được người coi trọng".

Đám quan sai nhìn hành động khó hiểu của Tào đại nhân thì không khỏi ngơ ngác. Đại lao này rõ ràng là của ông ta, hà cớ gì phải lén lút lút, không phải trực tiếp đi vào là được hay sao? Từ khi Mục tiểu thư kia bị đưa tới nơi này, không ít chuyện kỳ lạ phát sinh. Trước mặt năng ta, từ quan sai liền có thể trở thành hạ nhân, lau chùi quét tước, bưng trà rót nước, mài mực trải giấy,... chuyện gì cũng phải làm. Ai mà cam lòng?

Vẫn là cảm thán một chút, cầu cho đại nhân nhà mình có thể tìm ra chân tướng sự việc, sớm ngày đưa tiểu thư kia rời xa nơi này. Trả lại sự "bình yên" cho đại lao của bọn họ.

Từ Chiêu đọc qua bản thảo của Viêm Ngân, cảm thấy những câu chuyện nàng ta viết ra tuy là kinh hãi thế tục nhưng đều là những truyện khiến cho lòng người có thể trải nghiệm một loại tự do nhất định. Nên nàng cũng không có ý ngăn cản.

Hai người đã sớm cảm nhận được Tào đại nhân tới, hơn nữa còn lén lút quan sát bọn họ. Bất quá, chờ qua một hồi ông ta liền rời đi, lúc này Từ Chiêu mới vào việc chính. Đem ý tứ của Hoàng thượng trao đổi với Viêm Ngân.

"Chuyện ta đem biệt được từ Đường Môn tới cho người đã sớm đến tại Hoàng thượng. Người có ý dựa vào quan hệ của Mục tiểu thư với nơi này, muốn ta trở lại Đường Môn, tìm giải được cho Lạc Vân".

"Vậy người có đáp ứng không?"

Nàng khẽ gật đầu: "Nếu ta từ chối chẳng phải rất vô lý sao? Vì muốn giúp người thoát khỏi trách nhiệm với Triệu quốc, Lãnh Thiên Diệt nhất định sẽ giúp hoàng triều chữa trị cho Lạc Vân. Tới lúc đó, cũng dễ dàng nói chuyện với Triệu Anh. Hoàng thượng đương nhiên không muốn mất đi Mục tiểu thư, người duy nhất hiện tại cho thể điều động Mục gia quân. Lần này ta rời kinh là tuyệt mật, Hoàng thượng còn đặc biệt điều ra một đội cấm quân cải trang đi theo trợ giúp".

"Muốn giải độc cho Lạc Vân không khó nhưng ta cần phải kiểm tra tình hình của nàng ta trước. Chuyện người rời kinh rất cấp bách, chỉ bằng đêm nay bí mật đem ta tới chỗ nàng ta xem một chút".

Từ Chiêu đột nhiên không đáp lại lời này khiến cho Viêm Ngân khó hiểu: "Người đang tính toán chuyện gì sao? Đại lao này có rất nhiều tai mắt của người, chuyện bí mật đem ta rời đi rồi cho kẻ khác vào thế chỗ là hoàn toàn có thể".

"Ta không có ý định giải độc cho Lạc Vân".

Viêm Ngân sững sốt lặp lại: "Người không định giải độc cho nàng ta?"

"Phải, ta biết độc này không thể giết người, nhưng đau đớn sẽ càng ngày càng gia tăng. Nhìn muội muội ngày đêm chịu đủ giày vò, sức ép của Triệu Anh đối với Hoàng thượng sẽ càng lớn. Hơn nữa còn không tìm ra bằng chứng gì, tội lỗi vẫn rơi trên người Mục tiểu thư. Lúc đó Hoàng thượng không thể không đáp ứng yêu cầu của đoàn sứ thần Triệu quốc, đem Mục tiểu thư ra pháp trường xử tử".

"Người... vì cái gì lại muốn Hoàng thượng làm vậy?"

"Chuyện này có thể giải quyết được rất nhiều khúc mắc trong lòng ta". Nàng ngại giải thích với Viêm Ngân nên mới qua loa đáp lời, sau đó liền có ý muốn rời đi nên mở miệng căn dặn: "Lúc cần thiết ta sẽ tìm cách hoán đổi vị trí với người. Tới lúc đó người cùng người của Đường Môn lập tức rút khỏi Kinh thành. Phía Viêm Lịch ta sẽ sớm an bài để hắn tiện tới tiếp ứng cho người".

Viêm Ngân càng lúc càng không hiểu Từ Chiêu muốn làm gì, nàng trước nay không bí hiểm như vậy. Trong lòng một thoáng bất an, nhìn theo bóng lưng sắp khuất dạng kia, đột nhiên không nhận được nói với theo: "Tuy ta không hiểu ý tứ của người lắm nhưng ta cũng biết chuyện này rất nghiêm trọng. Người ngàn vạn lần không thể manh động".

Từ Chiêu quay đầu lại nhìn rõ từng đường nét trên gương mặt của Viêm Ngân, rõ ràng đã được dịch dung cẩn thận. Nhưng nàng lại có thể cảm nhận sau lớp hóa trang kia, biểu hiện của nàng ta chân thật như thế nào. Khoé môi khẽ kéo lên một đường cong, thanh âm cũng hết sức nhu hoà: "Ta trước nay đánh cờ chưa từng thua lấy một lần. Sẽ không có chuyện gì đâu. Người vì ta mà lo lắng, ta thật không nỡ để người rời đi. Nhưng chỉ có như vậy ta mới có thể an tâm hành sự. Chuyện còn lại, ta sẽ tự mình tiếp nhận. Từ nay về sau, người không cần

bất an như vậy nữa".

Khi chỉ còn lại một mình Viêm Ngân ở trong đại lao, nàng ta bản thân ngẫm lại một hồi. Tới lúc chợt nhận ra những lời kia rõ ràng không ổn thì đã quá muộn.

Người bên cạnh đều là người của Hồng Vân sơn, nàng ta viết một bức thư muốn bọn họ gửi tới cho Tam hoàng tử, muốn cảnh báo hắn về sự kỳ lạ của Từ Chiêu.

Thế lực của hắn hoàn toàn tách biệt, không chịu sự chi phối của Hồng Vân sơn, cho nên lúc này có lẽ cũng chỉ có Yến Bạch mới có thể lưu tâm tới nàng. Nhưng qua mấy ngày trời cũng không thấy hồi âm. Thư đó căn bản không được gửi đi. Chuyện này càng khẳng định mối nghi ngờ trong lòng.

Hôm đó, những lời cuối cùng Từ Chiêu nói với nàng, có gì đó,... có gì đó giống như là lời chằng chối.

Sau khi từ đại lao trở về, Từ Chiêu lập tức trở lại tiểu viện, làm bộ sắp xếp một chút trước khi khởi hành tới Đường Môn để tránh bị nghi ngờ. Sau đó lại bí mật tiến cung, đột nhập vào tẩm cung của Lạc Vân. Dù sao nàng ta cũng bị Từ Chiêu đem ra làm vật hy sinh, trước kia lại có quen biết, tuy không phải là ký ức vui vẻ gì nhưng phận làm quận chúa ngoại quốc, lưu lại Đại Minh với mục đích thiết lập bang giao giữa hai nước đã là thiệt thòi của nàng ta. Vậy mà tới bây giờ còn bị Từ Chiêu liên lụy, nói sao thì nàng cũng không phải loại người mất đi nhân tính. Trong lòng cũng cảm thấy có lỗi, vẫn là muốn tới xem một chút. Sau này có khi cũng không còn cơ hội nhìn thấy một Lạc Vân với hình hài khoẻ mạnh như trước nữa.

Không tới thì thôi, nàng vừa thành công đột nhập vào trong điện, không quá một khắc liền phát sinh một chuyện hiểu lầm.

Nhìn thấy thân hình suy nhược, thống khổ của Lạc Vân chưa được bao lâu, bên ngoài trong nháy mắt trở nên phi thường huyền ảo. Cẩm vệ quân tăng tầng lớp lớp bao vây chặt chẽ toàn bộ tẩm cung. Khí thế này chỉ e một con muỗi cũng không có bản lĩnh bay ra khỏi nơi này.

Từ Chiêu không kịp chuẩn bị, chỉ kịp phi thân lên xà nhà, núp vào một góc khuất quan sát tình hình bên dưới.

Nội điện lập tức bị người xông vào làm cho âm ỉ, toàn bộ cung nhân bị đưa ra ngoài kiểm tra. Từ trên cao, Từ Chiêu nhìn rõ thân ảnh từ sắc trần ngập nộ khí, dẫn theo một đám cấm quân, rét lạnh ra lệnh lục soát nơi này, không biết là có mục đích gì. Nàng thầm nghĩ chỉ có chờ cho mọi chuyện lắng xuống mới có thể rời đi nên mới ngồi xếp bằng một chỗ. Không biết làm gì ngoài chờ đợi và chờ đợi.

Chỉ là, nàng không lường được rằng cấm quân được đào tạo qua tay Yến Lân lại hết sức tinh nhuệ. Không chỉ có một nhóm người kiểm tra bên dưới mà còn một nhóm khác, cư nhiên không thể bỏ qua một nơi dễ dàng ẩn nấp nhất, đó chính là xà nhà, nơi mà Từ Chiêu đang ngồi.

Nàng cứ như vậy, chưa kịp suy nghĩ đã bị phát hiện. Không còn cách nào khác là phản kháng, nếu như bị bọn họ bắt được nhất định là to chuyện.

Bóng dáng hắc y nhân toàn thân kín mít từ trên xà nhà reo mình xuống dưới. Toàn bộ người trong điện không khỏi giật mình kinh hô, rõ ràng tư thế lúc rơi xuống hết sức quý dị. Đường như không phải là cố ý nhảy xuống mà giống như là bị ngã xuống. Vậy mà lúc gần tiếp đất, nửa thân dưới khẽ vặn một cái, thân thể ổn định đứng vững giữa đại điện không một chút xây xước. Người này nhất định bản lĩnh không tồi, khinh công vô cùng lợi hại, chân vừa chạm đất lập tức tung người lên đánh ngã một vòng người xung quanh. Khí thế áp đảo, tự mình mở ra một sinh lộ chạy thẳng ra cửa điện.

Nhìn thấy hắc y nhân sắp sửa chạy thoát, cấm quân hô hoán đuổi theo vậy mà không thể tạo ra thế gọng kìm, một lần nữa vậy hắn trở lại.

Từ Chiêu thuận lợi phá vòng vây, không chịu bất cứ thương tổn nào, dùng chính thân thể của từng người lao tới cản nàng, một cước đạp lên đầu họ, lấy đà phóng vọt lên, nháy mắt tạo ra một khoảng cách không nhỏ.

Đột nhiên bên trái truyền tới xung động dữ dội. Nàng lập tức chuyển hướng, thành công tránh một chương vừa đánh úp tới. Yến Lân như vậy mà lại có thể đuổi theo sát phía sau nàng.

Tuy nói thương thế của nàng lúc ở Vụ Ân cốc chưa hoàn toàn bình phục nhưng không có nghĩa là nàng không đủ khả năng thoát khỏi nơi này. Nhưng thực lực của Yến Lân nàng còn chưa nắm rõ, ngàn vạn lần không thể mù quáng đối đầu với hắn.

Lúc này nàng chỉ có thể quay đầu chạy thẳng nhưng kẻ phía sau lại không thể cắt đuôi. Yến Lân tuy khinh công không bằng nàng nhưng chương lực vô cùng mạnh mẽ, quyết liệt. Từng chiêu xuất ra ép hắc y nhân phía trước phải vặn mình tránh né. Muộn cơ hội rút ngắn khoảng cách.

Đám cấm vệ quân căn bản không đủ bản lĩnh bắt kịp hai người. Chỉ có hắn và nàng, một trước một sau, một kẻ ra chiêu tàn nhẫn, một kẻ điêu luyện tránh thoát.

Từ Chiêu thấy tình hình tiếp tục như vậy sẽ không ổn, nếu lúc này có viện binh tới thì cơ hội chạy thoát sẽ bằng không. Nàng lập tức đảo chân, tiến sâu vào khu vực nội vụ lắt léo, nơi này vốn không nhiều lính canh gác, khả năng viện quân kéo đến cũng thấp hơn. Dù sao nơi này nàng cũng rất quen thuộc, chỉ cần kéo dài thêm khoảng cách giữa hai người, chuyện rời đi sẽ không khó.

Vậy mà Yến Lân hoàn toàn đoán được dụng ý của nàng. Toàn thân luân động, sức lực nam nhân so với nữ nhân quả nhiên cách biệt rất lớn. Hắn dễ khi một hơi đuổi tới, cước pháp nhắm thẳng thất lung nàng phóng tới. Từ Chiêu lần này thất kinh e là tránh không kịp. Toàn thân hoàn toàn thả lỏng, thủ thế tiếp nhận, cơ thể nghiêng sang một bên cùng hướng hắn đánh tới, mượn lực một đòn này mà đảo sang đường khác.

Yến Lân không ngờ hắc y nhân có thể vừa phòng thủ, vừa lợi dụng thế công của hắn. Thân thể người này rất nhẹ, ăn một cước của hắn không những không chịu nhiều tổn thương, ngược lại còn thuận lợi thay đổi lộ trình.

Cơ thể vừa bị hất ra, Từ Chiêu một mạch chạy vào nội viện của cung nhân. Nơi này là chỗ ngủ cho nô tỳ, một đám nữ tử chân yếu tay mềm, gặp chuyện chỉ có kinh sợ la hét. Không tạo ra uy hiếp cho nàng nhưng lại có thể đem bọn họ cản trở Yến Lân. Nàng chân đạp tung cửa viện, Từ Chiêu xách cổ vài nữ tỳ chỉ mặc mỗi trung y ném ra ngoài. Cảnh tượng vô cùng hỗn loạn, nơi này lại tối thui, nàng âm thầm lách qua đám người, men theo phía cửa sổ lén ra ngoài.

Quay đầu nhìn phía sau không có người nào đuổi theo nữa, Từ Chiêu mới thở ra một hơi, hướng nơi tường thành mà đi. Vốn dĩ Hoàng cung rộng lớn, với tốc độ hiện tại của nàng, chưa tới ba khắc đã có thể nhìn thấy vách tường đề treo ra, nhưng Từ Chiêu lại chọn đi đường vòng. Rất có thể Yến Lân sẽ nghĩ nàng chạy tới nơi gần nhất trốn ra, nếu kịp thời điều động quân mai phục, vậy thì có thể câu giờ tới bất nàng. Lúc này chọn nơi nào xa hơn một chút, khả năng sẽ không gặp mai phục.

Toàn thân hoà lẫn trong bóng đêm, tốc độ kinh người phóng qua trùng trùng cung điện vậy mà không hề phát ra một tiếng thở gấp.

Trước mắt dần xuất hiện tường son đỏ thẫm, mái ngói lưu ly dưới ánh trăng thanh loé lên tia sáng bàng bạc. Xung quanh yên lặng tĩnh mịch, không một bóng người.

Từ Chiêu nín thở cảm nhận động tĩnh bốn bề, trong lòng thoáng an tâm. Không nghĩ ngợi nhiều, nàng nhẹ nhàng đặt chân phóng người lên. Với khả năng của nàng, chỉ cần một cái bật nhẹ là có thể vô thanh vô tức vượt qua bức tường này, thoát ly khỏi Hoàng cung.

Nửa thân trên vừa lộ diện, chỉ nghe "Bộp" một tiếng. Máu tươi phun ra xối xả. Toàn thân bị đánh ngược trở lại, huych một cái đập thẳng trên nền đất lạnh.

Nội thương vốn chưa hoàn toàn bình phục lại chồng chất nội thương.

Từ Chiêu chịu đau cũng phải cố gắng giữ cho thần trí thanh tỉnh. Nàng ngay lập tức phong bế huyết đạo, ổn định thân thể nhìn lên.

Thân ảnh nam nhân vừa rồi đuổi theo nàng sừng sững giẫm trên mái ngói lưu ly đỏ. Hẳn như vậy lại có thể đoán ra ý đồ của nàng? Người này rốt cuộc tâm tư sâu kín không thể xem thường.

Yến Lân siết chặt nắm tay, ánh mắt tràn ngập sát khí. Vừa rồi một chương kia hắn đánh lên ngực nàng. Rõ ràng cảm nhận được một sự khác biệt to lớn.

Người này là nữ nhân.

Bạn đang đọc truyện *Vì Sư Tôi Đón Người, Vì Sư Sự Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 75: Truy sát

Trong bóng đêm, toàn thân hắn che khuất ánh trăng khiến cho mọi ánh sáng trước mắt nàng trở nên mờ nhạt. Từ Chiêu càng không thể nào nhìn ra vẻ mặt tầng tầng sát khí kia bỗng chốc trở nên hỗn loạn. Lúc này nàng còn đang động não nghĩ xem làm thế nào có thể thoát khỏi tay Yến Lân. Hắn một mình truy đuổi nàng tới tận lúc này, hiển nhiên không phải nói thả là có thể thả cho nàng chạy mất.

Thân thể Từ Chiêu vừa động, thân ảnh từ sắc kia cũng từ trên tường thành cao ba thước phóng tới. Trảo thủ giương lên nhắm thẳng vào yết hầu đối phương. Đây rõ ràng là muốn chế trụ nàng.

Trước ngực cuộn trào đau đớn, Từ Chiêu tới cả nhú mày cũng không dám, nàng cắn răng, nghiêng người tránh thoát khỏi móng vuốt của Yến Lân. Trong tình thế như vậy, tất phải đánh nhanh rút gọn, không thể dây dưa. Vừa nghiêng mình khiến Yến Lân bất hụt, nàng thuận tiện kéo khăn trùm đầu xuống ném thẳng vào mặt hắn nhằm cản trở tầm nhìn. Tuy chiêu số này không vẻ vang gì nhưng Từ Chiêu cũng là vạn bất đắc dĩ. Lợi dụng cơ hội, đập trả hắn một cước. Muốn hắn không thể nào đuổi theo nàng nữa, chỉ còn một cách này.

Từ Chiêu cũng tính là người cẩn trọng, trước khi đột nhập vào cung cấm, người khác hẳn là chỉ dùng vải bọc kín mặt nhưng nàng còn đặc biệt dùng thêm một tấm khăn mỏng quấn kín từ cổ, bao trùm hết tóc lại, một chút cũng không để lộ thân phận. Lúc này, khăn lụa vừa bung ra, tóc dài theo từng chuyển động tung bay trong gió. Dưới ánh trăng, ẩn hiện từng điểm sáng lấp lánh như làn suối mát. Hương thơm thoang thoảng bất chợt len lỏi trong bóng đêm, khiến cho người ta mất đi cảnh giác, không còn biết đâu là thật, đâu là ảo.

Yến Lân rõ ràng ở thế thượng phong, không nghĩ hỷ y nhân thân mang trọng thương còn có thể xoay chuyển tình thế, phản kích lại hắn. Bị nàng đập thẳng vào khớp chân, từ cổ họng gằn lên thanh âm đau đớn, mất đi trọng tâm, thân ảnh cao lớn lại cứ như vậy đập thẳng xuống đất. Tuy không tính là chặt vật nhưng hiện tại với cái chân đau kia, Yến Lân không thể nào bắt kịp nàng.

Quay đầu nhìn lại ánh mắt căm phẫn của hắn, nàng trước nay chưa từng nghĩ sẽ có cơ hội giao thủ với đương triều Thái tử. Vậy mà xem tình cảnh này, hắn đánh nàng một chương ngã từ trên tường thành xuống, nàng cũng đập hắn không thể di chuyển. Bộ dạng này của hắn, một kẻ luôn cao cao tại thượng, có lẽ cả đời cũng không bao giờ xuất hiện trong mắt người khác. Thế nhưng lại bị nàng nhìn thấy. Chuyện này cũng coi như có chút thành quả.

Một kẻ bị thương, một kẻ phát hiện nàng là nữ nhân nên buông lỏng phòng bị. Hẳn như vậy, hắn cũng ngang ngửa nàng. Trong lòng không hiểu vì sao lại có chút buồn cười bản thân, đáng ra nàng phải cảm thấy may mắn vì không bị hắn bắt được, sao còn có thời gian so đo thực lực.

Vừa rồi khoảnh khắc Từ Chiêu quay đầu nhìn lại, hắn có thể cảm nhận rõ ràng trong mắt nàng hiện lên vui vẻ. Yến Lân thoáng ngáy người, gằn lên từng tiếng: "Người rốt cuộc là kẻ nào?"

Đáp lại hắn chỉ có bóng lưng hắc y nhân dần dần biến mất trong đêm trăng. Cảnh vật lại chìm vào tĩnh mịch.

Nàng nghe thanh âm của hắn vọng tới cũng mặc kệ, chuyện trước mắt là phải thoát ly khỏi Hoàng cung, người của Hoàng thượng rất nhanh sẽ tới hỏi thúc Lân Thiên Diệt xuất thành. Đêm nay trong cung xảy ra nhiều chuyện, vẫn nên trở về thật nhanh, tránh bị người khác nghi ngờ.

Từ Chiêu ngồi an vị trong kiệu lớn, nhắm mắt điều tức. Sau cái đêm chạm trán Yến Lân, thương thế của nàng vốn đang hồi phục lại bị hắn đánh một chương, khác nào trở về vạch xuất phát. Gần đây nàng lại suy tính quá nhiều, không lúc nào được ngủ sâu giấc, cả tinh thần lẫn thể xác cũng trở nên mệt mỏi, việc hồi phục đối với Từ Chiêu lúc này dường như rất chậm chạp.

Trong đầu lại miên man suy nghĩ, đêm đó đột nhiên Yến Lân mang người vào tầm cung của quận chúa, ngang nhiên lục soát. Hồi sau Tiểu Nhan mới mật báo cho nàng biết, từng sự kiện bình tâm sâu chuỗi lại, thì ra tất cả đều có liên quan tới nàng.

Hiện tại, tiểu chủ Mục gia Mục Từ Duẫn không rõ tung tích, Mục Từ Chiêu tuy là nữ nhân nhưng ở Thanh Quan đã lập được đại công, sớm đạt được tín nhiệm trong quân. Thời gian gần đây còn được Hoàng hậu vô cùng sủng ái. Chỉ e sau này sẽ một bước được nhắc lên địa vị mà khó kẻ nào có thể lung lay.

Mục gia lại tách biệt, căn bản là không hề bị tác động bởi bất kỳ thế lực nào trong triều. Một nhân vật khó điều khiển như thế, mấy lão cáo già đương nhiên không thể nhắm mắt để nàng tự tung tự tác. Chỉ bằng ra tay trước, diệt trừ hậu họa sau này.

Thừa lúc nhị hoàng tử Triệu Anh của Triệu quốc gây khó dễ với Hoàng thượng, có kẻ liền ngầm ngầm hạ độc quận chúa Lạc Vân. Tới lúc nàng ta chết rồi, hiển nhiên Mục tiểu thư cũng không thể cứu. Tội danh sát hại quận chúa, dù độc này không thể gây chết người nhưng bọn họ hoàn toàn có khả năng khiến cho một mình nàng phải lãnh lấy trách nhiệm.

Hoàng thượng không cần nghĩ nhiều cũng có thể nhìn ra thủ đoạn của đám triều thần. Vì vậy mới gấp rút để Lân Thiên Diệt đi tìm giải dược. Chờ tới lúc đó chuyện quan trọng nhất, chính là bảo đảm an nguy cho Lạc Vân.

Mà hẳn nhiên, Thái tử Yến Lân là người đảm đương trọng trách này. Như vậy mới có thể hiểu được vì sao hắn lại có mặt ở hậu cung nhanh đến thế.

Đêm đó, thì ra là nàng bị đám người tới hạ sát Lạc Vân kia làm cho liên lụy. Bắt gặp nàng, đương nhiên là nghĩ ngay tới thích khách.

Một chút sự cố nhỏ này khiến Từ Chiêu sâu sắc hiểu được, tâm thế của nàng hiện tại hoàn toàn đối lập với mọi phương thế lực.

Mục gia quân quả nhiên là miếng bánh ngon khiến người ta thèm thuồng.

Đám triều thần kia không thể biến nàng trở thành quân cờ của bọn họ nên sinh ra sát tâm, muốn diệt nàng.

Hoàng thượng vì muốn nắm trong tay binh mã của Mục gia mà hết sức nâng đỡ nàng. Nếu nàng là nam nhân, hẳn cũng sẽ giống như Từ Hàm, được triều đình phong cho phẩm cấp, tuy tiện ban hôn cho nữ nhi của Hoàng thượng. Bình quyền cứ như vậy có thể thuận lợi chuyển giao. Nhưng nàng lại là nữ nhân, chuyển phong quan là không ai chấp nhận. Vậy thì chỉ có con đường một là liên hôn với một trong các vị hoàng tử, hai là nhận nàng làm nghĩa nữ, phong làm công chúa, trở thành nữ nhi của Hoàng thượng. Mà trong mắt nàng, thứ địa vị sinh ra chỉ để phục vụ cho mục đích chính trị như vậy, chính là không có nhân đạo.

Nàng không phải Bồ tát, nàng sống chỉ vì chính bản thân mình.

Muốn làm người không tìm không phổi, chỉ có người khác đau lòng vì mình.

Không cần biết Từ Chiêu có nguyện ý hay không, cứ như vậy đẩy nàng tới nơi đầu sóng ngọn gió, trực tiếp trở thành tấm bia để người ta nhắm vào.

Mà Từ Chiêu, không phải loại người chịu để cho người ta tùy ý sắp đặt.

Người khác đều bắt nạt với nàng, vậy thì đừng trách nàng bất nghĩa.

Thanh âm hừ lạnh từ trong kiệu phát ra, cảm y vệ thấp tùng theo xe đều nghe thấy, bọn họ không khỏi đưa mắt nhìn nhau.

Xem ra vị Lãnh công tử này tính khí cũng thất thường. Hẳn so với Thái tử điện hạ lại có điểm giống nhau, ánh mắt mang theo hàn khí mãnh liệt, chỉ một cái liếc nhìn hoàn toàn có thể đóng băng vạn dặm.

Ý trời tru diệt người, ngày ngày luyện binh dưới trướng Thái tử thì không nói. Hiện tại có một cơ hội xuất thành vậy mà vẫn không thoát khỏi cái gọi là lãnh ý tràn ngập. Con đường công vụ của bọn họ cả đời này hẳn là đã được định sẵn phải như vậy.

Lần này xuất thành tìm thuốc giải, nếu thành công, ít nhiều có thể giúp Mục tiểu thư thoát khỏi một kiếp nạn. Nhưng cái mà Từ Chiêu muốn lại chính là muốn nàng phải bị kết tội.

Từ sớm đã ngầm ngầm cản trở Hình bộ điều tra sự việc. Đồng thời để Hồng Lang bí mật liên lạc với Mục gia quân, kể rõ tình cảnh cùng chứng cứ vô tội của nàng.

Tới lúc oan không thể giải, Từ Chiêu bị kết tội, Mục gia quân kích động gây sức ép ở Thanh Quan, chia quân tiến Kinh hộ chủ. Với bản lĩnh của tướng lĩnh Mục gia, cho tới khi Hoàng thượng nhận được tin tức thì đã muộn. Thanh Quan đã mất, Kinh thành đã bị bao vây.

Cùng với thế lực của Hồng Vân sơn và Tú Lệ phường trong Kinh thành. Nội ứng ngoại hợp, đem Kinh thành phồn hoa bạc nhất biến thành gà bay chó sủa. Nàng không tin không thể gây sức ép, thoát ly khỏi nơi này.

Từ Chiêu không tham luyện vương quyền, không cần phải soán ngôi đoạt vị. Vậy mà nàng vẫn đi đến bước đường này.

Bởi vì Mục gia mất rồi, không chỉ một mình Thuần quân phải trả giá. Mà nàng còn muốn cái gì mà hoàng thân quốc thích, cái gì mà văn võ bá quan, cái gì mà lê dân bá tánh, từ trên xuống dưới vương triều Đại Minh phải khảm vào tâm can một điều.

Đem thí Mục gia, chính là đùa giỡn với vận mệnh của trăm họ.

Ánh mắt vô hồn tràn ngập tà khí nhìn vào khoảng không trước mặt. Tinh thần vì suy nghĩ mà bị kích động, không thể nào tập trung vận khí dưỡng thương, nàng chỉ yên lặng nhắm mắt lại.

Đột nhiên cảm nhận bên ngoài có biến động, trong lòng Từ Chiêu cảm thấy có điểm không đúng.

Ngay từ đầu nàng không có ý định đi tìm thuốc giải, việc xuất kinh cũng chỉ là động tác giả mà thôi. Bất quá quanh thân lại có tầng tầng lớp lớp cảm y vệ thấp tùng.

Để tránh bị nghi ngờ, Từ Chiêu cố ý sắp xếp một đội quân mai phục. Nhưng theo lộ trình thì phải đi qua một thành trấn nữa mới để cho người động thủ, ra tay ngăn cản đoàn người. Nhân lúc hỗn loạn, diễn một màn trúng kế, khiến cho quan binh lâm tường nàng gặp chuyện. Việc đi lấy thuốc giải cũng bất thành.

Vậy mà hiện tại, Từ Chiêu cảm nhận rõ ràng từ phía đã bị bao vây. Hơn nữa quân số kẻ địch kéo đến lại không hề nhỏ. Căn bản không phải người mà nàng sắp xếp.

Mãnh kiêu khẽ nhấc lên, hướng tướng lĩnh bên ngoài nói: "Tướng quân hình như cũng cảm nhận được?".

Người được hỏi mang theo vẻ mặt nghiêm nghị, tay đã đặt lên chuôi kiếm, bộ dạng bất cứ lúc nào cũng có thể nghênh chiến: "Công tử nói không sai, thanh thế này vô cùng phổ trương".

Nàng đáp lại ông ta bằng một tiếng cười lạnh: "Triều thần nào mà có thể xuất ra một số lượng lớn tư binh thế này không biết có mấy người. Đúng là cồng rắn cắn gà nhà. Hoàng thượng dùng người cũng hồ đồ rồi".

"Công tử, lời này đại nghịch". Vị tướng quân kia cả giận, hai mắt hằn lên từng tia cảnh cáo. Nhưng người trong kiệu lại vô như không thấy, khoé miệng không hề giấu điểm nụ cười mỉa mai: "Vậy thì trăm sự đều trông cậy cả vào tướng quân".

Lời vừa dứt, mãnh kiêu cũng buông xuống, bên trong không phát ra thêm bất cứ động tĩnh nào nữa.

Nàng thờ dãi cảm nhận mọi biến động xung quanh. Binh lính dàn trận nghênh chiến, chia ra một tốp bảo hộ kỹ càng xe ngựa.

Rất nhanh, phía trước sẽ xảy ra giao tranh quyết liệt. Việc của nàng hiện giờ chỉ có thể là chờ đợi thời cơ.

Lực lượng đối phương chênh lệch rất lớn, có lẽ vì một màn ở Thanh Quan quá chơi mắt khiến người ta kinh sợ nên mới có thể điều động ra một lượng lớn quân binh như hiện tại.

Ngất một nỗi, với thương thế của nàng lúc này, không có khả năng cường ngạnh đối chọi lại số lượng người lớn như vậy. Cho nên chỉ còn cách ngồi đợi thời cơ, đợi tới lúc trận thế gần bị xuyên thủng, vòng bảo hộ cuối cùng bị chèn ép, nàng sẽ phá vây ra ngoài. Buộc chúng phải xuất ra một nhóm truy binh đuổi theo. Việc giải quyết đám truy binh này hẳn sẽ dễ dàng hơn rất nhiều.

Bên ngoài, đao quang kiếm ảnh lóe lên không ngừng, tiếng binh khí va chạm đinh tai nhức óc. Kẻ tới hành thích ra tay ngoan độc, chiêu số biến ảo dị thường. Với nhân lực ít ỏi, cấm quân rất nhanh đã bị áp chế. Vòng vây dần dần co lại.

Từ Chiêu đã sớm dự tính được chuyện này, thần sắc bình thản vén mảnh lên lần nữa. Nhận thấy khí thế cùng thủ đoạn của đám người này không thể nào là của quân binh được đào tạo nghiêm chỉnh mà so với đám sát thủ giang hồ được người ta bỏ tiền ra thuê tới lại càng giống hơn. Với số lượng lớn như vậy, xem ra tiền tài bỏ ra không ít. Cái mạng của nàng cũng thật

là đáng giá.

Đối mặt với một đám sát thủ ra tay tàn nhẫn như vậy, đoán chừng bọn chúng sẽ sớm phá tan trận thế phòng thủ của cấm quân nhanh hơn rất nhiều so với tính toán trước đó của nàng. Từ Chiêu đành phải phá vây ra ngoài sớm hơn dự tính. Cấm vệ quân hiện tại vẫn còn khả năng cầm cự được, số lượng truy binh được cắt cử đuổi theo nàng cũng sẽ giảm bớt.

Lãnh Thiên Diệt vừa xuất đầu lộ diện, tốc độ của đám sát thủ này lập tức tăng vọt. Khí thế như một bầy lang sói đói khát cắn xé con mồi.

Đám người này, tử khí quá nặng.

Từ Chiêu nhủ chặt mí mắt, dò xét qua một vòng địa thế xung quanh. Trong đầu vạch ra lộ tuyến thích hợp rồi mới tự mình xông lên, kiếm ý ngưng trệ, không qua được bao lâu đã dần dần mở ra một con đường trước mặt.

Không biết đối phương có tổng cộng bao nhiêu, cứ một người ngã xuống lại có một người lao lên, chiêu chiêu tất sát đoạt mạng. Từ Chiêu qua một hồi chống đỡ, nhất thời không thể đột phá vòng vây.

Đột nhiên sau lưng có người lao tới yểm trợ. Nhìn lại thì chính là vị tướng lĩnh khi nãy nói chuyện cùng nàng. Ông ta đề thấp thanh âm, nhỏ giọng trao đổi: "Công tử bị thương?".

"Vẫn là tướng quân tinh ý".

"Nếu không, mặt tướng cũng không nghĩ ra lý do gì mà người lại không thể giải quyết một lúc hết đám thích khách này". Nhìn biểu hiện bình thản trên gương mặt nàng, viên tướng không khỏi giật mình, giữa lúc nguy cấp còn có thể dùng thái độ bình tĩnh mà chống đỡ, quả nhiên tư chất kinh người.

Bất quá hiện tại sức lực người này xem ra không đủ. Nếu hấn không bị nội thương, chỉ e một cái chớp mắt đã có thể diệt sạch cả một đạo quân.

"Công tử, tình thế hung hiểm bất lợi. Hiện tại công tử lui lại phía sau để chúng ta mở ra một đường máu. Sau đó cùng nhau theo phía bia rừng thoát ra".

"Theo sắp xếp của tướng quân".

Nói là trao đổi nhưng vài lời chỉ diễn ra chớp nhoáng. Quân binh xoay chuyển từ thế phòng thủ tách thành đội hình mũi nhọn. Tiến công thẳng theo một hướng nhất định. Từ Chiêu và vị tướng quân khi nãy ở vị trí trung tâm, cùng nhau chạy thẳng ra ngoài. Vừa tiếp cận bia rừng, phía sau lưng lại vang lên tiếng pháo hiệu.

"Không xong, bọn chúng còn có hậu chiêu". Vị tướng đi theo nàng cả kinh hô lên.

Nhóm người dùng tốc độ nhanh nhất chuyển hướng vào sâu trong rừng, chạy xuôi theo chiều gió. Có điều, không thể lường được số lượng sát thủ được phái tới lại nhiều như vậy. Từ bệ đều có truy binh kéo tới. Nhóm người trực tiếp tấn công khi nãy hoá ra chỉ là một đạo tiên phong.

Phía sau lực lượng không nhỏ đang dần áp sát. Nhận thấy tình thế không ổn, viên tướng lĩnh vội mở miệng nói với Từ Chiêu: "Công tử đi trước, chúng ta ở lại chặn hậu".

Nàng đảo mắt nhìn ông ta cùng vài quân sĩ còn sót lại, lạnh giọng hỏi: "Chỉ bằng các người?".

"Công tử xin lấy đại cục làm trọng". Ý tứ trong lời nói của Từ Chiêu ông ta hoàn toàn hiểu rõ. Chỉ có vài người, hy vọng sẽ kéo dài thêm một chút thời gian, còn lại, chờ bọn họ chỉ có thể là cái chết.

Tâm can khê dao động. Với quyết tâm của nàng, hấn là nên sớm rời đi, mặc kệ đám quân sĩ này như thiêu thân lao vào mồi lửa. Nhưng một khắc thoáng qua, nàng lại nhớ đến những ký ức ở Thanh Sơn. Cùng là quân sĩ cam tâm tình nguyện dùng mạng đổi mạng.

Chỉ là lập trường khác nhau.

Mục gia quân dùng mạng đổi lấy chủ tướng. Cấm quân dùng mạng đổi lấy một tia sinh cơ cho nàng lúc này, thật ra chỉ là phí hoài. Nàng căn bản không đi Đường Môn lấy thuốc giải.

Tướng lĩnh thấy nàng vẫn bất động, trong lòng càng thêm gấp rút. Không hiểu vì có gì thiếu niên này lại so đo chần chừ. Nếu chậm chân, tất cả bọn họ đều không toàn mạng. Ông ta định mở miệng nói thêm gì đó lại bị Từ Chiêu chặn lời: "Tướng quân, nên xưng hô thế nào?".

"Mặt tướng Cảnh Du". Ông ta không suy nghĩ nhiều, lập tức đáp.

Lời vừa dứt, còn chưa hiểu ra chuyện gì đã thấy nàng động thủ, giáng cho mỗi người một chưởng, không tính là đoạt mạng nhưng lại thụ thương nghiêm trọng. Hoàn toàn mất đi sức phản kháng.

Cảnh Du cùng đám quân lính không hề phòng bị, toàn bộ bị đánh ngã không dậy nổi. Ông ta lập tức giận dữ, cho rằng bị thiếu niên tính kế.

Nhưng lúc Từ Chiêu xoay lưng rời đi đã bỏ lại vài lời: "Người làm người trung nghĩa. Nếu hôm nay có thể toàn mạng, ta không hy vọng người sẽ lại rơi vào tình cảnh này một lần nữa. Càng không hy vọng sau này người và ta chạm trán".

Bóng người xoay lưng đi thẳng, chẳng mấy chốc đã mất dạng trong rừng cây rậm rạp.

Không qua bao lâu sau, Cảnh Du mới có thể hiểu ra một chút ý tứ của nàng.

Truy binh rất nhanh đuổi tới, phía trước lại thấy một nhóm người nằm la liệt trên mặt đất. Mục tiêu của đám sát thủ chỉ có một, đương nhiên không muốn phí thời gian làm chuyện vô nghĩa.

Giương mắt nhìn đám người này bỏ qua bọn họ dễ đuổi theo người phía trước. Lúc này Cảnh Du mới hiểu ra dụng ý của Lãnh Thiên Diệt: "Thì ra hấn ra tay trước, khiến chúng ta không thể ngăn cản truy binh, như vậy cũng không cần gặp phải họa sát thân. Nhưng ngược lại, hấn dù là một chút thời gian cũng không thể tranh thủ. Vì cái mạng quên của này của chúng ta mà rất có thể không thoát khỏi sự truy sát của kẻ địch".

Trong lòng dâng lên một cỗ tư vị khó nói, Lãnh Thiên Diệt quả thật làm người không tệ. Bọn họ như vậy mà lại mắc nợ hấn.

Từ Chiêu một đường chạy thẳng về phía trước. Hiện tại nàng không đủ sức một mình chống lại tầng tầng lớp lớp kẻ địch đang bao vây. Chỉ bằng tiết kiệm chút sức lực này, tập trung thoát thân. Chỉ cần tiếp cận tới thành trấn gần nhất là có thể hội quân với người của Hồng Vân sơn. Tới lúc đó cũng không còn gì phải lo lắng nữa.

Nhưng điều tiên quyết, vẫn là nàng phải toàn vẹn tránh khỏi sự truy sát của đám thích khách phía sau.

Nếu là người khác, bố trí nhiều sát thủ tới vậy mà chỉ để giết đúng một người thì khác nào xách dao mổ trâu đi giết gà. Ngặt nổi, đối tượng lại là Lãnh Thiên Diệt. Từ Chiêu lần này là tự đánh giá thấp bản thân trong mắt người khác.

Có câu "Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng". Đối phương dường như đã có chuẩn bị trước, tỉ mỉ tìm hiểu về năng lực của nàng.

Ngày đó trên chiến trường, dùng tuyệt kỹ khinh công, bước nhẹ vài bước là đã có thể di chuyển cách xa tới mấy trượng. Cũng nhờ tính linh động này mà khiến cho người ta trở tay không kịp. Như vậy mới có thể lập nên giải thoát một người địch lại vạn quân.

Hiện tại cánh rừng này giống như một cái bẫy đặt ra để kìm hãm nàng. Khắp nơi xung quanh đều có quân mai phục. Hơn nữa mai phục còn rất lộ liễu, vừa cảm nhận một khoảng phía trước dường như có người ẩn nấp, Từ Chiêu liền đổi sang hướng khác mà đi.

Nàng có ý định phi thân lên trên các ngọn cây để tránh bại lộ vị trí nhưng lại bất thành. Chỉ cần không cẩn thận đi vào một phạm vi nào đó, nàng liền chạm trán một đội tiền thủ. Từng đợt tên bắn ra dày đặc khiến Từ Chiêu không còn cách nào khác, buộc phải tiếp tục ở trên mặt đất lao đi.

Trong lòng âm thầm cảnh giác, số lượng sát thủ quả nhiên đột biến, hơn nữa quân mai phục chỉ dồn ép nàng chứ hoàn toàn không có biểu hiện muốn tấn công, truy binh phía sau lại luôn giữ một khoảng cách nhất định. Dù nàng đã cố chuyển hướng bao nhiêu lần thì đều bị bọn chúng đàn trận ép tới, buộc nàng phải di chuyển theo một lộ tuyến đã được định sẵn.

Cảm thấy rõ ràng đang bị người ta tính kế mà không thể làm gì được, Từ Chiêu tự trách bản thân đã quá bất cẩn mới bị Yến Lâm đa thương. Nếu không có thương thế hấn gây ra, nàng đương nhiên không cần phải để đám người này vào mắt.

Một mình rong ruổi suốt vài canh giờ, tránh thoát khỏi vài cạm bẫy trên đường, Từ Chiêu cũng đã thấm mệt. Giữa lúc cảm nhận phía sau truy binh đột nhiên áp sát thì từ phía trước lại truyền đến động tĩnh không nhỏ.

Từ Chiêu cảnh giác thả chậm tốc độ, nhìn một hàng cung thủ đang đàn trận. Đội quân khôi giáp đầy đủ, khí thế thiện chiến đối diện với nàng như chuẩn bị nghênh đại địch.

Không chỉ phái sát thủ truy đuổi mà còn động tới quân sĩ được đào tạo bài bản. Xem ra những kẻ muốn ngăn cản nàng đã bỏ ra không ít tâm tư.

Trong tay chỉ có một trường kiếm, Từ Chiêu không dám chắc bản thân có thể toàn vẹn mà thoát khỏi từng trận mưa tên sắp tới. Lúc này tình thế hung hiểm vạn phần, hai mặt trước sau đều giáp địch.

Gương mặt vốn bình thản lập tức tràn ra lãnh ý. Nếu để cho đám quân binh đang cầm cung kìa động thủ trước nàng sẽ phải chịu sức ép từ cả hai phía. Chỉ bằng tấn công vào đám sát thủ phía sau như vậy cung thủ cũng không thể tùy tiện bắn tên.

Suy nghĩ chớp nhoáng vạch ra đối sách trong đầu, Từ Chiêu lập tức tung mình lao vào đám người khiến bọn chúng giật mình kinh hãi.

"Động rồi, động rồi. Chờ tới nửa ngày cuối cùng Lãnh Thiên Diệt cũng chịu động thủ. Ta muốn xem xem kẻ này rốt cuộc có bản lĩnh gì mà ngày đó có thể trấn áp Thuận Vương". Thanh âm chói tai của hán tử mặc mây hung ác. Hẳn không ai khác chính là kẻ chịu trách nhiệm truy sát nàng.

Từ Chiêu hé mắt nhìn qua hán tử lạ mặt, hẳn ta vô cùng hống hách, hường nàng bày ra biểu hiện khiêu khích.

Trường kiếm vung lên, máu tươi văng loạn. Cảnh tượng này đối với Từ Chiêu mà nói đã quá quen thuộc. Không phải là giết người thì chỉ có thể bị người giết. Không nghĩ một thiên kim tiểu thư được nuông chiều từ bé như nàng lại rơi vào cảnh ngộ thấy máu không sồn như vậy.

Thực lực của Lãnh Thiên Diệt quả nhiên không đơn giản. Mới nháy mắt đã có thể quật ngã gần phân nửa đám truy binh. Kẻ thì chết, kẻ thì trọng thương vậy mà ánh mắt kia dù là một chút mệt mỏi cũng không có. Nếu cứ tiếp diễn như vậy chỉ e người này lại có thể một lần nữa diễn lại cảnh một người địch vạn quân.

Tuy nhiên hán tử đã sớm có tính toán, hẳn âm thầm ra hiệu cho nhóm người phía sau. Từng tốp binh lính lập tức kéo ra vài cái lò, rất nhanh đốt cháy một loại thảo dược. Toàn bộ quá trình diễn ra tót lọt, Từ Chiêu lại không nhìn thấy.

Khói trắng dày đặc, đám quân sĩ ai cũng bịt kín khuôn mặt, dùng hết sức bình sinh mà quạt.

Từ Chiêu không rõ đây là tình huống gì, chẳng lẽ cảm thấy không đánh nổi nên muốn hun chết nàng?

Nàng vẫn đang vùng vẫy trong đám người, khi nãy rõ ràng cứ đánh ngã một người, ngay sau đó sẽ có người khác lập tức lao lên. Nhưng từ khi đám khói trắng này xuất hiện, sát thủ xuất hiện cũng thưa dần.

Cho tới lúc tầm nhìn bị toàn là khói trắng bao phủ, Từ Chiêu theo bản năng bịt chặt mũi. Hiện tại xung quanh nàng đã không còn một ai, sát thủ khi nãy toàn bộ đều rút sạch. Trong lòng lộp bộp: "Chết tiệt, chẳng lẽ đây là khói độc".

Chỉ sợ bản thân hít phải thứ gì không tốt đẹp, nàng lập tức phong bế huyệt đạo. Tay nắm chặt chuôi kiếm, dậm chân nhảy lên, muốn từ đó thoát khỏi làn khói này. Nhưng nào ngờ, vừa phóng người lên liền bị một tấm lưới cản lại. Bọn chúng như vậy mà lại có thể giăng lưới bắt nàng.

Nếu còn bị giữ chân ở nơi này, sợ rằng bản thân khó lòng cầm cự, Từ Chiêu không nghĩ nhiều, một lần nữa phi thân lên cao, dùng kiếm muốn chém đứt tấm lưới. Nhưng người còn đang lúng túng giữa không trung, hàng loạt mũi tên lại liên tiếp phóng tới. Nàng tức giận hừ lạnh, cổ tay khẽ đảo, đánh chệch hướng vài mũi tên. Số còn lại phải rất chặt vật mới nghiêng mình tránh được.

Nàng đã hao tổn khá nhiều sức lực, hiện tại đến thở cũng không dám thở mạnh, chỉ sợ hít phải quá nhiều khói độc.

Chân vừa tiếp đất lại phát hiện có binh lính ép sát, Từ Chiêu vội xé một bên vạt áo buộc kín lên mặt. Đem trường kiếm quét ra, cố gắng chống đỡ, chờ đợi cơ hội thoát thân. Tầm nhìn bị khói làm cho hạn chế, từ phía đều có địch nhân, trên đầu lại giăng lưới khiến nàng không thể sử dụng khinh công để tẩu thoát. Từ Chiêu chỉ còn cách đánh thẳng một đường, không cần biết đối phương có bao nhiêu người. Chỉ cần một người lao lên, nàng sẽ không khoan nhượng mà chém.

Bạo kiếm một hồi tung hoành, dù chỉ có một thân một mình, hơn nữa còn bị chèn ép từ bề vậy mà cho tới giờ vẫn chưa thất thế. Hán tử đứng từ một khoảng trống quan sát tất thấy, trong lòng không khỏi cả kinh: "Sức lực một người sao có thể lớn như vậy?".

Ông ta quét mắt nhìn thủ hạ bên cạnh, cả giận quát: "Hắn ta ở đó đã bao lâu rồi? Sao khói độc còn chưa có tác dụng?".

Lời vừa dứt, còn chưa kịp để cho đám thuộc hạ đáp lời, vòng vây người trong màn khói trắng đột nhiên bị người ta phá vỡ. Thân ảnh người bên trong có chút lảo đảo phóng ra ngoài.

Từ Chiêu hai mắt có chút hoa lên, nàng cúi người, nặng nề ho khan. Khoang miệng lập tức tràn ngập mùi tanh của máu. Trong lòng biết là không ổn, trường kiếm nhấc lên, thế công như vũ bão đánh bay đám người trước mặt.

Dùng hết sức bình sinh, ngược chiều gió mà chạy. Nàng muốn mượn sức gió đánh vào mặt, giữ cho thần trí thanh tỉnh.

Nhìn biểu hiện của người kia, hán tử biết là độc đã có tác dụng. Ông ta nhân cơ hội, giằng lấy một bộ cung tên từ thủ hạ nhắm vào thân ảnh có chút chật vật kia.

"Vút" một tiếng, tên đã rời cung.

Kỹ thuật của kẻ này vô cùng tốt. Vậy mà nhắm thẳng vào cổ nàng. Nếu ăn trọn tên này, chỉ có một con đường chết.

Bất quá, Lãnh Thiên Diệt vẫn là Lãnh Thiên Diệt.

Dù tốc độ cùng phản xạ của nàng không còn được nhạy bén, nhưng Từ Chiêu hoàn toàn có thể nhìn ra đường tên kia là nhắm vào đầu. Nặng nhọc hít lấy một hơi, nàng khê đảo chân, khiến cho toàn bộ cơ thể nghiêng đi. Mũi tên lao tới cắm ngập vào bả vai.

Từ Chiêu cắn chặt răng, tốc độ không hề thuyên giảm, tiếp tục phi thân về phía trước. Nếu nàng không nhớ nhầm, cách đây không xa sẽ có một vách núi.

Nếu trên đường bằng không thể cắt đuôi truy binh. Vậy thì nàng sẽ nhảy xuống vách núi kia, chắc chắn không có kẻ nào dám điên cuồng mà nhảy theo. Nhân tiện cũng dàn dựng lên cảnh Lãnh Thiên Diệt gặp nạn, không rõ tung tích.

Với sức lực hiện tại của Từ Chiêu, không thể nói sẽ nguyên vẹn tiếp đất. Nhưng ít nhất có thể dùng khinh công để làm giảm tốc độ rơi, cũng là giảm thiểu thương tích hết mức có thể.

Mọi chuyện sau đó đều y theo tính toán của nàng mà diễn ra.

Thấy Lãnh Thiên Diệt đã bị trọng thương, truy binh không muốn bỏ qua cơ hội trời cho này. Từ tứ phía bủa vây, gần trong gang tấc. Giữa lúc tưởng chừng có thể vung lên một đao chém chết người phía trước thì thấy hán tử không biết lấy được thêm sức lực ở đâu ra, đột nhiên tăng tốc.

Mà trước mặt,... đã là vách núi. Sâu bên dưới càng không phải sông sâu hay hồ lớn, mà là sỏi đá. Ngã xuống dưới, tuyệt đối chết không toàn thây.

Toàn bộ đám người đều trợn mắt kinh sợ. Trước khi reo mình xuống dưới, trong mắt thiếu niên chỉ có cự tuyệt. Giống như là muốn nói: "Nếu ta không tự chết, tuyệt đối không để cho kẻ khác giết được Lãnh Thiên Diệt ta".

Mũi chân nhẹ điểm trên vách đá, toàn bộ cơ thể rơi xuống càng lúc càng nhanh. Giữa khe núi, cuồng phong như bão táp ập tới khiến Từ Chiêu tê dại, thân thể cứng đờ.

Nàng lạnh quá.

Không biết vì lạnh hay vì độc tính đang phát tác, nàng không thể nào cử động. Khóe miệng chợt vang lên tiếng cười khô: "Chẳng lẽ ta lại chết ở đây?".

Thân thể nhẹ bẫng đột nhiên va vào lồng ngực ấm áp. Từ Chiêu nghĩ bản thân tới phút cuối đời còn có thể nằm mơ, tiếng cười càng thêm chua chát.

"Người còn cười?". Thanh âm nam tử không nặng không nhẹ vang lên.

Từ Chiêu không tin tưởng hé mắt.

Dung mạo nam tử tuy không còn hoàn hảo nhưng nàng tuyệt đối không thể nào quên. Không biết từ bao giờ, gương mặt của hán tử bắt tri bắt giác in sâu trong lòng nàng.

Nhìn thấy hán tử, một cổ tư vì kỳ lạ, trước nay chưa từng có không biết từ đâu chợt xuất hiện. Vành mắt hồng lên ngập nước. Có biết bao nhiêu ám ức trong lòng liền cuộn trào như nước lũ, theo ánh lệ quang trực tiếp chảy ra.

Thời khắc này, Từ Chiêu vẫn nghĩ nàng chỉ có nằm mơ mới mong nhìn thấy hán tử. Vậy mà lại là hán tử.

Cánh tay lạnh ngắt to gan ôm lấy nam tử hắc y, lệ châu theo tiếng khóc thất thanh của nàng không ngừng tuôn rơi, thấm ướt ngực áo. Hán tử mặc kệ nàng làm cái gì, vòng tay khẽ siết, muốn đem nàng chôn chặt trong lòng.

Hai thân ảnh khít khao quấn chặt lấy nhau. Chớp mắt đã biến mất vào nơi đáy vực sâu thẳm.

Bạn đang đọc truyện *Vì Sư Tôi Đón Người, Vì Sư Sợ Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 76: Độc nhãn

Không biết đã qua bao lâu.

Từ Chiêu nhú mi tỉnh lại, chậm rãi tiếp nhận một chút ánh sáng yếu ớt xung quanh, phát hiện bản thân đang ở một căn phòng xa lạ.

Thần trí dần dần thanh tỉnh, lập tức cảm nhận một trận đau buốt thấu xương từ vai trái truyền tới. Vết thương do tên bắn tuy đã được xử lý tốt nhưng nhất thời chưa thể lành lại, đương nhiên sẽ cảm thấy đau.

Nhưng còn chưa hết, một bên vai trái thì đau đến nỗi hít thở không thông, bên này vai phải lại như bị thứ gì đó đè lên ê ẩm. Từ Chiêu quay đầu lại nhìn, thần sắc trở nên ngưng trọng.

Gương mặt tuấn mỹ phiêu dật như trích tiên không nhiễm một chút tục khí. Dữ Ngọc như vậy mà lại ghé sát vào nàng ngủ say.

Từ Chiêu không biết đây là tình cảnh gì, dần dần nhớ lại, thì ra hình ảnh mơ hồ lúc nàng được hán tử cứu khi nhảy xuống vực không phải là nằm mơ. Không những vậy, lúc đó nàng còn ôm chặt lấy hán tử, khóc một trận thống khoái.

Vành tai lập tức phẩm hồng, loại chuyện này, không ngờ có thể phát sinh trên người nàng.

Còn nhớ, rất lâu về trước, mỗi lần nàng bị thương, đều là hắn giúp nàng chữa trị, lưu lại chăm sóc nàng cả đêm. Mỗi khi nàng mở mắt tỉnh dậy, đều thấy hắn khi thì ngủ gục bên giường, khi thì gác cả chân lên người nàng mà ngủ, bộ dạng giống như đã rất vất vả. Đột nhiên những chuyện xảy ra ở Vụ Ân cốc hôm đó chợt ùa về, nàng không thể nào quên hắn ra tay với nàng, không thể rũ bỏ những lời khó nghe hắn nói với nàng.

Từ Chiêu âm thầm hít lấy một hơi, không biết nếu như hắn tỉnh dậy, nàng phải đối mặt thế nào đây?

Chỉ là, lúc này Dữ Ngọc còn đang ngủ, chuyện gì cũng sẽ không phát sinh. Từ Chiêu không ngại lần nữa quay đầu nhìn ngắm hắn.

Từng đường nét như được tạo hóa ưu ái tạc thành. Mây rậm hiên ngang, rõ nét ẩn hiện uy khí, sống mũi phong duệ một đường như bạch ngọc. Thần sắc thanh triệt sáng ngời, tựa hồ mang theo hương sắc xa xưa. Đôi mắt nhắm nghiền phủ xuống hàng mi dài dễ khiến cho mọi nữ tử phải ghen tỵ. Hàng mi như vậy mà lại là của một nam nhân.

Đôi mắt...? Từ Chiêu lúc này mới phát hiện ra một điểm không đúng. Dựa vào chút ánh sáng yếu ớt trong phòng, nàng lơ mơ nhìn thấy trên mắt trái của hắn có một vết sẹo kéo dài từ lông mày thẳng xuống dưới, hoàn toàn cắt dọc qua mắt.

Từ Chiêu không tự chủ, muốn ngồi dậy xem xét rốt cuộc có phải bản thân nhìn lầm hay không. Với bản lĩnh của Dữ Ngọc, tuyệt đối không để kẻ khác có cơ hội ra tay tới mức này.

Thân thể kích động, con đau từ vai trái đột ngột truyền đến khiến cho nàng giật nảy người.

Dữ Ngọc bị động tĩnh của người bên cạnh làm cho choàng tỉnh. Hắn nghĩ ở lại muốn chăm sóc cho người bệnh vậy mà lại ngủ quên, hơn nữa hình như còn rất thoải mái tựa đầu lên vai nàng ngủ. Như vậy có chỗ nào giống chăm sóc người bệnh?

Nhìn thấy Từ Chiêu vì đau đớn mà cúi gập người, tiếng hít thở nặng nề truyền ra, nhất định là nàng vừa rồi đã cử động mạnh. Dữ Ngọc duỗi tay kéo Từ Chiêu trở lại, đảo mắt xem xét miệng vết thương, thấy không có việc gì mới mở miệng: "Người ngồi dậy làm cái gì? Muốn uống nước sao? Để ta lấy cho người".

Từ Chiêu cũng không trả lời hắn, thấy Dữ Ngọc định xuống giường thì lập tức đưa tay kéo hắn lại. Hai mắt mở lớn nhìn chằm chằm vào mặt hắn.

Dữ Ngọc tựa hồ có thể đoán được nàng là muốn xem cái gì. Hắn không như trước, lần này bình thản đón nhận ánh mắt của nàng, không một chút do dự hay né tránh.

Ngũ quan tinh tế hài hoà lại không thiếu khí phách nam nhân. Trải qua năm tháng lại thêm mấy phần thành thục. Lúc này một vết sẹo dài hẳn rõ khiến cho mắt trái không thể mở. Hắn như vậy mà chỉ còn một mắt.

Từ Chiêu không ý thức được bản thân có bao nhiêu sợ hãi, bao nhiêu đau lòng: "Làm... làm sao có thể? Dữ Ngọc, từ khi nào...?". Thanh âm nghèn nghẹn trong họng khó nhọc phát ra.

Nghe nàng gọi một tiếng "Dữ Ngọc", đáy lòng chợt thổn thức như có một dòng nước ấm chảy qua son cốt lạnh lẽo. Đã bao lâu rồi nàng không gọi tên hắn như vậy.

Dữ Ngọc hít một hơi, bình ổn lại tâm tình rồi mới trả lời: "Ta không có việc gì?".

"Sao có thể không có việc gì? Mắt của người không dùng được nữa. Làm thế nào lại không có việc gì?". Nàng dường như là ní non, hai mắt bất giác trào lệ. Tới cả bản thân cũng không hề nhận ra, đối diện với hắn, Từ Chiêu thật ra rất dễ mềm lòng. Cho tới nay, người nhìn thấy nàng khóc nhiều nhất, cũng chỉ có hắn.

Nhìn thấy nàng trở nên kích động, Dữ Ngọc cũng không biết phải làm thế nào. Hắn vòng tay ôm lấy Từ Chiêu đặt trong lòng, cúi xuống giúp nàng nhìn rõ: "Ai nói với người ta hỏng mắt, chẳng phải là chỉ mất một con mắt thôi sao? Vẫn có thể nhìn rõ người".

Gương mặt của hắn gần như phóng đại trước mặt nàng, Từ Chiêu vô thức nâng tay chạm lên vết sẹo kia, trong lòng càng dâng lên cảm giác mất mát, giống như nhìn thấy một viên ngọc trân quý nhất trên đời, đáng ra phải vô cùng hoàn mỹ vậy mà lại có một vết nứt.

Không kiểm tra thì thôi, Từ Chiêu vừa chú ý xem xét một chút liền phát hiện thêm một chuyện. Bên trong hốc mắt kia, hoàn toàn không còn cảm thấy sự tồn tại của nhãn cầu. Nếu như đây chỉ là một vết chém khiến người ta hỏng mắt thì vẫn phải thấy rõ nhãn cầu nổi lên. Đáng này, bên trong lại trống rỗng.

Việc này có thể nói lên điều gì? Chính là, con mắt kia, bị người ta móc ra.

Từ Chiêu không biết vì sao lại càng thêm sợ hãi, bàn tay đặt trên mắt Dữ Ngọc cứng đờ. Nàng hít thở có chút không thông, tiếng khóc truyền ra lại càng tê tâm liệt phế.

Hắn thấy nàng không những không thể bình ổn tâm tình, ngược lại càng thêm kích động. Chỉ có thể đem Từ Chiêu dúi chặt trong lòng, cảm giác nếu như hắn nói lòng vòng tay, lập tức sẽ khiến nàng vỡ vụn.

Từ Chiêu vùi đầu vào lồng ngực hắn, nghe được tiếng trái tim hắn bình ổn vang lên. Cảm thấy tâm can như bị thứ gì đó hung hăng giày vò. Loại xúc cảm này vô cùng xa lạ, tới cả bản thân cũng không rõ, nàng uất ức cái gì.

Hai thân ảnh như liền một khối, cứ như vậy yên vị trên giường. Sắc trời bên ngoài đã dần sáng tỏ, ánh bình minh bắt đầu ló rạng, len lỏi từng góc ngách khiến cho không gian cũng trở nên rõ ràng hơn.

Tiếng khóc vui dần, thi thoảng chỉ còn vài thanh âm thút thít ní non.

Cảm nhận người trong lòng vốn đang vô lực mềm rũ đột nhiên toàn thân cứng ngắc, Từ Chiêu vẫn bất động, một chút phản ứng sau đó cũng không có. Nói đúng hơn là Từ Chiêu không biết nên phản ứng thế nào.

Nàng giật mình nhớ ra một chuyện, hiện tại quan hệ giữa nàng và hắn là gì? Không phải chính miệng hắn nói không muốn nhìn thấy nàng, chán ghét loại người như nàng, muốn nàng biến mất khỏi tầm mắt hay sao?

Từ Chiêu trong lòng hoảng hốt, nàng ngay lập tức dựng người, rời khỏi vòng tay của hắn, dù đụng phải vết thương, một tiếng kêu đau cũng không dám truyền ra. Rất nhanh xuống giường, quay lưng về phía Dữ Ngọc, thanh âm cũng không được tự nhiên: "Lúc giao thủ với đám người kia ta hình như trúng độc, thần trí không tỉnh táo nên mới mạo phạm tới người".

Ngữ điệu cần có bao nhiêu xa cách thì có bấy nhiêu.

Dữ Ngọc nhìn bóng lưng khẽ run của nàng, chỉ đành thờ dài, trong lòng đột ngột mất đi hơi ấm không khỏi khiến người ta trống trải. Hắn biết, sau ngày đó, giữa hắn và nàng đã có một rào cản rất lớn. Có lẽ như vậy cũng tốt.

"Nội thương của người không còn nghiêm trọng, chú ý nghỉ ngơi cho tốt".

Nhìn thấy Dữ Ngọc rời đi, Từ Chiêu như trút được một gánh nặng, nàng lao đảo ngồi phịch xuống đất, vì con đau đớn trên vai mà thở hổn hển.

Hắn không muốn nói cái gì, dù nàng có bao nhiêu câu hỏi cũng không dám mở miệng. Chi bằng, vẫn là không nên hỏi thì hơn. Chuyện của hắn, cần nàng quan tâm sao?

Từ Chiêu thất thần ngồi một chỗ, trên gương mặt dường như tê dại, không biết là đang nghĩ cái gì. Cho tới lúc cảm thấy bàn chân lạnh buốt mới phát hiện ra, bàn thân đang để chân trần, nếu cứ tiếp tục ngồi trên đất lạnh như vậy cũng không tốt.

Vươn cánh tay mảnh khảnh vịn vào góc bàn mới có thể đứng dậy, nếu tình cảnh này bị người ta nhìn thấy, đương nhiên sẽ không thể nào nhận ra người này từng là Lãnh Thiên Diệt ở Thanh Quan.

Điều Phần từ nhà bếp, dẫn đầu một đám thuộc hạ hướng tiểu viện mà đi. Nhóm người phía sau, có kẻ bung một cái khay, bên trên chỉ đặt một chén cháo loãng cùng một chén thuốc, kẻ thì mang theo băng vải cùng đủ các loại binh sử, thậm chí có kẻ còn ôm theo y phục mới, lược gỗ, bột hóa trang. Bởi vì hiện tại lớp dịch dung trên gương mặt Từ Chiêu không còn, cố ý giúp nàng chuẩn bị.

Một đoàn người rong rần nối đuôi tiến vào tiểu viện. Cảm nhận trong phòng không có động tĩnh gì, Điều Phần chậm rãi nâng tay đẩy cửa bước vào. Gương mặt tái nhợt của nàng ta vốn dĩ dọa người, nghĩ rằng nữ tử bên trong sẽ bị làm cho giật mình nên động tác mới nhẹ nhàng như vậy. Nào ngờ, người bị dọa cho giật mình lại chính là nàng ta.

Cánh cửa vừa bung ra, mùi máu tanh lập tức ập tới khiến cho đồng tử Điều Phần co rút kịch liệt. Nàng ta phải nhắm nhẹn lắm mới ngăn không để bàn thân lao vào trong phòng vỗ lấy Từ Chiêu.

Đối diện ánh mắt thêm khát không thể che giấu, nữ tử lúc này mặt cắt không còn giọt máu chăm chăm nhìn lại nàng ta. Hàn khí sâu đậm quán quanh, gian phòng nháy mắt đã trở nên âm trầm bức cho người ta khó thở.

Bị loại khí thể mãnh liệt này lấn át, Điều Phần hơi ngẩn ra, sau đó không khỏi bật cười. Vì có gì một kẻ từng tung hoành ngang dọc, một thời làm mưa làm gió ở Đường Môn như nàng ta còn bị một nha đầu dọa cho thất kinh.

Liếc mắt thấy trên mặt bàn hỗn độn toàn là băng vải loang lổ máu, trên thân Từ Chiêu y phục lại chính tề tươm, nhìn qua không ai nhận ra nàng đang mang trọng thương. Điều Phần đoán chắc khi này một mình Từ Chiêu ở trong phòng muốn thay y phục, nhân tiện lấy được ở đâu băng gạc, liền tự mình xử lý vết thương. Bất quá tóc dài còn đang buông xõa, trên trán lại rịn ra một tầng mồ hôi toát ra. Với cánh tay đau kia, Từ Chiêu cần bàn không thể tự mình chải đầu.

Nhìn đôi mắt ma mị khó lường đảo qua đảo lại đánh giá mình, Từ Chiêu nhận ra nữ nhân này chính là người nàng gặp trong Vụ Ân cốc, hơn nữa võ công lại cao hơn nàng tới vài phần thì không nhận được cảnh giác.

Người này có quan hệ gì với Dữ Ngọc? Sao lại xuất hiện ở đây?

Dường như đoán được hoài nghi trong mắt Từ Chiêu, Điều Phần nở nụ cười vờ vờ vốn có của nàng ta: "Ta tới giúp ngươi thay y phục, vết thương trên vai ngươi không thể vọng động. Bằng không để miệng vết thương rách ra, tới vài tháng cũng không thể lành".

Nói rồi nàng ta tiến vào, muốn giúp Từ Chiêu xem xét lại vết thương nhưng lại thấy nàng né tránh. Điều Phần cũng không nói gì, chỉ nhoen miệng cười, quay người tiếp lấy một đồng chai lọ từ thuộc hạ phía sau, an tĩnh phôi được.

Bất quá, nụ cười của nàng ta rơi vào mắt người ngoài chính là âm hiểm vạn phần. Từ Chiêu cũng không phải ngoại lệ, đem nụ cười kia thu vào trong mắt.

Điều Phần này trời sinh đã mang theo gương mặt của một ác nữ mà lớn lên. Nàng ta có làm cái gì cũng đều bị cho là có ý đồ bất chính.

Nhìn động tác vô cùng thành thực xử lý được liệu, Từ Chiêu lơ mơ đoán: "Lúc đó ta hít phải không ít khói độc, cũng là ngươi giúp ta giải trừ?".

"Không sai, nhưng độc đó cũng không có mấy phần uy lực. Lục phủ ngũ tạng không có thương tổn gì". Nàng ta vừa nói, ánh mắt lại chiếu lên người Từ Chiêu một hồi, nhìn gương mặt có tới vài phần giống người kia. Tuy rằng bị trọng thương mà khí sắc trở nên nhợt nhạt nhưng vẫn không che dấu nổi dung mạo phong tao tuyệt sắc.

Lại nói, Điều Phần còn phát hiện ra thể chất của Từ Chiêu rất đặc biệt, Dữ Ngọc mới chỉ dùng thảo dược dưỡng thân cho nàng vài năm trời, vậy mà dùng nói là một chút độc tố tâm thường, chỉ cần nàng trúng kịch độc mà vẫn có thể tai qua nạn khỏi, nhục thể trải qua tôi luyện. Sau này muốn hạ độc người này chỉ sợ là rất khó.

Hơn nữa, huyết mạch của người Mục gia rất tốt, triệt để hấp dẫn được Điều Phần. Nếu không phải lần này Dữ Ngọc làm quá lên, nàng ta cũng không nhất thiết phải rút máu lấy độc cho Từ Chiêu. Nhưng có cơ hội thu được một chút máu tươi này, Điều Phần đương nhiên sẽ không từ chối.

Trong lúc Điều Phần điều chế thuốc, Từ Chiêu đưa mắt nhìn chén cháo cùng chén thuốc còn bốc hơi, nghi hoặc hỏi: "Cái nào dùng trước?".

"Không phải ngươi rất cảnh giác ta sao, muốn xem vết thương cho ngươi còn không được, vậy mà đồ ta mang tới cũng dám uống?".

"Ta từ nhỏ không quen để người khác động tới thân thể nên mới có phản ứng này. Còn với bản lĩnh của ngươi, muốn hại ta đâu cần bày đặt như vậy".

Điều Phần thấy tinh thần nhạy bén của Từ Chiêu đã khôi phục, hết sức vừa lòng cười nói: "Dùng thuốc trước rồi mới được ăn cháo. Thân thể của ngươi trải qua thời gian dài suy kiệt, không đủ dưỡng chất nên mới càng khó bình phục. Ở Kinh thành không phải cái gì cũng có sao, làm sao thể trạng lại trở nên như vậy?".

"Là ta ăn không vào". Từ Chiêu không buồn nhăn mặt lấy một cái, bình thần uống hết một chén thuốc đắng.

"Ngươi vẫn nên chú ý bồi bổ thì hơn, bằng không thương thể cũng khó lành". Nhìn nàng uống xong một chén thuốc lớn như vậy, hương thảo dược đắng chát còn thoang thoảng. Điều Phần bất giác rung mình thay cho Từ Chiêu. Người này có phải là nữ nhân hay không, một chút làm cho người ta thương hương tiếc ngọc cũng không chịu xuất ra.

"Ngươi rốt cuộc là người nào? Làm sao biết ta ở Kinh thành?". Đem hoài nghi trong lòng thẳng thắn nói ra, thần sắc tĩnh lặng như lần thu thủy.

Điều Phần nhìn nàng rất lâu, nhớ lại lúc người này còn hôn mê bất tỉnh so với hiện tại hoàn toàn là hai người khác nhau. Một Từ Chiêu hai mắt nhắm nghiền, trên gương mặt nhỏ ướt đầm nước mắt, thân thể yếu ớt như con thú bị thương, sống chết ôm lấy Dữ Ngọc không chịu buông. So một Từ Chiêu bình thân trấn định, dù là bị thương nhưng hơi thở cường đại không che giấu, như muốn áp chế tất cả mọi người. Nếu không phải nàng ta tận mắt nhìn thấy thì quả thật khó lòng tin nổi đây cùng là một người.

Bất quá, Từ Chiêu tự ép bản thân ra nông nỗi này, nàng ta cũng không tiện can dự, chỉ bóng gió nói: "Giúp người gặp nạn cũng là lẽ thường tình. Điều Phần ta làm sao có thể thấy chết không cứu. Còn vì sao mà biết người từ Kinh thành đi ra, đều là do sự phụ người. Hắn cái gì cũng biết, chỉ là không chịu nói ra mà thôi".

Từ Chiêu nghe mà chỗ hiểu chỗ không, chung quy chỉ có thể tóm tắt lại là Dữ Ngọc muốn cứu nàng, cô nương này biết về y thuật nên hắn mới nhờ vả. Mà cái tên Điều Phần này hình như từng nghe qua ở đâu, nhất thời không nhớ ra. Còn chuyện vì sao Dữ Ngọc muốn cứu nàng thì Từ Chiêu có chút mông lung: "Dữ Ngọc vì sao lại muốn người giúp ta? Hắn ở trong Vụ Ân cốc, nếu không có chuyện gì nhất định sẽ không ra ngoài. Mắt của hắn làm sao lại thành như vậy?".

Điều Phần nhìn biểu hiện mờ mịt của nàng, chợt phát hiện nữ tử này cái gì cũng không biết, chuyện nàng ta ở Thanh Quan giải độc cho Từ Chiêu cũng không có một chút ký ức nào.

Mà trọng tâm câu hỏi kia vẫn là muốn biết con mắt trái của Dữ Ngọc làm sao lại mất. Điều Phần nhưn mảy, cong môi ý vị cười cợt. Giữa hai người này phát sinh chuyện gì nàng ta sớm đã nhìn ra, chỉ có điều cả hai người đều ngốc tới nỗi không thể tự thấu hiểu tâm can mình.

Điều Phần vốn rất tò mò, nếu để Từ Chiêu biết được tường tận sự việc, không biết sẽ có biểu cảm gì. Bất quá, nàng ta cũng không vội, muốn nhân cơ hội trêu đùa một phen: "Người có nói gì thì cũng một nhân tài được đích thân Dữ Ngọc mài dũa mới được như ngày hôm nay. Hẳn vẫn là tiếc rẻ, không muốn vì một chút chuyện buồn bực mà công sức mấy năm qua bỏi đường người lại đổ sông đổ bể. Còn con mắt kia...". Nàng ta vừa nói, ánh mắt lại không ngừng đảo qua đảo lại, ý cười càng thêm sâu: "Vẫn là tự mình đi hỏi hẳn thì hơn".

Từ Chiêu có cảm giác nói chuyện với người này đều là tổn công vô ích, muốn từ chỗ nàng ta biết được chuyện gì cũng khó như lên trời.

Điều Phần chờ Từ Chiêu dùng bữa xong thì đưa cho nàng một chút dược liệu vừa được điều chế, biết nàng sẽ không để người khác giúp mình thay thuốc nên chỉ cần dặn kỹ cang liều lượng, sau đó cùng đám thuộc hạ rời đi.

Từ lần đầu tiên chạm mặt tới giờ, Từ Chiêu không cảm nhận được người này có ác ý với mình nên sớm đã không còn cảnh giác. Hiện tại chuyện quan trọng nhất lúc này chính là phải lập tức trở về Kinh thành. Lãnh Thiên Diệt biến mất, chuyện đi tìm giải được chính là không thể, đám triều thần nhất định không bỏ qua cơ hội này, bức bách Hoàng thượng đem Mục tiểu thư ra thí mạng. Nếu nàng không mau trở lại, chỉ sợ sẽ lỡ mất thời điểm thích hợp để hoán đổi với Viêm Ngân.

Vừa động tới chuyện chính sự, dường như có bao nhiêu khúc mắc trong lòng đều bị Từ Chiêu bỏ ra sau đầu, không nghĩ tới. Thói quen này của nàng, nói gì thì nói, đã khiến bản thân bỏ lỡ rất nhiều điều.

Lúc này Từ Chiêu cũng không có ý định nghỉ ngơi, nàng thu gom lại đồng dược liệu, chỉnh trang y phục, đặc biệt lấy một tấm khăn lụa che mặt lại. Lãnh Thiên Diệt không chết thì vẫn là người mất tích, không còn lớp dịch dung này có lẽ sẽ tránh bị người ta đề ý.

Nàng rời khỏi tiểu viện, cảm thấy bên trong cũng không còn người nào khác nên một mực nhấc chân bỏ đi. Tiểu viện này không biết vì sao lại xuất hiện ở một nơi hoang sơ cách xa thành trấn, bất quá Dữ Ngọc lại có thể trùng hợp mang nàng tới đây trị thương, cũng coi như nhờ có hân mới thoát được một kiếp nạn.

Nếu nói cho rõ ràng, thì không thể nói chỉ có lần này nàng mới được hân cứu. Mà giống như là cả quãng đường trưởng thành của nàng đều có Dữ Ngọc. Từ Chiêu vẫn luôn tự nói với bản thân rằng nàng nợ hân rất nhiều, bất kể nàng có suy nghĩ nào khác đối với hân đều sẽ tự cho là không đúng, xúc cảm lập tức bị lý trí chôn vùi. Bóng lưng thẳng tắp kiên định, rất nhanh biến mất khỏi tầm mắt.

Từ Chiêu đi dọc theo vùng ngoại ô, vào lúc trời còn chưa tối đã có thể tập kết với người của Hồng Vân sơn. Bọn họ từ sớm đã nhận được tin đoàn người của Từ Chiêu bị phục kích giữa đường, không ngờ khi vừa tới nơi thì mọi chuyện đã không thể vẫn hồi.

Lãnh Thiên Diệt reo mình xuống vực thẳm, truy binh đi đường vòng xuống dưới thì phát hiện một thi thể nát bấy không nhìn ra nhân dạng, chỉ dựa vào một chút y phục vương vãi xung quanh mà xác nhận, người chết không ai khác chính là Lãnh Thiên Diệt.

Người của Hồng Vân sơn không khỏi cả kinh nhưng đương nhiên cũng không hoàn toàn tin tưởng vào chuyện này nên vẫn lưu lại một nhóm người ở lại âm thầm xem xét tình hình. Quả nhiên mới hơn một ngày trôi qua, đã có thể nhìn thấy chủ tử bình an trở về.

Từ Chiêu nghe bọn họ báo cáo lại tình hình thì chỉ có thể đoán thi thể kia là do Dữ Ngọc ném ở đó làm thế thân cho nàng. Vốn là Từ Chiêu còn đang suy nghĩ, không biết sau khi trở lại Kinh thành hoán đổi với Viêm Ngân, nàng nên xử lý chuyện của Lãnh Thiên Diệt thế nào để không bị người ta chú ý. Không ngờ trong tình thế lúc đó, Dữ Ngọc lại có thể rất nhanh đưa ra quyết định, trùng hợp giúp nàng giải quyết vấn đề này. Lãnh Thiên Diệt đã chết, Từ Chiêu cũng không cần phải lo tìm người thế thân. Căn bản với bản lĩnh của Lãnh Thiên Diệt, rất khó để tìm được một người tương xứng.

"Đem tin tức truyền ra, Lãnh công tử vì Mục tiểu thư mà đi tìm thuốc giải cho quận chúa nhưng giữa đường lại bị người ta hãm hại, chết bất đắc kỳ tử". Từ Chiêu lạnh giọng phân phó.

Triều đình hẳn đã sớm nhận được tin tức, đám quan viên tất nhiên sẽ lợi dụng cơ hội này, liên thủ gây sức ép khiến Hoàng thượng không thể bao che cho Mục tiểu thư được nữa. Vì vậy nàng phải lập tức trở lại Kinh thành, trong lúc đó cho người truyền ra tin dữ, khiến lòng dân bất ổn, làm cho triều đình xao nhãng. Thứ nhất là có thể kéo dài thời gian cho Viêm Ngân, đợi nàng trở về. Thứ hai là có thể đánh động tới Mục gia quân.

Mặc dù nàng đã phái Hồng Lang đích thân tới Thanh Quan lo liệu nhưng ở nơi đó vẫn còn có một Cát Kỳ, hẳn ta không phải loại người không thấu tình đạt lý nhưng cũng là người có lý tưởng sắt son. Trong tim hẳn chỉ có Đại Minh, dù chuyện gì có xảy ra đi nữa, hẳn cũng chỉ hướng tới lợi ích của Đại Minh mà hành sự.

Hơn nữa, giữa Mục gia quân và Cát Kỳ đã có mối giao hảo từ lâu, khó tránh khỏi lúc động binh sẽ vì chút tình nghĩa này mà gặp phải trở ngại. Vì vậy Từ Chiêu càng muốn truyền ra tin tức bất lợi cho Mục tiểu thư, thúc đẩy Mục gia quân tiến kinh. Tới lúc đó, có xuất hiện thêm mười Cát Kỳ cũng khó lòng giữ chân bọn họ.

Thuộc hạ cúi đầu lĩnh mệnh, sau đó lập tức đi xử lý chuyện được phân phó. Từ Chiêu cùng vài tùy tùng không chậm trễ lên ngựa, một đường phi nước đại trở về Kinh thành.

Dọc đường hết sức thuận lợi, có thể nghe phong phanh từ dân chúng chút chuyện về Lãnh Thiên Diệt đã được truyền ra. Quả nhiên tốc độ xử lý của Hồng Vân sơn rất tốt. Còn có thư của Hồng Lang từ Thanh Quan báo về, mọi chuyện đều theo dự tính, chỉ chờ một ngọn gió đông. Từ Chiêu không nhịn được cười thành tiếng, không nghĩ nha đầu này còn biết học theo người ta, nói mấy lời đạo mạo sâu xa.

Sau vài ngày đường trên lưng ngựa chạy không ngừng nghỉ, Từ Chiêu cuối cùng cải trang thành một thiếu phụ, áo vài đơn điệu nhập thành. Nàng cũng không chịu nghỉ ngơi, lập tức bí mật tới Tú Lệ phường tìm Tiểu Nhan.

Trong gian phòng nghiêm mật, chỉ có Mai Cơ ở một bên bưng trà rót nước. Nàng ta cũng là nữ tử rất được Tiểu Nhan trọng dụng, từ sớm đã quen lấy lòng những nhân vật có máu mặt đến với Tú Lệ phường. Tuy trước mặt là người mà tới cả Tú nương cũng phải cúi đầu nhưng lại không khiến cho nàng ta có cảm giác sợ hãi mà chỉ có kính nể. Vì vậy nên Mai Cơ cũng hết sức tự nhiên, trong lúc Tiểu Nhan còn chưa tới, nàng ta đương nhiên sẽ bồi Từ Chiêu nói chuyện.

"Nhìn khí sắc tiểu thư dường như không tốt, người vừa trở lại Kinh thành đã lập tức tới đây. Hay là ta báo nhà bếp chuẩn bị một phần canh giúp người bồi bổ?".

"Ta tới đây cũng không báo trước, các người làm thế nào lại có thể nắm được hành tung của ta?".

Mai Cơ nghe nàng hỏi, ban đầu có phần sững sốt, tưởng bản thân không cẩn thận khiến người phát ý. Nhưng nhìn lên lại chỉ thấy biểu hiện của Từ Chiêu ngoài hiếu kỳ ra thì không còn tâm tư nào khác mới thở ra một hơi: "Đội bách hoa đều là do một tay tiểu thư bồi dưỡng ra. Chúng ta đối với người là vô cùng kính ngưỡng, cách hành sự cùng tính cách của người thế nào, các tỷ muội chúng ta cũng có chút nhận thức. Tiểu thư đã không làm thì thôi, nhưng một khi có chuyện đều dồn hết tinh lực để giải quyết. Nhìn thấy một thân phong trần mệt mỏi tiền vào, y phục lại không giống mọi lần, cho nên Mai Cơ mới có thể đoán ra là tiểu thư chỉ vừa mới nhập thành đã lập tức tới đây, muốn bàn chuyện cùng chủ tử".

Từ Chiêu nhìn lại Mai Cơ một chút, vô cùng tán thưởng gật đầu. Nữ tử có thể khéo léo mà lại tinh tế như vậy trong mắt nàng cũng không có mấy người. Trong lòng đang âm thầm suy

tính thì cửa gỗ bị người ta đẩy vào, Tiểu Nhan một thân hoa phục chỉnh tề, ánh mắt mang theo lo lắng chiếu lên người Từ Chiêu, nhìn thấy nàng nguyên vẹn trước mắt mới thở phào một hơi: "Lúc nghe tin muội giữa đường thật sự bị phục kích, tuy biết là tin tức cổ tình được truyền đi nhưng vẫn không khỏi bất an. Hiện tại không sao là tốt rồi".

"Ngoài một chút thương thế ngoài da thì không có gì nghiêm trọng. Lúc đó quả thật là may mắn".

Mai Cơ thấy chủ tử đã tới thì có ý định lui ra nhưng lại bị Từ Chiêu giữ lại. Trước nay hai người nói chuyện đều không có bất cứ người nào ở bên hầu hạ. Nàng ta có chút thụ sủng nhục kinh, do dự nhìn Tiểu Nhan một cái, thấy nàng không nói gì mới an tâm đứng sang một bên.

Suốt thời gian vừa rồi, đích thân Tiểu Nhan giả dạng thành nô tỳ bên người Viêm Ngân. Mặt khác cho người để ý nhất cử nhất động của toàn bộ quan viên trong triều cùng Hoàng tử Triệu quốc.

Đem tình hình hiện tại, một lượt báo lại với Từ Chiêu. Quả nhiên đúng như nàng nghĩ, đám triều thần rục rịch kéo nhau dâng tấu, nói tình trạng của quận chúa đều là do Mục tiểu thư mà ra, nhất định phải nghiêm trị.

Còn phía Hoàng tử Triệu Anh cũng bị bọn chúng ngấm ngầm tác động, không ít lần vì nhìn thấy Lạc Vân bị đau đớn gãy vỡ khổ sở mà năm lần bảy lượt muốn giết Mục tiểu thư. Sau khi nghe tin không tìm được thuốc giải thì càng ngày càng dễ nóng giận.

Tình cảm huynh muội của bọn họ, nàng tất nhiên hiểu được nên cũng không có gì chê trách. Chỉ tiếc hần thân là Hoàng tử một nước, ở nơi đất khách nhưng lại không có bao nhiêu trầm ổn.

Một bên dân chúng vì hảm oan của Mục tiểu thư mà nhiều nơi đã có động thái gây sức ép cho triều đình. Một bên Triệu Anh lại dùng thân phận bức bách Hoàng thượng xử trí Mục tiểu thư. Mà ngôi cửu ngũ, xưa nay có bao giờ phải chịu cảnh bị chèn ép như vậy. Hoàng thượng có giận cũng sẽ không đổ lên đầu dân chúng. Vậy thì một là thẳng tay trừng phạt Mục tiểu thư. Hai là dùng cái uy của đế vương đại quốc kìm hãm sự ngông cuồng của Triệu Anh. Ba là đem lửa giận trút lên đầu đám triều thần chỉ biết gây họa.

Từ Chiêu xoay tròn chén trà trong tay, nhãn thần sâu xa nhìn tới Mai Cơ: "Người thấy chuyện này sẽ xoay chuyển thế nào?".

Mai Cơ đương nhiên không nghĩ Từ Chiêu sẽ hỏi tới mình nên cũng chưa kịp mở miệng. Tiểu Nhan ngẩng đầu, nhìn ra trong mắt nàng có vài phần thương thức nên cũng gạt đầu với Mai Cơ, nhắc nhở nàng ta tiếp lời.

"Tiểu thư, theo Mai Cơ nghĩ hai khả năng sau cùng, chỉ e sẽ có nhiều trở ngại. Thế lực quan viên trong triều đã sớm ăn sâu bén rễ, còn Hoàng tử Triệu quốc, nói thế nào thì vẫn là thân phận cao quý, không nên hạ uy phong của hần. Nhưng để trừng phạt một Mục tiểu thư thì lại rất dễ dàng. Cho tới nay người bị nhốt trong ngục không có động thái gì, đương nhiên chuyện hối lỗi cũng không có. Triều thần cũng vì điều này mới càng có cơ dâng tấu".

"Ý của người là Hoàng thượng sớm muộn cũng sẽ thuận theo ý triều thần, xử tội ta?".

"Xem tình huống hiện tại, rất có khả năng sẽ như vậy".

Từ Chiêu vừa lòng, chiều hướng diễn ra như vậy rất đúng với suy tính của nàng. Hiện tại có thể truyền tin cho Hồng Lang, nhanh chóng để Mục gia quân chia binh tiến kinh. Lựa thời điểm mấu chốt, kích động dân chúng, đem người của Hồng Vân sơn trà trộn vào. Tới lúc đó, nháo một trận, thử xem Kinh thành này có thể trở thành cái dạng gì.

Nàng vừa cúi đầu viết thư, Tiểu Nhan lại cúi đầu nhấp một ngụm trà, còn Mai Cơ cũng yên tĩnh ở một bên mài mực. Trong thư kia viết cái gì, nàng ta ở một bên đều có thể nhìn thấy. Chuyện trong thư, vậy mà lại được viết ra từ đôi tay của một nữ tử. Lời lẽ dứt khoát đơn giản nhưng lại thiên kinh địa nghĩa, dùng một đạo quân liền muốn bao vây Kinh thành. Hơn nữa còn quang minh chính đại cướp người bên trong ra. Chuyện này, khác nào mưu phản. Nếu không cẩn thận, rất có thể nhắc lên loạn binh đao.

Mai Cơ dường như cảm nhận được bất an trong lòng, một chuyện cơ mật như vậy, vốn dĩ từ trước tới nay chỉ có Tú nương mới biết được. Nhưng lần này vì sao lại muốn giữ nàng ta ở lại, là tín nhiệm hay muốn thử lòng nàng.

Suy nghĩ có phần chưa kịp thấu đáo, đột nhiên lại nghe một tiếng hỏi, người cũng không buồn ngẩng đầu lên, vẫn là an tĩnh viết thư: "Mai Cơ, Tú Lệ phụng mệnh vì cái gì mà tồn tại".

Câu này nàng ta đương nhiên không dám chậm trễ trả lời: "Nơi này có tồn tại hay không, đều là từ ý niệm của tiểu thư".

"Ta nhớ rõ, chủ tử của người là Từ vương. Không phải ta".

Lời vừa nói ra, thân ảnh nữ tử lập tức quỳ rạp xuống đất: "Tiểu thư, Mai Cơ tuyệt đối không có lòng riêng. Lúc đó ai ai cũng nghĩ tiểu thư không còn, chẳng phải chủ tử gây dựng nên Tú Lệ phụng mệnh cũng là từ một di nguyện của tiểu thư? Muốn lập nên mạng lưới thông tin tuy là ẩn nhẫn nhưng tuyệt đối phải đứng đầu".

"Vậy ta hỏi người, ta muốn Tú Lệ phụng mệnh những phải vững vàng mà là phải thật vững vàng. Muốn thế lực này càng ngày càng lớn mạnh, ăn sâu bén rễ tại Kinh thành này. Tốt nhất nên làm thế nào đây?". Từ Chiêu buông bút, một bước không do dự tiến thẳng tới trước mặt Mai Cơ, đưa tay bóp chặt lấy cằm nàng ta, buộc nàng ta phải ngẩng mặt lên, đối diện mình.

Trước sự uy hiếp của nàng, cổ họng Mai Cơ khẽ run lên, nuốt khan một tiếng: "Mai Cơ... Mai Cơ không biết có nên nói ra lời này hay không?".

"Ta là đang muốn nghe câu trả lời của người".

"Xin thứ cho Mai Cơ mạo muội. Tiểu thư trước nay đều không thích dính dáng nhiều tới hoàng thân quốc thích. Nhưng mọi biến động ở Kinh thành đều là từ chủ ý của những người trong cung mà ra. Muốn thấu tóm được toàn bộ Kinh thành này, chẳng phải nên bắt đầu từ chốn thâm cung hay sao?".

Tiểu Nhan vẫn yên vị một chỗ quan sát mọi chuyện, đột nhiên phát hiện khoe miệng Từ Chiêu cong lên nụ cười vừa ý. Mai Cơ này tuy là người biết tiến biết lui, lại là một cánh tay đắc lực bên cạnh Tú nương nhưng quả nhiên vẫn bị người có ý tứ sâu xa dẫn dắt đưa vào vòng mà còn không biết.

Bất quá, Tiểu Nhan lại chưa hiểu ra dụng ý của Từ Chiêu, đem chuyện thời thế ra liên tiếp hỏi Mai Cơ, rốt cuộc là thu được cái gì?

Từ Chiêu thân nhiên trở lại chỗ ngồi, không nhanh không chậm mở miệng: "Vậy là theo người, tốt nhất nên đưa người tiến cung?".

"Mai Cơ đúng là có ý đó".

"Nếu vậy... ta cho người tự mình lựa chọn. Người có muốn tiến cung không?". Lời nói nhẹ tựa phong sương, âm thầm lướt qua tai người khiến cho Mai Cơ bất giác rung mình, dường như không tin tưởng nhìn lại. Xác nhận chính xác những lời vừa rồi là Từ Chiêu nói với nàng.

"Mai Cơ tuy ý để người phản phó. Không có chuyện muốn hay không".

"Ta không ngại nhắc ngươi, cung cấm hoa lệ bên ngoài, thực chất bên trong lại toàn là xương trắng. Một khi tiến vào, chính là vĩnh viễn chôn vùi cả thanh xuân của một nữ tử. Rồi chắc chắn sẽ tới một ngày ngươi hối hận, nếu như ngươi thật sự không nguyện ý, ta hoàn toàn có thể dùng một người khác thay thế". Giọng điệu hoàn toàn là dùng chân tình mà khuyên bảo, Từ Chiêu thật sự muốn cho nàng ta tự lựa chọn. Mai Cơ về cơ bản cũng hiểu được, những chuyện diễn ra trong cung là cái dạng gì, nàng ta sẽ không phải vì một chút vinh hoa phú quý mà đánh mất tự do.

Nhưng đáp lại Từ Chiêu, chỉ có một ánh mắt vô cùng kiên định: "Tiểu thư nếu thật sự tin tưởng người khác, liệu có cần phải hỏi Mai Cơ như vậy? Đây chính là ngoài Mai Cơ ra, không còn người nào thích hợp hơn. Được tiểu thư coi trong là phúc phận của Mai Cơ, xin nguyện vì tiểu thư, vì Tú Lệ phò mã mà hành sự".

Từ Chiêu yên lặng, bất động thanh sắc nhìn sâu vào đôi mắt kia. Nàng hiểu rõ, Mai Cơ sẽ vì tín nghĩa mà đáp ứng nàng, nhưng dù có là người vô tình đến đâu thì cũng chỉ là một nữ tử. Mà chuyện nữ nhi thường tình hiển nhiên khó tránh. Từ Chiêu thờ dài, chậm rãi đáp: "Gần gũi lâu ngày còn sinh tình cảm, huống hồ là với kẻ đầu gối tay ấp. Nếu thật sự có một ngày ngươi động tình, lúc đó báo lại với Tú nương, chúng ta sẽ không ép ngươi làm những chuyện trái với lương tâm".

"Tiểu thư nghĩ nhiều, hiện tại tiến cung, muốn tạo dựng một chỗ dựa vững chắc cho Tú Lệ phò mã, vậy thì chỉ có thể làm phi. Mà Hoàng thượng đối với Mai Cơ chênh lệch tuổi tác cũng khá nhiều, chuyện này sinh tình cảm quả thật không cần lo nghĩ". Mai Cơ thần nhiên nói lên ý tứ của mình. Nàng ta nói gì thì cũng sẽ có một chút yêu cầu đối với ý trung nhân, mà Hoàng thượng, hiển nhiên không nằm trong số đó.

Từ Chiêu lặng lẽ quay đầu, nhìn lại phong thư còn đang viết dở, đáy mắt mang theo một tia khó xử: "Ta cũng không nói muốn ngươi cầu dẫn Hoàng thượng".

Bạn đang đọc truyện *Vì Sự Tới Đón Ngươi, Vì Sự Sợ Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 77: Nợ đại nghĩa, nợ ân tình

Sau hôm đó, Từ Chiêu cùng Viêm Ngân bí mật trao đổi, cuối cùng cũng có ngày nàng cảm nhận được tư vị sống trong đại lao là thế nào. Thực chất, ngoài việc không có nhiều ánh sáng mặt trời ra thì cũng không có gì bất tiện. Sở dĩ Viêm Ngân đã là người rất biết hưởng thụ, nàng ta đương nhiên không để mình phải chịu khổ. Trong đại lao hiện tại đã chẳng thiếu thứ gì.

Từ Chiêu đặc biệt phân phó thủ hạ sắp xếp để Viêm Ngân rời khỏi Kinh thành càng sớm càng tốt. Chính sự trong triều xoay chuyển như con thoi, sắp tới không tránh khỏi loạn lạc, vẫn là không muốn liên lụy tới nàng ta.

Nhưng dù có khuyên nhủ thế nào, Viêm Ngân cũng không chịu đáp ứng. Lại càng lấy cớ Từ Chiêu bị thương, thân thể hồi phục không tốt nên muốn lưu lại. Nàng cũng hết cách, đành phải phái người tới Đường Môn diện kiến các vị trưởng lão, cầu được từ chỗ bọn họ một đạo mật lệnh, triệu hồi Thánh nữ Đường Môn mới có thể kéo được Viêm Ngân rời đi.

Ngày đó đi theo nàng ta, lớn nhỏ cả thầy mười một rương hòm, tất cả đều chất đầy dược liệu vô cùng quý giá. Viêm Ngân ngồi trong kiệu lớn cái trang thành thương buôn, gương mặt kiều mị tràn ra oán hận. Lúc rời đi còn độc mồm độc miệng chạy tới trước mặt Từ Chiêu buông lời nặng nề: "Đây là nợ nần nhất quyết đòi ta đi. Chờ tới lúc thương thế của ngươi trở nên nghiêm trọng, có dùng thêm mười hòm dược liệu nữa cũng không thể cứu ta quay trở lại".

Từ Chiêu coi như không nghe thấy những lời vừa rồi, chỉ bày ra một mặt hoà hoãn, dùng chân tình nói lời cảm tạ. Nếu thời gian qua không có Viêm Ngân giúp đỡ thì nàng cũng không thể xử lý được những chuyện này. Nhưng nàng cũng hiểu, không phải vì Viêm Ngân có lòng mà Từ Chiêu có thể tận dụng nàng ta. Có những chuyện, vẫn phải là tự mình gánh vác.

Điều Phản chống cảm, ẩn thân trong một góc khuất, với bản lĩnh của nàng ta hoàn toàn có thể ở một khoảng cách thích hợp theo dõi Từ Chiêu mà vẫn không bị phát hiện.

Lại đưa mắt nhìn nữ tử bên cạnh, trên gương mặt kiều mị lúc này đang tràn đầy oán trách: "Không biết nhân duyên nào khiến các người lại trở nên thân thiết như vậy, bất quá nha đầu Viêm Ngân đã lâu không gặp, hiện tại lớn lên thật đẹp mắt, y thuật cũng độc thuật cũng không tồi". Điều Phản khẽ thở một hơi, trong lòng chợt hoài niệm lại những ngày tháng nàng ta từng là một Đường Môn nhân trước khi bị toàn giáo trục xuất.

Sau khi đảm bảo Viêm Ngân đã rời đi an toàn, Từ Chiêu thần không biết, quý không hay trở lại đại lao thế chỗ. Thế sự bên ngoài có chuyển biến gì đều ngay lập tức có người mật báo cho nàng. Hành sự cẩn mật gọn ghẽ, không một ai biết người trong ngục làm thế nào mà lại có thể tự do tự tại như vậy.

Bảy ngày sau, một cỗ kiệu từ phủ Hình bộ đi ra, một đường hướng thẳng hoàng cung. Mà dẫn đầu đoàn người, không ai khác chính là Hình bộ thượng thư Tào Nhậm. Nói là áp giải phạm nhân thì không đúng cho lắm, xưa nay có kẻ nào mang tội còn được ngồi kiệu bốn người kiêng. Thay vì để Hình bộ tra khảo, lúc này tiến cung, để cho đích thân thánh thượng thăm vấn định tội.

Thời gian qua, tình trạng của quận chúa Lạc Vân không tệ hơn nhưng vẫn như cũ, không có tiến triển. Rốt cuộc vẫn không tìm ra biện pháp giải độc cho nàng ta. Mà người ngồi trên long y cũng không thể kéo dài thời gian vô nghĩa, vẫn phải ban ra một đạo chiếu chỉ, lệnh cho Hình bộ áp giải nghi phạm vào triều.

Bên trong Nghị Chính điện phản chiếu hào quang uy nghi nội liễm. Bầu không khí căng thẳng khàn trương. Ngồi cửu ngũ cao cao tại thượng, mà vị trí ở cách đó không xa còn có một Triệu Anh.

Vạn An công công vừa cất giọng tuyên triệu nàng, hai bên đại điện lặng ngắt như tờ, cơ hồ có thể nghe thấy tiếng hít thở trầm thấp của đám quan viên.

Sắc trời bên ngoài âm ảm, gió đông khê thổi mang theo buốt giá. Thân ảnh nữ tử chậm rãi bước đi, trước sau vây kín rất nhiều quan binh nhưng không một ai hỏi thúc nàng. Chỉ giống như đang tản bộ, trước khi nhắc chân tiến vào điện, Từ Chiêu ngẩng đầu nhìn ngắm bầu trời cao vợi, khẽ mỉm cười.

Một thân váy dài đơn giản, trên vai khoác thêm áo choàng lông trắng, bình thản mà cao quý. Một đầu tóc dài tùy ý buộc nửa khê lay động, dung mạo cư nhiên dùng khăn lụa che đi. Trong tay lại không phải là gông cùm xiềng xích mà là một khối ôn ngọc để sưởi ấm. Nếu không có người nào nhắc nhở, có lẽ không ai còn nhớ người trước mặt bọn họ là một phạm nhân.

Từ Chiêu tiến tới giữa đại điện, cúi đầu hành lễ sau đó lại đứng thẳng người. Tuyệt nhiên không thấy nàng quý gối.

Hai bên đại điện lập tức nổ ra một trận huyên náo. Đám triều thần nhìn không được chỉ trích nàng to gan ngang ngược, lại không ngừng buông lời quở trách Tào Nhậm chấp pháp không nghiêm minh. Để cho một phạm nhân lòng hành, tự tung tự tác, không coi ai ra gì.

Tào đại nhân đương nhiên không còn lời nào để biện bạch.

Ánh mắt Từ Chiêu nhàn nhạt hàm chứa tính quang, quét qua một vòng đại điện rồi lại hướng lên, trực tiếp đối diện với người ngồi ở địa vị cao quý kia.

Từ trên long ý nhìn xuống, Hoàng thượng không khỏi giật mình. Ánh mắt này hoàn toàn không biểu lộ ra một chút độ ảm nào. So với trước khi vào đại lao, vẫn cảm thấy có gì đó không đúng. Ánh mắt giống như mang theo thiên đạo vạn quả chiếu tới, khiến cho lòng người bất an.

Nhìn thấy một mặt Hoàng thượng đắm chiêu suy nghĩ, Tào Nhậm lại không hiểu được đây là có ý tứ gì, ông ta trực tiếp tiến lên dâng tấu, đem tất cả những tin tức có được trình lên: "Hoàng thượng, sau khi dốc sức điều tra kỹ càng, vì thần vô năng, ngoại trừ sự việc diễn ra ngày hôm đó được mọi người chứng kiến thì không tìm thêm được bất cứ manh mối hay nhân chứng nào. Nhưng đích thân Hoàng hậu nương nương đã giám thị, từ trên người Mục tiểu thư tìm ra độc được. Như vậy, tang chứng vật chứng đã đủ, không thể chối cãi. Vì thần chỉ có thể kết luận, Mục tiểu thư chính là người hạ độc quận chúa". Lời này nói ra, không hiểu vì sao lại cảm thấy mất tự nhiên. Nhưng quả thật, Tào đại nhân không điều tra ra được bất cứ chuyện gì, chỉ có thể chiếu theo sự việc khi đó mà định tội.

Vạn An công công hơi đảo mắt thăm dò ý tứ của Hoàng thượng. Thấy người rất chăm chú nhìn vào Từ Chiêu ở giữa điện. Ông ta khe khẽ háng giọng mới khiến cho Hoàng thượng hồi thần.

Trong mắt đế vương có bao nhiêu là bất đắc dĩ, hơi nhìn qua Hoàng tử Triệu Anh, sau lại giống như là đang chờ đợi người dưới điện mở miệng. Chẳng phải nàng trước sau đều nói chuyện này không phải nàng gây ra hay sao? Tại sao giữa lúc quan trọng lại không nói một lời?

"Từ Chiêu, ngươi còn gì điều gì muốn giải thích hay không?"

Đáp lại Hoàng thượng lại chỉ có lạnh nhạt: "Khởi bẩm Hoàng thượng, Chiêu nhi không còn lời nào để nói".

Quan viên bên dưới giống như mấy lão hồ ly, rất nhanh nhận ra sự chán chường của Hoàng thượng. Không ít người ôm quyền, đứng ra nói vài lời công đạo, đem Từ Chiêu biến thành kẻ có lòng phản trắc, bày mưu phá vỡ quan hệ bang giao giữa Đại Minh và Triệu quốc. Xa xôi nói năng muốn oán vị lập người khác làm vua.

Từ Chiêu thiếu chút nữa bật cười, không khỏi bội phục một đám người có đầu óc tưởng tượng không thể xem thường. Nói năng muốn oán vị? Nếu như nàng thật sự có năng lực này, chẳng lẽ lại dễ dàng dễ bị bắt nạt như vậy.

Trước sức ép của triều thần, Vạn An công công dựa theo thần sắc của Hoàng thượng, cầm tấu chương trong tay, đồng đặc đọc lên tội trạng của nàng để cho quan viên trên triều cùng nghe. Từ Chiêu ở bên dưới vẫn bất động thanh sắc, không nói một lời. Nếu tội danh đã định, nàng cũng chỉ muốn kết thúc thật nhanh.

Cuối cùng, lại chờ được một đạo thánh chỉ lưu đầy. Từ Chiêu không bất ngờ trước quyết định này của Hoàng thượng, tạm thời giữ mạng cho một quân cờ. Mà với tình thế hiện nay, Mục gia ngoại trừ nàng thì chỉ có một Mục Tử Duân không rõ tung tích, vậy thì, Từ Chiêu nghiễm nhiên trở thành quân cờ vô cùng quan trọng. Tội gì mà không giữ, biết đâu sau này còn có thể dùng tới, đặc biệt là muốn dùng tới binh lực của Mục gia. Nhưng vẫn cần phải có được một điều kiện, đó là phải thu phục được nàng. Bất quá, Mục tiểu thư này không dễ đối phó, lại càng không cho người ta cơ hội tiếp cận chứng đừng nói là mua chuộc lòng nàng.

Một vài kẻ đương nhiên không vừa lòng với quyết định của Hoàng thượng. Đại diện bỗng chốc nhấc lên một hồi tranh luận. Nàng mặc kệ là lưu đầy hay xử trảm, dù là kết quả nào thì Từ Chiêu cũng đã sớm sắp đặt xong mọi chuyện, chỉ việc chờ thời cơ.

Triệu Anh từ đầu tới cuối đều dùng ánh mắt tràn ngập địch ý nhìn nàng không rời. Giữa đại điện huyền ảo, hắn đột nhiên chấp tay hướng Hoàng thượng mở miệng: "Khởi bẩm Hoàng thượng, tội danh của nữ nhân này đã rõ, nhưng độc tính mà thân muội mắc phải lại chưa có thuốc chữa trị. Hiện tại người hạ độc đang ở đây, Triệu Anh muốn nàng ta phải đưa ra giải được, cứu lấy thân muội. Bằng không, dù nàng ta có chết, ta cam đoan Triệu quốc cũng không nuốt trôi con giận này". Lời này vừa là thỉnh cầu, lại vừa có tính uy hiếp rõ ràng.

Từ Chiêu cảm thấy Triệu Anh này đúng là đang tạo cơ hội cho nàng càn quấy, lập tức chủ động đáp lại: "Triệu hoàng tử, về chuyện giải được chẳng phải đã nói rồi sao, ta cái gì cũng không biết. Đã vậy ngươi còn dám ở trên đại điện ngang nhiên uy hiếp Hoàng thượng. Đây là không coi Đại Minh chúng ta ra gì?"

Giữa tình thế này, một lời của nàng chẳng khác nào trên trời rơi xuống. Triệu Anh đúng như dự liệu, ngay lập tức nổi giận, hấn quát mắt nhìn Từ Chiêu: "Miệng lưỡi cay độc như vậy muốn đồ tội cho ta. Hoàng thượng anh minh, tổ tông phải trái, há có thể nghe ngươi hồ ngôn loạn ngữ. Ngươi đã lập mưu hạ độc lại không cần biết tới giải được. Đây khác nào có tâm giết người? Ta nói cho ngươi biết, nếu Lạc Vân có mệnh hệ gì, ta lập tức đem ngươi tống thân cùng nàng".

"Không phải ta đã nói là không biết sao? Ngươi nhiều lời như vậy cũng không giúp được muội muội nhà ngươi khoẻ lại. Hơn nữa, Thiên Diệt trước đó đã lên đường đi tìm thuốc giải nhưng cuối cùng thì sao? Lại bị người ta mưu hại, đến mạng cũng không giữ được. Là do các ngươi vô năng không chu toàn yểm trợ cho hắn. Người của ta mất rồi, ta còn có thể làm gì". Từ Chiêu ra vẻ hận ý ngập tràn, chửi chửi nặng nề quét mắt khắp một vòng đại điện.

Lời này nói ra, chân chính là muốn chúc họa diệt môn. Ai mà không biết, người lệnh cho Lân Thiên Diệt đi tìm thuốc giải chính là Hoàng thượng. Vậy thì trách nhiệm hộ tống cho hắn chẳng phải cũng nên tính lên đầu Hoàng thượng hay sao? Một từ "vô năng" cứ như vậy từ miệng nàng truyền ra, rất nhanh được tính là đại nghịch.

Đến nước này còn không ban chết cho nàng, quần thần làm sao chịu để yên.

Đại điện giống như một tổ ong bị người ta đánh rớt xuống đất. Muốn có bao nhiêu huyền ảo thì có bấy nhiêu, muốn có bao nhiêu âm ỉ thì có bấy nhiêu. Chỉ có thể dùng một từ "loạn" để miêu tả. Từ Chiêu nghe phía sau các đại thần đều chỉ trích nàng, đồng thời can gián Hoàng thượng nên xử tội nàng thế nào mới phải.

Nàng chỉ đơn giản đứng nguyên một chỗ, không hồi lời, càng không có ý định xin tha. Tuy một nửa gương mặt đã được che lại nhưng biểu hiện trong ánh mắt rõ ràng không coi ai ra gì. Việc này tất nhiên làm quan viên và cả Triệu Anh đều nóng mắt. Hắn còn muốn hướng Hoàng thượng nói điều gì đó nhưng người ngồi trên long ý kia không cho Triệu Anh cơ hội mở miệng.

Long nhan giận dữ: "Đại thần một nước ở trước mặt hậu bối lại ồn ào như vậy còn ra thể thống gì. Trẫm cũng bị các ngươi làm cho tức chết. Chuyện này để sau hãy nói. Bồi triều".

Từ Chiêu bị người ta áp giải trở lại đại lao, lúc xoay người ra khỏi điện, nàng còn cảm nhận rõ ràng ánh mắt mang hận ý của Triệu Anh. Bất quá, hắn ở nơi này nào có thể lực gì, ngoài việc bị người ta lợi dụng ra thì cũng chỉ có thể nhẫn nại mà thôi.

Trở lại đại lao chưa được bao lâu, không ngờ trời vừa tối đã có người tìm tới. Nếu Từ Chiêu nhớ không nhầm thì từ khi nàng hồi Kinh, đây là lần thứ hai được đích thân Vạn An công công tới tìm.

Một lần là tới để gặp thân phận Lân Thiên Diệt của nàng. Còn lần này xuất hiện, chỉ e là Từ Chiêu lại phải vào cung một chuyến.

Đúng như nàng nghĩ, lần này nhập cung không được để cho ai biết, nên Từ Chiêu được Vạn An công công cùng vài thân vệ bí mật hộ tống trong đêm.

Bên trong ngự thư phòng vẫn sáng đèn, hẳn là Hoàng thượng chờ nàng đã lâu.

Không để chậm trễ, Vạn An công công cũng không can thiệp vào bẩm báo, chỉ nhẹ giọng thúc giục nàng mau vào trong.

Trước thư án, không còn là một Hoàng đế uy nghi người người kính sợ, Từ Chiêu nhớ lại ấn tượng lần đầu nàng được diện kiến thánh nhan. Chỉ đơn giản, ảm áp giống như một lão nhân gia tươi cười. Lúc này người vẫn vậy, chỉ là khác nhau ở lập trường.

Một góc trong ngự thư phòng vẫn như khi nàng còn nhỏ, xếp ngay ngắn một bàn cờ. Từ Chiêu vừa tiến vào, thấy Hoàng thượng vẫn một vẻ trầm tư nhìn xuống chiếu thư, nàng thần nhiên không buồn hành lễ, nhẹ nhàng tới trước bàn cờ ngồi xuống: "Hoàng bá bá, người có muốn nghỉ tay chơi một ván cờ với Chiêu nhi?".

"Ngươi vậy mà không có chút nào phiền muộn. Ngược lại có biết bao nhiêu người phải nhọc lòng thay ngươi". Hoàng thượng tuy không trực tiếp đáp ứng nhưng cũng đứng dậy, tới đối diện nàng ngồi xuống.

Từ Chiêu cười đáp lễ, sau đó chỉ có tiếng hạ cờ phát ra.

Một ván cờ, vậy mà quá nửa nén hương cũng chưa kết thúc.

"Tình thế hiện tại rất khó cho ngươi". Hoàng thượng không nhìn nàng, đột nhiên mở miệng, không biết là đang nói tới thế cờ trước mắt hay là nói thế cục trong triều.

Từ Chiêu cũng thuận tình, chỉ cười nhẹ, băng quơ đáp: "Hoàng bá bá, tình thế hiện tại phải nói là khó cho người mới đúng".

"Theo ngươi, ta khó ở chỗ nào?".

"Hoàng thượng rõ ràng muốn thí tốt, ngắt nối giữa lý giữa tình khó phân minh. Người còn lưỡng lự, không đem quân cờ này huy đi, tới lúc đó quân thần chen ép, sẽ dễ vượt mắt tiên cơ. Đạo quân vương đều là vô tình mới là đáng minh quân".

"Ngươi cam tâm?".

"Chẳng phải rất rõ hay sao? Chỉ cần không có Chiêu nhi, Mục gia quân nghiêm nhiên để người định đoạt. Chiêu nhi có cam tâm hay không cũng không quyết định được chuyện này".

Tâm tình Hoàng thượng cũng sớm buông lỏng, trầm tư một hồi mới thờ dãi nói: "Trẫm nên đền đáp ngươi thế nào đây?".

Nghe được lời này, trong lòng Từ Chiêu cũng nguội lạnh. Đêm nay triệu nàng tới, không phải để bàn bạc cái gì, chỉ là muốn cho nàng biết quyết định của người. Nói cho cùng, mạng nàng sớm đã được định đoạt. Nể chút giao tình giữa Hoàng thượng cùng gia phụ năm xưa nên mới muốn nói chuyện cùng nàng một lần. Cũng có lẽ là lần cuối.

Từ Chiêu tự giễu, biết trước cái chết của bản thân để làm cái gì chứ? Là muốn thăm dò hay là muốn nhìn nàng khóc một trận thê lương rồi quý xuống van xin?

Khoé miệng khẽ kéo lên một đường cong: "Nếu nói để Hoàng thượng đền đáp thì thật không phải. Nói đúng hơn, muốn đền đáp Mục gia, phải là toàn bộ Đại Minh mới đúng".

Lời này nói ra, không cần nghĩ nhiều cũng biết có bao nhiêu là hận ý. Nhưng khi ngược mắt nhìn lại, chỉ thấy một nữ tử chuyên tâm chơi cờ, trong mắt hoàn toàn không có cảm xúc gì.

Hoàng thượng chăm chú, dường như muốn từ trên mặt nàng tách ra từng lớp nguy trang. Rốt cuộc, Mục Từ Chiêu ở trước mắt ông là người có tâm tư thế nào? Lần đầu tiên đế vương nghi hoặc chính trực giác của mình. Hóa ra, trên đời vẫn có người mà ông không thể nào nhìn thấu.

Nhưng không đợi cho người đối diện ngẫm ra cái gì, lại thấy nữ tử cong cong khoé mắt, vừa hạ một quân cờ, thanh âm thấp phần vui vẻ: "Hoàng thượng, Chiêu nhi thắng rồi".

Cho đến khi nhìn thấy thân ảnh của nàng rời đi, từng bước quyết đoán không do dự, sóng mắt nhàn nhạt tản ra vô vị. Đáng vẻ này, nào có ai nghĩ là của một nữ tử.

Ngoài cửa điện đã không nhìn thấy bóng người. Song ánh mắt của đế vương vẫn vô định nhìn về một hướng.

Vẫn thấy một tiểu hài tươi cười nhấc chân đạp lên bậc thềm, một câu gọi "Hoàng bá bá", hai câu gọi "Hoàng bá bá". Một chút lễ nghi cũng không có nhưng lại chọc người ta vui vẻ.

Lần đầu tận mắt thưởng thức tài trí của nàng, ông từng nghĩ, nếu như Từ Chiêu sinh ra là một nam nhân, không biết sẽ làm cho trời nghiêng đất ngã tới mức nào. Nhưng hiện tại, trong lòng Hoàng thượng chính là cảm thấy may mắn, thật may, nàng không phải là nam nhân. Bằng không, có lẽ mọi chuyện đã không thể nào để cho hoàng thất tùy ý sắp đặt như vậy.

Quả thật là Đại Minh phụ cả Mục gia.

Năm đó thế lực trong triều đan xen dồn ép, không mượn được ngoại lực thì không thể vững vàng. Nhưng mượn được rồi thì thế nào? Lòng dân chỉ rõ, một nhà công cao cái chủ, giữ lại khác nào tự kẻ dao lên cổ chờ kẻ có dã tâm cửa cho một nhát.

Món nợ đại nghĩa, nợ ân tình này, ông không thể nào trả nổi. Cả Đại Minh cũng không thể nào trả nổi.

Vậy là Joy và các bạn đã cùng nắm tay nhau bước qua năm mới.

Đối với mình một năm vừa qua có lẽ là một năm của sự thay đổi và đương nhiên cũng là một năm của nhiều sự khởi đầu.

- Một công việc mới, môi trường mới. Thành công mãi giữa bản thân không quá quan tâm tới những điều tiêu cực (trước đây mình hay nghĩ tới những điều không tốt rồi lại buồn vu vơ).
- Mình đã bỏ được thuốc lá.
- Tự tin vào bản thân hơn.
- Chăm chỉ hơn, nhất là những tháng cuối năm, tuy rất bận nhưng mình vẫn cố gắng chăm lo cho đứa con tinh thần này. Không phải mấy tháng mới ra 1 chương như hồi bảo vệ đồ án nữa:3
- Ăn nhiều hơn. Nghe hơi vô nghĩa nhưng mình thật sự rất thích ăn uống:3
- Hợp tác cùng một người bạn, lên plan và xây dựng như một người nghệ sĩ)))
- Đi du lịch cùng gia đình. Phải 4-5 năm mình chưa đi du lịch với cả nhà.
- Chăm tới phòng gym hơn.
- Và cuối cùng là nhận nuôi một em cún. Ngay lúc này đây em đang ngủ lủn lủn bên cạnh mình ☺

Đó là một năm 2019 với khởi đầu tốt, tiến độ tốt hơn và Joy luôn biết ơn những người đã luôn ở bên cạnh Joy.

Đặc biệt là các bạn, những người đã đồng hành cùng Joy từ rất lâu và mọi cảm xúc của các bạn khi đọc truyện chính là nguồn động lực vô cùng to lớn để "Vi sư tới đón người, vì sự sợ lạnh" có thể được tiếp tục.

Khoảnh khắc khi Joy nhìn thấy một bình luận nổi lên cũng chính là khoảnh khắc các bạn làm ấm trái tim của tác giả. Và lúc đó mình cảm thấy cực kỳ, cực kỳ may mắn khi được các bạn quan tâm

Và năm 2020 này, mình sẽ mang theo trái tim ấm đó để có thể làm tốt hơn nữa, cảm ơn những tình cảm mà các bạn đã dành cho "Vi sư tới đón người, vì sự sợ lạnh".

HAPPY NEW YEAR!!!

Bạn đang đọc truyện *Vi Sư Tới Đón Người, Vì Sự Sợ Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 78: Trên pháp trường hành quyết

Chưa tới hai ngày sau, một đạo thánh chi chiếu cáo thiên hạ, Mục tiểu thư phạm phải tội tày trời, âm mưu sát hại quận chúa Triệu quốc, đem lòng phản nghịch, trước mặt Hoàng thượng còn mở miệng buông ra những lời đại bất kính. Những tội này đều đáng tru di tam tộc, nhưng xét thấy Mục gia có công bình ôn Thuận quân, đẩy lui giặc Khương nên toàn bộ tội danh chỉ tính lên đầu một mình Mục tiểu thư mà thôi.

Bất quá, ngày nàng bị đưa lên pháp trường lại là tới nửa tháng sau. Từ Chiêu có chút không hiểu. Theo lẽ thường tình, không tới ba thì cũng là năm ngày tới, nàng sẽ bị đem đi xử trảm. Sao lại phải kéo dài tới tận nửa tháng. Hoàng thượng rốt cuộc là còn suy tính chuyện gì?

Ở bên trong đại lao, nàng có nghĩ thế nào cũng không thể lý giải chuyện này. Muốn nàng đợi nửa tháng, thực ra cũng không phải chuyện gì khó khăn. Trước mắt chỉ có thể áng bình bát động, nắm bắt tình hình chặt chẽ mới không xảy ra sai sót.

Nửa tháng trôi qua như gió thổi, Từ Chiêu tuy ở trong đại lao nhưng mọi tin tức đều nắm rõ trong lòng bàn tay. Vạch ra từng đường tiến công và rút lui cho Mục gia quân, còn sắp đặt mạng lưới dày đặc trong Kinh thành, từng đường đi nước bước đều đã chu toàn cẩn thận.

Một đêm trước ngày hành quyết, Từ Chiêu nhận được mật thư, nàng chỉ đơn giản nghĩ đó là tin tức Hồng Vân Sơn luân phiên đưa tới. Vừa giờ ra quả nhiên là tin báo lại tình hình ở Thanh Quan. Đối với bách tính nơi này mà nói thì tồn vong của Thanh Quan đều có liên quan mật thiết tới người Mục gia.

Đầu tiên, có Mục Từ Hàm đem quân đóng tại địa phương này, qua mấy năm bảo hộ chặt chẽ, khiến cho bách tính an tâm lập nghiệp. Nói là đóng quân nhưng lại không hề đòi hỏi nhu yếu phẩm từ trong thành mà ngược lại, Từ Hàm cùng các binh sĩ đời sống gắn liền với dân chúng, cùng làm cùng hưởng.

Quân hưởng xưa nay đều là lấy từ dân, mà hẳn lại tạo ra tiền lệ trước nay chưa từng có. Được, là được lòng dân nhưng khó tránh khỏi khiến người ta kiêng kỵ. Đạo lý này không phải hẳn không hiểu. Nhưng Từ Hàm tin tưởng Yên Lân cùng Hoàng thượng thấu hiểu được lòng hắn trong sạch, vĩnh viễn sẽ không có ý đồ trước gian sơn. Bất quá, chuyện này chỉ có một mình hắn có niềm tin như vậy.

Sau này, Thanh Quan bị Thuận Vương vây hãm, lại xuất hiện một nghĩa đệ của Mục Từ Hàm, toàn thân trường bào hắc sắc, trong tay là lưỡi rìu to lớn hơn cả người hắn. Vậy mà vô cùng nổi bật, tạo nên kỷ tích tằm máu một phương.

Cùng thời điểm đó, còn có Mục tiểu thư bất vô âm tín ba năm trời. Hiên nhiên ai cũng nghĩ nàng đã chết. Nhưng người vừa trở lại đã tự mình dẫn theo toàn bộ người già cùng trẻ nhỏ trong thành lên núi lánh nạn. Một đường bảo hộ chặt chẽ tới nỗi, dù là đối đầu trước son tặc cũng không hề nao núng. Ngược lại, không biết nàng dùng cách gì, thỏa thuận cùng đám son tặc kia, cư nhiên lập nên một phòng tuyến trên núi. Còn nói nếu như công thành Thanh Quan bị phá, Thuận Vương ít nhất cũng phải mất ba ngày mới có thể chọc thủng phòng tuyến này mới có thể đánh lên thành trấn kế tiếp. Tới lúc đó quân tri viện của triều đình cũng tới, tuyệt đối không để cho Thuận Vương chà đạp bách tính, không để cho hắn tiếp tục gây xéo thêm một tác đất nào.

Một nhà như vậy, hỏi làm sao lại không đòi lấy được lòng dân?

Câu chuyện về bọn họ sớm đã được lưu truyền, không chỉ riêng dân chúng Thanh Quan, mà toàn bộ bách tính Đại Minh, đều coi Mục gia là thần hộ vệ. Thậm chí, bọn họ còn dạy cho con cháu rằng phải biết ơn công sức cùng máu thịt mà người Mục gia đã đổ xuống để đổi lấy một Đại Minh thái bình. Chuyện này, tuyệt đối, tuyệt đối là cấm kỵ. Bởi lẽ, toàn bộ Đại Minh, chỉ có thể một lòng hướng về Yên thị mà thôi.

Mục gia đã phạm phải điều cấm kỵ. Chẳng bao lâu thì từng người, từng người đều ngã xuống. Tin báo từ của Mục tướng quân và Lãnh Thiên Diệt liên tiếp vang lên, đổi lại tiếc thương ai oán. Đây cũng là lý do vì sao bách tính lại vô cùng ưu ái Mục tiểu thư. Nhưng đến cuối cùng, người được cho là hậu duệ còn lại của Mục gia là Mục tiểu thư lại phạm phải tội lỗi không thể dung thứ. Sau nửa tháng chính là ngày chết của nàng.

Toàn bộ Thanh Quan tràn ngập tiếng khóc than, khắp nơi trong thành trắng xóa một màu. Mọi người đều nói, Mục gia làm gì còn ai, giờ chết cả rồi, ai để tang cho bọn họ. Chỉ bằng để bách tính thay gia quyền để tang, tiền một nhà họynh muối Mục gia đoạn cuối cùng.

Từ Chiêu ngăn người, ngược mắt qua song sắt nhìn ra bên ngoài. Nàng tưởng tượng, khắp mọi nẻo đường ở Thanh Quan đều treo lên khăn tang âm đạm. Bọn họ làm như vậy giống như là biểu tình, liệu có bị quan binh đàn áp hay không? Trong thư lại không hề nhắc tới. Lúc này, chẳng ai có thể trả lời cho câu hỏi của nàng, chỉ có thể tùy ý để cho dòng suy nghĩ này miên man trôi đi.

Ưu phiền nén lại trong một tiếng thở dài, Từ Chiêu xoay người, đem tin tức hoá ra tro trước ánh nến lay động.

Lúc này, nàng mới để ý một chuyện. Tin tức mang tới hôm nay được cất trong một ống tre. Vốn dĩ mỗi lần nhận thư đều là tuyệt mật, trước nay không sử dụng hình thức dễ gây chú ý như thế này. Dem ống tre kiểm tra một lượt, Từ Chiêu phát hiện còn một bức thư mỏng được cuộn tròn theo thân ống, nếu không nhìn kỹ thì rất khó nhận ra.

Dem thư nhẹ nhàng kéo ra mới biết, đây vốn không phải một bức thư, mà là một bức họa.

Trong tranh hiện lên gương mặt tiểu hài tươi cười, hai mắt thuần khiết có thần. Từng nét vẽ như đánh vào tâm can, dung mạo này vốn không khó để nhận ra. Đây chính là Từ Chiêu lúc còn nhỏ. Nàng cẩn thận nâng niu, đưa tay chạm lên từng đường nét trên bức họa, giống như chạm vào chính bản thân mình khi đó. Không hiểu vì sao lại nuôi tiếc.

Có lẽ là tiếc cho phận nữ hài ngán ngủi, tiểu hài tươi cười vô tư trong bức họa sớm đã chết từ lâu, chính là từ cái đêm Mục gia lại tàn.

Giống như là tự an ủi chính mình, Từ Chiêu cẩn thận đem bức họa cất vào trong ngực áo. Ngày mai nàng sẽ mang theo thứ này lên pháp trường, cũng coi như là tự tay đưa tiễn chính bản thân nàng.

Thời điểm từ đại lao bước ra, Mục Từ Chiêu không hề giống với bất kỳ một phạm nhân nào từ trước tới nay. Y phục chỉnh tề, cổ áo thêu lên những đám mây bằng chỉ bạc. Váy dài trắng tuyết càng tôn lên một đầu tóc đen như mây.

Một tay tự thân vén rèm kiệu bước xuống, lần này đã không còn khăn lụa che mặt, từng cử chỉ cùng dáng vẻ của nàng chỉ có thể dùng bốn chữ để miêu tả, ngọc diện chi tư.

Là phạm nhân, vậy mà còn được ngồi kiệu ra tới pháp trường, hai tay không trói. Tư thái lại càng không tí không ngạo, sống lưng thẳng tắp một đường giống như thanh kiếm được rút ra khỏi vỏ.

Tới lúc này, chúng nhân mới có cơ hội chân chính tận mắt nhìn thấy dung nhan của Mục tiểu thư. Rèm mi dài cong vút khẽ lay động, giữa mày nhẹ điểm một nét khinh sầu, hai gò má vì tiết trời se lạnh trở nên ửng hồng, khí sắc sáng trong tựa như trăng thu, thân thanh cốt tú. Diện mạo này chính là khiến cho người ta loá mắt, bình tĩnh nhìn lại một lần nữa, chợt thấy thanh tân lộng lẫy. Tuy không đến mức khuynh quốc, nhưng khuynh thành thì không khó. Nghĩ tới đây, không ít người phải hít vào một ngụm khí.

Chi duy có một điểm bất đồng, chính là đôi mắt kia, phá lệ lạnh như băng.

Ánh mắt của Hình bộ thượng thư trần trần nhìn vào dáng vẻ của Mục tiểu thư, nàng không cần người nào áp giải, từng bước vững vàng tiến lên đoạn đầu đài.

Đột nhiên, ông ta nghĩ tới một chuyện, rằng nàng vốn không bị huỷ dung. Chỉ vì mang theo dung mạo tuyệt sắc kia, dễ khiến người ta đổ kỵ, một thân nữ tử không người che chở, vì dễ bảo vệ bản thân nên mới phải nguy trang, làm ra một vết bông. Bằng không, chỉ bằng một lọ thuốc, làm sao trong thời gian ngắn có thể khiến cho gương mặt kia không còn sót lại chút tí vết nào. Bất quá, dù nàng có đề phòng tới đâu, vẫn chỉ là một nữ tử yếu đuối, đứng trước lợi ích của kẻ quyền thế, sao có thể tự bảo vệ mình chu toàn.

Tào Nhậm vốn là lực bất tòng tâm, ông cuối cùng cũng không tìm ra manh mối gì. Chỉ có thể thờ dài, tiếc thay cho một kiếp người, hồng nhan bạc phận.

Từ Chiêu không chịu quỳ gối, thẳng người đứng giữa pháp trường nghe quan giám trăm đọc chiếu tuyên tội, một chút cảm xúc cũng không buồn xuất ra, chỉ đơn giản là lẳng lặng đứng một chỗ. Dáng vẻ này rơi vào trong mắt dân chúng lại là tiếc thương vô hạn. Tiếng khóc than ai oán ngập trời nhưng chỉ có thể lưng, cũng không ai mở miệng một câu nói đỡ.

Trong mắt của bách tính, tội danh đáng bị tru di lại chỉ tính lên một mình nàng đã là quá khoan hồng, tầng lớp thấp cổ bé họng như bọn họ không dám công khai dị nghị. Chỉ có thể khóc thương cho nàng.

Bỗng chốc, bầu trời tràn ngập thiên đăng. Dân chúng Kinh thành cùng nhau đốt đèn đưa tiễn.

Giống như cái ngày xử trảm Thuần Vương, Hoàng thượng lúc này cũng nhìn nàng, hiền hoà hỏi: "Chiêu nhi, ngươi còn di nguyện gì? Chi cần có thể, trẫm nhất định thay ngươi hoàn thành".

Trong lòng thầm nghĩ, nếu như hôm nay nàng mà thật sự chết thì di nguyện lớn nhất chỉ là có thể tìm được mẫu tử Tiêu Thanh cùng Duẩn nhi, đảm bảo bọn họ bình an. Nhưng mà, tìm ra bọn họ, để chu toàn, ngàn vạn lần không nên là triều đình, càng không nên là thế lực của đám quyền thần kia.

Từ Chiêu nhếch môi cười, ngẩng đầu nhìn một trời thiên đăng. Kỳ lạ thay, vậy mà có thể nhìn thấy thiên đăng giữa ban ngày.

Lúc nàng quay đầu trở lại, ánh mắt đột nhiên mang theo một thứ uy áp khó diễn tả. Không nhanh không chậm mở miệng, nhưng mà không phải là đáp lại thịnh tình của Hoàng thượng, mà là hỏi ngược: "Người nhìn một trời thiên đăng trên đầu, có đẹp không?".

Hoàng thượng không đoán ra Từ Chiêu có ý tứ gì, chỉ bình thản đáp một tiếng: "Đẹp".

Ý cười trên môi thiếu nữ càng sâu, từ tốn lắc đầu: "Trong mắt Chiêu nhi, vĩnh viễn không có cảnh tượng nào đẹp kinh diễm, tráng lệ bằng cảnh tượng tám vạn Thuần quân thấp lửa, tạo nên dải ngân hà tinh quang, sáng rực Thanh Sơn. Ngày ta mất đi thân thích, ngày ta đánh mất chính mình".

Một lời nói ra, đổi lại biết bao đau lòng, mọi ánh mắt chiếu trên người nàng đều là xót xa. Có phụ nhân ôm mặt khóc nức nở, có nam tử hán vành mắt đỏ hoe nhìn trời, có lão nhân cúi mặt đi ai. Dù là ai, cũng cảm thấy như bị kim đâm trong lòng, đau đớn khó chịu.

Trước mặt Hoàng thượng lúc này, bày ra tư thái từ tốn mà lãnh liệt. Đứng trước thời khắc sinh tử, nàng dù một tia dao động cũng không có. Nếu đổi lại là một người khác bị ban chết, không phải là khóc nháo xin tha thì cũng là oán hận chửi rủa. Nhưng Từ Chiêu từ đầu tới cuối lại không có một chút biểu hiện nào. Mọi thứ đều trôi qua nhẹ tựa lông hồng, càng khiến cho người ta có cảm giác không chân thật.

Dường như nữ tử này không hề sợ chết. Nói đúng hơn, nàng không thể chết.

Đột nhiên bàn tay khẽ động, từ trong ngực áo lấy ra một bức họa, chăm chú ngắm nhìn. Đầu cũng không buồn ngẩng lên, cứ như vậy tiếp tục nói: "Thực ra thời điểm Thuần Vương chia quân đánh tới Bạch thành năm đó, không phải là không có ai phát giác ra hành tung của hân". Nói rồi, ánh mắt xám như tro tàn quét ngang một hàng quan viên trước mặt. Ánh mắt này, khiến cho người ta không dám đối diện.

Nàng chỉ mỉm cười, một lần nữa hướng Hoàng thượng nói tiếp: "Tin tức vốn đã tới Kinh thành, không biết là bị cho qua hay là bị người ta giấu nhem đi. Hại ta nhà tan cửa nát, lưu lạc suốt ba năm". Lời này chân chính là oán hận.

Ấn Thuần Vương đã sớm khép lại, những kẻ có tên cũng đã được định tội. Nhưng Từ Chiêu cảm thấy chưa đủ. Nếu như thật sự đã dẹp yên, vậy có sao vẫn còn có người muốn thôn tính Mục gia. Vài con cá vẫn có thể lọt lưới, nàng làm sao lại dễ dàng dễ yên.

Hôm nay, Từ Chiêu muốn một lần nữa đại khai sát giới, chém chết một lượt đám quan viên hủ bại. Không cần biết là ai, bọn chúng kẻ nào cũng dùng ánh mắt tính kế với nàng. Làm sao có thể cho qua.

Sát ý nổi lên không che giấu, một phạm nhân đầu sắp lia khỏi cổ, còn có thể làm ra cái gì. Không ít kẻ âm thầm giương lên nụ cười nham hiểm.

Lúc này, mọi thứ đã an bài, chỉ cần một tín hiệu của nàng, pháp trường này lập tức đảo lộn, Từ Chiêu rất nhanh có thể dùng một rìu chém bay vài cái đầu. Chung quy cũng chỉ cần một ý niệm của nàng mà thôi, ngày hôm nay sẽ trở thành thời khắc mà trên dưới Đại Minh đều không thể nào quên.

Khóe miệng cười như có như không bỗng chốc trở nên cứng đờ. Ánh mắt vẫn rơi trên bức họa, trong lòng khẽ run rẩy, Từ Chiêu phát giác ra một chuyện mà đáng lẽ từ đêm qua nàng phải sớm nghĩ tới. Dáng vẻ lúc nhỏ này của nàng vô cùng chân thật, giống như là được rút ra từ ký ức mà họa nên, rốt cuộc là ai vẽ?

Thời điểm này, những người từng gần gũi với nàng lúc nhỏ đều chết cả rồi, vậy thì là ai?

Trong đầu chỉ có duy nhất một suy nghĩ này, nàng đứng nguyên một chỗ, không biết lặp đi lặp lại bao nhiêu lần.

Chẳng biết đã qua bao lâu, quan giám trăm đã có động thái muốn hành hình. Từ Chiêu hừ lạnh, đợi nàng giải quyết xong bọn chúng, nhất định sẽ nghĩ cách tìm ra câu trả lời.

Vừa lúc nàng chuẩn bị ra hiệu, đột nhiên bên ngoài pháp trường trở nên phi thường ảm ĩ. Mây liễu khẽ nhú, oanh động này không nhỏ, rõ ràng có người muốn xông vào đây, nàng lại chưa ra hiệu, không biết là tình thế gì.

Toàn trường kinh ngạc, nhìn một thân Tam hoàng tử mặt mày nghiêm nghị thúc ngựa như điên xông thẳng vào. Biểu hiện này vốn là chưa từng có ở hắn.

Mặc kệ việc mang theo binh khí, cưỡi ngựa xông lên làm gián đoạn pháp trường là đại kỵ. Yến Bạch chĩa thẳng trường thương về đám quân sĩ đang ngăn cản hắn. Dùng sức mạnh trước đây chưa từng hiển lộ, một đường ra tay, đơn thương đối nghịch, vậy mà rất nhanh đã thành công tiến lên, thân hình cao lớn đứng chắn trước Từ Chiêu. Hành động này, rõ ràng là cướp pháp trường.

"Phụ hoàng, xin đợi một chút. Chúng nhi thần cùng Hoàng huynh có thể minh oan cho Từ Chiêu".

Lời này nói ra thật kinh tâm động phách, toàn trường im bật hít vào một ngụm khí, đến cả Từ Chiêu cũng bị dọa cho sắc mặt đại biến.

Vài kẻ đã sớm nóng nảy, không đợi Hoàng thượng nói gì, một bước tiến lên hăm dọa: "Vương tử phạm pháp tội như thứ dân. Hành vi của Tam hoàng tử hôm nay ở trước mặt Thánh thượng chính là đại nghịch& bất đạo. Ai cũng biết giao tình giữa người và Mực tiểu thư rất tốt, nhưng tội trạng đã quá rõ ràng, sao còn có thể lật lại. Đây chính là nói phán quyết của Hoàng thượng không anh minh?".

Không phải lúc nào, để vương cũng xuất hiện ở Ngọ Môn quan. Nhưng hai lần thi hành án gần đây, một là xử trăm Thuần Vương, hai chính là ngày hôm nay, lại đều có sự hiện diện của Hoàng thượng. Có thể hiểu rằng, lúc này, tuyệt đối không thể xảy ra sai sót. Chuyện diễn biến tới nước này, đã là không thể tha thứ, càng không thể vấn hồi.

"Phụ hoàng, không thể để tiểu nhân che mắt. Hoàng huynh đã tìm ra hung thủ thật sự, hiện tại đang trên đường áp giải tới đây. Xin người, không thể giết nhầm nàng". Yến Bạch khấn trương, nhưng đáp lại hắn lại là yên lặng. Để vương còn chưa mở miệng, chỉ có ánh mắt lạnh lùng đánh giá.

Quan viên trong triều thấy còn cơ hội, lập tức tiếp tục tiến lên can gián.

Nhưng ngược lại, dân chúng như vỡ òa trước tin tức này, không ai báo ai, nhất loạt cùng đập đầu quỳ gối, đồng loạt khấn thiết van xin: "Xin Hoàng thượng khai ân, cho tiểu thư cơ hội minh oan. Xin Hoàng thượng khai ân".

Tới cả Triệu Anh ở bên cạnh cũng không nhịn được, chấp tay quỳ gối, hướng Hoàng thượng cầu tình: "Khởi bẩm Hoàng thượng, nếu đã tìm ra hung thủ đứng sau. Triệu Anh cũng không muốn giết nhầm người tốt. Cúi xin Hoàng thượng khai ân, cho nàng ta cơ hội minh oan, cũng là cho Triệu quốc chúng ra một cái công đạo".

Trước tình cảnh này, thế cục đã quá rõ ràng. Đám quan lại cảm nhận được ánh mắt âm trầm của Hoàng thượng chiếu tới, như chịu đựng một cỗ uy áp đáng sợ, không thể ngăn đầu.

Từ Chiêu bản thân, năng tổn công sắp đặt bố trí, như vậy mà lại được minh oan? Nhìn trân trân vào bóng lưng mạnh mẽ của Yến Bạch, không nhịn được thở dài. Chuyện này hệ trọng lại trái với lập trường cùng địa vị của hắn nên một chút phong thanh năng cũng không để lộ ra cho Yến Bạch biết. Chỉ là không ngờ, vừa không để ý tới, hắn lại có thể giúp nàng minh oan.

Có một bằng hữu tốt như hắn, Từ Chiêu thật muốn dờ khóc dờ cười.

Bất quá, chuyện tới nước này, tin tức ở Kinh thành đã sớm bị nàng phong toả. Bên ngoài kia, Mực gia quân vây kín. Như tên đã lên cung, chỉ chờ nàng bắn đi mà thôi. Mà Từ Chiêu, vốn không định thu lại mũi tên này.

Nàng nhếch miệng, vô thanh vô tức ra dấu. Từng cột pháo hiệu từ phía lập tức nổ vang khiến cho lòng người rung động. Kỵ binh lập tức dàn trận kín kẽ, tập trung bảo hộ cho Hoàng thượng, gióng lên hồi chuông cảnh giác tứ bề, sẵn sàng nghênh địch. Yến Bạch quay đầu, chỉ thấy tiểu nhan nở rộ khác thường, khiến cho lòng hắn cũng kinh hãi. Nàng rốt cuộc muốn làm gì?

Nhưng chẳng qua bao lâu, nụ cười trên môi Từ Chiêu tắt ngấm. Bởi vì, sau khi pháo hiệu vang lên, một chút động tĩnh gì cũng không có. Sự dàn xếp của nàng, tuyệt đối không thể có sai sót. Vậy thì, đây là chuyện gì?

Tình thế liên tiếp biến ảo khiến cho Từ Chiêu trở tay không kịp. Trong lòng lộn xộn, tức giận tới phát run. Hồi lâu không có động tĩnh, tới cuối cùng, ở cách đó không xa, một cột pháo hiệu màu đen cũng được bắn ra, tín hiệu cùng màu sắc này đã được nàng quy định rõ. Đây là biểu thị cho cái gì. Là hành sự bất thành, tất cả lập tức rút lui.

Nắm tay siết chặt thành quyền, nàng núp ở sau lưng Yến Bạch, che dấu đi thần sắc dị thường: "Sao có thể như vậy? Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?".

Yến Bạch rõ ràng nghe được lời nàng tự vấn, hai người âm thầm trao đổi: "Ta không biết người tính kế cái gì? Nhưng tình thế trước mắt vẫn là thuận theo mới có thể toàn mạng".

"Toàn mạng? Mạng của ta sớm bị các người tùy ý nhắc lên đặt xuống. Có cái gì mà toàn mạng?".

"Đừng có chấp. Chúng ta hôm nay hoàn toàn có thể minh oan cho người".

Lời vừa dứt, tiếng vó ngựa dồn dập vang lên. Một đạo thân ảnh cười trên lưng Từ Vân, tách một đường phi thẳng lên pháp trường. Theo sát phía sau hắn, ngoài đám thuộc hạ đang lôi kéo hai nữ tử, còn có một thiếu niên trẻ tuổi, gương mặt sáng trong, tình lạnh như hồ nước.

Hắn lớn lên không ít, nhưng Từ Chiêu ngay lập tức có thể nhận ra, thiếu niên này là Yến Kỳ.

Còn thân ảnh cao lớn dẫn đầu, có thể tùy ý điều khiển Từ Vân, chỉ có một mình Yến Lâm. Con ngựa này với Ô Vân có chút giống nhau, đều chỉ nhận chủ một lần, còn khác ở chỗ là tính tình ôn hoà hơn mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Vì Sự Tới Đón Người, Vì Sự Sợ Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 79: Chân tướng

Thái tử diện hạ đích thân tới đây, Từ Chiêu không cần dùng đầu suy nghĩ cũng có thể biết được điều này biểu đạt cho cái gì. Nếu là hần, chuyện gì không nắm chắc trong tay, hần tuyệt đối sẽ không ra mặt. Phen này, kế hoạch của nàng, coi như đổ sông đổ bể.

Danh gia khuê tú đầu đá lẫn nhau, xưa nay đã là chuyện không hiếm chứ chưa cần nói tới chuyện Từ Chiêu rất có khả năng sẽ được phong phi cho Thái tử. Chỉ dựa vào điều đó, nàng hoàn toàn là cái gai trong mắt rất nhiều người. Tận dụng cơ hội này, Từ Chiêu phong tỏa tin tức, phàm là những chuyện có liên quan tới sự việc quận chúa Lạc Vân bị hạ độc như thế nào, sẽ không có người nào thuận lợi tra ra manh mối. Cộng thêm quan viên trong triều cố ý gây bất lợi, từng bước tự dồn bản thân vào tình thế không thể chuyển mình.

Tới khi sắp đạt được mục đích, vậy mà lại bị người ngăn cản. Không chỉ có Yến Lân, mà tới cả bằng hữu tốt của nàng, Yến Bạch cùng Yến Kỳ đều nhúng tay vào. Bọn họ nghĩ Từ Chiêu nàng dễ dàng chịu chết như vậy sao?

Yến Lân trực tiếp áp giải người lên Ngọ Môn quan, trước mặt toàn bộ bách tính, nàng đương nhiên không thể mạnh động, chỉ có thể yên lặng đánh giá tình hình.

"Các người đây là muốn làm loạn? Thân là Thái tử đương triều, lại dẫn theo hoàng đệ ngang nhiên xông lên pháp trường cứu người?". Hoàng thượng vịn vào tay ghế, một mặt giận dữ. Trước là chỉ tay vào Yến Lân quở trách, sau lại hướng Yến Bạch cùng Yến Kỳ quát lớn: "Hoàng huynh có gan làm loạn, đám các người không những không can gián hần, ngược lại còn hùa theo. Có phải là muốn trầm tức chết?".

Lời này, ám chỉ nhĩ tử của Hoàng thượng đồng lòng, nghe ra là chuyện đáng mừng, có chỗ nào đáng trách. Từ Chiêu nhìn trời, xem ra việc nàng phải đợi cả nửa tháng mới bị đem ra hành quyết chính là thời hạn mà Hoàng thượng cố ý kéo dài cho đám người Yến Lân truy tìm hung thủ.

Nếu như qua nửa tháng vẫn không có kết quả, vậy thì Mục tiểu thư vẫn phải chết. Tính mạng của nàng, bị người ta nhắc lên đặt xuống như một canh bạc.

Từ Chiêu thờ dài, hơi lắc lắc đầu. Từ lúc Yến Bạch xông lên đài hành quyết, nàng vẫn là đứng nép sau lưng hần, nhân tiện ghé sát vào hần nói nhỏ: "Nếu đã đồng đủ, mấy người nhanh lên một chút. Ta muốn trở về nghỉ ngơi".

Yến Bạch không ngờ trong tình cảnh này, nàng còn có thể nghĩ tới chuyện trở về nghỉ ngơi, hần không ngại ném cho nàng một cái trừng mắt.

Mọi chuyện sau đó đều có Yến Lân ra mặt, đương nhiên cũng không còn gì phức tạp.

Ngày đó, thị nữ cố ý làm ướt y phục của Viêm Ngân khiến nàng ta phải lui vào trong sửa soạn, nhân cơ hội cho người đem giấu trong người nàng một bao độc dược. Chỉ cần đám thiên kim bên ngoài khéo đưa đẩy, rất nhanh có thể khiến Hoàng hậu không còn cách nào khác, đích thân khám người. Lúc đó tang chứng vật chứng rõ ràng, không thể chối tội.

Từ Chiêu ở một bên, nghe lại tường tận mọi chuyện phát sinh, một chút biểu hiện của người bị hãm oan đều không có. Chuyện mà nàng suy nghĩ lúc này, chỉ có tình hình của Mục gia quân ngoài thành cùng lực lượng của Hồng Vân sơn do nàng đã bố trí đề tiếp ứng. Nói gì thì đôi bên đều có quân số rất lớn, không thể nói muốn rút là rút mà không có chút động tĩnh nào.

Nàng ngoài mặt đều không có biểu cảm gì. Ngược lại, trên đài lại thêm một kẻ vô cùng giận dữ, không ai khác chính là Triệu Anh.

Hần ta vì chuyện muội muội Lạc Vân bị hạ độc nên vốn đã nóng nảy, lại nhìn xuống Từ Chiêu vẫn đang đứng sau lưng Yến Bạch, chết chân một chỗ, trên gương mặt tuyệt sắc lại có chút tái nhợt, ngoài ra không có biểu hiện gì. Nghĩ nàng vì chuyện oan uổng này mà chịu nhiều đã kích dẫn tới sa sút tinh thần. Mà ngày đó ở trên đại điện, bức ép nàng, hần cũng có phần. Vì nguyên do đó, Triệu Anh thậm chí quá hóa giận, vậy mà lại trách lầm người tốt. Con thịnh nộ của hần, đương nhiên sẽ trút toàn bộ lên hung thủ thật sự kia.

Hai nữ nhân bị giải tới, một người là cung nữ rót nước, một người trà trộn vào giúp Viêm Ngân thay y phục ngày hôm đó.

Sau khi giả họa cho nàng, hai người này lập tức rời khỏi điện Duyên Khánh. Vốn dĩ đường đi nước bước đã được vạch sẵn, không chút trở ngại mà có thể thần không biết, quỷ không hay trốn đi. Nhưng nào ngờ, ngay lúc đó lại xuất hiện một Yến Kỳ.

Tiểu hoàng tử quanh năm ở trong cung cũng không giao thiệp nhiều, lại vì chuyện bạch phiến kia mà càng trở nên thu mình. Nhưng khi hần biết tin Từ Chiêu ở trong cung Hoàng hậu, nói sao thì chôn hậu cung hần không tiện tới. Vì muốn gặp nàng nên chỉ còn cách chờ tàn tiệc, Từ Chiêu trở ra. Nào ngờ, hần ở một góc lại bắt gặp hai cung nữ lên lút ra ngoài. Ban đầu cũng không mấy để tâm, nhưng sau đó lại phát hiện có một người ăn vận giống như nô tỳ nhưng dung mạo cùng thần sắc có chút kỳ quái, rất nhanh đuổi theo hai người kia.

Tuy hần chỉ ở trong cung nhưng không phải là chuyện gì cũng không biết. Người kia không khó để nhận ra, đó là ti nữ của Từ Chiêu. Phàm là chuyện gì liên quan tới nàng, hần cũng muốn giúp một tay.

Nghĩ vậy, Yến Kỳ cũng lập tức theo sau. Nhưng lẽ dĩ nhiên, hần còn chưa tới gần đã bị Hồng Lang phát giác. Nàng ta biết thân phận của hần nên không cảnh giác, chỉ dặn dò hần giữ miệng.

Hai nữ tử kia, một thời gian sau đó, không hiểu sao lại biến mất. Yến Kỳ có nghĩ thế nào cũng cảm thấy có gì đó không đúng, rõ ràng ngày hôm đó Hồng Lang đã biết được bọn họ đi đâu. Nhưng tới khi điều tra lại không thể tra ra chút manh mối nào.

Cuối cùng, tứ bề bất lợi, Mục tiểu thư nhận lấy một đạo thánh chỉ ban chết. Lúc này, hần càng hoảng sợ, ngay lập tức lên tới gặp Tam hoàng huynh kể lại mọi chuyện.

Yến Bạch nghe xong, đoán đo một hồi mới hỏi hần còn nhớ diện mạo của hai người kia hay không, sau đó bảo hần vẽ lại.

Hai bức họa này được đích thân Tam hoàng tử đem tới giao cho Yến Lân. Chỉ có điều, sự việc liên quan đến Hồng Lang hần hoàn toàn không nhắc tới mà lại nói lúc đó do Yến Kỳ cảm thấy kỳ lạ nên mới nhớ được mặt hai người kia.

Yến Lân vừa nhận lấy hai bức họa cũng lập tức hành sự. Không cần nói cũng có thể hình dung ra, để hần tìm được hai nữ tử này khó khăn tới mức nào.

Vốn dĩ, Từ Chiêu đã sai người ở trong bóng tối, âm thầm căn cứ bất kỳ kẻ nào muốn tìm ra manh mối mình oan cho nàng. Nhưng có điều, nàng lại không nhận được bất kỳ tin tức nào về chuyện này.

Nắm tay khe siết, tốt cùng cũng không thể nghĩ ra nguyên do. Bên cạnh nàng đều là tâm phúc, tuyệt đối không có khả năng để kẻ khác trà trộn vào tác oai tác quái. Trong lòng đã sớm sôi sục, lúc này Từ Chiêu chỉ muốn lập tức quay về gặp Tiểu Nhan để biết được tình hình.

Sự gấp gáp này của nàng hoàn toàn không che giấu, người nào không biết đều nghĩ do bị người ta vu oan giả họa nên Từ Chiêu mới tỏ ra uất ức như vậy. Dân chúng chứng kiến xung quanh không ít người cảm đá ném vào hai nữ tử đang quỳ ở giữa đài. Khiến cho binh sĩ phải ra sức áp chế, chẳng mấy chốc tiếng chửi rủa vang lên, toàn trường nháo thành một đoàn.

Trước phản ứng dữ dội từ bách tính, Tào Nhậm cũng nhân cơ hội tra hỏi kỹ càng. Hai nữ tử kia chịu sức ép không nhỏ, trước đó đã bị Yến Lân tra khảo một hồi cũng đã sớm sợ hãi.

Đương nhiên không dám giấu diếm, lập tức khai ra toàn bộ, chỉ là vừa mở miệng liền khiến người ta không khỏi kinh hãi.

Chuyện ngày đó hãm hại Mục tiểu thư, cư nhiên không phải là chủ ý của một người, mà là rất nhiều người.

Hơn nữa số thiên kim được Hoàng hậu mời tới dự yến tiệc hôm đó đều thông đồng với nhau, dựng lên chuyện này. Chung quy cũng chỉ vì đồ kỵ.

Cùng là tiểu thư con nhà quan, vậy mà chỉ có nàng chiếm được ân sủng của đế hậu. Thân là nữ tử nhưng lại nắm trong tay trọng binh, sau lưng có cả một Mục gia quân chống đỡ. Tuy phụ mẫu không còn nhưng lại có thể lập đại công, tự thân cũng có thể sinh tồn.

Luận công trạng, địa vị, hoàng ân, nàng đều có cả. Thời khắc này, còn có thêm dung mạo khuynh đảo lòng người. Chẳng có lý do gì khiến người ta không nóng mắt.

Chân tướng can hệ quá sâu, còn động tới thể diện quan viên trong triều, lẽ dĩ nhiên không thể công khai trước mặt toàn bộ bách tính. Có muốn xử trí cái gì, cũng phải đợi hồi cung rồi mới nói tiếp.

Từ Chiêu lúc này không muốn trở lại Hoàng cung, triều thần tranh luận nhất định là tốn không ít thời gian. Mà nàng lại không rảnh rồi nghe bọn họ biện minh cái gì.

Đoàn người từ pháp trường rời đi, Từ Chiêu nhân cơ hội, ra về kiệt sức, cứ như vậy bất tỉnh khiến cho một nhóm tùy tùng trở nên khẩn trương. Sau đó, Hoàng thượng trực tiếp ra lệnh đưa nàng hồi phủ tỉnh dưỡng, chuyện còn lại đương nhiên có không ít người thay nàng lo liệu.

Bên trong tướng phủ hạ nhân một đoàn nhưng toàn bộ không phải là chỉ có tâm phúc. Từ Chiêu mở mắt, muốn ra ngoài nhưng ngại có nhiều người giám thị nên chỉ ở nguyên trong phòng sắp xếp lại chút sự việc trong đầu, chờ đợi thời cơ thích hợp, lúc đó ra ngoài cũng không muộn.

Không bao lâu sau, bên ngoài cửa có tiếng bước chân rất khẽ lướt qua rồi biến mất, từ khe cửa phóng vào trong phòng một đạo mặt thư. Từ Chiêu ngay lập tức đón lấy, từ trong thư biết được một chút sự tình bên ngoài.

Người của Hồng Vân sơn từ trước đến nay vẫn duy trì liên lạc với Hồng Lang cùng Mục gia quân, từng đường đi nước bước cũng đã an bài thỏa đáng. Nhưng từ thời khắc Từ Chiêu bước ra khỏi đại lao phủ Hình Bộ, mối dây liên lạc này đột nhiên bị cắt đứt.

Không nắm được tình hình của quân binh ngoài thành, đương nhiên Hồng Vân sơn dù có thể lực hùng mạnh đến đâu cũng không dám vọng động.

Bọn họ lập tức phái người ra ngoài thành thám thính. Lúc đó mới phát hiện ra một chuyện đại sự.

Từng sự việc đã thống nhất bố trí với Hồng Lang qua thư, không có cái nào là thật. Thời khắc này không hề nhìn thấy một bóng quân lính nào của Mục gia quân chứ đừng nói là cả một đại quân bao vây Kinh thành. Chỉ có một mảng thanh bình như thường ngày mà thôi.

Lúc Từ Chiêu ra hiệu cho quân mai phục trong thành bắt đầu hành động, Hồng Vân sơn lập tức bắn pháo hiệu đáp lại, để báo cho nàng biết bọn họ vẫn ở trong thành, sau đó lại bắn pháo hiệu lui quân. Toàn bộ kế hoạch bị hủy bỏ.

Từ Chiêu vô nát mặt thư trong tay, hai mắt vẫn lên tia máu, tức giận tới nỗi hít thở không thông. Suốt những ngày qua trao đổi thư tín, nếu không phải là Hồng Lang thì có thể là ai?

Nàng ta trước nay làm việc gì cũng chưa từng xảy ra sai sót, càng không có chuyện đột nhiên biến mất. Hơn nữa, Từ Chiêu dám chắc, người viết thư cho nàng chắc chắn vẫn là Hồng Lang, không thể là người nào khác. Từ nét chữ cho tới hành văn không hề có sai lệch.

Vậy đây rốt cuộc là chuyện gì? Chuyện gì xảy ra với Hồng Lang? Với Mục gia quân?

Trong đầu Từ Chiêu lúc này không hề tin tưởng mọi chuyện xảy ra lại có thể đi theo chiều hướng như vậy. Hiện tại muốn ra ngoài tìm hiểu cũng chỉ có thể bắt đầu từ Thanh Quan, nhưng theo tình hình lúc này, chi e gửi người tới đó cũng khó mà thu được kết quả gì.

Mục tiểu thư đã được minh oan, Hoàng thượng định xử trí đám triều thần như thế nào còn chưa rõ. Sau chuyện này, trên dưới triều đình nhất định là có ít nhiều đảo lộn. Song nàng cũng chỉ có thể sấm vai người bị hại, ăng bình bất động, âm thầm điều tra chuyện gì xảy ra với Mục gia quân.

Từ Chiêu an tĩnh trở lại giường, bình ổn lại tâm tình một chút rồi mới cất giọng gọi hạ nhân bên ngoài, sai người chuẩn bị nước tắm giúp nàng tẩy trần.

Nô tỳ vừa tiến vào, lần đầu tiên được nhìn thấy dung mạo thật sự của Từ Chiêu thì không khỏi sững sờ. Sau đó ngay lập tức trở lại như lúc ban đầu, nhận lệnh lui xuống, coi như chút cảm xúc vừa mới nảy chưa hề tồn tại.

Việc này không khỏi khiến cho Từ Chiêu thấy khó chịu, chỉ là một nô tỳ được người ta bố trí giám thị nhất cử nhất động của nàng, vậy mà cũng biết che dấu cẩn thận như vậy, xem ra mỗi lần hành sự nàng càng phải cẩn trọng hơn.

Cứ như vậy cũng qua hết một ngày, trong cung chưa truyền ra bất kỳ tin tức nào. Hồng Vân sơn lại cứ cách hai canh giờ liền có người tới mật báo cho nàng biết tình hình bên ngoài ra sao. Đúng như dự liệu của Từ Chiêu, tới giờ vẫn không truy ra được tin tức của Hồng Lang và Mục gia quân chứ đừng nói là muốn liên lạc với bọn họ.

Đêm nay, trong lòng bọn bệ suy nghĩ, tiến thoái lưỡng nan, từng bước đi đều không biết sẽ dẫn tới kết cục gì. Trăm mối lo toan đang dờ, bản thân Từ Chiêu cảm thấy nhất thời không dám đưa ra bất cứ quyết định nào. Chỉ đành chờ đợi, tự mình mở cửa, kéo theo ghế nhỏ ra bên ngoài hít thở không khí.

Ánh sáng yếu ớt từ đèn lồng treo dưới mái hiên chỉ đủ sức chiếu sáng một nửa khuôn mặt ưu tư nhưng cũng đủ khiến cho người ta kinh diễm. Thân ảnh chủ tử không biết có nên nói là tùy ý hay không, một mình ngồi giữa sân ngắm cảnh đêm. Vài hạ nhân gác đêm đi qua, chờ một hồi, cuối cùng không nhìn được vẫn phải mang theo một tấm áo choàng tiến lên.

"Chủ tử, đêm về khuya lại có sương lạnh, sẽ không tốt, người vẫn nên vào trong nghỉ ngơi thì hơn".

Nữ tử này, Từ Chiêu không biết là người nào, chỉ nghe ngữ khí có đến vài phần mềm mỏng. Hướng mắt nhìn qua thì không có ấn tượng gì, hiển nhiên cũng không phải là người của nàng, lạnh nhạt đáp: "Không có việc gì, người lui xuống trước đi". Lời này hoàn toàn là ra lệnh, nhưng nữ tử bên cạnh lại không có ý rời đi, một mực kiên nhẫn kéo áo choàng giữ ấm cho Từ Chiêu: "Oan sai của chủ tử cuối cùng cũng được hoá giải, vẫn nên là vui mừng, xin người tránh thương tâm làm ảnh hưởng tới thân thể".

Từ Chiêu cũng không buồn đáp lại, một tiếng "chủ tử" kia từ miệng người này phát ra thật không biết có bao nhiêu trung thành, nếu nàng ta đã muốn ở lại vậy thì nàng cũng không cần. Ngoại trừ người của nàng ra thì bất luận kẻ nào cũng không muốn đề tâm.

Sớm ngày hôm sau, Từ Chiêu vừa dùng xong bữa sáng thì bên ngoài báo lại có Triệu Anh tới bái phỏng. Nàng lập tức nhíu mày từ chối: "Cứ nói ta không khỏe, không tiện tiếp đón rồi đuổi hẳn về đi". Hạ nhân gác cửa tỏ ý khó xử nhưng vẫn lĩnh mệnh lui ra. Nhìn biểu hiện của hắn, Từ Chiêu ít nhiều cũng có thể hình dung ra Triệu Anh này tới đây mang theo bộ dạng gì. Hiển nhiên là hối hận không thôi.

Bất quá, kẻ này cũng thật không biết nhẫn nại. Chân tướng sự việc chỉ vừa mới bị phanh phui, còn chưa rõ ý tứ của Hoàng thượng thế nào. Hẳn trước không lo lắng cho thân muội lại có thời gian chạy tới chỗ nàng. Xem ra tình hình trong triều cũng không quá căng thẳng. Nàng cũng không cần tự mình từ chỗ hân dờ ra cái gì, vậy nên cũng không có hứng thú gặp mặt.

Lại qua mấy ngày, Từ Chiêu vẫn luôn ở trong phủ, ngoại trừ sương phòng thì nàng cũng không buồn bước chân ra ngoài. Chỉ ít tin tức vẫn được người của Hồng Vân son mang tới nên dù chỉ ở một chỗ, Từ Chiêu cũng có thể nắm rõ được tình hình.

Hoàng thượng, vậy mà có thể đưa ra một đạo chiếu chỉ. Đối với những thiên kim con nhà quan lại có dính dáng tới chuyện hạ độc, ba năm sau tuổi cập kê tuyệt đối không được xuất giá, lại càng không được phép nhập cung. Quyền hành trong tay gia phụ cũng bị thu lại tới hơn nửa, chuyển giao cho người khác. Đa phần là bị giáng chức, tịch thu gia sản, đuổi ra khỏi Kinh thành.

Mà nữ tử tới tuổi cập kê phải ở vậy ba năm mới được phép gả đi, đối với người ở thời đại này, chính là lỡ dở.

Từ Chiêu không khỏi tiếp tục nhìn trời, qua chuyện của nàng, Hoàng thượng nắm lấy cái cớ, hết sức quang minh chính đại mở ra một cuộc đại thanh trừng không đổ máu.

Trong lòng lộp bộp vài tiếng, đám thiên kim kia có gan to bằng trời cũng không dám câu kết với nhau hạ độc một kẻ có thân phận đặc thù như Lạc Vân.

Năm xưa, nàng ta cũng chỉ là một thiếu nữ ngoại bang, vậy mà vẫn có thể an an ổn ổn tồn tại trong cung cấm tới tận lúc này. Há có thể dễ dàng bị người ta hãm hại thế thảm như ngày hôm nay. Huống chi, càng trưởng thành, lại càng có thừa tâm cơ, đủ khiến cho người ta không thể tùy tiện động tới.

Mấy ngày an nhàn trong phủ, tâm tình cũng đã bình ổn trở lại. Từ Chiêu rất nhanh ngộ ra một chuyện, nàng quả thật là quá ngây thơ.

Đám người kia, rất có thể bị kẻ khác đứng đằng sau kích động, khiến cho bọn họ nhắm vào nàng. Từ đó dần dần dẫn dắt, manh nha ra một cái chủ ý, dụ bọn họ làm theo, giả họa cho nàng. Cuối cùng lại khiến cho sự thật bị phanh phui. Một cái cớ thật là hoàn hảo để vật bót vấy cánh của những kẻ mà triều đình không thể kiểm soát.

Sau tất cả chuyện này, chỉ có Hoàng thất là được lợi.

Từ Chiêu mỉm cười, xuôi theo dòng suy nghĩ, chậm rãi nhớ lại.

Khắp thiên hạ này đều biết nàng rất được để hậu quan tâm, sủng ái. Chính là nhờ Hoàng thượng thiên vị nàng.

Ai ai cũng đồn đoán, nàng rất có thể sẽ chiếm được ngôi vị Thái tử phi. Chính là nhờ Hoàng hậu đích thân hạ lệnh để nàng lưu lại trong cung Duyên Khánh. Nhờ Yến Lân đối xử với nàng vô cùng đặc biệt.

Từng người, từng người thay nhau ưu ái nàng. Cuối cùng cũng cho ra được kết cục như hôm nay.

Ý cười trên môi càng lúc càng sâu đậm. Nàng, Mục gia nàng, bao nhiêu năm rồi, vẫn chỉ là một quân tốt, tuy ý để cho Hoàng thượng sắp đặt.

Trong lòng không nhịn được tự giễu: "Tổ tông của ta, rốt cuộc năm xưa Tiên Hoàng đã làm gì? Lại có thể đòi lấy ba đời Mục gia ta không thể thoát khỏi hồ nước đục này. Máu thịt của ta, sao lại phải đổ xuống cho bọn chúng, sao phải đổ xuống vì hoàng quyền? Bọn chúng chẳng mất gì, ta lại mất tất cả".

Hạ nhân trong phủ đột nhiên thấy chủ tử đứng chôn chân một chỗ giữa sân, ngẩng đầu nhìn trời thật lâu sau đó lại mỉm cười.

Dường như đã ngộ ra chuyện gì đó, vừa nhấc chân rồi đi, ánh mắt lập tức thay đổi, không còn trong trẻo như lúc ban đầu. Như thế, nàng đã trở thành một người hoàn toàn khác.

Bóng lưng biến mất sau bậc thềm, cánh cửa sương phòng cũng khép lại. Lập tức biến thành nơi hoàn toàn tách biệt với bên ngoài.

Mất lạnh như sương, cánh môi khẽ mở, ra lệnh vào hù không: "Ngày mai ta sẽ tiến cung, nói Mai Cơ chuẩn bị một chút".

Đáp lại nàng chỉ có tĩnh lặng, nhưng mà cái tĩnh lặng này, đối với nàng lại không giống với cái tĩnh lặng trong mắt kẻ tầm thường.

Trong góc tối, âm vệ nhận mệnh rồi đi, thần không biết, quỷ không hay.

Bạn đang đọc truyện *Vi Sư Tới Đón Người*, *Vi Sư Sợ Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 80: Chỉ là một nữ tử

Vài ngày nay mới thấy kiệu nhỏ từ tướng phủ đi ra. Không ít người bàn tán xôn xao nhưng chung quy điều đáng quan tâm nhất vẫn là tới tâm tình của người ngồi trong kiệu. Chuyện vừa qua đủ khiến cho toàn bộ Đại Minh, từ trên xuống dưới náo động một phen, người trong cuộc bị hãm oan tới nỗi suýt nữa mất mạng nhưng lại không thấy có biểu hiện gì, khó tránh khỏi khiến người ta càng thêm thương xót.

Từ Chiêu ngồi xếp bằng trong kiệu, hai mắt nhắm nghiền, an tĩnh dưỡng thần. Hạ nhân bên ngoài toàn là những gương mặt xa lạ. Lần này tiến cung, nàng cũng không đặc biệt chỉ định kẻ tâm phúc nào mà để đám hạ nhân trong phủ tự sắp xếp người đi theo. Nhất cử nhất động của nàng, nếu đã có người muốn xem, nàng tùy thời đều có thể diễn kịch cho bọn họ thêm náo nhiệt đi.

Hôm nay nhìn Từ Chiêu chủ động tiến cung, bên ngoài không ít người đồn đoán, nàng tới hẳn là muốn yết kiến Hoàng thượng, ra mặt đòi lại công đạo cho bản thân. Nhưng lại không ai ngờ, nơi đầu tiên Từ Chiêu hướng đến, không phải ngự thư phòng, không phải điện Duyên Khánh, lại càng không phải Đông cung mà là tâm điện của quận chúa Triệu Quốc, Triệu Lạc Vân.

Bên ngoài cửa điện truyền vào một chút động tĩnh, thân ảnh nam nhân cao lớn tiến vào.

Trước đó đã hay tin Mục tiểu thư tới thăm muội muội nên hiển nhiên Triệu Anh không bắt ngờ với sự hiện diện của nàng.

Bóng dáng nữ tử cúi đầu chăm chú nhìn xuống thân ảnh gầy yếu của Lạc Vân đang mê man trên giường. Nàng ta lại vừa trải qua một trận đau đớn thấu tận tâm can, khó khăn lắm mới có thể mệt nhọc thiếp đi.

Từ Chiêu thấy có người tới, ngẩng đầu lên liền chạm mặt Triệu Anh. Nàng lại không có nhiều ấn tượng với người này, chỉ đơn giản gật đầu với hắn một cái sau đó lại tiếp tục nhìn xuống Lạc Vân.

Triệu Anh xem qua biểu hiện của nàng, thấy thế nào cũng có phần không đúng. Hắn thân là hoàng tử một nước, còn nàng lại chỉ là một tiểu thư tướng phủ. Sao lại có chuyện thấy hắn mà không hành lễ. Nhưng nói gì thì trước đó cũng là hắn nghĩ oan cho nàng nên lúc này càng không tiện nói lời trái phải.

Chỉ thuận tiện thương thức đáng về nữ tử diễm đam, thần sắc tinh lạng như làn thu thủy trước mắt này, không hiểu vì sao trong lòng cảm thấy vui đi một phần lo lắng suốt mấy ngày qua.

Một hồi đôi bên không có ai mở miệng, Từ Chiêu thật muốn đỡ trán, đành nhếch môi, hướng hắn nói vài lời: "Phải tận mắt nhìn thấy thân muội chặt vật tới gây đi một vòng, hẳn là Triệu hoàng tử trong lòng cũng khổ sở không ít. Ta nghe ngự y nói thời gian gần đây đau đớn của tỷ tỷ có thuyên giảm. Hẳn là sẽ sớm tìm ra cách chữa trị".

"Đa tạ tiểu thư quan tâm. Bỏn hoàng tử cũng mong là như vậy... Chuyện lần này, ta thật có chỗ không phải với tiểu thư. Không biết nên tạ tội thế nào?".

Từ Chiêu nhìn hắn một lát rồi mới từ tốn, mỉm cười đáp lại: "Triệu hoàng tử không cần khách sáo. So ra thì người chịu thiệt nhiều nhất vẫn là huynh muội hai người, còn ta... cũng chưa có mất miếng thịt nào".

Nữ tử ánh mắt trong trẻo nhìn hắn cười một cái, vậy mà có thể làm cho Triệu Anh âm thầm hốt hoảng, trái tim dường như vừa trật mất một nhịp.

Chi vừa mới định thần lại, chẳng ngờ bên ngoài đã có người kéo tới. Thái giám ôm theo một cây phát trần, rất nhanh tiến vào điện. Hắn vừa nhìn thấy Từ Chiêu thì lập tức hành lễ: "Nô tài tham kiến Mục tiểu thư, xem hôm nay tiết trời không được tốt, Hoàng thượng biết người vừa nhập cung liền sai nô tài tới triệu tiểu thư qua ngự thư phòng bồi Hoàng thượng một ván cờ".

Từ Chiêu đưa mắt nhìn người đang quỳ gối, trên gương mặt lúc này cũng không có bao nhiêu nhiệt tình, như thể không nghe thấy mấy lời vừa rồi, chậm chạp không đáp.

Triệu Anh cũng từng nghe qua về nàng nhưng đây vẫn là lần đầu hắn tận mắt chứng kiến sự ngang ngược của Mục tiểu thư là như thế nào. Ánh mắt không nhìn được mang theo dò xét quét qua nàng một lượt. Thật không nghĩ nữ tử này lại có thể ngang nhiên không coi ý chỉ của Hoàng thượng ra gì, quả nhiên là được thiên vị thành tình.

Lát sau, lại thêm một thân ảnh tiến vào, nhìn qua cung trang cũng có thể đoán ra là người từ nơi nào chạy tới: "Tham kiến Mục tiểu thư, hay tin tiểu thư đã nhập cung, Hoàng hậu nương nương có lời, mời người tới hàn huyên tâm sự. Cũng một thời gian rồi Hoàng hậu không nhìn thấy tiểu thư, trong lòng rất nhớ nhung".

Từ Chiêu không khỏi âm thầm cười lạnh: "Sớm không tới, muộn không tới. Sao đúng lúc bỏn tiểu thư vừa tiến cung liền thay nhau tuyên triệu. Bỏn tiểu thư chỉ có một, cũng không thể phân thân đi theo bọn họ".

Trong lòng nghĩ vậy nhưng ngoài mặt chỉ yếu ớt cười, như thể vô cùng bất đắc dĩ nhìn xuống cung nhân đang quỳ bên dưới: "Thật ngại quá, mấy ngày nay ta vẫn không được khoẻ, chỉ muốn tới nhìn Lạc Vân một chút nên mới tùy tiện tiến cung. Như vậy đi, các người trở lại nói qua với Hoàng bá bá cùng Hoàng hậu nương nương, chừng nào khoẻ lại, ta sẽ tự mình tới vấn an bọn họ".

Cung nhân hai mặt nhìn nhau, thấy vị tiểu thư này đã nói ra lý do như vậy thì cũng không còn lời nào để nói, chỉ đơn giản hỏi thăm sức khỏe của nàng rồi đồng loạt lui ra.

Trước mắt Triệu Anh lúc này rõ ràng chỉ là một vị thêm kim bình thường, vậy mà hai lời tuyên triệu của đế hậu vừa rồi lại cứ như vậy mà từ chối. Nhìn biểu hiện của đám cung nhân dường như là chỉ tới để hỏi ý, còn chuyện nàng có đáp ứng hay không, chính là không cưỡng ép. Rõ ràng chuyện này với bọn họ không có gì là bất kính.

Triệu Anh không nhìn được mở miệng: "Mục tiểu thư làm như vậy không sợ đắc tội với Hoàng thượng và Hoàng hậu hay sao? Ta tuy là người ngoài nhưng thời gian qua cũng có thể nhìn ra, mặc dù tiểu thư hưởng không ít hoàng ân, bất quá quan viên lại không đồng tình. Chỉ cần một chút sơ sẩy, rất dễ bị người ta đem ra gán tội, buông lời ly gián trước mặt thánh thượng".

Từ Chiêu ra vẻ ngăn người nhìn lại Triệu Anh, sau đó bật cười thành tiếng: "Đại Minh chúng ta đúng là để Triệu hoàng tử chê cười rồi. Trải qua chút chuyện vừa rồi đã khiến cho hoàng tử có cái nhìn như vậy, Từ Chiêu thật lấy làm hổ thẹn thay cho văn võ bá quan".

Nghe một tiếng cười thanh thúy đáp lại, hắn không khỏi nhũn mảy: "Mục tiểu thư... vậy mà không chút nào lo lắng?".

"Sẽ không. Ta tuy không lớn lên trong cung cấm nhưng từ nhỏ đã từng lưu lại ở nơi này một thời gian, nếu đề nói về đế hậu, giữa chúng ta chính là không xa lạ. Ly gián? Chỉ sợ, sau chuyện vừa rồi, cũng không có kẻ nào dám đứng ra ly gián chúng ta. Triệu hoàng tử là người thông minh, hiển nhiên cũng có thể nhìn ra được điều này".

Hắn yên lặng không đáp, trong mắt hắn lên hình bóng nữ tử cơ trí lại vô cùng kỳ lạ này. Nàng không chút nào giống với đám thêm kim tiểu thư hắn từng gặp qua. Đối với Triệu Anh, bất cứ kẻ nào tiếp cận hắn đều là có mục đích, kẻ nào cũng chỉ biết lấy lòng, tươi cười giả dối. Chỉ riêng nữ tử này, nói chuyện cùng hắn không câu nệ, vài lời nói ra cũng không mang ẩn ý gì, đủ khiến cho hắn có một phần tín nhiệm.

Từ Chiêu chỉ trò chuyện cùng Triệu Anh thêm vài câu, sau đó có ý muốn xuất cung. Hắn thấy vậy, lập tức tiến lên, hướng nàng cùng rồi đi: "Thân thể tiểu thư vốn không khỏe còn lặn lội tiến cung thăm thân muội, để ta thay Lạc Vân đưa người trở về".

"Triệu hoàng tử không cần khách khí, vẫn nên lưu lại chăm sóc Lạc Vân tỷ tỷ thì hơn. Ta với nàng, thật ra cũng không thân thiết. Chỉ vì chuyện của ta mà liên lụy tới người ngoài, trong lòng cảm thấy áy náy nên mới muốn tới đây". Từ Chiêu không ngại nói cho hắn biết suy nghĩ trong lòng. Ngược lại, chỉ khiến Triệu Anh tươi cười đáp lại, dường như là rất thương thức tính cách của nàng: "Nếu nói là khách khí chẳng phải tiểu thư cũng rất xa lạ khách khí với ta hay sao? Không cần gọi ta một tiếng Triệu hoàng tử, trực tiếp gọi Triệu Anh là được rồi".

"Triệu hoàng tử nói đùa. Đường đường là hoàng tử một nước, sao có thể để người khác tùy tiện gọi tên húy như vậy". Từ Chiêu thuận tình xua tay, tuy là nói vậy nhưng nhìn qua biểu hiện của nàng, dường như chuyện này cũng không có gì đáng bận tâm. Nếu là người khác, nhất định là thụ sủng nhục kinh.

"Nếu người còn gọi thêm một tiếng Triệu hoàng tử, vậy thì từ nay cũng không cần ghé qua tấm điện này nữa". Triệu Anh đi trước, cư nhiên tự mình hình dung ra biểu cảm của Từ Chiêu lúc này có đến bao nhiêu thất thần. Bất quá, nữ tử ở phía sau chậm rãi bước, trên gương mặt tuyệt sắc, một chút biểu tình cũng không có: "Đã vậy, ta cung kính không bằng tuân lệnh".

Hai thân ảnh sóng vai bước đi trên thềm đá trắng, Từ Chiêu nói muốn tản bộ nên không ngồi kiệu, thuận tiện có thể trò chuyện cùng Triệu Anh.

Gió đông thổi qua một khoảng không rộng lớn, càng khiến cho cái lạnh dễ dàng len lỏi vào từng tấc da thịt. Từ Chiêu vẫn giống như lần đầu tiên hắn nhìn thấy nàng tiến vào đại điện, một thân váy dài đơn giản, áo choàng lông khoác hồ, nhìn không ra chỗ nào ấm áp.

"Từ Chiêu, người không lạnh sao? Từ lúc tới đây, ta nhìn mọi người xung quanh không phải là áo gấm thì cũng là áo bông, tầng tầng lớp lớp. Chỉ có mình người, trên người không được bao nhiêu cái áo. Như vậy làm sao mà không ngã bệnh".

Nàng không vội đáp lời, vừa đi, vừa chậm rãi hít vào một hơi, như thể muốn hút hết khí lạnh căng tràn lồng ngực. Hồi sau mới tự mình vén mảnh bước lên kiệu: "Triệu Anh, ta lớn lên ở Bạch Thành, nơi đó khí hậu ôn hòa, quanh năm ấm áp, căn bản không có mùa đông. Hiện tại, chịu lạnh một chút, tâm cũng lạnh, sẽ không còn nhớ nhà nữa".

Chuyện của Mục gia, Triệu Anh cũng nghe không ít, lại nhìn bóng kiệu xa dần, chẳng biết trong lòng có tư vị gì. Hắn nghĩ tới muội muội Lạc Vân, một thân một mình ở trong hoàng cung đại quốc, khổ cực vượt qua bao nhiêu sóng gió nhưng có lẽ vẫn chẳng là gì so với những chuyện mà Mục gia phải trải qua, chẳng là gì so với nỗi cô đơn của Mục Từ Chiêu ngày hôm nay. Hắn tuy là người nóng nảy, nhưng cũng không phải là khúc gỗ, những chuyện đau lòng này, hẳn đều có thể hiểu.

Cỗ kiệu của Từ Chiêu rời đi chưa được bao lâu, phía trước lại truyền tới thanh âm không nhỏ: "Tỷ tỷ".

Vừa nghe qua đủ biết là người nào, lần này nàng tươi cười bước xuống, dường như người vừa tỏ ra phiền muộn một khắc trước đó với Từ Chiêu lúc này chẳng có chút nào liên quan. Nhìn thấy thiếu niên khí sắc thanh thuần đang nhoeo miệng cười, Từ Chiêu cũng hào hứng tiến lên: "Tiêu Kỳ, từ lúc trở lại Kinh thành, tới giờ mới có thể gặp được ngươi".

"Tại ta không tốt, mấy ngày nay đều bị Hình bộ thượng thư giữ lại, nhất thời không thể tới chỗ tỷ".

"Có chỗ nào không tốt? Nếu không có người, ta đến cái mạng cũng chẳng còn chứ đừng nói tới chuyện mình oan".

Hai người đã lâu không gặp, Từ Chiêu nán lại trong cung, vui vẻ tản bộ sau đó lại tới Liên Trì cung dùng bữa cùng Yến Kỳ và Liên phi, nhân tiện hỏi thăm sự tình ngày trước vì sao Liên phi lại có liên quan tới bạch phiến.

Chuyện này rất nhanh truyền đi khắp nơi trong cung cấm, vài người hay tin, đương nhiên cảm thấy hiếu kỳ. Không phải nàng rất được đế hậu cưng chiều hay sao? Đáng lý ra phải là người biết trước biết sau, thân cận cùng đế hậu mới phải. Nói gì thì cũng là vương hậu một nước, vậy mà lại bị một nha đầu kiếm cò từ chối triệu kiến. Đây là không muốn cho bọn họ mặt mũi?

Nhưng là, chuyện này Từ Chiêu tự mình hiểu rõ, nàng đây không phải là làm xằng làm bậy mà hoàn toàn có ý đồ.

Xem tin tức từ Hồng Vân son báo lại, Mục gia quân vẫn ở nguyên Thanh Quan không hề nhúc nhích dưới sự trông coi của Cát Kỳ, triều đình cũng không mấy may nghi ngờ chuyện gì. Sau lần đánh cò cùng Hoàng thượng tại ngự thư phòng, Từ Chiêu tuy không tỏ ra thù địch nhưng vẫn khiến người ta cảm nhận được hận ý của nàng. Hiện tại mọi chuyện chỉ vừa được tẩy trắng, Hoàng thượng cũng chưa có động thái nào. Đây rõ ràng là muốn xem Từ Chiêu sẽ hành xử ra sao, bởi lẽ, trong mắt triều đình, một ý tứ của nàng, hoàn toàn có thể tác động đến Mục gia quân.

Còn chuyện bị cắt đứt với Mục gia quân thì chỉ có mình nàng biết. Hoàng thượng vẫn là đang cân nhắc, xem nàng có phải một quân cờ hữu dụng hay không?

Nếu như nàng mang theo địch ý, ắt sẽ sớm bị loại bỏ. Nhưng Từ Chiêu lại hoàn toàn có thể đem sự cảnh giác này của Hoàng thượng hóa thành hư vô.

Chẳng phải nàng là nữ tử sao? Chẳng phải từ nhỏ nàng vẫn luôn gần gũi với đế hậu sao? Thay vì chống đối hay vội vã lấy lòng. Từ Chiêu lại dùng phương thức đơn thuần nhất, chính là gần gũi.

Nàng từ nhỏ tới lớn cũng chưa từng e sợ người ngồi trên long ý kia, mỗi một bước đi đều chăm chỉ kêu một tiếng: "Hoàng bá bá", không khỏi khiến cho lòng dạ của bậc quân vương sớm trở thành quả hồng mềm. Nói cho cùng, Hoàng thượng so với phụ thân nàng cũng không khác biệt là bao.

Qua vài năm trưởng thành, tuy đã có phần xa cách nhưng Từ Chiêu tin tưởng chỉ cần nàng có biểu hiện thích hợp, liền có thể khiến cho Hoàng thượng không còn quá cảnh giác chuyện trọng binh Mục gia đều đang ở trong tay nàng.

Lần này, lợi dụng việc Hoàng thượng không tin tưởng, xử oan cho nàng, khiến cho Từ Chiêu suýt mất mạng. Nữ tử bình thường gặp phải chuyện như vậy đương nhiên sẽ tỏ ra ảm ức. Ngoài mặt tỏ ý không hồn không giận từ chối tuyên triệu, sau lại vì người khác mà thoải mái lưu lại trong cung, thậm chí còn chạy tới Liên Trì cung chơi tới nửa ngày. Cư nhiên không để cho đế hậu còn mặt mũi.

Người ngoài nhìn vào có thể nói nàng to gan, dám kháng chỉ. Nhưng nếu là Hoàng thượng cùng Hoàng hậu, rất nhanh có thể hiểu, đây là biểu hiện giống như nữ hài tử đang giận mà thôi.

Từ Chiêu lần đầu tự khiến cho người ta xem nhẹ bản thân. Nàng dù có làm ra chuyện gì, nói cho cùng vẫn chỉ là một thiếu nữ, còn có thể sâu xa cái gì? Tận dụng thân phận này, khiến mọi chuyện hóa ra đơn giản hơn rất nhiều.

Hoàng thượng nhọc tâm suy nghĩ, sau cùng cũng chỉ biết thờ dài. Địa vị đế vương, thật không tránh khỏi quá đa nghi.

Nhưng Từ Chiêu cũng hiểu rõ, chỉ một chút biểu hiện đơn giản không thể hoàn toàn khiến tâm đề phòng của Hoàng thượng buông xuống. Mọi chuyện, vẫn cần phải kiên nhẫn lâu dài mới thành sự. Chờ chuyện này lắng xuống, Mục tiểu thư ở Kinh thành cũng phải trở thành người đơn giản, để nắm bắt một chút mối không khiến người ta quá phòng bị.

Nàng như cũ trở lại tướng phủ, những ngày qua nhận không ít tin tức, bất quá không có cái nào thật sự hữu dụng. Từ Chiêu đã cho người bí mật điều tra sự việc của Hồng Lang cùng Mục gia quân, nhưng vẫn không thể tra ra cái gì. Trong lòng vô cùng bất an, nếu mọi chuyện vẫn tiếp diễn như vậy, nàng chỉ có thể nghĩ cách đích thân tới Thanh Quan một chuyến. Hiện tại, dùng thân phận thật ở lại Kinh thành, nhất cử nhất động đều có người nhìn tới, hành sự bất tiện. Nếu thật sự muốn rời đi tất nhiên không dễ, vẫn cần thời gian chuẩn bị kỹ lưỡng.

- - - - -

Sau trận náo động mấy ngày qua, chỉ cần Mục tiểu thư không có mệnh hệ gì, hiển nhiên cả Kinh thành cũng không có gì thay đổi, như cũ phồn hoa tấp nập.

Trên đường cái, nữ tử mang theo hành trang tương đối kỳ lạ, nhìn qua cũng biết là người từ xa mới tới. Nàng ta chạy đông chạy tây hỏi thăm vị trí của tướng phủ, may mắn cũng được người ta chỉ dẫn tận tình mới có thể tới nơi. Nhưng thủ vệ canh gác bên ngoài cư nhiên chặn người ở cửa phủ, càng không có ý định vào trong bẩm báo.

Nữ tử sắc mặt trở nên khó coi, lớn tiếng năn nỉ khiến cho không ít người qua lại chú ý tới nơi này: "Ta đã nói có quen biết cùng tiểu thư của các người, chẳng phải là nên vào trong bẩm báo một tiếng hay sao?".

Thủ vệ trước cửa phủ nghiêm nghiêm chỉnh chỉnh dãn hàng không đáp, coi như nữ tử này chỉ là không khí. Đám đông xung quanh không khỏi liên tưởng những người này như mấy pho tượng, càng không hiểu vì sao phủ đệ lại giới nghiêm chặt chẽ như vậy.

"Các người đây là không để ta vào trong gặp A Hòa, có phải nàng ta đã xảy ra chuyện gì rồi hay không?". Lời vừa cất lên, nữ tử cũng không nhẫn nhịn thêm nữa, lập tức ra tay với đám thủ vệ ngang ngược trước mặt.

"To gan". Thanh âm hơi trầm quát lên. Phía sau không biết từ lúc nào đã xuất hiện một cỗ kiệu lớn, còn người vừa lên tiếng là một trong những thuộc hạ thấp tầng bên cạnh. Bách tính xung quanh vừa thấy cỗ kiệu này liền biết người bên trong có thân phận gì nên lập tức hành lễ rồi dần dần tản đi.

Nữ tử thấy phản ứng này liền biết người tới nhất định có thân phận đặc thù nên cũng lập tức buông tay, nhú mảy đứng sang một bên quan sát.

Yến Lân từ trong kiệu bước ra, mây kiếm mắt lạnh chiếu trên nữ tử kỳ lạ kia lại có mấy phần hiếu kỳ: "Người khi nãy vừa nhắc tới một người tên A Hoà, người là từ Đường Môn tới?".

Nữ tử cả kinh nhìn ngó xung quanh xem có người nào hay không. Cũng may vừa nãy đám đông đã tan đi hết, nàng ta rất nhanh bước tới trước mặt Yến Lân, hướng hẳn nói nhỏ: "Nếu người đã đoán được ta từ đâu tới thì hẳn cũng là người thân cận với A Hoà. Ta không ngại nói cho người biết, là ta lên trốn xuống núi, thân phận của ta, tuyệt đối không được để người ngoài biết được. Bằng không cả ta cùng A Hoà sẽ có chuyện. Người có hiểu không?".

Nàng ta cứ như vậy, ở bên cạnh Yến Lân, cần mật trao đổi sự tình. Phải nói cảnh tượng này không khỏi khiến cho đám hộ vệ dè chừng. Trước chưa nói tới thân phận Thái tử điện hạ có cỡ nào cao quý, há có thể để người khác dễ dàng tiếp cận. Chỉ riêng khí tức lạnh lẽo âm trầm, trời sinh phong thái vương giả đủ khiến người ta e dè, kiêng kỵ. Vậy mà nữ tử này, một chút sợ hãi cũng không có, trực tiếp tiến lại gần. Không biết là có mắt như mù hay gan to tày trời.

Biểu cảm trên gương mặt đám thân vệ xung quanh không nói cũng biết có bao nhiêu vận vẹo. Ngược lại, Yến Lân tâm tình có phần buông lỏng, hẳn chỉ yên lặng đánh giá nữ tử này một chút rồi cũng mang theo người tiến vào phủ đệ.

Từ Chiêu bộ dạng chán chường, chống cằm ngồi dưới mái hiên.

"Tiểu thư, Thái tử điện hạ tới". Nô tỳ tiến tới bên cạnh, cúi đầu bẩm báo nhưng hồi lâu cũng không thấy nàng có phản ứng gì. Ngẩng đầu nhìn lại chỉ thấy ánh mắt nữ tử thanh lệ nhìn về một hướng, dường như tâm tình đã thả trôi tới nơi nào.

Dù gì Thái tử cũng không phải là người mà bọn thuộc hạ trong phủ có thể tùy tiện tiếp đón. Tuy không rõ tiểu thư đang nghĩ cái gì, vẫn nên bẩm báo rõ ràng thì hơn. Nữ tỳ đang định mở miệng, bất chợt phía sau truyền tới tiếng bước chân không nhỏ, vội vã hướng tới phía này.

Thần ảnh nữ tử lạ mặt cùng y phục có phần khác thường, thần sắc ngưng trọng, hai bước cũng nhập làm một chạy tới, không khỏi khiến người ta giật mình cảnh giác.

Nữ tỳ rất nhanh xoay người che chắn cho chủ tử: "Người là kẻ nào?".

Người đang chạy tới tuy thấy vậy nhưng cũng không có ý dừng lại, mở miệng gọi một tiếng: "A Hòa" rồi lách mình qua người nữ tỳ kia, trực tiếp ôm lấy Từ Chiêu.

"A Hòa người thật sự không có chuyện gì?".

Từ Chiêu tròn mắt kinh ngạc, ngoan ngoãn để người ta ôm: "Người? Sao người lại tới được đây?".

"Còn không phải vì lo cho người sao?". Mai Cơ ra điều giận dữ, hướng Từ Chiêu xem xét một vòng. Xác nhận nàng không có vấn đề gì mới thoải mái đứng lên, không câu nệ mà đánh giá nữ tỳ khi nãy một chút rồi mới đưa mắt tìm Yến Lân: "Đa tạ người giúp ta vào phủ, bằng không cũng không biết khi nào mới có thể nhìn thấy A Hòa".

Từ Chiêu đưa mắt nhìn hai người này, không hiểu làm cách nào lại có quen biết: "Viêm Cơ, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?".

"Người còn nói sao? Phủ đệ có một chút như vậy mà lại không ít thuộc hạ canh cửa nha. Hại ta muốn tiến vào còn bị ngăn cản. Nếu không có nam nhân này giúp đỡ, nói không chừng thẳng tới nửa đêm mới có thể treo tường vào tìm người".

"Là ta không muốn tiếp ngoại nhân nên mới lệnh cho đám người bọn họ canh giữ ở cửa. Nếu không phải người từ trong cung sẽ không cần bẩm báo. Cái ta muốn hỏi, chính là vì sao người lại xuất hiện ở Kinh thành. Theo ta biết, Đường Môn nhân xưa nay xuất sơn không dễ".

"Vậy thì người nên biết thêm một điều nữa, Đường Môn nhân xuất sơn vốn đã không dễ dàng nhưng chỉ cần là chuyện của người, Đường Môn nhân tuyệt đối, tuyệt đối không được xuống núi". Mai Cơ đảo mắt, vô cùng đặc ý nói.

"Sao lại liên quan tới ta?". Nghe qua chuyện này có gì đó không mấy tốt đẹp nhưng biểu cảm tươi cười trên gương mặt Mai Cơ lại khiến cho Từ Chiêu như người đi lạc, càng thêm khó hiểu.

"Người cũng biết, tên tuổi Lãnh Thiên Diệt trên giang hồ, nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ nhưng cũng là nhân vật đủ nhắc lên gió tanh mưa máu. Chuyện hẳn bị phục kích chết thảm, các đại môn phái càng không thể không biết. Cũng vì vậy mà Đường Môn chúng ta mới nhìn ra chuyện này đều có liên quan tới người. Bất quá, nếu người chỉ là một A Hòa bình thường, đám tiểu bối chúng ta đều có quen biết nên rất nhiều người nguyên ý xuống núi vì người làm chút chuyện. Nhưng cái tên A Hòa này vốn dĩ không phải của người. Đường đường là tiểu thư tướng phủ, địa vị, danh phận không nhỏ. Đường Môn là thế nào, người không phải không biết, phạm là chuyện liên quan tới triều đình thì tuyệt đối không nhúng tay, chứ chưa kể thân phận của người. Các vị trưởng lão càng kiêng kỵ, cấm chúng ta không được xuống núi giúp người có quan hệ với triều đình". Mai Cơ càng nói, trên gương mặt càng ửng hồng, thần sắc trở nên sâu xa khó lường.

Từ Chiêu nghe nàng ta thao thao bất tuyệt một hồi, rốt cuộc cũng chưa nghe được câu trả lời thích đáng. Hai mắt chớp chớp một hồi, không nhịn được mở miệng: "Vậy, người làm thế nào lại tới tìm ta?".

"Nha đầu này, thường ngày thấy người thông minh, sao vừa ra khỏi Đường Môn liền hoá ngốc. Khi đó ta nghe nói nếu không giải độc được cho cái quận chúa gì đó, người liền bị đem ra xử trảm. Ta cũng là gấp quá, vội vàng xách tay nài trốn tới Kinh thành. Trên đường còn bị sư huynh sư thúc đuổi đánh, có bao nhiêu bản lĩnh đều xuất ra hết rồi, khó khăn lắm mới thoát được. Không nghĩ gần đây được tới nơi lại nghe tin người đã bình an vô sự. Lúc đó thật muốn nhảy sông, nhưng đã cất công tới tận đây, vẫn là muốn tới nhìn người một cái mới có thể an tâm về chịu tội".

Từ Chiêu đột nhiên yên lặng, ánh mắt trần trần nhìn vào Mai Cơ, hồi lâu cũng không thấy rời đi.

Gương mặt vốn ửng hồng của nàng ta vì một ánh nhìn này mà đã sẫm hóa đỏ, ngượng ngùng nhấc tay ho khan một tiếng: "Thế nào, thấy bản cô nương quá tốt bụng nên cảm động phải không?".

"Người... Viêm Cơ, người làm trái môn quy rất có thể sẽ bị trục xuất khỏi sư môn. Người đã lường trước tới việc này chưa?".

"Ta bị mật tới thăm người, chỉ cần không động tay động chân vào chuyện gì thì hẳn cũng không tới nỗi nghiêm trọng. Không ngăn không dài, dù gì người cũng đã ở Đường Môn ba năm, mọi người đều biết A Hòa là dạng người thế nào. Tuy nói các sư thúc cùng sư huynh đều ngăn cản ta xuống núi nhưng trước mặt các vị trưởng lão hẳn cũng nguyên ý bao che giúp ta. Người không cần nghĩ nhiều". Mai Cơ hiểu Từ Chiêu đang suy nghĩ cái gì, nàng ta nhẹ nhàng bỏ chuyện hệ trọng như vậy ra sau đầu, tươi cười đáp lại.

"Nhưng nếu... nếu vì ta mà người bị xử phạt, không chỉ có người, còn cả các sư thúc cùng sư huynh trên núi. Lúc đó,... lúc đó ta phải làm sao? Người vì ta mà chịu nhiều gian khổ như vậy, ta không nỡ nhìn người bị sư môn đuổi đi". Từ Chiêu hai mắt phấp phồng, đưa tay xoa lên gương mặt có phần lấm lem của Mai Cơ, rõ ràng là một nữ tử xinh đẹp, vậy mà còn có thể để bản thân thành cái bộ dạng này.

Đột nhiên lại thấy Từ Chiêu ngẩng đầu, ánh mắt không chút có kỵ hướng thẳng người phía sau, hẳn từ đầu tới cuối chưa từng lên tiếng.

Toàn bộ cảnh tượng này, đều được Yến Lân yên lặng thu vào trong mắt. Trong lòng vốn đã có tính toán nên đối diện với ánh mắt tràn ngập khó xử của Từ Chiêu, hẳn hoàn toàn hiểu được nàng đang nghĩ cái gì.

Bạc môi khẽ nhếch, trời sinh thần sắc lạnh lẽo tưởng như không cách nào tan chảy lúc này lại nở một nụ cười, dù khiến cho người đối diện thần hồn điên đảo: "Muội yên tâm, thân phận của người này, tuyệt đối sẽ không truyền ra ngoài. Đối lại... ta còn có một yêu cầu".

Bạn đang đọc truyện *Vì Sự Tới Đón Người, Vì Sự Sợ Lạnh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 81: Khổ nhục kế

Thần sắc nữ tử lập tức có chuyển biến, Mai Cơ nhú mày, ánh mắt mang theo một tia đánh giá không hề che giấu: "Còn muốn ra điều kiện. Quả nhiên ở Kinh thành sẽ không có kẻ thật sự hào tâm giúp đỡ người. Nói xem, nếu như ta không muốn đáp ứng điều kiện này của người, thì sẽ thế nào?".

Từ Chiêu ra điều ngăn cản Mai Cơ nói lời xằng bậy, khẽ kéo nàng ta ra phía sau: "Lân ca ca, nàng là Viêm Cơ, bằng hữu tốt của muội ở Đường Môn. Người này từ nhỏ chưa từng xuất sơn, rất nhiều thứ đều không biết, dĩ nhiên cũng không biết tới huynh".

Mai Cơ nhìn biểu hiện của nàng lúc này thì càng không cho là phải, lập tức bám lấy Từ Chiêu không buông, nhỏ giọng trao đổi với nàng: "Hắn là cái gì, còn muốn ra điều kiện với ta. Thân phận của ta vì có gì phải cần tới hắn mới có thể che giấu?".

"Viêm Cơ người hẳn nài nghe ta giải thích một chút. Nếu hôm nay người tới đây mà chỉ gặp một mình ta thì cũng không có gì đáng nói. Nhưng thứ nhất, từ lúc người vào phủ cũng có không ít người nhìn thấy. Thứ hai, này giờ chúng ta nói chuyện đều bị người ta nghe thấy cả rồi, chẳng lẽ còn không nghe ra được người là từ đâu tới hay sao?".

"Vậy thì trực tiếp giết người diệt khẩu là sẽ không phát sinh chuyện gì rồi". Mai Cơ lập tức đáp lại, như thể đối với nàng ta, cướp đi sinh mạng của một người là chuyện hết sức bình thường.

"Nói vậy, là người muốn giết bao nhiêu người mới đủ đây? Hơn nữa, người này, tuyệt đối không thể giết".

"Vì sao ta lại không thể giết hắn?". Mai Cơ một lần nữa đưa mắt nhìn lại Yến Lân, biểu hiện rõ ràng nhìn không ra chỗ nào đặc biệt.

"Viêm Cơ, trước mặt người chính là Thái tử đương triều. Người nói xem, người này người có dám giết hay không?".

"Chuyện... chuyện này, sao người không nói với ta sớm một chút. Giết hắn? Ta còn mạng để trở về Đường Môn hay sao?". Mai Cơ hết nhìn Từ Chiêu, lại chuyển mắt nhìn Yến Lân. Cuối cùng chỉ có thể nhìn trời, coi như vừa rồi nàng không có nói gì hết. Cứ như vậy nhanh chóng hướng sự chú ý tới cảnh vật xung quanh. Chuyện còn lại, nàng ta dường như không có hứng thú.

Từ Chiêu cùng Viêm Cơ trao đổi cái gì, Yến Lân hẳn không phải không nghe thấy, vẫn là yên lặng, chờ đợi người khác mở miệng.

"Lân ca ca, vẫn nên vào trong nói chuyện, không thể đứng mãi như vậy". Từ Chiêu đã kịp thu hồi lại tia khó xử ban nãy, thần sắc thản nhiên như không có chuyện gì, hướng bọn họ mời vào trong phòng.

Nó tỷ khi này rất nhanh bùng trà rót nước, an bài cẩn thận, đảo mắt nhìn một phòng ba người rồi mới lui ra ngoài. Từ đầu tới cuối, Yến Lân phát hiện ra một chuyện, người tên Viêm Cơ này, cơ hồ là đã có không dưới ba lần đưa mắt đánh giá nó tỷ kia.

"Viêm cô nương nhận ra người quen sao?".

Vừa bị người ta hỏi tới, Mai Cơ hồi thần. Nhìn lại một chút liền nhú mày, vẫn là không muốn đáp lại Yến Lân. Trực tiếp hướng Từ Chiêu bàn luận: "A Hóa, ta xem bên cạnh người cũng không có mấy người tin tưởng".

"Vì có gì người lại nói như vậy?". Nàng cũng không tỏ ra ngạc nhiên, dường như đã sớm biết chuyện này. Chỉ là hiếm khi mới có người tới quan tâm mình, vẫn là có chút hưởng thụ, mỉm cười chăm chú lắng nghe người trước mặt thao thao bất tuyệt.

"Người còn nhớ lúc ta vừa vào phủ đã chạy tới tìm người, nữ nhân kia lập tức có phản ứng, thủ thế không tồi. Hơn nữa một cái lách mình của ta, nếu là người bình thường, dù là nam tử cao lớn cũng rất có thể bị đẩy ngã. Nàng ta vậy mà vẫn có thể đứng vững, nhất định là người có võ công. Rõ ràng có đủ khả năng ngăn cản ta, nhưng sau đó lại để mặc ta tiếp cận người. Nếu như ta là địch nhân, chẳng phải khi đó người liền mất mạng hay sao? Thuộc hạ không có tâm hộ chủ, tất nhiên không phải là người đáng tin". Mai Cơ đập tay xuống bàn, rành mạch phân tích.

"Vậy người nói xem, ta nên làm thế nào?".

"Chẳng phải đã rõ rồi sao, lúc đó ngoài chúng ta ra, nàng ta cũng có mặt. Sự tình đều nắm rõ, đương nhiên phải ra tay giết người diệt khẩu, không chừa hậu họa".

"Không được, hạ nhân trong phủ, không thể nói giết là giết". Từ Chiêu lập tức lắc đầu, hoàn hảo lộ ra tư thái quý trọng mạng người.

Yến Lân thản nhiên cười, nữ tử tên Viêm Cơ này vô cùng nhạy bén, ra tay lại không chút lưu tình. Rõ ràng đã biết được thân phận của hắn, vậy mà trước mặt cũng không chịu xuất ra một phần lễ nghĩa. Bất quá, hẳn không thể vì chuyện này mà không đồng tình với nàng ta: "Chiêu nhi, ta cũng có ý như vậy. Trước đó người trong tướng phủ đều là mẫu hậu đích thân an bài tới hầu hạ nàng. Nếu để một tỷ nữ có chút công phu thì cũng đều là người thân cận bên cạnh mẫu hậu. Mà nữ tỷ này, ta lại không có chút ấn tượng nào. Không thể loại trừ khả năng, có kẻ khác sắp tâm sắp đặt tâm phúc ở bên ám toán nàng".

"Tôi cả huynh cũng như vậy? Trong phủ có biết bao nhiêu người, đâu phải chỉ có một mình nàng ta, muốn hại Chiêu nhi cũng không phải chuyện dễ dàng. Hơn nữa, từ lúc hồi phủ, đều là nàng ta tận tình hầu hạ, không có chỗ nào khiến ta không thoải mái, càng không phải chịu chút tổn hại nào. Nếu cứ như vậy, ra tay giết người chẳng phải là hơi quá sao?". Một mặt Từ Chiêu hết sức phản đối.

Mai Cơ ngồi một bên, vừa nghe qua, gương mặt đã tối sầm, ánh mắt mang theo tia nguy hiểm không hề che giấu nhìn chăm chăm vào Yến Lân: "Ý người, trong phủ này có nội gián?".

"Rất có khả năng như vậy". Nữ tử lại một lần nữa dùng ánh mắt không mấy tốt đẹp nhìn hắn. Người này quả nhiên to gan.

"A Hoà chúng ta đi. Trở về Đường Môn, nơi này quá nguy hiểm rồi. Trước là chém đầu không thành, sau lại tính kế hãm hại. Ngươi còn lưu lại nơi này, nhất định có ngày chết không nhắm mắt". Mai Cơ không chậm trễ nắm lấy tay Từ Chiêu, muốn kéo nàng đứng dậy.

Mai Cơ tức giận khiến cho Từ Chiêu không khỏi bật cười: "Ngươi gấp cái gì, chuyện cũng không nghiêm trọng như vậy. Hơn nữa, nếu mang theo ta, ngươi càng không thể đi Đường Môn. Các đại trưởng lão sẽ không đồng ý chứ chấp ta nữa".

"Không đi Đường Môn thì có thể tới nơi nào cũng được, nhất định phải cách xa đám người triều đình phiền phức này". Vừa nói, Mai Cơ lại không nhận được liếc xéo Yến Lân.

Hắn cư nhiên đón nhận ánh mắt của nàng. Dường như từ lúc Yến Lân nói muốn các nàng phải đáp ứng một yêu cầu thì người trước mặt này liền thay đổi thái độ. Chuyện gì cũng tỏ ra bất mãn với hắn.

Mai Cơ vốn đã có chút hít thở không thông, đột nhiên lại nghĩ ra một chuyện: "A Hóa, ngươi hình như không có chút nào bất mãn với chuyện này?".

"Theo ngươi thì ta nên thế nào mới phải?".

"Ta? Ta cũng không phải là ngươi, sao có thể nói ngươi nên thế nào. Chỉ là, với tính cách của ngươi, chịu để một người không đáng tin như vậy ở bên, hẳn là đã có tính toán. Ngươi chính là muốn tương kế tựu kế". Mai Cơ trong mắt có lửa, dường như muốn tách ra từng lớp nguy trang trên gương mặt tươi cười của Từ Chiêu.

"Phải, là ta không muốn đánh rắn động cỏ. Muốn từ chỗ những kẻ không đáng tin này lấy được chút thông tin. Ít nhất cũng nên biết bản thân là đang đương đầu với cái gì". Nàng như có như không, đảo mắt qua nhìn Yến Lân. Hắn, vẫn tỉnh lặng như vậy, đã nghe được dụng ý của nàng cũng không máy may thay đổi sắc mặt. Quả nhiên lòng dạ sâu xa khó nắm bắt. Hôm nay tới đây, có lẽ cũng vì muốn thăm dò nàng mà thôi.

Mai Cơ yên lặng nhìn Từ Chiêu một hồi mới tiếp tục mở miệng: "Nơi này rõ ràng không giống với Đường Môn của chúng ta, dù ngươi có muốn, có lẽ cũng không thể an ổn mà sống như trước kia nữa".

"Viêm Cơ, trước đây ta ngây ngốc, không có khả năng nói cho ngươi biết. Cuộc sống của ta, ngoại trừ lúc còn là một hài tử, cùng ba năm ở trên Đường Môn ra, thì sẽ không có hai chữ an ổn".

"Vậy thì, A Hóa, ngươi là muốn thu phục nữ nhân kia, khiến nàng ta đem tin tức nói cho ngươi?".

"Ta chính là có ý đó".

"Muốn như vậy, phải có được lòng người, ngươi biết phải làm những gì chứ?". Thân sắc của Mai Cơ lúc này khác hẳn biểu hiện nóng nảy ban đầu của nàng ta. Quanh thân tản ra khí tức âm trầm lạnh liệt, chỉ một cái đảo mắt, cư nhiên khiến cho người khác hít thở không thông.

Từ Chiêu ngược lại, trên khóe miệng câu lên nụ cười thần nhiên, dường như giữa hai người bọn họ, không cần nhiều lời đều có thể hiểu trong lòng đối phương đang suy tính cái gì: "Ngươi tới đây quả nhiên đúng lúc".

Lời vừa dứt, chỉ thấy thân ảnh Mai Cơ khẽ lướt, cánh cửa gỗ trước mặt như bị cuồng phong đánh cho bật tung. Người bên ngoài vốn chỉ đang canh chừng cũng theo đó mà bị đánh ngã ra đất. Nàng ta chưa kịp định thần đứng lên thì quai hàm đã bị ai đó bóp chặt, đau đớn như xương khớp tháo rời, một tiếng kêu cũng không thể nào phát ra.

"Ngươi nói xem ta nên xử trí kẻ nội gián như ngươi thế nào mới phải". Thanh âm rét lạnh như quỷ phá vào bên tai khiến cho lòng người không nhận được run rẩy. Huống hồ, đây lại chỉ đơn thuần là một nữ tử có chút công phu, làm thế nào mà không bị dọa.

Nữ tử trong mắt tràn ngập kinh hãi nhìn lại, chỉ thấy gương mặt Mai Cơ tuy tươi cười nhưng một chút độ ấm cũng không có, miệng cười như muốn ăn tươi nuốt sống lấy người đang bị chế trụ.

"Sao? Không biết nên trả lời thế nào? Viêm Cơ ta chính là chưởng mắt thứ súc sinh như ngươi. Nếu không phải A Hóa mềm lòng thì một kẻ nội gián như ngươi sao có thể tồn tại trong phủ tới tận hôm nay". Càng nói, lực đạo đặt trên cổ nữ tử càng tăng. Dần dần hô hấp đứt quãng, sắc mặt đã sớm chuyển từ trắng bệch sang tím ngắt.

Trước mắt dần tối đen, bên tai cũng ù đi không còn nghe ra chút thanh âm nào. Nàng ta dùng toàn bộ sức lực vùng vẫy, nhưng quanh thân giống như bị xiềng xích trói lại, có cố gắng thế nào cũng không thể đoạt lấy được một chút không khí. Chỉ thấy đột nhiên thân thể được ai đó kéo mạnh ra, lập tức thoát ly, ý thức cũng thanh tỉnh đôi chút, gấp gáp hít lấy từng ngụm khí.

"Viêm Cơ, nàng ta dù gì cũng đã ở trong tướng phủ, cũng tính là người của ta. Ngươi không được làm càn".

"A Hóa, ngươi dám xem nàng ta là người của mình sao? Để tìm một nữ nhân có chút công phu đi làm ty nữ không phải chuyện dễ. Nàng ta từ đầu tới cuối lại không có ý bảo hộ ngươi. Còn không phải nội gián do người khác phái tới thì là gì?".

Nữ tử vừa thoát khỏi sự áp chế của Mai Cơ thì đã tỉnh táo lại, nghe qua liền biết phát sinh chuyện gì. Nàng ta vịn vào bờ tường đứng dậy, gương mặt tràn ngập cảnh giác.

Lúc này, thân ảnh của Từ Chiêu đang chắn trước nàng ta, từng lời nói ra lại vô cùng cứng rắn, hoàn toàn khác xa với tư thái tùy ý thường ngày: "Viêm Cơ, ta nhắc lại lần nữa, tướng phủ không phải chỗ cho ngươi muốn làm gì thì làm. Người của ta, ta tự quản. Không tới lượt ngươi can thiệp".

"Ngươi còn dám nói? Ta như vậy là muốn tốt cho ngươi. Không giết người, chính là chờ người giết. Ta thà giết nhầm còn hơn bỏ sót, tuyệt đối không để loại chuyện đó phát sinh". Mai Cơ này, vốn cũng không phải nữ tử bình thường, vừa nói, trong tay đã xuất ra ám khí, hướng thẳng người đứng sau lưng Từ Chiêu mà phóng, khiến cho người ta trở tay không kịp.

Toàn bộ thân thể nữ tử như đông cứng, hai mắt mở to trần trụi nhìn ngân châm ánh lên tia sáng lạnh lẽo phóng thẳng tới trước mắt.

"Phụt" một tiếng, máu tươi vẩy lên đầy mặt. Nhanh tới nỗi, nàng ta thậm chí còn có thể cảm nhận được từng giọt, từng giọt máu nóng lăn xuống, đọng ở khóe môi.

Một bàn tay thanh mảnh chắn ở trước mặt. Bàn tay này, nàng ta hằng ngày nhìn cũng đã sớm quen. Lúc này chỉ thấy loang lổ toàn là máu. Cây ngân châm giống như một chiếc đinh găm thẳng vào giữa, máu thịt chan hòa, lộ ra xương trắng.

Cảnh tượng này không khỏi khiến cho người ta kinh hãi.

"Các ngươi đang làm cái gì?". Sau tiếng hai người cãi vã qua lại, Yến Lân từ trong phòng bước ra, thu trọn một màn này vào trong mắt, giãn dãn quát lên. Hắn đoán được hai người này muốn cùng nhau phối hợp, nhưng lại không thể nghĩ tới mức độ có thể nghiêm trọng như vậy.

Từ Chiêu nâng lên bàn tay lạnh lặn của nàng, ý muốn can ngăn lại: "Chuyện này phát sinh trong phủ của Chiêu nhi, tự mình Chiêu nhi sẽ giải quyết".

Nàng xoay người trở lại trong phòng, cũng không quên đưa mắt nhìn nữ tử phía sau: "Rửa cho sạch máu trên mặt ngươi rồi trở lại xử lý vết thương cho ta".

Nữ tử hoàn hồn, chăm chăm nhìn theo vết máu mà Từ Chiêu bỏ lại rồi lập tức hướng bên ngoài chạy đi.

Mai Cơ rào bước theo Từ Chiêu trở vào phòng, thuận tiện quan sát một chút thương thế của nàng, thấy không có chuyện gì liền tự mình ngồi xuống rót một chén trà.

Nhìn bàn tay nhuộm đỏ máu tươi của Từ Chiêu đặt trên bàn, cùng cảnh tượng bình thân của hai người trước mặt, Yến Lân cuối cùng không nhịn được phải nhíu mày: "Các ngươi rốt cuộc có biết mình đang làm cái gì hay không?".

"Đây gọi là khổ nhục kế a". Mai Cơ không buồn ngẩng đầu lên, đơn giản đáp.

"Chỉ vì một nữ tử không có giá trị như vậy, hai người đang muốn vác dao mổ trâu đi giết gà sao?".

"Ta nói, với thân phận cao cao tại thượng của ngươi, có khi nào biết tới cái gọi là khổ nhục. Chính là một chút hy sinh mới thu phục được lòng người".

"Đổi lại người đã chạy mất, các người chỉ tốn công vô ích".

"Sẽ không, đã là nội gián khi bị phát hiện, nếu trở về với chủ tử ngươi nghĩ nàng ta vẫn còn nhận được tín nhiệm sao? Cuối cùng chỉ có đường chết. Nếu như ở lại bên A Hoà, ít nhất vẫn còn một tia sinh lộ. Chuyện này, người thông minh kín kẽ như nàng ta sao có thể không nhìn ra?". Mai Cơ nhếch môi cười, ngữ khí hết sức tự nhiên, như thể trước mặt nàng vốn không phải là Thái tử đương triều.

Quả nhiên, chưa được bao lâu, nữ tử đã trở lại, mang theo được liệu cùng băng gạc. Nàng ta cúi đầu tiến vào, không mở miệng nói một lời, chỉ lặng lặng xử lý vết thương cho Từ Chiêu.

Loay hoay một hồi cũng không biết phải rút ngân châm kia ra thế nào. Cánh môi mím chặt, trên trán đã rịn ra một tầng mồ hôi nhưng vẫn không dám mở miệng.

Từ Chiêu nhìn biểu tình có phần quẫn bách này, sắc mặt không đổi, bàn tay khẽ động: "Tay này vì ngươi mà bị thương. Ta lại không phải người rộng lượng, muốn thế nào, đều phải tự mình xoay xở lấy".

Nữ tử thoáng do dự, sau đó lại rất nhanh, hướng Mai Cơ khẩn thiết: "Ta có nghe qua cô nương là từ Đường Môn tới, tuy không hiểu biết nhiều nhưng ta cũng có thể nhìn ra cô nương là người am hiểu y thuật. Chuyện này, xin nhờ cô nương ra tay giúp đỡ. Nữ tử tài hèn sức mọn, không có khả năng chữa trị cho tiểu thư".

"Hừ, không chút hiểu biết? Vậy mà có thể nhìn ra ta biết y thuật? Vậy thì chẳng phải nếu để ngươi có hiểu biết còn có thể nhìn ra tổ tông của ta rồi sao?". Mai Cơ không ngần ngại ném cho nàng ta ánh mắt khinh miệt. Lần nữa đứng dậy tới bên cạnh Từ Chiêu nhưng tuyệt nhiên không có ý định đích thân động tay: "Đến đây. Ta sẽ chỉ cho ngươi, chỉ cần làm theo lời ta nói là được. Chuyện vì ngươi mà phát sinh, vẫn là tự mình giải quyết hậu quả đi".

Nữ tử nghe xong, không biết phải làm thế nào nhưng thấy người bị thương lại không có ý phản đối. Trong lòng bất an, cẩn thận làm theo từng lời chỉ dẫn của Mai Cơ. Thi thoảng ngược mắt lên nhìn thần sắc của Từ Chiêu, vết thương như vậy nhưng tới cả một cái nhíu mày cũng không có. Chỉ có ánh mắt không nóng không lạnh, dường như lúc nào cũng rơi trên người nàng ta, khiến cho trong lòng nữ tử chợt thấy hổ thẹn.

Vị tiểu thư này trước nay luôn xa cách với hạ nhân trong phủ, nhưng tính ra cũng chưa thấy nàng ý vào thân phận mà đối xử tệ với người khác bao giờ. Tuy không dùng lời lẽ hoa mỹ thu phục lòng người nhưng qua từng cử chỉ, hành động ngày hôm nay, có thể nói vị này bao che người trong phủ, từ tên gác cổng tới nô tỳ cận thân tới mức nào.

Trong sương phòng có tới bốn người, vậy mà lại quá đồi yên lặng, càng khiến cho bầu không khí trở nên bí bách. Hơn nữa, ít nhất luôn có Mai Cơ cùng Từ Chiêu nhìn chăm chăm vào nữ tử kia, khiến cho người ta càng không dám đối diện.

Cuối cùng cũng thấy Từ Chiêu mở miệng: "Không phải ngươi không biết, tướng phủ trên danh nghĩa là được Hoàng Thượng ban cho Mục gia. Nhưng ta đối với nơi này vô cùng xa lạ. Trong phủ một người đáng để tin tưởng cũng không có. Cho nên, từ đầu tới cuối ta cũng chưa từng tin nhiệm bất luận kẻ nào. Với thân phận của ta hiện tại, chỉ cần là một ý niệm đều có thể đoạt mạng của các ngươi bằng rất nhiều cách. Nhưng sinh mạng, thân thể do phụ mẫu sinh ra quý giá tới nhường nào? Từ lúc hồi phủ, ngươi cũng chưa từng làm ta phát ý lấy một lần. Ta càng không đành lòng giết ngươi".

"Tiểu...tiểu thư. Nữ tử thật sự không muốn làm hại tới người". Nữ tử cúi đầu, méo mào đáp lại.

"Có sao? Ngươi đơn thuần là ở bên cạnh hầu hạ ta? Hay đều là có người bố trí?... Có những chuyện, ta không nói, không có nghĩa là ta không biết. Ti như, chuyện ngươi đem cuộc sống hàng ngày của ta ghi chép lại rồi dùng bồ câu gửi ra ngoài?".

Đối lập lại với ngữ điệu bình thân đến kỳ lạ của Từ Chiêu, nữ tử nghe xong bàng hoàng tới nỗi toàn thân cứng đờ, tới cả động tác đang băng bó vết thương cũng dừng lại: "Chuyện... chuyện này. Tiểu thư, nữ tử có nỗi khổ tâm. Nữ tử thật sự không có ý hại người. Hơn nữa trước nay chủ tử chỉ cần dặn nữ tử theo dõi nhất cử nhất động của người rồi báo lại. Còn nói tiểu thư thông minh khó dò, nhất định có điều giấu diếm nên mới sai khiến nữ tử làm như vậy. Ngoài ra nữ tử chưa từng làm gì tổn hại tới tiểu thư". Nàng ta cuống quýt giải thích, lại vô tình quên mất, trong phòng còn có một người nhất định sẽ không bỏ qua sự việc này.

"Ngươi nói, chủ tử của ngươi mới là kẻ nào?". Thanh âm rét lạnh trời sinh, mắt phượng khẽ nheo lại. Không cần nói cũng biết, lúc này quanh thân Yến Lân tản ra bao nhiêu hàn khí.

Nữ tử lúc này mới choáng tỉnh, nhận ra bản thân trong lúc quẫn bách đã nói ra điều không nên nói, trước mặt người không nên đắc tội. Toàn bộ cơ thể vì kinh hãi mà không đứng vững, nghiêng ngã quỵ rạp xuống đất, khóc không thành tiếng, liên tục xoa tay lắc đầu: "Tiểu thư, nữ tử không dám tiết lộ, bằng không gia quyến tại quê nhà của nữ tử cũng không còn đường sống. Tiểu thư, xin người đoạt mạng nữ tử đi".

Từ Chiêu vẫn bất động thanh sắc, thu lấy toàn bộ gương mặt lúc trắng lúc xanh của nữ tử kia, trong lòng âm thầm hừ lạnh một tiếng: "Nhân sinh chỉ cần bị nắm được yếu điểm, tới cả mạng cũng không cần".

Hiếm khi Từ Chiêu mở lời chỉ điểm, tuy không thể nói là tận tâm ân cần khiến lòng người bình ổn nhưng lại có sức thuyết phục không nhỏ: "Nữ nhân ngu ngốc, trước mặt ngươi là người nào? Há có thể để người ta hại tới gia quyến của ngươi. Quan trọng là ngươi có chịu mở miệng hay không mà thôi".

Nữ tử này cũng không phải kẻ ngốc, nàng ta ngược đời mắt không thể tin được lên nhìn Từ Chiêu. Sau lời của nàng, Thái tử vậy mà không phản đối. Chuyện này nói lên điều gì? Chính là Từ Chiêu vừa ngầm ngầm dành cho nàng ta một cái đảm bảo của Thái tử. Chỉ cần nữ tử chịu khai ra ý đồ cùng danh tính kẻ nào đang muốn giám thị Từ Chiêu, đổi lại gia quyến đang bị đe dọa của nàng ta cũng sẽ bình an vô sự.

Mọi chuyện sau đó Từ Chiêu cũng không để tâm tới nữa.

Nàng chỉ đơn thuần lợi dụng Yến Lân, đem một đám người có ý đồ xung quanh nàng, đẩy cho hắn giải quyết toàn bộ. Mặt khác tạo cơ hội để Mai Cơ tiếp cận. Một mũi tên, thuận lợi bắn trúng hai con chim.

Trong phủ, từ trên xuống dưới, rất nhanh được thay bằng người khác tới sẵn sóc hầu hạ. Từ Chiêu cũng động tay động chân một chút, đem tâm phúc từ Hồng Vân son trà trộn trong phủ.

Trước khi nữ tỳ kia được Yến Lân dẫn đi, dù có nói thế nào, nàng ta cũng nhất quyết muốn thay thân nhân dập đầu cảm tạ Từ Chiêu. Nàng bất động thanh sắc nhận một cái lễ này, sau đó chỉ đơn giản dặn dò nàng ta giữ gìn sức khỏe, nếu có cơ hội được Thái tử trọng dụng thì nhất định phải nắm lấy. Nữ tỳ kia tràn ngập cảm kích cùng xấu hổ, vẫn nghĩ Từ Chiêu là người có tâm lòng bồ tát. Trong lòng tự nhủ bản thân đã nợ nàng một ân tình, nhất định sẽ có ngày báo đáp.

Một thời gian sau đó, Mai Cơ được Yến Lân bị mật đem vào trong cung. Dù sao, ngay từ ban đầu, nàng ta rời khỏi Đường Môn để tới Kinh thành cũng là vì muốn giải độc cho Lạc Vân để cứu Từ Chiêu. Chuyện này đã được Yến Lân biết được, hẳn đương nhiên sẽ không tha nàng trở về.

Còn chuyện giải độc, vốn cũng không có gì phức tạp. Lúc trước, khi Viêm Ngân rời khỏi Kinh thành đã từng thăm dò ý tứ của Từ Chiêu. Tuy thấy nàng không có ý định giải độc cho Lạc Vân nhưng vẫn cố tình lưu lại cách phối dược ở chỗ Tiểu Nhan. Từ Chiêu biết rõ chuyện này nhưng cũng không phản đối. Chẳng ngờ lại thật sự phải dùng đến. Vẫn là cảm thấy hết sức may mắn.

Kinh thành sóng ngầm cuộn cuộn. Trên pháp trường hắc bạch phân minh, trải qua một lần thanh trừng công khai. Đám quan lại trong triều bị chặt bót vấy cánh cũng không còn sức giãy dụa. Chỉ cần một chút mạnh động, đều sẽ bị Yến Lân giải quyết triệt để. Thế cục cân bần đều đã nằm trong lòng bàn tay của hoàng thất. Mỗi lo về tư bình của quan lại, trong đó có Mục gia quân cũng không còn là vấn đề quá bức thiết. Nhờ vậy, thời gian này Từ Chiêu cũng thông thả hơn rất nhiều. Khi nàng không còn nhiều sức ảnh hưởng, tuyệt nhiên cũng không còn ai tới làm phiền nàng.

Mai Cơ dưới sự sắp xếp của Thái tử, rờn rã ẩn mình trong cung suốt tám tháng, hoàn hảo khôi phục lại một Triệu Lạc Vân như lúc ban đầu.

Trước mặt Yến Lân, nàng ta luôn có danh phận của một nhân sĩ tở từ Đường Môn. Dù có hành động kỳ quái gì cũng tuyệt đối không bị nghi ngờ. Bất quá, mỗi lần đối diện với hấn, Mai Cơ luôn có thái độ không màng tới, hiển nhiên giữa bọn họ cũng không có quá nhiều tiếp xúc. Đây cũng là chủ ý của Từ Chiêu, muốn Mai Cơ không tỏ ý lấy lòng, ngược lại càng tỏ ra xa cách, không lệ thuộc, khiến cho Yến Lân không nghi ngờ nàng ta tiếp cận hấn là có mục đích. Thời điểm này, Mai Cơ đối với hấn cũng chỉ là một công cụ, không hơn không kém.

Từ sớm, Từ Chiêu đã tinh dậy sửa soạn. Kỵ phục gọn gàng đặc trưng chỉ có của người Mục gia. Toàn thân khoác lên màu lam nhạt, áo choàng dài chấm đất màu san hô vô cùng nổi bật nhưng lại không quá phô trương. Nhìn thân ảnh phản chiếu trong gương, cảm thấy vừa lòng mới hướng bên ngoài phân phó hạ nhân chuẩn bị ngựa.

Vài ngày trước nàng đã giao hẹn cùng Yến Bạch và Yến Kỳ rằng sẽ cùng bọn họ đi săn. Cả hai người sẽ tới phủ đón nàng rồi mới xuất phát. Nhưng lúc Từ Chiêu ra tới cửa phủ, không nghĩ nhân lực kéo tới lại nhiều hơn dự kiến.

Yến Lân cười trên lưng bảo mã Từ Vân, bên cạnh còn có Triệu Anh, sóng vai cùng đi đầu đoàn người. Ngay sát phía sau là gương mặt tươi cười của Mai Cơ đang vẫy tay với nàng. Cuối cùng mới là Yến Bạch cùng Yến Kỳ và không ít thân vệ theo sau.

Từ Chiêu lặng lẽ nhìn một hàng dài nhân mã, thanh thế này không nhỏ. Nếu là một vị thiên kim nào đó, nhìn thấy những nhân vật trước mắt, đều sẽ lập tức quỳ xuống hành lễ. Nhưng Từ Chiêu trước nay chưa từng giống với bất kỳ ai, nàng nhướn mày, không câu nệ đùa cợt: "Các huynh đây là muốn mở đại hội săn bắn sao? Ban đầu lại chẳng có mấy người, không nghĩ hiện tại có thể đông đảo như vậy".

Triệu Anh tung mình xuống ngựa, tươi cười nhiệt thành tiến tới trước mặt nàng: "Từ Chiêu, là ta nghe nói nhị vị hoàng tử sẽ cùng người ra ngoài săn bắn nên muốn đi theo, cũng chưa kịp báo trước với người". Từ khi Lạc Vân được chữa trị chu đáo thì tâm tính của Triệu Anh cũng hào sảng, thư thái hơn rất nhiều. Từ chỗ Yến Lân, hấn cũng biết Mai Cơ kia là bằng hữu với Từ Chiêu nên hấn đối với nàng càng thêm hảo cảm.

Nhưng một tiếng gọi thẳng tên Từ Chiêu khiến cho không ít người giật mình. Quan hệ của hoàng tử Triệu quốc cùng tiểu thư tướng phủ, từ khi nào lại trở nên thân thiết tới vậy.

Hoài nghi không dứt mà chỉ càng lúc càng tăng, bởi vì Từ Chiêu đáp lại hấn lại càng tự nhiên thoải mái, như thể chuyện này hết sức bình thường: "Triệu Anh, Lạc Vân không đi cùng người sao?".

"Thân muội vẫn cần nghỉ ngơi, không cần vận động quá sức. Ta thay nàng bồi người là được".

"Người có thể bồi ta? Triệu Anh, ta lúc nhỏ thì săn bắn cùng Lạc Vân còn có thể giết được mãnh hổ. Người có thể không?". Không khí giữa hai người vô cùng thoải mái, không câu nệ. Trái ngược với ánh mắt lạnh lẽo băng sương, Yến Lân thu lại cảnh tượng này vào mắt, bất động thanh sắc lên tiếng phá vỡ sự vui vẻ của bọn họ trước cửa phủ: "Chiêu nhi, chúng ta chuẩn bị xuất phát".

Vốn là Từ Chiêu để người trong phủ chuẩn bị giúp nàng một con ngựa, nhưng lúc này lại thấy mã phu dắt lên một con hắc mã cao lớn, lông mượt như nhung, từng chuyển động ánh lên tinh quang từ sắc. Con ngựa phi phi hít thở, từng bước thận trọng tiến lên thăm dò.

Từ Chiêu mở to mắt quan sát biểu hiện kỳ lạ của nó, trong lòng chợt thấy có lỗi. Nàng đã nghe chuyện Viêm Ngân làm ở dịch cung ngày đó, trong một thoáng đã chiếm được sự tin tưởng của Ô Vân, sau lại bị nó phát giác. Hiện tại Ô Vân đã sinh ra tính cảnh giác rất cao, so với trước đây hung hấn hơn rất nhiều.

Nàng chậm rãi đưa một tay lên phía trước chạm lên đầu ngựa. Phản ứng đầu tiên của Ô Vân là giật lùi trở lại, dường như cảm nhận được cái gì đó khác thường, nó lại lập tức tiến lên phía trước. Chuyển động quá đột ngột khiến cho Từ Chiêu không kịp chuẩn bị, liền bị Ô Vân xô ngã.

Phải nói, tình cảnh bị ngã dưới vó ngựa nguy hiểm cỡ nào. Chỉ cần Ô Vân hơi kích động, lập tức có thể đạp trúng Từ Chiêu.

Cảnh tượng này khiến cho ai cũng hết hoảng. Triệu Anh lách mình nắm chặt dây cương, chế trụ Ô Vân, Yến Lân cùng Yến Bạch một bước xuống ngựa, phóng tới chỗ Từ Chiêu.

Thân ảnh ba người vừa tập trung một chỗ, chưa kịp có hành động gì lại thấy Ô Vân không những không bị kích động mà còn gấp chân nằm xuống, ánh mắt kiên định nhìn về một hướng. Từ Chiêu không nhìn được chạy tới, hướng cổ nó ồm ồm, Ô Vân cũng đáp lại, đầu ngựa nghiêng sang, hoàn toàn dựa vào nàng. Sức nặng của đại mã không nhỏ đè xuống vai khiến cho toàn thân Từ Chiêu cũng nghiêng ngả theo, cuối cùng cả người cả ngựa đổ mình ra đất. Cảnh tượng này, không phải nói là kỳ lạ mà là hết sức kỳ cục, khiến cho những người xung quanh không biết nên mở miệng nói cái gì.

Từ Chiêu yên lặng vỗ về Ô Vân một hồi, cuối cùng lại bò lên lưng ngựa hô hào: "Ô Vân chúng ta đi". Chỉ là, Ô Vân là ngựa, không phải là lạc đà, làm sao có thể kiệu một người từ mặt đất mà đứng thẳng. Nhưng dường như lời vừa phát ra khỏi miệng Từ Chiêu đối với nó mà nói thì không có gì là bất ổn.

Ô Vân vậy mà có thể thật sự để Từ Chiêu ngồi sẵn trên lưng, từ từ đứng dậy.

"Ô Vân của ta lớn lên thật khỏe mạnh!". Từ Chiêu tươi cười khẽ xoa lên cần cổ vững trãi. Nàng hướng những người phía sau, đặc ý nói: "Sau khi ra khỏi cổng thành, ta sẽ để Ô Vân phi nước đại. Từ giờ tới quá trưa là có thể tới khu vực săn bắn ở ngoại thành, kẻ nào tới sau cùng sẽ phải tự tay chuẩn bị thịt cho bữa tối".

"Không công bằng, Ô Văn vốn là bảo mã, làm sao ngựa của đệ có thể so sánh". Yến Kỳ ngay lập tức phản bác.

"Chẳng phải chỉ cần đệ tới công thành trước liền có thể xuất phát trước sao? Ta cũng không ngại chuyện này". Từ Chiêu khúc khích cười, ánh mắt linh động đưa ra một chủ ý.

"Được lắm A Hóa, lần đầu tiên mới thấy người kiêu ngạo như vậy. Để ta xem xem, ngựa của người thì có chỗ nào hơn người". Mai Cơ cũng không chịu ngồi yên, nàng ta cùng Yến Kỳ tiên phong ra roi thúc ngựa đi trước. Yến Bạch ý vị cười cợt, theo sau: "Bốn hoàng tử chỉ biết ăn, không biết làm".

"Người dám để chúng ta đi trước, ta cũng muốn xem thiên kim tiểu thư ở Đại Minh có thể chuẩn bị thức ăn sơn dã như thế nào?". Triệu Anh cũng không ngoại lệ, lập tức tham gia.

Từ Chiêu ý cười càng sâu, chỉ kịp ngoái đầu ra hiệu cho Yến Lân rồi cũng thúc ngựa chạy thẳng.

Một đoàn tùy tùng, thân vệ theo sau đều là không hiểu chuyện gì. Vốn là mỗi lần tổ chức săn bắn, đều là bọn họ đi trước chuẩn bị, xem tình huống mà Mục tiểu thư vừa làm ra, sao mà bọn họ có thể đuổi kịp.

Không nghĩ đâu là nhóm hoàng thân cùng tiểu thư khuê các lại có thể đùa giỡn giống như hải tử.

Chỉ còn lại đương kim Thái tử của bọn họ, tư thái hiển ngang thành thực. Khẳng định sẽ dẫn đầu đoàn nhân mã tới nơi đúng hẹn.

Nhưng mà, đám cung nhân cùng thị vệ chỉ vừa mới quả quyết như vậy. Chợt lại nghe tiếng ngựa hí dài, vó ngựa đạp đất, tung lên một tầng khói bụi. Tốc độ rời đi so với nhóm người tùy tiện giống như hải tử kia có lẽ còn nhanh hơn.

Như vậy,... bọn họ phải tự xoay sở thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Vì Sư Tới Đón Người, Vì Sư Sợ Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 82: Nhập hoàng thất?

Cảnh yên bình trên đồng nội buổi ban trưa đột ngột bị phá vỡ bởi tiếng vó ngựa, tiếng cười nói khiêu khích. Vài bóng dáng, kẻ trước người sau, không ai chịu ai. Tuy tiện trở thành một cuộc đua ngựa không có người giám sát.

Không ngoài dự đoán, Từ Chiêu là người tới nơi đầu tiên. Nàng dường như bỏ lại những người phía sau một đoạn khá xa, đến cả lều trại cũng chưa kịp dựng nên Từ Chiêu thông thả xuống ngựa, dắt theo Ô Văn tản bộ trong rừng.

Lần này ra ngoại thành săn bắn có thể tới vài ngày, nếu có ai nhìn thấy Từ Chiêu lúc này, hẳn có thể nhìn ra nàng vui vẻ cỡ nào, trên khóe môi câu lên một nụ cười.

Từ Chiêu tiến vào rừng chưa được bao lâu thì Yến Lân cũng tới, nhìn dấu chân ngựa để lại có thể biết được nàng đi nơi nào. Hắn cũng dắt ngựa vào sâu trong rừng, đi một quãng liền nhìn thấy Từ Chiêu: "Không nghĩ nàng vừa ra ngoài liền trở nên hoạt bát như vậy?".

"Vây theo huynh, lúc ở Kinh thành, muội chưa đủ hoạt bát hay sao?".

Yến Lân không trực tiếp đáp lại câu hỏi của nàng, tự mình chuyển sang một vấn đề khác: "Phụ hoàng cùng mẫu hậu mà có thể thấy nàng lúc này, hẳn sẽ rất vui. Vẫn nên tiến cung vấn an bọn họ một chuyến đi".

"Không muốn. Để hậu có biết bao nhiêu nhi tử, nhìn bọn họ cũng chưa đủ vui sao?". Từ Chiêu lập tức lắc đầu.

"Để hậu có rất nhiều nhi tử, bắt quá chưa có đứa trẻ nào to gan lớn mật như nàng".

"Muội cũng không phải nữ nhi của Hoàng thượng. Liên quan gì tới muội?".

"Rồi sẽ tới lúc đó, nàng vẫn nên chuẩn bị một chút đi". Dung mạo tuy lạnh lùng ẩn nhẫn nhưng được từng tia nắng sưởi ấm khiến cho Yến Lân lúc này hiền hòa hơn mấy phần.

Bất quá, hai hàng lông mày của Từ Chiêu liền nhíu chặt, rõ ràng không có tâm trí thưởng thức mỹ cảnh trước mắt: "Huynh có ý gì? Chẳng lẽ Hoàng bá bá muốn nhận muội làm nghĩa nữ?".

Yến Lân không vội đáp, chỉ yên lặng nhìn biểu cảm của Từ Chiêu lúc này rồi mới hỏi ngược lại: "Nàng không muốn?".

"Muội là người Mục gia, dù trời có sập cũng vĩnh viễn không bao giờ thay tên đổi họ". Từ Chiêu vô cùng quả quyết.

"Để trở thành nữ nhi của phụ hoàng, còn có rất nhiều cách. Nàng không cần nghĩ nhiều".

Lần này Từ Chiêu yên lặng, rốt cuộc Yến Lân cũng lật bài ngựa với nàng. Hoàng thượng hiện tại muốn nuốt chửng Mục gia quân bằng cách đem nàng biến thành người của Hoàng thất.

Chuyện như vậy đã từng xảy ra với Từ Hàm. Dùng một đạo chiếu chỉ ban hôn trời buộc hắn. Bất quá Từ Hàm có thể kiên dữ vì nương tử khó sinh mà đốt luôn thánh chỉ. Nhưng hiện tại lại phát sinh trên người Từ Chiêu, nàng không thể mượn một con gien đốt sạch thánh chỉ ngay giữa Kinh thành được.

Từ Chiêu cắn răng, chỉ cần Hoàng thượng hạ chỉ, nàng cũng hết đường xoay sở.

Nhất định không thể để chuyện này xảy ra.

Thấy Từ Chiêu không đáp lại, Yến Lân biết người thông minh nhạy bén như nàng sẽ hiểu hắn đang ám chỉ điều gì. Chuyện này hắn không vội, có thời gian để nàng tự suy ngẫm.

Hai người một trước một sau cùng hướng ra bên ngoài bia rừng, vừa vận hội hợp cùng những người khác.

Yến Kỳ vừa xuống ngựa, đảo mắt một cái vậy mà ngay lập tức có thể phát hiện sắc mặt của Từ Chiêu có phần không tốt, nhưng thiếu niên này dường như biết được nhiều chuyện hơn những gì hắn thể hiện ra bên ngoài, rất nhanh coi như không thấy, hướng Từ Chiêu làm mặt quỷ: "Ta đã nói bảo mã của tỷ không phải hạng tầm thường, còn muốn so đo với chúng ta.

Rõ ràng không công bằng".

Từ Chiêu hoàn hồn, thoát khỏi dòng suy nghĩ trong đầu, tươi cười như cũ: "Chẳng phải ta cũng đã cho đề xuất phát trước sao? Có gì không ổn? Bất quá, có thể được ăn thịt do hoàng tử đích thân nướng, ta thật muốn trời mau tối một chút".

Hôm nay nàng tỏ vẻ hăng hái hơn thường ngày, khiến cho bầu không khí dễ chịu hơn rất nhiều. Thậm chí Từ Chiêu còn đích thân cùng vài hạ nhân dựng lều trại khiến cho Triệu Anh có chút kinh ngạc: "Người không phải là thiên kim tiểu thư sao? Loại chuyện của hạ nhân cũng có thể nhúng tay?".

"Triệu Anh, người nói vậy có hơi quá. Mục gia không nuôi dạy ta theo cung cách của một thiên kim tiểu thư gì đó. Ta từ nhỏ được tự do ra ngoài, cũng được huynh trưởng dẫn vào rừng săn bắn không ít lần, những chuyện vặt vãnh cũng từng làm rồi. Không ngại".

"Triệu hoàng tử, không nên nhìn nàng như vậy mà nghĩ nàng yếu đuối. Thứ mà nữ nhân này yêu thích nhất, chính là binh khí. Không có vị tiểu thư nào như vậy đâu. Nhắc nhở huynh một chuyện, đừng nên gây sự với nữ nhân này". Yến Bạch không biết từ lúc nào đã ở phía sau hai người, trên môi thoi thoi khắc khắc kéo ra nụ cười vô cùng giáo hoạt.

"Ta sao có thể đi gây sự với nàng? Nếu đã như vậy, ta cũng giúp người một tay".

"Được". Từ Chiêu thấy Triệu Anh cũng là người khẳng khái nên không từ chối.

Yến Bạch nhìn qua giống một con cáo trắng, hần một dạng lười biếng, thân nhiên tìm chỗ thoải mái mà ngồi xuống. Bên dưới ánh nhìn hời hợt không biết có bao nhiêu suy tính: "Rốt cuộc Từ Chiêu muốn làm gì? Triệu Anh chỉ theo sứ thần lưu lại Đại Minh một thời gian, hiện tại trong tay không có quá nhiều quyền lực. Sao lại có ý thân thiết với hắn?".

Trong lúc mọi người đều tập trung lại một chỗ, Từ Chiêu nhân tiện kéo Mai Cơ vào rừng, nói muốn tới bờ suối rửa mặt, nên ngoài hai người ra thì cũng không có người nào khác đi theo.

"Tiểu thư có chuyện gì muốn phân phó?".

Từ Chiêu khẽ đưa mắt, ánh nhìn mang theo toan tính không hề che giấu: "Ta từng nói muốn người trở thành phi tử tiến cung, người còn nhớ chứ?".

Mai Cơ rất nhanh gạt đầu.

"Người hẳn cũng đoán được, ta muốn người trở thành phi tử của người nào".

"Muốn lưu lại trong cung không phải dưới danh nghĩa là người của Hoàng thượng, vậy thì chỉ có thể là Thái tử".

"Phải, chỉ có thể là Yến Lân. Nếu thành công thì sau khi hắn kế vị, người vĩnh viễn sẽ lưu lại trong cung cấm".

"Nhưng bệnh tình của quận chúa Lạc Vân đã có khởi sắc. Sắp tới, nhất định Mai Cơ sẽ bị đưa ra ngoài. Không còn nhiều thời gian thân cận cùng Thái tử".

"Ta cho người ba ngày".

Mai Cơ thoáng kinh ngạc: "Tiểu thư, Thái tử là người vô cùng đa nghi, đừng nói là muốn trở thành người trong lòng hắn, tôi cả chiếm được sự tín nhiệm của hắn với thời gian ba ngày là tuyệt đối không thể".

"Chúng ta còn lưu lại nơi này hai ngày nữa. Ba ngày sau đó, chính là thời hạn của người. Ba ngày này, ta sẽ tạo ra cho người". Từ Chiêu vừa nói chuyện cùng Mai Cơ vừa lấy tay vốc nước suối lạnh lên mặt.

Mai Cơ ở phía sau nàng, quan sát trên gương mặt không chút biểu cảm kia, không nén được thở dài: "Tiểu thư thật sự muốn làm như vậy?".

"Người có ý gì?".

"Chẳng lẽ tiểu thư không nhìn ra Thái tử đối với tiểu thư rất khác biệt hay sao? Trước mặt nữ nhân, nếu người đó không phải tiểu thư, hẳn tuyệt đối không cười".

Từ Chiêu nhàu mày, yên lặng nhìn Mai Cơ một hồi. Ánh mắt này khiến cho Mai Cơ hiểu được, Từ Chiêu đang giận, còn muốn khiển trách nàng: "Người nghĩ Yến Lân là người đơn giản như vậy sao? Đơn giản tới mức thể hiện suy nghĩ trong lòng ra ngoài mặt sao? Dùng nước lạnh khiến bản thân thanh tỉnh lại đi".

Mai Cơ không dám trái lệnh, cũng lập tức cúi người bên bờ suối, lấy nước lạnh hắt lên mặt.

Trước khi bọn họ cùng trở lại lều trại, Từ Chiêu quay lại nhìn Mai Cơ, thanh âm dè dặt nhưng từng câu từng chữ như muốn đập vào màng nhĩ: "Nếu hẳn muốn người thấy, người sẽ thấy. Còn nếu hẳn không muốn, người tuyệt đối sẽ bị che mắt. Nhớ kỹ cho ta".

Mai Cơ nhìn theo bóng lưng của Từ Chiêu, cảm thấy tiểu thư hôm nay rất căng thẳng lại dễ kích động, không biết trước đó đã xảy ra chuyện gì. Nhưng nếu Từ Chiêu đã đề phòng Thái tử như vậy, nàng ta cũng không dám buông lỏng cảnh giác.

Đêm đến, mọi người đều tập trung quanh bếp lửa. Yến Kỳ là người thua cuộc nên hẳn phải chuẩn bị bữa tối, bộ dạng lúc này đã lấm lem chật vật, không còn nhìn ra đây là một vị hoàng tử nữa. Từ Chiêu nhìn hắn khổ sở, ngược lại lại rất vui vẻ, liên tục hỏi thúc hắn nướng cho nàng một phần thịt ngon.

Yến Bạch cảm thấy chuyện này còn chưa đủ loạn, ngang nhiên đem một bầu rượu lớn tới trước mặt nàng, muốn so tủy lượng. Bên cạnh còn có một Viêm Cơ sầm vai kẻ ưu não nhiệt, nàng ta đương nhiên không bỏ qua cơ hội này nên cũng lập tức tham gia.

Người một câu, ta một câu, hồ nháo không yên. Nhưng một bên lại bình thản yên lặng, hoàn toàn trái ngược.

Yến Lân cùng Triệu Anh vừa nâng ly, xuyên qua ánh lửa bập bùng quan sát cảnh tượng vui đùa của những người còn lại.

"Ta vẫn nghĩ, hậu duệ của Đại Minh đều phải là những người có phong thái âm trầm nội liễm, lúc nào cũng xa cách, chùng mực. Không ngờ còn có thể thật sự vui vẻ như giữa những người bằng hữu với nhau. Quả thật là đáng quý". Lời này nói ra, không biết là có ám chỉ Yến Lân hay không.

"Triều hoàng tử nghĩ cũng không sai. Ở Đại Minh nếu có hội săn lớn thì đều do triều đình tổ chức, văn võ bá quan cũng có thể tham gia, càng nhiều người càng phải có chùng mực. Còn lần này thực chất là ra ngoài giải khuây nên cũng thoải mái hơn một chút".

"Thái tử quá khiêm tốn rồi, dù là giải khuây nhưng giữa hoàng thân quốc thích hay quan viên trong triều xưa nay luôn có điểm kiêng kỵ. Cảnh tượng trước mắt này Triệu Anh từng nghĩ sẽ vĩnh viễn không xảy ra. Nhưng hiện tại thì sao? Thật không nói nên lời. Có chăng vì một người mà buông bỏ hiềm nghi trong lòng, đổi lấy thời khắc vui vẻ, như vậy cũng đáng".

"Triệu hoàng tử hình như rất thân thiết với Mục tiểu thư". Yến Lâm lạnh lẽo đặt chén trà trong tay xuống. Bất quá, ánh mắt của Triệu Anh lại không đặt trên người hắn, thản nhiên nhìn cảnh tượng vui đùa qua lại trước mặt. Cho nên, sắc mặt của người bên cạnh đã chuyển biến thành cái dạng gì, hắn cũng không hề hay biết.

"Ta cùng Tử Chiêu trước vì hiểu lầm mà sinh ác cảm. Sau đó mọi chuyện sáng tỏ, tiếp xúc qua cảm thấy nàng rất đặc biệt nên muốn kết giao. Tử Chiêu quả nhiên cũng không dễ trong lòng chuyện cũ, càng khiến Triệu Anh muốn kết làm bằng hữu với nàng". Mỗi một câu hắn nói ra, không biết là vô tình hay cố ý, đều trực tiếp gọi thẳng tên Tử Chiêu. Cách xưng hô này, đối với thân phận của hai người, thực ra vẫn có phần thân thiết quá mức.

"Chiêu nhi từ nhỏ đã là như vậy, khiến những người xung quanh nàng cảm thấy vô cùng thoải mái".

"Nói vậy Thái tử đã quen biết Tử Chiêu từ lúc nhỏ hay sao? Ta thật muốn nghe thêm những chuyện về nàng".

Yến Lâm trở nên cứng nhắc: "Vậy Triệu hoàng tử có thể trở về hỏi thăm quận chúa Lạc Vân một chút, hẳn sẽ nghe được nhiều chuyện".

Quanh thân Tử Chiêu phảng phất hơi rượu, nàng cùng Mai Cơ ở chung một lều nên vừa tỉnh dậy đã đụng phải người bên cạnh. Còn nhớ khi này nàng ta cũng uống vào không ít, tuy từ lượng cũng thuộc loại cao nhưng đường như muốn đấu với Yến Bạch vẫn còn kém xa.

Tử Chiêu tỉnh giấc giữa đêm nên nhất thời khó lại giấc nên nàng quyết định đi ra ngoài. Phái nói, bầu trời nơi này trong trẻo khác xa nơi thành thị trước kia của nàng. Về đêm, từng vì tình tú thì nhau tỏa sáng làm nên cảnh tượng thiên nhiên tuyệt mỹ.

Nàng vừa vén màn bước ra, một con gió lạnh khẽ thổi khiến mái tóc tùy ý tung bay. Hai gò má vì hơi men khẽ ửng hồng. Tử Chiêu xốc lại áo choàng, nhìn bên ngoài ánh lửa vẫn sáng tỏ, cảm giác không phải nơi thích hợp để ngắm sao. Còn nhớ trong rừng cũng có nhiều nơi trống trải nên quyết định men theo bờ rừng tiến vào.

Thanh âm sột soạt phá vỡ không gian tĩnh lặng. Yến Lâm khẽ nhíu mày, nhìn theo hướng nơi âm thanh kia phát ra, vừa vận nhìn thấy thân ảnh nhỏ bé dùng đôi tay thanh mảnh gạt đi đám cây cỏ tiến tới nơi này.

Tử Chiêu không cảm theo đuốc đèn soi đường, nàng chỉ dựa vào ánh sáng yếu ớt của ánh trăng mà đi. Áo choàng không cẩn thận vướng vào cành cây cũng bị nàng tùy tiện bỏ lại. Trên thân lúc này chỉ có xiêm y đơn giản, tuy gọn gàng nhưng căn bản không đủ giữ ấm. Chỉ là, lúc này Tử Chiêu cũng không có cảm giác gì, chỉ muốn đơn giản ngắm sao nên hoàn toàn không để tâm tới chuyện này.

Vừa bước ra khỏi cánh rừng tới một nơi trống trải, không nghĩ lại có người. Tử Chiêu cùng Yến Lâm bốn mắt nhìn nhau, nàng không bước tiếp, chỉ đứng lại nhìn hắn.

Nhìn qua y phục cùng biểu hiện của nàng, Yến Lâm không nhịn được lên tiếng: "Buổi đêm trong rừng sương xuống sẽ rất lạnh, sao nàng có thể ra ngoài mà chỉ mặc y phục như vậy?".

Hắn đứng dậy, cõng xuống áo choàng đem khoác lên người Tử Chiêu. Nàng yên lặng nhìn hắn giúp nàng thắt dây, tấm áo này có chút nặng, khiến nàng có cảm giác như đang khoác lên một cái chăn bông.

"Nửa đêm nàng còn ra đây làm gì?". Quanh chớp mũi truyền tới hơi rượu trên người nữ tử, thấy nàng chậm chạp không đáp, Yến Lâm hắng giọng hỏi.

"Muội không ngủ được nên muốn ra ngoài tản bộ ngắm cảnh đêm". Nàng vừa đáp, không nghĩ Yến Lâm đã đưa tay nắm lấy cổ tay nàng, kéo về hướng tảng đá ban nãy hắn ngồi.

"Nàng rót cuộc đã tỉnh rượu hay chưa? Sao có thể mặc ít y phục như vậy ra ngoài, chẳng may bị trúng gió thì phải làm sao?".

"Thật ra ban nãy muội cũng có mang theo áo choàng nhưng đường rừng vướng víu nên đã bỏ lại rồi".

Hắn nghe xong không khỏi đen mặt, nàng trước sau đều tùy tiện như vậy, không nghĩ tới hậu quả sao?

Tử Chiêu cảm thấy mất tự nhiên, nàng chỉ muốn yên lặng ngắm trời đêm, hiện tại có thêm một người bên cạnh, lại không thể ngay lập tức rời đi. Vẫn là bất động một chỗ, không ai nói thêm lời nào.

Yến Lâm không phải không nhìn ra Tử Chiêu có bao nhiêu bồn chồn, căn bản cũng không có tâm trạng gì mà ngắm cảnh. Không gian tĩnh mịch, chỉ có tiếng côn trùng kêu râm ran cùng tiếng hô hấp của hắn và nàng. Mùi hương cây cỏ hòa lẫn hơi rượu phảng phất. Hắn tuy không say nhưng thần trí như mơ hồ.

"Ngày ta đem nàng tới Kinh thành, Tử Hàm phó thác ta phải chăm sóc cho nàng thật tốt".

Hắn chậm rãi nói, đôi lại toàn thân Tử Chiêu cứng ngắc, nàng khẽ rung mình, nắm tay giấu dưới lớp áo choàng siết chặt.

"Ta ngay lập tức đáp ứng. Lúc đó, ta nghĩ bản thân hoàn toàn đủ khả năng bảo hộ một người. Không nghĩ sau đó lại có rất nhiều chuyện xảy ra, đều làm liên lụy tới nàng".

"Huynh nói gì vậy? Có nhiều chuyện phát sinh làm sao huynh có thể biết trước. Người như huynh cũng biết tự trách hay sao?". Gương mặt tỉnh xảo được ánh trăng chiếu sáng như bạch ngọc ngậm hơi sương. Tử Chiêu bình thản cười, trước mặt Yến Lâm, nàng chỉ đơn thuần như vậy mà thôi.

"Chiêu nhi, trở thành Thái tử phi của ta. Mục gia vĩnh viễn không đổ".

"Không đổ? Huynh đang muốn nói cái gì?". Tử Chiêu mở to mắt nhìn Yến Lâm.

"Nàng nghĩ ta không biết trong lòng nàng nghĩ cái gì hay sao? Nhi tử của Tử Hàm sống chết cũng không rõ, hiện tại người Mục gia chỉ có nàng. Sống chết một mình giữ vững cơ nghiệp này là không thể. Ta không nói nàng phải thay tên đổi họ, nhưng dùng một thân phận khác, thân phận mà không kẻ nào có thể làm tổn hại tới nàng. Chẳng phải chỉ cần theo ta, trở thành người của hoàng thất, nhận được bảo hộ tuyệt đối là có thể giữ vững Mục gia hay sao?". Yến Lâm vừa nói, vừa âm thầm đánh giá sắc mặt của Tử Chiêu.

Nàng như thể vừa nghe qua một chuyện hết sức chấn động, trông mắt khẽ run, bối rối cụp xuống. Hồi lâu sau mới có thể mở miệng: "Huynh, rốt cuộc là vì Mục gia mà đưa ta lên vị trí ấy?".

"Nàng thông minh như vậy, đương nhiên có thể biết, ta không đơn thuần chỉ vì Mục gia".

Quả nhiên...

Tử Chiêu nhướn mày, thần sắc không nóng không lạnh, trực tiếp đối diện với Yến Lâm: "Vì trong tay ta có binh quyền?".

"Vì trong lòng ta có muội". Yến Lâm hoàn toàn đón nhận ánh mắt của Tử Chiêu, dùng một câu, hắn tin tưởng có thể đánh gãy nghi kỵ trong lòng nàng.

"Huỳnh...".

"Hiện tại nàng nắm giữ binh quyền của Mục gia thì sao? Xưa nay chưa từng có nữ nhân nào có thể chi phối binh lực hùng hậu như vậy, sớm muộn cũng phải để cho người khác tiếp quản. Trở thành Thái tử phi của ta, binh quyền này ta thay nàng nắm giữ, vĩnh viễn bảo hộ nàng, bảo toàn tính tủy của Mục gia".

Từ Chiêu nhất thời không thể mở miệng, cổ họng như bị bóp chặt, khó nhọc hít lấy một hơi: "Muội... muội cần suy nghĩ chuyện này. Huỳnh có thể để muội một mình được hay không?".

"Người như nàng vốn hiểu rõ hơn ai hết. Ta tin tưởng nàng sẽ sớm thông suốt. Chiêu nhi, nhớ lấy một điều, chỉ cần đặt nàng bên cạnh, ta mới có thể yên lòng". Yến Lân đáp ứng nàng, trước khi rời đi, bàn tay to lớn khẽ xoa lên đỉnh đầu Từ Chiêu, như thể đối với hắn, nàng là vật đáng giá được nâng niu, yêu chiều.

Dù Yến Lân đã rời đi được một lúc, Từ Chiêu vẫn bất động trên phiến đá. Không biết đã qua bao lâu, đầu vai chợt run lên từng trận, ánh mắt tràn ra phần hận tội cùng, hô hấp nặng nề, nghiêng răng hít lấy từng ngụm khí.

Hắn dám đem Từ Hàm ra xoa dịu nàng, dám đem Mục gia ra làm cái cớ dẫn dụ nàng.

Cái gì mà muốn cấp cho nàng danh phận của hoàng thất? Muốn giữ vững Mục gia?

Chứ không phải muốn binh lực trong tay nàng hay sao?

Nếu chỉ cần một cái danh phận, chẳng phải chỉ cần trở thành phi tần bình thường là đủ rồi hay sao? Sao lại cần tới cái vị trí Thái tử phi kia?

Bởi vì, muốn danh chính ngôn thuận sáp nhập Mục gia quân trở thành quân đội triều đình, vị trí của một phi tần bình thường là không đủ. Phi tần nắm trong tay binh quyền còn có thể phò thác cho người khác. Nhưng nếu như nàng trở thành quốc mẫu tương lai, chẳng phải nên đem toàn bộ quyền lực trong tay bồi đắp cho hoàng thất hay sao?

Yến Lân nghĩ nàng là kẻ ngu không thể hiểu được chuyện này? Dem chuyện Từ Hàm nói với hắn ra lừa gạt nàng.

Đối trá. Tất cả là đối trá.

Cái gì mà tính tủy của Mục gia? Trong mắt hắn tính tủy của Mục gia chính là binh lực dững mãnh hùng hậu?

Yến Lân, huỳnh sai rồi. Tính tủy mà ba đòi người Mục gia để lại chính là nhân tâm.

Người Mục gia, vĩnh viễn không nhìn quân, chỉ nhìn một chữ Mục.

Yến Lân hẳn báỉ Mục Từ làm sư, từ nhỏ đã cùng người Mục gia tôi luyện. Hắn hoàn toàn biết chuyện đó.

Mục gia quân mà nói, dù cho có tranh đoạt tới sứt đầu mẻ trán, không phải người Mục gia, tuyệt đối không nghe lệnh. Vậy nên hắn mới muốn biến nàng trở thành Thái tử phi. Phải, hắn nói không sai. Chỉ khi đặt nàng bên cạnh hắn, hắn mới có thể tùy ý sai khiến Mục gia quân.

Từ Chiêu không nhịn được cười thành tiếng: "Muốn bảo hộ Mục gia sao? Chính là phải đem Mục gia quân cách xa chiều chính mới có thể tồn tại".

Mục gia quân dù rơi vào tay ai, một khi không thể sử dụng thì nhất định sẽ bị diệt trừ.

Nàng không thể để chuyện như vậy xảy ra. Có chết cũng phải đem toàn bộ Mục gia quân cách xa hoàng quyền.

Một chuyện như vậy, dù cho có bất khả thi thế nào đi chăng nữa, nàng nhất định sẽ gánh vác.

Trong một khắc, thân ảnh Từ Chiêu hoàn toàn biến mất khỏi phiến đá kia. Ở nơi nào đó sâu trong rừng, cây cối um tùm, trở thành tấm bình phong của thiên nhiên. Bóng chim ung vút đến vút đi, thân không biết quý không hay. Chẳng ai biết đôi tay lạnh lẽo của nàng đã truyền đi tin tức gì.

Ánh mắt mang theo cô quạnh, ê chề nhìn theo hướng bóng chim vừa bay đi. Một đường xê gió, bay thẳng lên Hồng Vân sơn.

Bạn đang đọc truyện *Vi Sư Tới Đón Người, Vi Sư Sợ Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 83: Tập kích bất ngờ

Từ sớm ngày hôm sau, mọi người cùng tập trung vào rừng đi săn. Nói là đi săn nhưng thực chất cũng không khác gì cười ngửa thong thả văn cảnh, vừa đi vừa trò chuyện.

Thi thoảng sẽ bắt gặp vài dấu vết của động vật nhỏ như thỏ hay chồn nhưng không có người nào trở nên hứng thú.

Bầu không khí này, so với ngày hôm qua âm đạm hơn rất nhiều.

Yến Bạch là kẻ nào? Hắn đương nhiên sẽ cảm thấy có chỗ không thoải mái. Guồng mặt tựa hồ ly bày ra chán nản: "Ta nói rồi cuộc là đi săn hay là ngắm cảnh vậy. Nơi hoang sơ này có gì để nhìn ngắm sao?".

"Chúng ta một lúc có tới sáu người, động vật trong rừng sớm đã bị dọa chạy mất. Hiện tại không thấy bóng dáng của bọn chúng cũng không có gì lạ". Từ Chiêu không quân xưng hô không tương xứng, trực tiếp đáp lại.

Bất quá, dường như đối với những người này, cách xưng hô với hoàng thân quốc thích của nàng từ trước tới nay không có gì quá phận. Tối cả Triệu Anh cũng không mấy may để ý, sắc mặt không có chút nào mất tự nhiên.

"Nơi này vốn rộng lớn, cứ tiếp tục như vậy thì coi như chuyển đi này của chúng ta cũng không thu được gì. Ta lại vừa nghĩ ra một chủ ý, hiện tại cũng đủ người, chỉ bằng chúng ta chia ra làm ba nhóm, mỗi nhóm tùy ý theo những phương hướng khác nhau tiến vào rừng săn bắn. Thời hạn trước khi mặt trời lặn tập trung trở lại nơi này, lúc đó xem xem chiến lợi phẩm của bên nào nhiều hơn, bên thắng sẽ có quyền đưa ra hình phạt cho những người còn lại. Không biết ý các vị thế nào?".

"Không tồi, nhưng nếu chỉ tính số lượng, chẳng phải ta chỉ cần tìm vài con vật dễ săn rồi tóm gọn một mẻ là có thể giành chiến thắng rồi. Không kích thích". Mai Cơ sâu xa cười, trong mắt cũng đã đánh lên một tia hứng thú.

"Đã vậy, thay vì săn được nhiều nhất, đổi thành săn được loại thú lớn nhất thì thế nào?". Yến Kỳ cũng hào hứng góp vui.

Mai Cơ lập tức xua tay: "Cũng không được, nếu như săn được thứ gì quá lớn, chúng ta cũng không thể nào kéo chúng về kịp thời hạn".

"Vậy thì chỉ cần săn một loại thú do chúng ta cùng chỉ định. Thế nào?". Vì ý kiến của bản thân được nhiều người hưởng ứng, Triệu Anh không giấu được vui vẻ, nhiệt tình nói ra suy nghĩ của hần.

"Ta thấy như vậy cũng tốt, cùng nhau săn một loại thú, rất có tính cạnh tranh". Yến Bạch nhếch môi cười, giả hoạt đảo mắt nhìn thần sắc những người còn lại.

Không ai có ý phản đối, lúc này Triệu Anh không biết vì sao, thoáng nhìn qua Yến Lân một chút nhưng lại không chút do dự, hướng Từ Chiêu hỏi: "Ngươi muốn chúng ta săn loại thú rừng nào?".

Câu này, tính theo bối phận, đương nhiên là phải xem ý tứ của Thái tử mới đúng. Nhưng Triệu Anh này, một chút cũng không để tâm, trực tiếp chuyển câu hỏi sang Từ Chiêu. Nói gì thì cũng có thể nhìn ra, so với Thái tử Đại Minh, một vị tiểu thư bình thường đối với hần còn có phân lượng hơn nhiều.

Nàng coi như không biết gì, ngẫm nghĩ một hồi mới mỉm cười đáp lại: "Săn hổ đi. Ta lúc còn nhỏ từng bị hổ rượt một lần, suýt mất mạng. Hiện tại cũng muốn đổi vị trí một chút, xem cuối cùng là ai rượt ai".

"Chiêu tỷ, chuyện lúc nhỏ tỷ sao lại dễ bụng như vậy?". Yến Kỳ không quên bừa môi trêu chọc nàng. Phải nói, hần càng lớn, càng tỏ vẻ hoạt bát, thông minh. Xem ra điều kiện sống trong cung cũng không quá khắc nghiệt đối với Yến Kỳ.

Cuối cùng cả nhóm người tự thỏa thuận, đặt ra một luật lệ, nhóm nào săn thú trở về điểm tập kết đầu tiên sẽ chiến thắng. Lúc này, tới phiên bọn họ bắt cặp với nhau. Từ Chiêu đương nhiên có chút toan tính trong lòng, nàng rất nhanh mở miệng đề xuất: "Ta cảm thấy nếu bắt cặp với người quen thuộc, đã có một sự ăn ý nhất định thì không được công bằng cho lắm. Như vậy đi, ngoại trừ Triệu Anh ra, ta đều đã từng cười ngửa săn bắn với mọi người không ít lần. Cho nên ta với hần sẽ đi chung. Còn Yến Kỳ từ nhỏ đã khá thân thiết cùng Lân ca ca. Vậy nên Viêm Cơ, ngươi sẽ bắt cặp với Thái tử. Còn lại chính là hai người tuổi tác chênh lệch các ngươi, Yến Bạch cùng Yến Kỳ".

Một chút sắp xếp này, được nàng nói ra vô cùng hợp tình hợp lý. Đương nhiên không có người nào lên tiếng phản đối, mọi chuyện rất nhanh đều diễn ra đúng như nàng suy tính.

Trước khi bắt đầu xuất phát, mọi người trở lại khu lều trại để chuẩn bị lại vật dụng cùng cung nỏ, ngoài ra còn tuyển chọn thêm vài tùy tùng đi theo. Bởi vì lần này săn mãnh thú, loài vật vốn ít xuất hiện ở nơi bình địa, nên muốn săn được chúng phải tiến sâu vào trong rừng, những nơi hoang sơ có địa thế hiểm trở. Chuyến đi săn này, có thể mất tới vài ngày nên nhất thiết phải chuẩn bị kỹ lưỡng.

Trong lúc Từ Chiêu đang siết lại dây cương cho Ô Vân thì không biết từ lúc nào Yến Lân đã tiến tới phía sau nàng. Nói là như vậy nhưng bước đi của hần không phải là không phát ra tiếng động. Nàng tuy cảm nhận được nhưng vẫn vô như không biết, hoàn toàn giống một nữ tử bình thường vô hại.

Cho tới khi hần tiến lại gần, hơi thở ấm áp thoáng lướt qua vành tai Từ Chiêu: "Nàng cần bao lâu để suy nghĩ?".

"Huynh gấp sao?". Từ Chiêu to gan không trả lời của hần, ngược lại hỏi một câu dễ dàng khiến đối phương rơi vào tình thế tiến thoái lưỡng nan.

Nhưng Yến Lân là kẻ nào, hần lại có thể vì một chút tiểu tiết này mà khó xử hay sao?

"Đây là con đường tốt nhất mà nàng có thể chọn. Ta chỉ muốn nhắc nhở nàng biết vị trí của mình một chút". Lời này vừa nói, ánh mắt băng sương xẹt qua một tia không vừa ý, hướng thẳng Triệu Anh mà nhìn.

Từ Chiêu cũng đưa mắt nhìn theo, thanh âm trong trẻo khẽ cười: "Muội là con dân Đại Minh, đương nhiên cũng có trách nhiệm bảo toàn sự an nguy của hoàng tử Triệu quốc. Muội sẽ thay huynh chiêu cổ Triệu Anh". Nàng vừa nói, không quên nhấn mạnh hai từ "chiêu cổ" không biết là có ý tứ gì.

Yến Lân khẽ nhủ mày: "Ta không cần nàng chiêu cổ hần. Chiêu cổ chính mình là được rồi".

Nàng đơn giản mỉm cười đáp lại hần. Hai thân ảnh một cao một thấp đang trò chuyện, nhìn qua có biết bao nhiêu hoà hợp. Chỉ là, không ai biết, sâu trong lòng Từ Chiêu, sóng ngầm cuộn lên từng cơn dữ dội chỉ muốn nhấn chìm tất cả.

Vị trí của nàng, tự mình nàng sẽ định đoạt. Còn cần người khác phải nhắc nhở?

Bóng chiều nghiêng ngả đổ xuống. Nơi này hoang vu chi toàn là cây cối che kín nên mới chỉ tới xế chiều mà trong rừng đã tối đen. Đúng như dự liệu, chuyến đi săn này thật không dễ dàng, mới đó đã mất một ngày trời chưa có thu hoạch, từng nhóm đều phải dừng lại, dựng lều nghỉ qua đêm trong rừng.

Từ Chiêu thay y phục thoải mái bước ra khỏi lều đã nhìn thấy Triệu Anh ngồi trước bếp lửa nướng thịt thỏ. Hần vừa nhìn thấy nàng liền vẫy tay, ý bảo nàng tới ngồi cạnh hần. Nàng gật đầu cười, tiện tay đưa túi nước cho hần uống. Từng cử chỉ lưu loát tự nhiên, như thể hai người từ lâu đã là bằng hữu. Đây cũng là điểm mà Triệu Anh rất thích ở nàng, khí phái hào sảng không cầu nệ. Hần vốn không thích biểu hiện e lệ, khách sáo, mở miệng ra lúc nào cũng là lễ nghĩa nhân sinh của đám thiên kim tiểu thư nhà quan lại.

Hai người trò chuyện qua lại một chút, đột nhiên Triệu Anh lại có hứng thú chuyển chủ đề: "Ngươi nói, ngươi cùng Viêm Cơ cô nương là bằng hữu vô cùng thân thiết sao?".

"Chính là như vậy, ngươi cảm thấy không thoải mái với nàng?". Nhìn sắc mặt nghi hoặc của Triệu Anh, Từ Chiêu không khỏi suy đoán.

"Không phải, chỉ là ta thấy thường đã là bằng hữu tâm giao thì đều có nhân quan giống nhau".

"Triệu Anh, rốt cuộc ngươi muốn nói cái gì?".

"Là do ta thấy thời gian qua ở trong cung, Viêm cô nương dường như có chỗ bất mãn với Thái tử".

"Nàng bất mãn với Lân ca ca thì liên quan gì tới nhân quan của chúng ta?".

"Chẳng phải như vậy thì các ngươi lại hoàn toàn trái ngược hay sao?" Triệu Anh nhướn mày, sâu xa nhìn sắc mặt Từ Chiêu.

Thấy hần không che dấu sự thăm dò này, Từ Chiêu không nhịn được bật cười: "Ý ngươi nói, là ta yêu thích Lân ca ca, còn Viêm Cơ ghét bỏ hần là hoàn toàn trái ngược?".

"Không phải sao?".

"Đương nhiên không phải. Con mắt nào của ngươi nhìn thấy ta yêu thích Thái tử?".

"Không phải hai người vốn rất hòa hợp sao? Ta còn nghe nói, khắp Đại Minh chỉ có một đôi ngựa quý, một con ở chỗ Thái tử, một con ở chỗ của ngươi. Nhìn thấy Từ Văn cùng Ô Văn thì chuyện này không phải là giả".

"Chỉ một đôi ngựa thì thế nào? Cũng không thể quyết định ta yêu thích người nào?".

"Vậy là ngươi không có tâm ý gì với Thái tử?".

"Sẽ không". Từ Chiêu thẳng thừng đáp lại, có thể thấy lời nói của nàng hoàn toàn là thật.

"Như vậy, ngươi tính thế nào với chuyện Thái tử muốn sắc phong ngươi làm Thái tử phi?".

Từ Chiêu giật mình nhìn lại, nàng xác thực bản thân không nghe nhầm "Ngươi sao có thể biết được?".

"Ta ở trong cung, tuy không tham gia chuyện triều chính của Đại Minh các người nhưng ta thân cũng là hoàng thân một nước. Lòng dạ đế vương không phải không thể nhìn ra, bởi vì ta cũng được nuôi dạy để trở thành một đế vương. Vì vậy, không khó để có thể nhìn ra, con đường tốt nhất hiện tại cho ngươi và người của ngươi cùng cả hoàng thất, chính là để ngươi đi lên trở thành Thái tử phi. Tất cả đều cùng có lợi".

"Nếu ngươi đã nhìn ra lợi ích trong chuyện này, sao còn hỏi ta tính thế nào? Chẳng phải cách tốt nhất là thuận theo hay sao?".

Lần này tới phiên Triệu Anh cười nàng: "Ngươi tình nguyện sao? Theo ta thấy thì không".

Từ Chiêu cup mắt không đáp, tâm tư của nàng lại dễ dàng để một người không quá thân thiết như Triệu Anh nhìn ra như vậy. Quả thật nàng quá khinh suất rồi, xem ra bản thân cần phải cẩn trọng hơn rất nhiều.

Thịt thỏ trên bếp lửa vừa chín tới, Triệu Anh liền lấy xuống, cẩn thận đưa trước cho Từ Chiêu, không buông tha nàng hỏi: "Ngươi còn chưa trả lời câu hỏi của ta, ngươi tính thế nào?".

"Ta? Triệu Anh, vị trí của ta hiện tại còn có thể toan tính cái gì? Mục gia quân nước xa không cứu được lửa gần. Ở Kinh thành không có người hậu thuẫn. Ta còn có thể làm gì sao?". Nàng chỉ đơn giản nói ra tình thế trước mắt, Triệu Anh này đương nhiên không thể biết được thế lực của nàng, tốt nhất không nên nói quá nhiều.

"Có muốn tới Triệu Quốc cùng ta hay không? Tình hình của Lạc Vân đã không còn gì đáng lo ngại, ta cũng sẽ không lưu lại được bao lâu. Bỏ lại Đại Minh, trở về Triệu Quốc cùng ta". Triệu Anh nhìn thẳng vào mắt Từ Chiêu, hần nói lời này, hoàn toàn không phải là đùa giỡn.

Từ Chiêu đương nhiên bày ra biểu cảm không thể tin được nhìn lại hần. Nàng tiếp cận Triệu Anh đúng là có ý đồ lợi dụng, nhưng không nghĩ nhanh như vậy hần đã có thể đưa ra lời đề nghị này. Bất quá, trên thực tế, muốn đưa nàng ra khỏi Đại Minh là một chuyện không thể.

"Ngươi rốt cuộc có biết tính toán hay không? Biết rõ Hoàng thượng đánh chủ ý lên người ta. Muốn cướp người của Đại Minh, Triệu quốc các người sẽ nhận đủ hậu quả".

Lúc này Triệu Anh không vội đáp lại nàng, hần đưa tay nắm lấy bộ cung tên ở bên cạnh, không biết đã được chuẩn bị từ khi nào. Chỉ nghe trong bóng đêm phát lên hai tiếng "phập, phập". Trong một cái chớp mắt đã có thể giải quyết hai kẻ tùy tùng đi theo. Chuyện đêm nay, ngoài nàng và hần, vĩnh viễn không còn kẻ nào biết được.

Hần ngoái đầu nhìn lại Từ Chiêu, nàng vẫn giữ thần sắc bình tĩnh không một gợn sóng: "Thấy người chết ngươi cũng không sợ sao?".

"Chỉ là giết người diệt khẩu, chuyện này cũng không lạ".

"Gan dạ như vậy, chẳng lẽ không có gan tới Triệu quốc cùng ta?".

"Ngươi muốn ta cứ như vậy, theo đoàn sứ thần chạy tới Triệu quốc hay sao?". Từ Chiêu nhướn mày, nghi hoặc hỏi.

Triệu Anh một bước đã tiến tới trước mặt nàng, bàn tay rắn rỏi nắm lấy khuôn cằm, đầu ngón tay khẽ lướt, lau đi mồ hôi còn dính trên môi Từ Chiêu: "Sau chuyến đi săn này, chỉ cần trở lại nói giữa chúng ta đã phát sinh một chuyện không thể văn hồi. Đại Minh sẽ không thể không đem ngươi gả cho ta".

Từ Chiêu như thể vừa nghe một chuyện cười hết sức ngu ngốc, nàng bắt tay Triệu Anh ra, nhân thần sắc bén, không nóng không lạnh nói: "Nghĩ ta là bao cát, tùy ý ném qua ném lại sao? Ta gả cho ai, các người còn muốn thay cả phụ mẫu ta định đoạt?".

Triệu Anh biết đã chọc nàng giận, hần thu lại vẻ nghiêm nghị, hòa hoãn nhếch môi cười, ngữ khí bình hòa như thể những lời vừa nãy không phải hần mà là do một người hoàn toàn khác nói ra: "Ta cũng chỉ đưa ra một lời đề nghị. Nếu ngươi không đồng tình, có thể bỏ qua. Ta cũng không có ý ép buộc ngươi".

Giữa đêm tĩnh mịch, ngoại trừ tiếng gỗ cháy cũng không nghe ra âm thanh gì khác thường. Yến Lâm an tĩnh ngồi thưởng thức trà thơm, đảo mắt chỉ thấy hai kẻ tùy tùng đang chuẩn bị lại hành lý. Người còn lại chính là Viêm Cơ còn đang ngồi vắt vẻo trên một chạc cây cách đó không xa.

Ở một vị trí cao như vậy quan sát hồi lâu, Yến Lâm cũng đưa mắt nhìn xung quanh, chỉ toàn là bóng đêm sâu thẳm, không biết rốt cuộc nàng ta ở trên đó nhìn cái gì.

Lát sau lại thấy thân ảnh nữ tử khẽ động, một con măng xà từ chạc cây đối diện rơi thẳng xuống đất, thân mình xé ra làm hai, bắt động ngay trước mặt Yến Lâm.

"Ngươi đang làm cái trò gì vậy?".

Nữ tử tiến tới, nhặt măng xà lên, thành thực cắt tiết, móc mật, lột da ngay trước mặt Yến Lâm: "Ồ trong cung một thời gian muốn điên rồi. Có cơ hội được ra ngoài phải luyện tập một chút".

"Luyện tập? Ngươi muốn lấy độc rắn chế thuốc?".

Mai Cơ ngẩng đầu, chớp mắt nhìn Yến Lâm: "Cái gì mà dùng độc chế thuốc?".

"Không phải Đường Môn nhân các ngươi đều dụng độc sao? Ngoài việc đó chẳng lẽ còn lý do khác?".

Mai Cơ ním môi hít lấy một hơi thật sâu rồi thở dài: "Ta nói, lúc ta đem phương thuốc chữa trị cho vị quận chúa kia, Thái tử gia đây không thấy có chỗ nào bất thường sao?".

Yến Lâm bình thản nhếch môi cười, nhấp một ngụm trà, thoải mái hỏi lại: "Vậy ngươi nói ta nghe một chút, bất thường ở chỗ nào?".

Mai Cơ nheo mắt nhìn bộ dạng không coi ai ra gì của Yến Lân, bực dọc nói rõ: "Chẳng lẽ ngươi không nhận ra ta còn chưa bắt mạch cho quận chúa đã có thể đưa ra một phương thuốc cho Thái y viện hay sao? Phương thuốc đó rõ ràng là có sẵn từ trước".

Yến Lân hé mắt nhìn qua: "Rồi sao?".

"Thì chính là ta không biết dụng độc, càng không biết trị độc. Phương thuốc đó là dựa vào những biểu hiện ta nghe được từ bên ngoài rồi tìm cách lấy được mới chạy tới Kinh thành". Mai Cơ vừa nói, vừa xuyên thịt rắn qua cành cây nhỏ rồi gác lên bếp lửa.

"Đường môn nhân lại có thể không biết dùng độc?".

"Ai nói với ngươi Đường Môn nhân nhất định phải biết dụng độc. Chuyện đó ta có học hỏi thế nào cũng cảm thấy rất khó tiếp thu, thiên phú của ta lại thiên về thân thủ cùng trực giác nhạy bén. Ta giỏi nhất là dùng ám khí".

Nghe nàng ta nói vậy, Yến Lân cũng phải tự thừa nhận trong lòng. Suốt dọc đường đi, nàng ta săn bắt cái gì cũng là tùy thời đều xuất ra ám khí, một kích tất sát. Hắn cũng không biết rốt cuộc trên người nàng còn giấu bao nhiêu ám khí nữa.

Lại nói, vừa rồi xung quanh bao trùm chỉ là bóng đêm, vậy mà nàng ta chỉ cần động tay một cái cũng có thể giết được một con rắn rồi đem làm thịt. Chẳng lẽ trong bóng đêm còn có thể nhìn được hay sao? Nếu là hắn thì tất nhiên không thể. Cho nên, trực giác của nàng ta đúng là không thể xem thường.

"Chỉ cần ngươi có thể thành công trị khỏi cho quận chúa, phương thức thế nào ta không có ý định tìm hiểu".

Mai Cơ nghe xong cũng hừ lạnh: "Quận chúa gì đó của các người chẳng phải đã gần như bình phục hoàn toàn rồi hay sao? Sớm thả ta ra ngoài, ta muốn tới chỗ A Hóa".

"Sau khi trở lại kiểm tra cho quận chúa một chút, không còn vấn đề gì, ngươi liền có thể đi". Yến Lân cũng không nhìn nàng, chỉ đơn giản đáp lại.

Mai Cơ vừa lòng, kiểm tra độ chín của thịt, hoàn toàn không có ý định chia cho Yến Lân. Nàng ta mang theo thịt rắn tính trở lại lều của mình. Nhưng mới đi được vài bước đột nhiên dừng lại, nhũn mảy cảm nhận động tĩnh xung quanh, thanh âm đề thấp: "Yến Lân, ngươi có nghe thấy gì không?".

Nữ nhân này từ đầu tới cuối vẫn luôn ngang ngược, trực tiếp gọi thẳng tên của Thái tử đương triều. Bất quá nhìn thần sắc ngưng trọng lúc này cho thấy nàng ta không đùa.

Yến Lân nhìn ra biểu hiện này, nhưng hắn không cảm thấy có điều gì bất thường mới hỏi lại: "Nghe cái gì?".

Mai Cơ lẩm bẩm trong miệng: "Rất nhiều người".

Yến Lân có chút nghi hoặc đặt chén trà trong tay xuống, vừa vận nghe một tiếng "vút".

Thân ảnh Mai Cơ nhanh như thiểm điện lao tới chỗ hắn, dùng tay không bắt chặt một mũi tên. Đầu tên sắc lạnh vừa kịp dừng lại cách thái dương của Yến Lân vòn vẹn một li.

Trên đầu tên còn có thể lờ mờ nhìn thấy thứ chất lỏng màu đen: "Có độc, cẩn thận trúng tên".

Hai kẻ tùy tùng ở cách đó không xa cũng đổ rạp xuống đất, trước ngực ghim vào hai mũi tên, trợn mắt tắt thở.

Tình thế hung hiểm bất chợt ập tới, Yến Lân ngay lập tức lấy được cung tên, nhắm bắn bất kỳ thứ gì đang chuyển động sau cánh rừng kia.

Mai Cơ có hấn yểm trợ, chạy thật nhanh tới chỗ cột ngựa, vung dao chém đứt dây rồi đuổi ngựa chạy thật xa.

Tình thế lúc này cùng địa hình hiểm trở trong rừng, đem theo ngựa sẽ khó mà ẩn nấp, càng không có cơ hội thoát thân. Thả bọn chúng đi trước, theo bản năng có thể tự tìm về chủ tướng. Không thấy người mà chỉ có ngựa của Thái tử trở về, nhất định đám người đó có thể đoán được bọn họ bị thích khách mai phục.

Vừa trở lại bên cạnh Yến Lân, nàng ta cũng giương cung bắn tới nơi có thích khách đang ẩn nấp. Ngay sát đó là bếp lửa, mũi tên của Mai Cơ chính là hỏa tiễn. Phát hiện động tĩnh tới đâu liền bắn tới đó, ngay lập tức đã có thể khoanh vùng địch.

Yến Lân dựa vào từng hỏa tiễn của Mai Cơ, được ánh lửa soi rọi, tầm nhìn trong đêm tối cũng trở nên rõ ràng hơn, chỉ cần nhìn ra bóng dáng kẻ nào xẹt qua lập tức bắn một tên đoạt mạng. Tên bắn từ trong rừng cũng không ngừng công kích, Mai Cơ một tay phóng ám khí đánh chệch đường tên, một tay tuốt kiếm bên hông Yến Lân ra chặn lại. Hai thân ảnh một cao một thấp, kẻ tấn công, người phòng thủ, kết hợp nhuần nhuyễn, ăn ý tới không ngờ.

Phía thích khách nhận thương vong, lập tức thay đổi thế trận, cắt cung tên, rút dao đối đầu trực diện.

Mai Cơ nhũn mảy thấy không ổn, nàng ta quay người đẩy Yến Lân còn đang muốn lao lên: "Quân số không nhỏ, chỉ hai chúng ta không địch nổi. Trước mắt lui lại phán đoán tình hình".

Chỉ một câu, đủ cho thấy sự nhạy bén của nàng.

Yến Lân cũng sẽ không liều mình, nếu hắn cảm thấy không thể phá vây nhất định có thể nguyên vẹn rút lui. Nhưng hiện tại bên cạnh vẫn còn một người, không thể không đề mắt tới. Hắn cũng thuận tình, y theo lời nàng, cả hai quay đầu tiến sâu vào rừng.

Đám sát thủ phía sau đương nhiên không thể để người chạy mất, cũng lập tức đuổi theo, chia người đón đầu trực diện.

Mai Cơ tuy là nữ tử nhưng tốc độ so với Yến Lân cũng không thua kém, cho thấy sức lực không tồi. Nàng ta thậm chí còn cố ý giảm tốc, vừa chạy ngay sát phía sau lưng hắn, tay nhỏ lại không ngừng phóng ra đinh sắt ở khắp nơi. Kẻ nào tiếp cận sớm sẽ bị chỗ đinh này gây cản trở không ít. Việc này ngược lại càng dễ tổ cáo phương hướng tẩu thoát của bọn họ nên Mai Cơ phóng đinh đi rất xa, lại chỉ phóng đủ ở một khu vực, sau đó hoàn toàn sống vai cùng Yến Lân mà chạy.

Cung cách hành sự của nàng, trước sau chu toàn, gọn gàng lưu loát. Tới cả Yến Lân cũng phải công nhận, so với đám ám vệ hắn chú tâm đào tạo, nàng cư nhiên ở một trình độ hoàn toàn khác.

Mãi cho tới khi Mai Cơ không còn nghe được động tĩnh gì, mới ra hiệu muốn Yến Lân dừng lại. Nàng ta thở không ra hơi, lắc đầu xoa tay: "Khát... khát nước".

Giữa tình cảnh tứ phía là địch, vậy mà lại có thể nghe người đối diện không nhận được bật cười.

"Ngươi còn cười? Đám sát thủ đó nhất định là được phái tới để giết ngươi. Ta chỉ là con kiến, mạng của ta cũng không có bao nhiêu giá trị. Nhất định là bị ngươi liên lụy". Mai Cơ tức giận tới sầm mặt mũi nhưng lại không dám lớn tiếng, kìm giọng phát tiết đương nhiên là không thể xả giận. Bất lực thở hắt ra.

"Người trước leo lên cây trú tạm, ta đi xung quanh kiếm chút nước trở lại". Lần đầu tiên thấy Yến Lân tìm tìm cùoi, bắt quả trời tối như vậy, Mai Cơ cũng khó nhìn ra.

Nàng ta ngửa đầu nhìn tán cây cao lớn bên cạnh mà cảm thấy choáng váng, căn bản không còn sức lực mà leo lên, quắc mắt hừ lạnh: "Trong rừng thì có chỗ nào có nước ngoài bờ suối? Nơi đó cũng là nơi các loài động vật trong rừng lui tới uống nước, theo thời gian xung quanh sẽ không có nhiều cây cối. Chỉ có kẻ ngu với tiền tới một nơi trống trải như vậy. Người một chút kiến thức cũng không có". Nàng ta thật sự mắng người, mà đối tượng lại chính là Thái tử đương triều Yến Lân.

Bắt quả những lời này lại không chọc giận tới hân. Mai Cơ càng không cho là bản thân đã quá phận, coi như không có chuyện gì, trực tiếp trao đổi cùng Yến Lân: "Xem số lượng sát thủ ban này không nhỏ, ta dám chắc đó chưa phải là tất cả".

"Đương nhiên, bọn chúng nhất định sẽ lưu lại một nhóm mai phục gần chủ trường, tuyệt đối không để chúng ta toàn thân trở về".

"Vậy phải làm thế nào? Cứ lần trốn như vậy cũng không phải là cách".

"Chẳng phải người rất có kiến thức sao? Ta hẳn phải xem ý tứ của người mới phải".

"Đây là giờ khắc nào mà người còn muốn khích bác ta. Cách của ta chính là tự mình thoát thân. Đám thích khách đó vì người mà tới, tránh xa người mới có thể sống. Mặc kệ cho người bị bọn chúng truy sát đi". Nàng ta nóng mặt, hậm hực chỉ trích Yến Lân một hồi rồi xoay lưng đi thật.

Hắn một bước đã có thể tóm ngược Mai Cơ trở lại: "Yên lặng một chút, người muốn vị trí của chúng ta bị lộ sao?".

Chỉ là, lúc hắn tiến lên kéo nàng trở lại, hai người vô tình va vào thân cây gần đó. Trên cây, không biết từ khi nào đã có sẵn một con rắn, vì một chút kích động của hai người, theo bản năng nó lập tức hất miếng, giương nanh lao tới.

Phản xạ của Mai Cơ vốn rất nhạy bén, nhưng khoảng cách lại quá gần, hướng con rắn kia bỏ tới lại nhắm ngay cổ Yến Lân. Nàng ta mở to mắt hoảng hốt, hô hấp một thoáng đình trệ, chỉ kịp nâng tay che chắn.

Con rắn lao tới cắn vào cánh tay của Mai Cơ, tức thì phun ra một lượng chất độc vào nàng rồi nhả ra, roi xuống đất biến mất dạng.

Bạn đang đọc truyện *Vì Sự Tới Đón Người, Vì Sự Sợ Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 84: Tập kích vô nghĩa

Sương đêm phủ xuống, toàn thân Mai Cơ dần dần lạnh toát. Một cánh tay trái được buộc chặt bằng sợi vải đã tím ngắt lại.

Không biết nàng ta đã thiếp đi được bao lâu, khi mở mắt ra thì trời vẫn còn chưa sáng. Trước đó, Mai Cơ nhớ không lầm, sau khi bị rắn cắn, không xa đã có thể cảm nhận truy binh rất nhanh kéo tới, đuổi theo lưng sục rảo riết. Nàng không chậm trễ, xé rách tay áo rồi buộc lại, cùng Yến Lân lập tức thoái lui, nhưng càng vận động, độc tính càng theo mạch máu xâm nhập vào cơ thể, tới khi không chịu được nữa mới trực tiếp hôn mê bất tỉnh. Đoạn đường còn lại, có lẽ là Yến Lân kéo nàng đi.

Hiện tại xung quanh bốn bề yên tĩnh, đoán chừng truy binh ở cách xa nơi này. Không gian vẫn tối đen như mực, Mai Cơ lại càng không biết bọn họ đang trốn ở địa phương nào nhưng thời thời khắc khắc vẫn cảm nhận được có người bên cạnh: "Ta đã thành ra như vậy, sao người không sớm bỏ ta lại mà thoát thân? Kéo theo một người không còn khả năng tự vệ như ta, vốn không phải thượng sách".

Yến Lân không nhìn nàng, đưa tay cẩn thận vén đám dây leo trước mặt, quan sát động tĩnh bên ngoài: "Có bỏ lại người hay không cũng không có gì khác biệt".

"Bọn chúng nhắm vào người, dù có bỏ lại ta, thấy bộ dạng như vậy, có lẽ chúng cũng sẽ không ra tay. Ngược lại, đem theo ta đương nhiên sẽ là gánh nặng".

"Để tránh có người trở về báo tin, dù người mang cái bộ dạng gì, chúng nhất định sẽ giết. Thà giết nhầm còn hơn bỏ sót".

Nghe lời này cũng không phải là không có lý, hồi lâu Mai Cơ mới thờ dãi: "Ta hẳn vẫn quá ngây thơ đi".

Phát hiện một tiếng thở than vậy mà có đến tám phần nặng nhọc, Yến Lân mặt không biến sắc, hướng nàng nhắc nhở: "Tiết kiệm sức lực của người cho tốt, chờ tới lúc trời sáng, nhất định có thể rời đi".

Mai Cơ hồi lâu không đáp, Yến Lân nghĩ nàng ta có lẽ lại hôn mê bất tỉnh lần nữa, lúc quay đầu nhìn lại, phát hiện Mai Cơ đã ngồi thu mình vào một góc, nhắm mắt nhìn về một điểm trên mặt đất như thể mất đi tiêu cự, thần trí mơ hồ, trong miệng lầm bầm cái gì đó. Hắn nghe không rõ nàng nói cái gì mới tiến lại gần xem xét, xem ra, tình trạng của nàng ta càng lúc càng tệ.

"Đại sư huynh, muội lại bị rắn cắn rồi". Đột nhiên Mai Cơ ngẩng đầu, tròn mắt ngập nước, nhìn chằm chằm vào Yến Lân.

Nàng ta mê sảng, Yến Lân chỉ có thể đưa ra nhận định như vậy.

"Đại sư huynh, các sư huynh đệ khác đều nói, nếu lần này muội còn trúng độc, nhất định sẽ không cứu muội, sẽ để cho muội chết đi. Có phải như vậy sẽ tốt hơn hay không?". Trên gương mặt tái nhợt tràn ra ụy khuất, ngữ điệu yếu ớt, hoàn toàn khác với vẻ ngang ngược thường ngày.

"Bọn họ vì cái gì không chịu giải độc cho người". Yến Lân nhủ mảy, ngồi xuống đối diện nàng.

"Bọn họ đều nói muội là cô nhi, dù là độc thuật cơ bản nhất cũng không học được. Là thứ tới cả phụ mẫu cũng không cần, tốt nhất là chết đi". Vừa nói thanh âm cũng nhỏ dần, lạnh lẽo nằm xuống: "Đại sư huynh, trở lại đưa muội theo có được không?". Sau đó, hồi lâu cũng chưa thấy âm thanh nào phát ra nữa, ngoại trừ tiếng hít thở mong manh của Mai Cơ, đủ để cho Yến Lân nhận biết được nàng còn sống hay đã chết.

Hắn vẫn yên vị, quan sát nữ tử tuy đã bất tỉnh nhưng trên gương mặt tinh xảo lại hiện rõ thống khổ, ưu tư. Đáng về này, không hiểu vì sao khiến hắn không thể rời mắt.

Hồi lâu sau, cuối cùng chỉ phát ra một tiếng thở dài. Yến Lân thuận tiện vươn tay kiểm tra một chút, phát hiện toàn thân Mai Cơ đều lạnh ngắt nhưng trên trán lại đang phát sốt, hơi thở khô nóng. Hắn cũng không muốn để nàng chết ở nơi này, xem bên ngoài đã rất lâu không thấy có động tĩnh gì, bằng thân thủ của hắn, ẩn mình trong đêm ra ngoài kiếm chút nước cũng

không phải là không thể.

Thần ảnh Yến Lân vừa rời khỏi nơi ẩn nấp, Mai Cơ cũng chậm rãi mở mắt, trên môi như có như không tràn ra nụ cười kinh diễm. Ai nói hắc lãnh tính vô tình, đều là tự mình gạt mình mà thôi.

Nàng ta đứng dậy, hất tung đám dây leo trước mặt, thân nhiên tiến ra bên ngoài, từng bước đi vô cùng linh hoạt, thân thủ nhanh nhẹn phóng mình lên chạc cây cao, quan sát tình hình. Tuy là trong đêm tối, nhưng dựa vào một loại tín hiệu đã được thống nhất mà Mai Cơ có thể nhận biết được hướng đi của đám người được cho là thích khách kia. Bọn họ chia ra các ngã đường rừng, nhìn tổng thể có thể thấy rõ từng khu vực được cố ý khoanh vùng, ép Yến Lân và nàng đi theo một lộ trình đã được định sẵn.

Phía chân trời đã có chút ánh sáng, không bao lâu nữa bình minh lên, vừa vặn sẽ để nhóm người Yến Bạch tiếp ứng cho bọn họ.

Chuyện này hoàn toàn nằm trong tính toán của Từ Chiêu. Ban đầu để thích khách đồng thời tập kích nhóm của Thái tử và hoàng tử Triệu Quốc, chỉ riêng nhóm của Yến Bạch cùng Yến Kỳ là không bị động tới. Nhưng ở trong rừng gây ra náo động không nhỏ, đủ khiến cho bọn họ nhận biết đã xảy ra chuyện, từ đó cấp tốc trở về chủ trương mang chi viện tiến vào rừng.

Đám thích khách như bóng ma, nửa vô tình nửa cố ý để lộ vị trí, khiến đội chi viện nghĩ đã phát hiện ra bọn họ rồi đuổi theo. Đuổi mãi cũng không thể bắt nổi một tên chứ đừng nói tới chuyện chạm trán. Cứ như vậy, dẫn dắt quân chi viện chạy vòng vòng, cuối cùng tới thẳng chỗ Thái tử.

Chuyện này chỉ có thể gây ra một chút khản trương, hoàn toàn không có ảnh hưởng gì nghiêm trọng. Cứ coi như lần hành thích này đổ sông đổ bể đi.

Cũng đều là một tay Từ Chiêu sắp xếp, Mai Cơ đương nhiên hiểu được, nàng ta không thể bỏ lỡ cơ hội tiếp cận Yến Lân. Chỉ là không nghĩ, trong một khoảng thời gian ngắn, Mục tiểu thư đã có thể điều động một lượng lớn nhân lực từ Hồng Vân sơn, thần không biết, quỷ không hay mai phục diện rộng trong rừng.

Chủ tử quyết đoán ra lệnh, thuộc hạ bằng tốc độ nhanh nhất, hành sự đạt được hiệu quả cao nhất. Quả nhiên tiềm lực không nhỏ. Mục tiểu thư này, nếu không phải sinh ra trong dòng dõi ái quốc, nhất định có đủ cơ trí để trở thành một kẻ phản loạn đứng đầu. Bất quá, nàng không hề có cái suy nghĩ đó.

Mai Cơ nhẹ nhàng tiếp đất, vừa ngẩng đầu lên thì gương mặt đột nhiên thất thần, từng bước loạng choạng bước theo phương hướng mà Yến Lân rời đi. Trong miệng lí nhí kêu: "Đại sư huynh, đại sư huynh".

Yến Lân dùng một phiến lá to để trữ nước, đi được nửa đường trở lại nơi ẩn nấp thì phát hiện phía trước có động tĩnh, hẩn nheo mắt, lập tức tránh sang một bên. Cẩn thận quan sát thì thấy người tới là Mai Cơ, nàng ta bước đi có chút lộn xộn, tinh thần không tỉnh táo, một mình dò dẫm trong rừng, vấp ngã vài lần cũng nhất định phải đứng dậy, trong miệng lại không ngừng gọi: "Đại sư huynh, huynh ở nơi nào?".

Nếu để nàng ta tiếp tục gọi như vậy sẽ không tránh khỏi bọn họ bị phát hiện, Yến Lân lập tức tiến tới, giữ chặt lấy hai bả vai của Mai Cơ lại: "Người an phận một chút, nếu không ta chỉ có thể đánh ngất ngươi".

"Đại sư huynh, cuối cùng cũng tìm thấy huynh". Gương mặt đỏ ửng vì sốt của nàng tràn ra tươi cười, nụ cười này tới mười phần chỉ có ngây ngô. Đột nhiên Mai Cơ ro rúm người lại, vừa vấp lộn trong lòng Yến Lân, trông mặt ánh lệ quang, thanh âm ủy khuất vang lên: "Huynh đi lâu như vậy, Cơ nhi chờ huynh thật sự rất vất vả".

Nàng ta lại mê sảng, lần này còn có thể vận động đi tìm hắc. Chỉ sợ Mai Cơ làm âm ỉ sẽ không ổn, Yến Lân nâng tay, tính đánh ngất nàng. Nào ngờ, đôi bàn tay thanh mảnh siết chặt cổ áo hắc, ngửi khí vô cùng khàn thiết, ánh mắt không nóng không lạnh nhưng mang theo nỗi u buồn khó lòng che giấu: "Chỉ cần huynh giữ đúng lời hứa, trở lại đưa Cơ nhi ra ngoài. Cơ nhi dùng cả đời cũng có thể chờ".

Mai Cơ vừa nói, khiến cho Yến Lân khựng lại, cánh tay dừng ở giữa không trung rồi thu trở lại trên vai Mai Cơ, dùng lực khẽ siết: "Người tỉnh táo lại cho ta, nếu bọn chúng không muốn giải độc cho ngươi, vậy thì ngươi chỉ cần không để bị trúng độc, không chết vì độc, lập tức sẽ không cần cầu xin bất luận kẻ nào. Nếu có người không thể hoàn thành được lời hứa với ngươi, ngươi không cần chờ hắc, càng không thể dùng cả đời để chờ hắc. Cuối cùng, chỉ có ngươi tự hành hạ chính mình".

Mai Cơ dường như nghe không vào những lời này, nàng ta vẫn nửa mê nửa tỉnh, hết cười rồi lại khóc, toàn thân vô lực dựa cả vào Yến Lân.

Nói cho cùng, động tĩnh của bọn họ không nhỏ, rất nhanh kéo tới sự chú ý của đám thích khách. Yến Lân nhú mày, nếu hắc chỉ có một mình, đương nhiên có thể lao thẳng vào tàn sát đám thích khách kia. Nhưng bên cạnh còn có một người đã không thể tự bảo vệ mình, mà nàng ta bị như vậy cũng chỉ vì cứu hắc, Yến Lân không thể bỏ lại người này. Không còn cách nào khác, cúi mình công theo Mai Cơ, một mạch quay đầu thoát khỏi sự truy đuổi của kẻ địch phía sau.

Mai Cơ chính là nữ tử đầu tiên và có lẽ cũng là duy nhất, ngang nhiên ngự trị trên tám lưng của Thái tử đương triều.

Sau một hồi lẩn tránh truy binh, Mai Cơ rốt cuộc cũng thanh tỉnh hơn mấy phần, chỉ là trên gương mặt lúc này ướt đầm toàn là nước mắt, nàng ta phát hiện bản thân nhất định đã làm ra chuyện xấu hổ gì đó. Nhưng khi gắng hỏi Yến Lân, hắc lại không đáp lại nàng. Nhất thời không thể khống chế được, cứ như vậy vừa khóc, vừa bám chặt trên lưng Yến Lân ra điều kiện: "Ta hôm nay có thể làm ra chuyện mất mặt, bất quá chỉ có một mình ngươi biết, tuyệt đối không được đem chuyện này kể ra ngoài, bằng không, ta chết sẽ biến thành lệ quý đeo bám ngươi, ta sống cũng sẽ đem chuyện ngươi công một nữ nhân chạy trốn trong rừng nói với cả thiên hạ".

Yến Lân nghe xong, vậy mà còn có thể nhàn nhạt cười: "Như vậy mới giống ngươi. Bỏn cung cũng không phải kẻ dễ dàng mở miệng, ngươi không cần nghĩ nhiều".

"Đây là điều kiện của ta, ngươi nhất định không được phá vỡ... Yến Lân, ta mệt rồi, ta chớp mắt một chút". Ngờ diệu có chút chậm chạp, Mai Cơ vừa nhắm mắt thì lập tức thiếp đi.

Trong lòng Yến Lân thoáng căng thẳng. Lúc đó trời quá tối, con rắn kia nhìn không ra hình dạng thế nào, vừa cắn trúng Mai Cơ liền lẩn mất. Hắc càng không biết độc tính mạnh tới đâu. Cho đến khi sau lưng truyền tới dao động bình ổn, mới khiến cho tâm tình hắc buông lỏng. Nhịp thở của Mai Cơ so với trước đó đã hữu lực hơn vài phần, xem ra cũng không phải là độc tính gây chết người. Bước chân gia lực vững vàng, tốt nhất vẫn nên khản trương một chút, sớm trở về chủ trương mới có thể an tâm.

Cả cánh rừng ẩm ướt trong sương sớm, ánh bình minh len lỏi qua kẽ lá phủ xuống mặt đất, nhưng lại không mang theo vẻ yên tĩnh vốn có. Thanh âm đuối giết vẫn dồn dập vang lên, phá vỡ khung cảnh nên thơ tuyệt đẹp.

Yến Lân công theo Mai Cơ, một chút cũng không có dấu hiệu mệt mỏi. Giữa chừng cảm nhận rõ ràng phía sau, đám thích khách đột nhiên tản đi, không tiếp tục đuổi theo hắc nữa. Cùng lúc, ở phương hướng ngược lại có thể nhìn ra đạo nhân mã không nhỏ, dẫn đầu là nam tử bạch y, bên cạnh còn có một con ngựa không người nào cưỡi. Đó chính là Từ Văn, con ngựa này, bằng tốc độ nhanh nhất, dùng quãng đường bọn họ đi cả một ngày biến thành một đêm, chạy về chủ trương, đánh động toàn bộ cấm vệ. Hiện tại vẫn có thừa sức lực, theo quân tri viện quay trở lại tìm chủ tử. Quả nhiên không hổ danh bảo mã.

Yến Bạch từ xa đã nhìn thấy Yến Lân, xem ra vẫn bình an vô sự. Hắc lập tức thúc ngựa tiến nhanh tới, đồng thời ra hiệu cho cấm vệ tản ra tứ phía cảnh giác bảo hộ, đề phòng có mai phục: "Hoàng huynh không xảy ra chuyện gì chứ? Đề phát hiện trong rừng có điểm bất thường, thật không ngờ có kẻ phái thích khách tới, hơn nữa xem số lượng còn không nhỏ".

"Không có việc gì, đám người này tuy đông nhưng năng lực có hạn, không gây ra uy hiếp gì lớn. Trước tiên, lập tức trở lại chủ trương". Hắc vừa ra lệnh rồi trực tiếp ôm theo nữ tử đã bất tỉnh lên ngựa. Theo lẽ thường, người như Yến Lân nhất định sẽ lập tức hạ lệnh nhờ trợ, trở về điều tra rõ ràng sự tình. Nhưng lúc này, dường như tâm tình hắc lại đặt ở chỗ khác.

"Đề đệ sai người tới đỡ nàng ta". Yến Bạch nhìn Mai Cơ, đoán nàng ta đã bị thương nghiêm trọng, sợ sẽ khiến Yến Lân thấy bất tiện nên chủ động kêu thuộc hạ tiến tới.

"Không cần". Nào ngờ, Yến Lân đã khôi phục thần sắc băng sương lạnh giá, cũng không thêm đảo mắt nhìn hoàng đệ lấy một cái liền thúc ngựa rời đi.

Ngoại trừ Yến Bạch, đương nhiên không có kẻ nào dám giương mắt đánh giá hành động này của hắn. Sống lưng bất giác truyền tới hơi lạnh, bọn họ biết, chuyện gì nên nhìn, chuyện gì không nên nhìn. Đặc biệt là chuyện có liên quan tới Thái tử gia, bất luận phát sinh cái gì cũng tuyệt đối không thể nhìn. Mắt không thấy, tai không nghe, càng không được phép hoài nghi.

Từ Chiêu một bộ dạng lo lắng, đi tới đi lui trong trướng. Còn Triệu Anh vừa được ngự y kiểm tra thương thế, cũng chỉ là chút xây xước ngoài da nên không có gì đáng lo ngại. Hắn nhìn nàng đi lại, sớm đã cảm thấy chóng mặt: "Dù người có lo lắng thế nào cũng chỉ có thể nhẫn nại. Người như vậy cũng không thể giúp được chuyện gì".

"Người không thấy thích khách kéo tới rất đông hay sao? Bọn họ đuổi theo chúng ta giữa chừng thì ngừng lại, chắc chắn là muốn toàn lực truy đuổi kẻ khác. Hai người Yến Bạch cùng Tiêu Kỳ đã sớm trở lại chủ trướng, vậy thì chỉ còn lại nhóm người Viêm Cơ cùng Thái tử. Ta làm sao lại không lo lắng?".

"Người rớt cuộc lo lắng cho người nào đây?". Triệu Anh nhếch miệng cười như có như không, thần nhiên trêu chọc nàng.

"Một người là trấn bảo của bốn quốc, một người là bằng hữu tâm giao. Ta đương nhiên là lo lắng cho cả hai người bọn họ. Triệu hoàng tử đây có thể hỏi câu nào khó hơn được không?". Từ Chiêu cũng không chịu thua kém hắn, rõ ràng còn đang tỏ ra lo lắng nhưng trong lòng tâm tình cũng thoải mái ít nhiều. Triệu Anh này có ý khích lệ nàng, tuy là chưa được khéo léo cho lắm nhưng Từ Chiêu cũng không thể để hắn mất hứng, đương nhiên sẽ tùy theo tình thế mà lựa lời.

Bên ngoài truyền tới thanh âm náo động, Từ Chiêu lập tức chạy ra nghe ngóng tình hình.

Đập vào mắt nàng chính là cảnh tượng Yến Lân ôm chặt Mai Cơ trong lòng, tung mình xuống ngựa. Sắc mặt tuy bình thản nhưng trong mắt vẫn tràn ngập hàn khí.

Từ Chiêu bất giác mừng thầm, Yến Lân tuyệt đối không phải người có thể tùy tiện chạm vào nữ nhân, tình thế này nói lên điều gì, nàng tuyệt đối hiểu rõ. Mai Cơ có thể chưa thật sự chiếm được vị trí quan trọng trong lòng hắn, nhưng ít nhất đã đạt được sự tin nhiệm của người cân trọng như Yến Lân. Các nàng rớt cuộc cũng nắm được cơ hội hiếm có này.

Yến Lân không nói lời nào, sai bước đem thẳng Mai Cơ vào trong trướng, cẩn thận đặt nàng ta xuống rồi tránh qua một bên. Ngự y không dám chậm trễ, lập tức tới bên cạnh kiểm tra mạch tượng cùng vết thương của nàng.

Từ Chiêu từ đầu tới cuối vẫn theo sát, nhìn thấy vết máu tụ kinh người trên cánh tay của Mai Cơ thì không khỏi hoảng hốt: "Là bị rấn cần sao?".

Ngự y kỹ lưỡng kiểm tra một hồi, cuối cùng thở ra một hơi, thành thật trấn an: "Tiểu thư chó nhen lo lắng. Viêm cô nương đúng là bị rấn cần nhưng may mắn, loại độc tố này không nguy hiểm tới tính mạng. Chỉ khiến cho thân thể lúc nóng lúc lạnh, sau đó phát sốt dần tới mê sảng, thần trí nửa tỉnh nửa mê. Lát nữa hạ thân sẽ thi châm tiêu trừ tàn độc, sau đó lại kê thêm vài thang thuốc nữa là sẽ không có vấn đề gì".

Từ Chiêu nghe xong cũng thở ra một hơi, tâm tình buông lỏng: "Làm phiền ngự y rồi".

Sau khi ngự y cẩn thận rút cây ngân châm cuối cùng ra khỏi huyết đạo của Mai Cơ, khí sắc của nàng ta cũng có chuyển biến rõ rệt. Từ Chiêu đích thân ở bên cạnh săn sóc, lúc nàng bụng chậu nước chuẩn bị rời đi, vừa vận Yến Lân cũng nhắc mình tiến vào, hắn nhìn thoáng qua người nằm trên giường: "Nàng ta thay ta chịu một vết cần, cũng may không nguy hiểm tới tính mạng".

"Phải nói cũng may người bị cần không phải là huynh, bằng không cả hai người cũng khó lòng bình an vô sự như vậy". Từ Chiêu tuy có chút không nỡ nhưng cũng không thể phủ nhận, đôi lại nếu người trúng độc là Yến Lân, Mai Cơ đương nhiên không có khả năng vừa công hắn vừa chạy trốn.

Hai người đang nói chuyện, đột nhiên người nằm trên giường không thoải mái cựa mình, hàng lông mày nhíu chặt, cất giọng ní non: "Đại sư huynh, đại sư huynh".

Từ Chiêu vừa nghe Mai Cơ gọi một tiếng thì lập tức biến sắc, trong mắt không giấu nổi một tia đau lòng, nhưng vì còn có Yến Lân ở trước mặt, nàng hơi mất tự nhiên, không nói thêm lời nào liền rời đi.

Trong trướng lúc này chỉ còn lại hắn cùng một người mê man bất tỉnh. Yến Lân chợt nhớ tới những lời nàng ta nói lúc ở trong rừng, cam tâm tình nguyện dùng cả đời chờ đợi. Lại xem biểu hiện vừa rồi của Từ Chiêu, Yến Lân không khỏi nhắc lên một tia hứng thú.

Khiến cho một kẻ thông minh lại có tính cách ngang tàn như Viêm Cơ, vào thời điểm yếu đuối nhất luôn miệng gọi tên, hiển nhiên là vô cùng đặc biệt.

Vì muốn lập tức chữa trị cho Mai Cơ nên việc trở lại Kinh thành bị trì hoãn. Không cần nói cũng biết, chuyện này có bao nhiêu rủi ro. Nhưng đã là ý tứ của Thái tử thì tuyệt nhiên không có kẻ nào dám nhiều lời.

Lúc này trăng đã lên cao, mọi người đều tập trung dùng bữa tối ở chủ trướng. Bên ngoài cảnh giới nghiêm ngặt như ở quân doanh, binh lính chia từng tốp đi tuần, từ một lần đi săn quy mô nhỏ, bỗng chốc giống như chuẩn bị lâm trận. Bất quá, nhìn biểu tình của những người ở trong trướng lúc này cũng không có bao nhiêu biến chuyển. Bọn họ vẫn nghỉ qua đêm tại nơi này, sáng ngày mai lập tức nhổ trại trở về Kinh thành, mọi chuyện diễn ra không chút nào khẩn trương.

Việc này, đương nhiên cũng là chủ ý của Thái tử. Thứ nhất là áng binh bất động, đối diện với hiểm nguy lớn cũng không cần nao núng, ngầm tỏ rõ thực lực của hắn. Thứ hai, Yến Lân cũng muốn xem xem, là kẻ nào to gan dám trực diện nhắm vào hắn như vậy. Nhưng một đường hồi Kinh lại bình an vô sự, một chút trở ngại cũng không có. Toàn bộ sự việc đã xảy ra, không khỏi khiến cho người ta sinh khó hiểu.

Rớt cuộc, sau đó cũng không thể tra ra kẻ nào đứng sau chuyện này. Một đám thích khách như vậy mà có thể bốc hơi không để lại manh mối nào.

Cũng vì vậy mà tình hình trong triều càng trở nên căng thẳng. Đám quan lại chỉ hận không thể cách xa Thái tử một chút, tránh bị hần khí của hắn bức tới nội thương.

Một đêm, Yến Lân ngồi yên vị trong thư phòng, đèn cũng không buồn thắp. Chuyện xảy ra vào lần đi săn vừa rồi, hắn đã có chút nghĩ không thông, trực tiếp nghiêng đầu chống tay, nhắm mắt dưỡng thần cũng không yên lòng trở về tẩm điện. Đúng lúc này, có tiếng người đẩy cửa bước vào, ban đầu hắn nghĩ là do thuộc hạ có chuyện gấp cần bẩm báo, tuy có điểm không vui nhưng cũng không có ý quở trách, chỉ đơn giản chờ người này lên tiếng. Bất quá, hồi lâu cũng không thấy người tới mở miệng, Yến Lân nhíu mi nhìn lại, chợt thấy thân ảnh của một nữ tử đứng trong bóng tối, lẳng lặng nhìn hắn.

Tuy là trong phòng không thắp đèn nhưng Yến Lân vẫn có thể nhìn ra, người tới là Viêm Cơ: "Giờ này còn tới tìm ta là có chuyện gì?".

"Ta muốn xuất cung".

"Người muốn tới chỗ Từ Chiêu sao?".

"Không. Ta sẽ trở về Đường Môn".

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 85: Từng bước

Yến Lân chậm rãi thấp sáng đèn trong phòng: "Ta từng nói chỉ cần quận chúa hoàn toàn bình phục sẽ để người ra ngoài? Người gấp cái gì?".

"Không phải người không biết, ta hoàn toàn không có năng lực chữa trị cho nàng ta. Phương thuốc ta đã đưa ra, chuyện còn lại có ngự y của các người lo liệu. Ta ở nơi này cũng không có tác dụng gì".

"Người ở nơi này, trên danh nghĩa chính là một cái đảm bảo cho xứ thần Triệu quốc. Bọn họ lưu lại lâu như vậy, chẳng phải là muốn tận mắt nhìn thấy quận chúa bình phục triệt để hay sao? Hiện tại nàng ta mới có tiến triển nhưng vẫn chưa hoàn toàn bình phục, mà người được biết đến là người có khả năng giải độc cho nàng. Giữa lúc này rồi đi, chỉ khiến cho xứ thần Triệu quốc trở nên hoài nghi, nói chúng ta không tận lực. Tới lúc đó cũng khó mà kiểm soát bọn họ".

Mai Cơ hơi nhướng mày: "Một Triệu Quốc nhỏ nhỏ lại có thể khiến Thái tử đây nhọc tâm tới vậy? Ta lưu lại trong cung đủ lâu để biết được vị thế của bọn họ, Triệu Anh kia lại không phải người không biết lý lẽ. Việc này, người hiểu rõ hơn ai hết. Ta rồi đi hay không vốn không phải là vấn đề. Hơn nữa, tận lực hay không chỉ có các người, không có chúng ta".

Một lời sắc bén, hoàn toàn chặt đứt lý do mà Thái tử đưa ra. Từ trước tới nay, không có kẻ nào dám cả gan đối diện với Yến Lân mà còn ngang ngược như vậy. Bất quá, Mai Cơ cũng không phải thần tử của hắn, năng ta đương nhiên không sợ.

Yến Lân không đáp, trên gương mặt Mai Cơ một thoáng do dự, nhưng rốt cuộc cũng mở miệng: "Ta tới không phải thỉnh cầu mà là để thông báo chuyện này. Người cũng không thể ngăn cản ta".

"Ta không cản người. Vậy khi nào người rời đi?".

"Sáng mai, ta sẽ tới chỗ A Hóa, sau đó xem tình hình ở Đường Môn thế nào rồi mới có thể khởi hành".

Yến Lân đột nhiên ngả người tựa vào lưng ghế, hần nhếch môi: "Ngoại trừ có quen biết với người ra, thì Từ Chiêu cũng không có quan hệ mật thiết với người của Đường Môn. Hơn nữa, chính người cũng không có tâm phúc tại nơi đó. Người làm thế nào để thăm dò?".

"Người cho người điều tra ta?". Ánh mắt Mai Cơ lập tức trở nên sắc bén.

Yến Lân chỉ khẽ cười, coi như không thấy biểu hiện của nàng: "Ta không bận tâm về người tới mức đó. Là chính miệng người nói với ta".

"Xảo biện. Không có chuyện ta sẽ nói bất cứ điều gì về ta cho người".

"Người tin hay không cũng không quan trọng. Bất quá, người lại có thể thỉnh cầu ta giúp người điều tra một chút tình hình ở Đường Môn. Không phải sao?". Yến Lân nhướng mày, bộ dạng này nhất định là có điều kiện.

Mai Cơ đương nhiên biết hắn không có ý tốt, nàng ta lập tức khinh thường nói: "Bổn giáo vốn không muốn có bất cứ chuyện gì liên quan tới triều đình. Muốn người giúp ta điều tra? Nếu để người Đường Môn chúng ta phát hiện ra, chính là một tia hy vọng để trở về cũng không có".

Nàng cảm thấy nếu cứ tiếp tục dôi co như vậy cũng không có hồi kết, thẳng thừng xoay người bỏ đi. Nhưng trước khi bước qua bậc cửa, đột nhiên nghe được một câu này của Yến Lân: "Người nhất định phải trở về một nơi không cản người, chỉ vì đại sự huyênh của người sao?".

Mai Cơ khựng lại giữa chừng, ánh mắt không thể tin được, quay lại nhìn chăm chăm Yến Lân. Nắm tay nàng siết chặt, thanh âm nặng nề giống như có thứ gì đó đè nén: "Ta không biết người đã tra ra cái gì? Nhưng chuyện hôm nay ta coi như chưa nghe thấy. Nếu người còn dám nhắc lại, đừng trách ta không nể mặt A Hóa, không coi cái địa vị ngu ngốc của người ra gì. Tới lúc đó, dù có là Thái tử hay Thiên tử, ta tuyệt đối không nương tay".

Cho tới khi nàng đã rời đi, Yến Lân mới thân nhiên tự vấn một câu: "Người có khi nào biết coi trọng địa vị của ta?".

Sáng sớm hôm sau, Mai Cơ không quân thái giám chạy theo khuyến bảo, mang hết hành trang xuất cung. Bất quá, ngoài tên thái giám kia ra thì không có ai ngăn cản nàng. Không ít người trong cung nói nàng ta to gan lớn mật, nhưng xem sắc mặt Hoàng thượng không có biến đổi gì thì cũng không dám nhiều lời.

Phía xứ thần Triệu quốc, mà đúng hơn là chỉ có Triệu Anh cũng được Yến Lân lo liệu ổn thỏa, hắn cũng biết Mai Cơ sẽ đi nơi nào nên càng không có ý kiến.

Lại nói, từ lúc Mai Cơ xuất cung tới chỗ Từ Chiêu thì trở nên trầm trầm hơn mấy phần. Ngoài thi thoảng ra ngoài dạo phố cùng Mục tiểu thư thì chỉ ở trong phủ.

Nhưng dù ít xuất hiện, khắp nơi vẫn có không ít lời bàn tán về nàng ta.

Không biết vì sao tin tức lại dễ lộ ra ngoài, nói Mai Cơ chính là người giúp cho quận chúa Lạc Vân bình phục, dân chúng Đại Minh cũng thờ phào nhẹ nhõm. Người giúp cho quan hệ với Triệu Quốc không còn căng thẳng thì chính là công thần. Hơn nữa, người này tướng mạo rất xinh đẹp vừa mắt, lại còn có quan hệ thân thiết với Mục tiểu thư. Khó tránh khỏi người ta chú ý, lại thêm một chút hảo cảm.

Mà tin tức, thực chất cũng là một tay Từ Chiêu sắp xếp.

Ngày hôm đó, ba người Yến Lân, Yến Bạch cùng cả Yến Kỳ đều ghé qua tướng phủ. Nhưng chỉ riêng Yến Lân là bị nàng ta quát tháo đuổi đi, còn mắng hắn không giữ lời, che dấu tin tức giúp nàng. Hiện tại ai cũng biết tới Viêm Cơ cô nương là người nào, tuy không rõ là nàng tới từ đâu nhưng chuyện trở về Đường Môn cũng không còn đơn giản nữa.

Đương nhiên, chuyện đại nghịch như vậy chỉ diễn ra ở bên trong tướng phủ, dân chúng càng không thể biết, trên thế gian, lại có một người cả gan mắng cả Thái tử của bọn họ.

Nhưng chuyện về Viêm Cơ đã lộ ra như vậy, trên dưới triều đình cùng cả đoàn xứ thần Triệu Quốc không thể làm ngơ.

Cuối cùng, một buổi dạ yến vô cùng tráng lệ được mở ra. Mà nhân vật được quan tâm nhất chính là vị Viêm Cơ cô nương này.

Triệu Lạc Vân qua mấy tháng đã bình phục hơn phân nửa, nàng ta tự mình sống vai cùng Triệu Anh đứng trước cửa điện ngóng chờ ân nhân.

Mai Cơ ngồi lắc lư trong chiếc kiệu nhỏ, từ xa đã nghe văng vẳng tiếng đàn ca, không khỏi liên tưởng tới dạ yến đêm nay có bao nhiêu hoa lệ.

Lúc vừa xuống kiệu, chỉ thấy một thân ảnh yếu đuối rất nhanh tiến tới trước mặt. Lạc Vân tươi cười như hoa, sóng mắt như phủ một tầng hào quang, ân cần nhìn nàng chào hỏi. Mai Cơ đương nhiên không cho nàng ta quá nhiều biểu hiện, chỉ gật đầu đáp lễ sau đó cùng với Từ Chiêu, kéo một đoàn tiến vào điện.

Dạ yến linh đình, hai bên quan viên chúc tụng. Hoàng thượng cũng tuyên cáo vài lời rồi ban thưởng rất hậu cho Viêm Cơ, nhìn tặng vật xa xỉ khiến người ta đỏ cả mặt. Tiếp đến hai huynh muội Triệu Anh cùng Lạc Vân cũng nói lời cảm kích với nàng, còn đem vài loại trân bảo đưa qua, đều là để đền đáp ơn cứu mạng.

Mai Cơ nhàn nhạt cười, nói vài câu khách sáo rồi thân nhiên nhận lấy. Sau đó cũng không nói thêm lời nào nữa.

Phải nói, từ đầu tới cuối, Viêm cơ nương này đều như hình với bóng bên cạnh Mục tiểu thư khiến cho không ít người đồn đoán mối quan hệ của bọn họ. Nhưng khổ chủ cũng không chịu lên tiếng, trong điện cũng chưa ai mở miệng hỏi.

Cho tới khi có một vị tiểu thư uyển chuyển tiến lên, khiến cho toàn bộ người trong điện yên lặng, lực chú ý chân chính đổ dồn về phía này: "Thấy Viêm cơ nương tinh thông y thuật như vậy, chỉ bằng để mọi người cùng mở mang tầm mắt. Ta mạn phép nhờ vả cô nương xem giúp ta một chút, mấy ngày gần đây dường như dùng bữa cũng không thấy ngon miệng".

Mai Cơ có chút hoang mang, nàng ta đột nhiên nhìn qua Yến Lâm, rồi lại hướng vị tiểu thư kia do dự, chưa biết mở miệng thế nào.

Sắc mặt Từ Chiêu không đổi, duy trì xa cách, vừa đặt chén trà trong tay xuống, nhếch miệng hỏi lại: "Vị tiểu thư đây có phải là rất thích ăn táo đỏ không?".

"Quả đúng là như vậy. Thật không nghĩ Mục tiểu thư còn biết tới sở thích của ta". Nữ nhân hai mắt lóe sáng. Phải nói, Mục tiểu thư này ngoại trừ các vị hoàng tử ra thì không hề giao thiệp với bất kỳ ai. Hơn nữa dù là trải qua sóng gió gì, cho đến nay địa vị cũng chưa từng lung lay. Muốn kết thân với nàng tất nhiên là có lợi nhưng lại không phải chuyện dễ dàng. Hiện tại có một chút cơ hội, thật là muốn nhanh chóng nắm lấy.

Bất quá, Mục tiểu thư lại không chút kiêng nể, tuy là nhếch môi cười nhưng trong mắt không có một chút độ ấm: "Nhìn trên bàn tiểu thư sớm đã dùng hết một khay táo đỏ. Tuy là có công dụng bổ trung ích khí, bổ huyết an thần, kiện tỳ bổ vị nhưng một ngày cũng chỉ có thể dùng năm quả nhỏ. Tiểu thư đây một lúc dùng cũng trên dưới mười quả đi. Trên đại điện còn có thể như vậy, khẳng định tại tư gia chỉ có hơn chứ không kém. Nếu quá thường xuyên, lâu ngày sẽ dẫn đến chứng khí, khó tiêu. Dùng bữa đương nhiên không biết đến ngon miệng. Hơn nữa, nơi này là điện Kim Loan, không phải thái y viện. Tiểu thư có bệnh tốt nhất nên ở trong phủ mà dưỡng tâm, không cần ra ngoài. Còn muốn mở mang tầm mắt?... Đọc nhiều sách một chút là được".

Lời vừa nói ra khiến cho người ta không khỏi sững sờ. Mục tiểu thư trước nay không nhiều lời, vậy mà vừa rồi lại không tiếc lời đối đáp, dù không nhìn vị tiểu thư kia lấy một cái, chỉ nươngong mảy ám chỉ, nhưng đủ biết có bao nhiêu phật ý.

Khí độ bất phàm này không phải chưa từng thấy qua, nhưng chỉ vì một lời người khác nói khiến cho Viêm cơ nương trở nên khó xử mà không ngại mở miệng che chở, lời lẽ vô cùng sắc bén. Dù thấy đối với Mục tiểu thư, vị trí của Viêm cơ nương không phải tầm thường.

Vị tiểu thư kia không khỏi tức giận đỏ mặt nhưng cũng không dám thể hiện ra ngoài: "Quả là ta không hiểu biết rồi. Không nghĩ Mục tiểu thư cũng tinh thông y thuật như vậy khiến ta thấy thật hổ thẹn".

"Cũng chỉ là tùy tiện tìm hiểu một chút, không có tinh thông. Ngoài ra, Viêm Cơ cũng không biết y thuật, không cần phiền đến nàng".

Khắp đại điện trên dưới lại một trận sững sờ. Không biết y thuật? Vậy làm sao mà có thể chữa khỏi cho quận chúa Lạc Vân?

"Mục tiểu thư, không biết việc này là thế nào đây". Trong đám quan lại, cũng không ít người nghi hoặc.

"Đúng như ta nói. Viêm Cơ tuy không biết y thuật nhưng lại có trong tay cách chữa trị. Nàng ta đơn giản chỉ là người mang phương thuốc tới mà thôi". Từ Chiêu khí độ bình hoà đáp lại. Phong thái tuy xa cách nhưng ngữ điệu nghiêm cẩn, không khiến người ta mất lòng, ngược lại làm cho quan viên trong triều cảm thấy nên cẩn thận đối đáp mới phải.

Mọi người trong điện lúc này đều để mắt tới Viêm Ngân. Bất quá, nàng ta cũng không tỏ ra e sợ, đảo mắt nhìn thoáng qua một vòng. Trên gương mặt cũng không xuất ra biểu tình, không ai biết nàng ta đang có thái độ gì.

"Tiểu thư đã nói như vậy. Chúng ta lại có điểm hoài nghi".

"Xin đại nhân cứ nói".

"Chúng ta ai cũng biết, Viêm cơ nương trước đó từng nhập cung để chữa trị cho quận chúa vài tháng trời. Nhưng hạ quan lại chưa từng nghe nói về lai lịch của cô nương, càng không biết cô nương có quan hệ gì mà lại được tiểu thư tín nhiệm như vậy. Dù không biết y thuật vẫn được tiến cử tới chỗ quận chúa. Tuy phương thuốc của cô nương thật sự hữu hiệu, nhưng ban đầu làm sao dám khẳng định? Vạn nhất xảy ra chuyện ngoài ý muốn, Mục tiểu thư hẳn là hiểu rõ hậu quả".

Từ Chiêu hơi nghiêng đầu nhìn Mai Cơ, chậm rãi nở nụ cười: "Nếu nói chúng ta có quan hệ gì, như thế nào lại quen biết, ta thật có chút ngượng ngùng. Chỉ bằng để Viêm Cơ tự mình nói đi".

Mai Cơ ngẩng đầu, bộ dạng hết sức thân nhiên đón nhận ánh mắt nghi hoặc của tất cả mọi người trong điện, trên gương mặt thanh tú toát lên tươi cười: "Tiểu nữ thực ra tới từ Thanh Quan...".

Nàng ta vừa nói tới đây, không khỏi khiến nhiều người vỡ lẽ. Dân chúng Thanh Quan ngày đó mang ơn hai huynh muội Mục gia cùng Lãnh Thiên Diệt, nếu nói nàng ta vì chuyện Mục tiểu thư bị hãm oan mà lặn lội tới Kinh thành dâng lên thuốc giải thì hiển nhiên là có lý.

Mai Cơ giải thích đơn giản lai lịch của mình, một chữ có liên quan tới Đường Môn đều không được nhắc tới. Đổi lại không ai còn nghi hoặc về thân thế của nàng ta nữa.

"Tiểu nữ đương nhiên không dám khẳng định phương thuốc trong tay có bao nhiêu công hiệu, trước tiên vẫn phải đem được phổ tới thái y viên kiểm tra. Việc này cũng đã trình lên Hoàng thượng cùng Triệu hoàng tử. Sau khi xem xét kỹ lưỡng, đích thân ngự y trong cung điều phối bốc được, sát sao toàn bộ quá trình chế thuốc mới có thể dâng lên quận chúa. Nói cách khác, công lao của tiểu nữ chỉ chiếm một phần nhỏ, đại công thực chất phải kể tới viện thái y ngày đêm coi sóc mới là đạo lý". Nói rồi, Mai Cơ thành thực điểm tên toàn bộ ngự y cùng được đồng mà nàng ta đã tiếp xúc qua. Kể ra cũng đến phân nửa cái thái y viện, không nghĩ nàng lại có thể nhớ được tên chừng ấy người dù chỉ mới gặp qua vài lần. Chuyện này, không phải đang nói muốn Hoàng thượng ban thưởng cho cả viện thái y hay sao?

Một dạng diễm đạm nhu hoà, không biết mang lại bao nhiêu thiện cảm, Mai Cơ còn to gan hướng Hoàng thượng cùng Thái tử híp mắt cười như thể chuyện nàng ra ngang nhiên đòi ban thưởng cho thái y viện như vậy là hết sức bình thường.

Bất quá, trên đại điện không có người nào phát ý, Hoàng thượng cũng nhấc tay ban thưởng hậu hĩnh, cuối cùng còn nói Từ Chiêu cùng Mai Cơ lưu lại, sau khi tàn tiệc muốn tàn bộ cùng hai người bọn họ.

Một lời này, nói lên cái gì?

Chính là, vị Viêm cô nương này đã được Hoàng thượng coi trọng. Mà người này dường như có quan hệ rất tốt với Mục tiểu thư. Có thể hiểu, địa vị của Mục tiểu thư, cư nhiên lại tăng thêm một bậc.

Lại nói, sau khi dạ yến kết thúc, bóng trăng soi tỏ, điểm khuyết phản chiếu trong hồ nước giữa ngự hoa viên. Từ Chiêu cùng Mai Cơ sóng bước theo sau Hoàng thượng tàn mát.

"Cảnh đêm trong hoàng cung quả nhiên có chỗ phi thường". Mai Cơ hí mắt, dường như là thù thì bèn tai Từ Chiêu, bộ dạng hoàn toàn là hai thiếu nữ vui vẻ trò chuyện. Phía trước là Thiên tử, một chút mất tự nhiên cũng không có.

Cảnh tượng này đương nhiên rơi vào mắt Hoàng thượng, lại đánh giá qua nữ tử tên là Viêm Cơ kia, bước đi thanh thoát, nhẹ nhàng, ánh mắt hiện lên vẻ thông minh cơ trí, không khiến người ta vừa mắt nhưng Hoàng thượng một vẻ không thể hiện ra ngoài, lạnh giọng nói: "Nha đầu ngươi còn có thể cười?".

Mai Cơ nửa điểm bất ngờ cũng không xuất ra, ngược lại dám ngang nhiên nờ nự cười đáp lại: "Thật là không có gì có thể qua mắt Hoàng thượng. Viêm Cơ tội đáng muôn chết".

Thấy bộ dạng này của nàng ta, Hoàng thượng lập tức nhưn mày: "Tội đáng muôn chết sao? Ngươi đây là muốn đẩy trẫm vào chỗ bất nghĩa, vừa ban thưởng hậu hĩnh cho ngươi, sau lại muốn đòi mạng?".

"Viêm Cơ không có ý đó. Chỉ là thiết nghĩ, trước mặt thánh thượng khua môi múa mép, cả gan bịa đặt, tới khi bị phát hiện chẳng phải thần tử nào cũng sẽ nói như vậy hay sao. Viêm Cơ chính là lấy đó mà học theo". Mai Cơ một chút cũng không khăn trương, ra vẻ nói đạo lý.

Hoàng thượng nâng mắt khẽ nhìn Từ Chiêu, lại thấy nàng lắc đầu: "Chuyện này, không phải do Chiêu nhi dạy nàng ta".

"Trẫm không so đo chuyện đó. Còn về thân phận của nha đầu này, tuy Thái tử chỉ úp mờ nhưng không phải trẫm không nhìn ra có điều uẩn khúc. Mau thành thật nói lại tường tận đi". Hoàng thượng không khỏi thở dài, quay đầu tiếp tục tàn bộ. Nhìn qua tâm tình cũng không tệ.

Mai Cơ gào hoạt cười, không biết là do ban nãy trên đại điện nàng cũng không tính là gây chuyện phiền phức gì, ngược lại còn lập công, giải quyết được chuyện quận chúa. Hay là do nàng cùng Mục tiểu thư có quan hệ tốt mới khiến cho Hoàng thượng phá lệ cho qua như vậy.

Nhưng dù lý do là gì đi chăng nữa, chung quy Hoàng thượng không có ý trách phạt nàng. Tận dụng cơ hội này, bày ra bộ dạng nhu thuận một chút, chính là không để người ta có tâm phòng bị.

Mai Cơ một vẻ tường tận kể lại, dù là chi tiết nhỏ cũng không bỏ qua. Nói nàng vốn xuất thân từ Đường Môn, vì lý gì lặn lội tới Kinh thành đem được phở cứu lấy tính mạng quận chúa và cũng chính là muốn cứu lấy tính mạng A Hảo mà nàng biết. Tới lúc đã xong chuyện, chuẩn bị rời đi thì tin tức lại đề lộ ra ngoài. Tuy ngoài Thái tử ra không ai biết thân phận của nàng nhưng từ lúc Viêm Cơ xuống núi cho tới lúc quận chúa được chữa khỏi, thời gian trùng khớp, Đường Môn nhất định biết được kẻ đem được tới là người nào. Chính vì vậy mà hiện tại Viêm Cơ không thể trở về nữa.

Nói tới đây, trong mắt Mai Cơ đột nhiên ánh lên một tia quyết liệt: "Tuy rằng hiện tại lưu lại chỗ A Hòa cũng không có gì bất tiện nhưng sớm muộn gì tiểu nữ cũng sẽ trở về Đường Môn".

"Không phải ngươi nói Đường Môn đã biết ngươi trợ giúp chúng ta giải độc cho quận chúa. Như vậy không có khả năng có thể trở lại được nữa. Ngươi rốt cuộc vẫn muốn quay lại nơi đó?". Đột nhiên thanh âm trầm ổn từ phía sau truyền đến. Yến Lân từ tốn sai bước hướng tới chỗ này. Một thân trường bào tử sắc cao quý, dưới ánh trăng tàn ra một cổ uy nghiêm lạnh lùng.

Mai Cơ vừa nhìn thấy hần thì không khỏi nhũn mày: "Vạn vật sinh ra đều có nguồn gốc. Ta cũng chỉ là không muốn quên đi gốc gác của mình mà thôi. Đạo lý này Thái tử hẳn là cũng hiểu được đi".

Nàng ta ngoài mặt thì tươi cười nhưng ánh mắt lại không có bao nhiêu chân thật, khẽ nhìn qua Yến Lân, sau đó lại hướng Hoàng thượng tỏ ý: "Trời đã không còn sớm, sương đêm mang theo hơi lạnh, không tốt cho gân cốt. Thỉnh cầu Hoàng thượng giữ gìn long thể, sớm trở về nghỉ ngơi. Tiểu nữ không dám làm phiền, lập tức cáo lui".

Lời này nói ra thuận tình đúng ý, đương nhiên không ai cảm thấy có điểm bất thường. Hoàng thượng cũng hí mắt gật đầu, phân phó thái giám trong cung an bài bọn họ một chút rồi cũng đem theo phần lớn tùy tùng rời khỏi ngự hoa viên.

Mai Cơ sau khi cúi đầu hành lễ với Hoàng thượng thì cũng rất nhanh rời đi, một câu cáo từ với Thái tử cũng không nói. Nhìn bóng dáng khăn trương của nàng ta không khỏi khiến cho Từ Chiêu càng thêm khó hiểu: "Lân ca ca, huynh rốt cuộc đã làm cái gì? Dọa cho Viêm Cơ chạy như ma đuổi không phải dễ dàng".

"Ta? Ta cũng không tính là làm gì, chỉ hỏi nàng ta chút chuyện thì đột nhiên nổi nóng, tính khí càng ngày càng trở nên ngang ngược".

"Chuyện?... Nàng ta dù sao cũng tính là nhân sĩ giang hồ, có vài chuyện không nên biết vẫn hơn". Nhìn sắc mặt Từ Chiêu lúc này, dường như đã đoán ra được Yến Lân đã hỏi Viêm Cơ chuyện gì.

"Chuyện của nàng ta phức tạp như vậy?".

"Cũng không tính là phức tạp nhưng có chút đau lòng. Vẫn là không nên chạm tới chỗ đau lòng của người ta". Từ Chiêu thở dài, ánh mắt vẫn nhìn theo phương hướng rời đi của Mai Cơ, nàng ta từng ở trong cung một thời gian, có lẽ cũng không tới nỗi dễ dàng đi lạc.

"Chuyện có liên quan tới đại sư huynh gì đó sao?".

Từ Chiêu đột nhiên nhưn mày: "Hiếm khi thấy huynh có hứng thú như vậy. Muốn từ chỗ muội lấy ra chút thông tin không dễ đâu". Khóe miệng ẩn ẩn ý cười, trước nay nàng vẫn luôn thoải mái nói chuyện cùng Yến Lân, chưa khi nào câu nệ khách sáo. Từ sau khi nghe hần đề cập tới chuyện muốn đề nàng trở thành Thái tử phi thì thái độ cũng không có nhiều thay đổi. Không xa cách, không gần gũi, càng làm cho người ta có cảm giác khó nắm bắt.

"Từ khi nào muội học được cách ra điều kiện vậy?".

"Lâu ngày cũng muốn lấy cho mình chút phúc lợi. Thế nào? Huynh keo kiệt với muội sao?".

"Ta trước nay từng bạc đãi muội?".

Từ Chiêu mỉm cười, vừa nhún vai, vừa lắc đầu. Không biết là có ý tứ gì.

"Có chuyện gì mà muội không thể tự mình làm được, cần ta ra mặt?".

"Chỉ là,... huynh xem, Mục gia tiền thân vốn không phải quan gia và là thương gia. Chúng ta vốn không biết cái gì gọi là quan lộ. Cái gì mà Mục tiểu thư cho tới tiểu thư tướng phủ, trong lòng muội từ trước tới nay đều cảm thấy không thích hợp. Cho nên, muội tính tới xem công việc làm ăn của Bích Mục lâu thời gian qua thế nào".

"Không phải từ nhỏ muội chỉ đánh cờ, múa kiếm sao? Mục bá cũng không ép muội học mấy thứ đó. Từ khi nào lại biết tới chuyện quản gia?". Yến Lân nheo mắt, phải nói, động tới Bích Mục lâu, không đơn giản chỉ là nói tới chuyện làm ăn buôn bán.

"Cái đó, phụ thân không ép nhưng mẫu thân đương nhiên không để muội tự do tự tại như vậy. Chẳng lẽ huynh nghĩ, muội cứ ngây ngốc như vậy mà lớn lên sao?". Từ Chiêu vừa nói, dường như nhớ lại vài chuyện cũ trong phủ, khóe môi không nhịn được cong cong ý cười.

"Xem qua những chuyện muội từng làm, khẳng định là không ngây ngốc đi. Ta sẽ phân phó Mục Từ ngày mai tới tướng phủ, mọi chuyện ở Bích Mục lâu vẫn do ông ta đứng ra lo liệu. Chuyện lớn chuyện nhỏ trong lâu đều có thể hỏi ông ta".

"Như vậy, muội rời đi trước. Chuyện dài một lời khó nói, chúng ta ngày khác tiếp tục đi". Từ Chiêu sau khi đã đạt được mục đích, tất nhiên không nề mặt Yến Lân là người nào, vui vẻ nhắc chân rời đi, tốc độ không kém Mai Cơ là bao.

Yến Lân chỉ biết nhìn theo bóng dáng nàng, ánh mắt không nóng không lạnh. Vẫn biết, sớm muộn Từ Chiêu cũng sẽ thu lại Bích Mục lâu, chỉ là hắn không nghĩ tới, nàng sẽ dùng lý do gì mà thôi. Không ngờ, Từ Chiêu còn có thể dựa vào chút chuyện vặt vãnh này mà mờ lời với hắn.

Lại nói, Từ Chiêu vừa xoay người rời đi thì ý cười trên môi cũng tắt ngấm.

Đối với Mục Từ, nàng vẫn luôn không thể nắm bắt. Tuy nói là không còn tín nhiệm nhưng ông ta cũng khiến nàng lung lay do dự.

Từ lúc Mục Từ từ Thanh Quan trở về, có nhiều sự việc ông ta không hề tận tình khai báo với triều đình.

Tỉ như chuyện bên cạnh mẫu tử Tiêu Thanh cùng Tiểu Dẫn còn có một người do nàng phân phó là Dung Hoa tiền bối. Thời điểm mẫu tử bọn họ cùng đi thể của Từ Hàm biến mất thì cũng không nhìn thấy người này đâu. Khả năng rất lớn là đã cùng nhau rời đi.

Tỉ như chuyện Thanh Quan vẫn có thể bền bỉ chống đỡ đều là nhờ có Hồng Vân sơn đứng sau trợ giúp. Thế lực này của nàng, ngay từ ban đầu Mục Từ đã biết. Năm đó, chính ông ta thay mặt phụ mẫu cấp cho nàng không ít tiền tài để xây dựng nên Hồng Bảo kiếm các.

Tỉ như, suốt những năm tháng nàng già chết kia, bí mật về Hồng Vân sơn chưa từng được tiết lộ.

Mục Từ, ông ta trong ngoài đối lập. Năm đó để mặc cho triều đình ép Từ Hàm hồi kinh. Lúc ở Thanh Quan cũng đích thân muốn đem cả mẫu tử Tiêu Thanh tới Kinh thành. Nhưng cũng chính ông ta đem toàn bộ bí mật của nàng một chữ cũng không để lộ.

Rốt cuộc người này, đầu mới là chân thật.

Nàng không thể tin tưởng ông ta, không dám tin tưởng ông ta.

Lần này Yến Lân trực tiếp phân phó Mục Từ tới, có thể nhìn ra hắn tín nhiệm ông ta tới mức nào.

Dù ông ta có là người họ Mục đi chăng nữa, Yến Lân biết nhất định Mục Từ sẽ không để cho nàng thu lại toàn bộ Bích Mục lâu.

Hiện tại, có muốn làm cái gì, Từ Chiêu cũng phải suy xét cẩn thận, từng bước âm thầm hành sự. Dù cho nàng có mất bao nhiêu thời gian ở nơi Kinh thành nửa sáng nửa tối này, nàng cũng không để tâm.

Bạn đang đọc truyện *Vì Sự Tới Đón Người, Vì Sự Sợ Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.